

Đừng Nhân Danh Tình Yêu

Contents

Đừng Nhân Danh Tình Yêu	1
1. Chương 1: Vị Khách Không Mời	1
2. Chương 2: Ai Gặp Ai Mới Là Xui Xẻo	20
3. Chương 3: Động Gì Thì Động, Chớ Động Lòng	46
4. Chương 4: Vợ Chồng Chí Thân Chí Sợ	66
5. Chương 5: Kế Hoạch Không Theo Kịp Sự Thay Đổi	113
6. Chương 6: Anh Không Phải Là Thuốc Giải, Anh Là Thạch Tín	162
7. Chương 7: Đánh Giá Tính Khả Thi Của Hôn Nhân	204
8. Chương 8: Đâm Lao Thì Phải Theo Lao	254
9. Chương 9: Ngoại Truyện 1: Lý Sơ Hạ	303
10. Chương 10: Ngoại Truyện 2: Bạch Phương Phương	306
11. Chương 11: Ngoại Truyện 3: Đồ Nhiễm	309
12. Chương 12: Ngoại Truyện 4: Lục Trình Vũ	314

Đừng Nhân Danh Tình Yêu

Giới thiệu

Cuốn sách *Đừng Nhân Danh Tình Yêu* là những giai thoại cảm xúc thật tinh tế của cặp vợ chồng trẻ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-nhan-danh-tinh-yeu>

1. Chương 1: Vị Khách Không Mời

Khi Đồ Nhiễm về đến nhà thì đã 12 giờ đêm, cô rón rén mở cửa, trong nhà tối om, chỉ còn ngọn đèn bàn đang hắt ra một quang sáng lẻ loi.

Cô tấm tắc qua loa, cả người mệt rã rời, lại sợ làm bà ngoại và mẹ ở phòng trong thức giấc nên không dám kỳ cọ nhiều mà vội vàng trèo lên giường nằm, mệt tới mức khó mà ngủ nổi. Thỉnh thoảng trần trọc, khẽ

trở mình cũng có thể nghe tiếng xương kêu răng rắc. Suốt buổi tối bị người ta vằn vò trong lòng, giờ thì hậu quả rành rành, toàn thân rệu rã.

Không ngủ được, cô rửa thắm: Không có tự trọng.

Đêm thứ hai cũng vẫn khó ngủ, cô nhìn trũng trũng chiếc bóng mơ hồ của ngọn đèn trên trần nhà, thắm nghĩ: Quên khấn trượng.

Đêm thứ ba cô ra ngoài đi xã giao, uống một chút rượu, về đến nhà liền mơ màng ngủ vùi.

Đêm thứ tư cô không còn nghĩ tới chuyện quên hay không quên nữa, mà mang việc về nhà làm, bận bù đầu, mệt rồi nên ngủ rất nhanh.

Một tháng sau, mọi việc dần trở lại bình thường, cô cảm thấy mình thật sự đã quên rồi, ngủ một mạch tới sáng. Buổi sáng tỉnh dậy, ngửi thấy mùi canh trứng, dạ dày bỗng quặn lên chua loét.

Mấy hôm sau, cô tan làm về nhà, trên bàn bày trứng rán hành tây và thịt xào cà rốt thơm nức mũi, Đồ Nhiễm trốn trong nhà vệ sinh, cứ thế ọe ra nước chua, khó khăn lắm mới ngừng được thì lại ngửi thấy mùi hành tây ngay bên cạnh, không nhịn được lại cúi đầu vào chậu rửa.

Bà Vương Vĩ Lệ thất tập dề, cầm vá xào xông vào, dăm dăm nhìn gương mặt trắng bệch, nhột nhột vì nôn ọe của con gái, giọng nói như cất lên từ một hố băng:

- Con “có” rồi phải không?

Đồ Nhiễm nôn đến rã rời, nghe thấy câu này không khỏi run rẩy, nhắm tịt chu kỳ, đã trễ hai tuần.

Thấy cô không phản bác, mặt bà Vương Vĩ Lệ toát lên vẻ ghê lạnh, lại sợ bà ngoại ở phòng ngoài nghe được, bà liền cố hạ thấp giọng:

- Chắc chắn là mày có rồi. Thằng đó là ai? Đồng nghiệp? Khách hàng? Sao mày lại không biết quý trọng bản thân như thế?

Mấy tiếng cuối, bà như rít qua kẽ răng.

Hồi nhỏ, Đồ Nhiễm rất sợ bà Vương Vĩ Lệ, đến năm cô tốt nghiệp cấp hai, nỗi sợ hãi này lại càng sâu sắc. Từ cấp hai lên cấp ba, thành tích của cô không tồi, trường trung học trọng điểm dang tay chào đón cô, nhưng bà Vương Vĩ Lệ kiên quyết bắt con học trường Sư phạm, bà nói:

- Hoàn cảnh nhà ta như vậy, con tiêu hết tiền rồi thì em trai con sau này phải làm sao? Hơn nữa con gái làm giáo viên là rất tốt, công việc ổn định, nói ra với người ta cũng dễ nghe, trước đây mẹ muốn làm giáo viên biết chừng nào....

Đồ Nhiễm ít tuổi ngây thơ, ngoài sợ sệt và phục tùng ra thì không còn lựa chọn nào khác. Nhưng mấy năm gần đây, do đã tự kiếm tiền về nuôi gia đình nên tình thế mới đảo ngược, nhưng giờ đây cô đã làm ra chuyện hổ thẹn lương tâm, nỗi sợ hãi ấy một lần nữa lại xuất hiện. Mặt nóng bừng, cô lắp lửng:

- Chẳng ai cả, là bạn trai con.

Bà Vương Vĩ Lệ truy hỏi đến cùng:

- Bạn trai nào, mày có bạn trai từ bao giờ, sao chưa bao giờ nghe mày nhắc đến?

- Công việc của anh ấy bận rộn, không có thời gian.... gặp phụ huynh.

Rõ ràng bà Vương Vĩ Lệ không tin:

- Mày bảo nó đến gặp mẹ ngay.

Nghĩ một hồi, bà lại nói:

- Chắc cũng chẳng phải loại người tử tế gì, mày đến bệnh viện làm phẫu thuật luôn đi, đương nhiên mẹ vẫn phải gặp nó, tiện thể gặp cả bố mẹ nó luôn, xem gia đình kiểu gì mà nuôi ra đứa con như thế. Nó làm nghề gì?

- Bác sĩ.... Khoa Ngoại Tim mạch.

Bà Vương Vĩ Lệ hào hứng:

- Bệnh viện nào?

- Đồng Tế.

Bà nghiêng đầu tính toán, miệng lưỡi lại xoay ngoắt lại:

- Nghề nghiệp cũng ổn, chuyện này nó có biết không? Hai đứa định thế nào? Tuổi con cũng chẳng còn nhỏ nữa, đã 26 rồi, nháy mắt là 30 thôi, con đưa nó tới nhà mình, nếu được thì cân nhắc xem.

Những ngày này bà ăn không ngon ngủ không yên, trong nhà già trẻ lớn bé chỉ có độc ba người phụ nữ, già khiến bà phiền lòng, trẻ lại khiến bà nhọc tâm. Vừa lo con gái làm hại đến sức khỏe, vừa tức giận hành vi không đứng đắn của nó, lại sợ bà già nhà mình lần ra manh mối. Bà già năm nay đã hơn 80, mắt không lòa, tai không điếc, nhưng chẳng có chuyện gì cũng cứ lo lắng linh tinh, tối ngày lải nhải lau nước mắt phiền chết đi được.

Mấy ngày này, tâm tình bà Vương Vĩ Lệ trời sập bất thường, buổi sáng vẫn còn dằn dò Đỗ Nhiễm suy nghĩ thận trọng, nếu có thể tránh phải làm phẫu thuật thì đừng làm, buổi tối đã giận cá chém thớt nói cô làm bại hoại gia phong, bảo cô mau chóng đi phá ngay loài nghiệt chủng đó đi.

Ngoài mặt Đỗ Nhiễm hứa hẹn rất quả quyết, nhưng sau lưng lại chẳng biết làm thế nào, dửng dưng lẩn nữa, suy đi tính lại, cuối cùng hạ quyết tâm tới bệnh viện tìm người đàn ông kia.

Cô cẩn thận gấp đôi tờ phiếu xét nghiệm thai, nhét vào túi áo khoác, thò tay vào là có thể lấy được ngay. Cô rất căng thẳng, thậm chí còn hơi lo lắng, trên đường đi, mấy lần cô thò tay vào sờ tờ giấy mỏng đó như thể bị thần kinh, sợ chẳng may làm mất hay làm nhăn, khiến người ta không nhìn rõ chữ nghĩa trên đó.

Sáng sớm mùa xuân, cả người chìm trong hơi lạnh, nhưng lòng bàn tay vẫn toát mồ hôi. Cô đã từng tưởng tượng ra vô số những diễn biến tiếp theo, không chút ngoại lệ, đều là bị người ta cự tuyệt một cách đầy lý trí. Nhưng dù như vậy, có một ảo tưởng kỳ quái như một đốm lửa nhỏ vẫn chạy vòng vòng trong đầu, không khổng chế được.

Cô chọn đứng đợi ở đầu hành lang trên khu phòng bệnh, bên cạnh là cầu thang máy và thang bộ, có lẽ anh sẽ không còn lối ra nào khác.

Đến giờ tan ca trực đêm, cô mới nhìn thấy người đó đi về phía mình, không biết là vì tinh thần mệt mỏi hay vì tâm trạng thờ ơ, mặt anh âm u, quanh quệ, ít ra là so với lần mây mưa đêm đó. Đêm hôm đó, trên người cô, anh cây bừa cật lực, mồ hôi như tắm, gương mặt nhuốm trong sắc dục, vẻ mặt chăm chú mà dịu dàng.

Đỗ Nhiễm lại bắt đầu hồi tưởng lại khuôn mặt đó, chỉ có điều vừa xuống khỏi giường, vẻ mặt đó đã biến mất, tựa như cô bé lọ lem và chiếc giày thủy tinh giả của mình khi chuông đồng hồ điểm 12 tiếng.

Người đó đã tới gần, không còn thời gian do dự nữa, cô hít sâu, như muốn tập trung hết sức lực trong lục phủ ngũ tạng, thu hết can đảm, dè dặt đối diện với người đàn ông đã đánh rơi chiếc giày.

Lục Trình Vũ đầu thế ngờ tới cảnh này.

Anh vừa mới xong một ca trực đêm, tối qua coi như cũng thuận lợi, chỉ có một bệnh nhân tim bỗng ngừng đập đột ngột trong khi ngủ, lập tức áp dụng các biện pháp cấp cứu để hồi phục nhịp tim, sau đó bệnh tình cũng dần ổn định, qua cơn nguy hiểm.

Giao ban xong, hiếm khi được tan ca đúng giờ, lòng anh thoáng cảm thấy có gì đó không đúng. Ngày hôm nay hình như trôi qua hơi thuận lợi quá mức, nhưng đất trời mù mịt, mưa gió rít gào, nhìn thế nào cũng không phải là một ngày may mắn.

Lục Trình Vũ thay áo blouse, từ văn phòng đi ra, anh nhìn thấy cánh cửa sổ cuối hành lang đang mở toang, không khí tươi mát ủa vào, cạnh cửa sổ có một người đang đứng.

Khi nhìn kỹ lại, anh sửng sốt... Chuyện đã hai tháng, cô gái này đột nhiên xuất hiện, cũng dứt khoát và gọn gàng như khi cô vô cớ biến mất lúc đầu, không một dấu hiệu báo trước.

Có lẽ không một dấu hiệu nào chính là dấu hiệu nguy hiểm nhất.

Không nghĩ ngợi nhiều, anh đưa tay sờ mặt, bước tới hỏi:

- Sớm thế?

Chiếc áo gió mỏng màu đen trên người Đồ Nhiễm hơi to, dường như cô đang muốn co người lại, một tay xiết chặt cổ áo, tay kia cầm chiếc ô màu tím thẫm đã cụp lại, nước từ đầu ô nhỏ tong tong, đọng thành một vũng nhỏ cạnh giày, mang theo hơi lạnh từ bên ngoài.

Cô gái trẻ trang điểm nhẹ, nhưng sắc mặt lại không được tốt lắm, ngược mắt lên cười với anh:

- Ủ, có chút chuyện muốn bàn với anh.

Anh cúi đầu nhìn sang một cách hết sức nghiêm túc, nhưng cô lại chần chừ không mở miệng được.

Sau lưng vang lên tiếng bước chân hối hả, đây thật sự không phải là chỗ thích hợp để nói chuyện. Lục Trình Vũ ngoái lại nhìn. Trong phòng điều trị tăng cường lại có người cấp cứu, anh quyết định nếu một giây nữa cô gái này không chịu nói gì thì anh sẽ quay lại xem, tiện thể rũ bỏ thứ dự cảm mơ hồ không nói rõ được này đi.

Đồ Nhiễm hiển nhiên bị tiếng nức nở đột ngột vang lên của người nhà bệnh nhân ở gần đó làm cho giật mình, cô ổn định lại tâm lý rồi mới nói:

- Không phải là tin tốt, anh cần chuẩn bị tinh thần một chút. – Cô rút tờ xét nghiệm trong túi ra, nói thật khê. – Em có thai rồi.

Sự mệt mỏi làm giảm adrenalin[1], cản trở năng lực ứng phó của đại não, sau khi từ từ tiêu hóa câu nói này, toàn thân Lục Trình Vũ lập tức toát mồ hôi lạnh.

[1] Là một loại hormone do tuyến thượng thận tiết ra, có tác dụng kích thích.

Trên tờ giấy xét nghiệm viết mấy chữ như “dương tính” và “6 tuần”, nhưng số 6 kia trông như một số 8 đang múa may xiêu vẹo. Lục Trình Vũ không nén được rửa thắm một câu, lần này anh thực sự cảm ghét bút tích rồng bay phượng múa của các đồng nghiệp.

Thấy anh cứ nhìn chằm chằm tờ xét nghiệm không nói tiếng nào, Đồ Nhiễm không nhịn được, cất tiếng hỏi:

- Đã nhớ ra chưa? Chuyện hồi cuối tháng Mười hai... không có người khác.

Giọng cô trầm thấp và lưu loát, không chút khó nhọc, đây hóa ra lại là chuyện hay, người thẳng thắn, dứt khoát đa phần sẽ không cố chấp đến cùng. Anh hỏi thẳng:

- Bao giờ làm phẫu thuật? Anh đi với em.

Đồ Nhiễm ngược mắt nhìn anh, chần chừ một lúc rồi mới nói:

- Em không muốn làm phẫu thuật.

Anh không kìm chế được mà khê nhú mày, thần kinh đại não đã nhanh chóng có phản ứng, đầu óc văng vất tê dại, anh nhìn ra ngoài cửa sổ, muốn tìm chỗ nào đó hút một điếu thuốc.

Mặt Đồ Nhiễm nóng bừng, dù đã hạ quyết tâm mặt dày mày dạn, nhưng có những lời khi phát ra từ miệng một cô gái chưa chồng vẫn không tránh khỏi bối rối, hướng chỉ thái độ của đối phương rành rành là không mong đợi, chẳng chờ trông, không đồng ý.

Cô chậm rãi lên tiếng, giọng nhỏ nhẹ:

-Em đang nghĩ, có lẽ em vẫn cần đứa bé này... nhưng, sinh con thì phải có giấy chứng sinh, để nhập hộ khẩu....

Lục Trình Vũ không nghe cũng hiểu, hơi thở gấp gấp như phải tiếp nhận một ca mổ lớn, khiến trái tim có phần không chắc chắn, anh xoay mặt đi ho một tiếng, dò hỏi:

- Quyết định như vậy có hơi gấp gáp quá không?

Đồ Nhiễm nhìn anh bằng ánh mắt trông chờ:

- Anh không tin? Thật sự là của anh.

Câu này nói ra hơi nhiễm một chút bệnh nghề nghiệp, như thể đang quảng cáo thuốc: Tin tôi đi, loại thuốc này hết sức công hiệu, tác dụng phụ lại cực ít, ở ba bệnh viện hàng đầu khác đã sử dụng, được người ta khen ngợi hết lời, thử một chút là biết ngay...

Mồm trơn như thoa mỡ, nói không vấp vấp, vẻ mặt điềm tĩnh thản nhiên, nếu khiến người ta phải cảnh giác, ai còn chịu mua thuốc nữa?

Nhìn gương mặt đỏ bừng của cô, Lục Trình Vũ đành nói:

-Anh không có ý đó.

Nhưng ngay sau đó lại bí từ.

Anh muốn nói cho hoa mỹ một chút, nhưng lại cảm thấy dù nói gì thì ý tứ sau cùng vẫn là: Tôi và em lên giường, chưa từng nghĩ sẽ làm em ẽnh bụng, cho dù phải bỏ đi một sinh mệnh, cũng không muốn kết hôn với em. Chẳng lẽ cứ cảm thấy quả trên cây nào ngon là phải vác nguyên cái cây ấy về trồng trong sân nhà mình?

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng không nói ra lời, dù thế nào trong chuyện này phụ nữ vẫn thiệt thòi hơn đàn ông. Anh bỗng cảm thấy mình thật tồi tệ, nếu không thì tất cả lũ đàn ông đều tồi tệ, đều mang tâm lý ăn may, miếng ngon để trước miệng, không ăn thực phí hoài.

Một lúc sau anh mới lên tiếng, vô thức tung ra một chiêu thái cực:

- Chuyện này, em tính sao?

Đồ Nhiễm khẽ cắn môi, cúi đầu nhìn ngón chân, ừ ừ lên tiếng:

- Em không muốn làm phẫu thuật, không tốt cho sức khỏe, hơn nữa con người em cũng hơi mê tín, dù sao cũng là một sinh mạng, lúc này đã không đơn giản chỉ là một tế bào nữa, em không muốn sát sinh. Trước khi tới đây em đã do dự suốt hai tuần, cho nên nếu có thể... - Cô lấy đầu ngón chân đi đi vào vũng nước trên mặt đất, như muốn lau sạch nó đi, nghĩ lại lại thấy không thể làm được. - Dĩ nhiên anh cũng cần có thời gian để suy nghĩ... Hay là thế này, anh trả lời em muộn một chút cũng được, nhưng đừng kéo dài quá, được không?

Lục Trình Vũ thâm thở dài, lòng nghĩ cô gái này đã quyết theo đến cùng rồi, anh ậm ờ một cách thỏa đáng:

- Em xem hai chúng ta chưa tiếp xúc được bao lâu, chuyện hôn nhân vốn dĩ đã hơi chóng vánh, lại thêm một đứa bé nữa thì càng phức tạp. Chuyện này không thể xốc nổi được, phải suy nghĩ kỹ càng, trước sau đều phải thu xếp rõ ràng, em nghĩ kỹ thêm đi, anh hy vọng em có thể nghĩ thêm.

Vẫn luôn cúi đầu lắng nghe, lúc này Đồ Nhiễm ngẩng phắt lên nhìn anh:

- Cũng đúng, có chuyện có thể xốc nổi được, có chuyện thì không. - Cô thò tay ấn nút thang máy, một lúc sau như sức nhớ ra điều gì, cô quay lại nhét vào tay anh một tấm ảnh. - Đây là tấm ảnh đầu tiên của con anh. - Cô nói nhỏ. -Không có hứng thú thì cũng nhìn một cái, có duyên đối diện, vô duyên gặp mặt, tốt xấu gì cũng là duyên phận.

Cửa thang máy mở ra, Đồ Nhiễm xoay người bước vào trong, chiếc ô trên tay cô nhỏ ra vài giọt nước, vẽ nên một dấu vết ngắn ngủi trên sàn nhà lát gạch trắng xám, ngăn cách hai người.

Lục Trình Vũ cầm tấm ảnh rảo bước về phòng điều trị tăng cường. Ở cửa có một đám người đang xúm xít, nhặng xị, người nhà bệnh nhân hoặc gào khóc hoặc lau nước mắt, bác sĩ, y tá tất bật, vội vã, chân không kịp chạm đất, quần chúng xung quanh người sâu thương, kẻ hào hứng ra mặt.

Anh túm lấy một đồng nghiệp đang đi ra:

- Giường nào thế? Tình hình thế nào?

Người đồng nghiệp khẽ lắc đầu, vẻ mặt buồn bã:

- Ông Trương, lại là tim ngừng đập cấp tính. Tối qua vừa cứu một lần, đáng tiếc...

Nói xong vỗ vỗ vai anh.

Y tá đẩy chiếc xe nhỏ tới, bên trên là ga gối trắng tinh gấp gọn gàng.

Lục Trình Vũ thăm thử dài, cúi đầu nhìn bức ảnh siêu âm trong tay mình, trong tấm ảnh có một đốm nhỏ, chỉ bằng hạt đậu gần bên trái “hạt đậu” là một đốm sáng nhỏ xíu nhưng rất bắt mắt, như thể đang nhảy nhót đầy sức sống.

Anh nghĩ, đó là một trái tim.

22

Lục Trình Vũ cảm thấy mình hơi bội bạc.

Thực sắc tính dã, chúng sinh bản năng[2], hướng hồ con người là động vật duy nhất biết hưởng thụ tình dục. Nhưng giờ đây, chuyện này lại trở thành một cơ chế khuyến khích sinh đẻ, cho anh hưởng vài giây ngọt ngào rồi lại muốn anh phải gánh vác trách nhiệm cả đời.

[2] Câu nói trong sách Mạnh Tử, ý nói ăn uống và tình dục là hai đặc tính cơ bản của con người.

Hai chữ “cả đời” này khiến anh thấp thỏm, nếu khi đó có thể tìm chế ngọn lửa dục, nếu anh không tới góp vui ở cuộc liên hoan của đám bạn đều kia, nếu không có lần cửu biệt trùng phùng, thì đã chẳng có những chuyện lãng nhăng như bây giờ.

Hôm đó vừa vào cửa, Lục Trình Vũ đã chú ý tới cô gái ngồi cạnh Chu Tiểu Toàn, không hẳn là rất xinh đẹp, nhưng khuôn mặt ấy trông rất quen.

Thoạt nhìn anh vẫn chưa thể xác nhận được, cho tới khi cô ấy cười, mũi hơi chun lại, vừa ra dáng con buôn lại có phần hơi khờ khạo, anh bỗng nhớ ra cô gái này là ai. Nhiều năm trước cô thường vô duyên vô cớ khóc thầm, khóc một hồi thở không ra hơi, nói không nên lời, gương mặt ngây ngô nhoe nhoẹt nước mắt.

Khi đó anh còn trẻ người non dạ, gặp phải tình cảnh như thế, bao bối rối và chán nản đều hiện rõ trên mặt. Hai người ngồi cách nhau một cái bàn nhưng không nói gì, căn phòng lặng ngắt như tờ.

Hôm nay, Lục Trình Vũ cảm thấy hơi khó để gặp người con gái trước mắt và bóng dáng mơ hồ trong ký ức kia lại làm một.

Anh để ý thấy hành vi, cử chỉ của cô gái này đã linh hoạt hơn trước đây, móng tay sơn bóng, một điều thuốc kẹp hờ trên tay, khói bay vẩn vít. Chuyện xưa như khói, khê thổi là tan. Sau làn khói băng lãng, cô tỉnh bơ cười đùa với những người đàn ông.

Anh đang do dự không biết có nên chào hỏi hay không, cô đã liếc mắt qua đây, khê nhếch môi với anh, hồ hồ nói:

- Em nhìn anh rất lâu rồi, hóa ra đúng là anh.

Lục Trình Vũ cười cười:

-Không ngờ.

Chu Tiểu Toàn nghe chỉ hiểu một nửa, lập tức tóm lấy câu nói của anh, rít lên:

- Không ngờ cái gì, bảo anh đến anh còn không muốn đến, không ngờ hôm nay lại có mỹ nữ đúng không? Lòng lại rục rịch rồi chứ gì, hay là tôi đây làm mối cho hai người nhé?

Mọi người cười ầm lên.

Lại bởi vì họ của Đồ Nhiễm hiếm gặp, nên mọi người lại nói chuyện tào lao, Chu Tiểu Toàn nói:

- Về lai lịch của họ Đồ, hiện tồn tại hai quan điểm. Một là thời cổ đại có một con sông tên là Đồ Thủy, tổ tiên gia tộc họ Đồ sống ở bên sông, nên lấy tên sông làm họ. Một cách nói khác là bắt nguồn từ họ Đồ Sơn, vốn là tên của một chư hầu thời thượng cổ, trong Sử ký viết, vua Vũ từng lấy con gái người họ Đồ Sơn làm vợ....

Mọi người hiểu ý cười âm lên, Lục Trình Vũ cảm thấy người này quá vô duyên, trong đầu toàn những trò trai gái, ai cũng lồi vào được.

Sau màn trêu đùa, mọi người có ý gán ghép, từ đó nhiệm vụ đưa Đồ Nhiễm về sau buổi tiệc nghiêm nhiên dành cho Lục Trình Vũ. Dần dần, người ta cũng tưởng thật.

Mọi chuyện bắt đầu không rõ ràng như thế, Lục Trình Vũ không muốn nói toẹt ra, Đồ Nhiễm lại như chẳng bận tâm. Quan hệ giữa hai người lúc gần lúc xa. Nếu anh có hoạt động nào cần bạn gái đi cùng thì sẽ gọi Đồ Nhiễm, một là để điều chỉnh cuộc sống, hai là để tránh khó xử khi phải đóng vai kỳ đà. Phía Đồ Nhiễm nếu có việc gì cần đến sức lực hoặc những việc phụ nữ không làm được thì cũng sẽ gọi Lục Trình Vũ, chỉ có điều những chuyện kiểu này không nhiều, cô tìm anh, đa phần là vì công việc.

Đồ Nhiễm làm trình dược viên đã bốn năm, còn Lục Trình Vũ đang học tiến sĩ y học lâm sàng, năm ngoái mới thi đỗ bác sĩ chủ trị, đang phấn đấu ra nước ngoài học hỏi.

Tuy Lục Trình Vũ trẻ tuổi, ít kinh nghiệm, nhưng bằng thành tích cũng được coi là phong phú: nào là bao nhiêu bài báo nghiên cứu học thuật được đăng, cán bộ đảng viên nghiên cứu sinh ưu tú bao nhiêu danh hiệu gì đó, tham gia biên tập hai bộ giáo trình, lại là học trò cưng của một giáo sư đầy quyền uy trong một lĩnh vực nào đó; vì thế vẫn có các mối quan hệ.

Thông qua anh, Đồ Nhiễm quen được một số người, thỉnh thoảng kiếm được chút tiền, mỗi lần định xông pha tiến về phía trước, Lục Trình Vũ lại vô tình cố ý ngăn cô lại:

- Kiếm một chút là được rồi, đừng tham quá, lợi nhuận của loại thuốc này cao như vậy, em bảo người khác làm sao sống nổi.

Hoặc nói thẳng:

- Đổi nghề đi, con gái làm nghề này không hợp.

Cô cười đáp:

- Đợi em kiếm được thật nhiều tiền rồi sẽ rửa tay gác kiếm, bác sĩ Lục, nếu không anh giúp em thêm đi, giúp em sớm thoát khỏi bể khổ, không cần phải ngày nào cũng xã giao nhậu nhẹt, thức đêm khó chịu chết đi được.

Lục Trình Vũ biết cô hoặc chỉ nói cho qua chuyện, hoặc có việc cần nhờ vả, bèn đánh trống lảng:

- Em nói đi, rốt cuộc em định thế nào, có dự định gì? Cũng không thể cả đời cứ làm cái nghề này mãi chứ?

Cô nói:

- Sao lại không thể? Công việc này tốt biết mấy, chỉ cần có quan hệ, kiếm tiền cũng nhanh, lại không phạm pháp, cùng lắm là không được gì. – Cô ngừng lại một chút. – Những chuyện phi pháp chắc chắn không thể làm rồi, em là con gái nhà lành mà.

Lục Trình Vũ cười:

- Em cũng rất có nguyên tắc. – Anh lại nói. – Trước đây em không như thế này.

Cô nghiêng đầu hỏi anh:

- Trước đây em như thế nào?

Lục Trình Vũ cảm thấy vấn đề này một khi đã bắt đầu thì chắc chắn sẽ dần trải rất xa, các cô gái này từ khi rời khỏi ghế nhà trường cho tới khi bước chân vào xã hội đều luôn thay đổi, dù ít dù nhiều, chỉ là tình hình của cô gái này lại đặc biệt tới mức tự thay đổi 1800. Huống chi anh cũng không muốn nói “Anh cảm thấy trước đây em ngờ nghệch vô dụng, còn bây giờ lại sành sỏi và hư vinh”, bởi những lời này nghe ra chẳng phải ưu điểm gì, vì thế anh bèn đưa tay nhìn đồng hồ:

-Anh phải đi rồi, lát nữa còn phải về bệnh viện họp nữa.

Tiếp xúc một thời gian, quan hệ của hai người cũng chẳng tiến thêm bước nào, dừng lại ở giai đoạn kỳ quặc, Lục Trình Vũ chẳng muốn nghĩ nhiều, anh cho rằng hoàn toàn có thể xếp Đồ Nhiễm vào nhóm bạn bình thường.

Đúng lúc đó, chủ nhiệm khoa có ý giới thiệu cháu gái cho anh.

Anh gặp cô gái đó vài lần, cảm thấy cũng ổn, cô ấy là giáo viên tiếng Anh của một trường trung học trọng điểm, thanh tú, nho nhã, hiền thực, lễ độ, ít ra trông cũng rất đứng đắn. Lục Trình Vũ nghĩ công việc của mình bận rộn, tìm một người như vậy cũng không tệ, vì thế cũng có ý tiến triển lâu dài.

Còn về phía Đồ Nhiễm, anh cảm thấy, lúc nào không phiền phức quá thì tìm cơ hội ám chỉ ngầm là được.

Một hôm, Lục Trình Vũ nhận được hai tin nhắn cùng một lúc.

Một là tin nhắn của cháu gái chủ nhiệm khoa, viết: Để cảm ơn lời mời lần trước của anh, tối mai em muốn mời anh đi ăn cơm, vân vân.

Một tin khác là của Đồ Nhiễm: Anh có quen anh Từ bên khoa Ngoại Tổng Hợp không? Người này rất khó đối phó, vừa dè vừa tham, ăn cơm, tắm hơi, massage, không tuần chay nào không có nước mắt, lần nào cũng hứa nhưng lại chẳng kê đơn, tối mai anh có đi cùng em được không, nếu không vụ này lại thành công cốc, giúp em đi mà...

Lục Trình Vũ cảm thấy đây chính là cơ hội, khi đó anh đang ngủ gật trong phòng trực, trong lúc mơ màng nhẩm lại mấy chữ: Không đi được, tối mai phải đi ăn với bạn gái rồi.

Hôm sau đi làm, anh bị chủ nhiệm khoa kéo ra một góc, mặt sếp già sầm sì như cái bị:

- Cái thằng oắt này, có bạn gái rồi sao còn qua lại với cháu tôi? Mấy hôm trước còn mời nó đi ăn cơm, tối qua lại bảo phải đi ăn với bạn gái... Cậu rõ ràng là muốn hai tay hai súng, chuyện này, nếu là trước đây, chắc chắn sẽ là vấn đề tác phong sinh hoạt, đương nhiên bây giờ cũng vẫn vậy, huống hồ cậu vẫn còn là cán bộ – sinh viên – đảng viên ưu tú, phen này cậu đi lạc đường, phạm sai lầm, thật sự khiến tôi thất vọng...

Lục Trình Vũ lúi độn thoại ra kiểm tra, thì ra tối qua gửi nhầm tin. Anh cũng chẳng có hứng giải thích, chỉ thành khẩn gật đầu:

- Chú phê bình rất đúng, cảm ơn chú đã chỉ dạy, sau này cháu quyết không hai tay hai súng, Đến cả từ hai tay hai súng mà chú còn biết, coi như cũng theo kịp thời đại...

Vì chuyện này, tất cả mọi người đều biết Lục Trình Vũ có một người bạn gái. Hơn nữa, cuộc sống riêng của anh chàng họ Lục này khá phức tạp, số người muốn làm ông tơ bà nguyệt lập tức giảm mạnh. Lục Trình Vũ vẫn có thời gian qua lại theo kiểu không nhanh không chậm, như có như không với Đồ Nhiễm, anh bất chợt cảm thấy như vậy cũng không tệ.

Anh thừa nhận Đồ Nhiễm có một sức hút nhất định với mình, một khi phụ nữ có chút nhan sắc, ánh mắt đàn ông sẽ tự nhiên dán vào người họ, rồi lại nhìn thấy cô ta nở nụ cười lúng liếng với mình, hay mỗi lúc nhờ mình làm chuyện gì lại riu rít, nũng nịu, tâm trạng ấy giống như ánh dương xưa tan mây mù. Tuy vậy, là một người đàn ông thực tế sắp bước vào tuổi 30, phản ứng sinh lý đã không còn là quan trọng nhất, sau một hồi cân nhắc, anh cảm thấy người con gái này không đáng tin cậy.

Ví dụ như tính cô háo thắng, ham cái lợi trước mắt, làm việc gì cũng có mục đích mà không hề che giấu, những kỹ xảo nhỏ nhỏ lợi dụng đàn ông khiến người ta hoa mắt chóng mặt, hơn nữa công việc cũng không ổn định, không đủ vẻ vang, dễ bị người ta đàm tiếu... Tóm lại, nếu hy vọng người đàn ông suy nghĩ chín chắn cùng cô ta phát triển mối quan hệ khác giới ổn định lâu dài, sức sát thương của cô vẫn còn hơi yếu.

22

Gặp chuyện gì Lục Trình Vũ cũng quen cân nhắc kỹ lưỡng, cho đến một ngày ý chí yếu ớt, anh đã phạm phải sai lầm nghiêm trọng.

Cho đến một ngày, Đồ Nhiễm quăng một tấm ảnh siêu âm vào mặt anh, định làm anh choáng váng.

Bức ảnh đó, Lục Trình Vũ xem đi xem lại mấy lần, mọi chỉ số trên đó đều rõ ràng, anh thăm nhăm tính, xác định là chuyện xảy ra ngày hôm đó. Anh có trí nhớ khá chính xác về ngày tháng, bởi vì Đồ Nhiễm tới hôm đó, đã để lại cho anh một ấn tượng khó phai.

©S.TENT

Vì một tin nhắn nhầm, cô lại cất công gọi điện đến nói lời khách sáo, ở đầu dây bên kia, Đồ Nhiễm cười:

- Bác sĩ Lục, em nhờ anh giúp, anh lại mời em ăn cơm vậy thì ngại quá. Sao bỗng nhiên lại nhiệt tình đến thế, có phải có ý gì với em không?

Lục Trình Vũ không muốn can dự vào chuyện giữa đồng nghiệp với trình dược viên, bèn nói qua loa:

-Hay là thế này đi, em cứ lo chuyện của em trước đã rồi anh sẽ mời em ăn cơm, hoặc đợi em đổi nghề, anh sẽ mời em ăn cơm. Hai lựa chọn này đều có lợi cho em, em chọn cái nào?

Đồ Nhiễm không để tâm đến câu này của anh, cũng không nhắc tới chuyện nhờ anh giúp nữa mà nói lảng sang chuyện khác, cười nói vài câu rồi cúp máy.

Cũng không biết là bị động đến sợi dây thần kinh nào, anh bỗng cảm thấy một cô gái nhà lành phải lẫn lộn ngoài xã hội cũng chẳng dễ dàng gì, không nghĩ ngợi nhiều bèn gửi tin nhắn đi, hỏi xem tối nay hẹn lão Từ ăn uống ở đâu.

Đầu kia nhanh chóng trả lời, báo tên nhà hàng, đồng thời chêm thêm một câu: Em hiểu suy nghĩ của anh, đến hay không tùy anh, tuyệt đối đừng miễn cưỡng, nợ ân tình khó trả lắm. Ký tên bằng một hình mặt người đang lè lưỡi làm mặt quỷ.

Chiều hôm đó, Lục Trình Vũ nhận thông báo về một ca phẫu thuật, khi xong việc đã tám giờ hơn. Nếu đã chủ động hỏi thăm thì cũng không tiện để người ta thất vọng, anh vội đi tới nhà hàng, gặp đúng một tiệc cưới đang tàn, đại sảnh âm ỉ, huyền ảo, người chui không lọt, gọi điện không ai nghe, nhất thời không tìm được cô.

Anh đứng bên đường hút thuốc, hút được gần nửa điếu thì thấy cô từ bên trong đi ra. Đèn dóm ở cửa sáng choang, trong đám người đó chỉ mình cô là nữ, vừa xinh xắn lại trẻ trung, hết sức bắt mắt.

Trông chừng như cô đã uống một chút rượu, một người đàn ông trung niên mượn rượu quàng tay lên vai cô, đầu như dán sát vào mặt cô. Đồ Nhiễm nhích sang một bên nhưng không tránh được, ngược lại còn bị gã đàn ông đó kéo vào trong lòng. Mấy người đi cùng hoặc đã quen mà vờ như không nhìn thấy, hoặc cười cợt hùa theo. Cánh tay gã đàn ông từ từ trượt xuống dưới, tới eo cô bèn khẽ nắm một cái.

Chuyện tiếp theo xảy ra rất nhanh, anh nghe thấy một tiếng động đanh gọn, khi anh định thần lại, Đồ Nhiễm đang đứng thẳng nơi đó, tay phải vẫn còn giơ lên trên không trung.

Xem chừng người đàn ông đó đã say bét, cái đầu to cộc bỗng bị người ta giáng ột đấm ngã nhào vào thùng rác phía trước. Mấy người bên cạnh sực tỉnh, vội chạy ra đỡ, gã say tuôn lời tục tĩu:

- Con ranh này vờ vịt đấy à, thanh cao lắm đấy, chẳng phải ra ngoài bán sao, mà không bán thì có kiếm được tiền không? Ai mà biết được mày bán bao nhiêu lần rồi, tao sờ một tí là coi thường mày chắc...

Đồ Nhiễm chẳng nói chẳng rằng, nhắc chân đạp một phát lên người hắn, mặt hắn lên vẻ căm ghét, sẵn sàng ăn thua đủ.

Lục Trình Vũ nhìn mà khoái chí.

Cô mặc váy dài, một tay nhắc gấu váy, khuỷu tay kia ngoắc một cái túi nhỏ, mỗi lần đạp lại dồn sức vào gót chiếc giày cao gót mảnh, trông vừa yếu điệu thướt tha vừa bùng bùng khí thế.

Mọi người can ngăn không được, gã kia vừa giãy giụa định bò dậy thì lại bị cô bồi ột cước, nhin đau rống lên:

- Gọi 110, gọi 110[3] đi, tôi muốn báo cảnh sát.

[3] Số điện thoại nóng của lực lượng cảnh sát cơ động Trung Quốc, tương tự như lực lượng 113 ở Việt Nam.

Đồ Nhiễm nói:

- Báo cảnh sát mau, đừng phí hoài công bao nhiêu người làm chứng thế này, nếu không ông giở trò lưu manh cũng phí công.

Những người hóng hớt lại ồ lên xúm vào, người đi cùng lo cứ thế này sẽ ảnh hưởng không tốt, ai nấy đều khuyên gã đàn ông kia lên xe. Gã kia tuy vẫn hơi sợ hãi, nhưng lại cảm thấy uất ức, nhất thời không nuốt trôi cục tức này, làu bàu chửi bới. Đồ Nhiễm xông lên làm bộ định đá thêm mấy phát nữa.

Lục Trình Vũ thăm nghĩ đá thế còn chưa đủ hay sao, vội chạy tới kéo cô lại, mồm vẫn ngậm thuốc, không nhin được cười:

- Cái gót giày nhọn thế kia, đừng giẫm chết người ta chứ, em cũng được xả giận rồi, thôi bỏ đi.

Mọi người đã giải tán hết, Đồ Nhiễm ngồi trên bậc thềm ở cửa, cởi giày ra kiểm tra gót giày, nhân tiện phê bình Lục Trình Vũ:

- Anh xem trò vui chán chê nhỉ, thấy em bị người ta bắt nạt mà không thềm ra giúp, em nhìn thấy anh từ lâu rồi.

Lục Trình Vũ cười:

- Sao anh thấy em khoái chí lắm mà, nên anh chẳng dám làm phiền.

Cô lườm anh:

- Đừng viện cớ, em thấy đám bác sĩ bọn anh chả có mấy lương y, còn cặn bã thì sóng sau dồn sóng trước.

Anh nói:

- Người như em chính là chất xúc tác khiến hệ thống y khoa càng thêm mục nát, đừng có đùn đẩy trách nhiệm, đào tạo ra một đám cặn bã như vậy, công lao của bọn em chẳng ít đâu. Đã bảo con gái con nứa đừng làm nghề này nữa mà chẳng chịu nghe gì cả.

Thấy anh nghiêm túc như vậy, Đồ Nhiễm lại thấy vui:

- Xem ra anh rất có thành kiến với công việc của bọn em nhỉ, vợ đưa cả nắm thế là không tốt đâu. Em tin trong số bọn em vẫn có nhiều người tốt hơn, trước đây đi làm ít nhiều cũng đã tiếp xúc qua. – Cô xỏ giày vào, không nhin được làu bàu. – Tiền bỏ ra lại đổ sông đổ bể rồi.

Lục Trình Vũ ngồi xuống bên cạnh cô:

- Thật đấy, đừng làm nghề này nữa.

Cô nhỏ giọng đáp lại:

-Anh thì biết gì.

Anh nghiêng đầu nhìn cô:

- Mấy cô gái trẻ như em, kiếm tiền là để tiêu linh tinh, nay mua quần áo, mai mua mỹ phẩm, vung tay quá trán, quẹt thẻ tín dụng quá mức là lại cuống lên kiếm tiền, có mệt mỏi không? Nếu không em nói cho anh nghe, em muốn gì, anh mua cho em.

- Mua anh. – Đồ Nhiễm cười, đưa tay chọc chọc lên vai anh. – Chàng bác sĩ trẻ ơi, anh không mua được đâu.

Anh khẽ nắm lấy tay cô, giọng khàn đi:

- Vậy thì chưa chắc.

Lúc nói câu này, vẻ mặt anh rất lạ, hơi ranh mãnh, lại có phần mập mờ.

Thấy hay ho, Đồ Nhiễm càng muốn trêu chọc, cô ghé sang, thổi khê vào tai anh. Hai má cô ửng hồng, mắt long lanh, hơi thở mang theo mùi rượu nhàn nhạt và mùi hương phụ nữ dịu dàng, vẫn vít. Thần trí anh

chao đảo, cúi đầu hôn cô. Hơi thở nam tính nhẹ lướt từ môi lên tai cô, trong tiếng tim đập vang động trời đất không biết của ai, cô nghe thấy anh nói:

- Tới chỗ anh nhé?

Chuyện này không nói rõ được là đã xảy ra như thế nào, dự vọng nguyên thủy như đám cỏ dại điên cuồng mọc sau cơn mưa, khiến người ta khó lòng mở miệng.

Hoặc giả vì người con gái ngoại hình xinh đẹp, làn da mịn màng, thân hình mỹ miều, lại hết sức dẻo dai, mặc cho anh vằn vò tới lui, miệng nũng nịu, rên rỉ, trêu chọc chết người, như thể đang nhen lên một ngọn lửa. Anh bị đốt lửa cứ chạy lên chạy xuống này lôi kéo, toàn thân sôi sục trong kích thích, tới tận trước khi xong chuyện, mọi thứ đều rất hoàn mỹ.

- Có lẽ tối nay em uống say quá rồi. – Đồ Nhiễm khom người, chống tay lên nói với anh. – Có phải đàn ông luôn thích giở trò sàm sỡ không?

Anh sững người, hỏi ngược lại:

- Có phải phụ nữ sẽ không để ý tới việc bị người đàn ông họ có thiện cảm giở trò sàm sỡ không?

Cô không đáp, cười cười đứng dậy, xuống giường mặc quần áo rồi mới nói:

- Ga giường này của anh bao lâu rồi chưa thay? Còn nữa, anh nhớ giới thiệu thêm nhiều khách hàng cho em nhé, loại không thích giở trò sàm sỡ lắm ấy.

Anh nói:

- Độ đó hơi cao. – Rồi lại bổ sung ngay. – Sàm sỡ, vốn là thói xấu đã ăn vào máu đàn ông, không dễ dàng khắc phục như mấy thói hư tật xấu thông thường đâu.

Đồ Nhiễm vừa chải tóc gọn gàng vừa nhìn anh:

- Vậy anh cho rằng thói xấu ăn vào máu phụ nữ là gì?

Anh nghĩ một lúc:

- Quá ỷ lại vào tình cảm. Với người thân, với bạn bè, đặc biệt là thứ tình cảm mà người khác giới đem lại dù chỉ kéo dài một đêm, và cả một số sự hư vô khác khiến đàn ông không thể nào tin cậy được.

Bình đến tướng chặn, không chút sơ hở, vừa lộ ra trên bề mặt lại vừa chìm sâu xuống dưới, ghê gớm, độc ác lại khiến người ta chẳng thể nào moi ra nhược điểm, phải bình tĩnh đến thế nào mới có thể không lãng phí bất kỳ một từ, một chữ không cần thiết nào. Đồ Nhiễm không nói gì, chỉnh trang xong bèn đẩy cửa phòng ra ngoài, dường như chẳng muốn nhìn anh thêm một cái.

Giận rồi.

Lục Trình Vũ dựa vào đầu giường vẫn vợ suy đoán, có lẽ chiếc ga giường hơi bẩn đã ảnh hưởng đến tâm trạng của cô, nếu biết tối nay lại đặc sắc thế, chắc hẳn anh đã dọn dẹp nhà cửa từ trước. Hoặc giả những lời anh vừa nói hơi gai góc, nhưng cũng là hòa theo ý cô mà thôi. Hay là chê công lực anh không đủ mạnh, nên mới bỏ đi vội vàng như thế? Không đủ à, vừa rồi kêu gào lên như con mèo ranh bị bỏ đói, sung sướng, ngất ngây, nhìn thế nào cũng thấy không giống đang giả vờ.

Nếu thật sự là vì lý do cuối cùng, anh thừa nhận mình hoàn toàn không thể chấp nhận được.

- Tạm biệt. – Trước khi cánh cửa khép lại, Đồ Nhiễm nhẹ nhàng thể hiện một chút lịch sự.

Tạm biệt, sau khi chia tay, hy vọng không còn gặp lại.

22

Đồ Nhiễm đã từng quyết tâm sau này không gặp lại Lục Trình Vũ nữa, nhưng bây giờ lại phải dâng vận mệnh của mình lên cho anh ta cân đo đong đếm, cảm giác này chẳng khác gì bị người ta đưa tay bóp chặt cổ họng.

Trong mấy ngày đợi câu trả lời, thỉnh thoảng ý nghĩ muốn từ bỏ lại manh nha nảy mầm trong đầu cô.

Càng ngày cô càng ghen kinh khủng, từ sợ lạnh, thèm ngủ, đến dần dần không ngủ được dù chỉ một chút xíu mùi dầu mỡ, cuối cùng ngay cả mùi dầu gội đầu thường dùng cũng khiến cô nôn khan liên hồi. Cô cảm thấy cứ chịu đựng mãi cũng không ổn, lại bực mình bà Vương Vĩ Lệ suốt ngày lầu nhàu ép buộc, vì thế bèn viện cớ đi công tác, quơ theo vài bộ quần áo chạy tới ở nhờ nhà Chu Tiểu Toàn.

Chu Tiểu Toàn sống một mình trong căn phòng hai phòng ngủ một phòng khách, nói là của hồi môn do bố mẹ tài trợ. Đồ Nhiễm xin nghỉ ốm mấy ngày, cả ngày nằm bẹp trên cái sofa giường trong phòng làm việc nhà Chu Tiểu Toàn.

Những ngày Đồ Nhiễm dọn đến, Chu Tiểu Toàn phải sống trong đau khổ. Một là vì Đồ Nhiễm kín như bưng, nhất định không tiết lộ tác giả của cái thai là ai, khiến ruột gan cô nàng cồn cào như lửa đốt, tính tò mò đã bị đè nén tới mức chỉ chực nổ tung. Hai là cô nàng không thể ăn uống ngon lành, thỏa thích như trước nữa, bởi khứu giác của Đồ Nhiễm đã trở nên nhạy bén một cách dị thường, cách hai cánh cửa vẫn ngửi được mùi dầu mỡ, mùi hạt tiêu, mùi xì dầu, sau đó không ngừng nôn ọe.

Chu Tiểu Toàn ăn cháo loãng với Đồ Nhiễm hai ngày, cháo trắng không được cho thêm thứ gì, chỉ rắc vài hạt muối trắng. Đến tối, bụng cô nàng đói meo, sôi ùng ục, vội cuống cuống xuống lầu ăn hàng rong. Đồ Nhiễm đứng phía sau rít lên yếu ớt:

- Trước khi vào nhà nhớ rửa sạch sẽ, một chút cũng không được mang về.

Chu Tiểu Toàn ngoái lại cười:

- Cô gái đối diện nhà chúng ta cũng có rồi, nhưng có thấy người ta ông ọ như cậu đâu, mà người ta cũng thuộc diện mảnh dẻ, yếu ớt, cành vàng lá ngọc đấy nhé, vác cái bụng to tướng mà vẫn tay xách nách mang đi chợ.

Đồ Nhiễm hỏi:

- Nhà đối diện có người ở rồi à? Chẳng phải vẫn luôn để trống sao?

Chu Tiểu Toàn nói:

- Mới có hai vợ chồng dọn đến, anh chồng đẹp trai lắm, rất tốt với vợ, chỉ có điều bận rộn, luôn để cô vợ đi chợ một mình. Bố đứa bé nhà cậu sau này sẽ không thể đấy chứ?

Biết cô nàng đang định dò la, Đồ Nhiễm chẳng thèm bận tâm, quay người bỏ vào phòng làm việc.

Chu Tiểu Toàn ăn uống no nê, trên đường phố gió lạnh thổi vù vù, cuối cùng gọi một cốc trà súc miệng rồi mới về nhà. Đến dưới lầu, điện thoại trong túi bỗng réo rất âm ỉ, giọng Đồ Nhiễm ngân nga một lần điệu dân gian: “Anh hai ơi, đừng đi nhé, cho chúng em nhòm một cái nào...” Lần đầu nghe thấy bài này, Chu Tiểu Toàn cười suýt tắt thở.

Cô ấn điện thoại, vừa alô đã nghe giọng một người đàn ông nói:

- Đồ Nhiễm, anh đây.

Đầu óc Chu Tiểu Toàn phản ứng linh hoạt, nhưng thói quen ăn nói lại không tốt, tốc độ nói nhanh, tốc độ tổng tuôn ra hết:

- Em là Chu Tiểu Toàn, cầm nhầm điện thoại của Đồ Nhiễm, anh có chuyện gì không? Lát nữa em bảo nó gọi lại cho anh. À, em phát hiện ra giọng anh trong điện thoại nghe rất.... rất là nam tính nhé!

Anh ta không đếm xỉa gì đến cô mà hỏi luôn:

- Đồ Nhiễm đâu?

Chu Tiểu Toàn ngẩng đầu nhìn lên ban công, một bóng người khuất trong bóng đêm, trong tay là một đốm sáng đỏ nhàn nhạt, bèn nói:

- Đang hút thuốc trên ban công nhà em.

Người đàn ông ừ một tiếng, giọng có vẻ như không tin tưởng lắm, anh nói:

- Cô ấy không được hút thuốc.

- Ồ. – Chu Tiểu Toàn vội đáp lại, mồm còn chưa kịp khép, càng nghĩ càng cảm thấy chính là chuyện đó, càng nghĩ càng kích động, bèn túm lấy điện thoại rít lên. – Lục Trình Vũ, tôi cho anh hay, bây giờ tôi đang hối hận lắm rồi, lúc đầu tôi thấy anh điệu bộ cũng đứng đắn, không ngờ tâm địa anh lại xấu xa, ngoài mặt ra vẻ đạo mạo, bản chất lại là kẻ lưu manh, hôm đó lẽ ra tôi không nên dẫn Nhiễm Nhiễm theo, không nên gán ghép hai người, người ta đường đường con gái nhà lành lại chưa có giấy tờ gì đã ẽnh bụng ra, anh bảo tôi phải ăn nói với người ta thế nào, nếu không bây giờ anh tới đây, để tôi đấm anh hai cái trước mặt Nhiễm Nhiễm cho hả giận...

Lục Trình Vũ không nói một lời, kiên nhẫn đợi cô mắng chửi xong, cũng không phản bác, chỉ nói:

- Năm phút nữa tôi gọi lại.

Chu Tiểu Toàn chạy thẳng một mạch lên trên lầu, đau quặn cả dạ dày, Đồ Nhiễm đã ôm chần gối về giường. Cô quăng cái điện thoại lên gối:

- Tên gian phu gọi điện cho cậu đấy.

Đồ Nhiễm nằm bất động, mắt cũng không thèm mở ra, Chu Tiểu Toàn lay cô:

- Lục Trình Vũ vừa gọi điện cho cậu, anh ta nói lát nữa sẽ gọi lại.

Lúc này Đồ Nhiễm phản ứng hết sức mãnh liệt, cô thò tay kéo cái thùng rác dưới gầm giường, bắt đầu bò rập ra ọe khan, vì ăn ít nên chỉ có thể ọe khan.

Chu Tiểu Toàn vội vàng bê cho cô một cốc nước, Đồ Nhiễm khịt khịt mũi đẩy ra:

- Nước này có mùi.

Chu Tiểu Toàn ghé mũi ngửi:

- Nước thì có mùi gì? Cái tên Lục Trình Vũ mới có mùi thì có.

- Không phải, là tại mình. – Đồ Nhiễm chỉ vào bụng mình. – Là nó không thích.

Lục Trình Vũ quả nhiên đúng hẹn, gọi điện tới nói ngắn gọn, súc tích với Đồ Nhiễm một hồi, đại ý là năm ngoái anh đã đăng ký với bệnh viện đi nước ngoài chuyên tu, gần đây đã lấy được visa, trong tháng Ba sẽ phải đi, nên nếu cô không để ý thì liệu có thể đi đăng ký trước, chuyện đãi khách tính sau.

Anh lại nhắc tới chuyện nhà cửa, nói giờ mình đang ở ký túc xá của trường, phòng đơn, diện tích nhỏ, bất tiện, lại nói mẹ anh trước khi qua đời có để lại một căn nhà cũ gồm một phòng ngủ, một phòng khách, không ở trung tâm, môi trường xung quanh không tốt, có con rồi lại thành chật chội, anh định sau khi đi làm chính thức sẽ bán căn nhà đó, ít ra cũng đủ để đặt cọc mua trả góp một căn hộ mới, phần còn lại hằng tháng sẽ trả sau, cho nên trong một năm tới chỉ có thể để Đồ Nhiễm chịu thiệt thòi, tạm thời ở nhà mẹ đẻ, cũng tiện cho ông bà Đồ giúp đỡ chăm sóc trong thời gian mang thai, sinh con.

Cuối cùng là bảo cô cai thuốc.

Lục Trình Vũ nói một tràng dài, Đồ Nhiễm hoàn toàn không để vào tai, tâm trạng của cô vẫn còn đang ngập ngừng giữa trạng thái thăng thốt và kích động, lúc mừng rỡ, lúc lại không dám tin, mới một giây trước đó, ruột gan còn đang tan nát, phút tiếp theo đã tính xem khi nào đi đăng ký, tên khai sinh, tên thân mật của đứa bé đặt là gì.

Tiến triển thần tốc, Đồ Nhiễm rúc trong chăn, như đang nằm trên mây, bông bênh trôi nổi, sợ cao chóng mặt, chỉ sợ không để ý sẽ ngã nhào từ trên trời xuống dưới đất. Cô cầm điện thoại áp lên tai, đến mức mặt mũi đỏ dần, đến cuối lại nghe thấy người kia nói phải cúp máy, cô cảm thấy mình cũng nên thể hiện điều gì đó, nghĩ đi nghĩ lại, không nặn ra được từ nào thích hợp, đành miễn cưỡng cảm ơn, lại cảm thấy cảm ơn vì chuyện này thì hơi mất mặt, nên vội để thêm một câu:

- Cảm ơn anh đã không khiến em phải giết đi đứa con của chính mình.

Mặt cô ửng hồng như hồi quang phản chiếu⁴], lại rõ ràng là tinh thần không đủ, sức lực chẳng còn, khi nói chuyện, cả người toát ra vẻ âm u, Chu Tiểu Toàn không kìm được khẽ rùng mình, không biết người ở đầu dây bên kia còn cảm thấy thế nào.

[4] Chỉ hiện tượng con người trước khi chết bỗng trở nên khỏe mạnh và hưng phấn lạ thường.

Về mặt Đồ Nhiễm bình thản, Chu Tiểu Toàn thầm ngờ vực, hai người này bình thường cũng chẳng bận nông gì cho lắm, sao tự nhiên lại lôi ra một đứa con, bây giờ lại còn đến mức không kết hôn không xong, kết hôn thì cũng được, nhưng lại chẳng có tí vui mừng nào, bên nam nói năng có đầu có đũa như đang trắng trối hậu sự, bên nữ chẳng vui chẳng buồn, khác nào sự cụt toạ thiền.

Chu Tiểu Toàn day dứt mãi, nghĩ lại chuyện này cũng coi như mình mà ra. Người xưa đã nói, ở đời có bốn cái ngu, “làm mai, lãnh nợ, gác cu, cầm chầu”, nếu vô tình cầm liễu[5] lại tác thành một đôi oan gia, chẳng phải người ta sẽ oán trách mình cả đời sao? Cô nàng ở lì trong phòng làm việc không đi, ngó đông ngó tây rồi cũng lên tiếng:

- Thế nào nhỉ, mình muốn nói một câu, tuyệt đối, tuyệt đối đừng kết hôn chỉ vì cần kết hôn.

[5] Lấy ý từ hai câu thơ: “Có lòng trồng hoa chẳng nở, vô tình cầm liễu liễu mọc xanh”, ý nói sự việc vô tình lại có hiệu quả.

Đồ Nhiễm đã ngắm cô nàng từ lúc này, lúc này mới cười híp mắt mà rằng:

- Quá chuẩn, cũng may mình là vì con mà mới kết hôn.

- Chuyện này... thực ra cậu không sinh cũng được, làm sao mà nhất định phải sinh đứa bé này ra...

- Là vì muốn kết hôn.

- Không phải... – Chu Tiểu Toàn kéo một cái ghế ra phía trước, ngồi xuống. – Mình hỏi cậu, rốt cuộc là tại sao cậu muốn sinh đứa bé? Tại sao lại muốn kết hôn?

Đồ Nhiễm ngắm nghĩ một cách nghiêm túc:

- Vì sự sinh sôi của nhân loại, vì sự ổn định của xã hội, tuy mình chỉ có thể cống hiến một chút sức lực nhỏ nhoi, nhưng mình vẫn rất tự hào.

Chu Tiểu Toàn đập bốp lên cánh tay cô:

- Toàn đánh trống lảng, mình nghe mãi mà chẳng thấy chữ yêu nào, hai người cũng vẫn có nền tảng tình cảm đầy chữ hử, hai người... ít nhất cũng có cảm giác kiểu như: chỉ lấy người như anh thôi đấy chứ hả?

Đồ Nhiễm ra chiều ngắm nghĩ:

- Trừ mình ra, có lẽ không còn ai mang thai đứa con của anh ấy đâu, mình không lấy anh ấy thì ai lấy, anh ấy không lấy mình thì lấy ai, mua một tặng một, được cả trâu lẫn ghé, thật đáng đồng tiền bát gạo.

Chu Tiểu Toàn lay lay cô:

- Cậu nghiêm túc một tí thì sẽ chết à? Cậu cứ ba cà chớp như thế này cho ai xem? Nếu anh ta không đồng ý, cậu nói xem cậu định thế nào, hả? Chuyện này cậu có thể trông chờ vào vận may à? Hử?

Không đối phó lại được với cô nàng, Đồ Nhiễm rúc vào trong chăn, lí nhí:

- Thì nhân cơ hội kiểm tra luôn còn gì? Nếu anh ấy không đồng ý, mình cũng đành từ bỏ.

Chu Tiểu Toàn sững người, cảm nhận được có điều gì không ổn, nhưng đầu óc không vận hành kịp, cô vẫn nói:

- Nếu anh ta không đồng ý thì cậu làm thế nào?

Đồ Nhiễm cười cười:

- Chẳng làm thế nào. Chuyện này nếu mình và anh ấy không thể tìm được tiếng nói chung thì sau này gặp nhau cũng đi đường vòng, từ nay về sau không ai liên quan đến ai. – Nói rồi cô lại giấu mặt vào trong chăn, ủ rũ nói. – Mệt rồi, để mình ngủ một lát.

Cảm thấy không thể moi được sự thật từ phía Đồ Nhiễm, Chu Tiểu Toàn định đổi phương án, tranh thủ lúc nào nói chuyện với chú rể tương lai, xem hai người họ rốt cuộc suy nghĩ thế nào. Đáng tiếc, Lục Trình Vũ đột ngột này bặt tối tăm mặt mũi, căn bản không có thời gian nói chuyện.

Bệnh viện xếp ca trực cho anh đến tận một ngày trước khi đi, trong thời gian đó, nếu bệnh nhân do anh phụ trách xảy ra chuyện gì cũng vẫn phải tăng ca. Bác sĩ chủ nhiệm khoa hướng dẫn anh tính tình hiền lành, có lòng nhắc nhở:

- Tranh thủ lúc sắp đi, phải để cho cậu luyện tập thêm về lâm sàng, nếu không một năm sau trở về, gan bé đi, tay cứng lại, sao có thể làm chủ con dao? Huống chi đây lại là ý của Hà Lão.

“Hà Lão” là cây đa cây đề trong lĩnh vực tim mạch của tỉnh, Lục Trình Vũ may mắn được ông nhận làm đệ tử. Do thanh danh nức tiếng, lại thêm tuổi đã cao, không giống mấy thầy hướng dẫn khác bận rộn xin vốn đầu tư hay đóng cửa nghiên cứu khoa học, ông lão lại thường xuyên xuất hiện ở các buổi khám bệnh chuyên gia hay hội chẩn đặc biệt, hoặc mỗi tuần một, hai lần đi kiểm tra phòng bệnh, chịu trách nhiệm giải quyết một số nghi vấn khó giải.

Mỗi lần ông lão đi thăm bệnh, sau lưng chắc chắn sẽ có nguyên một đoàn quạt trắng kéo theo, từ giáo sư cho tới thực tập sinh, từ bác sĩ chủ nhiệm tới y tá, bệnh nhân, người nhà, không ai không ăn mặc chỉnh tề, nín thở im lặng. Chăn gối trên giường bệnh xếp vuông như cục gạch, sàn nhà được lau bóng loáng, in những hình bóng vội vàng.

Mấy bác sĩ trẻ vẻ mặt căng thẳng, sợ nhất vị tiên sinh này đột ngột hỏi, không phải là vì câu hỏi hóc búa, mà do ông chưa từng bỏ qua bất kỳ một sự lưỡng lự nào trong câu trả lời, chỉ cần có nửa điểm do dự, nhất định ông sẽ hỏi cho đến cùng, đủ mọi góc ngách, không chừa một đường lui.

Ông già từ trước tới nay làm việc chặt chẽ nhưng lại không nghiêm khắc. Biết được điều đó, Lục Trình Vũ không giống các học trò khác, từ sáng tới tối tất bật chạy việc vặt cho thầy, cũng không chạy ngược chạy xuôi để đăng ký được đề tài tốt, dẫn đến hy sinh thời gian học lâm sàng.

Không dưới một lần, anh đã nghe ông già căn dặn:

- Làm bác sĩ mà không đi lâm sàng, cả ngày ru rú trong phòng thí nghiệm, thế chẳng hóa ra là chuyên gia thí nghiệm à. Học lên tiến sĩ chính là để làm bác sĩ chủ trị, hay là bác sĩ phó chủ nhiệm, kết quả thì sao, tay cứng đờ ra, đến một khúc ruột thừa cũng cắt không đúng cách thì làm sao khám nổi bệnh cho người ta, coi bệnh nhân là chuột bạch chắc. Đó đâu phải là nhân viên y tế mà rõ ràng là Triệu Quát[6] nước Triệu, cậu có biết Triệu Quát không?

[6] Triệu Quát là con của tướng quân Triệu Xa nước Triệu, học binh pháp từ nhỏ, luôn cho rằng trong thiên hạ không ai bì được với mình. Nhưng khi được phong làm tướng, thực sự cầm binh lại yếu kém, vô dụng, dẫn đến thất bại. Từ đó thành ngữ Trung Quốc có câu “đánh trận giấy”, chỉ những người chỉ biết lý thuyết suông mà không có kinh nghiệm thực tế.

Lại có cậu học trò từ nhỏ đã không thích lịch sử, bị ông đuổi về mở sách sử ra đọc, lúc này mới hiểu được lai lịch uyên thâm của điển tích đánh trận trên giấy. Năm xưa, Lục Trình Vũ cũng đã từng trải qua như vậy.

Nhớ hồi đó, vào những lúc rỗi rãi hiếm hoi sau những giờ học nặng nề, sức trẻ bùng bùng, anh luôn có thể tỉnh táo mà tìm ra được mục tiêu cuộc đời, dù đang trong thời kỳ vui duyên nồng cũng không quên nhiệm vụ. Khi đó thực sự cũng còn trẻ, chỉ biết cắm cúi tiến về phía trước, những thứ có thể từ bỏ, sau một thoáng lưu luyến đều có thể dễ dàng từ bỏ, cũng không phải là chưa từng mơ mộng về hôn nhân, chỉ có điều rất hiếm.

Hôn nhân, lẽ ra nên là một kết quả hoàn mỹ và nghiêm túc của một mối tình sâu sắc, vì thế quá đứng đắn, quá xa xôi, dù chỉ mới đây thôi, anh vẫn cảm thấy hai chữ ấy thật cao thâm, ảo diệu, không cần thiết phải nghĩ ngợi nhiều.

Ai ngờ giờ đây, lại cứ mơ mơ hồ hồ mà tiến vào.

22

Bên này Đồ Nhiễm nhận được tin tức chính xác từ Lục Trình Vũ, bèn bảo anh tranh thủ thời gian tới gặp phụ huynh, cô nói trong điện thoại:

- Mẹ em rất sốt ruột, bây giờ anh tới gặp mặt một chút cũng khiến bà yên tâm hơn. Hơn nữa, anh cũng nên tìm hiểu hoàn cảnh gia đình em, nếu không vừa ý, vẫn còn kịp hối hận.

Những lời này, Lục Trình Vũ bỏ ngoài tai. Chuyện tới nước này đã không còn đường lui nữa, giờ anh cũng đã bước vào tuổi ba mươi, sự nghiệp đang đà thăng tiến, sau này sẽ càng ngày càng bận rộn, lấy đâu ra thời gian rảnh để quen thêm bạn gái mới chứ đừng nói tới việc lao tâm khổ tứ theo đuổi con gái, bồi dưỡng tình cảm từ đầu. Có điều anh không nói ra, chỉ buông một câu qua loa:

- Không vấn đề gì, mười năm trước đã gặp rồi.

Nghe vậy, Đồ Nhiễm cười:

- Đâu được mười năm, chín năm thôi. Chín năm còn kém ba, bốn tháng nữa.

Hai người hẹn gặp nhau ở phía dưới công ty Đồ Nhiễm làm việc. Nhìn cô vợ tương lai yếu ớt như cành liễu trước gió, Lục Trình Vũ cảm thấy hơi lạ lẫm. Nghĩ tới cuộc chiến tranh đùn đẩy, giằng co mấy ngày trước, Đồ Nhiễm cảm thấy rất mất mặt nên cũng không nói gì. Từ sau đêm mây mưa ấy, họ lại trở nên có phần xa lạ, bây giờ mối quan hệ quay ngoắt 180 độ, nhất thời không thích ứng kịp.

Họ cùng im lặng suốt cả quãng đường, khi taxi dừng lại trước cửa tiểu khu hoa viên, vì giành trả tiền xe mà cả hai mới nói vài câu qua quýt. Lục Trình Vũ đang định đi vào trong, ai dè Đồ Nhiễm dẫn anh rẽ vào một khúc ngoặt, xuyên qua ngách hẻm chật chội bên cạnh, rẽ năm bảy bạn trong xó xỉnh, cuối cùng mới dừng chân trước một tòa nhà năm tầng tuềnh toàng.

Giữa những căn nhà riêng và ngõ hẻm cũ kỹ, san sát xung quanh, tòa nhà cao tầng tường loang lổ, cửa sổ han gỉ này lại nổi bật như hạc giữa bầy gà. Ánh đèn, tiếng người, khói bếp... khiến nó nhuốm mùi trần tục, già nua giữa bóng tối mông lung.

Lục Trình Vũ hơi ngỡ ngàng:

- Nhà em dọn đi rồi?

Đồ Nhiễm ừ một tiếng, móc chìa khóa mở cánh cổng sắt loang lổ, chìa khóa xoay mấy vòng trong ổ nhưng cửa không mở được, cô nắm lấy những thanh sắt trên cánh cổng ra sức lay, cánh cổng kêu cọt kẹt. Lục Trình Vũ cảm thấy cánh cửa đó như một bộ hài cốt bị chôn vùi nhiều năm sắp mục rữa, đâu còn sức chịu nổi giày vò, bèn nói:

- Để anh.

Đồ Nhiễm mặc kệ, tiếp tục lắc, “Được rồi”, còn chưa dứt lời, cánh cổng đã loảng xoảng mở ra.

- Đã bảo họ thay cái cửa chống trộm khác tốt hơn một chút, mà không chịu chi tiền... Chuyển lâu rồi, từ hồi em vào đại học. Anh tưởng em vẫn ở trong tiểu khu trước mặt hả? Mấy tháng nay, anh đưa em về không nhiều thì cũng phải bảy, tám lần rồi, không thấy em đi vào cái ngõ này sao? – Cô ngáp ngừng. – Có phải chỉ đợi em xuống xe là vội quay đầu luôn?

Lục Trình Vũ có sao nói vậy:

- Đúng là anh không để ý.

Đồ Nhiễm cười cười:

- Em biết đàn ông bọn anh mà, vô tình bạc nghĩa.

Nhận được điện thoại của Đồ Nhiễm từ sáng sớm, bà Vương Vĩ Lệ đã ở nhà đợi rất lâu.

Bà cụ mấy ngày liền không thấy cháu gái đâu, con gái mình giờ lại mặt nặng mày nhẹ ngồi trong phòng khách, đoán chừng đã xảy ra việc lớn nên trong lòng thấp thỏm, bất an, ngồi trong phòng chốc chốc lại len lén nhìn ra bên ngoài, nhưng không dám hỏi, sợ con gái chê bà già rồi lắm chuyện.

Nghe thấy tiếng bước chân ngoài hành lang, bà Vương Vĩ Lệ ngồi thẳng dậy, nhìn chằm chằm về phía cửa, thậm chí không biết nó lại dắt cái đồ đui què sứ méo gì về làm xấu mặt người ta đây.

Cửa phòng mở ra, bà Vương Vĩ Lệ ngồi im không nhúc nhích, chỉ liếc mắt về phía cửa, lập tức nhìn thấy chàng thanh niên đứng sau con gái mình.

Bà thăm nghĩ, dáng người cũng cao ráo quá, nhìn thêm một cái, trông cũng rất ưa nhìn, sự bức bối trong lòng giảm đi hơn nữa, bất giác nở nụ cười, nhưng lại cảm thấy không thỏa đáng, vội tắt nụ cười, nghiêm mặt lại.

Lục Trình Vũ cung kính chào một câu “Con chào bác”, bà mới nặng nề “Ừ” một miếng, túi quà và lẵng hoa quả anh đưa bà cũng không đưa tay ra nhận, vẻ mặt bất cần, muốn ra sao thì ra.

Lục Trình Vũ cũng không để tâm, bình thản đặt quà xuống, cất tiếng chào hỏi bà cụ đang tấp tểnh đi từ trong ra.

Thấy mẹ mình vừa nhìn thấy khách đã tươi cười giả lả, vừa mời ngồi vừa bảo rót trà, bà Vương Vĩ Lệ hơi bức, bất giác lườm một cái, bà cụ lập tức im bặt, chỉ lấy bầy ngồi một bên ghế, mãi lâu sau mới gượng gạo hỏi:

- Nhiễm Nhiễm, đây, đây là bạn trai cháu à?

Đồ Nhiễm cười với bà cụ, “Vâng” một tiếng với vẻ mặt tự nhiên.

Bà già lập tức tươi như hoa:

- Tốt, tốt, cao ráo lắm... đáng lẽ cháu nên bảo cậu ấy đến nhà ăn bữa cơm từ sớm...

Bà Vương Vĩ Lệ bức mình, không nhịn được, chặn họng bà mẹ:

- Mẹ lắm chuyện quá!

Vừa thốt ra lời lại nhớ ra đang có mặt người ngoài, bà vội dẹp vẻ tức giận, ngấm ngấm Lục Trình Vũ hồi lâu rồi ngáp ngừng lên tiếng:

- Sao tôi trông cậu quen thế nhỉ? Cậu tên gì?

Lục Trình Vũ còn chưa đáp, Đồ Nhiễm đã lên tiếng trước:

- Mẹ, anh ấy là gia sư mà bố mời về dạy con hồi thi đại học đấy ạ. – Cô ngừng lại một lúc. – Mấy năm nay bọn con vẫn luôn liên lạc hỏi đi học bạn học quá, sau này đi làm cũng bạn, nên không đưa về nhà, thực ra... đã bên nhau lâu lắm rồi ạ.

Thấy cô nói dối luôn mồm, Lục Trình Vũ không khỏi nghiêng đầu nhìn cô.

Bà Vương Vĩ Lệ trừng mắt nhìn con gái:

- Mẹ hỏi con đấy à? Không biết xấu hổ... – Bà lại quay sang nhìn Lục Trình Vũ. – Tôi nhớ ra rồi, cậu chính là thầy giáo Lục, hồi trước thường đến nhà dạy thêm cho Nhiễm Nhiễm, đã bảy, tám năm rồi nhỉ, bây giờ lớn lên trông chừng chạc quá, ra dáng người lớn lắm rồi...

Lục Trình Vũ nói:

- Con chào bác, chuyện này con không giải quyết tốt, lẽ ra phải tới thăm hai bác từ sớm...

Đồ Nhiễm thở phào, lại nghe thấy anh hỏi:

- Sao không thấy bác trai, bác trai vẫn khỏe chứ ạ?

Tim cô lập tức rơi tòm xuống.

Bà Vương Vĩ Lệ nhìn họ:

- Bố Nhiễm Nhiễm? Nếu cậu nhìn thấy ông ấy thì có ma rồi. Chết rồi, chết từ mấy năm trước. Dù có sống tới giờ cũng bị hai đứa làm cho tức chết thôi... Hai đứa này, nói là vẫn luôn liên lạc, sao cả chuyện này cũng không biết?

Nói thì nói vậy, nhưng bà Vương Vĩ Lệ cũng không làm khó họ. Họ lại thông báo với nhà họ Lục, chuyện đăng ký cứ như vậy mà quyết định.

Lúc này Lục Trình Vũ mới biết, năm Đồ Nhiễm học đại học năm thứ tư, nhạc phụ tương lai của anh mắc bệnh hiểm nghèo, nhà họ Đồ bán hết nhà cửa lấy tiền chữa bệnh, nhưng vẫn vô phương cứu chữa.

Trước đây, điều kiện nhà Đồ Nhiễm rất khá. Năm Đồ Nhiễm bốn tuổi, vì sinh vượt kế hoạch một đứa con trai mà ông Đồ bị đuổi việc, bèn ra ngoài làm ăn, tới khi Đồ Nhiễm sắp lên đại học, ông cũng đã có chút được ít của cải.

Ai ngờ ngày vui ngắn chẳng tày gang, trụ cột gia đình lâm bệnh, lìa xa nhân thế, tiền bạc dành dụm được đều dồn lại để chữa bệnh, để lại một nhà già trẻ lớn bé chật vật mưu sinh.

Hoàn cảnh gia đình không tốt nên bà Vương Vĩ Lệ khá hài lòng với điều kiện của chàng rể tương lai. Được biết mẹ anh đã qua đời nhiều năm, bố lấy vợ khác, về danh nghĩa Lục Trình Vũ có một căn nhà do mẹ để lại gì gì đó, trong nhà ít ra cũng không có gì phải cáng đáng, bà biết với gia cảnh hiện nay của nhà mình, con gái tìm được một mối như vậy đã có thể được coi là trèo cao.

Bà cụ nhà họ Đồ lại nghĩa khác, bà bảo:

- Hoàn cảnh nhà ta không tốt, thời buổi bây giờ khác rồi, con trai con gái đều giống nhau cả, cũng không thể để con người ta thiệt thòi, ít nhiều gì cũng phải chuẩn bị cho Nhiễm Nhiễm chút của hồi môn, sau này gả sang bên đó rồi cũng có thể uốn thẳng người, không sợ bị đàm tiếu sau lưng.

Bà Vương Vĩ Lệ khịt mũi khó chịu:

- Mẹ đúng là có phong cách nhỉ, hồi xưa con cưới cũng chỉ có hai tấm chăn thôi còn gì. Hơn nữa, bây giờ kết hôn chẳng phải đều do nhà trai chuẩn bị nhà cửa sao, không có nhà sao còn dám kết hôn? Không sợ người ta cười cho thối mũi à? Nói cho nghiêm khắc thì cậu Lục Trình Vũ kia giờ vẫn còn là sinh viên, một năm sau mới chính thức đi làm, nhà ta coi như phải chịu thiệt rồi. Cũng may bản thân Nhiễm Nhiễm cũng có thể kiếm tiền, giờ em trai nó ở nước ngoài học hành rất vất vả, tốt nghiệp cấp ba xong là đi Mỹ ngay, sau khi bố nó qua đời, nó chưa từng xin con một đồng, hiểu chuyện biết chừng nào. Nó đã nói rồi, sau này học xong nhất định sẽ về nuôi con đến già, con còn phải lo nhà lo cửa cho nó cưới vợ nữa kia.

Bà cụ bảo:

- Trong lòng con chỉ biết có con trai, con làm gì có tiền cho con trai con, chẳng phải đều là của Nhiễm Nhiễm đưa cho hay sao.

Bà Vương Vĩ Lệ cáu:

- Mẹ lo chuyện bao đồng quá nhỉ, lo cho sự sống chết của mẹ trước ấy, đừng có đâm bị thóc chọc bị gạo. Trong lòng mẹ chẳng phải cũng chỉ có hai đứa con trai mẹ sao, cái gì tốt cũng dành cả cho bọn nó, con chả sơ mũi được tí gì, con đúng là đáng kiếp mà...

Bà già không nói gì nữa, lặng lẽ lau nước mắt, sau đó tìm cơ hội kéo tay cháu gái lại nói:

- Con tự cố gắng, kiếm thêm chút tiền. Bà biết con hiếu thảo, con không cần phải cho bà tiền. Bà già rồi chẳng đi đến đâu, chẳng tiêu pha gì. Bà thấy thằng bé họ Lục kia rất tốt đấy, sau này con phải chăm lo cho gia đình nhỏ nhà mình trước, cưới nhau rồi thì bỏ ra nhiều hơn một chút, ít tính toán đi, mỗi người nhường nhau một câu thì mới dễ sống. – Chưa nói hết câu bà đã lại nghẹn ngào. – Giờ bà không nói chuyện được với mẹ con nữa, cứ mở miệng ra là nó lại úm cho bà chết, bà sống từng này tuổi rồi đã làm gì nên tội, chẳng làm gì để người ta ghét, chỉ bằng chết quách đi cho xong, bà thu dọn đồ đạc rồi sẽ đi thôi...

Đồ Nhiễm nghe mà xót xa, chỉ biết ôm lấy bà an ủi:

- Tính mẹ con khẩu xà tâm Phật thế đấy, chỉ một lát sau là lại ổn ngay, bà đại nhân đại lượng, lòng dạ bao la, bà là lão thọ tinh, lão thần tiên, đừng để bụng làm gì. Lát nữa ăn cơm xong con chơi bài với bà nhé...

Biết rời khỏi đây cũng chẳng còn chỗ nào để đi, bà già bèn dựa vào giường ngồi, không nén nổi nước mắt.

Đồ Nhiễm cũng cảm thấy chán nản, tâm trạng vui vẻ của mấy ngày hôm nay thoát trở nên trống rỗng. Có thể thấy, nuôi con đúng là chẳng có ý nghĩa lý gì, để đấy, nuôi đấy, mấy chục năm vùn vụt trôi, đến cuối cùng chỉ còn lại nỗi oán trách khôn nguôi.

Cô biết bà Vương Vĩ Lệ là người không giữ được gì trong bụng, luôn miệng oán thán bà ngoại, nhưng còn cô, âm thầm oán trách mẹ trong lòng, về bản chất chẳng có gì khác biệt, chẳng qua giả tạo hơn, chỉ để duy trì hòa bình bên ngoài mà thôi.

Năm đó, Đồ Nhiễm vào học trường trung học nghề một cách miễn cưỡng. Sau đó, các học sinh có thành tích tốt muốn thi vào đại học, cô được khích lệ bèn bắt đầu dốc sức học hành, nghiền chiến kỳ thi đại học. Đã như vậy mà về nhà cũng không dám nói, sau này trong nhà mua xe, dọn đến căn nhà to hơn, cô mới thu hết can đảm nói dự định của mình cho bố nghe, cuối cùng được phê chuẩn.

Nhưng kiến thức ba môn Toán, Lý, Hóa của cô hổng nhiều, những gì được học so với trình độ của trường trung học bình thường không biết thấp hơn bao nhiêu lần, nếu chỉ dựa vào tự học thì hiệu quả rất thấp. Vì yêu quý sự nỗ lực và cố chấp của con gái, ông Đồ liền tới trước cửa hiệu sách Tân Hoa, kéo một cậu sinh viên đại học về ôn luyện cho cô.

Thời đó, sinh viên dạy thêm có mốt đi tìm việc như vậy. Dắt chiếc xe đạp cũ đợi trước cửa nhà sách, ôm bảng điểm, thẻ sinh viên, giấy khen, bằng khen các loại, trên ghi đồng xe đạp treo một tấm biển bằng bìa các tông viết “đại học XXX, dạy kèm Toán, Lý, Hóa cho học sinh cấp ba”, vân vân.

Lục Trình Vũ đang độ tuổi hai mươi, môi đỏ răng trắng, nổi bật giữa đám đông như một cây bạch dương nhỏ vừa nhú lá non.

Đương nhiên, ông Đồ cũng không nòng cặn như vậy, thoát tiên ông chú ý tới chiếc xe đạp cà tàng bên cạnh cậu thanh niên này, sau đó là cách ăn mặc của cậu ta, sạch sẽ, gọn gàng. Xung quanh tấp nập người qua kẻ lại, nhưng cậu ta vẫn cầm quyển sách chuyên ngành ngồi trên bậc thềm đọc miệt mài, vẻ mặt điềm nhiên, phảng phất chút khí chất thân phàm giữa chợ lòng thanh tịnh. Cuối cùng ông nhìn tên trường viết trên tấm bìa giấy, duyệt, chính là cậu ta.

Ông Đồ đưa cậu gia sư đến trước cửa nhà, chàng trai đưa tay về phía Đồ Nhiễm nói:

- Chào em, anh là Lục Trình Vũ.

Ông Đồ vội vàng để thêm:

- Đây là thầy Lục, sinh viên giỏi trường Đồng Tế.

Mười bảy tuổi, Đồ Nhiễm vẫn còn là cô gái đang vùng vẫy trong giai đoạn thanh xuân nhiều phiền muộn, hormone dồi dào, ở trường người cô tiếp xúc đa phần đều là con gái, vì thế suy nghĩ vô cùng phong phú, lúc thì nghĩ tuổi tác không chênh nhau là mấy mà mình chẳng tài giỏi bằng một nửa người ta, lúc thì thấy đối phương làm việc điềm tĩnh, lại oán trách bản thân lóng ngóng, vụng về, không biết ăn nói... Sau đó nghĩ ngợi vẩn vơ một hồi càng khiến tâm tư rối loạn, cuối cùng đành đỏ mặt cúi đầu trước cửa, quên cả chào thầy.

Khi mới gặp nhau, không khí có phần kỳ quặc, sau đó cũng chẳng tốt hơn là bao.

Đó là chuỗi ngày ảm đạm nhất trong thời kỳ trưởng thành của Đồ Nhiễm, cũng là trải nghiệm khó chịu và không có chút cảm giác thành công nào nhất trong cuộc đời Lục Trình Vũ. Mỗi lần học mà không làm được bài, hoặc không lĩnh hội được cách giảng giải của chàng gia sư trẻ, Đồ Nhiễm lại chán chường, ủ dột, thoát tiên là không nén được tiếng khóc thút thít, tới khi nhìn thấy vẻ mặt lúng túng, bối rối lại sợ hãi muốn phân của đối phương, cô nàng không kìm chế được mà òa lên khóc.

Khóc xong, cô lại cầm mặt vào quyển sách, cứ quanh đi quẩn lại, ngày nào cũng thế.

Cô học rất khổ sở, anh dạy cũng chật vật.

May mà nỗ lực không uổng công, khổ cực rồi cũng qua, Đồ Nhiễm thi đỗ vào một chuyên ngành hạng hai của một trường đại học hạng hai. Sau bữa tiệc cảm ơn, hai thầy trò cũng chia tay từ đó. Chính trong ngày hôm đó, bước ra khỏi nhà họ Đồ, Lục Trình Vũ ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm phía trên, cảm thấy mình như vừa sống lại.

2. Chương 2: Ai Gặp Ai Mới Là Xui Xẻo

Sắp đến ngày xuất ngoại, Lục Trình Vũ sắp xếp kín mít lịch trình của mấy ngày cuối cùng, trong đó anh tranh thủ thời gian cùng Đồ Nhiễm đi khám thai. Trên màn hình, hạt đậu kia đã to ra, bên cạnh có thêm hai đốm sáng, một trên một dưới, như hai bàn tay đang không ngừng khua khoắng, hoạt bát, sinh động, khiến người ta không thể không chấp nhận hiện thực.

Còn mấy ngày nữa là tới ngày mời khách khứa uống rượu mừng.

Vốn không định tổ chức lễ cưới, nhưng bố Lục Trình Vũ đã nói:

- Bố chỉ có một đứa con trai là con, kết hôn là chuyện đại sự, đâu thể âm thầm, lén lút được, con nói không có thời gian, sợ phiền phức, vậy thì làm đơn giản thôi, chỉ mời mấy người họ hàng, bạn bè bình thường hay qua lại là được.

Phía nhà gái lại chẳng có khách khứa gì, sức khỏe Đồ Nhiễm không thích hợp, lại ngại đi rêu rao nên chỉ mời người nhà và bạn bè thân. Phía Lục Trình Vũ lại có vài vị tai to mặt lớn, nếu đã tổ chức tiệc thì không thể không thông báo cho giáo sư hướng dẫn. Ông cụ đã già không tới được, nhưng lãnh đạo, đồng nghiệp, đồng môn trong viện đều biết, trừ những người nghỉ hưu và những người phải trực, còn lại đều lũ lượt kéo tới, lại thêm người quen của ông Lục, miễn cưỡng cũng được năm chục bàn.

Dù là tháng Ba, mùa xuân, nhưng mặt Đồ Nhiễm bị trát một lớp phấn dày bụi, mặc chiếc váy trắng rườm rà đứng giữa đám người cũng nóng toát mồ hôi. Tâm tình vốn đang phiền muộn, ai dè vừa nhìn thấy nguyên một đám nhân vật khiến ngành y tế có khả năng trở nên hủ bại này, tinh thần cô tức thì sáng khoải, lập tức tính toán xem làm thế nào có thể kết thân với họ.

Chu Tiểu Toàn là phù dâu, phụ trách giúp cô nâng cái đuôi váy dài thướt phía sau, vì thế liền bị cô lôi đi khắp hội trường. Cô nàng không nhịn được kêu ca:

- Chả thấy cô dâu nào trơ trên như cậu cả, cậu không thể tỏ ra thẹn thùng, e lệ được một tẹo à?

Đồ Nhiễm đứng đó, văn chương chiến đấu việc nước phê bình[1]:

[1] Câu thơ trong bài Thăm viên xuân – Trường Sa của Mao Trạch Đông, ý chỉ sự hào hùng.

- Cậu nhìn mấy người này xem, mình chẳng tội gì phải tỏ ra e lệ trước mặt đồng nhân dân tệ cả.

Đang nói, thấy ông Lục vẫy tay liên tiếp về phía này, cô vội chạy tới, ông bố chồng nhét vào tay cô một đồng bao lì xì đỏ:

- Con bảo ai cất đi, lát nữa tàn tiệc thì ghi lại tên và số tiền trong phong bì, viết ra giấy cho bố là được.

Đồ Nhiễm ngoài mặt tỏ vẻ thản nhiên, nhưng khi ông Lục vừa quay đi đã bảo ngay với Chu Tiểu Toàn:

- Nóng quá đi mất, vào phòng nghỉ dặm lại phấn với mình đi.

Dù thế nào cũng không thể nhịn nổi nữa, đi đếm tiền thôi.

Phía bên kia, Lục Trình Vũ cảm thấy mình tắt bật như một con lừa.

Tại sao lại nói là con lừa? Là bởi vì con lừa lúc xay thóc sẽ bị bịt mắt lại, trên đầu treo một củ cà rốt to bụi để dụ nó. Lục Trình Vũ thực sự cảm thấy mình bị một điều gì đó bịt mắt, cứ thế tắt bật đâm đầu vào giai đoạn bận rộn nhất của đời người, chỉ có điều củ cà rốt lủng lẳng cạnh mõm lại chẳng hấp dẫn là bao.

Lúc này anh đang đứng đợi ở cửa khách sạn, vì bận quá nên quên cả nhả cưới, nghe MC nói lát nữa cô dâu – chú rể phải trao nhẫn cưới mới cuống quýt nhờ một người anh em tiện đường đi mua về.

Lôi Viễn cuống cuống nhảy từ trên xe xuống, xông đến trước mặt anh rống lên:

- Tới đây, tới đây. – Vừa nói vừa nhét hai cái hộp nhung màu đỏ vào tay anh. – Nhẫn và hóa đơn ở cả trong này.

Lục Trình Vũ mở cái hộp ra nhìn:

- To rồi, sao nhẫn nữ lại to bằng nhẫn nam thế này.

Lôi Viễn cởi áo vest, nói lỏng cà vạt, hai tay chống nạnh, thở hồng hộc:

- Tôi vừa xuống máy bay đã bị cậu sai đi làm chân chạy vặt, mẹ, nhà cậu bớt tỏ vẻ thôi. May mà tôi thông minh, cố tình chọn cái rộng một tí, vợ cậu đến cả ảnh tôi còn chưa được nhìn, ai biết béo gầy, cao thấp thế nào, hỏi đeo số bao nhiêu cậu cũng không biết, rộng vẫn hơn là chật, đừng để đến lúc đó rồi đeo mãi không vào. – Anh ta lôi xềnh xệch Lục Trình Vũ vào bên trong. – Mau, đưa tôi đi xem, là la hay là ngựa thì cũng phải cho xuất đầu lộ diện chứ hả?

Lục Trình Vũ hỏi hết người này đến người khác mới biết cô dâu đang trang điểm lại trong phòng nghỉ.

Thấy anh chạy đôn chạy đáo tìm vợ, Lôi Viễn cười cười liếc anh một cái:

- Sao, đẹp không?

- Cũng được.

Biết Lục Trình Vũ từ trước tới giờ vốn kén chọn, Lôi Viễn cười hì hì:

- Cậu nói được thì cứ phải là mỹ nhân trở lên. Thằng nhóc này, cái khác thì chẳng bằng tôi, nhưng mắt nhìn gái của cậu thì tôi phục sát đất. Sao hả, dính đến nhau kiểu gì thế? Lên xe trước, mau về sau chứ gì?

Lục Trình Vũ cúi gằm nói lỏng cà vạt, dọc đường đi thẳng cha này cứ vo ve như nặng bên tai, nếu không nể mặt hẳn đi mua nhẫn hộ thì anh đã đập một cước cho hẳn bay thẳng ra cửa rồi.

Chu Tiểu Toàn đang dậm phấn cho Đồ Nhiễm, cô vút cách hộp phấn lên trên bàn, đưa tay nâng cằm Đồ Nhiễm lên nói:

- Đừng cười nữa, cười đến nổi cơ mặt co rút hết rồi, phấn không bám được đâu.

Đồ Nhiễm chẳng hơi đâu mà bận tâm, vừa cầm cuí đếm tiền vừa lẩm bầm:

- Mình đã tính rồi, chưa biết chừng có thể dùng chỗ tiền này để trả nốt khoản tiền cho cái nhà nát nhà tở.

Chu Tiểu Toàn đưa mắt nhìn một xấp nào đô la Mỹ, nào đồng Euro, nào Nhân dân tệ trên bàn, thở dài:

- Người giàu đúng là quen toàn người giàu, không ngờ ông già Lục cũng là một đại gia, Lục Trình Vũ lại là thiếu gia cơ đấy, sao mình không nhìn ra nhỉ? Tay này cũng khiêm tốn quá.

Đồ Nhiễm xếp tiền cho phẳng phiu, ghi lại tên tuổi rồi mới lên tiếng:

- Không phải là anh ấy khiêm tốn, bố mẹ anh ấy ly hôn, em gái ở với bố, anh ấy ở với mẹ. Điều kiện nhà mẹ chồng mình thực ra cũng chẳng khá khẩm gì, bệnh tật đầy người, khi đó anh ấy cái gì cũng phải tự lực cánh sinh, cũng có thể coi là vất vả, anh ấy và bố bình thường ít qua lại. – Nói tới đây cô ngừng lại, giọng nói không kìm được, vút lên cao. – Bố anh ấy là người có của, cũng nhờ có cơ duyên mà mình mới biết được điều này đấy.

Chu Tiểu Toàn tò mò hỏi:

- Cơ duyên thế nào cơ?

Đồ Nhiễm hơi đắc ý, vừa quẹt son môi vừa thông thả nói:

- Kỳ thực mình mới biết cũng chẳng được bao lâu, có lẽ đó là duyên phận do ông trời sắp đặt. Hôm đó mình định đến bệnh viện... khám bệnh. Trước khi khám bệnh đương nhiên phải ăn no rồi, mình ngồi ăn hoành thánh ở một quán nhỏ ngoài cổng, hoành thánh ở đó ngon lắm. Mình đang ăn ngon lành thì có một chiếc xe sang trọng màu đen bóng loáng chạy tới, bước xuống xe là một ông già khí phách hiên ngang, oai phong bệ vệ, ăn mặc chải chuốt, trông rất bắt mắt. Cùng lúc đó, một chàng trai trẻ từ trong bệnh viện bước ra, khối phải nói, hai bố con họ giống nhau như lột, dáng cao ráo, vai to rộng, nhưng mình phải xác nhận lại trước đã, đúng lúc đó....

Cô ngừng lại không nói tiếp.

Chu Tiểu Toàn đang nghe say sưa, cuống lên lắc đầu lắc để Đồ Nhiễm:

- Đừng có lập lờ nữa, nói mau, nói mau, sao giống hết tiểu thuyết ngôn tình thế.

Đồ Nhiễm cười không khép miệng lại được, né sang một bên rồi nói:

- Lúc đó là buổi trưa, đúng lúc có hai nàng y tá ngồi bàn bên cạnh ăn xú mại, xú mại hàng đó cũng ngon lắm, nhân thịt nấm hương, một nàng nói – cô vuốt cổ ra vẻ – ây dà, nhìn kìa, nhìn kìa, đó là chàng Lục đẹp trai khoa Ngoại Tim mạch đấy, ông bố giàu có lại tới bệnh viện tìm chàng rồi.

Nói xong, thấy Chu Tiểu Toàn rùng mình, Đồ Nhiễm cũng không nhin mà rùng mình theo.

Chu Tiểu Toàn nhăn nhó gãi cánh tay:

- Cậu đừng có phá hoại hình tượng thiên thần áo trắng của người ta, mình không tin họ nói ông ọ như thế đâu. Sau đó thì sao?

Đồ Nhiễm cẩn thận uống một ngụm trà:

- Sau đó? Sau đó thì cưới.

Chu Tiểu Toàn không nhin, túm lấy cô hỏi một tràng:

- Sau đó thì sao, sau đó thì sao, cậu cũng không lên chào ông bố chồng tương lai một câu à?

Đồ Nhiễm cười liếc cô nàng:

- Khùng hử, mình không vô duyên như vậy đâu, đang yên đang lành chạy ra chào hỏi, ông ấy không biết mình, mình cũng chẳng quen ông ấy. Đương nhiên là mình về nhà.

Chu Tiểu Toàn hứ một tiếng:

- Về nhà? Không phải cậu đến khám bệnh à?

Đồ Nhiễm nói ngay:

- Đúng, khám bệnh xong mới về nhà.

Chu Tiểu Toàn đặt bông phấn trên tay xuống, dăm chiêu nhìn cô, một lát sau mới lên tiếng:

- Chuyện mới gần đây, cậu có bệnh gì, chẳng phải là có thai hay sao.

Đồ Nhiễm gật đầu:

- Bị cảm nhẹ, không dám uống thuốc linh tinh, đương nhiên phải đi khám.

Chu Tiểu Toàn cảm thấy mình nên tức giận, nhưng lại cười xì một tiếng vui vẻ:

- Cậu còn tưởng mình là con cóc hử, bệnh kia của cậu chắc chắn nghiêm trọng hơn cái này. – Cô vỗ nhẹ lên má cô dâu. – Nhưng phàm là người phụ nữ không muốn đứa con trong bụng mình, đều sẽ coi như mình đang bị bệnh.

Cô nàng không buông tha.

- Vốn dĩ cậu định đến để bỏ cái thai, đúng không?

Đồ Nhiễm đẩy tay cô nàng ra, đáp qua quýt:

- Cậu này không thể cóc đi một chút hay sao, nếu cậu không cóc được thì cũng học cách giả cóc đi, không nhất thiết cái gì cũng phải nói toạc móng heo ra, cứ như là ta đây thông minh lắm, thật đáng ghét. Chẳng trách đến giờ này chẳng có gã nào, mình cho cậu hay, đàn ông ghét nhất là kiểu phụ nữ như cậu đấy.

©STE.NT

Chu Tiểu Toàn thở dài, đứng dậy thu dọn đồ trang điểm:

- Mình phục cậu thật, chuyện này nếu Lục Trình Vũ biết được để xem cậu thu xếp như thế nào.

Đồ Nhiễm khề khàng quăng hộp son vào trong hộp đồ trang điểm:

- Lúc đó cũng đã muộn, giấy đăng ký đã lấy rồi.

Chu Tiểu Toàn ngoảnh đầu nhìn cô rất lâu:

- Đồ Nhiễm, mình thật không biết phải nói cậu như thế nào, mình chỉ hỏi cậu một câu, giữa hai người ít nhất cũng có tình yêu chứ hả, ít nhất cũng phải có một chút chứ đúng không?

Đồ Nhiễm soi gương quệt thêm chút son:

- Có ngực không thể, đã lớn thế này rồi, còn cả ngày yêu với đương, đừng có nhân danh tình yêu, mệt mỗi lắm.

Chu Tiểu Toàn lắc đầu:

- Mình không nghĩ thế, mình không giống cậu, nếu mình định kết hôn, thì tình yêu sẽ là điều kiện tiên quyết, chưa biết chừng còn là điều kiện duy nhất nữa.

Đồ Nhiễm cười cười, có phần bất đắc dĩ:

- Hai chúng ta đương nhiên không giống nhau, nếu mình cũng có bố mẹ mua nhà, mua xe cho, không cần phải lo lắng về tiền vay mua nhà, không phải tính toán vật giá leo thang, không phải lo lắng nếu bà ngoại ở nhà ngã bệnh thì tiền thuốc men sẽ đào đâu ra, thì mình cũng muốn tìm một nơi yên ổn mà chui vào, rảnh rỗi thì viết lách, đọc sách, rồi yêu đương gì đó, sướng khoái biết chừng nào. Nói thật nhé, mình rất ngưỡng mộ cậu, đáng tiếc là mình khác cậu. Với hoàn cảnh của mình, nhất định phải tìm một người có điều kiện kinh tế tốt một chút, những chuyện khác chỉ là phù du.

Lục Trình Vũ đặt tay lên tay nắm cửa, cửa đóng nhưng không khóa, anh đã từng nghĩ có nên gõ cửa rồi mới vào hay không.

Sau lưng anh, Lôi Viễn bối rối, ghé mắt qua khe cửa nhìn vào trong phòng, một lát sau lại liếc chú rể đứng đằng trước, đang định nói gì đó thì chú rể đã xoay người đi tới đầu cầu thang bộ, châm một điếu thuốc.

Lôi Viễn vội đi theo, thăm rửa lũ đàn bà kia mấy câu, lại cảm thấy không thể cứ đứng đực ra chẳng nói năng gì. Anh ta cúi đầu, ra sức ngẫm nghĩ, moi gan moi ruột sắp xếp được vài câu chữ, nhưng vừa mới nói ra mồm, anh ta đã muốn tự vả ình một cái.

Anh ta nói:

- Người anh em, cảm giác bị người ta cho vào tròng chắc khó chịu lắm nhỉ.

Lục Trình Vũ không nói gì, ngậm điếu thuốc đi xuống lầu. MC đang đi tìm cô dâu – chú rể khắp nơi.

Buổi tiệc sắp bắt đầu.

Khi đi xuống, Đồ Nhiễm nhìn thấy Lục Trình Vũ và một chàng thanh niên trẻ bên cạnh anh. Người thanh niên đó cô không quen, anh ta cứ lăm lăm bên tai chồng cô mãi, không biết nói gì mà khi thấy cô đi tới, anh ta chẳng thèm chào hỏi mà nghiêm nghị quan sát cô mấy lượt từ đầu tới cuối, sau đó đi sang bên cạnh.

MC mời cô dâu – chú rể cùng lên sân khấu.

Không thể phủ nhận, hôm nay Lục Trình Vũ ăn mặc thật khiến người ta lóa mắt. Bình thường khi Đồ Nhiễm gặp anh, lúc thì anh khoác chiếc blouse trắng, cúc áo cài kín mít từ đầu đến chân, khi thì khoác đại một cái áo khoác hoặc áo lông vũ bên ngoài áo sơ mi, ngoài việc gọn gàng, sạch sẽ ra, anh không hề cầu kỳ. Nói ra thì cô rất ghét những gã đàn ông ăn mặc điệu đà, làm thơ trên trang phục, cô chê họ thiếu nam tính.

Đồ Nhiễm còn để ý thấy, trước khi lên sân khấu, anh đặt khế bông hoa lụa màu đỏ to tướng có hai chữ tân lang lên trên bàn, cô cảm thấy như vậy rất tốt, nếu không sẽ phí phạm cả bộ plet đen trắng thối, phẳng phiu, gọn gàng, phóng khoáng.

Nhưng khi đứng đối diện nhau, Đồ Nhiễm mới nhìn ra ngay cả cà vạt anh cũng không thắt, cổ áo sơ mi trắng hơi mở, để lộ ra một nửa đoạn xương quai xanh. So ra thì vì trang điểm quá trịnh trọng mà cô lại biến thành một con ngốc.

Lục Trình Vũ cũng cảm thấy cô gái này trang điểm hơi kỳ cục, không biết có phải do ánh đèn không mà nhìn đi nhìn lại vẫn thấy như thể một nửa mặt màu trắng, còn nửa kia lại trắng bệch, giống như đang mang một chiếc mặt nạ không đủ tinh xảo trên mặt.

MC bảo hai người trao nhẫn, nhẫn của Đồ Nhiễm quả thực quá rộng, đeo vào ngón tay rơi liên tiếp hai lần. Khi cô cúi xuống tìm nhẫn, Lục Trình Vũ liền cảm thấy lớp phấn trên mặt cô rào rào rơi xuống, tựa như ánh nắng rơi vào nơi tăm tối, khiến bụi đất tung bay.

Anh khom người giúp cô nhặt nhẫn lên, khách khứa bên dưới hò reo, nói chủ rể phải quỳ một chân xuống đeo nhẫn cho cô dâu, như thế mới đủ thành ý. Trong lòng Đồ Nhiễm thoáng chút mong chờ, ai ngờ người trước mặt nửa cười nửa không nhìn cô nói, trước khi kết hôn đã thể hiện thành ý, bây giờ chỉ cần hôn một cái là được.

Mọi người vỗ tay hò reo ầm ĩ, trái tim Đồ Nhiễm cũng rối bời theo. Lục Trình Vũ cúi đầu chậm chậm bước tới, trong ký ức của cả hai, họ chưa bao giờ gần gũi đến thế. Đèn đóm sáng choang, nội tâm bình tĩnh, mái tóc ngắn đen dày khiến ánh mắt anh càng thêm sâu thẳm, cô thậm chí có thể nhìn thấy bóng của sống mũi anh in trên gò má mình.

Hơi thở nóng hổi lướt nhẹ qua tai cô, anh cúi đầu thì thầm:

- Nhẫn hơi rộng.

Lục Trình Vũ không hôn cô, với những người đứng dưới, góc độ này vừa vặn là một góc chết, giống như diễn viên đóng phim, có tư thế nhưng không có sự tiếp xúc da thịt. Biểu hiện của người đàn ông này vừa dịu dàng vừa phong độ, anh lại một lần nữa nói vào tai cô:

- Phải hôn một vạn tệ đấy, hay là em cầm đi trả lại, cũng kiếm được thêm một chút để trả tiền nhà.

Đồ Nhiễm thoáng sửng sốt, toàn bộ sự chú ý đều bị anh thu hút, cô không hề để ý, vì đáp ứng mong muốn của mọi người phía dưới mà tay MC vớ vẫn đã giở cái micro chết tiệt vào sát họ. Sau đó trong loa vang lên tiếng của một kẻ ngốc:

- Đắt thế cơ à? Anh nhớ đưa lại biên lai cho em đấy.

Trên dưới sân khấu đều im bật, Đồ Nhiễm sực tỉnh, mặt đỏ lựng, may mà trang điểm đậm nên người khác cũng không nhìn ra được. Cô ưỡn thẳng lưng, coi như không có gì xảy ra.

22

Khi bữa tiệc sắp kết thúc, khách khứa lục tục ra về, cô dâu – chú rể đứng trong đại sảnh tiễn khách kiêm làm phong nền cho người ta chụp ảnh. Tiếng bấm máy lách cách, ánh đèn chớp nháy hoa cả mắt, một cô gái trẻ bước tới, cười với Đồ Nhiễm:

- Cô dâu xinh quá.

Rõ ràng là một câu nói xã giao, nhưng lại phải xem phát ra từ mồm ai. Đồ Nhiễm thấy cô gái này đủ tiêu chuẩn thanh tú, trong lòng thấy rất thoải mái, đang định nói cảm ơn thì người ta đã đi tới trước mặt chú rể, lại nghe thấy cô ta nói với chú rể:

- Hôm nay anh rất đẹp trai, thật đấy.

Chu Tiểu Toàn cũng đứng bên cạnh nhìn, cô nàng cảm thấy con người này thị lực không tốt, nếu không đã đứng gần như vậy rồi, sao còn phải giở sát mặt vào người chú rể. Nhất thời không nhịn được, cô hỏi nhỏ:

- Cô ả kia là ai thế?

Cười suốt cả buổi tối, mặt Đồ Nhiễm đã cứng đờ:

- Mình cũng không biết.

Chu Tiểu Toàn lại bắt đầu huênh hoang:

- Cô ta nói hai câu, nhưng trọng tâm là ở câu thứ hai.

Đồ Nhiễm không nói gì.

Chu Tiểu Toàn tiếp tục thêm dầu vào lửa:

- Kìa kìa, cậu trông chồng cậu nói chuyện với cô ả kia, gương mặt kia muốn ngọt ngào cỡ nào cũng có kìa.

Bình thường Lục Trình Vũ nói cười thận trọng, lúc này lại thể hiện rất đổi dịu dàng. Đồ Nhiễm lờm Chu Tiểu Toàn, hạ giọng nói:

- Người ta là mỹ nhân, ai thấy mỹ nhân mà lòng chẳng ngọt ngào.

Nói tới đây, bỗng có một cậu nhóc chạy tới chụp hình cho hai người kia.

Chu Tiểu Toàn hăm hứ:

- Dâu chỉ là ngọt ngào, đông đưa thì có, úi giời, cậu nhìn lại vẻ ngấy tận cổ kia kìa. – Cô lấy vai huých Đồ Nhiễm. – Cậu mau tới đó, ra dáng chính thất cho ả ta một bài học đi.

Đồ Nhiễm lăm bằm rửa:

- Cậu thần kinh à.

Chu Tiểu Toàn hận thép không thành ngang[1]:

[1] Ý nói đặt nhiều kỳ vọng vào một người nào đó nhưng không như ý muốn.

- Mình đang đứng về phía cậu, hôm nay cậu mới là nữ chính, dựa vào cái quái gì mà nữ phụ lại dám qua mặt. – Vừa nói cô nàng vừa liếc nhìn Đồ Nhiễm, lập tức hiểu ra. – À mà cũng phải, cái mặt bự phẩn này của cậu đã bị người ta cho hít khói từ lâu rồi.

Đồ Nhiễm cười ha hả, không nói gì thêm, nhưng Chu Tiểu Toàn lại bứt rứt không biết có phải mình đã hơi quá lời rồi không, vội lên tiếng an ủi:

- Thực ra cũng chẳng có gì, cô dâu trong đám cưới chỉ là để làm cảnh, tượng trưng mà thôi, giống như hoàng thất nước Anh ấy, không có ý nghĩa thực tế. Cũng tức là cậu đã gả cho người ta rồi, người khác cũng không hy vọng chấm dứt được gì nữa, cho nên mấy người tới uống rượu mừng đều ngấm phù dâu như mình đây, hoặc là ngấm mấy cô gái trẻ trung chưa chồng kém hơn phù dâu một chút. Nếu nghĩ như vậy, tâm trạng cậu có thoải mái hơn chút nào không?

Cả tối Đồ Nhiễm không ăn gì, lúc này dạ dày quặn chua, chân tay bủn rủn, miễn cưỡng trả lời:

- Ủ, cảm ơn cậu.

Nhìn bộ dạng sống dở chết dở của cô, Chu Tiểu Toàn không nhịn được mắng ột câu:

- Không có phong độ.

Nói xong bèn đi tới trước mặt chú rể:

- Lục Trình Vũ, đến rượu cảm ơn bà mai anh cũng không mời em uống, vậy thì chụp tấm ảnh chắc được chứ hả.

Vừa cười cười nói nói, cô nàng vừa chen vào giữa hai người, tiện thể đẩy cô gái kia ra xa không chút dấu vết.

Trời đã tối đen, trong đại sảnh vẫn ồn ào, náo nhiệt. Đồ Nhiễm đưa mắt nhìn quanh, vừa rồi mới thấy cô em gái nhà họ Lục đang thần thờ, đứng trơ trọi ở một góc gần đó.

Cô em chồng tên đầy đủ là Lục Trình Trình, nhỏ hơn anh trai Lục Trình Vũ sáu tuổi, dung mạo không xuất sắc bằng anh, ăn mặc cũng không giống con cái nhà giàu có, thuộc tuýp người nếu vút vào đám đông thì sẽ chìm ngấm. Khi mới quen, Đồ Nhiễm không nhìn ra được bất kỳ ưu điểm hay đặc điểm nào đặc biệt của cô ấy, chỉ có thể khen tên cô ấy thật nho nhã, đầy nữ tính.

Không ngờ Lục Trình Trình nghe vậy lại rất vui vẻ, cô bé cười bẽn lẽn:

- Vì mẹ em họ Trình, nên trong tên em và anh hai đều có chữ Trình. Khi em ra đời, có lẽ bố mẹ cũng lười nghĩ thêm cái tên khác nên đặt cho em cái tên này. Bố mẹ vẫn thích anh hai hơn.

Cô bé nói hơi chậm, lần đầu gặp mặt đã dốc hết ruột gan ra với người đối diện, Đồ Nhiễm chợt cảm thấy cô bé này ngờ nghệch, đáng yêu, nói năng, cử chỉ cũng thấy thân quen, cô nghĩ mãi mới mang máng nhớ ra, nhiều năm về trước cô cũng đã từng như thế, nhất thời càng thêm phần thiện cảm. Cả hai dần trở nên thân

thiết, Đồ Nhiễm cũng đại khái nắm được tình hình nhà họ Lục. Sau khi bố mẹ ly hôn, Lục Trình Trình vẫn ở với bố, chẳng bao lâu sau trong nhà có thêm một bà mẹ kế họ Tôn, tên Huệ Quốc, dẫn theo một đứa con gái trạc tuổi Lục Trình Trình, cô em gái không máu mủ ruột rà gì này tên là Tôn Hiểu Bạch.

Lúc này ông Lục đang nắm tay bà vợ Tôn Huệ Quốc bận rộn ôn lại tình xưa với mấy người bạn làm ăn, đâu còn thời gian để ý đến con gái mình, còn cô con riêng Tôn Hiểu Bạch lại không tham gia hôn lễ.

Thấy Lục Trình Trình đứng một mình thật tội nghiệp, Đồ Nhiễm vội đi tới nắm tay cô bé:

- Ngoài cửa nhiều gió, chị em mình ra sofa ngồi một lát đi, trông tình hình bố mẹ em chắc là bây giờ vẫn chưa về đâu.

Trình Trình tính tình ngoan ngoãn, thấy cô nói vậy thì cũng theo vào bên trong. Đồ Nhiễm ngồi nói chuyện gẫu với cô bé một lát, đầu tiên là nói chuyện công việc, sau đó lại nói tới đứa bé nửa năm nữa mới chào đời. Cô bé Lục Trình Trình vốn thẹn thùng, không giỏi ăn nói, nhưng khi nhắc tới đứa cháu tương lai thì lại hoạt ngôn hơn hẳn.

Đồ Nhiễm đã quen giao thiệp với đủ loại người, tính tình tinh tế, giỏi hòa theo ý tứ đối phương, nói năng hoạt bát, sáng khoái, nhưng lại nảy sinh cảm giác thương xót cô bé này, dần dà cả hai đều cảm thấy quý mến nhau.

Trình Trình không nhịn được hỏi cô:

- Chị, sau này anh chị sẽ thường xuyên về nhà chơi chứ?

Đồ Nhiễm mỉm cười nhận lời:

- Ủ, người một nhà đương nhiên phải thường xuyên qua lại rồi.

Nhưng Trình Trình vẫn hơi lo lắng:

- Nhưng hồi trước anh hai rất ít khi về nhà.

Cô bé ngập ngừng, có một số chuyện không biết có nên nói ra hay không.

Đồ Nhiễm tiếp lời:

- Bởi vì quan hệ của Lục Trình Vũ với bố ở mức bình thường.

Lục Trình Trình gật đầu:

- Anh hai nói với chị rồi ạ?

- Anh hai em là cái hồ lô kín như bưng. – Đồ Nhiễm cười. Anh ấy chẳng nói gì cả, nhưng cũng không khó để nhận ra được.

Trước khi cưới, Lục Trình Vũ đưa cô tới gặp ông Lục, trước khi vào cửa anh nói một câu, đại ý là bố anh không quản lý chuyện của anh, lần này về chỉ là để chào hỏi, giới thiệu hai bên với nhau, không mất nhiều thời gian. Quả nhiên anh nói sao làm vậy, vừa vào cửa đã nói rõ mục đích chuyến đi, không đợi ông Lục hoàn hồn lại từ ngõ ngang và mừng rỡ anh đã kéo cô đi mất, không chịu nán lại dù chỉ một phút.

Nói ông già không hỏi thăm mấy đến chuyện của con trai, chỉ bằng nói kể làm con là anh vốn dĩ không để ông vào mắt. Đồng thời Đồ Nhiễm cũng phát hiện ra một hiện tượng thú vị, đối với cậu con trai riêng của chồng, bà Tôn Huệ Quốc hết sức khách sáo và chu đáo, so với thái độ với Lục Trình Trình thì một trời một vực.

Trình Trình ái oán nói tiếp:

- Anh hai và bố em như thế, chẳng phải là vì Tôn...

Còn chưa dứt lời, đã thấy Đồ Nhiễm khẽ lắc đầu với mình, cô bé hiểu ý, nuốt vội tên người kia vào trong bụng, hai người hơi đứng thẳng người dậy, bà Tôn Huệ Quốc và ông Lục đã đi tới cạnh họ.

Bà Tôn Huệ Quốc nắm tay Đồ Nhiễm ra vẻ nhiệt tình:

- Tiểu Đồ à, sau này chẳng cả ra nước ngoài, con phải năng về nhà chơi nhé. Bố con suốt ngày mong có cháu bé, đến giờ này cậu cả mới chịu kết hôn, cháu thì đã nằm trong bụng, khổ phải nói ông ấy vui tới mức nào, tối nay uống khá khá rượu rồi đấy... Bây giờ con đã mang thai, phải chú ý bồi bổ, muốn ăn gì thì gọi điện cho dì, dì bảo giúp việc làm rồi mang tới cho con. Cô giúp việc nhà ta không biết chăm sóc ai, cũng không có kinh nghiệm trông trẻ con, chẳng được tích sự gì, chỉ có nấu nướng là ra trò thôi, món Tứ Xuyên, món Chiết Giang, món Quảng Đông, món nào cũng thành thạo hết. Tiền dì tiêu cho cô ta cũng đủ để mời đầu bếp khách sạn năm sao đấy. Dì bảo cô ấy, cô phải thường xuyên học thêm mấy món mới, bày biện kiểu cách vào, nếu không thì thật có lỗi với mấy đồng tiền công mà chúng ta trả cho cô. – Nói xong, bà ta toét miệng, cười một mình.

Mấy người khách đi cùng cũng lên tiếng hòa theo, trong đó một người cất giọng trêu chọc:

- Tổng giám đốc Tôn, cuộc sống người giúp việc nhà bà tốt quá, cái gì cũng không phải làm, chỉ phải nấu cơm, xem ra tôi cũng phải đổi nghề thôi, nhà bà còn cần giúp việc nữa không? Tôi làm món Hồ Nam cũng thành thạo lắm nhé.

Vừa nói dứt lời, một tràng cười đã vang lên, bà Tôn Huệ Quốc lại càng không khép được miệng lại:

-Ấy dà, ngài là lãnh đạo cơ mà, cán bộ quốc gia sao có thể đi so với mấy người đó được.

Đồ Nhiễm thầm thở dài, người này xem ra cũng phải năm mươi rồi mặt còn dày hơn mặt mình nữa, nịnh bà họ Tôn kia vui vẻ ra mặt. Lại nghĩ, mỗi câu của bà Tôn Huệ Quốc này đều có ẩn ý, mồm mép lợi hại như vậy, đối nhân xử thế chắc cũng đáo để ra trò, với tính cách của Lục Trình Trình, ở cái nhà này đâu thể nào dễ chịu được.

Cô liếc sang, quả nhiên Lục Trình Trình đang đứng im một bên, không nói năng gì, vẻ mặt không thoải mái. Đồ Nhiễm cũng đã thăm mệt từ lâu, lúc này đang gắng gượng chuyện trò, chắc cô bé thấy sắc mặt cô không tốt, bèn đỡ cánh tay cô, sau đó lại nghe thấy cô bé nói nhỏ:

- Anh hai, chị dâu mệt cả ngày rồi, anh chị mau về sớm đi.

Người phía sau ừ một tiếng rồi nói với ông Lục:

- Giờ cũng không còn sớm nữa, hay là mọi người về trước, hôm nay đến đây thôi.

Nghe tiếng anh vang lên ngay bên tai, Đồ Nhiễm như lại trở về khoảnh khắc ngắn ngủi ở buổi lễ trước đó. Cô thầm đoán xem anh đến từ lúc nào, tìm đập thành thịch như bị tụt huyết áp, cô muốn âm thầm hít vào một hơi, lòng nghĩ hôm nay quả là một ngày mệt mỏi.

Nhận được lệnh tiễn khách, ông Lục cũng chẳng tính toán với con trai mà còn bật cười ha hả:

- Mấy kẻ ra rìa chúng ta giải tán thôi, đừng làm mất thời gian của đôi vợ chồng son.

Mọi người cùng cười. Trình Trình đi ra ngoài cùng bố, bước được mấy bước lại ngoái nhìn anh trai và chị dâu.

Đồ Nhiễm hiểu ý, vội gọi cô bé lại:

- Hai hôm nữa mình cùng ra ngoài đi dạo, chị sẽ gọi điện cho em.

Lúc này cô bé mới mỉm cười vẫy tay với cô.

Đợi mọi người đi hết, Lục Trình Vũ lên tiếng:

- Xem ra em cũng hợp với bọn họ đấy nhỉ.

Đồ Nhiễm ngược lên nhìn anh, đợi anh nói tiếp, anh nói:

- Hai cái xưởng của họ, ông già có 51% cổ phần, còn lại đều nằm trong tay Tôn Huệ Quốc, mắng tiêu thụ đều do bà ta quản lý. – Anh cười cười. – Muốn moi tiền của ông già không dễ đâu, phải chuẩn bị tâm lý đấy.

Đồ Nhiễm cũng cười:

- Không thành vấn đề, em đang có thứ quan trọng nhất đối với ông ấy, không sợ ông ấy không cho.

Lục Trình Vũ không đáp, lẳng lặng nhìn cô.

Đồ Nhiễm khoác tay anh, cười:

- Đi thôi, con tin.

22

Họ trở về căn phòng ở khu nhà tiền sĩ, đã không còn sớm nữa, hành lang vắng lặng, thảng hoặc lại nghe thấy tiếng người rì rầm phát ra từ sau một khe cửa nào đó.

Đồ Nhiễm đi sau Lục Trình Vũ, thấy anh thò tay vào túi rút chìa khóa ra mở cửa, sau đó bước vào phòng, lần lên tường bật công tắc điện.

Như buổi tối ấy nhiều tháng về trước, anh cũng đứng dưới ánh đèn sáng chói như thế này, khẽ hất đầu với cô, ra hiệu cho cô bước vào.

Khi đó ít nhiều cô còn hơi căng thẳng, chỉ có điều cô kìm nén, không bộc lộ ra ngoài. Cô cảm thấy nên tìm việc gì đó để làm, vì thế đưa tay khẽ khàng đóng cửa lại.

Cô dựa về phía sau, yếu ớt tựa người vào cánh cửa, nghiêng đầu nhìn anh.

Anh cũng nhìn cô, vẻ mặt phẳng phất nét cười lại thêm phần khiêu khích, thấp thoáng dự vọng chinh phục.

Với Đồ Nhiễm, vẻ mặt này không xa lạ, trong những người cô đã tiếp xúc, mấy người đàn ông uống như hũ chìm trên bàn rượu, hoặc khi có ý muốn làm khó cô, đều sẽ nhìn cô như thế. Những người này đều khiến cô cảm thấy mọi thứ xung quanh thật hạ cấp và chán chường, quẩn quanh trong một cảm giác ức chế không thể rũ bỏ được. So ra thì cảm giác mà Lục Trình Vũ đem lại cho cô khá hơn nhiều, cũng có lẽ là vì anh luôn thẳng thắn bày tỏ cách suy nghĩ của mình, hoặc giả khi anh định làm chuyện xấu sẽ tỏ ra vừa thông minh vừa phong độ.

Anh quan sát cô mấy giây, cuối cùng đi tới tắt đèn.

Anh chống tay lên cánh cửa, cúi đầu xuống hôn cô.

Trên bức tường màu xám trắng bên cạnh, ánh trăng từ cửa sổ rơi vào, in bóng những rặng cây lay động.

Đương nhiên Đồ Nhiễm biết, tối hôm đó trông cô không đứng đắn tới mức nào.

Nhưng cô lại không biết, trong khoảnh khắc tình cờ gặp lại của mấy tháng trước, Lục Trình Vũ đã như bị ma xui quỷ khiến mà rút ra một kết luận: Cô có lẽ là một người tốt, nhưng lại không phải là một người con gái đứng đắn.

Về cái từ “không đứng đắn” này, người ta thường nói “già mà không đứng đắn”, “giả vờ không đứng đắn”, hay “không đứng đắn từ tận trong xương tủy”.

Mấy cách nói này áp dụng cho Đồ Nhiễm đều không thích hợp, Lục Trình Vũ cảm thấy mỗi cử chỉ của cô đều hết sức tự nhiên, trông cô hút thuốc rất thoải mái, lúc uống rượu lại có sự hào sảng của nam nhi, chỉ là khi ánh mắt cô đôi lúc lướt qua người anh, vẻ phong tình nơi đầu mày cuối mắt ấy không khỏi khiến anh nghĩ tới hai từ “lẳng lơ”.

Thậm chí anh có thể khẳng định, những người đàn ông khác cũng có cảm nhận giống mình, bởi vì lần tụ tập ấy, quá nửa ánh mắt đều vô tình hữu ý dán trên người cô.

Tối hôm đó Đồ Nhiễm mặc một chiếc áo sợi cao cổ màu cà phê, phía trước ngực cao vút lên. Rượu vào nóng bức, cô xắn cao tay áo, để lộ cánh tay nhỏ nhắn, da thịt mịn màng, thanh tú, xinh xẻo lại không kém phần đầy đặn, nõn nà.

Vì thế Lục Trình Vũ cảm thấy, ngay cả cánh tay ấy cũng đầy nét lẳng.

©STENT: www.luv-ebook

Cô còn có một thói quen rất xấu, thích đưa tay mân mê bông hoa tai đính trên tai phải. Khi không có việc gì, cô quen tì tay lên bàn, bàn tay đỡ má, đầu ngón tay vạch những vòng tròn nhỏ trên chiếc hoa tai.

Động tác mơ hồ, lại hơi nghịch ngợm, tóm lại, càng làm nổi bật hơn đặc điểm “không đứng đắn” của cô.

Khoảnh khắc ấy, Lục Trình Vũ cho rằng mình đã đặt quá nhiều tâm tư lên người con gái này, tuy là ít nhiều gì anh cũng có phần tò mò về hiện tại của cô.

Sau khi anh rút ra được kết luận cuối cùng, bèn không còn để ý mấy tới cô nữa.

Bởi vì đối với đàn ông, người con gái “đứng đắn” và “không đứng đắn”, chỉ khác nhau có hai điều:

Thứ nhất, không dễ lên giường, hoặc dễ lên giường.

Thứ hai, cần dùng hôn nhân để chịu trách nhiệm, hoặc có thể phát tay áo bỏ đi không mang theo một gợn mây[2].

[2] Lấy ý từ bài thơ Tạm biệt Cambridge của nhà thơ Từ Chí Ma, tạm dịch: Tôi lặng lẽ ra đi. Như khi tôi lặng lẽ tới. Nhẹ phát tay áo. Không mang theo dù chỉ một gợn mây.

Khi đó, Lục Trình Vũ không hề ý thức được mục đích đánh giá thực sự của mình, cho dù nó tồn tại trong tiềm thức của đại đa số đàn ông. Nhưng, khi anh đem hình tượng không đứng đắn kia biến thành người vợ hết sức đứng đắn của mình, trong lòng không thể nói là không cảm thấy hơi kỳ quái, thậm chí còn có chút tiêu cực.

Lúc này, Đồ Nhiễm đang ngắm nghía căn phòng tân hôn tạm thời, nơi này rõ ràng đã được quét dọn, đồ đạc vẫn thế, nhưng ga gối đã được thay mới toàn bộ, trên tủ quần áo là chữ Song hỷ không biết ai dán lên. Đồ Nhiễm nhìn người con gái trong gương, trông cũng thô tục, ngán ngẩm chẳng khác gì chữ “Hỷ” đỏ rực ấy, thảo nào người ta chỉ mời cô vào chứ không ôm cô vào lòng hôn cô như lần trước nữa.

Lục Trình Vũ hỏi:

- Đói không, anh xuống dưới nhà mua gì ăn.

Cô ừ một tiếng, ngoảnh lại đã thấy anh khép cửa đi ra ngoài.

Khi cô tắm xong, anh và đồ ăn vẫn chưa về.

Ở căn nhà mới này, thứ không thiếu nhất chính là sách, Đồ Nhiễm lật tới lật lui cũng không tìm ra quyển nào đọc vào đầu. Cô mở cửa sổ, tìm hình bóng dưới ngọn đèn đường, quả nhiên nhìn thấy anh đang xách túi đồ ăn đi dọc con đường rợp bóng cây trước tòa nhà, chỉ cần anh hơi ngược lên là có thể nhìn thấy cô, tiếc là anh chỉ mãi nhìn chiếc điện thoại trong tay.

Mấy người đi từ trong tòa nhà ra, tiến tới chào hỏi, nói cười rộn ràng, tiếng không lớn, nhưng bốn bề quá mức yên tĩnh.

Đồ Nhiễm nghe một lát, toàn những lời tục tĩu về chuyện phòng the. Cô cho rằng những người đàn ông thích nói mấy chuyện này đều có ít nhiều bức xúc về tình dục, tuổi đã quá băm lại suốt ngày lặn ngụp trong môi trường học thuật gần như đơn điệu, nếu là độc thân thì những thứ trói buộc suốt mấy chục năm sẽ giống như con thú nhỏ mất kiểm soát sức sạo khắp nơi.

Đồ Nhiễm nghe thấy Lục Trình Vũ thấp giọng cười ha hả mấy tiếng, vẻ như rất tự tại. Khi đó, đúng lúc anh nhàn nhã châm một điếu thuốc, hơi nghiêng đầu phà ra một làn khói xanh rồi ngược lên, cuối cùng cũng nhìn thấy cô.

Cô đang vô công rồi nghề thì người trên bệ cửa sổ tầng hai, để lộ ra mái đầu ướt sũng.

Lúc anh bước vào phòng, Đồ Nhiễm đã quay về giường rúc mình trong chăn. Ánh đèn hắt lên khuôn mặt mộc không trang điểm của cô, phản chiếu ánh sáng lấp lánh “thuần khiết”, từ này bỗng bật ra trong đầu anh, khiến anh không khỏi bị sốc bởi chính mình.

Đồ Nhiễm dựa vào gối mỉm cười nhìn anh, lí nhí nói ra hai chữ bằng giọng rất nhỏ, hành động ấy khiến môi cô phúng phính căng tròn. Anh ngây ra không nghe rõ, cô bèn không nói nữa.

Ít ra có thể khẳng định được, đó không phải là hai từ “con tin”.

Anh đi vào phòng tắm, đứng dưới vòi hoa sen, nước nóng ào ào dội xuống, anh bỗng nghĩ ra, từ cô nói là “ông xã”.

Anh nghĩ: Con gái bây giờ đúng là không đơn giản, rõ ràng tình cảm chẳng mặn nồng là bao, thậm chí còn chẳng được tính là tình yêu.

Anh thay bộ đồ ngủ cô mua cho anh, kẻ ca rô đen xám, rộng rãi vừa phải, kiểu dáng trẻ trung, nam tính. Khi đi ra ngoài, anh phát hiện cô chẳng ăn gì mấy, đã rúc trong chăn ngủ vùi.

Điện thoại nhét trong túi áo khoác lại rung lên rì rì, anh rút ra xem, có một tin nhắn, anh chần chừ mấy giây, không trả lời, tắt máy đi ngủ.

Đồ Nhiễm không ở lại chỗ của Lục Trình Vũ lâu, trường học quá xa nơi cô làm việc. Do khi mang thai cảm rượu bia, thuốc lá nên từ sau khi định ngày cưới, cô bèn nộp đơn xin đổi vị trí công tác, bắt đầu công việc huấn luyện đào tạo, mỗi tháng hơn bốn ngàn tệ, vào làm, tan làm đều quét thẻ chấm công, đương nhiên không thể nào so được với khi còn làm một quản lý nhỏ nhỏ ở phòng Marketing trước đây.

Cô vẫn ở nhà mẹ, vì mấy ngày sau khi cưới, Lục Trình Vũ đã ra nước ngoài.

Hôm anh đi, Đồ Nhiễm vội từ công ty về để tiễn anh, giữa chừng lại bị tắc đường. Khó khăn lắm mới tới nơi, thời gian chẳng còn lại là bao, cô đành phải chạy từ cổng vào thẳng khu xuất nhập cảnh.

Đồ Nhiễm yêu cái đẹp, tuy đang mang bầu cũng vẫn đi giày cao sáu bảy phân, dù đã rất cẩn thận nhưng vẫn bị treo chân.

Trong khoảnh khắc ấy, Lục Trình Vũ xoay người bước ra khỏi tầm mắt của cô, dần dần mất hút trong biển người.

22

Từ khi Đồ Nhiễm về ở nhà mẹ đẻ, bà Vương Vĩ Lệ lại gằm ghè chì chiết.

Suốt mấy ngày này, bạn bè, họ hàng cứ nói xa nói gần với bà:

- Thông gia nhà bà nhìn thế nào cũng ra người có tiền, ra vào có xe sang đưa đón, quen biết không quan chức thì cũng người làm ăn, sao không mua cho vợ chồng hai đứa một căn nhà mới? Không có nhà thì cho cái xe cũng được. Cho dù là con trai đi nước ngoài học chuyên tu không kịp chuẩn bị, thì cũng nên đón con dâu về nhà ở mới phải chứ, trong nhà lại có người giúp việc, bọn họ là dân làm ăn, dù bận đến đâu thì người giúp việc cũng có thể chăm sóc được, hơn nữa chỉ cần có tiền thì đâu có thiếu sức lao động, huống chi cháu lại sắp ra đời rồi...

Người bên cạnh vờ như vô ý, nhưng từng câu từng chữ lại như xát muối vào tim bà Vương Vĩ Lệ. Ngoài mặt bà cười cười thoái thác, nhưng trong lòng lại nổi cơn tam bành vì cuộc hôn nhân này khiến nhà bà vừa mất thể diện vừa khó chịu. Càng nghĩ càng ức, cả ngày bà ca cẩm về chuyện này trước mặt Đồ Nhiễm:

- Ai bảo con cứ cuống lên đòi cưới như lửa đốt đốt đến nơi, khiến người ta chê cười, tự mình dâng đến cửa đương nhiên người ta không thèm rồi. Bên nhà trai đến căn phòng cưới cũng không chuẩn bị cho, còn để con dâu ị ạch vác bụng bầu về nhà mẹ đẻ, ngoài con bé em gái chẳng có địa vị gì kia còn gần gũi với con, mấy người khác có ai coi con ra gì không?

Biết mẹ nóng tính, không nhịn được mấy chuyện con con này, Đồ Nhiễm cũng không để bụng, chỉ nói một câu cho qua chuyện này:

- Từ mười năm trước quan hệ giữa Lục Trình Vũ với bố anh ấy đã rạn nứt rồi, mấy năm nay vốn không qua lại, lần này vì chuyện cưới xin nên mới nói với nhau vài câu.

Nghe câu này, lòng bà Vương Vĩ Lệ lạnh hẳn đi. Bà ngẫm nghĩ rồi hỏi:

- Không phải con kể bố nó đưa hết tiền mừng cưới cho con sao, ít ra cũng phải được mười mấy vạn chứ?

Đồ Nhiễm dạ một tiếng.

Bà Vương Vĩ Lệ vỗ tay đánh đét:

- Vậy thì tốt, bán căn nhà này đi, ứng trước một ít tiền đổi căn khác to hơn, dù sao con với đứa bé cũng ở đây một thời gian. Hơn nữa em trai con cũng chẳng còn nhỏ nữa, mấy năm nữa phải kết hôn rồi, chúng ta cũng phải chuẩn bị cho nó chứ, con gái bây giờ kén chọn lắm, đàn ông không có nhà thì bọn nó chẳng thèm để mắt đến đâu.

Đồ Nhiễm thở dài:

- Mẹ, sinh em bé ra cũng phải tốn tiền, bây giờ đồ dùng của trẻ con đắt như vậy, con cũng phải dành dụm chứ. Hai năm nay Đồ Loan lại không về, chuyện nhà cửa để một thời gian nữa mới bàn tiếp có được không ạ?

Thấy cô như vậy, bà Vương Vĩ Lệ vội an ủi:

- Con yên tâm, sau này mẹ sẽ trông cháu giúp con, không cần con phải chi một xu, coi như làm ôsin miễn phí, mẹ giúp không công cho bọn con. Nhiễm Nhiễm, bên nhà chồng con chắc chắn là không trông mong được gì rồi, có những chuyện con phải nghĩ cho kỹ, con chỉ có một đứa em trai thôi, sau này ngay cả mẹ cũng sẽ ra đi, con và Đồ Loan phải nương tựa vào nhau, người khác thì không nói chắc được, không ruột rà máu mủ thì không dựa dẫm được, đều là người ngoài hết. Còn nữa, bà ngoại cũng chẳng còn sống được bao lâu, con không muốn bà được sống thoải mái hơn một chút sao? Bây giờ ở dưới cái nhà này vừa là sông mặt chực vừa là cửa hàng sắt thép, bốn, năm giờ sáng đã ầm ĩ, náo loạn, bà ngoại đâu được nghỉ ngơi cho tử tế...

Đồ Nhiễm bản thân ngồi trước cửa sổ rất lâu, đến tận khi ánh tà dương bên ngoài dần tắt, căn phòng dần chìm vào bóng tối.

Cô tính thời gian, chỗ Lục Trình Vũ đang là giờ ăn trưa, cô cầm điện thoại lên, nghĩ thêm một lúc rồi mới gọi.

Mấy ngày sau, Đồ Nhiễm đi xem nhà, vẫn ở trong tiểu khu hoa viên trước đây đã từng sống.

Nhà cũ nhưng bảo quản khá tốt, hai năm trước mới trang trí sơ qua, vì con ra nước ngoài nên chủ nhà bán vội, giá đưa ra hợp lý. Đồ Nhiễm nhờ người quen giới thiệu đi xem vài lần, diện tích và phương hướng đều ổn, chỉ có vị trí tầng không được ổn lắm. Chung cư cao tầng mà căn phòng lại ở tầng ba, mỗi khi trời nhập nhoạng tối mới có thể đón được chút nắng rơi rớt từ khe hở giữa hai tòa nhà, còn phần lớn thời gian trong ngày đều hơi âm u. Giống như những người xem nhà khác, về điểm này Đồ Nhiễm không hài lòng lắm, nhưng nghĩ lại, bà ngoại không quen đi thang máy, ở thấp cũng có cái hay của thấp, hơn nữa xung quanh đều là xóm giềng cũ, bà cụ cũng có chốn để trò chuyện. Cô bèn quyết định mua.

Cuối tuần, Đồ Nhiễm tới nhà Chu Tiểu Toàn chơi, Chu Tiểu Toàn hỏi cô:

- Chuyện nhà cửa cậu đã bàn với Lục Trình Vũ chưa?

Đồ Nhiễm thở dài:

- đương nhiên là phải bàn.

Bàn thì có bàn, nhưng cô gỡ chút mẹo vặt.

Hôm đó cô gọi điện thoại quốc tế, đầu tiên là nói dông dài một hồi, sau đó nhắc tới chuyện bao giờ anh về, Đồ Nhiễm nói:

- Sau khi anh về, hai vợ chồng mình với một đứa con, ở cùng với người già không tiện lắm... hay là lấy tiền mừng bố anh cho đi đặt cọc để mua nhà trước, số còn lại sẽ trả góp mỗi tháng, anh thấy thế nào?

Lục Trình Vũ nói:

- Một mình em sao có thể lo cho cả hai căn nhà, chuyện này đợi anh về rồi tính.

Đồ Nhiễm lại nói:

- Sau khi anh về công việc chắc chắn sẽ rất bận rộn, phòng ký túc cũng đã trả rồi, không tránh khỏi phải ở nhà mẹ em một thời gian, hai phòng năm người thì chật chội quá.

Lục Trình Vũ ngẫm nghĩ:

- Nhà thì hơi nhỏ, hay là bán cái nhà em đang ở đi, dùng số tiền mừng kia mua một căn to hơn.

Hai người lại bàn bạc một lúc, cuối cùng quyết định theo phương án này, còn về giấy tờ nhà đứng tên ai, Đồ Nhiễm không nhắc tới, anh cũng không hỏi.

Chu Tiểu Toàn tỏ ra coi thường mánh khéo của Đồ Nhiễm:

- Đến chồng mình mà cậu cũng tính kế, nhưng con người Lục Trình Vũ này chưa chắc đã ngốc thật, ngược lại mình cảm thấy cậu mới là đồ ngốc.

Đồ Nhiễm mỉa mai:

- Mình mặc kệ anh ấy ngốc thật hay ngốc giả, chỉ cần kết quả đúng như mình mong muốn là được. Lúc lấy mình, ngoài một chút tiền lễ và một cái nhẫn to như cái khoen chìa khóa ra, còn lại anh ấy chẳng tiêu tốn thêm thứ gì.

Chu Tiểu Toàn lắc đầu:

- Nói cậu ngốc cậu lại thật sự coi mình là đầu heo. Bát nước này mẹ cậu hắt đi cũng triệt để thật, thằng Đồ Loan nhà cậu hơn hai mươi tuổi đầu, về nước cũng là một con rùa biển[2], nó không tự mua nhà được à? Dựa vào cái gì mà dùng tiền của cậu, cảm thấy cậu kiếm tiền dễ lắm à?

[2] Từ lóng, chỉ những sinh viên đi du học nước ngoài về nước.

Đồ Nhiễm lại bần thần hồi lâu rồi mới đáp:

-Mấy đứa con một như cậu không hiểu được nỗi khổ của bọn mình đâu. Hơn nữa, nếu đợi đến khi Đồ Loan về nước mua nhà thì giá nhà đã tăng vọt lên tận trời cao rồi. Thôi, lần cuối cùng, có giúp nữa mình cũng chẳng còn bản lĩnh đâu.

Chu Tiểu Toàn không đồng tình:

- Cũng chỉ có cậu mới như vậy, đã cưới nhau rồi còn bày mưu tính kế. Cậu ra mà xem hai vợ chồng nhà đối diện, bụng còn to hơn bụng cậu, nhà họ đang ở cũng vậy, mà họ vẫn sống như thế, có thấy họ làm sao đâu. Người không hiểu là cậu, tâm lý và quan niệm của cậu đều có vấn đề.

Đồ Nhiễm bĩu môi:

- Ngốc à, hôn nhân đa phần đều bên ngoài hào nhoáng, bên trong mục ruỗng, chỉ có thể bịt mắt được mấy cô bé non kinh nghiệm, lý tưởng đầy mình như cậu thôi, mau đi tìm một tên đàn ông mà luyện tập đi, không có kinh nghiệm thì cũng chỉ đánh trận trên giấy mà thôi.

Chu Tiểu Toàn nói:

- Không phải là mình lý tưởng hóa, mà là cậu quá thực dụng, bây giờ càng ngày mình càng cảm thấy Lục Trình Vũ gặp phải cậu là anh ta xui xẻo.

Đồ Nhiễm không muốn tranh cãi với bạn, nói mãi bụng cũng đói meo, bèn lục tung tủ tìm đồ ăn. Nhưng trong tủ lạnh ngoài nước Coca thì chẳng còn gì, cô vội giục Chu Tiểu Toàn ra ngoài mua đồ ăn.

Chu Tiểu Toàn ngồi im trên ghế không nhúc nhích, vô cùng đắc ý:

- Lâu lắm rồi mình không tự nấu nướng gì, cô hàng xóm nhà đối diện thật sự cực kỳ hiền thực, từ hôm ăn một bữa ở nhà họ về, mình liền cảm thấy thức ăn mình nấu đúng là cảm heo. Mình nói cậu hay, hôm nay nhà họ gói sủi cảo, cậu nhịn thêm một lúc, lát nữa chắc chắn sẽ có người mang đồ ăn tới.

Vừa dứt lời đã nghe thấy tiếng gõ cửa, Chu Tiểu Toàn nháy mắt với Đồ Nhiễm rồi ba chân bốn cẳng chạy ra mở cửa.

Bên ngoài là một người phụ nữ trẻ, Chu Tiểu Toàn vội mời người đó vào trong nhà. Cô gái nhẹ nhàng từ chối, nói là mang biểu cô một đĩa sủi cảo ăn thử, bếp trong nhà còn đang nấu nên không ở lâu được.

Đồ Nhiễm nghe giọng cô gái này hết sức quen, không khỏi nhoai người ra xem, vừa nhìn thấy cô gái đã vừa sững sốt vừa mừng rỡ, chầm chậm bước ra cửa thốt lên:

- Tô Mạt!

Lúc này người ngoài cửa mới nhìn thấy cô, bàng hoàng kinh ngạc, mồm há hốc nhưng không thốt ra được tiếng nào, một lúc sau mới bật cười:

- Đồ Nhiễm? Sao cậu lại ở đây? – Cô ấy ngấm nghĩa một lúc. – Suýt nữa thì mình không nhận ra, sao cậu lại thành thế này?

Chu Tiểu Toàn rất tò mò:

- Hai người quen nhau? Hồi xưa Đồ Nhiễm không như thế này sao? Hồi xưa cậu ấy là con trai à?

Biết mình lỡ lời, Tô Mạt bịt miệng cười khúc khích, xua tay lia lịa:

- Không phải, không phải, càng ngày cậu ấy càng đẹp ra.

Đồ Nhiễm cười:

- Thế giới này thật nhỏ, không ngờ chúng ta đi một vòng rồi lại gặp nhau. Sau khi tốt nghiệp, chẳng phải cậu đã về quê sao? Chu Tiểu Toàn nói cậu kết hôn rồi... Có phải là với ai kia không?

Tô Mạt thoáng ngượng ngùng:

- Ừ.

Thấy bụng cô hơi nhô lên, Đồ Nhiễm cầm tay bạn nói một cách chân thành:

- Chúc mừng cậu!

Chu Tiểu Toàn thành linh chen vào một câu:

- Làm trò gì thế, gặp nhau chúc mừng cách mạng thắng lợi đây à?

Đồ Nhiễm bật cười, vội giới thiệu hai người với nhau:

- Tô Mạt, bạn đại học của mình, hồi trước ở cùng phòng. Chu Tiểu Toàn, bạn cấp hai, bạn ăn hại.

Tô Mạt mím môi cười mãi, điệu bộ hiền lành, ánh mắt trong sáng, Đồ Nhiễm không khỏi cảm thán:

- Tô Mạt, cậu chẳng thay đổi gì cả, trừ cái bụng ra.

Mặt Tô Mạt ửng hồng:

- Cậu đợi một lát, mình gọi Đồng Thụy An sang, chắc chắn anh ấy sẽ cực kỳ ngạc nhiên cho coi.

Đồng Thụy An là chồng mới cưới của cô ấy, ba người từng học cùng một trường đại học.

Đồ Nhiễm và Tô Mạt học với nhau bốn năm, không gì là không nói.

Khi đó còn ngây thơ, thuần khiết, từ chuyện trái tim Tô Mạt đã xao xuyến, bồi hồi như thế nào khi gặp Đồng Thụy An lần đầu, đến việc hai người quen nhau, yêu nhau, nắm tay, trao nhau nụ hôn đầu, thậm chí cả sự lúng túng, bối rối của lần đầu tiên, việc lớn, việc bé, Tô Mạt đều kể tuốt tuột cho cô bạn thân nghe.

Tuổi thanh xuân khờ dại, quần quýt không rời, tựa như ngập tràn hạnh phúc, không một ai không tin vào tình yêu tuyệt mỹ.

Cho tới một lần Tô Mạt nức nở đến tìm cô, nói mình đã mang thai, Đồ Nhiễm cũng hoảng loạn theo. Cuộc đời sinh viên vừa mới bắt đầu, ngày tốt nghiệp còn xa vời, tình yêu là ánh trăng trong nước, khẽ chạm là tan. Đồ Nhiễm lặng lẽ cùng Tô Mạt đi tới bệnh viện làm phẫu thuật, Đồng Thụy An không tới.

Đồ Nhiễm bắt bình quả trách, Tô Mạt trầm mặc hồi lâu, ứ dột lên tiếng:

- Mạt anh ấy mỏng, không muốn đến. – Cô ấy lại nói. – Thực ra... nếu anh ấy đến, mình lại thấy không tự nhiên, người khác sẽ nghĩ thế nào đây?

Tô Mạt chọn phá thai bằng thuốc.

Uống thuốc xong, phản ứng của cô ấy rất dữ dội, bụng như bị ai cào cào, đau lên bờ xuống ruộng, mồ hôi lạnh ròng ròng, không còn cả sức mà khóc, nằm còng queo trên giường như con tôm khô, người run lên bần bật.

Trên hành lang bệnh viện, không khí lạnh lẽo, đèn đóm tù mù, Đồ Nhiễm chẳng biết làm gì, sống lưng lạnh toát, cô nghe thấy Tô Mạt nghẹn ngào, lí nhí:

- Mình sắp chết vì đau rồi, chắc chắn sống không bằng chết.

Câu nói này, nhiều năm sau Đồ Nhiễm mới hiểu được.

Khi đó cô không hiểu, thậm chí còn cho rằng Tô Mạt đang nói về Đồng Thụy An. Ấn tượng của cô với Đồng Thụy An từ đó tụt dốc không phanh, cứ nghĩ tới con người đó là trong lòng ảm ức, khó chịu, nghiêng rằng ken kết. Cô chửi hằn ta là “đồ cặn bã” trước mặt Tô Mạt, kẻ “cặn bã” này đã hủy hoại quá nhiều thứ, bao gồm ảo tượng về tình yêu của người thiếu nữ trẻ.

Mấy năm đó, Đồ Nhiễm luôn mong họ chia tay. Năm thứ tư, khi liên hoan chia tay, Đồ Nhiễm không nhịn nổi lại nói bóng nói gió, lầu bầu một hồi.

Khi đó Tô Mạt lại đang hục hặc với Đồng Thụy An, cô kéo Đồ Nhiễm vào góc nhà ăn nói:

- Anh ấy không muốn tới gặp phụ huynh ngay sau khi tốt nghiệp, cũng không muốn kết hôn quá sớm, anh ấy nói thời cơ chưa chín muồi, ít nhất cũng phải đợi sau khi có nền tảng sự nghiệp rồi mới nghĩ tới chuyện cưới xin. Có một số câu anh ấy không nói ra, nhưng mình hiểu ý của anh ấy, hoặc là đợi, hoặc là... chia tay.

Đồ Nhiễm nén giận:

- Cậu vẫn cho hần cơ hội?

Tô Mạt khóc sưng cả mắt:

- Không, mình về quê tìm việc làm.

Sau đó mỗi người một ngả, Tô Mạt một mình về quê, Đồ Nhiễm và cô cũng ít liên lạc dần.

Gặp lại nhau một lần nữa là buổi trùng phùng ngày hôm nay.

Những gai góc thời tuổi trẻ đã bị năm tháng bào mòn, những cố chấp trong quá khứ đã bị vùi lấp bởi quá nhiều tâm sự không thể nói rõ thành lời, giờ đây cô chỉ có thể nắm tay Tô Mạt, bình tĩnh nói một câu “Chúc mừng”.

Chỉ có một chuyện không thể nào thay đổi, trong lòng Đồ Nhiễm, tình yêu mà Tô Mạt theo đuổi giống như người đi thăng bằng trên dây, người biểu diễn còn chưa hạ màn, người xem đã chán ngán, bởi vì trái tim cô đã sớm nhuốm bụi trần, tựa như chiếc vỏ sò kiên cố, trước khi bị người ta đập nát, sẽ không thể nào tán thưởng sự thuần khiết và cố chấp.

22

Tháng ba, thành phố chìm trong những cơn mưa phùn rả rích, cuộc sống như những hạt mưa rơi mãi không ngừng, rắc rối, vụn vặt, không có gì mới mẻ.

Phản ứng ghen của Đồ Nhiễm đã khá hơn rất nhiều, vị giác cũng dần dần hồi phục.

Trước đó, nghe nói có nhiều bà bầu nôn ọe đến tận khi sinh khiến đứa con không đủ dinh dưỡng, cô vô cùng lo lắng. Bà Vương Vĩ Lệ an ủi cô:

- Yên tâm đi, những ngày tháng để em bé tăng cân vẫn còn ở phía sau, nhất là ba tháng cuối cùng.

Hai tuần sau khi Lục Trình Vũ ra nước ngoài, ông Lục gọi điện tới, bảo con dâu cuối tuần về nhà ăn cơm.

Bà Vương Vĩ Lệ rất vui, dặn dò con gái:

- Người già luôn mong được hưởng niềm vui sum họp, con nhớ nói năng ngọt ngào một chút, chuyện hay thì nói, chuyện linh tinh thì mặc kệ, thiết lập mối quan hệ tốt với nhà chồng, sau này chồng con cũng sẽ cảm ơn con.

Khi đó Đồ Nhiễm nghĩ, nếu thực sự anh có ý này, thì đâu cần phải nhờ đến cô.

Bà Vương Vĩ Lệ lại nói:

- Nhiễm Nhiễm, lần này con nhất định phải sinh con trai, nhà họ Lục ba đời độc đinh, ông già đó chắc chắn rất mong có cháu, nếu sinh được một thằng con trai thì tài sản nhà họ chẳng phải đều là của bọn con hết sao. Mấy ngày nữa mẹ sẽ nhờ người tính cho, nếu là con gái thì dứt khoát bỏ luôn đi, sau này mang thai lại.

Đồ Nhiễm giật mình:

- Mẹ, không đến mức thế đâu. Đã được mười tuần, tay chân đã đầy đủ rồi, chuyện đó con tuyệt đối không làm, người khác chưa chắc đã tính chuẩn được, mẹ đừng có phí công.

Bà Vương Vĩ Lệ không đồng ý:

- Đừng có ngốc, gia đình nhà họ như thế, sinh con gái với sinh con trai đối xử sẽ giống nhau sao? Con cứ đợi mà xem.

Cô không muốn tranh luận với bà, bèn chuẩn bị đâu ra đấy, mua quà mang tới nhà họ Lục.

Ông bố chồng nhìn thấy cô thì rất vui, xét cho cùng ông cũng là người trải đời, căn bản không nhắc câu nào tới việc đứa bé là trai hay gái, chỉ dặn dò cô phải chú ý sức khỏe, tăng cường bồi bổ.

Lục Trình Trình rất tốt với cô, không gọi cô là “chị dâu” nữa mà gọi thẳng là “chị” luôn.

Bà Tôn Huệ Quốc không có nhà, nói là đi công tác đến chỗ khách hàng lớn gì đó. Tôn Hiểu Bạch thì lại đang ở nhà, ngoại hình cô gái ấy khá hơn Lục Trình Trình nhiều, cũng biết cách trang điểm, chỉ có điều lạnh lùng, không quan tâm đến người khác, ăn cơm xong là đi thẳng lên lầu.

Lúc đông người, Lục Trình Trình luôn lặng lẽ, kiệm lời, ngay cả trước mặt bố để mình cũng có phần cung kính, không giống những cô gái khác, thích tỏ ra nũng nịu hay tinh nghịch trước mặt người lớn.

Với cô con gái này, ông Lục cũng tỏ ra nghiêm khắc nhiều hơn là yêu quý. Đồ Nhiễm đã hiểu tại sao cô bé lại thân thiết với mình như vậy. Có lẽ vì ở nhà cô bé, ngay cả một người để nói chuyện cũng không có, nên đã hình thành nên tính cách cố chấp, không thềm che đây.

Ăn cơm xong, Trình Trình nhất định kéo Đồ Nhiễm vào phòng mình ngồi.

Vừa vào phòng, cô bé đã khóa chặt cửa lại, thì thào:

- Chị, thực ra họ Tôn kia chẳng phải đi công tác gì đâu, trước khi chị đến bà ta đã cãi nhau với bố.

Đồ Nhiễm lập tức hiểu được bảy, tám phần.

Cô bé lại nói:

- Bố em đã muốn chị đến chơi từ lâu, nhưng bà ta không đồng ý, bố em cũng vô dụng, sợ bà ta.

Đồ Nhiễm cười nói:

- Đàn ông sợ vợ là phát tài, bố đương nhiên là phải sợ bà ấy, cho nên bà ấy càng không sợ trời không sợ đất, trở thành bà hoàng trong nhà em.

Lục Trình Trình lại tỏ vẻ đắc ý:

- Cũng không hẳn, bà ấy sợ nhất là anh hai. – Cô bé không nhịn được bật cười. – Chị chưa nhìn thấy cái răng cửa bật vàng trong mồm bà ta à? Hồi xưa bị anh hai đấm cho đấy.

Đồ Nhiễm “a” lên một tiếng:

- Anh trai em đánh phụ nữ? Không phải từ trước tới giờ anh hai em luôn có sở thích này đấy chứ?

Trình Trình cuống quýt lắc đầu:

- Anh hai tính tình không tệ, chỉ có điều ít nói, em và anh ấy lại chẳng có gì để nói với nhau, nhưng anh ấy chưa bao giờ nổi giận với em, ngay cả một câu nặng lời cũng chưa từng nói. – Cô bé ngập ngừng. – Nếu không phải vì kẻ thứ ba Tôn Huệ Quốc kia chạy tới nhà em gây chuyện, anh hai cũng sẽ không đánh bà ta.

Khóe mắt cô bé hơi đỏ lên:

- Thực ra mẹ em không phải qua đời vì bệnh tật, mà là ước quá mà mất.

- ...

- Hồi xưa bố em rất tốt, sau này không biết tại sao lại gặp họ Tôn kia, người đàn bà này giỏi ăn ở, lại biết làm ăn, dù sao bố em cũng bị bà ta lừa, đầu tiên là chẳng mấy khi về nhà, sau đó hề về đến nhà là lại cãi nhau với mẹ, đòi ly hôn. Mẹ em không chịu, đã hai mặt con rồi, mẹ không đành lòng. Khi đó em học cấp hai, âm ỉ suốt hai năm ròng, cuối cùng mẹ ngã bệnh, bố em cũng mềm lòng, nhưng họ Tôn kia không chịu, tự mình ly hôn trước rồi dẫn mấy tên em trai chạy tới nhà làm âm ỉ lên. Lúc đó mẹ em nằm trên giường không dậy được, họ Tôn kia đòi xông vào trong nhà, bố em cũng chẳng ngăn bà ta, chỉ trốn một bên hút thuốc. Anh hai nổi giận, tiện tay cầm cái ghế xông lên...

Cô bé khoa chân múa tay:

- Là kiểu ghế gấp hồi trước, làm bằng inox không gỉ ấy. Anh hai vác cái ghế chặn ở cửa, nói, hôm nay đừng ai mơ vào được cái cửa này, trừ phi anh ấy chết. Lúc đó em chẳng được tích sự gì, sợ chết khiếp, chỉ biết khóc, em vừa sợ anh hai xảy ra chuyện, vừa sợ mấy người kia xông vào thật. Nhưng trông anh ấy rất bình tĩnh, bây giờ nghĩ lại, lúc ấy anh hai mới mười chín tuổi...

- Thế nhưng họ Tôn cũng thực sự lợi hại, mấy tên đàn ông bên cạnh đều đứng khựng lại, chỉ có bà ta vẫn xông lên, lúc đó bà ta còn cười, cười tươi lắm, như thể chẳng coi mọi chuyện là gì. Anh hai chẳng nói chẳng rằng liền đâm cho bà ta một cú. Họ Tôn kia khi đó ngã nhào ra đất, mồm mũi trào máu. Sau đó anh hai cũng bị người ta đánh.

Đồ Nhiễm căng thẳng, không lên tiếng.

Cô bé cười lạnh:

- Chị bảo anh ấy bị ai đánh, bố em đấy. Bố em liền lấy chiếc ghế đó đập lên người đứa con ruột của chính mình, đập vỡ đầu anh hai luôn. Lúc đó mẹ em... mẹ em lúc đó gào khóc gọi bố...

“Lục Diên, Lục Diên, đừng đánh con trai tôi, đừng đánh con trai tôi, tôi xin ông đấy, Lục Diên!”

Nước mắt Lục Trình Trình lăn chã rơi, cô bé vội dùng tay lau đi, ngượng ngùng cười:

- Đang yên đang lành, em không nên nói những chuyện này.

Cổ họng Đồ Nhiễm nghẹn lại, gần như không thở nổi, trái tim cô thẳng thốt, không nhịn được, hỏi:

- Sau đó thì sao?

Lục Trình Trình khịt mũi:

- Sau đó bố mẹ ly hôn, chưa đến một năm thì mẹ em mất. Cho nên quan hệ của bố với anh hai luôn không tốt, có điều... – Cô bé lại nói. – Giờ bố em đã có tuổi rồi, cũng biết mình không đúng, thỉnh thoảng lại muối mặt đi tìm anh hai. Đã gần chục năm rồi, anh hai mềm lòng, điểm này anh ấy giống mẹ em, cho nên bây giờ quan hệ mới được cải thiện một chút.

Từ nhà họ Lục đi ra, đầu óc Đồ Nhiễm vẫn mù mịt, bên ngoài vẫn đang mưa, mưa rơi như khói tỏa khê khàng che phủ cả thế giới. Ông Lục cho lái xe đưa cô về, lái xe hỏi cô địa chỉ, cô lại nghĩ mãi không ra, như thể đã quên sạch mọi thứ. Cô rút điện thoại trong túi xách ra, không màng đến điều gì mà ấn thẳng số máy nước ngoài, chuông reo một tiếng, hai tiếng, ba tiếng, mãi không ai nhắc máy. Cô bỗng cảm thấy mình thật ngốc nghếch, bèn gấp điện thoại lại, lập tức cúp máy, cuối cùng tự an ủi mình rằng tiết kiệm được tiền điện thoại.

Về đến nhà, bà Vương Vĩ Lệ đang thu dọn đồ đạc, gần đây ngày nào bà cũng trông ngóng được chuyển nhà, hở ra một chút là xối tung mọi thứ, trong nhà lộn xộn, ngổn ngang. Thấy gần kéo bàn học của mình bị người ta đụng vào, Đồ Nhiễm cuống lên:

- Mẹ, mẹ động vào đồ của con đấy à?

- Tìm chứng minh thư, chẳng phải là cần ký hợp đồng sao?

Đồ Nhiễm lật tung ngăn kéo lên, sốt ruột đến mức trán lấm tấm mồ hôi:

- Đồ của con đâu?
- Đồ gì? Chứng minh thư thì tìm thấy rồi, để trên bàn ăn.
- Không phải, đồ bên dưới chứng minh cơ.

Bà ngược lên nhìn cô:

- Làm sao mẹ biết được? Trong ngăn kéo con lộn xộn một đống.

Đồ Nhiễm chẳng nói chẳng rằng, không bỏ cuộc, tiếp tục tìm kiếm, ngón tay bỗng chạm vào góc một chiếc phong bì màu xanh da trời, cô vội lấy ra, thở phào nhẹ nhõm, len lén nhìn sang bà Vương Vĩ Lệ, rồi nhét chiếc phong bì vào góc trong dưới cùng của ngăn kéo.

Đó là một buổi chiều mùa hè, nắng gay gắt, cành lá xào xạc.

Đồ Nhiễm ngẩng đầu nhìn chiếc đồng hồ treo tường, đây là lần đầu tiên anh đến muộn.

Cô dựa vào cửa sổ, đưa mắt ra xa.

Trên con đường đầy nắng cuối cùng cũng xuất hiện một bóng dáng trẻ trung, đạp xe như bay, tà áo phất phơ trong gió.

Đồ Nhiễm vội ngồi vào bàn, chẳng bao lâu sau có người gõ cửa, người nhà mở cửa ra, anh bước vào, đầu quần băng gạc màu trắng.

Cô há hốc mồm, ấp úng hỏi:

- Anh làm sao thế?

Anh hờ hững lắc đầu không đáp, ánh mắt quét qua bài kiểm tra cô để dưới tập sách, không khỏi chau mày.

Đó thật sự là một điểm số khiến người ta xấu hổ.

Mặt Đồ Nhiễm đỏ bừng, định lấy tay che bài kiểm tra đi như trẻ con, nhưng vẫn chậm hơn anh một nhịp. Nhân lúc anh đang xem tờ giấy, cô nơm nớp nhét bức thư giấu dưới bài kiểm tra vào lại trong túi áo khoác.

Lục Trình Vũ đọc đề bài từ đầu đến cuối rồi nói:

- Hay là giảng về bài thi trước đã.

Trước khi nói, hình như anh thở dài, mà cô cũng loáng thoáng nghe được.

22

Cuối tuần trôi qua, sáng thứ Hai vừa bước vào công ty, Đồ Nhiễm đã nhìn thấy một đám người đang xúm xít quanh quầy lễ tân.

Lý Đồ vốn đang trêu chọc cô bé lễ tân, nhìn thấy Đồ Nhiễm bèn vẫy tay lia lịa:

- Đến sớm không bằng đến đúng lúc, có kịch xem rồi.

Đồ Nhiễm quẹt thẻ, vừa đúng chín giờ. Cô thầm nghĩ hôm nay là sớm đấy, rồi hỏi:

- Sao thế?

Lý Đồ tỏ vẻ thần bí, ghé sát lại nói:

- Hay rồi, thằng nhóc đẹp giai họ Lý phòng Thị trường nổi cơn điên, vì hồng nhan mà nện cho lão Trương ở phòng Dịch vụ khách hàng một trận, chính là vì nàng Triệu Diễm Diễm khuynh quốc khuynh thành.

Đồ Nhiễm cười:

- Kể đầy đủ xem nào.

Lý Đồ hạ giọng:

- Chị biết chuyện tuần trước lão Trương dẫn Triệu Diễm Diễm đi công tác chứ, đương nhiên là phải kéo theo chị Vương để làm bình phong che mắt, đồng chí tiểu Trương nhiệt tình hô hào với lãnh đạo là để tiết kiệm tài nguyên cho công ty, ba người chỉ cần ở chung một phòng tiêu chuẩn, kết quả buổi tối, đợi khi chị Vương đã ngủ, bèn...

Đồ Nhiễm sững sốt.

- Giở trò với Triệu Diễm Diễm? Thế chẳng phải chị Vương rất khó xử hay sao?

Lý Đồ cười:

- Phụ nữ đã kết hôn thì dám nói. Nghe nói, chỉ là cưỡng hôn, sau đó Triệu tiểu thư bèn kể với bạn trai là Lý đẹp trai, Lý đẹp trai sáng sớm nay đã xông đến nện ột trận, can mãi không được, còn kinh động đến cả cấp trên. Em đoán chắc là đã chuẩn bị sẵn đường lui rồi, nên không sợ bị đuổi, nhân tài ời là nhân tài, thảo nào lên như điều gặp gió.

Đồ Nhiễm ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Hai người đàn ông sẽ không bị đuổi, muốn đuổi cũng sẽ đuổi cô gái kia.

Ở căn phòng trà nước bên cạnh, không biết cà phê ai nấu đang sôi lục bục, thơm nức mũi, Đồ Nhiễm thăm nghĩ thỉnh thoảng uống một chút cũng không sao, bèn xoay người đi vào rót một cốc.

Người đẹp quỳ lễ tân chưa hiểu, vẫn hỏi tiếp:

- Sao lại thế được? Triệu Diễm Diễm có gì sai, người ta cũng chỉ là có chút nhan sắc nên mới bị người khác sàm sỡ.

Lý Đồ đáp:

- Anh hỏi em nhé, ba người này năm ngoái cùng vào công ty, ai làm tốt, ai làm bình thường?

Người đẹp quỳ lễ tân trả lời:

- Hai người đàn ông đều đã là phó phòng, thành tích của Triệu Diễm Diễm bình thường, cũng chỉ bằng em là cùng.

Lý Đồ gật đầu:

- Vậy chẳng phải thế sao. – Nói đoạn hất hàm về phía Đồ Nhiễm. – Em vẫn còn non lắm, phải học tập người ta nhiều vào.

Người đẹp quỳ lễ tân lơ mờ hiểu ra, hạ giọng lẩm bẩm:

- Chuyện có gì to tát chứ, nếu là em thì em chẳng nói ra, lại còn khuấy lên cho xôn xao dư luận nữa.

Lý Đồ thừa dịp túm lấy bàn tay bé nhỏ của người đẹp, cười hì hì:

- Ấy chớ, chớ chớ, bị người ta cưỡng bức thì nhất định phải nói với anh đây, anh đây sẽ cho hấn một trận.

Người đẹp then thùng dậm chân, đẩy vội anh ta ra:

- Anh, anh mới bị cưỡng bức ấy... anh mới bị cưỡng bức ấy...

Nghe vậy gã kia càng đắc ý, dang tay nói:

- Tới đi tới đi!

Đồ Nhiễm thấy chướng tai gai mắt, bèn nói với Lý Đồ:

- Đến giờ rồi đấy, đi, mang ghế tới phòng huấn luyện cho tôi. – Vừa nói vừa bưng cà phê đi vào bên trong.

Lý Đồ đi đằng sau khẽ rít lên:

- Ủi chà chà, quan to một cấp dè chết người, chị cũng ra vẻ lắm, chị thử nói xem, hai chúng ta vào công ty cùng nhau, em có kém chị chỗ nào, ngay cả lương cũng cùng một bậc, tại sao chị nói đối vị trí là được đối vị trí, còn em phải làm chân sai vặt, chẳng phải là ý vào việc lão Cố có ý với chị....

Biết tên này từ trước tới giờ vẫn luôn như vậy, ai cũng có thể đem ra làm trò đùa không kiêng kị gì, xung quanh lại có bao nhiêu người rồi việc, nếu bị đồn ra ngoài không khỏi rách việc, cô không nhận được quay lại lườm cậu ta:

- Im miệng, nói lung tung gì thế.

Thấy cô tức giận, Lý Đồ vội cười hì hì, đưa tay giả bộ kéo khóa trên miệng.

Đồ Nhiễm cũng chẳng làm gì được, bèn rắp tâm trêu cậu ta:

- Cậu cũng biết trên đầu chị đây có ô to, còn không mau hầu hạ cho tốt...

Chưa dứt lời đã thấy Cố Viễn Hàng đi tới trước mặt, cô vội đứng thẳng cúi đầu, cùng với Lý Đồ cung kính chào: “Tổng giám đốc Cố”.

Trong lòng cô bất an, mình chỉ nói cho sướng mồm, không biết người ta đã nghe được bao nhiêu rồi.

Tổng giám đốc Cố Viễn Hàng từ trước tới nay uy phong凛冽, chỉ đứng ở nơi đó, cả đám người bèn im phăng phắc.

Chuyện không liên quan đến mình, Đồ Nhiễm cũng chẳng lòng dạ nào mà quan tâm, bèn khom lưng len lén chuồn về phòng. Ngồi trên ghế nghỉ một lúc, cô bỗng thấy bụng dưới nhói nhói đau, có lẽ là do giai đoạn này hơi mệt mỏi. Cô đưa tay xoa bụng, đẩy cốc cà phê sang một bên, uống nước trắng.

Hai ngày sau, Triệu Diễm Diễm quả thật phải “tự động từ chức”, hai người đàn ông đều bình an vô sự.

Đồ Nhiễm cố tình giảm tiến độ làm việc, không tất bật như trước nữa, ăn ngủ điều độ, nhưng vẫn cảm thấy không ổn. Cô về nhà hỏi mẹ, bà Vương Vĩ Lệ nói, bình thường, vẫn còn chưa hết ghen.

Đồ Nhiễm lại bắt đầu lo lắng:

- Nhưng khẩu vị của con đột nhiên tốt hẳn lên, làm gì còn ghen nữa.

Bà Vương Vĩ Lệ chê cô thần hồn nát thần tính:

- Con còn muốn nôn ọe đến tận lúc sinh chắc, đúng là có người như thế, đúng là chịu tội nghiệt, nôn đủ chín tháng, con thì không đâu, con giống mẹ, khỏe như vâm.

Nghe bà nói vậy, Đồ Nhiễm yên lòng, nhưng buổi tối lúc đánh răng rửa mặt, bỗng phát hiện đũng quần có vết máu màu nâu. Lần này cô sợ hết hồn, đứng ngây ra trong phòng tắm, mãi mới nhớ phải đi hỏi bà Vương Vĩ Lệ.

Bà Vương Vĩ Lệ nhìn một lúc:

- Hồi đó bọn mẹ gọi như thế này là thai chuột[3], đứa bé thông thường không sao, chỉ ra một chút máu thôi, không hiếm người bị như vậy, đừng sợ.

[1] Chỉ hiện tượng ra dịch âm đạo màu nâu khi mang thai.

Tuy bà nói vậy nhưng Đồ Nhiễm sợ chết đi được, mỗi lần nghĩ tới, tim lại đập thành thịch. Cô rất muốn gọi điện cho Lục Trình Vũ, nhưng lại không biết phải mở lời như thế nào. Đồ Nhiễm tự giấu mình khác người, hai vợ chồng có gì mà không thể nói? Nhưng mỗi lần nghĩ tới khả năng xấu nhất, tâm trạng cô lập tức xuống dốc trầm trọng.

Cách nhau quá xa, Đồ Nhiễm nghĩ, anh đi xa thế để làm gì nhỉ?

Suốt buổi tối, thao thức khó ngủ.

Sáng hôm sau, Đồ Nhiễm tắm tấp qua loa, xin công ty nghỉ phép một ngày rồi vội vàng đi tới bệnh viện.

Quá trình đợi tuyên án đúng là vừa dài đằng đẳng vừa sốt ruột, ngay ở cửa phòng siêu âm vẫn còn một hàng người dài. Khi đến lượt cô làm xét nghiệm, vị bác sĩ kia từ đầu đến cuối mặt mày xám xịt, lòng cô thấp thỏm nhưng không dám hỏi nhiều. Bác sĩ ngoáy mấy chữ rồi vút tờ phiếu xét nghiệm ra, chỉ nói một câu:

- Ra phía trước hẹn lại.

Đồ Nhiễm nghĩ, vậy tức là hẹn lần xét nghiệm sau, ý là không sao đúng không? Bèn ngớ ngẩn hỏi một câu:

- Bác sĩ, con cháu ổn chứ ạ? Có phải không ạ?

Vị bác sĩ liếc cô, hét về phía cửa:

- Người tiếp theo.

Đồ Nhiễm đành phải ra ngoài, cầm tờ phiếu xét nghiệm đưa cho bà bác sĩ ngồi khám phía trước.

Quanh chiếc bàn làm việc, già trẻ lớn bé xúm xít, người chen không lọt, cũng chẳng xếp hàng, chẳng khác nào mua hàng giảm giá ở siêu thị dịp Tết.

Bà bác sĩ kia cúi đầu nhìn, nói một câu gọn lỏn:

- Ngày mai tới làm sạch dạ con.

Đồ Nhiễm chỉ cảm thấy đầu mình ong ong, khó khăn lắm mới định thần lại, run run cất tiếng hỏi:

- Bác sĩ, vậy con cháu thì sao?

Bà bác sĩ trung niên thấy cô hỏi tức cười, không nhin được nói:

- Nếu đứa bé bình thường thì có thể làm sạch dạ con cho cô sao? – Bà ấy chỉ tay vào hàng chữ trên tờ phiếu xét nghiệm. – Trên này viết rõ đây này, tuần thứ mười, thai nhi biến dạng, chưa thấy tim thai... thai lưu, đã hơn một tuần rồi, phải mau làm phẫu thuật.

Tay chân Đồ Nhiễm tê dại, vợ nói:

- Không phải, bác sĩ, hai tuần trước cháu đến kiểm tra vẫn còn tốt mà, hồi trước đều là bác sĩ Lý kiểm tra cho cháu, hôm nay cô ấy không ở đây, bác xem lại giúp cháu được không? Có lẽ bác sĩ làm siêu âm không nhìn rõ...

Bà bác sĩ đập rầm một cái lên chồng bệnh án dày cộp trên bàn, ngắt lời cô:

- Thế thì cô đi mà tìm cô ta, ở đây tôi đông bệnh nhân, người thì cần phá thai, người thì chữa ngoài dạ con, không thể dành thời gian ột mình cô được, hơn nữa cô cũng đã xét nghiệm máu rồi, còn gì mà không chắc chắn nữa... Thanh niên bây giờ đều chẳng coi sức khỏe của mình ra gì, phá thai như cơm bữa, chẳng trách không giữ được con.

Đồ Nhiễm biết mình lỡ lời, đắc tội người ta trước nên mới bị xía xối như vậy, đành gượng gạo thanh minh:

- Lần đầu tiên cháu gặp tình huống này, cho nên lo lắng...

Bà bác sĩ cười xì một tiếng:

- Thanh niên bây giờ, chưa cưới mà toàn nói là đã kết hôn, ai cũng bảo mình là lần đầu. Thôi đi.

Mấy bệnh nhân lớn tuổi xung quanh đều cười phụ họa, bà bác sĩ càng đắc ý, nói với người đồng nghiệp ngồi đối diện:

- Hôm nay đã có bảy, tám ca sảy thai do quen dạ rồi, cũng vẫn là ít đấy nhĩ.

Cô bác sĩ ngồi bàn đối diện trẻ hơn một chút, thấy bộ dạng khổ sở của Đồ Nhiễm thì không đành lòng, bèn nói:

- Nguyên nhân dẫn đến lưu thai rất nhiều, có thể là do vấn đề về nhiễm sắc thể hoặc nội tiết tố, hoặc là do bản thân phôi thai chất lượng không cao nên sảy tự nhiên, làm phẫu thuật xong, ba tháng sau lại tới kiểm tra. Phẫu thuật phải làm gấp, nếu không sẽ phiền phức.

Đồ Nhiễm không nghe lọt từ nào, chỉ choáng váng tách ra khỏi đám đông, cầm sổ y bạ chậm chậm bước ra bên ngoài.

Cô gần như vật vờ ở bệnh viện suốt cả ngày, không ăn uống gì, vốn đã có chứng huyết áp thấp, nay lại càng bủn rủn, yếu ớt, đứng dưới nắng gắt mà toàn thân toát mồ hôi lạnh. Trên đầu là bầu trời xanh thăm thẳm, không một gợn mây, không một bóng chim, trong veo đến không thực.

Đồ Nhiễm ngồi bên bồn hoa một lúc rồi lấy điện thoại ra gọi điện. Cô không muốn gọi về nhà, chần chừ nhìn tên Lục Trình Vũ một lúc lâu, cuối cùng gọi cho Chu Tiểu Toàn.

Liên tiếp mấy ngày liền, Đồ Nhiễm không muốn về nhà, hễ về là bà Vương Vĩ Lệ sẽ chửi cô, bảo cô chỉ biết làm đom, thích đi giày cao gót, thích trang điểm nên mới hại chết đứa bé, lại nói để xem cô ăn nói thế nào với ông Lục. Nếu bà ngoại ra nói giúp cô vài câu sẽ khiến bà Vương Vĩ Lệ nổi cơn tam bành, bà già lại bắt đầu lau nước mắt.

Nghĩ một hồi, Đồ Nhiễm dứt khoát ở lại nhà Chu Tiểu Toàn không về nữa.

Chu Tiểu Toàn trêu cô:

- Mình biết tổng cậu rồi nhé, lúc cần thì mới nhớ đến mình, không cần thì quẳng mình đi luôn, bình thường chẳng thèm gọi một cú điện thoại, xấu xa.

Nói thì nói vậy, nhưng cô nàng vẫn trượng nghĩa đầy mình, lòng dạ yếu mềm, không chịu được cảnh người khác chịu khổ, lúc thì đưa Đồ Nhiễm đi làm phẫu thuật, lúc thì nhờ Tô Mạt nấu cơm giúp, việc gì cũng lo đến nơi đến chốn.

Đồ Nhiễm nửa nằm ngồi trên giường, lật ga giường hỏi:

- Lâu rồi mình không đến, cái giường này của cậu có gã đàn ông thối tha nào nằm không đấy, có bẩn hay không?

Chu Tiểu Toàn xách gối lên đập cô, bỗng sức nhớ ra điều gì, bèn nở một nụ cười ngu ngơ.

Đồ Nhiễm nói:

- Đờ cả người ra rồi, chắc chắn là có chuyện.

Chu Tiểu Toàn không giấu được điều gì, ngượng ngừng nói:

- Gần đây vừa mất một anh chàng, mình thấy anh ấy cũng có ý đó, lại hình như không có, vấn đề là... – Cô nàng thở vắn than dài. – Bạn gái cũ ời là bạn gái cũ, chơi trò này cũng ác quá đấy, chia tay được mấy năm rồi mà vẫn như âm hồn bất tán. Cậu nói xem, có phải đàn ông đều không quên được mối tình đầu không?

Đồ Nhiễm nói:

- Làm sao mình biết được, mình đâu phải là đàn ông.

Một lúc sau cô lại hỏi:

- Giàu không? Trông thế nào?

Chu Tiểu Toàn cực kỳ lúng túng:

- Đẹp trai, đáng đẹp, có khí chất, giàu hay không mình không quan tâm, mình từng này tuổi rồi mà chưa gặp ai tốt như thế.

Đồ Nhiễm châm chọc:

- Chỉ bọn con gái ranh mới như thế, cậu là bà thím đã sắp băm rồi đấy.

Chu Tiểu Toàn tưởng cô không tin:

- Thật mà, không kém Lục Trình Vũ nhà cậu đâu.

Đồ Nhiễm vốn định trêu chọc cô ấy một hồi, nhưng lại không có tâm tư, chỉ tiêu giễu bừa bãi một cái.

Chu Tiểu Toàn biết tâm trạng bạn mình không tốt, cũng không tiện kể thêm, bèn hỏi:

- Còn chưa nói với Lục Trình Vũ à?

Đồ Nhiễm lắc đầu.

- Có ai muốn như vậy đâu, cậu còn sợ anh ấy nghĩ gì sao? – Chu Tiểu Toàn nhét điện thoại vào tay cô. – Mau gọi đi, để anh ấy an ủi cậu, một câu ngọt ngào của anh ấy bằng mười câu bọn mình nói. Cứ giấu như thế làm gì, chẳng giống người một nhà gì cả.

Đồ Nhiễm nghĩ, câu này rất đúng, thật sự không có cảm giác người một nhà.

Nhưng cứ dùng dằng mãi cũng không phải là cách, cô cầm điện thoại, ngấn ra hồi lâu, cuối cùng cũng gọi.

Chuông reo mấy tiếng mới có người nghe máy, xung quanh có tạp âm, hình như đang tụ tập cười nói với một đám bạn, cả nam lẫn nữ.

Lục Trình Vũ alo, giọng thoáng ý cười, xem ra tâm trạng không tệ.

Đồ Nhiễm nhất thời không biết nói gì.

Cho đến khi bên kia hỏi:

- Đồ Nhiễm?

Giọng nói trầm ấm êm tai như xưa, chỉ có điều hai chữ ấy nghe ra vô cùng khách sáo.

- Không phải là tin tốt, anh phải chuẩn bị tâm lý. – Cô điều chỉnh lại nhịp thở, chỉ muốn nói mau cho xong.

- Thai lưu, con mất rồi...

Đối phương im lặng vài giây, có lẽ là đi tìm một nơi yên tĩnh.

Một lúc sau, Lục Trình Vũ nói:

- Đồ Nhiễm, em lại giả trò gì thế?

22

Tim Đồ Nhiễm bỗng thất lại, không nghĩ ngợi nhiều bèn cụp máy.

Chu Tiểu Toàn ngỡ ngàng:

- Sao thế? Chồng cậu nói gì?

Cô quăng điện thoại xuống:

- Không có gì, tín hiệu không tốt.

Còn chưa dứt lời, điện thoại đã lại reo, Đồ Nhiễm túm lấy tắt đi, cứ reo là tắt.

Chu Tiểu Toàn thấy cô không ngừng đánh vật với nút từ chối cuộc gọi, giống như muốn ẩn lồm nó thành một cái hố, vội nhân lúc cô không đề phòng giăng lấy điện thoại, đang định ấn nút nghe thì tiếng chuông ngừng lại.

Hai người nhìn chằm chằm cái điện thoại hồi lâu, Đồ Nhiễm khẽ thở dài:

- Tự mình đâm đầu vào, còn trách được ai?

Chu Tiểu Toàn đang hồi hận mình nhiều chuyện, thấy cô như vậy lại không nở hỏi nhiều, bèn đi vào bếp định làm mì. Tô Mạt về nhà chồng, tiêu chuẩn ăn uống của hai cô gái lập tức tụt dốc thảm hại.

Chẳng bao lâu sau có người ấn chuông cửa, Chu Tiểu Toàn mừng rỡ, tưởng rằng Tô Mạt đã mang chút đồ ăn ngon từ nhà chồng về, mở cửa ra, thì ra là bà Vương Vĩ Lệ, tay xách hai cái cặp lồng giữ nhiệt.

Cô vội nép vào bên trong.

Bà Vương Vĩ Lệ vừa vào cửa đã rít lên:

- Con bé chết tiệt kia, nói có vài câu đã chạy biến, bảo về thì không về, cứ ở lì đây quấy rầy người ta. Con đây là đang nghĩ sau này, Tiểu Toàn vẫn còn là cô bé chưa chồng, sao con có thể làm phiền nó được?

Chu Tiểu Toàn vội nói:

- Cô ơi, không sao đâu, không sao đâu, thật đấy ạ, có ăn là tốt rồi.

Bà Vương Vĩ Lệ kéo tay cô, vừa cảm ơn vừa nói ngại quá, rồi dúm cái cặp lồng vào tay cô:

- Canh gà hầm, có cơm có rau, ăn nhanh cho nóng.

Đoạn bà đi vào phòng dựng Đồ Nhiễm dậy:

- Ăn cơm rồi đi về với mẹ, cứ làm phiền người ta mãi sao được, ai cũng có việc riêng của mình cả.

Đồ Nhiễm nói:

- Ngày mai con về, sáng mai còn phải kiểm tra thêm một lần nữa, ở đây gần bệnh viện, đi vài bước là tới.

Thấy sắc mặt cô vàng vọt, bà Vương Vĩ Lệ không nhịn được, thở dài, đưa tay gạt mấy sợi tóc lòa xòa trên trán cô:

- Đúng là tội nghiệt, đang yên đang lành sao lại thành ra thế này. Hôm nay bố Lục Trình Vũ gọi điện hỏi thăm con, cũng không nói gì nhiều, chỉ bảo con chịu khó nghỉ ngơi, giọng nghe chẳng hào hứng gì.

Đồ Nhiễm cười ha hả:

- Con khiến mọi người thất vọng quá rồi.

Bà Vương Vĩ Lệ lườm cô, lưỡng lự một lát rồi mới hạ giọng hỏi nhỏ:

- Nhiễm Nhiễm, con nói thật ẹ nghe, con thế này có phải là vì trước đây con giấu mẹ ở ngoài... giao du với bạn trai gì đó, có phải.. từng có gì với người ta rồi không? Nếu không sao lại thế này?

Nghe câu này, lòng Đồ Nhiễm càng thêm ngao ngán, nhưng vẫn nhẫn nại trả lời:

- Mẹ, thật sự không có, con cũng không biết tại sao lại như vậy.

Bà Vương Vĩ Lệ vẫn muốn hỏi thêm, nhưng thấy Chu Tiểu Toàn vào gọi Đồ Nhiễm ra ăn cơm lại thôi.

Hôm sau kiểm tra xong, Đồ Nhiễm về nhà mình, Chu Tiểu Toàn lại bứt rứt không biết có nên gọi điện cho Lục Trình Vũ không. Hai người họ tốt xấu gì cũng do cô khơi mào, lúc cần hòa giải vẫn phải ra tay giúp đỡ.

Điện thoại reo mấy tiếng, đầu kia nhắc máy, nhưng lại là một cô gái trẻ.

Cô gái cũng không hỏi Chu Tiểu Toàn là ai, chỉ nói:

- Bây giờ anh ấy không ở đây, lát nữa cô gọi lại, hoặc là đợi khi anh ấy đến tôi sẽ bảo anh ấy gọi lại cho cô?

Giọng nói trong trẻo, dịu dàng, có nét duyên dáng rất riêng.

Lúc này, Chu Tiểu Toàn cũng nói rất nhã nhặn:

- Lát nữa tôi gọi lại vậy, xin hỏi cô là ai? Xin hỏi cô họ gì?

- Tôi họ Lý. – Cô gái nói. – Cô đừng cúp máy vội, anh ấy vừa tới rồi.

Khi điện thoại chuyển đến tay Lục Trình Vũ, Chu Tiểu Toàn hỏi anh:

- Bên ấy bây giờ là mấy giờ?

Lục Trình Vũ nói:

- Buổi tối, gần tám giờ.

Chu Tiểu Toàn cười:

- Chà, đã muộn thế rồi à, sao bên cạnh anh vẫn có phụ nữ thế?

Lục Trình Vũ không thèm để ý, nói thẳng:

- Nói chuyện chính đi, bây giờ Đồ Nhiễm thế nào rồi?

Chu Tiểu Toàn nói ra những điều đã chuẩn bị sẵn:

- Gọi cho anh là vì chuyện này đây, bây giờ tâm trạng nó rất tệ, đứa con không còn, nó đau lòng lắm, không có chuyện gì là lại rúc vào trong chăn khóc thầm, mặt mũi, chặc chặc, vàng vọt. Mấy hôm nay vừa làm

phẫu thuật vừa kiểm tra, bây giờ cơ thể cực kỳ yếu, quen nhau bao nhiêu năm rồi em chưa thấy nó buồn bã như vậy bao giờ. Anh có rảnh thì nói chuyện với nó nhiều một chút, có lẽ sẽ khá hơn.

Lục Trình Vũ ngập ngừng vài giây rồi mới nói:

- Anh biết rồi, cảm ơn em đã chăm sóc cô ấy trong thời gian này.

Chu Tiểu Toàn không đoán ra được cảm xúc của anh, bèn thử thăm dò:

- Anh cảm ơn hộ nó, hay cảm ơn hộ bản thân anh? Nếu là thay mặt nó thì miễn đi, em với nó không khách sáo như vậy đâu.

Lục Trình Vũ lại nói:

- đương nhiên là cảm ơn em đã chăm sóc cô ấy thay anh.

Cả hai lại nói vài câu, Chu Tiểu Toàn đang muốn hỏi nữa, đầu bên kia đã cúp máy.

Cô vỗ trán, vòng vo với anh ta một hồi, chuyện quan trọng nhất thì lại quên không hỏi.

Trước đây cô đã phát hiện ra, con người Lục Trình Vũ rất kỳ lạ, có một số chuyện nếu anh ta đã không muốn nói, thì dù có hỏi thế nào cũng sẽ bị lãng sang vấn đề khác, còn nếu anh ta có hứng thú thì chẳng cần đợi người bên cạnh hỏi nhiều, sẽ chỉ hận không thể dốc hết ruột gan cho người ta biết.

Không có được câu trả lời từ phía Lục Trình Vũ, Chu Tiểu Toàn đành thay đổi phương pháp, nhắc nhở cho Đồ Nhiễm. Thỉnh thoảng cô lại gọi điện tới, mở miệng ra là hỏi: “Hôm nay chồng cậu có nói chuyện với cậu không?” hoặc là “Lục Trình Vũ đã gọi điện cho cậu chưa?”

Gần đây Lục Trình Vũ cũng thường xuyên gọi điện, Đồ Nhiễm đoán quá nửa là do Chu Tiểu Toàn đã làm công tác tư tưởng.

Đồ Nhiễm bình tĩnh hơn mấy hôm trước rất nhiều, còn Lục Trình Vũ vẫn điềm nhiên như cũ, cả hai đều rất ăn ý, không nhắc một chữ nào tới chuyện hôm trước, chỉ hỏi mấy câu khách sáo như em đã khỏe hơn chưa, nhớ chú ý nghỉ ngơi, đừng nghĩ ngợi nhiều, bên anh thời tiết có đẹp không, vân vân.

Lục Trình Vũ cũng cảm nhận rõ rệt, Đồ Nhiễm đã không còn hay nói như trước đây nữa.

Bản thân anh vốn ít lời, thường ngày hai người trò chuyện đa phần là do Đồ Nhiễm bắt nhịp, trước đây nghe cô gọi “ông xã, ông xã” trong điện thoại, cảm thấy ngọt đến phát ngấy, giờ lại không nghe thấy một tiếng nào.

Anh suy nghĩ mấy ngày, quyết định trưng cầu ý kiến vợ, vì thế bèn nói:

- Đợi sau khi em khỏe lại, anh định xin visa cho em sang bên này du lịch, ở đây visa ngắn hạn cũng tiện.

Đồ Nhiễm hỏi:

- Em có thể ở bên đó nhiều nhất là bao lâu?

- Ba tháng.

- Thôi. – Đồ Nhiễm ngẫm nghĩ, uể oải nói. – Xin nghỉ phép nhiều ngày như vậy, công việc dồn lại một đống, xin nghỉ nữa sợ bị đuổi việc mất.

Lục Trình Vũ hỏi:

- Em không muốn đi à?

- Ừ, không muốn.

Cô cúp máy, Chu Tiểu Toàn lại đứng bên cạnh ra sức giục giã:

- Đi, tại sao không đi? Cơ hội tốt biết bao, tiểu biệt thắng tân hôn, cứ mỗi người một nơi thế này không phải là cách, công việc có thể tìm sau, chồng mất rồi mà tìm nữa thì phiền lắm.

Đồ Nhiễm nhìn cô nằng:

- Muốn nói gì thì nói mau.

Chu Tiểu Toàn sao còn nhịn được nữa:

- Là thế này, lần trước mình gọi điện vào di động của Lục Trình Vũ, có một cô gái nghe máy, nói chuyện ông ọo lảm, hình như hai người họ rất thân thiết. Mấy hôm nay mình nghĩ tới nghĩ lui, cứ cảm thấy chuyện này không ổn, đừng trách mình không nhắc nhở cậu.

Đồ Nhiễm không nói không rằng, một lúc lâu sau mới lên tiếng:

- Ông ọo thế nào, có ông ọo hơn mình không?

Chu Tiểu Toàn ngậm ngừ ra chiều rất nghiêm túc, đáp:

- Cậu làm bộ làm tịch theo kiểu nghề nghiệp, người ta là yếu điệu kiểu tự nhiên.

Đồ Nhiễm lại im lặng một hồi, cũng không biết là đang nghĩ gì.

Chu Tiểu Toàn lẩm bẩm:

- Coi như mình lại lo hão rồi.

Đồ Nhiễm nghiêm túc trả lời:

- Công việc cũng không thể bỏ được, ở đây rộng lớn như vậy, rất khó có thể tìm được nơi dải ngộ tốt hơn, mình lại không thể sang tỉnh khác tìm việc, cả nhà lớn bé đều ở đây hết. Hơn nữa mình mới đổi nhà, tiền vay mua nhà lại nhiều, đi một chuyến lại phải tốn không ít tiền, quá lãng phí.

Chu Tiểu Toàn nói:

- Cậu có thể dừng suốt ngày mở miệng ra là tiền bạc, nhà cửa nữa hay không, năm nay cậu mới 26 chứ không phải 62, có thể nào lãng phí hơn một chút, kích động hơn một chút, bốc đồng hơn một chút không...

Đồ Nhiễm mặt mũi ngắt lời cô:

- Chỉ cần mình bốc đồng là tiền trả nợ của nửa năm sẽ đi tong, lãng phí cũng chẳng thể nấu thành cơm ăn, mẹ mình sắp 60 rồi, bà ngoại mình năm nay 90, chẳng lẽ bắt họ ra ngoài đi làm trả nợ? Cậu đừng nói nữa, hôm trước đi chợ, mình nhìn thấy một bà cụ ngồi bên vệ đường bày một cái sạp nhỏ bán mấy đồ may vá tự làm, đeo một đôi kính lão, trông còn già hơn cả bà ngoại mình. Bà cụ ăn mặc sạch sẽ, chỉnh tề, cũng không biết là con cái bà ấy làm gì, nhìn mà xót xa.

Chu Tiểu Toàn nói:

- Đừng lo chuyện bao đồng, chưa biết chừng bà cụ đang tìm niềm vui sống thôi thì sao? Cậu lại mua đồ cho người ta chứ gì?

- Mình mua hai đôi giày em bé, một cái áo bông nhỏ, xem ra mấy thứ này đúng là không thể mua trước được. – Đồ Nhiễm thở dài. – Người ta không phải tìm vui đâu, mà là sống có tự trọng.

Gần đây Đồ Nhiễm luôn nhớ về ngày xưa.

Khi còn sống, bố cô thường nói: Trên đời này không có gì quan trọng hơn tính mạng, cho nên chạy trốn để thoát chết là quan trọng, nhét cho no bụng là quan trọng, so với hai điều này, những thứ như danh dự, tự trọng gì đó đều chẳng là gì hết, núi xanh còn đó, không sợ không có củ đun.

Sau đó ông lại nói, lòng tự trọng còn quan trọng hơn cả tính mạng.

Khi nói câu này, ông đang nằm trên giường bệnh, một ngày bằng cả một năm.

Người đàn ông trung niên phong độ ngồi ngồi đột nhiên nói năng khó nhọc, không tự mình đại tiểu tiện được, chờ đợi ông phía trước là một hàng dài vô tận những hóa đơn viện phí, những ca phẫu thuật, hóa trị và một căn bệnh vô phương cứu chữa. Ông cứ nói đi nói lại, cuộc sống như vậy, lòng tự trọng còn không bằng con chó, con lợn, chết đi còn sạch sẽ hơn.

Nhớ lại chuyện này, Đồ Nhiễm cảm thấy mờ mịt, mông lung, sau này nghĩ lại, là bởi vì củ đã đốt hết rồi.

3. Chương 3: Động Gì Thì Động, Chờ Động Lòng

Mấy ngày sau, Đồ Nhiễm lại quay về với công việc.

Cơ thể không còn gì phải gánh vác, cô gần như đã quay lại cuộc sống độc thân trước đây, khi tan làm hoặc cùng Lý Đồ rủ mấy đồng nghiệp đi bar hát hò, hoặc thuê một phòng trong nhà chơi bóng tập thể dục, hoặc nếu ai khám phá ra quán ăn vặt nào hay ho thì hẹn nhau đi ăn vặt, đêm tàn ca, ngày về muộn.

Lý Đồ cảm thán:

- Đã biết chồng em không trối chân em được, rồi em sẽ mau chóng sà lại vào lòng anh thôi.

Đồ Nhiễm nói:

- Chỉ xoen xoét cái mồm thì chẳng được tích sự gì, vẫn chưa đủ tiêu chuẩn là đàn ông xấu, ngoại hình giống nhưng khí chất không giống, người ta nhìn một cái là biết ngay. Cho nên con gái mới không yêu nổi cậu, bởi vì cậu đem lại cho họ quá nhiều cảm giác an toàn.

Lý Đồ hỏi:

- Đàn ông thế nào mới là đàn ông xấu?

- Người đàn ông khiến cho người khác không nắm bắt được, quyến rũ phụ nữ một cách thần nhiên, quyến rũ rồi, lại không động lòng.

Nghe vậy, Lý Đồ lại thực sự suy nghĩ.

Những ngày tháng ăn chơi nhảy múa luôn trôi qua rất nhanh, Đồ Nhiễm chìm đắm trong đó, cho tới mùa xuân năm sau, một ngày nào đó cô nhận được điện thoại của Lục Trình Vũ. Anh bảo cô quét dọn qua nhà cũ của mẹ anh, nói sau khi anh về định dọn đến đó ở.

Từ khi mất đứa con, không còn ai nhắc tới kế hoạch đổi nhà cũ lấy nhà mới nữa, cả hai đều không còn hào hứng.

Đồ Nhiễm giờ lịch, áng chừng ngày Lục Trình Vũ trở về, chuyện quét dọn cô cứ lần lữa mãi, tới tận khi cô em chồng được anh trai mang chìa khóa dự phòng tới, cô mới xốc lại tinh thần, miễn cưỡng sắp xếp thời gian.

Lục Trình Vũ bảo cô:

- Căn nhà đó em thường lui tới, không cần dọn dẹp gì, chị cứ dọn luôn về đây cũng được.

Lúc này Đồ Nhiễm mới ý thức được, mình lại phải chuyển nhà, trước đây là chuyển từ một căn nhà này đến một căn nhà khác, bây giờ là chuyển từ nhà mẹ đẻ đến mái ấm của riêng mình.

Căn nhà ở trung tâm khu thành cũ, giao thông thuận tiện. Tiểu khu xây dựng vào những năm 90. Hệ thống quản lý kiến trúc thời kỳ đầu còn chưa thành thạo, tuy tòa nhà không quá cũ, nhưng môi trường bên trong, nghĩ tới là đủ biết.

Màu xanh duy nhất trong tiểu khu là một cây đa to, vừa vào xuân đã đâm chồi nảy lộc, um tùm như cả một cánh rừng.

Dưới gốc cây có mấy cái máy tập thể dục cũ kỹ, han gỉ kêu lộc xộc, nhưng lũ trẻ con vẫn thích thú nô đùa.

Có người treo một chiếc gương dưới gốc cây, đặt một chiếc ghế gỗ to ở phía đối diện, hành nghề hót tóc, ba tẽ một lần. Phía bên kia, mấy ông già kê ghế đầu ngồi đánh cờ, một ấm trà, một điều thuốc, một bàn cờ chơi suốt tối.

Đồ Nhiễm lên lầu, mở cửa vào nhà, cởi giày, đi chân trần ra kéo rèm cửa, mấy tia nắng chiều lọt qua khe cửa hắt vào căn phòng tối đen như mực.

Căn phòng hai buồng, 80 mét vuông, bày những đồ đạc bằng gỗ tối màu nửa cũ nửa mới.

Cô đi một vòng trong phòng, nhìn đồng hồ đặc kia kiểu gì cũng không vừa mắt, cô chê chúng vừa thô kệch vừa nặng nề. Thứ duy nhất cô thích là một tấm bình phong đặt trong phòng ngủ, cổ điển, nhã nhặn, chạm trổ công phu, ngăn một góc gần cửa sổ ra thành một gian thư phòng mini.

Trên chiếc bàn trước cửa sổ đặt mấy khung ảnh, trong ảnh là bà mẹ chồng mà Đồ Nhiễm không có duyên gặp gỡ, cũng có cả ảnh hai anh em Lục Trình Vũ hồi hơn mười tuổi, chỉ không có ảnh ông Lục.

Cậu bé Lục Trình Vũ trông rất khôi ngô, mặt trái xoan hơi bầu bĩnh, mũi thẳng, đôi mắt đen lay láy thẳng thốt nhìn thẳng vào ống kính, vẻ mặt thoảng chút thẹn thùng như con gái và cả nét kiêu hãnh của tuổi trẻ.

Đồ Nhiễm ngắm một lúc, miệng lẩm bẩm “đồ ngốc”, rồi lại nghĩ tới dáng vẻ anh hiện giờ, đôi mắt đen tròn đã trở nên hẹp dài, hai mí, con ngươi ẩn sâu, để lộ ra vẻ sắc bén, thấp thoáng chút cảm giác nhìn thấu tất cả, tự tình là đúng. Cô thầm nghĩ, còn chẳng bằng dáng vẻ ngốc nghếch trước đây.

Cô lại nhìn tấm ảnh chụp một mình của bà Lục, lòng thoảng rung động, bèn đem khung ảnh đặt lên chính giữa bàn ở phía bắc phòng khách. Nghĩ ở đây có lẽ không có hương hay nến, cô liền rút trong túi ra ba điều thuốc, rồi tìm một cái bát sứ đặt trước tấm ảnh, sau đó đặt ba điều thuốc dựa vào thành bát, châm từng điều lên, cuối cùng cô vãi tấm ảnh mấy vãi, thầm mặc niệm vài lời, rồi lại nói nhỏ:

- Thưa dì, chỉ cần con trai dì trở về không đòi ly hôn với con, con sẽ gọi dì là mẹ.

Nói xong trong lòng có phần đắc ý, cảm thấy mình thật quá biết điều.

Đồ Nhiễm nhớ nhung chiếu bạc buổi tối, chỉ quét dọn bụi bặm, lau chùi một lượt rồi tung tăng chạy đi.

Cả buổi tối, số cô đồ khác thường, ù liên tục, khiến mấy bạn chơi không ngừng ca thán.

Đồ Nhiễm nói:

- Các cậu không biết đấy thôi, hôm nay mình mới thấp hương ẹ chồng, có lẽ bây giờ bà ấy đang làm việc cho thần Tài nên mới nhờ thần Tài phù hộ ình đấy.

Bị cô cướp quân bài ngon, Lý Đồ hơi khó chịu:

- Đừng có mà đồ bạc đen tình.

Đồ Nhiễm càng thắng càng say, nghĩ ngày mai cuối tuần không phải đi làm, bèn nài mọi người chơi thêm mấy ván, đến tận nửa đêm mới về nhà.

Về đến nhà, cô rón rén tắm rửa qua loa, không thêm bật đèn, lẳng lặng chui về phòng. Giữa đường, cô đá phải một vật gì giống như va li đặt ở cạnh tường, nhưng đang mơ màng, buồn ngủ nên cô cũng chẳng nghĩ gì, phi thẳng một mạch lên giường. Không biết bị thứ gì to to đập vào người, cô giật bắn mình, nhảy bật dậy, cơn buồn ngủ lập tức tan biến, phải cố gắng lắm mới không hét lên.

Chỉ nghe thấy trên giường có người ậm ừ.

Đồ Nhiễm hoang mang, bất giác lùi về phía sau, nhất thời quên cả bật đèn.

Người trên giường ngồi dậy, thò tay với ngọn đèn đầu giường bật tách một cái, rồi lại cầm điện thoại lên nhìn, không khỏi chau mày, cuối cùng ngược bộ mặt lơ đãng, ngái ngủ lên nhìn cô.

Lục Trình Vũ nói:

- Chào buổi sáng, Đồ tiểu thư.

Đồ Nhiễm đứng ngây ra một lúc lâu, một lúc sau mới định thần lại, suy nghĩ đầu tiên là trong phòng quá lộn xộn.

Trên tủ đầu giường có mấy món đồ ăn vặt đang ăn dở, bên cạnh giường là mấy thứ đồ dùng phụ nữ chẳng may rơi ra, trên bàn gối ngang sách vở, tài liệu và đồ mỹ phẩm màu sắc sặc sỡ.

Cô muốn tắt đèn đi, vội nói:

- Anh mau ngủ đi, trời sắp sáng rồi.

Lục Trình Vũ dựa vào đầu giường nheo mắt lại, không hề che giấu vẻ khó chịu vì bị đánh thức, nhìn cô một lát rồi mới nói:

- Em cũng biết trời sắp sáng à.

Đồ Nhiễm đánh trống lảng:

- Sao anh lại ở đây? – Câu này hình như không ổn, chưa đợi anh trả lời cô đã lại hỏi. – Sao lại về sớm hơn kế hoạch?

- Chìa khóa phòng ký túc của anh chẳng phải ở chỗ em sao. – Anh chọn trả lời câu đầu tiên.

Nghĩ một lúc, cô cảm thấy câu trả lời này rất hợp lý. Thấy anh đã chui vào trong chăn ngủ tiếp, lại nhìn chiếc giường đơn rộng hơn một mét, cô bèn lấy một bộ chăn gối trong tủ quần áo ra nằm tạm trên sofa trong phòng khách.

Đang lúc xoay người đi, đèn đã tắt.

Đồ Nhiễm mơ mơ hồ hồ chẳng ngủ được bao lâu, bầu trời ngoài cửa sổ đã hừng sáng.

Đầu tiên là bà ngoại tỉnh dậy, nhìn thấy cô bèn hỏi:

- Trời ạ, sao con bé này lại ngủ ở đây?

Sợ làm cô tỉnh giấc, bà cụ vội đánh răng rửa mặt rồi về phòng mình, chậm rãi vung tay tập thể dục.

Một lát sau, bà Vương Vĩ Lệ cũng tỉnh dậy, tới kéo chăn của cô ra khe cầu nhau:

- Con bé chết tiệt này, đừng có sáng bảnh mắt mới về chứ? Chồng về nước, chuyện lớn như vậy mà cũng không biết, hôm qua mẹ gọi điện cho con suốt cả tối, sao con lại tắt máy? Trước đây con đâu có như vậy, sao kết hôn xong lại mãi mê chơi bởi thế? Nếu con là con trai thì mẹ mặc kệ, để con chơi xả láng, ai bảo con là con gái hả? Con chơi bởi như vậy, sớm muộn gì cũng lạc lòng thôi, đến lúc đó thì phải làm sao? Ly hôn? Mẹ nói cho con biết, phụ nữ ly hôn không thể so với đàn ông, con cũng sắp ba mươi rồi, còn từng sảy thai nữa, ai còn thèm con? Bây giờ đang có người lù lù ra đấy, còn không mau túm chặt lấy.

Đầu Đồ Nhiễm đặc quánh như keo, đầu còn sức mà trả lời bà, chỉ mãi kéo chăn che kín đầu.

Bà Vương Vĩ Lệ lại giật tung chăn của cô ra:

- Con nói ẹ nghe xem, tối hôm qua con làm gì mà bây giờ sáng bảnh mắt ra mới ngủ, điện thoại cũng không gọi được?

Đồ Nhiễm không chống cự được, đành ngồi dậy:

- Mẹ không cho con ngủ thêm một lúc nữa được à, điện thoại của con hết pin, con đâu có biết anh ấy về sớm hơn dự kiến, chẳng phải đã nói tuần sau mới về sao?

Bà Vương Vĩ Lệ nói:

- Không được, bây giờ con mau đứng dậy, đi mua đồ ăn sáng về cho chồng con. Hôm qua nó về, không biết địa chỉ nhà mới của nhà ta, phải đứng đợi ở cửa tiểu khu suốt sáng, sau đó mẹ ra ngoài mua rau mới nhìn thấy nó. Con làm vợ người ta mà nửa đêm nửa hôm không về nhà, đàn ông thẳng nào chả nghĩ ngợi, bây giờ con phải thể hiện cho tốt. Mau mau, đi mua ít sủi cảo với quẩy về đây, mẹ ở nhà nấu cháo, Tiểu Lục thích ăn gì?

Đồ Nhiễm gục đầu xuống:

- Con không biết.

Bà Vương Vĩ Lệ tức tối đánh cô một cái:

- Con biết cái gì?

Đồ Nhiễm lê từng bước dậy đánh răng rửa mặt, sau đó đi tới nơi mẹ chỉ định mua đồ ăn sáng, rồi vừa đi vừa ngáp trở về. Bước vào cửa đã nhìn thấy Lục Trình Vũ tỉnh táo, sáng khoải đang ngồi trên bàn ăn cháo,

bà ngoại ngồi bên cạnh cười títt mắt nhìn anh, mẹ cô ngồi bên kia cũng tươi cười rạng rỡ, thỉnh thoảng lại nói dăm ba câu với con rể.

©S'TENT

Người ta nói mẹ vợ nhìn con rể, càng ngắm càng ưng. Lúc này bà Vương Vĩ Lệ cảm thấy chàng con rể đi học ở nước ngoài về lại không chút kèn kiệu, nhà mình thật sự có phúc. Hơn nữa, chuyện con gái sảy thai khiến bà bất giác phải cúi đầu trước mặt người ta, sợ mình lại bị người ta bắt thóp, vì thế càng không thể chậm trễ việc rút ngắn khoảng cách giữa hai bên.

Đồ Nhiễm đang định mức cháo ỳnh, bà Vương Vĩ Lệ lập tức lên tiếng:

- Con mức thêm cho Tiểu Lục đã.

Cô đang định cần một miếng sủi cảo, bà lại nói:

-Con hỏi xem Tiểu Lục thích ăn gì đã, rồi để phần cho nó, ăn bánh mì Tây hơn một năm trời rồi, chắc chắn là thèm đồ ăn Tàu lắm đây.

Đồ Nhiễm đành phải húp tượng trưng một chút cháo, dù sao cô cũng chẳng muốn ăn.

Bà Vương Vĩ Lệ hỏi con rể:

- Nghe nói con định dọn về căn nhà trước kia của mẹ để con à?

Nghe thấy hai từ “mẹ đẻ”, Đồ Nhiễm biết ngay mẹ mình lại cố tình.

Lục Trình Vũ vẫn bình tĩnh và lễ độ như thường:

- Bệnh viện muốn con thứ Ba tuần sau đi làm luôn, sau này sẽ bận rộn, cho nên nhà luôn sẽ tốt hơn.

Bà Vương Vĩ Lệ gật đầu, dặn dò con gái:

- Con giúp Tiểu Lục dọn nhà trước, còn đồ của con để mẹ sắp xếp cho. – Rồi bà lại nói. – Công việc thì công việc, chuyện con cái cũng phải tính dần đi. Một là sinh con khi còn trẻ, đứa bé sẽ thông minh. Hai là nhân lúc mẹ vẫn còn nhúc nhích được, hai đứa làm gì thì cứ làm, còn cháu thì gửi chỗ mẹ, không hề ảnh hưởng đến công việc, tha hồ mà yên tâm. Còn về chuyện trước kia, mẹ nghe nói cũng có nhiều người bị như vậy. Thời gian đó công việc của Nhiễm Nhiễm vất vả, tối nào cũng phải chuẩn bị bài, ban ngày lại phải phụ đạo nhân viên mới, chẳng khác gì giáo viên đại học....

Đồ Nhiễm nghe không lọt tai, không nhin được ngắt lời bà:

- Mẹ, công việc của con và việc ở trường là hai việc khác nhau, nếu có thể ở lại trường làm việc thì chẳng còn ai muốn đến công ty con làm đâu.

- Nếu lúc đầu con đồng ý học thạc sĩ thì sau khi tốt nghiệp nhất định có thể ở lại trường. – Nói đến đây, bà Vương Vĩ Lệ liếc sang phía Lục Trình Vũ. – Làm việc thì làm, đừng vất vả quá, con thì nhất định phải có, phải tranh thủ thời gian.

Mấy câu nói này của bà khiến Đồ Nhiễm cảm thấy rất khó chịu, lại lo lắng Lục Trình Vũ sẽ nghĩ ngợi, không nhin được liếc nhanh về phía anh một cái, đối phương chỉ bình thản dạ một tiếng, không nói gì thêm.

22

Đồ đạc của Lục Trình Vũ ở ký túc xá không nhiều, chỉ hơn nửa ngày đã dọn xong.

Thứ Hai, Đồ Nhiễm vẫn đi làm như thường lệ, lúc gần tan ca mới nhận được điện thoại của anh, nói tối nay có hẹn với bạn, không về nhà ăn cơm.

Hôm trước Đồ Nhiễm hỏi anh có liên lạc với nhà họ Lục không, nhận được câu trả lời là không, trong lời anh nói không hề có ý muốn về đó thăm hỏi, rõ ràng không đặt những người đó vào trong lòng.

Đồ Nhiễm cảm thấy con trai không nói thì thôi, nhưng làm con dâu mà cũng không nói tiếng nào thì lại không thỏa đáng, vì thế bèn ra mặt thông báo với bên kia một câu. Ông Lục nghe thấy con trai về nước đương nhiên phấn khởi, lại quen thói phô trương, muốn mời họ hàng và bạn bè tới liên hoan.

Ai ngờ Lục Trình Vũ nói, anh bay đường dài mệt mỏi, ngày mai lại phải dậy sớm đi làm, thẳng thừng từ chối. Nhưng giờ lại nói muốn đến chỗ bạn, Đồ Nhiễm nhận ra anh không có ý định báo cáo tử tử với mình, cũng kìm chế không hỏi nhiều, thông dong về nhà một mình.

Thấy con gái về một mình, lại chẳng nhắc chữ nào đến chuyện dọn nhà, bà Vương Vĩ Lệ cảm thấy không thoải mái.

Bà cố tình dọn dẹp quần áo và mấy đồ phụ nữ lặt vặt của Đồ Nhiễm trước mặt cô, thậm chí ngay cả bộ chăn ga đồ rực mà bà tặng cô hôm cưới cũng đóng gói cẩn thận, nhưng Đồ Nhiễm coi như không nhìn thấy gì, càng không ừ hử bất kỳ điều gì, ăn tối xong ở lì trong phòng bà ngoại không ra ngoài.

Bà bèn nghỉ tay xem ti vi, bộ phim có tên Động gì thì động, chớ động lòng, xem được một nửa thì không ngồi yên được nữa, liền chạy vào phòng nhìn, hai bà cháu đang chụm vào một góc chơi bài. Bà sa sầm mặt, lời xềnh xệch cái va li đồ lâu lắm không sờ đến từ trong đống đồ linh tinh ra, đá thúng đụng nia, cả nhà đều nghe thấy.

Nhưng Đồ Nhiễm vẫn chẳng tỏ vẻ gì, cho tới khi bà quăng cái va li rầm rầm trên sàn phòng khách, gào lên:

- Đồ Nhiễm, mày ra đây!

Lúc này cô mới chạy ra như thể không có chuyện gì.

Bà nóng ruột, nhưng lại không tiện nói rõ ra.

Lúc đầu bà cứ ngỡ Lục Trình Vũ nhớ nhung con gái mình nhiều hơn một chút, nhưng qua hai ngày quan sát ở cự ly gần, mới phát hiện vốn dĩ không phải như vậy, hai đứa này hoàn toàn không giống hai vợ chồng tân hôn tiểu biệt, thậm chí còn chẳng khá hơn bạn bè bình thường, không giống như đang cãi vã, nhưng khi ở cạnh nhau cũng ít khi nói chuyện, nói ra rồi thì đúng thật là tương kính như “băng”[1].

[1] Nhại câu thành ngữ “tương kính như tân”, nghĩa gốc là vợ chồng kính trọng nhau như khách. Chữ “tân” đồng âm với chữ “băng”, ý nói hai vợ chồng đối xử với nhau lạnh nhạt.

Đồ Nhiễm là con gái, lại ở nhà mẹ đẻ, có dè dặt một chút cũng là bình thường, nhưng Lục Trình Vũ này cũng chẳng mẫn mà chút nào, điều này quả thực có gì đó không ổn.

Bà rất muốn kéo con gái ra hỏi cho rõ ràng, hỏi nó tại sao lúc đầu lại kết hôn, có phải cứ bám riết lấy người ta không chịu buông tha không, nên giờ mới bị ghẻ lạnh.

Nhưng bà không mở miệng hỏi được, có những lời hể nói ra lại như thể đang gây chia rẽ, chỉ khiến con mình càng không thoải mái, bà đành hỏi xem con rể đi đâu.

Đồ Nhiễm nói đi gặp bạn bè.

Bà lập tức nói:

- Gặp bạn bè sao không dẫn con đi?

Cô nghĩ một lúc:

- Có lẽ đều là bạn đàn ông, không tiện dắt theo người nhà.

Bà Vương Vĩ Lệ nhất thời không nhin được:

- Có gì mà không tiện? Người đã kết hôn làm gì cũng phải nghĩ tới gia đình, ai cũng muốn tự do thì còn kết hôn làm gì, có mà hoàng hôn thì có.

Bà vung tay, giục cô gọi điện cho Lục Trình Vũ, hỏi tối nay mấy giờ về, rốt cuộc là đi đâu, dự định như thế nào.

Bị bà cản nhắc mãi, cô chẳng biết làm thế nào, đành phải nghe theo.

Lúc Lục Trình Vũ đến tìm Lôi Viễn, Hứa Khả đã tới, đang ngồi trên sofa xem bóng đá, bên cạnh là một cô gái khoảng 20 tuổi.

Thấy Hứa Khả xem say sưa, Lục Trình Vũ cười:

- Còn chưa từ bỏ? Đám lưu manh này thói nát bao nhiêu năm rồi, ai còn xem cái này nữa?

- Khi lên cấp ba, anh và Hứa Khả, Lôi Viễn thường tụ tập với nhau, bao nhiêu năm nay vẫn không đứt liên lạc, bình thường ai bận việc người nấy, thỉnh thoảng lại tụ tập, lâu dần trở thành thói quen, dù một năm không gặp cũng không có cảm thấy xa lạ.

Hứa Khả lôi ra một bình rượu vang mà Lục Trình Vũ mang tới, ngắm nghía:

- Người có tình, cái gì cũng nhớ mãi không quên. – Anh ta chỉ vào Lục Trình Vũ rồi nói với cô gái. – Đây là anh Lục, khoa Ngoại Tim mạch, bệnh viện Đồng Tế, sau này em có đau đầu, chóng mặt gì cứ tìm cậu ấy, vừa từ nước ngoài về, hàm Doctor đầy, khám bệnh, bốc thuốc đều không mất tiền, cứ tính hết lên đầu nó.

Cô bé trông xinh xắn, trẻ trung, thần thái lại tốt, tính tình cũng thoải mái, cười hì hì chào “Anh Lục”.

Lục Trình Vũ gật đầu với cô gái rồi nói với Lôi Viễn:

- Cậu bảo đánh mặt chược, tôi còn tưởng thế nào cũng phải ba chân thiếu một, thì ra đã bố trí cả rồi.

- Đã gọi cậu đến thì chắc chắn phải đủ, chỉ có mấy thằng già chúng mình thì còn gì là vui. – Lôi Viễn vẫy tay với cô gái. – Đi, tình ý tí nào, vào bếp bê đồ ăn ra đây, còn tưởng mình là khách thật đấy à. Mau ăn no đã, lát nữa chơi mặt chược.

- Vâng, thưa chú. – Cô gái cũng không giận dỗi, làm mặt hề với anh ta rồi hăng hái đi vào trong.

Lôi Viễn mở chai rượu vang, rót cho hai ông bạn rồi nói:

- Bọn trẻ ranh bây giờ mở miệng ra là anh ơi, chú ơi. Các cậu không biết đấy thôi, khi cô nhóc này mới vào thực tập ở chỗ bọn tôi, gặp đàn ông thì gọi là anh giai, gặp phụ nữ gọi là người đẹp, miệng ngọt như mía lùi. Giờ thì hay rồi, cho cô ấy tí chỗ đứng là bắt đầu gọi tôi bằng chú.

Hứa Khả cười:

- Cậu thế này không phải chú thì là gì, có bóng không, hay là bây giờ bọn mình tìm cái sân nào chơi hai hiệp, đảm bảo chẳng mấy chốc là cậu bò bằng hai chân luôn.

Lôi Viễn không phục, chỉ vào Lục Trình Vũ:

- Bò cái đầu cậu, tôi ở với hần cả năm, chưa chắc đã giỏi hơn tôi.

Hứa Khả nhìn Lục Trình Vũ:

- Cậu ấy chắc vẫn giỏi hơn cậu, hồi trước đã chơi giỏi hơn cậu rồi.

Lôi Viễn cũng cười:

- Đúng thế. Thằng này hồi xưa không nói gì, nhất là lúc chơi bóng, có nói chỉ nói độc bốn câu: Bàng rổ là của tôi. Bàng rổ là của tôi. Không ai giành được với tôi. Giành cũng không giành nổi.

Lục Trình Vũ nói rất nghiêm túc:

- Cho dù bây giờ ra ngoài đánh, bàng rổ cũng là của tôi.

Còn chưa dứt lời, cả ba đã cười ầm lên.

Lôi Viễn lắc đầu:

- Già rồi, già rồi.

Lục Trình Vũ nói với Lôi Viễn:

- Cậu vẫn còn tốt chán, chưa tính là già, giờ lại đổi bỏ rồi, lại còn là 9x nữa, nhưng thấy chẳng khác biệt gì với cậu.

-Hi. – Lôi Viễn hạ giọng. – Chơi cho vui ấy mà, ai coi là thật, con gái bây giờ mạnh bạo lắm, chơi được.

Hứa Khả hỏi anh ta:

- Sao thế, cậu và Quan Dĩnh cắt đứt hần rồi à?

Lôi Viễn nói:

- Đừng nhắc tới chuyện này, cô ấy đã bị nước Mỹ phồn hoa dụ dỗ rồi, ở bên ngoài lâu như vậy cũng không về. Tôi và cô ấy rất hiểu ý nhau, ai chơi phần người nấy, chuyện sau này sau này tính.

Nghe câu này, Hứa Khả như nghĩ tới điều gì, thoáng thất thần.

- Không giống cậu. – Lôi Viễn nhìn anh ta. – Đòi người ngăn ngủi lắm người anh em ơi.

Hứa Khả cúi đầu cười, không đáp lại mà hỏi Lục Trình Vũ:

- Sao không dắt vợ theo, lần trước tôi phải đi Bắc Kinh có việc, không tham dự lễ cưới được.

Nghe vậy, Lôi Viễn không khỏi buông một câu đầy ẩn ý:

- Lúc đó đúng là cậu nên tới.

Hứa Khả không hiểu.

Lôi Viễn nhìn Lục Trình Vũ, ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn không nhin được, hỏi:

- Ở đây không có người ngoài, có gì tôi cứ nói thẳng, cái tên Lục Trình Vũ này cũng ác thật, cậu và Lý Sơ Hạ sắp quay lại với nhau rồi, sao lại còn có con với người khác, vội vàng vác bụng thành hôn, còn để cho người ta tới dự lễ cưới nữa.

Lục Trình Vũ thoải mái nhấp một ngụm rượu:

- Tôi không bảo cô ấy đến.

Hứa Khả nói với Lôi Viễn:

- Cưới thì đã cưới rồi, không có việc gì thì đừng nhắc tới chuyện cũ nữa.

Lôi Viễn lắc đầu với Hứa Khả:

- Cậu không biết đấy thôi. – Anh ta nhìn Lục Trình Vũ. – Tại sao lúc đầu vợ cậu lại kết hôn với cậu, đâu phải cậu không rõ, mấy lời cô ta nói đúng là như dao chém đá. Nếu không phải chúng ta thân quen bao năm nay, tôi đã chẳng lăm lờ như vậy, dù sao bây giờ đứa con cũng không còn, Lý Sơ Hạ vẫn đang đợi cậu, hai người từ năm thứ tư đã bắt đầu yêu nhau phải không, quen nhau lâu như vậy, ai thật lòng, ai giả dối với cậu, chẳng lẽ cậu còn chưa rõ?

Vừa nói, anh ta vừa đi đi lại lại mấy vòng.

Lục Trình Vũ ngược lên nhìn anh ta, hỏi:

- Cậu gặp cô ấy à?

Lôi Viễn nói:

- Phải.

Lục Trình Vũ nói:

- Sau này đừng gặp nữa, gặp rồi thì cũng đừng nói chuyện trước đây, chuyện này cậu không lo được đâu, chẳng ai lo được cả.

Lôi Viễn gật đầu:

- Tôi không nên nhúng tay vào, nhưng trong lòng tôi không thoải mái. Tôi và Lý Sơ Hạ cũng coi như là bạn bè, nhờ có cậu nên mới quen nhau. Khi đó mấy đứa hay đi với nhau, hoặc ra nước ngoài, hoặc thôi học, tôi vẫn luôn dõi theo hai người. Lúc tâm trạng không tốt, cô ấy sẽ tới kể lể với tôi, cũng có mấy lần vì cậu mà khóc nức nở trước mặt tôi rồi, còn bảo tôi không được nói với cậu, trước mặt cậu lại tỏ ra như không có chuyện gì. Chuyện khác không nói, người ta cũng là một cô gái vừa hiểu biết vừa tinh tế, mấy năm nay đợi cậu sắp thành gái già đến nơi, cậu thử đặt cô ấy bên cạnh ai kia mà so xem. Đúng, Đồ Nhiễm cũng không tệ, trông ngoại hình thật sự cũng rất khá, nhưng Lý Sơ Hạ muốn ngoại hình có ngoại hình, muốn học vấn có học vấn, điều kiện gia đình khỏi cần nói cậu cũng biết, bình thường đến con thỏ cũng không dám bắt, lại

vì cậu mà đi học lâm sàng, lần này lại cùng cậu ra nước ngoài, đừng bảo với tôi cậu không biết cô ấy nghĩ thế nào nhé.

Lục Trình Vũ chẳng ừ hử gì:

- Giờ cô ấy đã chuyển sang khoa Nội rồi, khoa Nội nhi. – Anh lắc lắc ly rượu, ngửa đầu nhấp một ngụm, hồ hững nói. – Đồ Nhiễm cũng không tệ như vậy, cũng có ưu điểm.

Lôi Viễn đập lại ngay:

- Cũng chỉ có ngoại hình là khá thôi.

Lục Trình Vũ không để ý đến anh ta, nghĩ một lúc rồi nói:

- Không phiền phức, không ầm ĩ, căn bản không để người khác phải lo lắng.

22

Ăn cơm xong, cả bốn ngồi vào bàn mật chược.

Lôi Viễn thắng mấy ván nhỏ, có lần còn chặn không cho cô bồ nhỏ được thanh nhất sắc[2].

[2] Một thế bài được ăn điểm trong mật chược.

Cô gái không chịu:

- Chơi bài biết tính người, trong ba người thì chú là chán nhất đấy. – Cô gái chỉ vào Hứa Khả. – Học anh này này, muốn ăn phải ăn ván lớn, ván nhỏ người ta khinh không chơi, nhìn biết ngay là người làm việc lớn. Anh này... – Cô ấy lại chỉ vào Lục Trình Vũ. – Ra bài nhanh gọn, dứt khoát, không chút chần chừ, trí nhớ lại tốt, chắc chắn là người thích làm chủ...

Lôi Viễn chẳng bận lòng:

- Thắng nhỏ cũng là thắng, tích tiểu thành đại mà.

Hứa Khả lại nói:

- Đừng coi thường người ta nhỏ tuổi, cũng có tầm nhìn xa trông rộng đấy.

Lôi Viễn mắng anh ta:

- Khen cậu tức là có tầm nhìn xa trông rộng hả?

Thấy Lục Trình Vũ không nói gì, chỉ tập trung xem bài, cô gái chống tay lên má chăm chú nhìn anh:

- Anh giai này, có phải bác sĩ khoa Ngoại đều vừa có khí chất lạnh lùng vừa đẹp trai giống anh không?

Lục Trình Vũ đặt một quân bài xuống:

- Lạnh hơn tôi thì nhiều, đẹp hơn tôi thì không.

Lôi Viễn lại chửi:

- Bác sĩ càng đẹp trai càng là lang băm.

Vừa dứt lời đã nghe thấy điện thoại trong nhà reng reng, Lôi Viễn chạy ra nhìn màn hình hiển thị, vẻ mặt có phần đắc ý, dùng khẩu hình nói với Lục Trình Vũ và Hứa Khả ở phía xa, có lẽ là hai từ “Quan Dĩnh”, sau đó mới hạ giọng nghe máy.

Lúc này Lục Trình Vũ mới nghĩ ra phải gọi điện cho Đồ Nhiễm, lúc trước chỉ nói không về nhà ăn cơm, nhưng không nói ngủ ở đâu, độc thân lâu rồi, không có thói quen báo cáo hành tung cho người khác. Anh đứng dậy móc điện thoại trong túi áo khoác ra, có hai cuộc gọi nhớ, điện thoại để chế độ im lặng nên anh không biết.

Anh nhìn thời gian rồi vẫn gọi lại, đầu kia nghe máy rất nhanh, giọng Đồ Nhiễm uể oải, cũng không hỏi anh đang ở đâu, chỉ alô rồi không nói gì nữa.

Anh nói thẳng:

- Hôm nay muộn rồi, anh không qua đó nữa, sáng mai còn phải đi làm.

Cô nói:

- Phòng bên kia đã dọn dẹp xong rồi, anh nghỉ ngơi sớm đi, đừng thức khuya quá.

Cô ngáp ngừng, định nói gì đó nhưng lại thôi.

Anh nghĩ một lúc:

- Sau này em dọn tới, đi làm sẽ rất xa.

Cô không nói gì, anh lại nói:

- Nếu em muốn chuyển, cuối tuần anh đến giúp em, mấy hôm nay nhiều việc quá.

- Vâng.

Cả hai im lặng một lúc, rồi cùng đồng thanh:

- Muộn rồi, ngủ sớm đi!

Lục Trình Vũ cúp điện thoại, nhìn thời gian quả nhiên thực đã muộn, miễn cưỡng chơi thêm hai ván mặt chược nữa rồi cáo từ, tắt cả giải tán.

Anh về nơi ở mới, vừa bật đèn lên đã thấy chiếc khung ảnh trên bàn. Lần trước tới dọn dẹp, trên bàn còn đặt một cái bát với ba liều thuốc đã châm lửa, giờ được đổi thành một bát hương nhỏ, trong cắm ba nén hương đã tàn.

Lục Trình Vũ đọc mấy trang sách chuyên ngành, tập tậ tay một lúc rồi mới tắm.

Trong phòng tắm treo khăn tắm mới tinh, quần áo trong tủ đã được sắp xếp hợp lý, chiếc đèn bàn trên tủ đầu giường đã được thay bóng mới, chăn gối sạch sẽ, gọn gàng. Anh vừa mới uống rượu, giờ nằm trên giường thấy hơi chênh choáng, cảm giác say ập đến, nhen lên một ngọn lửa hừng hực trong cơ thể. Trong lúc mơ màng, anh nghĩ: mặc kệ cô ấy có muốn hay không, cứ gọi tới làm một cái đã rồi nói sau.

Nếu có người hỏi anh mong đợi gì ở người bạn đời, căn bản Lục Trình Vũ sẽ không trả lời ngay được, còn câu trả lời sau một hồi suy nghĩ thì tám chín phần là nói hươu nói vượn theo công thức.

Không phải chưa từng suy nghĩ nghiêm túc về những kế hoạch lớn trong đời, đôi khi ngẫu hứng, cũng sẽ nhớ lại chuyện cũ, nhưng càng nghĩ lại càng cảm thấy nhạt nhẽo, vô vị. Tình cảm dù có mặn nồng tới đâu cũng đối nghịch với sự đời thô tục, tuy con cái đều huê, cuối cùng một người vui duyên mới, một người ôm hận mà chết, tình người và sinh mệnh đều yếu ớt như nhau. Lâu dần, đối với mối quan hệ hôn nhân, anh không hẳn là kỳ vọng, cũng không phải không mong chờ gì, chỉ cảm thấy vừa vặn là được, trà trong tách chẳng cần đầy, cây cao bên đường cũng không cần cứng cáp quá mức. Không đủ dẻo dai, cứng cáp càng dễ gãy.

Mấy ngày liên tiếp, Lục Trình Vũ bận rộn đúng như dự đoán, sự bận rộn này khiến cho cuộc sống có thêm hương vị, có người dồn tình cảm vào hôn nhân sau tình yêu hoặc tình yêu ngoài hôn nhân, có người lại dồn vào công việc, hoặc vui đầu chốn sòng bạc như những con bạc khát nước.

Bệnh viện lớn, ngày tháng của bác sĩ nam khoa Ngoại luôn trôi qua trong muôn màu muôn vẻ, vừa có cảm giác phấn khích khi thực hiện những ca mổ, vừa có cảm giác mãn nguyện khi cứu được mạng người, đương nhiên còn có các tranh luận về y học muôn hình vạn trạng, các nàng y tá trẻ trung xinh đẹp, những bác sĩ nữ thành thực giỏi giang, những cô trình dược viên dịu dàng, duyên dáng. Đồ Nhiễm cũng là một trong số họ, chỉ có điều khi đó, cô không hề ông ẹo, ăn ngay nói thẳng, tính cách cũng nhanh nhẹn.

Gần đây Lục Trình Vũ cảm thấy, từ khi anh về nước, cô hơi khép mình, tuy là đăng ký cho phải phép, cuộc sống vợ chồng lại chỉ có thể tùy duyên chứ không thể cưỡng cầu.

Đương nhiên những chuyện này anh cũng chẳng có thời gian để so đo, ngày nào cũng chân không chạm đất, ngồi không ầm chỗ, đến khi tan làm, đường phố đã lên đèn.

Hồi trước đi học, anh cho rằng những gì đạt được đều tỷ lệ thuận với độ chăm chỉ, nay đi làm lại càng tin đạo lý này. Sau những nỗ lực, cảm giác thuận buồm xuôi gió cực kỳ thỏa mãn.

Đặc biệt là ở một nơi như khoa Ngoại, nếu không có cơ hội đứng mổ, với bác sĩ trẻ mà nói là một chuyện rất tồi tệ, cho dù nhiều rủi ro, quá trình lâu dài và mệt mỏi, nhưng hẳn có ca mổ, người người lại tranh nhau làm.

Tính chất công việc mâu thuẫn lại có sức hấp dẫn riêng, thúc đẩy những cảm xúc sục sôi vẫn chảy trong con người anh, khi nhìn thấy Lý Sơ Hạ, anh vẫn đang chìm đắm trong những cảm xúc đó, không thoát ra được. Đó là lần hội ngộ đầu tiên của họ kể từ khi anh về nước.

Thang máy trong khu phòng bệnh khá trống trải, khi Lục Trình Vũ vừa bước vào, Lý Sơ Hạ liền cảm thấy một góc gác nào đó của con tim được lấp đầy, dù anh chỉ đứng im nơi đó, về mặt bình thần, lời lẽ ngắn gọn.

Hai người học cùng nhau nhiều năm, nhưng lại chỉ gật đầu chào hỏi, sau đó không ai lên tiếng.

Những giây sau đó tưởng ngắn mà lại dài đằng đặc.

Bức tường bốn xung quanh giống như những tấm gương, Lý Sơ Hạ để ý thấy anh mặc sơ mi màu xanh da trời nhạt, cà vạt rất hợp, trong vẻ trầm tĩnh thành thực đầy nam tính, phảng phất chút khí chất thư sinh ung dung, thanh thoi.

Trước đây cô đã cảm thấy, những người thân hình cao to, mặc áo sơ mi là ủi phẳng phiu kiểu chính thống nhất định sẽ rất đẹp, nhưng khi đó anh vẫn còn là sinh viên, chẳng để ý tới chuyện đó, sau này anh quay lại với cuộc sống độc thân, chắc cũng không đủ kiên nhẫn để ngày nào cũng là lượt quần áo. Vì thế trong ấn tượng của cô, từ trước tới nay anh ít khi mặc áo sơ mi, nhưng con người luôn thay đổi, bất tri bất giác đã thay đổi.

Tâm trạng của Lục Trình Vũ không tệ, khi tâm trạng tốt tư duy càng thêm nhạy bén. Anh ngẩng đầu lên nhìn con số đang nhảy trước mặt, ánh mắt lướt qua gương mặt Lý Sơ Hạ trong tấm gương, cô vẫn luôn mỉm cười theo thói quen, khóe miệng khẽ nhếch lên như có như không. Hồi trước thích cô, có lẽ là vì ấn tượng trong một khoảnh khắc, trên sân vận động đông người như vậy, anh chỉ nhìn thấy một mình cô, người con gái ấy, khi cười đôi mắt cong cong, lấp lánh đoan trang, khó mà quên được.

Nhưng, người hay cười cũng thường hay khóc, đại khái là khó mà tránh khỏi những biến động cảm xúc tương đối phong phú.

Đồ Nhiễm cũng hay cười, chỉ có điều chưa từng thấy cô khóc... Phải rồi, Lục Trình Vũ sức nhớ, hồi trước khi không làm được bài cô sẽ khóc, điểm thi không cao cũng khóc, nước mắt đã khóc cạn rồi, con người này một khi thay đổi, coi như thay đổi hoàn toàn.

Thang máy kêu “tinh” một tiếng, Lục Trình Vũ thoáng ngáp ngừng, rồi rảo bước ra ngoài.

Lý Sơ Hạ tụt lại phía sau theo thói quen, trước đây là đi theo sau, hơi tụt lại một chút.

Anh khi đó quen kéo tay cô bước về phía trước, cô là kẻ chậm chạp điển hình, làm gì cũng lè mề, bề ngoài anh trầm tĩnh nhưng tính tình lại khá nóng vội, những người nóng tính thường quyết đoán, một khi đã hạ quyết tâm thì không còn có thể thương lượng. Rất nhiều lúc cô không hiểu được suy nghĩ của anh, nhưng lại có thể dễ dàng bị anh chi phối.

Lý Sơ Hạ nhìn theo bóng dáng dần khuất xa, bất giác ngậm ngùi. Con người luôn khó từ bỏ những thói quen, giờ đây, cô đã quen đứng từ phía xa nhìn theo bóng anh.

Lý Sơ Hạ đi về nhà như tản bộ, từ cửa gác bệnh viện đi ra, rẽ một cái, đi một chút là tới, rất gần.

Mấy căn nhà kiểu Tây riêng biệt là kiến trúc thời kỳ Tô giới, bị vây chặt giữa những tòa nhà thanh niên và tòa nhà giáo viên, cách một giậu cây xanh được cắt tỉa tỉ mỉ, nhà Lý Sơ Hạ ở trong tòa nhà nhỏ kiểu Âu, khá nổi bật.

Cô mở cửa bước vào, đặt chùm chìa khóa lên nóc tủ giày ở lối đi theo thói quen, đang định lên lầu thì bị gọi lại như thường lệ.

Bà viện trưởng vừa treo chùm chìa khóa vào hộp chìa khóa vừa hỏi:

- Lại ăn ở nhà ăn rồi à?

- Ăn rồi ạ.

- Nhà ăn thì có gì ngon, bố con lại nói đúng rồi, ngày nào cũng phần cơm cho con, ngày nào cũng phải đồ đi, lãng phí.

- Tự nhiên con thấy đói.

Bà viện trưởng lắc đầu nhìn con gái rồi đẩy khế cô một cái:

- Đi, vào nói chuyện với bố con, công việc mệt mỏi đến vậy sao, không còn cả sức lực nói với bố mẹ vài câu?

Cô uể oải ngã ra sau, bị mẹ vừa lôi vừa đẩy về phía phòng khách, bà viện trưởng cười:

- Cô gái rượu tiến sĩ nhà ta ơi, đã sắp đầu ba rồi đấy, vẫn còn y như trẻ con thế này.

Viện trưởng Lý đang ngồi trên sofa đọc báo, lúc này mới ngẩng đầu lên, cười títt mắt hỏi:

- Sao thế bác sĩ Tiểu Lý?

Lý Sơ Hạ ngã người lên sofa:

- Chẳng sao ạ, cả ngày gà bay chó nhảy.

Viện trưởng Lý đặt báo xuống:

- Sao thế, lại bị tiếng kêu khóc của bọn trẻ làm cho văng đầu hả?

Bà viện trưởng vội nói:

- Kêu khóc, đau đầu cũng còn tốt hơn ở khoa Ngoại, bố mẹ vẫn còn được yên tâm một chút. Con gái con đứa, suốt ngày mếu me với nội tạng thì có gì hay ho, chỉ được cái nhiều tiền, vừa bẩn thỉu lại vừa cực khổ, nhà chúng ta đâu có thiếu tiền.

Ông Lý cười cười, thở dài xa xôi:

- Mấy người như bà đâu có biết niềm vui của nghề này, tôi thì già rồi.

Bà viện trưởng xua tay:

- Tôi cũng chẳng muốn biết, ông cứ giữ lấy mà vui một mình đi.

Bà lại quay sang nói với con gái:

- Anh chàng thuê vụ mà dì Trương giới thiệu kia trông ảnh cũng khá lắm, lúc nào con tranh thủ đi gặp xem sao.

Lý Sơ Hạ nói:

- Không gặp.

Một lúc sau cô lại nói thêm:

- Con mới trở về làm việc, đâu có thời gian rảnh.

Bà viện trưởng nói:

- Phải đi chứ, công việc khá, gia đình môn đăng hộ đối, đều là cán bộ công chức, tuổi tác cũng không lớn hơn con là bao nhiêu...

Lý Sơ Hạ ngắt lời bà:

- Ghét nhất công chức, toàn lũ bụng phệ.

Bà viện trưởng lại nói:

- Anh chàng ngân hàng lần trước giới thiệu cho con...

- Ghét nhất mấy người cả ngày tiếp xúc với tiền, sắc mùi tiền bạc.

Bà viện trưởng tức tối lườm cô:

- Con nói xem con không ghét gì? Chuyện này không thể bướng bỉnh được đâu. Cứ gặp đi rồi tính.

Khi tâm trạng con người đang bế tắc ở một phương diện nào đó, sẽ không kìm nén được mà muốn tìm cách xả ra ở một phương diện khác, Lý Sơ Hạ bật dậy:

- Không gặp, con không có thời gian, thích thì mẹ đi mà gặp.

Nói đoạn bèn chạy thình thịch lên lầu, đóng sập cửa lại.

Bà viện trưởng đau lòng oán thán:

- Đều tại ông chiều nó quá.

Ông Lý cũng nói:

- Bà chiều thì có. – Ông lại cầm tờ báo lên đọc tiếp.- Ái chà, cô bác sĩ Tiểu Lý này cũng nóng tính quá nhỉ. Thôi, cứ mặc kệ nó.

Bà viện trưởng ngừng lại một lúc rồi nói nhỏ:

- Vẫn nhớ đến cái thằng hồi trước đấy, không chừng giờ này nó đang oán tôi đấy.

Ông Lý nói:

- Chắc chắn là thế.

Bà viện trưởng nói:

- Hẹp hòi, giống ông.

Ông Lý nói:

- Chứ còn gì, cả đời này tôi chỉ biết có bà thôi.

Bà viện trưởng vừa tức vừa buồn cười, cầm quyển tạp chí trên bàn lên tiện tay gỡ mấy trang:

- Ông nói xem, nếu lúc ấy tôi không phản đối, chuyện này thực ra cũng xong.

Ông lườm bà:

- Thấy người ta có tiền đồ nên giờ bà hối hận rồi hả?

Bà viện trưởng bĩu môi:

- Tiền đồ được đến đâu, trong bệnh viện của ông, mấy bác sĩ be bé như thế quơ tay được cả đồng.

Ông Lý đặt tờ báo xuống:

- Tôi nói thật là chẳng có mấy người được như thế đâu, trước đây tôi đã từng hướng dẫn cậu ta, lúc vào ca mổ cũng có ý thử, tuổi trẻ liều lĩnh, nền tảng vững chắc, gan lại to, dám cầm dao mổ, là một người thông minh, chẳng trách Hà Lão lại coi trọng. Bây giờ là nhân tài, mấy năm nữa sẽ là nhân vật máu mặt đấy. Mắt nhìn người của bà, không ổn, còn chẳng bằng con gái bà.

Bà viện trưởng nói:

- Tôi thế đấy, nếu không sao lại chọn ông. Có tốt đến mấy, thì cũng đã kết hôn rồi. – Bà ngừng lại một lúc rồi nói. – Nghe nói cưới một con bé bán thuốc, lại còn vác bụng bầu kết hôn, người như thế tốt cái nỗi gì? Con gái con đứa làm cái nghề ấy tốt cái nỗi gì? Ngưu tầm ngưu mã tầm mã. Cho nên phải nhìn xa trông rộng, xuyên qua hiện tượng mà nhìn vào bản chất. Có những chuyện đàn ông các ông không hiểu được, phụ nữ tìm chồng không nhất thiết phải tìm người tài giỏi hay có năng lực, quan trọng nhất là phải chu đáo, có chuyện gì cũng đặt vợ con lên hàng đầu, như thế mới là đàn ông tốt. Đàn ông bây giờ không bằng hồi trước, còn sợ thiệt thòi hơn cả phụ nữ, ai cũng khôn khéo hết, đàn ông thông minh, tháo vát quá chưa chắc đã giữ được, tôi không muốn con gái ông sau này phải mệt mỏi.

Ông Lý không muốn tranh luận, chỉ nói:

- Mấy chàng trai trẻ khoa Ngoại, áp lực công việc lớn, đời sống riêng phóng túng cũng chẳng phải là ít, không bằng được thời bọn tôi.

Bà viện trưởng nói:

- Theo tôi vẫn là do dạy bảo không tốt, cha nào con nấy, sau này chả biết thế nào. – Bà chê quyển tạp chí chẳng có nội dung gì, bèn đưa cho ông Lý. – Ông đọc cái này đi, báo hôm nay tôi còn chưa đọc.

Ông Lý làm theo, lại nghe thấy bà nói:

- Cô gái đó, hình như tôi đã gặp rồi.

Ông Lý hỏi:

- Cô gái nào?

Bà viện trưởng xì một tiếng, ngược nhìn lên trên lầu, thấy không có động tĩnh gì bèn nói tiếp:

- Cái cô trình được viên của ai kia đó.

Ông Lý:

- À.

Bà viện trưởng nói:

- Mặt cô ta không xinh bằng con gái ông, trông cũng thường thôi, ăn mặc, trang điểm cũng bình thường, chỉ là một cô bé bình thường, con gái ngây thơ, trong sáng, lãng mạn một tí thì tốt biết mấy, cô ta thì không, hơi giống cái gì... – Bà nghĩ mãi mà không ra. – Ông còn nhớ bộ phim tối hôm trước con bé nhà mình ngồi xem ở đây không, hơi giống Thanh xà, Bạch xà, ông còn bảo là sao lại thay đổi loạn xạ lên như thế, là con rắn xanh mà cái cô Trương Trương gì đó đóng ấy.

Ông Lý đáp:

- Trương Mạn Ngọc.

Bà viện trưởng nói:

- Đúng. Đẹp thì kém xa, nhưng lại có nét lẳng lơ từ trong máu, lẳng lơ mị hoặc. Cho nên sẽ đánh lừa đàn ông.

22

Đồ Nhiễm ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đã muộn, cơm canh nguội ngắt.

Một cơn gió lùa vào, cô cảm thấy sống lưng lạnh lạnh, hắt xì mấy cái liên tiếp.

Trước đây người ta hay nói: hắt xì một cái là có người đang nói xấu mình sau lưng, hai cái là có người đang nhớ mình, còn ba cái, là bị cấm.

Nếu Đồ Nhiễm biết có người đang ở sau lưng cô nói cô giống yêu tinh, có lẽ cô sẽ cực kỳ vui sướng.

Khi đó mới đi làm, vất vả đủ điều, có lần cô túm lấy Chu Tiểu Toàn hỏi:

- Bây giờ mình có tí yêu mị nào chưa?

Chu Tiểu Toàn nói:

- Yêu thì làm sao, người thì làm sao, đều từ bụng mẹ chui ra cả.

Cô nói:

- Yêu tốt hơn chứ, bốn cợt đàn ông, bảo vệ bản thân, mẹ mới không lo lắng.

Giờ đây cô ở chỗ mới, chưa đợi cuối tuần Lục Trình Vũ tới đón, bà Vương Vĩ Lệ đã tống cô ra khỏi cửa. Mấy hôm nay bà cứ mặt nặng mày nhẹ với cô, mỗi lần cô chuẩn bị đi là lại quăng ra mấy câu.

Bà nói:

- Không có khoan kim cương thì đừng mơ làm nghề gổm[3].

[3] Ý nói không có bản lĩnh thì đừng cố làm những chuyện khó khăn.

Đồ Nhiễm quá hiểu mẹ, hề tức giận là bà lại thích ăn nói vòng vo. Có lúc cô cũng muốn tìm ai đó để trút giận, nhưng bản khoăn day dứt mãi, cuối cùng không thể không thừa nhận, câu này không phải là không có lý.

Chuyện đến nước này, đã đâm lao thì đành phải theo lao.

Về nhà, việc đầu tiên Lục Trình Vũ làm là đi tắm, không kịp uống một ngụm nước, vào cửa, rẽ trái, đi thẳng vào nhà tắm.

Làm gã trai độc thân quá lâu, có phần không câu nệ tiểu tiết, lúc bước ra ngoài, anh chỉ quần chiếc khăn tắm quanh eo.

Theo lệ thường, tiếp sau đó, anh sẽ châm một điếu thuốc, ngả người trên sofa nghỉ một lát.

Thỉnh thoảng anh cũng hút thuốc, một ngày nhiều nhất là một điếu, không phải nghiện ngập gì, mà chỉ châm thuốc, kẹp trên tay, nhắm mắt nghỉ ngơi. Nhưng bây giờ trong nhà có thêm một người phụ nữ, chiếm chỗ của anh, lại dùng ánh mắt không được tự nhiên lăm nhìn anh.

Lần đầu tiên Đồ Nhiễm nhìn thấy anh như thế này, cô cảm thấy thật bối rối.

Lúc trước khi họ vờn vò nhau là ở trong bóng tối nên cũng không để ý, bây giờ mới cảm thấy người đàn ông này không chỉ vai rộng eo thon mà nước da cũng sáng đẹp, cô nhất thời không kìm chế được mà nhìn thêm mấy lần, tận đến khi anh quay người đi vào phòng ngủ, lôi một cái quần dài ra mặc, cô mới thấy hơi sượng sùng, thậm chí không biết có phải ánh mắt của mình thô bỉ lắm không.

Lục Trình Vũ vốn dĩ định hút thuốc, nhưng thấy trong nhà từ sàn tới trần đều không một hạt bụi, anh đành mặc quần áo, cầm bao thuốc và bật lửa ra ngoài ban công. Đèn tối quá lại không để ý, chân không biết va phải vật gì cứng ngắc, anh cúi đầu nhìn, thì ra là một chậu hoa bằng sứ.

Trong chậu cắm mấy thanh gỗ làm giá, ở giữa trồng một loại cây mà anh không biết, bèn lấy chân dịch cái chậu vào sát mé tường.

Đang ngả người trên sofa đọc sách, Đồ Nhiễm nhìn anh:

- Sát tường không có nắng.

Cô đứng dậy, hì hục bê chậu hoa ra phía ngoài:

- Mùa mưa phùng, đặt ở đây dễ bị dính mưa, lại không có nắng rọi, sẽ bị bệnh nấm trắng... Cơm canh ở trong bếp, hâm nóng lại rồi ăn.

Anh nói:

- Ăn ở nhà ăn rồi.

Cô ngẩng lên nhìn anh:

- Thế thì phải gọi điện cho em chứ, nấu rồi, không ai ăn thật phí phạm.

- Quên mất. – Anh lại nói thêm một câu. – Bạn quá nên quên mất.

Cô không nói gì.

Anh gợi chuyện:

- Chậu này trồng gì thế?

- Tường vi. – Cô đáp. – Nhà anh ở hướng tây, tới lúc lá cây mọc nhiều ra, có thể che được nắng.

Cô luôn nói “nhà anh”. Lúc trước nói “sàn phòng khách nhà anh, chỗ đặt sofa bị xước hết rồi”, vậy là chẳng bao lâu sau, phía trước sofa có thêm một tấm thảm màu be nhạt. Sau đó vỏ bọc sofa cũ cũng được thay

thành cotton trắng tinh. Cái chậu sứ Thanh Hoa trên kệ ti vi có thêm vài viên đá màu và một chú cá nhỏ tung tăng bơi lội. Trên cái bàn sát tường có thêm mấy chậu cây xanh, có cả mấy cái hộp đựng vài món đồ sưu tập xinh xinh... Mỗi ngày thay đổi một chút, thoát đầu Lục Trình Vũ không để ý, đến khi phát hiện ra thì đã quen.

Ở chung với nhau không lâu, Lục Trình Vũ mới phát hiện ra, vợ anh có một đặc điểm, nếu trong nhà hơi bừa bộn, cô sẽ ăn không ngon, ngủ không yên, bứt rứt trong người, sau đó chẳng nói chẳng rằng cầm cúi làm việc, cho tới khi mọi thứ được dọn dẹp đâu ra đấy, lúc ấy trời mới quang, mây mới tạnh.

Ngoài ra cô còn có sở thích quy nạp: ví dụ như tất cả các sách hướng dẫn sử dụng đồ điện tử và các linh kiện, phụ kiện đều phải đặt vào trong một ngăn kéo nhất định; dụng cụ các loại không được vứt lung tung mà phải cất vào ngăn tủ riêng, các loại văn phòng phẩm phải phân loại tỉ mỉ đặt vào trong hộp cạnh bàn làm việc; quần áo, đồ lót, áo khoác mặc rồi, màu sẫm, màu nhạt đều phải cho riêng vào hai cái sọt trong phòng tắm, có lúc anh chẳng phân biệt được, cứ vứt bừa như trước kia, mỗi lần như thế lại bị gọi vào xếp lại từ đầu.

Anh thấy hơi phiền toái, vừa vất vả vừa không thoải mái. Cô lại hùng hồn lý luận:

- Ban ngày em cũng phải đi làm, thời gian nghỉ ngơi thì chẳng được thanh thoi, nhà cửa em dọn, quần áo em giặt, đi chợ nấu cơm cũng em, mong anh thông cảm mà trân trọng thành quả lao động của em.

Anh bảo:

- Bữa một tí cũng kệ đi, có ai bắt em ngày nào cũng quét dọn đâu, làm quá là thành bệnh sạch sẽ đấy.

Cô nói:

- Anh mới bị bệnh sạch sẽ, ngày nào từ bệnh viện về cũng phải đi tắm. – Ngừng một lúc, cô lại nói. – Thói quen này anh cứ tiếp tục duy trì, nếu không em lại phải dùng nước khử độc để lau chùi nhà cửa, đồ đạc.

Chẳng dễ dàng gì mới tạm ngừng, Lục Trình Vũ muốn xem thời sự, nhưng trên sofa lại bày bừa một đồng hồ trang điểm, nào son môi, nước hoa, nào quẹt, anh chẳng còn chỗ đặt móng, coi như cũng có dịp trả đũa:

- Đồ Nhiễm em ra đây mà xem, đồ của em thì vứt bừa vứt bãi được nhỉ, tiêu chuẩn kép đấy à.

Đồ Nhiễm thò tay chỉnh lại vỏ bọc sofa, sắp xếp lại đồng chai lọ, lại nhặt mấy cái lá vàng rụng đặt ở bên cạnh rồi chạy đi lấy máy ảnh chụp, sau đó đưa cho anh xem:

- Anh không thấy kết hợp màu sắc như thế này trông rất nghệ thuật hay sao?

Lục Trình Vũ cảm thấy đi so đo với phụ nữ đúng là mất thời gian.

Buổi tối họ ngồi trên sofa xem ti vi, Đồ Nhiễm không thích phim truyền hình, anh xem kênh nào cô xem kênh ấy.

Cô không xem ti vi mà chỉ nghe, lúc thì đọc một quyển sách, lúc thì bận rộn khâu vá. Lục Trình Vũ thấy cô lấy mấy miếng vải hoa màu sắc rực rỡ, rồi cả những bông vải và bìa cứng không biết moi ở đâu ra dính lại với nhau, chẳng lâu sau đã làm được một hình trụ tròn, có cả nắp. Cô vứt hết đồng chai lọ của mình vào trong rồi nói:

- Lần này thì ổn rồi, anh không còn gì để nói nữa nhé.

Thấy bàn tay cô mảnh mai, linh hoạt, Lục Trình Vũ không khỏi khen ngợi:

- Được đấy, có thể vào phòng mổ giúp người ta khâu chỉ đấy.

Cô cười đắc ý:

- Hồi trước em nghe người ta nói, điều kiện để làm bác sĩ khoa Ngoại là tim sư tử, mắt đại bàng, tay phụ nữ, để em xem tay anh nào, có giống tay phụ nữ không?

Anh đưa tay ra.

Cô nắm lấy bàn tay anh ngắm nghía, còn đặt tay mình lên trên so sánh một hồi:

- To hơn hẳn tay em thế này, không đủ điều kiện rồi, chàng bác sĩ ơi, anh có mỗ cho người ta được không đấy?

Bàn tay phụ nữ mịn màng, mềm mại, anh cảm thấy như có một sợi lông vũ nhẹ lướt qua lòng bàn tay mình, vừa tê vừa ngứa, bèn nói:

- Thực ra anh không phải là bác sĩ.

Đồ Nhiễm cười cười nhìn anh:

- Thế thì là gì?

Anh lật tay cô lại nắm một cách hết sức tự nhiên:

- Lát nữa cho em biết. – Anh cầm điều khiển lên tắt ti vi.

Cô hơi thở thót, cánh tay bất giác khẽ rụt về phía sau nhưng không được, bèn ngừng lại một lúc rồi mới nói:

- Vậy thì là đồ tể rồi.

Anh cười, đưa mắt nhìn đồng hồ, rồi lại nhìn cô:

- Muộn rồi.

Cô cúi đầu mân mê mấy thứ đồ khâu vá đặt bên cạnh:

- Anh có thể đọc sách thêm một lát mà.

Anh ngả người trên sofa:

- Hôm nay không muốn đọc.

Cô không lên tiếng, anh cũng không nói gì, cả hai cứ ngồi như vậy, không khí có phần khác thường. Một lát sau, chuông điện thoại reo.

Không ai nghe.

Cô nói nhỏ:

- Điện thoại của anh.

Anh đưa mắt nhìn về nơi phát ra tiếng chuông, bấy giờ mới buông tay cô ra, đứng dậy bước tới cái tủ thấp ở gian ngoài để lấy điện thoại.

Thời gian nói chuyện không ngắn.

Người gọi điện là bác sĩ trực, ăn nói lấp ba lấp bắp. Không đợi anh ta nói hết, Lục Trình Vũ đã hỏi thẳng vài vấn đề, có được câu trả lời bèn cúp máy, lấy quần áo treo trên giá mặc vào nhanh như chớp, trước khi ra cửa anh nói:

- Anh tới bệnh viện.

Một lúc sau, không thấy ai lên tiếng, anh bèn quay trở lại.

Ti vi đã tắt, Đồ Nhiễm đang dựa vào đầu giường đọc sách, cô đã thay váy ngủ, mái tóc dài buông xõa một bên, cổ áo hơi trễ... hoặc có thể nói là căn bản không có cổ áo, hai dây áo treo trên bờ vai đầy đặn, lớp vải phía dưới ôm sát người. Thấy anh đứng ở ngoài cửa nhìn mình, cô khẽ mỉm cười:

- Nghe thấy rồi, anh đi mau đi.

Anh bỗng cảm thấy không cam tâm, chân không bước vào nhưng cũng không muốn bước ra. Đấu tranh một lúc, anh đành bất đắc dĩ xoay người đi ra cửa, lại nghe thấy cô hỏi:

- Bao giờ anh về?

Anh nghĩ một lúc:

- Chắc phải đến sáng mai.

Cô ừ một tiếng rồi nói nhỏ:

- Anh về sớm nhé.

Tim run lên, anh dặn cô:

- Em khóa cửa cho kỹ.

Tăng sáng anh ra khỏi phòng mổ, đợi bệnh nhân dần ổn định lại mới chuẩn bị hồi dinh. Đồng nghiệp trực ca sau rủ anh cùng đi ăn sáng, anh từ chối luôn, không cần suy nghĩ.

Có đồng nghiệp cười nói:

- Người ta vừa về nước, vừa tân hôn lại vừa tiểu biệt, đương nhiên phải tranh thủ thời gian về ăn cơm vợ nấu, đâu có thể lỏng lỏng như cái lũ già đầu bọn mình.

Mọi người cười ồ lên vui vẻ, bác sĩ chủ nhiệm cùng mổ vỡ vai anh nói:

- Khá lắm, tay không cứng tí nào, ca mổ rất thành công. Một thời gian nữa lên phó chủ nhiệm là có thể danh chính ngôn thuận cầm dao mổ chính. Chàng trai trẻ ơi, hồi trước khi tôi được lên phó chủ nhiệm cũng phải qua 35 rồi đấy.

Hai người vừa nói vừa đi ra ngoài, vị chủ nhiệm kia lại nói:

- Làm người nhà của mấy kẻ làm nghề này như chúng ta cũng chẳng dễ dàng gì, dăm bữa nửa tháng không thấy mặt đâu là chuyện thường, người nhà cậu không có ý kiến gì đấy chứ?

Anh nói:

- Cũng ổn, cô ấy hoàn toàn có thể hiểu được.

Thậm chí hiểu tới mức chưa từng hỏi tới, chỉ trừ ngày hôm qua.

Nhưng dù anh có về nhà muộn đến mấy, trong bếp nhất định sẽ có cơm canh nóng hổi tươi mới, hoặc là trước khi đi làm, cạnh tủ quần áo luôn treo một bộ đồ là lượt phẳng phiu, bất kể anh có ăn, có mặc không, cô cũng luôn chuẩn bị.

Mới chỉ mấy ngày, thói quen của anh đã vô thức thay đổi, dần dần bắt đầu tự cho phép bản thân mình hưởng thụ cơm bưng nước rót một cách ỷ lại và ì trệ.

Trên đường về, Lục Trình Vũ không nghĩ tới chuyện gì khác, bước chân thoăn thoắt, thậm chí hơi thở còn hơi gấp gáp. Anh nhìn đồng hồ, chưa tới bảy giờ, bình thường tám giờ Đồ Nhiễm mới đi làm, vẫn còn kịp.

Trên đường phố, người qua kẻ lại vội vàng, tấp nập, nét mặt chăm chú, hoặc đứng đắn, ít ra là đứng đắn hơn nhiều so với suy nghĩ của anh lúc này...

Chẳng có ai đi trên đường lúc trời vừa hửng sáng mà trong lòng chỉ sục sôi một tâm niệm “hôm nay nhất định phải làm chuyện ấy” cả.

Người con gái tối qua, chỉ tùy tiện nói vài chữ, đã có thể biến anh thành một thằng trẻ ranh liều lĩnh.

Khi thằng trẻ ranh này đẩy cửa nhà mình ra, lại thấy...

Chẳng có gì hết, trên bàn không có đồ ăn sáng nóng hổi, trên giường không có cô vợ trẻ thơm tho, chỉ có một bộ váy ngủ vắt hờ hững ở đó, đập vào mắt như thể đang ngoác mồm cười nhạo.

Anh nghỉ một lúc, rút điện thoại ra, gửi tin: Đang ở đâu?

Một tiếng sau, Đồ Nhiễm trả lời: Vừa xuống máy bay, hôm qua quên không báo anh, bay chuyển bảy giờ sáng, công tác, hai ngày.

22

Sáng sớm Đồ Nhiễm tới sân bay, Cố Viễn Hàng dẫn theo thư ký và mấy đồng nghiệp khác đã đợi sẵn ở đó. So với dáng vẻ thanh thoi của họ, đồng hành lý của cô có vẻ trịnh trọng quá mức.

Đồ Nhiễm không tin tưởng điều kiện vệ sinh của khách sạn, mỗi lần ra ngoài là phải vác theo một đồng hồ, từ chăn ga gối đệm cho đến khăn tắm, nước khử độc, thậm chí là giấy lót bồn cầu dùng một lần, đầy đủ, không thiếu thứ gì.

Cố Viễn Hàng nhìn chiếc va li cỡ trung trong tay cô, không khỏi mỉm cười.

Con người Cố Viễn Hàng, cho dù có hơi mệt mỏi, thì khi đứng giữa đám đông vẫn vô cùng rạng rỡ.

Một người đàn ông, không chỉ oai phong lẫm liệt đang độ tráng niên, mà trong cách ăn mặc, cử chỉ đều toát ra tác phong của người thành đạt trong xã hội, muốn người khác không chú ý cũng khó.

Nhưng nhiều năm trước, Cố Viễn Hàng không như bây giờ, tu luyện cũng cần có thời gian.

Khi Đồ Nhiễm mới vào nghề, Cố Viễn Hàng vẫn còn là thầy hướng dẫn, chuyên đào tạo người mới. Đồ Nhiễm vừa ra trường, ngu ngơ, khờ khạo, thấy Cố Viễn Hàng như vậy liền cung kính gọi “Thầy Cố”, vẫn còn nét ngây ngô của con một sách sống trong tháp ngà.

Một sách làm việc rất chăm chỉ, vì mong mau nắm bắt được công việc nên dành nhiều thời gian học thuộc hồ sơ tiêu thụ và tài liệu về các loại thuốc, thường là người ra về cuối cùng ở công ty.

Một buổi tối Cố Viễn Hàng làm thêm, thấy cô nàng một sách vẫn đang cắm cúi học hành, bèn gọi xuống lầu cùng ăn cơm.

Khi đó Đồ Nhiễm rất ít khi ăn ở ngoài, một là để tiết kiệm, hai là vì không có tiền, thấy Cố Viễn Hàng gọi đồ ăn không thèm nhìn giá cả thì vô cùng ngưỡng mộ.

Có chút hơi men, Cố Viễn Hàng bèn mở loa phóng thanh, nói từ chuyện nhân sự, chuyện kinh doanh ở công ty, đến những chuyện trên trời dưới biển khác.

Giữa lúc ấy anh ta nhận được một cuộc điện thoại, thái độ phóng túng, ồm ồm, ai ngờ sau khi đặt điện thoại xuống lại lâu bầu:

- Mấy ả đàn bà đã kết hôn như lang như sói này...

Đồ Nhiễm sững sốt.

Cố Viễn Hàng cười với cô, nụ cười phẳng phất nét phóng đảng như Julien[4], anh ta ung dung lên tiếng:

[1] Chỉ Julien Sorrel, nhân vật chính trong tiểu thuyết Đỏ và Đen của nhà văn Stendhal, Pháp. Julien là nhân vật thông minh, sắc sảo, đầy cá tính và nhiều tham vọng, luôn ấp ủ giấc mơ thành đạt và tự khẳng định bản thân bằng danh vọng, vinh quang, bất kể giá nào.

- Đàn ông nếu muốn tìm phụ nữ, thì đây là loại an toàn nhất, có gia đình cả rồi, không sợ họ sẽ như thiêu thân lao đầu vào lửa, buông được bỏ được. Bên ngoài bây giờ sợ nhất là gì? Sợ nhất là gặp phải mấy cô thiếu nữ ngây thơ, vừa phải thỏa mãn ảo tượng tình yêu mỹ miều của nàng, lại vừa phải đề phòng sau này sẽ bị băm riết không rời, vừa mệt mỏi vừa rắc rối, nhờ may xảy ra chuyện gì cũng khó dàn xếp.

Đồ Nhiễm nhất thời không tư duy kịp, ngây ra nhìn anh ta chăm chăm.

Thấy cô như vậy, Cố Viễn Hàng khen:

- Em còn rất ngây thơ, như một tờ giấy trắng.

Đồ Nhiễm im lặng, cắm cúi ăn cơm, một lúc lâu sau mới ngẩng mặt lên khỏi đĩa thức ăn, cô nói:

- Thầy Cố, ý thầy muốn nói là em rất ngốc phải không?

Cố Viễn Hàng nhìn cô, không nhịn được bật cười ha hả.

Máy bay cất cánh yên ổn, Cố Viễn Hàng tháo dây an toàn, bật đèn gọi một ly cà phê.

Anh ta khẽ nghiêng đầu là có thể nhìn thấy Đồ Nhiễm. Cách một lối đi, cô đang lật tập danh sách khách hàng trong tay, người con gái 26, 27 tuổi đang độ xuân thì phơi phới, đáng vẻ nghiêm túc trông thật dễ chịu.

Cô hơi nghiêng mặt, cúi đầu, môi khẽ mím lại, lúm đồng tiền lấp ló trên gò má, mái tóc dài đen nhánh búi hờ sau gáy, vài sợi tóc mai buông lơi, tôn lên chiếc cổ mảnh dẻ, mềm mại động lòng người.

Như cảm nhận được ánh mắt của anh ta, Đồ Nhiễm ngẩng đầu lên nhìn sang phía bên này.

Cố Viễn Hàng nhìn ly cà phê trong tay cô, kiến nghị:

- Phụ nữ trẻ nên uống nhiều nước hoa quả, hoặc nước chanh mật ong là tốt nhất, tăng sức đề kháng, lại chống được bệnh tăng hồng cầu vô căn[5], nhưng cũng phải điều độ, uống nhiều lại hại dạ dày.

[5] Một dạng ung thư máu.

Đồ Nhiễm mỉm cười đáp:

- Tổng Giám Đốc Cố rất rành về dưỡng sinh, nghe nói phu nhân của ngài là bà chủ của một thẩm mỹ viện quy mô lớn, không biết ngài có bái Cố phu nhân làm thầy không?

Cố Viễn Hàng cũng cười, gật đầu đáp:

- Quả thật, học được nhiều từ cô ấy.

Hai người tán gẫu vài câu, chủ đề vô tình hữu ý xoay quanh gia đình của Cố Viễn Hàng, nói về sự nghiệp của vợ anh ta, về dưỡng sinh, thẩm mỹ, về các hạng mục hiện nay và kế hoạch của công ty, chỉ không nói về thứ anh ta có hứng thú nhất.

Thâm tâm Cố Viễn Hàng thừa hiểu điều đó, bất giác cảm khái thời gian như nước chảy, cô bé này đâu còn là tờ giấy trắng như trước kia, cũng không biết bị người đàn ông như thế nào viết lên vài nét, khiến giờ đây mọi ám chỉ hay bày tỏ công khai của anh ta dần dần vô hiệu.

Hôm Đồ Nhiễm đi, Lục Trình Vũ hiếm hoi có được một ngày nghỉ, sau đó lại làm việc liên tục 36 tiếng đồng hồ, tới tận chiều tối ngày thứ ba. Về nhà nhìn, bếp núc vẫn vắng tanh, lạnh lẽo. Tắm xong, anh kiểm tra màn hình điện thoại bàn trong nhà, không có cuộc gọi đến. Một lúc sau, di động nhận được một tin nhắn.

Đồ Nhiễm nói: khoảng chín giờ tối về đến nhà.

Lục Trình Vũ vốn tưởng về nhà sẽ có cái ăn, ai dè vị này còn về muộn hơn cả anh. Anh đành nhấc điện thoại gọi đồ ăn bên ngoài, nhiều dầu mỡ, mặn chát, lại lẩm cẩm bột, ăn qua quýt vài miếng cho no bụng, đi loang quanh trong nhà một vòng, nhìn chỗ nào cũng cảm thấy ngứa mắt.

Căn phòng bé bằng bàn tay, lại sạch sẽ, ngăn nắp quá mức, không chút tự do, thoáng đãng.

Anh liếc nhìn đồng hồ, thấy đã sắp chín giờ, bèn vào nhà tắm, lôi quần áo bẩn chất đống suốt mấy ngày liền ra giăng lung tung, rồi lại đem mấy đôi giày trong tủ giày ra vứt ở lối vào, bát đĩa đã dùng bấy giờ tuyệt đối không rửa nữa, đặt mấy cái trong bếp, mấy cái trên bàn nước, lại ôm mấy quyển sách trong phòng làm việc ra vứt trong phòng khách, cuối cùng kéo cho sofa xộc xệch, thậm chí cuộn một bên lại.

Xong xuôi, tâm tình anh bỗng thoải mái hẳn.

Lúc Đồ Nhiễm bước vào nhà, đầu óc hơi vẩn vát.

Cô nén giận không lên tiếng, trong nhà bừa bãi lộn xộn lại chẳng thấy bóng người đâu. Cô liếc về phía phòng ngủ, ngọn đèn bàn sau bức bình phong đã được bật lên, Lục Trình Vũ đã thay chiếc áo phong ngắn tay và chiếc quần dài mặc ở nhà, đứng trước bàn đọc sách.

Hai chân anh hơi giạng ra, một tay thỉnh thoảng lật sách, tay kia cầm chiếc tạ tay, cánh tay co duỗi, nâng lên đặt xuống theo cái tạ, gân xanh trên cánh tay nổi gồ, bắp thịt hơi nhô lên.

Đồ Nhiễm biết anh có thói quen này, bình thường chẳng mấy khi rảnh rỗi, việc đứng mổ lại tiêu hao thể lực, vì thế anh luôn tận dụng thời gian để luyện tập.

Nhưng sao bây giờ cô cứ thấy trong dáng vẻ thảnh thơi kia có cái gì đó như đắc ý, cố tình gây sự với cô. Trong lòng khó chịu, cô đi thẳng tới, nói:

- Dọn dẹp nhà cửa xong rồi hãy đọc sách.

Anh không thèm ngẩng đầu lên:

- Dọn cái gì, vẫn ổn cả còn gì?

Thấy anh cứ lù lù ra đây không chịu nhúc nhích, Đồ Nhiễm biết người này thuộc diện mềm nắn rắn buông, bèn đưa tay kéo vạt áo anh, tỏ vẻ nài nỉ:

- Em cũng mệt lắm rồi, hay là mình cùng dọn, không dọn dẹp sạch sẽ thì em không ngủ được đâu.

Lục Trình Vũ lại nói:

- Lúc mất ngủ thì tiện thể làm việc nhà. – Anh đặt cái tạ xuống, thoải mái ngã người trên ghế.

Ngọn lửa nhỏ trong lòng Đồ Nhiễm vụt bùng lên, quyết túm chặt lấy anh không tha:

- Không được, tối nay nhất định phải bắt anh dọn xong mới ngủ, nếu không em không cam tâm.

Thuận theo thể của cô, anh khẽ kéo một cái, chân cô đứng không vững, ngã nhào vào lòng anh, lại nghe thấy anh cười nhạo:

- Chẳng có phong độ gì cả, có một tí sức thể này thì em còn muốn làm gì.

Cô giãy giụa muốn đứng dậy, nhưng eo bị người ta ôm chặt, chỉ có thể gục mặt trên vai anh, há mồm cắn một cái qua lớp áo. Anh bị đau, đứng dậy quăng cô lên giường.

Cô nhất thời không đề phòng, thoáng chút hoảng hốt, tức ê cả răng, co chân lại đạp anh.

Anh đưa một tay ngăn động tác của cô, từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt khinh khỉnh, sau đó cả người anh từ từ đè xuống thì thầm với cô:

- Mới có một tí thể mà đã thở hồng hộc rồi, rõ ràng là thiếu tập luyện.

Người đàn ông này từ trước tới nay vui buồn khó đoán, nhưng lúc này nhìn kỹ, lông mày anh giãn ra, ánh mắt dịu dàng, gương mặt phẳng phất dục vọng. Mắt anh nhìn thẳng vào mắt cô, không hề che giấu.

Cô quay mặt đi, hỏn hển:

- Không cần anh lo, tránh ra.

Anh lại nói:

- Lại còn già mồm, bây giờ anh sẽ dọn dẹp em, để em khỏi phải không cam tâm. – Nói đoạn bèn thò tay vào trong váy cô.

Hôm nay Đồ Nhiễm mặc áo sơ mi và váy ngắn công sở, váy bó khó cởi, anh loay hoay mãi không tìm được khóa kéo, bèn dứt khoát tọc ngược lên phía trên.

Cô hơi căng thẳng, hạ giọng nói:

- Nhấn bây giờ, váy này đắt lắm đấy.

Phản kháng vô hiệu, cô bị đè đến nỗi không thở nổi, đành lúng búng:

- Em muốn đi tắm, cho em đi tắm đã.

Anh ngược lên nhìn cô, tia mắt đã vằn đỏ:

- Đợi em tắm xong thì anh ngủ mất rồi.

Lại vằn vò một hồi, quần áo cả hai đều xốc xếch. Chính trong lúc đầu óc cô đang mơ hồ, anh bỗng dừng lại, nhồm dầy kéo ngăn kéo của chiếc tủ thấp đầu giường, thò tay lục lọi. Cô hơi ngỡ ngàng, chẳng bao lâu sau, cô thấy anh rút từ bên trong ra một dụng cụ kế hoạch hóa gia đình chưa xé vỏ.

Cô định thần lại, lòng dâng lên một nỗi chán chường, ngao ngán, trong lúc kích động, bất giác hỏi khẽ một câu:

- Còn không biết là có thể có được không mà?

Rõ ràng anh chẳng để câu này lọt tai, vừa đeo bao vào ình vừa tùy tiện hôn cô, nói gọn lỏn.

- Được chứ!

Nói xong bèn tiến thẳng vào trong. Xuyên qua tấm bình phong chạm trổ, ánh đèn màu vàng cam hắt lên gương mặt lúc gần lúc xa, khi mờ khi tỏ.

4. Chương 4: Vợ Chồng Chí Thân Chí Sợ

Cuối tuần, Đồ Nhiễm tới tìm Chu Tiểu Toàn, tiện thể thăm Tô Mạt và đứa bé.

Tô Mạt sinh một bé gái.

Lúc Đồ Nhiễm tới, Tô Mạt ở nhà một mình, đang pha sữa cho con gái, thấy họ tới bèn vội rót trà mời ngồi.

Đứa bé đã được hơn sáu tháng, đang nằm trong xe nôi, miệng ê a, chân tay khua khoắng không ngừng, trông hơi còi nhưng tinh thần thì dồi dào, lông mày và mắt giống Tô Mạt, mũi và miệng giống Đồng Thụy An.

Đồ Nhiễm bế đứa bé lên, nó tò mò nhìn cô, đôi mắt to tròn đen láy dán chặt vào mặt cô, một lúc sau lại toét miệng cười khanh khách.

Đồ Nhiễm thích lắm, khen:

- Bé ngoan, chẳng biết lạ gì cả.

Tô Mạt phì cười:

- Mới bằng đây mà đã biết lạ thì quá giỏi rồi.

Tô Mạt gầy đi nhiều, còn gầy hơn cả trước khi sinh con. Cô ấy mặc một bộ quần áo ở nhà không cũ không mới, mái tóc dài buộc sơ sài bằng chun hơi rối, tinh thần có vẻ không được tốt lắm.

Đồ Nhiễm cầm bình sữa giúp cô ấy cho em bé ăn. Cô nâng cao lưng đứa bé, thỉnh thoảng lại chăm chú quan sát vẻ mặt nó, chỉ sợ không cẩn thận sẽ làm nó sặc.

Chu Tiểu Toàn nói:

- Không nhìn ra nha, cậu cũng chuyên nghiệp lắm.

Đồ Nhiễm cười cười:

- Hồi trước đọc sách chăm sóc trẻ em là lý thuyết bây giờ mới thực hành.

Chu Tiểu Toàn nhìn cô, nói lảng đi:

- Cậu nhìn Tô Mạt kìa, đáng người đẹp hơn cả hồi xưa, càng ngày càng ra dáng gái một con đây.

Tô Mạt thở dài rồi cười:

- Khi nào có con cậu sẽ biết, ban ngày đi làm, buổi tối chăm con, có khi không được chợp mắt cho tử tế, Đồng Thụy An cũng bận, nhà bà ngoại thì xa, mình không gầy đi mới lạ. Bây giờ mong muốn lớn nhất của mình là được ngủ một giấc đã đời thì thôi.

Chu Tiểu Toàn hỏi:

- Chồng cậu bận gì thế? Cuối tuần mà cũng không ở nhà.

Tô Mạt nói:

- Đến trường rồi, anh ấy đang học tại nghiên cứu sinh còn gì? Bận tới mất luôn, nhưng không học không được, công ty anh ấy nhiều người học cao, để được thăng chức là phải sút đầu mề trán.

Chu Tiểu Toàn nói:

- Bố chồng cậu là giảng viên đại học, lo cho con trai ông ấy về trường làm thầy giáo cho xong, lẩn lộn làm doanh nghiệp vất vả lắm.

Tô Mạt nói:

- Đâu có đơn giản như thế, bây giờ trường đại học tốt thì tiến sĩ từ nước ngoài về cũng xếp hàng dài. Hơn nữa... – Cô thoăn thoắt rửa bình sữa, đặt vào máy khử trùng. – Bố chồng mình tính tình thẳng thắn, ngoài chuyện học thuật ra, những chuyện khác ông không muốn lo nhiều. Phần tử trí thức cũ, thanh cao, không vứt thể diện sang một bên được.

Chu Tiểu Toàn nói:

- Bố chồng không được thì mẹ chồng, bảo bà ấy ra tay xem.

Tô Mạt nói:

- Bà lợi hại thì có lợi hại, nhưng lại không làm việc trong trường mà chỉ ở trong trường thôi, quan hệ với vợ mấy ông giáo sư cũng khá, cùng học lớp dành cho người già gì đó, nhưng chắc cũng chẳng đến mức thân thiết.

Chu Tiểu Toàn bĩu môi với Đồ Nhiễm:

- Tô Mạt có một bà mẹ chồng rất ghê gớm, miệng lưỡi sắc sảo lắm.

Nghe vậy, Tô Mạt nở một nụ cười bất đắc dĩ.

Thấy bạn có tâm sự, Đồ Nhiễm an ủi:

- Cũng chỉ là một bà già thôi, có ghê gớm hơn nữa thì làm được gì, bình thường còn có thể trông con giúp cậu là được rồi, còn mấy chuyện vặt vãnh thì cứ mắt nhắm mắt mở cho qua là xong.

Tô Mạt gật đầu, không muốn nói nhiều, cô hỏi Đồ Nhiễm:

- Lâu rồi mà vẫn chưa gặp chồng cậu, cũng không biết là người thế nào mà có thể khiến Nhiễm Nhiễm nhà ta khom người chịu cưới vậy.

Chu Tiểu Toàn vội tiếp lời:

- Cậu nói Lục Trình Vũ hả, người này rất được, tướng mạo đẹp, có phong cách. Đôi này là do mình giới thiệu đấy.

Đồ Nhiễm lườm cô nàng rồi nói với Tô Mạt:

- Hồi trước không biết cậu ở đây, nếu không chắc chắn mình sẽ mời cậu đi ăn cưới.

Tô Mạt cười:

- Đúng là không ngờ thật. Hay là hôm nào Đồng Thụy An ở nhà, cậu rủ cả chồng cậu tới đây, bọn mình liên hoan.

Đồ Nhiễm đồng ý, lại nghe thấy cô nói:

- Cô bạn học cũ của mình vốn không dễ dàng động lòng, hồi trước học đại học cũng chưa yêu đương bao giờ, cho nên thành tích tốt hơn mình, nhưng mà... – Tô Mạt cười cười. – Lại có một mối tình cảm khắc cốt ghi tâm đấy.

Chu Tiểu Toàn tỏ vẻ không tin:

- Thôi đi, người như cậu ấy mà cũng biết yêu thâm á?

Tô Mạt nói:

- Thật mà. Chỉ có điều thật đáng tiếc, người đó mình cũng chưa gặp bao giờ, chỉ biết không học cùng trường bọn mình.

Chu Tiểu Toàn cười hì hì nhìn Đồ Nhiễm:

- Người nào thế, trông thế nào?

Đồ Nhiễm vội trêu cô bé con:

- Chuyện từ đời nào rồi, ai mà còn nhớ nữa.

Tô Mạt cười:

- Hồi ấy, cậu cứ suốt ngày tựa vào cửa sổ hát tình ca. Có lần mình hỏi cậu đang nghĩ gì, cậu bảo cậu thích một người, mình bảo cậu theo đuổi người ta đi, cậu nói người đó quá ưu tú, không theo đuổi được... – Cô thoáng bùi ngùi. – Khi đó đúng là còn trẻ quá, chớp mắt mình đã thành mẹ trẻ con, sắp già đến nơi rồi.

Cả ba cười rộ lên, Chu Tiểu Toàn nói:

- Đâu có, bọn mình đang phơi phơi sắc xuân đấy chứ.

Hai hôm nay Tô Mạt trông con đến phát chán, giờ hiếm khi có người trò chuyện, càng nói càng hăng:

- Hồi trước Đồ Nhiễm tâm hồn thơ văn lai láng lắm, thích ngâm nga mãi một câu, gì nhi... – Cô nghiêng đầu ngẫm nghĩ – Cả đời này đã đi qua bao con đường... không nhớ nổi nữa, để con xong teo hết tế bào não rồi.

Đồ Nhiễm tiếp lời cô:

- ... Bước qua bao cây cầu, ngắm bao nhiêu áng mây, uống bao nhiêu loại rượu, lại chỉ yêu một người, một người đang độ xuân thì phơi phơi nhất.

Vẻ mặt cô thản nhiên như không, giọng nói nhẹ nhàng điềm tĩnh, sau khi tự đọc xong lại cảm thấy buồn cười, nhỏ nhẹ giải thích:

- Đây là thư tình Thẩm Tùng Văn[1] viết cho vợ cả. Tiếc là chẳng bao lâu sau, ông ấy đã chẳng do dự vứt bỏ Trương Triệu Hòa[2] để yêu thương một người phụ nữ khác. Cho nên có những chuyện không thể làm đúng được đâu, chỉ nghe là được rồi.

[1] Thẩm Tùng Văn (1902 – 1988), nhà văn nổi tiếng Trung Quốc.

[2] Trương Triệu Hòa (1910 – 2003), vợ Thẩm Tùng Văn, cũng là một nhà văn.

Nháy mắt đã đến buổi trưa, Tô Mạt cứ khăng khăng giữ họ lại ăn cơm, đúng lúc Đồng Thụy An cũng về đến nhà.

Đồng Thụy An vốn ít nói, thấy khách đến nhà chỉ hỏi thăm vài câu rồi thôi, khi nói chuyện anh ta nở nụ cười hồn hậu, rất thiện cảm. Anh ta bế con chơi một lúc rồi xắn tay áo vào bếp nấu cơm.

Đồ Nhiễm và Chu Tiểu Toàn biết nuôi con không dễ, nhiều việc phải làm nên không tiện tiếp tục quấy rầy, bèn đứng dậy cáo từ.

Vừa bước ra khỏi cửa, Chu Tiểu Toàn đã túm lấy tay Đồ Nhiễm không buông:

- Rốt cuộc là người như thế nào mà khiến cậu thành ra như thế, sao chuyện này mình lại chẳng biết gì?

Đồ Nhiễm chẳng làm gì được cô nàng, bèn nói qua quýt:

- Chuyện từ đời tám hoánh nào rồi, ai mà chẳng đã từng yêu thầm ai đó trong đời? Mình quên tiết rồi, các cậu còn nhắc lại làm gì.

Chu Tiểu Toàn lắc đầu:

- Mình thấy không công bằng với Lục Trình Vũ, chẳng lẽ người kia còn tốt hơn anh ấy sao? Hai cô gái nói chuyện một lúc, thấy vẫn còn sớm, bèn rủ nhau đi dạo phố, phụ nữ đi dạo phố sẽ càng nói nhiều hơn.

Đồ Nhiễm hỏi:

- Bình thường Đồng Thụy An đối xử với Tô Mạt như thế nào?

Chu Tiểu Toàn nói:

- Cậu cũng thấy đấy, về đến nhà là làm việc, bọn họ cũng chẳng xích mích gì, tốt lắm, tốt hơn các cậu nhiều.
- Cô ấy lại nói. – Có điều mẹ chồng của Tô Mạt đối xử với cô ấy chẳng ra sao, có lẽ là vì Tô Mạt sinh con gái. Tô Mạt còn định không đi làm, ở nhà nuôi con. Minh bảo, cậu mà không đi làm thì không biết người ta còn chèn ép cậu đến mức nào... Con người cô ấy phải cái hiền lành, dễ nghe lời, khiến người ta bắt nạt.

Đồ Nhiễm cảm thán:

- Cậu ấy chẳng thay đổi gì cả, cứ luôn nghĩ tốt ọi người, nhưng ai mà chẳng thích bóp quả hồng mềm[3]. Nhưng quan trọng là chồng cậu ấy, chỉ cần Đồng Thụy An tốt với cậu ấy thì sẽ chẳng có vấn đề gì.

[3] Ý nói thích bắt nạt kẻ yếu.

Chu Tiểu Toàn hỏi cô:

- Chồng cậu bây giờ có tốt với cậu không?

Đồ Nhiễm bắt giắc ngẩn ra rồi mới nói:

- Cũng được.

Thực ra rốt cuộc là có được hay không, ngay cả cô cũng chẳng thể nào phán đoán được.

Thời gian họ ở bên nhau ít, có khi mấy ngày liền không thấy mặt nhau, gặp rồi cũng chỉ quanh đi quẩn lại mấy chuyện vặt vãnh như hôm nay ăn gì, ngày mai mua món gì hay quần áo bẩn không được vứt lung tung, anh muốn đọc sách, mệt rồi muốn nghỉ ngơi.

Bình thường cũng chẳng mấy khi gọi điện, hễ anh đi làm thì có gọi cũng không ai nghe, tin nhắn hình như cũng nhắn hai, ba lần, chính là khi cô đi công tác lần trước. Đương nhiên mấy tin nhắn đó còn có mục đích khác.

Đồ Nhiễm nghĩ đi nghĩ lại, hình như sự giao lưu bình thường duy nhất chỉ ở trong phạm vi chiếc giường.

Thái độ của Lục Trình Vũ với chuyện chăn gối rất rõ ràng, cũng giống như đại đa số đàn ông ra chợ mua đồ, xác định mục tiêu, trả tiền ra về, cực kỳ sáng khoái, không chút lãng mạn.

Điểm khác biệt duy nhất, là với cô thì không cần trả tiền.

Cứ đầu tháng, cô và anh mỗi người đặt một khoản tiền vào trong ngăn kéo tủ ti vi làm chi phí sinh hoạt chung. Tiền anh đặt vào đó luôn nhiều hơn cô một chút, nếu thỉnh thoảng mua thêm thứ gì to tát cho gia đình, món tiền đó phải chi ra không ít.

Như vậy xem ra có vẻ hơi lạm dụng, nhưng cô cũng có những món phải chi quá định mức, việc nhà, cơm nước, mua đồ, gần như là ôm trọn.

Nếu đã như vậy, “hôn nhân là mại dâm dài hạn”, câu này chỉ có luận điểm chứ không phải là chân lý.

Nếu đổi thành “hôn nhân là ao tù nước đọng sau khi rời giường”, có khả năng sẽ trở thành mệnh đề chân lý.

Mấy ngày nay, lần đầu tiên Đồ Nhiễm không nấu cơm cho chồng, lần đầu tiên về nhà khi trăng sao đã đầy trời, lần đầu tiên sau khi về nhà, cô bị người ta coi thường.

Căn nhà này, tối đen như bên ngoài, chỉ có vài đốm sáng thừa thớt.

Người đàn ông đang ngồi trên sofa có gương mặt nghiêng vô cùng anh tuấn, và một ánh mắt sáng trong sắc bén.

Đương nhiên, lúc này Đồ Nhiễm không nhìn thấy ánh mắt anh như thế nào, một là vì không bật đèn, hai là vì anh đang nhắm mắt dựa vào nơi đó, nghe thấy tiếng cô về cũng chẳng nói chẳng rằng.

Chắc đã đổi lá đi rồi. Cô hỏi dò:

- Ăn gì chưa?

- Chưa. – Lúc anh lên tiếng, người khác thường không đoán ra cảm xúc của anh.

- Ăn mì với trứng gà cải thảo có được không? – Đồ Nhiễm cảm thấy mình có phần quá đáng, cô đã cơm no rượu say ở ngoài, nhưng lại bắt một thanh niên cường tráng vất vả làm lưng, cứu người, trị thương mười mấy tiếng đồng hồ phải ôm cái bụng đói meo.

Anh nói:

- Không cần, vừa gọi đồ ăn ở ngoài rồi.

Cô đặt túi xách xuống, mân mê vạt áo, cảm giác hồi lỗi đã bán đứng cô, vì thế cô quyết định xuống nước trước, tung tăng chạy tới hỏi anh:

- Ông xã ơi, anh mệt hả?

-Ừ.

Cô đưa tay vuốt ve mặt anh, những sợi râu lún phún hơi ráp tay, gần đây anh có vẻ gầy đi một chút, nhớ ngày mai phải mua sườn về hầm hầm bổ cho anh mới được.

Cô đưa tay khê day huyệt thái dương của anh, sau đó lại bóp vai bóp gáy cho anh, thăm đoán chắc anh thấy thoải mái lắm.

Anh nói:

- Em gãi ngứa đấy à, chẳng thà để cho anh ngủ yên một lúc.

Cô tức tối mặc kệ anh, quay ra bật đèn.

Lục Trình Vũ lại nói:

- Ông già muốn mua cho căn nhà, em có thời gian thì đi xem.

Lúc này anh mới mở mắt nhìn cô, đáy mắt hằn tơ máu, nét mặt thoáng chút mỉa mai, như đang cố tình kiếm chuyện.

Cô nói:

- Sao lại bảo em đi, tự anh đi xem đi?

Anh lăm bằm một câu rồi tiếp tục nhắm mắt lại:

- Mấy chuyện này em thích nhất, không bảo em đi thì em có vừa lòng không?

22

Đồ Nhiễm cắn môi, đứng đó nhìn người đàn ông kia một hồi lâu, hừ một tiếng, không thèm đếm xỉa đến anh rồi quay người đi vào trong bếp.

Lục Trình Vũ nghe thấy trong bếp vang lên tiếng leng keng, loảng xoảng, rồi một mùi thơm từ từ lan tỏa, chẳng bao lâu sau, một bát mì to tướng được đặt “cách” xuống trước mặt anh.

Anh nhìn bát mì chăm chăm, tôm bóc nõn đỏ hồng, cải thảo xanh mướt, trứng gà vàng ruộm, những lát cà chua tươi rói điểm xuyết vài cọng hành hoa, trông thì rất ngon lành, không biết hương vị thế nào. Anh cầm đũa lên, xì xụp ăn.

Đồ Nhiễm vỗ vỗ vào đầu anh:

- Chẳng ra đáng gì cả, từ từ thôi.

Anh gạt tay cô ra, vùi đầu ăn tiếp.

Đồ Nhiễm ngồi bệt xuống đất, chống tay lên má nhìn anh, không kìm được, than thở:

- Anh có biết bây giờ em muốn làm điều gì nhất không? Kéo hết mấy cô nàng y tá ông ọ trong bệnh viện anh đến đây để chiêm ngưỡng dáng vẻ này của anh – Chàng bác sĩ điềm tĩnh, nho nhã, đứng đắn làm rung động lòng người, một khi đói lả thì chẳng khác nào lang sói.

Lục Trình Vũ đặt cái bát không xuống, rút giấy ăn ra lau miệng, nhìn cô rồi thông thả nói:

- Thực sắc tính dã, ở trên giường đáng vẽ anh cũng như thế này, chẳng phải em rất thỏa mãn còn gì?
Mặt cô nóng bừng, khẽ hứ một tiếng.

Anh lại nói rất nghiêm túc:

- Ngon lắm, cảm ơn em.

Cô cười cười, nhảy phắt lên ngồi trên sofa cùng anh, ôm cổ anh lắc lắc:

- Ông xã ơi, ông xã à.

Anh gạt cô ra:

- Có chuyện gì thì nói đi, đừng động chân động tay.

Cô đảo mắt:

- Căn nhà đó đứng tên ai?

Lục Trình Vũ vừa tức vừa buồn cười, hỏi ngược lại:

- Em nói xem đứng tên ai?

Cô lại hỏi:

- Bố trả tiền hết à?

- Ừ.

Cô ngẫm nghĩ:

- Chúng ta giao kèo, nếu ai ngoại tình thì căn nhà thuộc về người kia, không được tranh giành.

Anh nghiêng đầu nhìn cô, muốn biết trong câu nói này có mấy phần là đùa cợt, mấy phần thật lòng, nhưng cô lại nhanh như chớp hôn chụt một cái lên miệng anh, đợi anh hơi hoàn hồn lại đã hỏi luôn:

- Được không anh?

- Được.

Cô liếm môi cười:

- Xem ra mì em nấu ngon thật đấy nhỉ, làm khổ ai cũng không được làm khổ trẻ con, bỏ đói ai cũng chớ bỏ đói đàn ông.

Ông Lục định mua nhà cho con trai, chuyện này ở nhà người bình thường là chuyện bình thường, nhưng ở nhà họ Lục lại có phần kỳ lạ.

Trong cuộc hôn nhân lần thứ hai, người ngoài đều thấy ông Lục chính là một kẻ râu quặp điển hình.

Vợ sau Tôn Huệ Quốc, sắc sảo, hoạt bát, chanh chua, ngang ngược, không chỉ xen vào gia đình ông mà còn nhúng tay vào sự nghiệp của ông. Cả hai bắt tay chặt chẽ, việc kinh doanh ngày càng phát đạt, cho nên bà ta nắm tài chính trong nhà họ Lục, uy tín không tầm thường. Ông Lục kiêng dè bà vợ sau, nhưng bà vợ sau này cũng kiêng dè một người.

Đồ Nhiễm nhận ra, nếu không nhờ có người đó, những ngày tháng của cô em chồng sẽ còn nhọc nhằn nhiều. Nhưng dù vậy, bà Tôn Huệ Quốc vẫn thường xuyên nói xa nói gần, mỉa mai, xỉa xối Lục Trình Trình.

Trình Trình dung mạo bình thường, tư chất bình bình, còn Tôn Hiểu Bạch lại hơi giống bà Tôn Huệ Quốc, có nét lả lơi, sành sỏi, tư sắc khá khẩm, công việc lại ngon lành.

Cho nên Tôn Huệ Quốc khá là tự đắc.

Lục Trình Trình cố gắng nhẫn nhịn, nhưng cũng không gốc, rốt cuộc cũng có một hôm, cô bé nắm được thóp của bà ta.

Trình Trình quét nhà, cô bé đã quen lấy lòng người cha chẳng chút thân thiết bằng những việc nhỏ nhất như vậy.

Cô tìm thấy một tờ giấy trong khe tủ quần áo của phòng ngủ chính, mở ra xem, là một tờ biên lai gần một triệu tệ, người ký tên là Tôn Huệ Quốc.

Trước mặt bà ta, cô không tỏ thái độ, nhưng lại đưa tờ biên lai đó cho ông Lục.

Nhìn thấy tờ giấy, ông Lục vừa bàng hoàng vừa tức giận. Bàng hoàng là vì, đúng vào lúc việc kinh doanh đang thiếu vốn lưu động, bà Tôn Huệ Quốc lại chi ra một khoản tiền riêng lớn như vậy. Tức giận là vì, ông coi bà ta là bạn đời, là tri kỷ trong suốt quãng đời còn lại, vậy mà không hay biết gì về việc này, bị qua mặt như một thằng ngốc. Trong lúc nóng nảy, ông lập tức triệu bà vợ tới đối chất.

Bà Tôn Huệ Quốc được cưng chiều thành quen, quyết không nhường bước.

Ông Lục tung hoành giang hồ bao năm nay, cũng chẳng phải là người tầm thường.

Hai vợ chồng gây gổ một trận gà bay chó sủa khắp nhà.

Sau đó, Lục Trình Trình kể lại cho Đồ Nhiễm nghe chuyện này, trong điện thoại cô bé cười khanh khách, không giấu được vẻ khoái chí.

Ông Lục nói, con gái bà chẳng qua chỉ là người phụ đạo ở trường đại học, mới tí tuổi đầu cần gì chạy cái xe hơn triệu tệ, tôi vất vả cả đời cũng chỉ lái xe hạng C. Còn con trai tôi nữa, học hành, xuất ngoại rồi kết hôn, cũng chẳng tiêu nhiều tiền đến thế. Lại cả con gái tôi, bà thấy nó thật thà, suốt ngày bắt nạt nó, đừng tưởng tôi không biết, nể tình vợ chồng tôi mới mắt nhắm mắt mở cho qua, không muốn không khí trong nhà căng thẳng. Tôi sống từng này tuổi rồi, có gì là chưa từng thấy? Cùng lắm là dẹp hết...

Người ít khi nổi giận, chỉ một lần là đạt được hiệu quả thấy rõ. Thấy chồng mặt đỏ tía tai, bà Tôn Huệ Quốc cũng không khỏi rét run, dần dần đành tỏ vẻ yếu ớt.

Thấy đã đến lúc, ông Lục phát tay: Tiền bà cũng đã tiêu rồi, bát nước này phải rót cho đều[4], hôm nào rồi rảnh, bà đi xem nhà cho hai đứa kia.

[4] Nguyên văn: bát nước này phải bẻ cho cân, ý nói mọi việc phải cân bằng.

Sau đó, thấy cơn giận của ông chồng đã nguôi ngoai, bà Tôn Huệ Quốc lại ngọt nhạt, tỉ tê, cho nên quyết định của ông già thay đổi thành: ba đứa con mỗi đứa một căn nhà, chuyện kinh doanh cứ gác lại đó.

Mọi người đều hỉ hả, ông Lục quả nhiên gọi Đồ Nhiễm tới đi xem nhà mới, bầu đoàn thể tử kéo nhau tới khu đô thị mới.

Ba căn nhà đều mua cùng một chỗ.

Căn của Tôn Hiểu Bạch là kiểu hai tầng, vị trí tầng đẹp, nhiều ánh sáng. Đến lượt Lục Trình Trình là một căn hộ ba phòng ngủ, hai phòng khách. Cuối cùng, ông Lục dẫn đoàn người đứng trước cửa một căn nhà, tí mắt cười với Đồ Nhiễm:

- Nhiễm Nhiễm, con thích căn nào thì cứ nói, có điều... - Ông liếc sang bà vợ. - Bố thấy căn này rất tốt, ở tầng thấp, sau này có con cũng tiện.

Đồ Nhiễm bước vào, căn nhà này buổi sáng không có nắng, buổi chiều lại hướng tây, đã vậy còn sát đường cái, một căn hộ hai phòng ngủ, một phòng khách "rất tốt".

Cô nhìn bà Tôn Huệ Quốc. Bà ta đang nhìn cô bằng ánh mắt ân cần, hòa nhã.

Cô tự nhủ: Muốn bắt nạt tôi cũng phải để tôi cam tâm tình nguyện mới được, nếu tôi thích bà thì coi như tôi tự chịu, tôi mà ghét bà, không ăn được cũng phải đập đổ.

Cô không đếm xỉa đến bà ta mà quay sang cười với ông Lục:

- Bố, căn này rất tốt ạ, nếu bố thích thì bố mua đi, mua rồi bố tự ở, coi như là hành cung gì gì đó, con với anh Vũ không ở đâu ạ, ông bà ta đã dạy rồi, quân tử không tranh thứ người khác thích.

Lời vừa nói ra, mặt bà Tôn Huệ Quốc lập tức sa sầm, mọi người cũng im bật.

Tim ông Lục chùng xuống, thầm nghĩ con oắt này, không nể mặt người khác gì cả.

Ông hết nhìn bên này lại nhìn sang bên kia, chẳng ai dễ lừa, đúng lúc ấy điện thoại reo, reo rất từng hồi nghe thật sướng tai. Ông vội quay phắt đi giả vờ nghe điện thoại, lập tức kiểm soát chuẩn, trước khi đi lại dặn dò Đồ Nhiễm:

- Nhiễm Nhiễm, dì Tôn của con đang ở đây, để dì ấy đi xem tiếp với con, chuyện này đừng nhùng nhằng, tốt nhất là xong luôn hôm nay đi, mọi người đều bận cả.

Bà Tôn Huệ Quốc sốt ruột, đợi chồng đi khỏi, bà ta miễn cưỡng nặn ra một nụ cười với cô:

- Tiểu Đồ, con cũng bảo căn nhà này tốt, vậy thì mua luôn đi. – Bà chỉ mấy người đứng xung quanh. – Mấy vị tổng giám đốc đây quý nhân nhiều việc, không dùng dằng mãi với con được đâu.

Trong mấy người đó, có người rập tâm rình xem kịch vui bèn nói luôn:

- Không bận, không bận.

Cũng có người chỉ muốn tạo dựng quan hệ nên nói:

- Căn nhà này rất tốt, lấy căn này đi, cô gái à, bố mẹ chồng cô rất tinh mắt, đối xử với con cái thật không còn gì để chê.

Đồ Nhiễm nở nụ cười, không vội bày tỏ thái độ.

Không đoán được cô định giở trò gì, bà Tôn Huệ Quốc cũng không nói gì thêm.

Nhất thời mọi người đều không lên tiếng, không khí có phần gượng gạo, lúc này Đồ Nhiễm mới nói:

- Thực tế không ổn, lấy căn này đi.

Thấy cô không khẳng định nữa, bà Tôn Huệ Quốc thở phào, lại tỏ vẻ coi thường cô: Cứ tưởng là ghê gớm thế nào, té ra cũng chỉ là con bé thô kệch, nhát cáy thôi.

Đồ Nhiễm cúi đầu nhìn ngón chân, chậm rãi nói:

- Dì Tôn, con biết gần đây tình hình kinh doanh không tốt, mọi người muốn mở thêm một nhà xưởng, nhưng trong tay lại chẳng có tiền. Trình Vũ là anh cả, phận làm anh chị như bọn con cũng nên gương mẫu, phải thấu hiểu nỗi khổ của bố mẹ. Dì và bố kiểm tiền cũng chẳng dễ dàng gì, không có thì đừng đầu tư ấy chứ con cái chúng con làm gì, bọn con không có nhà ở cũng không sao, mọi người không cần phải thất lưng bụng sống khổ sống sở.

Thoạt tiên bà Tôn Huệ Quốc ngó người ra, rồi bỗng bật cười, nói liền một mạch:

- Cái con bé này, thật là hiểu chuyện quá đi, tình hình nhà ta tốt lắm, mua mấy căn nhà nữa cũng chẳng ảnh hưởng gì. Nhà xưởng gì đó là bố con cứ muốn ôm vào người, tính ông ấy thế, không chịu nổi nhàn rồi, chứ dì không muốn vất vả nữa, mở hay không cũng chẳng sao, bây giờ tuổi cao rồi, nên hưởng phúc thôi, tiền đời này kiếm được cũng đủ cho đời con, đời cháu tiêu rồi. Con bé này biết điều quá, sợ bọn tôi không có tiền đây mà, con yên tâm, chỉ cần có dì Tôn ở đây thì con muốn mua gì thì mua, tuyệt đối không để bọn con chịu thiệt thòi, ý kiến ông già kia con cứ coi như gió thổi ngoài tai thôi.

Bà Tôn Huệ Quốc này vốn là người quê kệch, học hành ít, xuất thân cũng không tốt, lúc không có tiền sợ nhất là bị người khác coi thường, bây giờ phát tài rồi lại sợ người ta không biết. Huống hồ lúc này còn có mặt người ngoài, toàn những người có vai vế, tuyệt đối không thể để mất thể diện.

Đồ Nhiễm cười cười:

- Dì tốt với bọn con quá, con cũng chẳng ưng căn nào khác chỉ thích căn nhà ở tòa bên cạnh thôi.

Bà Tôn Huệ Quốc bấm ruột bấm gan rút ví, về đến nhà càng nghĩ càng ứ, đành trút giận lên người ông chồng:

- Con dâu ông là cái loại gì thế, xảo quyệt, gian manh, tính tình nhỏ mọn, lại còn nói cái gì mà quân tử không tranh thứ người khác thích, nó đang định trả thù tôi thay cho bà mẹ chồng đã chết của nó đây mà!

– Sau đó bà ta kể từ đầu đến cuối quá trình bị gài bẫy, cuối cùng kết luận. – Con ranh này không hề đơn giản, phải đề phòng.

Ông Lục ậm ờ:

- Nghe bà nói kìa, bà không phải là mẹ chồng nó sao, vì bà trẻ nên tôi mới bảo bọn nó gọi bà bằng dì.

Buổi tối, nhân lúc bà Tôn Huệ Quốc dắt chó ra ngoài đi dạo, ông Lục gọi điện cho con trai, giả vờ dạy bảo:

- Bố bảo này Lục Trình Vũ, anh lấy cô vợ thế nào vậy hả?

Lục Trình Vũ còn đang trực ở bệnh viện, không hiểu chuyện gì:

- Sao ạ?

- Sao à? – Ông già cười khùng khục. – Vừa mới được tiền từ túi Tôn Huệ Quốc, lại vừa làm cho bà ấy tức tối nhảy dựng lên, bố chưa gặp được mấy người như thế đâu. Cô bé này thú vị, hợp ý bố đây. Tính con như thế, cũng phải tìm một người lợi hại mới trói chân con được.

Lục Trình Vũ cúp điện thoại, bắt giắc mỉm cười, nghĩ một lúc rồi gửi một tin nhắn: Nhiệm vụ hoàn thành rồi?

Chẳng lâu sau, đầu kia trả lời: Chúc mừng ông xã, anh đã có thêm một căn nhà, hai tầng, 150 mét vuông.

22

Bên này Đồ Nhiễm mới lo xong chuyện nhà cửa, bên kia Tô Mạt lại nhờ cô giúp đỡ.

Cô lại bắt đầu xin phép công ty nghỉ nửa ngày, tới phòng khám ở bệnh viện gặp hai mẹ con Tô Mạt và bà nội đứa bé, cầm y bạ và đơn chẩn đoán bệnh, cùng đi tới khu phòng bệnh ở phía sau.

Đây cũng là lần đầu tiên cô tới bệnh viện tìm Lục Trình Vũ sau khi kết hôn.

Trước khi đi cô đã gọi điện thoại, không ai nghe máy đúng như dự đoán, nhìn thời gian, có lẽ anh đang đi thăm bệnh.

Mặt Tô Mạt vàng vọt, mắt thâm quầng, có lẽ là vì lo lắng lâu ngày, cũng không có tâm trạng nói chuyện.

Đứa bé trong lòng cô trông khá hơn mẹ nó nhiều, đôi mắt đen lay láy nghiêng ngó nhìn xung quanh.

Đồ Nhiễm khẽ véo cằm cô bé, cô bé toét miệng cười, cánh tay khua khoắng đòi cô bế, chỉ có điều cổ họng vẫn hơi có tiếng rít, một lúc sau lại ho sù sụ, ho đến nổi mặt đỏ phừng phừng, thở không ra hơi.

Tô Mạt vội vỗ lưng cho con gái, hàng lông mày thanh tú bắt giắc chau tít lại.

Cả đêm qua cô không ngủ, tờ mờ sáng đã dậy, bàn bạc với Đồng Thụy An rồi hẹn mẹ chồng đưa con gái đi xếp hàng lấy số. Khám chuyên gia khá đắt, nhưng vẫn phải tranh nhau, đến lượt cô thì phía trước đã ba bốn chục người.

Bà bác sĩ trung niên kia đã hoàn toàn trở lại trước những đứa trẻ khóc mếu, kê đơn thuốc như công nhân đứng dây chuyền trong nhà máy, chẳng thêm nghĩ ngợi. Giữa lúc ấy còn nghe mấy cuộc điện thoại, có lẽ bà ta mới mua nhà, đang bàn bạc chuyện sửa sang với ai đó. Mấy vị phụ huynh đứng đợi đã lâu lại không ai hó hé một lời, mặt ai cũng khúm núm, cười cười nịnh nọt.

Tô Mạt cũng không dám giục.

Bà bác sĩ đặt điện thoại xuống, ngược mắt lên nhìn Tô Mạt:

- Bị làm sao?

Đợi nửa ngày trời, lòng Tô Mạt đã nóng như lửa đốt, bèn nói ngay không lựa lời:

- Giáo sư Giang, con cháu mấy hôm trước khám ở chỗ bác, truyền mấy bình nước nhưng vẫn ho, tối qua lại uống thuốc bác kê, hình như còn ho nặng hơn.

Bà bác sĩ cười lạnh:

- Uống thuốc tôi kê mà bệnh lại nặng hơn, ở đây nhiều bác cha mẹ như vậy, con họ vẫn khám chỗ tôi suốt, cũng chẳng thấy ai nói thế. Cô từng này tuổi rồi, sao chẳng biết đường ăn nói?

Mặt Tô Mạt đỏ gay, tức thì nín bật.

Bà Đồng lườm con dâu rồi quay sang cười nịnh bác sĩ:

- Từ trước tới giờ nó không biết ăn nói, bây giờ cuống quá mụ cả đầu, tiêm thì tiêm xong rồi ạ, bác sĩ xem có cần tiêm thêm mấy mũi nữa không ạ, làm phiền bác sĩ quá.

Giáo sư Giang chẳng nói chẳng rằng, mặt vẫn lạnh tanh cảm ổng nghe lên nghe lưng cho đứa bé:

- Đứa trẻ này cơ thể yếu ớt quá, bị cảm dẫn đến viêm phổi, viêm phổi dẫn đến hen suyễn.

Tô Mạt và bà Đồng sững sờ:

- Vậy phải làm sao ạ?

Giáo sư Giang nói:

- Phải làm sao? Tôi thấy không ổn đâu, nhập viện đi. Có điều bây giờ nhiều trẻ bị ốm, không có giường, mấy người sang bệnh viện khác hỏi xem.

Hai mẹ con ôm đứa bé ra ngoài, bà Đồng trách con dâu:

- Vừa rồi đông người thế mà con làm bác sĩ giận, bây giờ không khám cho chúng ta, nước cũng không truyền, con bảo làm sao bây giờ?

Tô Mạt lí nhí:

- Hay là sang bệnh viện Nhi?

Bà Đồng sốt ruột:

- Xa thế? Lát nữa mẹ phải về nhà nấu cơm, Nữu Nữu sắp tan học rồi.

Nữu Nữu mà bà Đồng nói là con gái của anh trai Đồng Thụy An, nhà họ Đồng lần đầu tiên có cháu gái, từ khi sinh ra đã ở với ông bà nội, bà Đồng không có con gái nên quý cháu như vàng.

Tô Mạt cúi đầu không nói, nghĩ mãi bỗng sức nhớ ra Đồ Nhiễm, bèn nói:

- Hay là mẹ về đi, một mình con cũng được. Chồng của bạn con là bác sĩ ở đây, để xem anh ấy có giúp được không.

Thấy cô như vậy, bà Đồng thở dài:

- Con không được, mẹ vẫn ở lại với con thì hơn, đừng nói thêm điều gì đắc tội với người ta nữa.

Nói đoạn bèn giục con dâu mau liên hệ với người ta.

Lúc Đồ Nhiễm nhìn thấy Lục Trình Vũ, anh quả nhiên đang đi thăm bệnh, phía sau là mấy y tá và bác sĩ thực tập, đáng vẻ cung kính. Lục Trình Vũ làm việc nghiêm khắc, cẩn thận, đội ngũ áo trắng tập trung lại một nơi, im ắng và nghiêm trang hơn hẳn lúc thường.

Thỉnh thoảng anh quay ra phía sau đặt câu hỏi, lời lẽ ôn hòa, điềm tĩnh, logic chặt chẽ, sinh viên nếu không chuẩn bị đầy đủ, khó tránh khỏi ấp úng, anh có thể nhanh chóng đưa ra câu trả lời, hơn nữa luôn nói đúng trọng tâm, nói xong cũng không cố ý phê bình, nhưng lại khiến người ta tự thấy hổ thẹn.

Có nhiều lúc, dường như anh rất muốn lắng nghe bệnh nhân nói. Mỗi lúc như vậy, khóe miệng chàng bác sĩ trẻ hơi mím cười, ánh mắt khích lệ đối phương, ân cần, chăm chú.

Một ông cụ nằm trên giường bệnh nắm tay anh nói:

- Bác sĩ Lục, tôi thấy khỏe hơn nhiều rồi, cậu xem, cậu xem tôi có thể xuống đất đi được rồi.

Vừa nói, ông cụ vừa cố gượng dậy, dịch về phía trước mấy bước cho anh xem.

Anh gật đầu nói:

- Bác Triệu, cháu nghĩ hai ba ngày nữa là bác có thể về nhà bế cháu được rồi.

Ông cụ cười rạng rỡ.

Thấy một bên dây giày của ông cụ tuột ra, anh bình thản cúi xuống buộc vào giúp ông. Mấy người đi phía sau ngơ ngàng nhìn nhau, ông cụ không biết phải làm thế nào, đành rối rít cảm ơn. Bác sĩ chủ trị thông thả đứng dậy, cười hiền lành.

Một bác gái trung niên bỗng thò đầu sang hỏi anh:

- Bác sĩ Lục, tôi muốn hỏi cậu chuyện này, cậu đã có bạn gái chưa?

Mọi người ồ lên cười, bác gái kia hơi ngượng:

- Tôi muốn giới thiệu...

Lục Trình Vũ cười đáp:

- Dì ơi, cháu đi sớm một bước, lấy vợ từ năm ngoái rồi ạ.

Bác gái vỗ đùi thở dài:

- Tiếc quá, biết thế tôi vào nhập viện sớm một năm có hơn không.

Còn chưa dứt lời, mọi người đều cười ầm lên, không khí trầm lắng lúc nãy hoàn toàn tan biến.

Hôm nay trời rất đẹp, ánh nắng lọt qua khung cửa, hắt lên mái tóc đen nhánh, chiếu sáng gương mặt rạng ngời, trẻ trung của anh. Một phút bất cẩn, Đồ Nhiễm bị ánh sáng ấy làm cho chói mắt.

Khi từ phòng bệnh đi ra, Lục Trình Vũ mới nhìn thấy cô, anh chồng không khỏi kinh ngạc nhủ mày.

Đồ Nhiễm nói rõ mục đích, anh bế đứa bé lên kiểm tra khoang miệng, rồi lại nghe tim phổi cẩn thận, xong xuôi mới nói:

- Không nghiêm trọng, viêm đường hô hấp trên, nhiều đờm, phổi không việc gì.

Tô Mạt thấy nhẹ cả người, nhưng vẫn hỏi:

- Trong phổi không có tiếng rít ọ? Sao lúc thở vẫn kêu rít lên như thế?

Anh giải thích:

- Là vì cổ họng có đờm, em bé lại còn nhỏ, khi hô hấp đờm tạo tiếng động truyền đến phổi, cho nên nghe giống như phổi có vấn đề.

Tô Mạt vẫn chưa yên tâm:

- Bác sĩ Giang ở phòng khám đã khám và nói vừa viêm phổi vừa bị suyễn, bảo phải nhập viện mà?

Thấy cô bán tín bán nghi, Lục Trình Vũ cũng không để bụng. Anh lật bệnh án ra xem, vừa nhìn đã không khỏi chau mày, trầm ngâm:

- Sao lại dùng hormone cho trẻ con? – Anh có vẻ nghi ngờ. – Nhập viện điều trị chẳng qua cũng lại dùng kháng sinh, không khác gì với phòng khám cả, hiệu quả chẳng bao nhiêu mà dùng nhiều lại không tốt. Chỉ có điều em bé còn nhỏ quá, đờm tan chậm, uống thuốc nhiều không tốt cho hệ tiêu hóa, có thể thử dùng máy hút đờm xem sao. Bố mẹ không cần lo lắng quá, sốt virus có một quá trình tự hồi phục, cơ thể sẽ tự động làm tan đờm. Đương nhiên, nếu mọi người vẫn muốn nhập viện thì không phải là không được.

Tô Mạt không quyết định được, ngoảnh lại nhìn mẹ chồng rồi mới nói nhỏ:

- Cứ cho con bé nhập viện thì em mới yên tâm được, mấy đêm nay nó ho mãi chẳng ngủ được.

Lục Trình Vũ gật đầu:

- Theo tôi!

Mọi người xuống lầu đi tới khoa Nhi, anh gõ cửa văn phòng, một cô gái đáng vẻ như bác sĩ bước ra.

Cô gái đó xinh đẹp, dịu dàng, bộ đồng phục hơi rộng càng làm nổi bật thân hình mảnh mai, thon thả.

Nhìn thấy cô ấy, Đồ Nhiễm liền cảm thấy như đã từng gặp ở đâu, nhất thời không nhớ ra được. Nhưng trực giác xui khiến, nội tâm lại không ngừng thúc giục đại não gắng sức nhớ lại, tâm trạng cô bỗng căng thẳng.

Đứng trước mặt Lục Trình Vũ, cô bác sĩ hình như không được tự nhiên cho lắm, hơi nhón nhón chân, động tác này khiến cô ấy trông giống như một thiếu nữ đang yêu đang làm nũng với bạn trai. Cô ấy nhìn người đàn ông trước mặt, hỏi:

- Tìm em à?

Lục Trình Vũ cũng không giới thiệu những người đi cùng, chỉ nói:

- Ở đây có một em bé bị viêm đường hô hấp trên, muốn nhập viện điều trị, có giường không?

Cô bác sĩ nửa cười nửa không:

- Lại là con anh à?

Lục Trình Vũ nhìn cô ta, vẻ mặt hơi kỳ lạ:

- Không phải.

Cô bác sĩ yếu điệu chìa tay về phía anh:

- Bệnh án đâu?

Anh đưa bệnh án cho cô ta:

- Nhìn đơn thuốc đồng nghiệp khoa em kê mà xem.

Cô bác sĩ liếc nhìn cái tên ký trên đơn thuốc, cười phì một cái:

- Lại là bà ấy, anh có biết biệt danh của bà ấy ở khoa em là gì không?

- Là gì?

- Vua hormone. – Cô bác sĩ lắc đầu. – Loại bác sĩ khoa Nội xuất thân từ đại học công nông binh này, lòng dạ còn độc ác hơn cả vị bác sĩ khoa Ngoại là anh đây.

Anh buột miệng hỏi:

- Lòng dạ anh đâu có độc ác?

Cô bác sĩ cúi đầu lật tập bệnh án trên tay, nói nhỏ một câu:

- Còn phải xem đối phương là ai.

Lục Trình Vũ không khỏi nhìn kỹ cô ta, rồi ngay lập tức nhìn sang chỗ khác, có lẽ đang tính xem nên nói gì, nhưng cuối cùng lại không nói ra miệng, chỉ có khóe miệng khẽ nhếch lên, nở một nụ cười nhàn nhạt.

Phút chốc, cả hai người họ đều không nói gì.

Cô bác sĩ kia bèn hỏi:

- Đứa bé đâu?

Nghe vậy, Tô Mạt vội bế con gái tới.

Cô bác sĩ nhìn đứa bé cười:

- Em bé xinh quá.

Đồ Nhiễm bỗng nhớ tới một người.

Trong lễ cưới một năm trước, lần đầu gặp mặt, cô là cô nàng xấu xí trát bột son phấn mua vui ọi người, còn người ta khí chất tao nhã, phóng khoáng, tự nhiên, khi đó Chu Tiểu Toàn đã nói: Cậu không xinh bằng người ta.

Lúc này, nhìn chiếc áo blouse trắng người ta khoác trên người, tim cô không khỏi chùng xuống.

Cô bác sĩ không biết đã quay sang nhìn cô từ bao giờ, hai người hết sức ăn ý mà không nói gì, chỉ nhìn nhau cười.

Lại nghe thấy Tô Mạt hỏi:

- Bác sĩ, xin hỏi nên gọi cô như thế nào?

Cô gái dịu dàng đáp:

- Tôi họ Lý, Lý Sơ Hạ.

22

Ngay ngữ nói: Tiết tháng Tư như mặt em bé[5].

[5] Ý nói thời tiết tháng Tư hay thay đổi thất thường như vẻ mặt em bé thoát buồn thoát vui.

Trời tháng Tư, trông thì tưởng là ngày xuân ấm áp, không ngờ nhiệt độ thay đổi đột ngột, chớp mắt đã vào tiết lạnh mùa xuân, cảm cúm gia tăng, phòng bệnh khoa Nhi càng thêm huyền ảo, khắp nơi vang lên tiếng ho hắng của trẻ con và người lớn.

Cuối cùng Tô Mạt cũng cho con gái nhập viện được, nhưng giường đang thiếu, con cô bị xếp vào phòng theo dõi bệnh nhân nặng.

Mấy hôm sau, sức khỏe đứa bé đã khá hơn, đêm không còn ho nữa, Tô Mạt thở phào. Nhưng mấy ngày liền chứng kiến những cảnh hiểm nghèo và khổ sở trong bệnh viện, lòng cô vẫn không thấy dễ chịu.

Đầu tiên là một cô bé tám, chín tuổi nằm giường bên, bị bệnh máu, phải tiêm hormone khiến gương mặt nhỏ nhắn phù lên như cái bánh bao, nhưng lại chẳng có chuyển biến tốt, cứ cách vài hôm lại bị lôi đi làm xét nghiệm. Mẹ cô bé khẽ nhắc tới bệnh tình của con là lại khóc, nói gia đình họ làm công ăn lương, bây giờ trông cậy hết vào ông chồng, sắp không chống chọi nổi nữa, vân vân và vân vân.

Rồi một bệnh nhân nhỏ xíu ở một giường khác, vừa đầy tháng, bệnh tim bẩm sinh phải phẫu thuật gấp. Đứa bé ấy bẩm sinh yếu ớt, tiếng khóc nghe như tiếng mèo hen, bố mẹ ở nông thôn, sau khi hỏi thăm về viện phí bèn bế con bỏ đi biệt tăm.

Lại còn cậu bé con ở giường đối diện, lúc sinh ra hít phải nước ối nên bị hen suyễn bẩm sinh, cộng thêm bệnh tim bẩm sinh, mỗi khi ngủ lại khò khà khò khè như kéo bễ, ngủ chẳng được bao lâu lại khó chịu tỉnh giấc rồi ngoác mồm ra khóc. Cả đêm, Tô Mạt trằn trọc, trằn trọc với tiếng hít thở của cậu bé, chỉ sợ nhờ một nhịp thở là cậu bé sẽ ra đi.

Những gì chứng kiến trong ngày, đều liên quan đến sinh tử.

Đồ Nhiễm tới thăm em bé, Tô Mạt không nín được than vãn với cô, rồi lại thở dài:

- Cũng may con nhà mình không bị bệnh gì nặng, nếu không chắc mình cũng khóc hết nước mắt mà chết. May mà sắp ra viện rồi, nếu không mình cũng bị trầm cảm mất thôi. Đúng là khâm phục mấy vị bác sĩ này, ngày nào cũng chứng kiến những chuyện tang thương của nhân gian, mình là người ngoài hằng ngày chứng kiến mà còn thấy ngao ngán, huống chi họ còn phải đích thân chẩn đoán, làm phẫu thuật, tâm lý không phải là mạnh mẽ bình thường đâu.

Đồ Nhiễm nói:

- Có lẽ gặp nhiều nên trơ lì rồi.

Tô Mạt nói:

- Chồng cậu rất nhiệt tình, không thấy bị trơ.

Đồ Nhiễm đáp:

- Đừng có bị vẻ ngoài đánh lừa, thực ra con người anh ấy rất máu lạnh.

Tô Mạt mỉm môi cười mãi, rồi nháy mắt ra hiệu với cô:

- Đừng nói xấu người khác sau lưng.

Đồ Nhiễm ngoảnh đầu lại, có mấy vị bác sĩ đang bước vào, anh cũng ở trong số đó.

Anh mắt anh lướt qua phía trước cô, dừng lại trên người con gái Tô Mạt, cuối cùng anh gật đầu với Tô Mạt.

Mấy vị bác sĩ xúm quanh giường đối diện, có lẽ là hội chẩn cho bé trai.

Đồ Nhiễm nói nhỏ:

- Xem kia, coi mình như người vô hình ấy.

Tô Mạt cười cô:

- Kết hôn không đồng nghĩa với tình yêu cháy bỏng, bây giờ mình với Đồng Thụy An chẳng phải cũng thế sao, cả ngày không thấy mặt nhau, gặp nhau rồi cũng chỉ toàn chuyện đưa cà mắm muối với chuyện con cái. Cậu yên tâm, có con rồi cậu cần bản sẽ chẳng có thời gian lo cho anh ấy. – Nói rồi lại khen thêm một câu. – Chu Tiểu Toàn nói đúng, chồng cậu thật sự rất tốt, đặc biệt là lúc khoác áo blouse trắng, khí chất ấy... Đàn ông cứ phải nhìn khí chất, tiếp theo là chiều cao, cuối cùng mới là dung mạo.

Đồ Nhiễm nói:

- Nếu tệ quá thì mình tìm anh ấy làm gì, chẳng phải là muốn cải tạo nòi giống nhà mình hay sao.

Tô Mạt chỉ vào cô, cười cười:

- Cậu thế này còn cần phải cải tạo sao? – Rồi không thèm nghĩ ngợi gì, cô nói luôn. – Bác sĩ chủ trị của con gái mình, chính là cô bác sĩ Lý lần trước ấy, xinh nhỉ, người có ý với cô ấy nhiều lắm, mấy hôm nay mình gặp mấy người rồi.

Đồ Nhiễm trêu cô bé con:

- Người ta có tài có sắc, đương nhiên phải cao giá.

Tô Mạt thở dài:

- Đúng thế, nghề nghiệp lại ổn, nói năng cũng dễ nghe. Đâu có như mình, bao nhiêu năm nay rồi vẫn ngắc ngoải trong trường trung học làm một giáo viên môn phụ, có cũng được, không có cũng chẳng sao, quản lý chìa khóa phòng máy...

Mỗi lần nói đến chuyện này, Tô Mạt lại không khỏi chán chường, nghề nghiệp và thu nhập vẫn luôn là điều cô canh cánh trong lòng. Lăn lộn trong giang hồ sợ nhất là so sánh, tuy nhân duyên tốt đẹp, có chồng kẻ bên, lại có con gái xinh xắn, nhưng nhìn những người cùng trang lứa sự nghiệp lên vùn vụt như điều gặp gió, cô vẫn không khỏi ngưỡng mộ. Tính cô vốn yên phận, coi thường danh lợi, nhà êm cửa ấm, cơ thể khỏe mạnh, xinh đẹp mới là chuyện lớn trong đời, hơn nữa kết hôn xong là nhanh chóng có con, càng chẳng có tinh thần và tâm trí để phấn đấu cho sự nghiệp.

Nhưng sự thanh bạch của cô, trong mắt người khác lại là không có tiền đồ, người khác này chính là mẹ của Đồng Thụy An.

Bà Đồng là người phụ nữ hiếu thắng, được dạy dỗ theo tư tưởng phụ nữ có thể chống đỡ nửa bầu trời[6], lại sống ở nơi thanh tịnh, tường cao hào sâu, bốn bề toàn con cháu nhà danh gia vọng tộc, dòng dõi thư hương, ai cũng như cá gặp nước, chỉ có nhà họ Đồng là ngoại lệ.

[6] Câu nói đề cao sức mạnh người phụ nữ của Mao Trạch Đông, năm 1968.

Chồng bà, giáo sư Đồng, là người học cao hiểu sâu nhưng quan hệ xã giao kém, khi bầu viện sĩ lại bị người ta tranh chức.

Bà Đồng có hai người con trai, cậu cả tính tình phù phiếm không phải tuýp người học hành, làm nên sự nghiệp; cậu thứ hai thì giỏi giang, học vấn tốt, dung mạo tốt, nhân phẩm tốt, thế nhưng lại vợ được một cô vợ tính lễ chẳng có ô dù, lại chỉ tổ vướng chân trên mọi mặt: học vấn thường thường bậc trung, không giỏi ăn nói tính tình yếu đuối, nếu không muốn nói là nhu nhược, không có chí tiến thủ, lờ đờ sống qua ngày... Bà cụ cả đời tính tình cao ngạo sao nở cam lòng, chỉ là bất đắc dĩ với sự lựa chọn của con trai.

Chuyện đến nước này, chẳng thà coi như mắt không thấy tim không đau, nhưng nó lại đẻ ra một đứa cháu gái cho bà nuôi, không trông cháu thì sợ con út có ý kiến, ảnh hưởng đến quan hệ mẹ con, nếu trông thì lòng lại khó chịu, đúng là mẹ nào con nấy nghĩ đi nghĩ lại cũng chẳng tài nào ưa nổi.

Được cái tính bà khôn khéo, chưa từng nặng lời trước mặt cô, khó chịu đến mấy cũng chỉ ném đá giấu tay.

Ví dụ như thấy con dâu nhà hàng xóm, bà bèn vờ như vô tình nói: Con trai nhà ấy cũng chẳng ra làm sao, may mà có cô vợ giỏi giang, cũng là giáo viên trung học dạy tiếng Anh, phụ huynh mời nó dạy thêm, toàn dùng xe đẹp đưa đón.

Hoặc là: Con gái nhà ai, nhà ai du học về nước, làm việc trong một ngân hàng ở Bắc Kinh, tiền lương một năm cả trăm nghìn tệ. Trước đây bố mẹ nó còn ngó nghiêng thằng út nhà ta, tiếc là thằng út đã có người yêu rồi.

Tệ nhất là: Dâu trưởng nhà ta tuy học hành không cao, nhưng được cái tính tình mạnh mẽ như đàn ông, tự mình kinh doanh, biết kiếm tiền.

Tô Mạt cũng không phải đồ ngốc, nhìn đồng lương một tháng hơn nghìn tệ của mình, trong lòng cô ngán ngẩm. Chỉ có điều tính cô nhẫn nhịn, không hề phản bác, cùng lắm là túm lấy Đồng Thụy An xả giận một hồi, rồi cũng thôi.

Cô và Đồ Nhiễm là chỗ bạn bè thân thiết lâu năm, khó tránh khỏi kể lể với bạn vài câu.

Đồ Nhiễm cười:

- Tô Mạt, thực ra con người cậu cũng cao ngạo, chỉ có điều bị hoàn cảnh trói buộc.

Nghe vậy Tô Mạt lắc đầu quầy quậy:

- Nếu mình như thế, thì đã chẳng thành thế này.

Đồ Nhiễm nói:

- Nếu không, thì sao cậu lại bận tâm đến trò khích tướng của mẹ chồng cậu? Cậu đây là lòng tham không đáy. Lại nói đến cái cô bác sĩ Lý đó, điều kiện của người ta có tốt đẹp đến mấy cũng đã ba mươi rồi, chưa biết chừng còn đang ngưỡng mộ cậu có chồng đẹp, con ngoan, cuộc đời viên mãn. Ai cũng có những bất mãn của riêng mình, với bản thân đã thế, với người khác càng như vậy. Nếu cậu ca khúc Dương xuân bạch tuyết[7], người ta sợ cậu uyên thâm khó hiểu; nếu cậu bày trò cây nhà lá vườn, người ta lại nhạo cậu không mũ cao áo dài, đâu ai hiểu trái tim cậu còn cao quý hơn mũ cao áo dài. Cho nên, nếu cậu cứ mãi chạy theo suy nghĩ của người khác, làm sao có thể yên ổn sống qua ngày?

[7] Nhạc khúc cao cấp thời Chiến quốc, sau được ví với các tác phẩm nghệ thuật uyên thâm, không phổ biến rộng rãi.

Nghe vậy, Tô Mạt bất giác gật đầu:

- Ai ai cũng chỉ thích mũ cao áo dài, đâu ai hiểu trái tim cậu còn cao quý hơn mũ cao áo dài... tâm hồn văn thơ lai láng của cậu lại trào dâng rồi.

Đồ Nhiễm cười:

- Câu này chỉ phù hợp với cậu, không hợp với mình, cậu bản tính hiền lành, mình không bì được.

Hai người chụm đầu bàn bạc, đang say sưa thì bỗng nghe thấy một giọng nói sang sảng thình lình cất lên từ phía đối diện:

- Bác Trương, hôm nay sao cháu bác chưa uống thuốc nhỉ?

Hai cô gái ngẩng đầu lên. Trước mắt là một người đàn ông tầm năm mươi tuổi, dáng vóc cao to, giọng nói sang sảng, nhìn biết ngay là một người mau mồm mau miệng, thẳng thắn, cởi mở.

Ông Trương lúng túng:

- Giáo sư Lục, tiền tôi dành dụm không đủ dùng, mới gọi điện hỏi vay bạn bè rồi, bây giờ còn chưa vào tài khoản.

Giáo sư Lục nói:

- Tình trạng bé không ổn lắm, cho nên không thể ngừng thuốc dù chỉ một ngày, chúng ta phải tạm thời khắc phục vấn đề hen suyễn mới có thể nghĩ tới chuyện lớn như tim mạch. Thuốc tôi kê cho bác đã là loại rẻ nhất rồi, chẳng phải bác mới chuyển tiền vào sao, sao nhanh hết thế?

Ông Trương nói:

- Hôm trước làm mấy loại kiểm tra, xét nghiệm, tiêu mất một ít, hôm qua y tá trưởng tới nói, hết tiền thì ngừng thuốc, hôm qua đã ngừng rồi. Cháu tôi cả đêm không ngủ, khó nhọc ho suốt đêm.

Không nhịn được, ông giáo sư già gắt um lên:

- Nói ngừng là ngừng, suốt ngày tiền tiền, thôi thế này, để tôi cho bác vay hai nghìn tệ trước, cứ mua thuốc cho thằng bé xong rồi tính.

Ông Trương mãi không nói được câu nào, cứ đưa tay lau nước mắt, gật đầu cảm ơn.

Tô Mạt nói nhỏ:

- Vị giáo sư này tốt quá, nghe nói là chuyên về các bệnh hô hấp của trẻ em.

Đồ Nhiễm gật đầu:

- Cho nên mới nói sự cao quý của trái tim còn ăn đứt mũ cao áo dài, hạng như mình chỉ rất một lũ tục tằn, sắc hơi tiền tài dục vọng thôi.

Có rất nhiều chuyện trong cuộc sống, trước khi xảy ra đều có điềm báo trước, nhưng khi đó không nhận thức được, sau này nghĩ lại, mới tỉnh ngộ.

Hai ngày sau, buổi chiều Đồ Nhiễm về nhà, người đông xe ít, đành phải gọi taxi.

Lần này cô gặp một bác tài khá hay chuyện, dọc đường cứ cầu nhàu ca thán tình hình đường sá, công việc cực khổ, giá xăng tăng vọt, khách hàng không chịu hiểu, người nhà không thông cảm, con không chịu học, giáo viên trù úm.

Ngoài cửa xe là từng hàng người đứng đợi xe buýt, mệt mỏi, rệu rã, tiếng còi xe vang lên inh ỏi, mọi âm thanh ồn ã không ngừng xoáy vào tai, mỗi con người đang nôn nóng đều dần dần đánh mất sự kiên nhẫn của mình.

Đầu óc Đồ Nhiễm lúc này trống rỗng, có lẽ ngôi nhà phía trước sẽ mãi mãi là một nơi không ngừng khiến lòng cô mỏi mệt.

Khi về đến nơi, sẽ chỉ có những ô cửa tối đen và căn bếp lạnh lẽo đợi cô, không chút sinh khí.

Đột nhiên, mấy câu nói từ chiếc radio bỗng lọt vào tai cô.

Đầu tiên là “Bệnh viện trực thuộc Đại học Y Đồng Tế”, sau đó là “khoa Ngoại Tim mạch”, rồi “một bác sĩ chủ nhiệm họ Lục”..., những từ này xuất hiện trên kênh thời sự địa phương đã khiến cô khá ngạc nhiên rồi, nghe tiếp lại như bị giáng vào đầu một cú: “Tối ngày hôm qua, khi đang tản bộ trong bệnh viện, bị một chiếc xe phóng nhanh đâm phải, đột nhiên phát bệnh tim, không cứu chữa được đã qua đời.”

Cô bỗng cảm thấy tay chân bủn rủn, đầu ong ong, nhất thời không thể nhớ ra Lục Trình Vũ có bị bệnh tim không, lên chức chủ nhiệm từ bao giờ, tối qua anh đi trực hay ở nhà... Bị giáng một cú bất ngờ, trí nhớ của cô bỗng đặc quánh lại, sau cùng lại nghĩ, đây là tin thời sự hay là mục kể chuyện nhĩ.

Trong lúc mơ hồ, bác tài mỉm cười:

- Thời buổi này cũng thật là, đi vài bước ở cửa nhà mình cũng bị tai nạn, xúi quẩy thật, ông trời gọi đây mà...

©STENT

Đồ Nhiễm bỗng quay ngoắt sang nhìn khiến bác ta giật mình, sau đó cô lí nhí nói:

- Cháu, cháu muốn tới Đồng Tế.

Xuống xe, Đồ Nhiễm chạy một mạch, cơm tối còn chưa ăn đường huyết lại tụt, cả người bủn rủn, mặt trắng bệch, ánh mắt hoang mang vô định.

Trên đường không gặp ai quen, điện thoại vẫn không gọi được, càng chạy về phía trước chân cô càng rún ra, cuối cùng chạy đến quầy của khoa Ngoại Tim mạch, thấy một cô y tá đang cúi đầu làm việc, cô bèn nơm nớp tiến lên hỏi:

- Chào cô, xin hỏi hôm nay bác sĩ Lục Trình Vũ trực phải không ạ?

Cô y tá ngẩng lên nhìn:

- Đến tiếp thị thuốc hả? Đừng mất công, bác sĩ Lục không quan tâm đến mấy chuyện này đâu.

Đồ Nhiễm ngẩn ra, đang định lên tiếng thì nghe thấy bên cạnh có người cười:

- Tiểu Hồ, em nhầm rồi.

Người nói là một vị bác sĩ trẻ, lần trước đi kiểm tra phòng bệnh cùng Lục Trình Vũ, từng gặp Đồ Nhiễm.

Chàng thanh niên đó trông có vẻ mệt mỏi, bận rộn, xem báo cáo trong tay vừa bảo cô:

- Hay là chị lên sân thượng xem, có lẽ anh ấy đang nghỉ trên đó, hôm nay bận quá, cả ngày bây giờ mới nghỉ được một lúc...

Cô vội vàng cảm ơn, coi như thở phào nhẹ nhõm, trên hành lang, cô dựa vào tường nghỉ một lúc, chợt cảm thấy mình đúng là sơ suất: Thứ nhất, theo tuổi của anh hiện giờ, cùng lắm chỉ là một bác sĩ phó chủ nhiệm, không thể nào lên tới cấp chủ nhiệm được. Thứ hai, trước giờ anh khỏe như vâm, sao có thể mắc bệnh tim mạch được. Thứ ba...

Sân thượng nằm phía cuối, bên trái hành lang, đối diện là cầu thang bộ và thang máy, ở giữa là một ô cửa sổ lớn. Lúc trước cô căng thẳng quá nên không để ý, giờ mới từ từ bước tới đó, hơi thò đầu ra ngoài, liền nhìn thấy anh.

Anh đang lặng lẽ ngồi trên chiếc ghế băng, tay cầm một chai nước khoáng nhưng không uống, chỉ đắm chiêu nhìn về phía xa trong ráng chiều nhập nhoạng, không biết đang nghĩ gì.

Cô do dự một lúc, quay người đi về phía bên phải, đưa tay ấn nút thang máy.

Cánh cửa thang máy khép chặt phản chiếu bóng dáng mỏng manh của cô, mệt mỏi, bơ phờ, uể oải, rệu rã, mái tóc dài buộc sau gáy đã hơi tuột ra, vài sợi tóc lòa xòa bên má, bộ váy trên người nhăn nhúm, tay còn xách một cái túi mua hàng to tướng của siêu thị Metro.

Cô bất giác làm mặt hề với bóng người trong gương, nhớ lại lúc trước làm trình được viên, cô trang điểm kỹ hơn bấy giờ nhiều, cũng sẽ không xách túi mua hàng của siêu thị chạy lăng xăng khắp phố.

Cái túi cũng đã cũ, lần đầu tiên đi Metro cô mua mất một tệ, vừa chắc chắn lại bền, cô quen gấp túi ni lông thành những hình tam giác be bé nhét vào trong góc túi da, phòng khi dùng đến.

Cái túi rất to, cứ chúc xuống đất, khiến trông cô càng thêm hài hước. May mà đồ bên trong không nhiều, bánh mì nguyên cám^[8], một hộp bơ nhỏ, hai lát pho mát, xúc xích salami, và thêm một túi kẹo gồm gấu.

[8] Là loại bánh mì làm bằng bột mì nguyên cám, có nhiều chất xơ và tiêu hóa lâu hơn loại bánh mì thông thường.

Ngoài kẹo gấu, những thứ còn lại đều là do Lục Trình Vũ bảo cô mua.

Anh không cầu kỳ trong ăn uống, chỉ có một chút yêu cầu đối với bữa sáng. Trước đây ăn bữa sáng kiểu Tàu, anh luôn cảm thấy không đủ năng lượng, công việc bận rộn, hao tổn thể năng, chưa tới trưa đã đói. Sau đó ra nước ngoài một thời gian, cảm thấy bánh mì nguyên cám phết bơ kẹp thêm vài lát pho mát, xúc xích khá hiệu quả, chuẩn bị cũng không mất thời gian, sức lực, nên dần duy trì thói quen đó tới tận bây giờ.

Một lát sau, cậu bác sĩ chỉ đường lúc trước bê một hộp cơm chạy tới, thấy Đồ Nhiễm đang đợi thang máy bèn hỏi:

- Chị đã tìm thấy anh Lục chưa ạ?

Đồ Nhiễm mỉm cười với cậu ta, rồi cô nhìn thấy Lục Trình Vũ đi từ ngoài vào, hỏi cậu bác sĩ trẻ:

- Báo cáo làm xong chưa?

Cậu bác sĩ trẻ đáp:

- Xong rồi ạ, em để ở trên bàn anh.

Anh khẽ gật đầu, lúc này mới quay sang nhìn Đồ Nhiễm:

- Sao lại đến giờ này?

Đồ Nhiễm nói:

- Em đến xem con gái Tô Mạt khá hơn chút nào chưa.

- Khoa Nhi ở tầng dưới. – Anh nghĩ một lúc rồi hỏi. – Không phải hôm qua mẹ con họ đã ra viện rồi sao?

- Thế à? Tô Mạt không nói với em. – Cô ngừng lại một lát rồi hỏi. – Ăn cơm chưa?

- Chưa.

Cô đưa túi đồ cho anh:

- Hay là ăn cái này trước cho đỡ đói?

Anh nhìn vào trong túi:

- Cũng được. .

Họ bước ra sân thượng, Đồ Nhiễm đặt chiếc túi lên ghế băng, rút khăn ướt ra đưa cho anh rồi lại chỉ vào chai nước trong tay anh:

- Khát quá, cho em xin một ngụm.

Cô lấy chai nước trong tay anh, nhưng vặn mãi không được, đành phải đưa lại.

Động tác của anh rất nhanh nhẹn, trước lúc mở nắp chai cho cô, anh đã kẹp pho mát và xúc xích vào giữa hai lát bánh mì, sau đó đặt vào tay cô.

Cô uống nước, nhúu mày:

- Không cần, em ăn rồi.

Cô vẫn không quen ăn bánh mì đen, chê nó chua chua, khô cứng, gần như khó nuốt xuống được, nhưng cô cũng không quên tiếp tế lương thực cho anh. Nhưng mấy thứ này chỉ bán trong một siêu thị, mỗi lần đi cô gần như phải chạy nửa vòng thành phố, nếu là đi sau khi tan làm thì làm gì còn thời gian mà ăn tối.

Ở cùng nhau mấy tháng, không thể không thừa nhận, cô là một bà chủ gia đình đúng nghĩa, ít nhất là vượt quá dự tính của anh.

Đồ Nhiễm đã đói lắm rồi, cô định lấy kẹo gôm, nhưng vẫn chậm hơn anh một nhịp.

Anh nhét kẹo vào túi, rồi lại giơ bánh mì ra trước mặt cô kiên quyết:

- Ném thử xem, không khó ăn đến thế đâu, tốt cho sức khỏe.

Không nói lại được anh, chẳng còn cách khác, cô đành cầm lát bánh trong tay, chậm rãi nhâm nhi từng miếng nhỏ.

Trời đã tối.

Thành phố dạo này nhiều gió hanh và bụi bặm, bốn bề mù mịt, nhưng vẫn thấp thoáng nhìn thấy vài ngôi sao, vầng trăng cuối trời vừa không tròn đầy vừa chẳng đẹp để gì, nhưng Đồ Nhiễm vẫn thần thờ ngắm nhìn. Lúc không nhìn thấy thì thường không nhớ ra, nhìn thấy rồi thì lại giống như bị rối loạn ám ảnh cưỡng chế[9], không ngừng suy đoán mặt trái của nó.

[9] OCD (Obsessive-Compulsive Disorder): một dạng rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính. Dấu hiệu phổ biến của bệnh đó là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng mà không có do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng.

Cô đã thắm mệt nên không muốn nói nhiều, chẳng bao lâu sau, cái bánh sandwich đã cắn được hơn nửa, phần còn lại dù thế nào cô cũng không thể ăn tiếp, bèn tiện tay để sang bên cạnh, đặt vào tay Lục Trình Vũ.

Anh vừa mới ăn xong một phần, giờ lại cầm lấy ăn tiếp. Cô nhớ anh trực đến hết sáng mai, nhưng vẫn hỏi:

- Bây giờ anh làm xong?

Anh nói:

- Sáng mai, sau đó đi viếng đám ma đồng nghiệp, có lẽ buổi chiều mới về.

Lúc này cô mới nhớ ra:

- Bác sĩ bị xe đâm là ở khoa anh à?

- Không, là một bác sĩ lớn tuổi khoa Hô hấp nhi. – Anh lại hỏi. – Sao em biết?

- Thời sự đưa tin, hình như họ Lục.

Anh gật đầu:

- Có lẽ em đã gặp giáo sư Lục rồi, chính là người cho bệnh nhân vay tiền trong phòng bệnh nặng buổi hội chẩn mấy hôm trước ấy.

Cô không khỏi bàng hoàng, rất lâu sau mới nói:

- Thật không ngờ!

Anh ừ một tiếng:

- Hồi trước khi anh luân chuyển đến khoa Hô hấp nhi, ông ấy hướng dẫn anh.

Cô trầm ngâm hồi lâu rồi mới hỏi:

- Đã bắt được kẻ gây tai nạn chưa?

- Bắt rồi thì sao...

Nhất thời, họ đều không nói gì.

Anh phẩy vụn bánh mì trên tay rồi đứng dậy:

- Được rồi, anh cũng phải đi làm việc đây.

Cô đứng dậy theo, bước tới dang tay ra ôm lấy anh, khi làm như vậy, trong lòng cô thoáng thấy mơ hồ; lúc vội vàng, đầu cô đập vào cằm anh.

Anh cúi xuống, hơi thở nhàn nhạt lướt qua gò má cô, hơi ngừng lại một lúc rồi nói:

- Về sớm đi!

Đồ Nhiễm cảm thấy anh nên tiếp tục làm gì đó, hoặc bản thân cô nên chủ động hơn một chút, giống như những đôi vợ chồng son khác, có nhiều động tác nhỏ nhỏ theo thói quen để duy trì sự thân mật mà không quá lộ liễu. Nhưng chẳng có gì xảy ra hết, như thể ném một viên đá vào mặt hồ, viên đá rơi tõm xuống, mặt nước như sâu không thấy đáy.

Cô buông tay ra, dọn dẹp mọi thứ trên ghế, anh đã đi vào trong. Lúc bước qua đầu hành lang, anh tiện tay đẩy cánh cửa sổ đang khép chặt ra, rồi đi thẳng vào phòng trực. Ngọn đèn ở đầu hành lang khiến căn phòng sáng trưng như ban ngày, bóng anh tan hòa vào xung quanh không một kẽ hở, trông càng thêm lạnh lùng và xa lạ.

Đồ Nhiễm đợi thang máy, không khí trong phòng hơi hỗn độn, cô đứng về phía cửa sổ, một ngọn gió nhẹ thổi bay tóc cô.

Như thể mới ngày hôm qua, cô đứng ở nơi này, mang tâm lý ảm đạm, thu hết dũng khí ám chỉ với anh chuyện kết hôn, khi đó cảm giác mà anh đem lại cũng xa lạ như thế này.

Cô nghĩ, nếu như không có chuyện này, có phải anh cũng sẽ dùng thái độ như khi làm việc, ôm một bầu nhiệt huyết, ở bên một người khác hưởng thụ tình yêu.

Cửa thang máy mở ra, Đồ Nhiễm bước vào, đưa tay nhìn đồng hồ, vẫn còn sớm, lại nhớ ra bà ngoại ở nhà nhờ cô đi mua thuốc, bèn quyết định về nhà xem thử.

Bà ngoại tuổi tuy đã cao nhưng vẫn còn rất khỏe mạnh, chỉ có điều huyết áp hơi cao và đau nhức xương khớp, từ trước tới giờ các loại thuốc bà kiên trì uống cũng chỉ là Vitamin C và B6. Đồ Nhiễm chưa bao giờ thấy mấy thứ thuốc đó có tác dụng gì, nhưng bà ngoại lại coi như mạng sống, hộp thuốc nhỏ lúc nào cũng đặt bên gối, cả ngày không rời.

Về đến nhà, cô phát hiện ra mẹ và bà ngoại đều không nói năng gì, chắc hẳn hai người lại cãi nhau vì mấy chuyện con con, giờ thấy cô tới, đều vui mừng muốn giữ cô lại.

Bà Vương Vĩ Lệ kéo cô lại cầu nhau, nói em trai con cả tháng nay không gọi điện về nhà, không biết chui rúc ở nước Mỹ làm cái trò gì. Năm ngoái bảo đã tốt nghiệp rồi, mấy tháng trước lại nói tốt nghiệp xong phải ở lại làm hai năm thì khi về mới tìm được vị trí ngon lành, bây giờ lại chẳng thèm đếm xỉa đến ai, lẽ nào bận đến mức ấy? Bà lại nói, thực ra tìm công việc tầm tầm là được rồi, không hy vọng nó đại phú đại quý, chỉ cần có cái bằng mang về là được.

Nhớ ra MSN của Đồ Loan thời gian gần đây cũng không thấy online, Đồ Nhiễm cũng thấy lo lắng, bèn chạy xuống lầu mua tấm thẻ điện thoại quốc tế rồi cùng với bà Vương Vĩ Lệ gọi sang Mỹ, nhưng không ai nghe máy. Bà ngoại ở trong phòng nghe vậy cũng sốt ruột, không nhịn được ra hỏi han mấy câu, lại bị bà Vương Vĩ Lệ quát um lên, bà cụ lại đưa tay lau nước mắt mãi.

Đồ Nhiễm bỗng cảm thấy những chuyện phiền lòng cứ liên miên không dứt, như thể sống trên đời là phải cả ngày cãi vã, không khỏi nói mẹ mấy câu, rồi lại vào phòng an ủi bà ngoại.

Trông bà cụ nhăn nhoe hơn trước, nhưng không gầy đi, quần áo vẫn sạch sẽ, chỉnh tề. Tuy bà Vương Vĩ Lệ nóng tính chê bà già rồi lắm chuyện, nhưng sẽ không để mẹ đẻ của mình phải chịu thiệt thòi trong cuộc sống.

Bà cụ thút thít:

- Mới đầu bà không đồng ý cho nó ra nước ngoài, người ta nói, ở nhà nghìn ngày tốt, ra cửa một giờ khó, giờ thì hay rồi, giống như con điều đứt dây, không biết phải chịu khổ đến mức nào nữa!

Đồ Nhiễm an ủi bà:

- Đồ Loan nó lớn rồi, có tay có chân, từ nhỏ đã thông minh, đâu phải chịu cực khổ, từ xưa tới nay chỉ có nó khiến người khác phải chịu khổ thôi.

Bà cụ chỉ lắc đầu:

- Hễ ra khỏi nhà là không thể theo ý nó được đâu.

Đồ Nhiễm nghĩ, bà ngoại đã sống trên cõi đời này hơn chín chục năm rồi, phải lo lắng biết bao bận, thoát tiên là con của mình, rồi lại đến con của con mình. Huống hồ bây giờ tuổi cao, chân tay không nhanh nhẹn, chuyện bà có thể làm cũng chỉ là ngồi nhà mà lo lắng thôi. Càng nghĩ cô càng xót xa, bèn nói:

- Bà cứ thích lo nghĩ lung tung, bà mà ra ngoài đi một vòng sẽ thấy, bên ngoài đâu có nguy hiểm như bà nói đâu, bà còn tưởng vẫn như hồi còn chiến tranh ấy ạ?

Bà cụ xoa đầu gối:

- Không đi nổi, ngay cả tầng ba cũng chẳng trèo nổi, thang máy cũng không dám đi, còn ra cửa cái nổi gì, cùng lắm là lần ra đến ban công thôi. Già rồi, sợ ngã ra đây lại gây phiền phức cho các con. Nhỡ mà ngã ra đây một cái, thì mẹ con chẳng phải phải nhảy lầu hay sao?

Đồ Nhiễm cười:

- Có con ở đây bà không ngã được đâu, cuối tuần này con tới đưa bà đi dạo phố.

Lúc này bà cụ mới vui vẻ lên một chút, hỏi cô:

- Gọi cả Tiểu Lục đến, lâu lắm rồi không thấy nó đến.

Bà Vương Vĩ Lệ đứng ngoài cửa nói ông ổng:

- Mẹ cũng giỏi sai bảo nhỉ, người ta bận rộn như thế, mẹ còn gọi người ta đến hầu mẹ nữa.

Bà cụ cuống quýt xua tay:

- Thôi, thôi.

Đồ Nhiễm cũng không chắc Lục Trình Vũ có rảnh hay không, lại nghĩ chắc anh muốn ở nhà nghỉ ngơi hơn là chạy khắp nơi, đành nói:

- Bà yên tâm, anh ấy khỏe lắm, chỉ có công việc là hơi bận thôi ạ.

Đồ Nhiễm biết bà ngoại rất thích cháu rể, từ nhỏ tới lớn cô cũng đã từng có bạn học hay đồng nghiệp nam đến nhà chơi, bà cụ vừa nhìn thấy mấy người đó là đánh mặt lại, rất ít khi trò chuyện. Cô còn tưởng là do bà tư tưởng phong kiến, không quen nhìn thanh niên trai gái thân thiết nên cũng không để ý. Chưa từng nghĩ một Lý Đồ trước đây, và một Lục Trình Vũ bây giờ lại là ngoại lệ.

Lý Đồ có khuôn mặt baby, dày mặt dẻo mềm, nhìn bà Vương Vĩ Lệ và bà ngoại đều vui vẻ, không cần để cập tới.

Nhưng Lục Trình Vũ không giống như vậy, khuôn mặt góc cạnh, khí chất lạnh lùng, tuy được các cô thiếu nữ yêu thích, nhưng lại cách tiêu chuẩn ưa thích của các bậc tiền bối đến hàng trăm kilomet. Là là, lần nào nhìn thấy anh, anh chưa kịp mở miệng nói gì bà đã cười tít cả mắt, luôn miệng tâm tặc:

- Đúng là thằng bé này tốt thật, cao ráo, lưng dài vai rộng, giỏi gánh vác.

Sau này Đồ Nhiễm nghĩ, đàn ông nhiều tinh thần trách nhiệm quá cũng chưa hẳn là hay, sống mệt mỏi, chẳng bằng làm theo ý nguyện của mình, cũng miễn cho người khác khỏi áp ôm hy vọng và những ảo tưởng xa rời thực tế.

22

Đồ Nhiễm không ngờ lúc này Lục Trình Vũ lại gọi điện tới.

Anh ra ngoài từ sớm, cô tưởng anh đi làm, khi đó cô còn chưa dậy, mơ màng nói:

- Biết ngay là anh không rảnh mà, sao anh cứ bận suốt cả ngày thế nhỉ?

Trong lúc lơ mơ cô nghe thấy anh hỏi:

- Có chuyện gì?

Cô vốn không hy vọng anh đáp lại, giờ bỗng tỉnh như sáo, bèn nói:

- Bà ngoại em nói lâu rồi không gặp anh, muốn anh qua chơi.

Vẫn không mở mắt ra, một lát sau cô nghe thấy anh nói:

- Xong việc anh sẽ tới.

Đồ Nhiễm cảm thấy anh đang nói cho qua chuyện, thầm nghĩ chả biết đến ngày nào tháng nào anh mới xong việc, bèn chẳng nói chẳng rằng, rúc vào trong chăn, trở mình mơ màng thiếp đi.

Thấy cô như vậy, Lục Trình Vũ cũng không quấy rầy thêm. Đồ Nhiễm có chứng thèm ngủ, anh biết điều đó, hơn nữa một khi đã ngủ thì sẽ ngủ say như chết.

Khi mới sống chung, anh không quen với việc có người nằm cạnh. Có lúc nửa mơ nửa tỉnh, ngón tay chạm phải một vật gì đó trơn mịn, mềm mượt như tơ, anh lấy làm lạ, bèn sờ một lúc, rồi lại lấy tay kéo, bên tai truyền tới hơi thở nhẹ nhàng của phụ nữ. Anh mở mắt ra nhìn, mới biết đó là mái tóc dài. Anh nghịch ngợm, kéo mạnh tóc cô mấy cái, cô chẳng thềm ừ hử tiếng nào, hơi thở vẫn đều đặn, nhịp nhàng.

Khi ngủ cô quen xõa tóc ra, vì thế nửa đêm khi anh trở mình, tóc cô sẽ chạm vào mặt anh, tê tê, ngứa ngứa, không bỏ ra được, hết sức phiền phức, cuối cùng đành nằm xoay lưng lại phía cô.

Nhưng lúc anh ngủ cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu. Còn nhớ có lần nằm mơ, trong mơ anh đang chơi bóng rổ ở trường đại học, có lẽ là tham gia thi đấu, một lũ xúm xít lại giành giật bóng rổ, anh nhảy lên ra sức vung tay, rõ là thấy quả bóng đã lọt rổ, anh lại bị một tiếng thét làm tỉnh giấc, đồng thời còn nghe thấy tiếng phụ nữ kêu “Á” một tiếng, nghĩ mãi, có lẽ nắm tay anh vung vào người người ta rồi.

Khi đó cô nằm quay lưng lại phía anh, không nhúc nhích, anh hơi lo lắng, bèn nhoài người sang nhìn, cô vẫn đang ngủ ngon lành. Hôm sau tỉnh dậy, nhân lúc thay quần áo, anh nhìn thấy bả vai cô có một vết bầm, không nhận được mà hỏi:

- Hôm qua ngủ ngon không?

- Cũng được, còn anh?

- Rất ngon.

Đột trước Lục Trình Vũ tầm tía được một chiếc xe, liền tranh thủ cuối tuần rồi rảnh đi mua. Anh hẹn với người bạn ở hãng xe buổi sáng, nói là sáng sớm ít người, hiệu suất làm việc cao. Tới nơi quả nhiên vẫn còn vắng vẻ, bèn trả tiền, đóng bảo hiểm, đợi dán xe. Một lát sau bạn anh cầm tấm biển tạm đến, cười nói:

- Không bấm máy chọn biển như cậu nói, hệ thống ấy không tốt, chỉ toàn hại người thôi, toàn ra đầu BT, JB hay 1474, 2222[10] thôi... mình đã giúp cậu chọn một số rồi, có họ Lục, cậu là số 527.

[10] Là những chữ cái, chữ số mang hàm nghĩa xấu trong tiếng Trung như biến thái, ngu ngốc, chết chóc..., không được yêu thích.

Lục Trình Vũ cầm tấm biển nhìn: “LU527”, bụng bảo dạ rõ là đần độn, sao lại có người thích chọn biển kiểu này chứ, bị ghen ghét nhìn người ta xếp hàng à, nhưng miệng lại nói:

- Cảm ơn nhé!

Anh lên xe, đặt tấm biển tạm lên kính trước, nhớ ra gọi điện cho Đồ Nhiễm.

Đồ Nhiễm thấy thật hiếm hoi:

- Đang đi làm mà gọi điện cho em, định sai em chạy việc cho anh hả?

Anh nói:

- Anh vừa mới mua xe, lát nữa sẽ tới thăm bà.

Đồ Nhiễm cảm thấy người này nói chuyện mua xe cứ như thể đi chợ mua rau, hoàn toàn không có khái niệm gì về đồng nhân dân tệ, chuyện lớn không thể xem nhẹ, nhất định phải dạy dỗ lại cho chặt chẽ, vì thế bèn lên giọng rắn dạy:

- Lục Trình Vũ, chuyện này anh làm thế là không đúng, lẽ ra nên bàn trước với em, dù gì cũng là chi một món tiền lớn, anh có ý thức về gia đình một chút có được không? Em cũng là một thành viên trong gia đình mà!

Đầu kia nói nhẹ nhàng như không:

- Không thể nói với em được, nói rồi em lại đòi đăng ký tên em.

Thấy anh căn bản không để tâm, chắc hẳn là coi như gió thổi ngoài tai, Đồ Nhiễm cười giễu:

- Cái loại hàng dễ khấu hao mau trượt giá như thế, em thêm vào. – Nghĩ một lúc cô lại nói. – Làm sai thì phải chịu phạt nếu không sẽ không nhớ. Niệm tình anh phạm lỗi lần đầu, đề nghị nộp 1% số tiền đã bỏ ra để bồi thường tâm lý cho việc không biết điều với thành viên trong gia đình.

Anh bất giác bật cười:

- Thì ra vòng vo để đòi tiền. Em mua bao nhiêu thứ chẳng dùng đến về nhà, anh có bắt chẹt em đâu. Mấy cái cây, cá, chậu cảnh gì đó vứt ở một góc, để lúc nào không có cơm ăn thì lôi ra ăn hả?

Cô nói:

- Đó là sở thích.

Anh lại nói:

- Phải không, còn chẳng bằng mua thêm mấy bộ đồ lót.

Đồ Nhiễm hiểu ra, mặt lập tức đỏ bừng, lại ngại bà ngoại và bà Vương Vĩ Lệ đều đang ở phía trước, không thể để lộ ra, bèn quay mặt đi nói qua quýt:

- Đừng nói linh tinh, mau qua đây.

Đầu kia đã cố tình muốn làm cô bối rối:

- Em thấy ý kiến của anh thế nào?

Đồ Nhiễm ậm ừ vào điện thoại:

- Rất tốt, rất tốt.

Nghe anh cười cợt ngả ngớn ở đầu dây bên kia, cô không khỏi bực mình. Anh chàng này chỉ có lúc động dục là còn ra dáng con người một chút, những lúc còn lại thì đúng là một khúc gỗ lạnh lẽo, khô cứng, hứng thú của anh lại toàn xuất hiện bất thành linh, khiến người ta trở tay không kịp. Có lẽ khi tâm trạng tốt, anh sẽ trêu chọc cô, nhưng một khi bận rộn, mệt mỏi, đôi ngẫu thì căn bản lại chẳng thèm đếm xỉa đến cô, chẳng hoá ra cô chỉ là một gia vị, may mà cô cũng không coi anh là cơm trắng.

Cô cầm điện thoại đi ra xa một chút, nói nhỏ:

- Được rồi, muốn động cõn cũng phải để ý thời gian chứ, bên cạnh còn có người khác đấy.

Anh tỏ vẻ vô tội:

- Anh đã nói gì khiến em phải lên cơn động cõn vậy?

Đồ Nhiễm nghiêng răng cúp điện thoại.

Lúc Lục Trình Vũ tới, cả nhà đều đang đợi.

Anh liếc nhìn Đồ Nhiễm, cảm thấy cô không giống thường ngày, giày thể thao, áo phông trắng, tóc đuôi gà, gương mặt trắng ngần, trông hết sức tinh khôi, anh bất giác ngẩn ngơ thêm một chút.

Thấy anh như vậy, Đồ Nhiễm vội che trán:

- Nhìn gì mà nhìn, chưa nhìn thấy trán bóng bao giờ à?

Khi lên cấp hai, cô rất thích hót hết tóc mái lên phía trên không sót một sợi, kết quả có lần cậu bạn xếp hàng đằng trước bỗng ngoái lại nhìn cô, lăm lăm:

- Chà, cái bóng đèn to quá nhỉ!

Cậu ta chỉ vào trán cô:

- Đồ Nhiễm, cậu đi làm ni cô luôn được đấy. Nếu cậu làm ni cô, tớ sẽ làm hòa thượng.

Chuyện này vẫn còn mới nguyên trong trí nhớ của cô, bởi vì khi đó cả lớp cười ầm lên, có đứa còn bắt đầu gọi cô là “tiểu ni cô”. Lớn thêm mấy tuổi, cô bắt đầu học cách trang điểm, che trán mình không đẹp, cô bèn dành thời gian đầu tư cho kiểu tóc.

Lúc trước Lục Trình Vũ không để ý, nghe cô nói vậy mới nhận ra. Trán cô đầy đặn, ấn đường[11] tỏa sáng, mép tóc giữa trán hơi nhô lên một chút, nhưng không hề khó coi. Anh lại muốn trêu cô:

- Chứ còn gì nữa, đến mức như thế này thì đúng là chưa từng thấy bao giờ.

[11] Chỉ phần giữa hai lông mày.

Thấy hai đứa trẻ cười cười nói nói, bà Vương Vĩ Lệ mừng rỡ, miệng cười đơn đả:

- Từ bé nó đã thế này rồi, đằng trước trán dô, sau đầu cũng gồ lên, nằm ngủ thế nào cũng không ngay ngắn được. Sao nhĩ, lại còn không cho người ta nhìn nữa, có xấu đâu nào, con còn có mái mỹ nhân[12] nữa mà.

[12] Chỉ những người có riềm tóc trước trán nhô lên thành một mũi nhọn hình chữ M.

Đồ Nhiễm không thích bị người khác nhắc tới chuyện hồi nhỏ trước mặt Lục Trình Vũ, cảm giác không tự nhiên. Cô bèn quay ngoắt người đi, không để ý tới bọn họ. Bà Vương Vĩ Lệ nói thêm dăm ba câu với chàng rể rồi ra ngoài đi đánh mặt chườm.

Nghe cháu nói đã mua xe, có thể đi xa hơn, bà ngoại rất vui, muốn tới khu vui chơi công cộng đi dạo. Bà nói mấy chục năm trước đã từng đi nghe hát kịch với ông ngoại Đồ Nhiễm ở đó, không biết bây giờ nơi đó trông thế nào.

Họ ấn định hành trình. Đồ Nhiễm đỡ bà ra cửa, tầng ba không cao lắm, nhưng dù sao bà cụ cũng đã gần trăm tuổi, đi được mấy bước lại phải nghỉ, thấy tình hình như vậy, Lục Trình Vũ bèn khom người xuống, bảo Đồ Nhiễm dìu bà lên vai anh để anh công xuống dưới. Bà cụ vội nói:

- Cũng may là có Tiểu Lục ở đây, nếu không ngay cả cửa cũng chẳng bước ra nổi.

Đồ Nhiễm nghĩ, bà ngoại cũng giỏi ăn nói thật, bình thường chẳng phải mình vẫn công bà xuống hay sao? Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng cô vẫn nói:

- Ông xã, cũng may có anh, chứ em thì không công nổi.

Trên đường đi xuống, gặp hàng xóm, bà cụ bèn vội vàng giới thiệu:

- Nhìn này, đây là cháu rể tôi.

Hàng xóm không ngớt lời khen ngợi, nói bà thật có phúc, đôi trẻ thật xứng đôi, đứa nào cũng hiếu thảo.

Bà lão lại càng cười không khép được miệng lại, chỉ một lát thôi mà tinh thần đã phấn chấn lên rất nhiều.

Đồ Nhiễm nghĩ phần lớn thời gian, bà cụ đều như con chim trong chiếc lồng đúc bằng sắt và bê tông, đôi lúc lại ngóng trông ra bên ngoài, lòng có phần chua xót, bèn nói:

- Trông bà vui chưa kia, sau này cháu sẽ thường xuyên đưa bà ra ngoài chơi là được chứ gì.

Bà cụ vội xua tay đầy đủ:

- Không được, không được, các con đều phải đi làm, Tiểu Lục lại bận, con phải chăm sóc nó cho tốt. Tục ngữ nói, đàn ông cần ăn, đàn bà cần ngủ, các con đừng tưởng còn trẻ mà đối xử tệ với bản thân, đến lúc già rồi lại vất vả. Bây giờ con cứ phải chăm sóc gia đình nhỏ của con trước, những việc khác chỉ cần quan tâm một phần là được rồi. Hay là... – Bà cụ ngáp ngừng. – Tranh thủ lúc còn trẻ để một đứa con đi, ẹ con trông, còn hơn là để nó suốt ngày đi đánh mặt chườm.

Bà cụ nói xong, cả hai vợ chồng đều không nói gì, bà cụ không khỏi thở dài trong lòng, nhưng cũng không tiện lên tiếng tiếp.

Tới nơi, bà lão cứ nói mãi chẳng giống với hồi xưa, chẳng qua chỉ mới mẻ, lại đông người, lúc không đông thì chán chết. Không quen ăn KFC, họ bèn sang cửa hàng Đông Nam Thuận bên cạnh, cũng là đồ ăn nhanh kiểu Đông Tây kết hợp chẳng ra làm sao, nhưng vì bà cụ ít ra khỏi nhà nên ăn rất vui vẻ. Cuối cùng họ về nhà, vì còn phải trực ca tối nên Lục Trình Vũ chỉ đưa họ lên lầu, không ở lại cùng ăn tối.

Đồ Nhiễm thấy bà ngoại vào trong phòng rồi, bèn đứng ở cửa gọi anh lại hỏi:

- Một không?

Anh cười cười:

- Không mệt.

- Lát nữa anh còn phải đi làm mà, biết thế đã không gọi anh tới, ở nhà nghỉ cho thoải mái. – Cô ngừng lại một lúc rồi nói nhỏ. – Hôm nay cảm ơn anh.

Lục Trình Vũ cúi đầu nhìn cô:

- Vốn dĩ không cần cảm ơn, nhưng em đã nói thế... định cảm ơn anh như thế nào đây?

Đồ Nhiễm lườm anh:

- Hôm nay anh làm sao thế? Chẳng nghiêm chỉnh gì cả. Không cảm ơn nữa, tạm biệt.

Nói đoạn cô định đóng cửa lại, nhưng bị anh đưa tay chặn lại từ phía ngoài.

Anh liếc nhanh về phía cửa sổ tòa nhà, rồi lại cúi xuống nhìn cô, sau đó mới nói:

- Mừng Chín tháng sau anh nghỉ phép.

Cô lập tức nói:

- Ủ, mấy hôm đó em cũng đi công tác.

Anh lại nói:

- Anh muốn tìm chỗ nào câu cá, nếu em không rảnh, anh đi một mình.

Cô cũng không nói gì nhiều, nhưng nghĩ tới chuyện đi công tác, lòng lại buồn bực.

Mấy hôm trước, cô nhận được lệnh đi công tác từ phòng hành chính. Khi đồng nghiệp đưa tờ giấy đi công tác cho cô, vẻ mặt vẫn mập mờ nửa giấu nửa không.

Cô nhìn tờ giấy, không ngoài dự tính, ở phần đề tên tổng giám đốc đã ký đại danh của Cố Viễn Hàng. Cố Viễn Hàng nét bút nét người, cực kỳ phóng khoáng, ngòi bút mạnh mẽ hất thẳng lên trên, không hạ xuống. Việc Đồ Nhiễm cần làm chỉ là đề tên người đi công tác vào là được.

Mọi người trong công ty đều biết, chỉ cần Cố Viễn Hàng ra ngoài, tất sẽ dẫn theo Đồ Nhiễm, hơn nữa mỗi lần đều bảo phòng hành chính truyền đạt mệnh lệnh, tuyệt đối không đích thân mở lời, ra vẻ tránh lời gièm pha. Cái kiểu giấu đầu hở đuôi như thế, khiến cho tin đồn đào hoa này khắc sâu vào lòng người như đinh đóng cột. Huống hồ, người nam trẻ trung mang đầy khí chất của người thành đạt, người nữ vừa mới kết hôn lại yếu điệu thướt tha, hai người như vậy dù không ghép lại với nhau, cũng vẫn là đề tài hay ọi cuộc trà dư tửu hậu.

Trong mắt người khác, người đàn ông này tuyệt đối không phải là hình tượng đàn ông tốt, đã cưới vợ mà vẫn chơi bời bên ngoài. Mới đầu cưới cô con gái độc nhất của ông chủ, giờ đủ lông đủ cánh, trong nhà đã không quản nổi anh ta nữa. Nhưng người này ngoại hình rất khá, phong độ ngời ngời, trong mắt không ít thiếu nữ rõ ràng là anh chàng háo sắc đáng yêu, xấu xa, quyến rũ, cho dù có nhân viên nữ mới vào không biết cao thấp, ngồi tốt lên đùi Cố Tổng trước mắt mọi người thì anh ta cũng chỉ nở nụ cười bốn cợt, hoàn toàn không có ý chối từ.

Còn Đồ Nhiễm vừa chưa ngồi lên đùi, tướng mạo cũng chẳng thuộc hàng quốc sắc thiên hương, lại có thể diễn vai nữ chính của mọi tin đồn, oan khuất biết bao.

Một hôm, hiếm khi Cố Viễn Hàng ở lại công ty, bỗng dưng thấy khát, không gọi thư ký bưng trà rót nước mà đích thân đi tới phòng trà nước dành cho nhân viên.

Một lát sau, có cấp dưới muồn vào trong nghỉ ngơi, không khỏi chứng kiến một màn mờ ám.

Đồ Nhiễm đang đun cà phê, còn Cố Viễn Hàng đứng ở gần đó, một tay dứt túi quần, một tay cầm tách trà, mắt nhìn chăm chăm vào bóng dáng thướt tha, sơ mi nhạt màu, váy ngắn bó sát của cô nàng OL[13], vừa uống vừa ngắm nghía, điệu bộ rất lấy làm ưng ý.

[13] Office Lady: Cô nàng công sở.

Hai bên đều không lên tiếng, chỉ có bình cà phê thỉnh thoảng lại phát ra tiếng kêu ùng ục, mùi cà phê thơm lừng theo hơi nóng lan tỏa khắp phòng, trong giấy lát, không khí như cũng băng lắng, mơ hồ theo làn hơi mờ ảo đẹp đẽ.

Người chứng kiến nhanh chân rút lui, lại thêm mắm dặm muối, ngập ngừng, lấp lửng đi kể vung vít khắp nơi, như vậy như vậy, mọi người đều hiểu.

Đồ Nhiễm cầm tờ giấy đi công tác, nhìn lướt qua danh sách đồng nghiệp, thêm cô và Cố Viễn Hàng nữa, tổng cộng là bốn người, khẽ thở phào, nhưng nhìn lại lịch trình thấy phải ở ngoài ba đêm, lập tức lại thấy khó chịu.

Lý Đồ bước đến cười hềnh hếch, ghé sát vào phía cô:

- Nghe nói bà chị già lại bị khâm điểm theo đức ngài đi tuần đó phỏng?

Đồ Nhiễm chẳng nói chẳng rằng, chỉ nhanh tay gấp gọn tờ đơn đăng ký làm đôi, nhét vào tập hồ sơ.

Lý Đồ vẫn không buông tha:

- Rõ ràng là cố tình tạo cơ hội và dư luận đây, không biết mệt mỏi, muốn chơi trò ngoại tình mà lại phải giả những thủ đoạn này ra, xem ra anh ta không chỉ muốn có được con người chị, mà còn muốn cả trái tim chị. Đi con đường này, đường xa gánh nặng, hoặc là phải thật chắc chắn, hoặc là dứt khoát bỏ đi, hay là về nhà cho chồng chị nuôi.

Đồ Nhiễm không thừa nhận:

- Đừng nói mò, vốn chẳng có chuyện gì, cũng bị lũ các cậu tam sao thất bản cho thành có chuyện.

Chẳng qua là một người đàn ông quen thói mèo mả, muốn chơi trò lung lạc kiểu viên đạn bọc đường, khiến thủ đoạn trông có vẻ cao siêu, chắc chắn sẽ không ngu ngốc tới mức vẫn coi cô là một cô gái bé bỏng rạo rực lòng xuân, làm xằng cũng phải có chừng có mực.

Lý Đồ đâu dễ bị cô qua mắt như vậy, chỉ ngược vào cô:

- Chị cứ thế này, coi như là đã tu luyện thành tài, cứ im im tĩnh tĩnh mà khiến người ta bồn chồn, day dứt, không buông ra được. Mấy cô bé con dễ dàng sa bẫy, người ta lại không thích, không tốn công sức thì không có tính thách thức. Chị nói xem, rốt cuộc là anh ta bị chị lừa, hay là chị chiều theo ý anh ta?

Không còn cách nào khác với cậu ta, Đồ Nhiễm đành nói thẳng:

- Có những chuyện nếu không làm rõ ra thì không tính là chuyện gì hết, ngược lại lúc này, mọi người vẫn coi như khách khí với tôi, làm chuyện gì cũng có thể thuận buồm xuôi gió đến cùng, cũng chẳng có gì là xấu, cứ thế đi.

Lý Đồ lắc đầu, ngân nga như hát tuồng:

- Chị chỉ nghĩ một, mà không biết nghĩ mười. Chúng ta làm nghề thuốc, luôn có quan hệ với bệnh viện, chỗ chồng chị cũng là khách hàng lớn ở đây, thường xuyên qua lại. Em biết chị là người thế nào, không nói ra người ta cũng biết, chuyện này mà một đồn mười, mười đồn trăm, những lời khó nghe đến tai chồng chị, chị cũng không thấy sao à? Cho dù cây ngay không sợ chết đứng, chị thấy không sao, nhưng chồng chị ở bệnh viện còn có thể ngẩng đầu lên làm đàn ông được không? Đàn ông sợ nhất là gì? Sợ nhất trên đầu có hai cái sừng to. Cái sừng ấy là do quảng đại quần chúng dùng sức mạnh dư luận cực kỳ to lớn cắm vào giúp, cũng giống như vòng kim cô của Tôn Ngộ Không, người thường không gỡ xuống được, cả đời này phải mang theo. Người ta thường nói làm phụ nữ khó, phụ nữ sợ bị thêm thất đặt điều, thực ra đàn ông cũng thế thôi, chỉ có điều góc độ khác nhau.

Đồ Nhiễm cúi đầu nghĩ ngợi, cảm thấy lời này không phải là không có lý, bèn nói:

- Cậu cũng biết quan tâm, lo lắng nhỉ, không làm chủ tịch hội phụ nữ đúng là lãng phí nhân tài.

Lý Đồ lại chỉ vào cô:

- Vì sự ổn định đoàn kết của gia đình nhỏ, chị phải nghĩ cho người đàn ông của mình. Có những việc phải giải quyết cho gọn gàng, sạch sẽ, đừng để người ta bắt thóp, lại cũng không thể làm cho quan hệ trở nên

cứng nhắc. Nhìn đi, ngay cả đứa chưa cưới vợ như em cũng biết, bình thường chị cũng tỉnh tể lắm mà, sao không có tính tự giác này nhỉ? – Cậu ta ngừng lại một lúc. – Dù sao em cảm thấy, chị vẫn chưa bước vào trạng thái đã kết hôn, đừng tưởng mỗi ngày tan sở lại tất bật về nhà đi chợ nấu cơm, nhưng cách suy nghĩ vẫn đề vẫn giống như hồi còn độc thân. Như chuyện ăn cơm trưa nhé, xung quanh có bà cô, bà chị nào mở mồm ra là không nhắc đến chồng mình không? Chỉ có chị từ trước tới giờ chẳng hé răng câu nào, người không biết còn tưởng chị chưa lấy chồng, đến giờ đã có ai trong công ty mình nhìn thấy chồng chị mặt ngang mũi dọc ra sao chưa?

Đồ Nhiễm khẽ xoa tay:

- Dào, tôi không quen nói chuyện gia đình ở nơi công cộng. Vấn đề thói quen thôi, thế cũng phải phê bình à?

Lý Đồ lắc lắc ngón tay:

- Sai, đây không phải chuyện thẹn thùng, quen hay không quen, mà nó cho thấy chị vẫn chưa coi hôn nhân là một phần cuộc sống hiện tại của chị, nếu tình yêu đã từ từ chuyển biến thành tình thân ruột rà máu mủ, đâu thể nào một chữ cũng chẳng nhắc tới? – Cậu ta nhoài tới như một bà tám lắm chuyện, vẻ mặt thần bí. – Chị với chồng chị sống với nhau thế nào? Anh ấy đối xử với chị tốt không? Không sao, có gì nói nấy, em chính là chỗ dựa bên ngoài của chị đây.

- Xéo! – Đồ Nhiễm đá nhẹ cậu ta một cú, cười cười. – Nói tràng giang đại hải cũng chỉ là muốn rình mò chuyện riêng của người ta.

- Ấy da, em là người thế nào thì có sao, giày vò chân hay không chỉ mình chị mới biết thôi... – Lý Đồ cười cười đứng dậy đi ra cửa, để lại một mình Đồ Nhiễm với nỗi muộn phiền.

Những ám chỉ hay công khai của Cố Viễn Hàng với cô chất cao như núi, cô chỉ vờ như không biết. Con người Cố Viễn Hàng đâu chịu bị người ta coi như kẻ ngốc mà qua mặt, cho dù chỉ khiến cô được lợi một chút xíu, cũng sẽ phải đòi lại cả vốn lẫn lời, dù gì cũng là tính cách của người làm ăn. Lần này đi công tác lại khiến người ta hoài nghi, đến thăm khách hàng ở một thành phố cơ sở đâu cần phải tổng giám đốc đích thân xuất trận?

Nhưng, những diễn biến tiếp theo lại khiến cô cảm thấy mình đã lo nghĩ quá nhiều.

Khi nhóm Đồ Nhiễm đến nơi đã là buổi trưa, Cố Viễn Hàng đưa bọn họ đi ăn cơm cùng trưởng chi nhánh và ông chủ của mấy hãng thuốc lớn, vừa ăn vừa định đặc bàn bạc vấn đề bảo hộ thị trường và quy hoạch lâu dài của công ty, hai bên ăn uống, cười nói vui vẻ, thiện cảm lại tăng thêm một phần. Đồ Nhiễm không thể không thừa nhận sức hấp dẫn riêng của Cố Viễn Hàng khi làm việc. Con người này không chỉ biết cách ăn nói mà đầu óc lại nhanh nhạy, từ trước tới nay, chỉ có anh ta khiến người khác phải xoay vòng xoay quanh mình, không ai bì được.

Buổi chiều lại cùng với hai vị tổng giám đốc và người đại diện OTC[14] tới thăm từng nhà thuốc một, khảo sát tỉ lệ lên quầy và tình hình tiêu thụ của sản phẩm, gần đến giờ cơm tối mới tới một công ty trong đó để tuyên truyền cho sản phẩm mới. Cả ngày lịch trình kín mít, sau khi về khách sạn lại càng không lúc nào nhàn rỗi, người ngựa đều mệt mỏi, ai về phòng nấy, hoặc lập kế hoạch, hoặc soạn thảo hợp đồng đại lý, bận rộn xong cũng đã là nửa đêm, ngả đầu ngủ vùi.

[14] OTC (Over-the-counter): Thuốc không cần ghi toa, tức những loại thuốc có thể sử dụng an toàn và hiệu quả mà không cần đến sự chỉ dẫn hay theo dõi của bác sĩ.

Lịch trình ngày thứ hai cũng tương tự, đi thăm nơi tiêu thụ cuối, thăm các công ty, phát tài liệu, thương lượng đại lý, buổi tối trở về chỉnh sửa tư liệu, phân tích số liệu... rõ ràng, rành mạch, đâu ra đấy, ngay cả Đồ Nhiễm cũng phải tâm phục khẩu phục. Tuy cô làm việc với Cố Viễn Hàng đã lâu, nhưng vẫn luôn học hỏi được những điều mới mẻ từ anh ta.

Bận rộn tất bật tới tận chiều ngày thứ ba mới được nghỉ ngơi.

Rảnh rỗi không có việc gì, Đồ Nhiễm muốn ra ngoài đi dạo, xem xem có thể mua đặc sản gì mang về không. Khi gần xuống lầu, thấy một đồng nghiệp kéo va li từ phòng đi ra, cô lấy làm lạ, vội chạy tới hỏi thăm.

Đồng nghiệp nói:

- Tôi và Tiểu Chu đều là người ở đây, đã đến đây rồi thì đương nhiên sẽ muốn về nhà xem sao. Cố Tổng đã duyệt rồi, còn cho bọn tôi nghỉ thêm một ngày, liền với cuối tuần, vậy là được nghỉ những ba ngày.

Đồ Nhiễm lại hỏi:

- Thế Tiểu Chu đâu, đã đi chưa?

Đồng nghiệp nói:

- Buổi chiều Tiểu Chu còn phải làm việc, tối mới đi, nhưng Cố Tổng cũng đã đồng ý rồi, dù sao cũng sẽ đi.

Tim Đồ Nhiễm thót lại, nhưng không để lộ ra ngoài, chỉ cười nói:

- Hy vọng mọi người chơi vui vẻ, tuần sau gặp lại ở công ty.

Cô quay người về phòng, suy đi tính lại bèn gọi điện thoại cho Lý Đồ.

Lý Đồ cười một cách quái dị rõ lâu:

- Chị tìm em thì ích gì, chẳng lẽ bảo em đi bắt gian, em có phải chồng chị đâu. Hay là chị kiếm cơ đánh bài chuồn luôn cho xong.

Đồ Nhiễm cúp máy, trầm nghĩ: Cái trò mèo vờn chuột này còn định kéo dài đến bao giờ đây, trốn được hôm nay cũng chẳng trốn được ngày mai, chỉ bằng giải quyết dứt điểm cho chuyện này chấm dứt tại đây, ít ra còn có thể bịt được mồm người khác.

Chọn một thời điểm thích hợp, cô lại gọi điện cho Lục Trình Vũ.

Lần này anh lại bắt máy, lòng cô thấp thỏm, nhưng miệng vẫn nũng nịu:

- Chồng ơi, anh quên hôm nay là sinh nhật em à?

Cô đoán chắc đối phương không nhớ.

Lục Trình Vũ quả nhiên chỉ “ừ” một tiếng, thoáng chút hoài nghi.

Cô không khỏi cười thầm trong lòng, hỏi anh:

- Anh định tặng em gì nào?

Anh hỏi ngược lại:

- Em muốn gì?

Cô hạ nhỏ giọng, chậm rãi nói:

- Em muốn một lần... hoàn mỹ.

Mấy chữ ở giữa lí nhí như muỗi kêu.

Người kia bắt đầu lấy làm kỳ lạ, lập tức bật cười khê, rõ ràng là đã nghe rõ, nhưng vẫn hỏi lại một cách gian tà:

- Cái gì hoàn mỹ cơ?

Cô đỏ mặt tía tai, cũng may anh không nhìn thấy, hít một hơi nói dứt khoát “****!”. Có những lời mượn ngôn ngữ khác nói ra sẽ cảm thấy uyển chuyển hơn nhiều.

- Xa như thế không làm được.

- Chẳng phải anh bảo mừng Chín anh nghỉ phép sao, hôm nay mừng Tám, anh lại trực ban ngày...

- Ừ, nhưng ngày mai có một hội thảo khoa học, anh dời ngày nghỉ lại một ngày.

- Anh không đến được?

- Không đến được.

- Không đến hả?

- Không đến.

- Vậy được, tạm biệt.

Đồ Nhiễm cúp rụp điện thoại, thần thờ ngồi trên giường, càng nghĩ càng thấy khó chịu. Sống trên đời hơn 20 năm, chưa từng bị người ta từ chối một cách thẳng thừng như thế, cô lại còn điếc không sợ súng, nhất định phải mặt dày mày dạn giờ đầu chịu báng.

Lòng cô thậm chí còn trào dâng nổi ai oán: Cái sừng này là tự anh cắm vào đấy nhé, muốn ngăn cũng ngăn không được.

Đột nhiên nghe thấy chuông cửa reo.

Cô vâng mệnh ra mở cửa, Cố Viễn Hàng đang đứng bên ngoài, anh ta đã cởi bỏ bộ đồ công sở, ăn mặc thoải mái, trông càng thêm trẻ trung.

Anh ta khẽ gật đầu với cô:

- Đến giờ rồi, hiếm khi rảnh rồi, kiếm chỗ nào ăn cơm chung đi.

Đồ Nhiễm nói:

- Cố Tổng, rất xin lỗi, gia đình có chuyện, tôi...

- Không vội gì một phút. – Cố Viễn Hàng đã hiểu, bèn ngắt lời cô. – Tiểu Chu đã đặt chỗ rồi, cũng đang ở đó đợi rồi, mấy hôm nay công việc mệt mỏi, đừng để người ta phải chờ lâu.

Nơi dùng bữa không lớn, cũng không có món gì đặc sắc, hay ở chỗ thực phẩm tươi rói, khẩu vị thanh đạm.

Ba người vào tiệc, vừa ăn vừa trò chuyện.

Thấy trong thực đơn có món canh vi cá trứng gà kỷ tử, Cố Viễn Hàng bèn gọi phục vụ mang lên ba chén, mỗi người một chén.

Anh ta nếm thử một miếng, khẽ gật đầu:

- Quán nhỏ mà làm được như vậy cũng rất khá. – Rồi lại quay sang bảo với Tiểu Chu và Đồ Nhiễm – Đặc biệt gọi món này cho hai cô đây, hai hôm nay làm việc vất vả, phụ nữ ăn cái này rất bổ.

Cố Viễn Hàng vốn thành thực chuyện liệu cơm gắp mắm, liệu mặt buông lời, với hai cô gái cấp dưới vừa không tỏ ra quá mức thân thiết, từ ngữ lại dí dỏm ôn hòa, có chừng có mực, Tiểu Chu cũng là người hay nói, bữa ăn hoàn toàn không gượng gạo, nói cười không ngớt.

Cố Viễn Hàng bỗng nhìn Đồ Nhiễm chăm chăm:

- Sao hôm nay ít nói vậy, mệt à?

Cô cười cười:

- Tổng Giám đốc đang ở đây, bọn tôi đâu dám nói công việc mệt mỏi.

Thôi, chỉ cúi đầu ăn uống, hoặc là cười nói phụ họa vài câu, không nói lời gì dư thừa. Một là vì tâm trạng không tốt, hai là cũng không muốn nói gì khiến người ta có cơ hội nghĩ ngợi linh tinh.

Cố Viễn Hàng khẽ cười, sao lại không nhìn ra tâm tư nhỏ nhỏ của cô. Đáng ghét là trước mặt người khác cô cố tình tỏ ra lạnh nhạt, giờ lại thấy cô chỉ mãi miết ăn uống, tay cầm đôi đũa bạc, ngón út hơi cong lên, mặt ửng hồng, mắt long lanh, đôi môi ướm rượu căng mọng như có thể bầm ra nước, trong lòng anh ta bỗng bùng lên một ngọn lửa, vô thức đưa tay cởi cúc cổ áo, nâng ly, chậm rãi nuốt nửa ngụm rượu rồi nói đùa:

- Hướng dẫn Tiểu Đồ bạn suốt mấy ngày nay, chưa từng về nhà, bây giờ chắc đang nhớ vị kia ở nhà nhỉ. Chẳng lẽ về muộn một tí sẽ bị người ta xử lý sao?

Ngữ điệu thờ ơ, nhưng lại chứa đầy sự cợt nhả.

Đồ Nhiễm gấp một miếng thức ăn cho vào miệng nhai chậm rãi, không trả lời, Tiểu Chu bên cạnh lại là người đầu tiên không giữ được bình tĩnh trước tình hình này, cười gượng gạo:

- Hướng dẫn Đồ kết hôn năm ngoái nhỉ, chẳng thấy mời bọn tôi uống ly rượu mừng gì cả?

Lúc này Đồ Nhiễm mới lên tiếng:

- Bọn tôi không tổ chức lễ cưới, tôi thì lười, chồng tôi thì bận, lại đều không giỏi xã giao, chỉ làm bữa cơm đơn giản mời họ hàng đôi bên thôi.

Cố Viễn Hàng tiếp lời:

- Em mà không giỏi xã giao thì hỏi trước sao làm nổi nghiệp vụ? Hướng dẫn Đồ khiêm tốn quá rồi.

Đồ Nhiễm cười:

- Cố Tổng cứ gọi tôi là Tiểu Đồ được rồi, khi tôi mới vào công ty cũng là ngài hướng dẫn tôi làm việc mà, khi đó ngài cũng là một hướng dẫn.

Tiểu Chu hiểu kỳ:

- Thì ra Cố Tổng và hướng dẫn Đồ còn có mối quan hệ thâm tình như vậy nữa.

- Từng là thầy trò, tôi đã từng theo Cố Tổng học được rất nhiều điều. – Đồ Nhiễm vừa nói vừa rót rượu cho cả ba, rồi nâng ly của mình lên, nói với Cố Viễn Hàng một cách nghiêm túc. – Thưa thầy, chén này em kính thầy, cảm ơn thầy đã hỗ trợ em về mặt công việc suốt những năm qua, khiến em gặp nhiều thuận lợi. Tuy chỉ nhỏ hơn thầy vài tuổi, nhưng em vẫn luôn tôn kính thầy như một thầy giáo.

Cố Viễn Hàng dăm chiêu nhìn cô không đáp, rất lâu sau mới nói một câu hai ý:

- Đồ Nhiễm, tôi muốn xem em có thể giữ được đến lúc nào.

- Cạn ly kính trước. – Cô uống hết ly rượu của mình, rồi cười với Tiểu Chu, – Cô xem, Cố Tổng chẳng nề mặt phụ nữ chúng ta gì cả, làm khó chúng ta còn phải làm trâu làm ngựa cho công ty. Hay là chỉ một mình tôi thì không đủ thể diện, muốn hai chúng ta phải cùng kính rượu một lúc anh ấy mới chịu uống nhỉ!

Tiểu Chu vốn dĩ không định dây vào, nghe Đồ Nhiễm nói vậy lại không tiện làm nga, đành nâng ly rượu lên nói:

- Cố Tổng, tôi cũng kính anh.

Cố Viễn Hàng vẫn nhìn Đồ Nhiễm, bắt giác khẽ lắc đầu mỉm cười, cụng ly với Tiểu Chu rồi uống cạn một hơi. Một lúc sau anh ta vẫy tay gọi:

- Phục vụ, tính tiền bên này.

Tiểu Chu cũng chỉ mong sao mau mau ra về, tiếc rằng hành lý vẫn còn để ở khách sạn, không tránh khỏi phải đi về cùng nhau. Tới cửa khách sạn, Cố Viễn Hàng vẫy một chiếc taxi rồi nói với Tiểu Chu:

- Cô lên lầu lấy hành lý, tôi bảo tài xế đợi ở đây.

Tiểu Chu cảm ơn anh ta rồi chạy vội lên lầu.

Lúc này anh ta mới ngoái lại nhìn Đồ Nhiễm, nửa cười nửa không, như đang muốn nói: Để xem em còn giữ chiêu gì ra nữa.

Đồ Nhiễm mím môi, chẳng nói chẳng rằng, quay người định đi vào trong, liền bị người ta kéo lại.

Cố Viễn Hàng nắm tay cô đứng đưa trước mặt, nói:

- Đã vào hạ rồi mà tay còn lạnh thế này, vừa rồi gọi canh cho em cũng không uống hết, phụ nữ không bồi bổ sao có thể được?

Khoảng cách giữa hai người rất gần, Đồ Nhiễm gần như bị anh ta ôm vào trong lòng, quanh cô đều là hơi thở đàn ông xa lạ. Cô cố gắng rút tay lại mà không được, luống cuống nói:

- Đừng ép tôi, chó cùng rứt giậu đấy!

Cố Viễn Hàng nhìn cô, rồi lại nhìn xuống đất:

- Nhìn đường cẩn thận, đừng làm bẩn giày.

Nói rồi liền buông tay cô ra.

Đồ Nhiễm nhìn theo ánh mắt của anh ta, mới phát hiện ra trên bậc thềm phía sau có một vũng nước bẩn, không biết ai say rượu nôn ra đó, vừa rồi suýt chút nữa mình đã giẫm lên. Bây giờ cô mới vội dịch sang bên cạnh mấy bước, đã thấy nhân viên khách sạn cầm dụng cụ vệ sinh ra, tỉ mỉ quét dọn.

Tim Đồ Nhiễm thót lại, thần kinh căng thẳng, chỉ sợ Cố Viễn Hàng sẽ làm ra chuyện gì khiến cô không thể không gỡ bỏ chiếc mặt nạ trên mặt, bây giờ thấy anh ta như vậy, cô lại thấy hơi xấu hổ. Người ta chỉ khiêu khích một cách tinh bơ không dấu vết, còn cô lại chuyện bé xé ra to, so ra thì đúng là đạo hạnh vẫn còn kém cỏi.

Cố Viễn Hàng nhìn cô, mặt ánh lên vẻ bồn chồn, đưa bàn tay nắm tay cô lúc trước lên miệng khẽ cắn một cái, cười nhẹ:

- Làm gì mà hoảng lên như vậy, tôi còn sợ em biến thành con cún[15] thật đấy.

[15] Nguyên văn: con thỏ con, vì câu “chó cùng rút giậu” mà Đồ Nhiễm nói trước đó, trong nguyên văn là “thỏ cuống lên cũng cắn người”.

Mặt cô hơi nóng lên, miệng lẩm bẩm:

- Cố Tổng, ngài nghỉ sớm đi, tôi về phòng trước đây.

Cô vừa âm thầm phiền não, vừa đề phòng người đàn ông trước mặt, hoàn toàn không chú ý tới sự thay đổi nhỏ xung quanh.

22

Buổi tối mùa xuân, gió mang theo hơi ấm, cũng mang theo vị ngọt mát nồng nàn của xóm làng gần đó, nơi này không có vẻ phồn hoa rực rỡ, ngựa xe như nước của chốn đô thành, cũng giống như cô gái quê thiếu một chút phong trần, sạch sẽ nhưng đơn điệu.

Trước cửa khách sạn, gần như một nửa vỉa hè đã trở thành bãi đậu xe tạm thời, rộng rãi, yên tĩnh, bất chợt lại có một chiếc xe chạy tới, kèm theo là tiếng phanh rít chói tai, đủ khiến cho những người đi bộ rải rác quanh đó đánh mất nhìn.

Lôi Viễn cũng biết mình đạp phanh hơi gấp, tuy đã có ý thức cài dây an toàn, nhưng cả người vẫn hơi chúi về phía trước theo quán tính.

Anh ta không phải tình cờ đi ngang qua mà chỉ tiện đường quá giang xe của bạn tới thu thập chứng cứ, bất chợt lại gặp tình cảnh khiến người ta bối rối.

Chuyện này cũng chẳng phải lần đầu tiên gặp, anh ta còn nhớ, đám cưới một năm trước mới là lần đầu tiên.

Khi đó anh ta cảm thấy người phụ nữ này chẳng phải loại tử tế gì, nông cạn và đậm chất con buôn. Anh ta lại nghĩ có khi số mình mệnh khổ, lúc đi làm chuyện theo các vụ ly hôn, giờ lại bắt gặp vợ bạn đang có vẻ lén lút tư tình với người khác, cũng may mà người bạn này giờ đang ngồi trên ghế phụ lái bên cạnh.

Những vụ như thế này anh ta đã gặp nhiều đến mức trở lì, cũng như bác sĩ khoa Ngoại quen cầm dao mổ gặp người bị chảy máu. Chỉ có điều, tình cảm mười mấy năm vẫn còn đó, anh ta cũng không tiện để lộ vẻ mặt “đương nhiên là thế”.

Anh ta nghiêng mặt sang nhìn Lục Trình Vũ.

Hơn sáu giờ chiều Lục Trình Vũ gọi điện cho Lôi Viễn, nói có thể cho anh ta mượn xe, anh ta còn vô cùng mừng rỡ. Họ gặp nhau, Lục Trình Vũ ném chìa khóa xe cho anh ta, tay xách một chai bia, vẻ mặt mệt mỏi.

Lôi Viễn lẩm bẩm:

- Sao cậu không tự lái?

Lục Trình Vũ mở chai bia “tách” một cái, chỉ nhấp một ngụm rồi đáp:

- Tôi uống bia rồi.

Nói đoạn anh tháo cà vạt, cởi áo khoác vứt ra ghế sau, thoải mái ngả người trên ghế phụ lái, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lôi Viễn chửi anh một câu rồi hỏi:

- Cậu đến cái xó ấy làm gì thế?

Anh nhắm mắt:

- Có một hội thảo khoa học.

Một lúc sau, anh lại nói:

- Tiện thể đi tìm vợ.

Xe chạy suốt ba giờ đồng hồ thì tới nơi.

Lúc này Lôi Viễn muốn nói: “Khụ khụ, đó chẳng phải là vợ cậu sao?” Nhưng anh ta không dám nói ra mồm, chỉ đánh mắt sang phía Lục Trình Vũ.

Lục Trình Vũ ngả người trên ghế, vịn tay vào tay nắm trần, nhắm mắt nhìn về phía trước, có lẽ đã nhìn thấy từ lâu.

Lôi Viễn không nhịn được, nói nhỏ:

- Đó là Đồ Nhiễm phải không? Xuống xe không?

Nói rồi anh ta cởi dây an toàn ra, đang định mở cửa xe thì bị Lục Trình Vũ khê ngăn lại.

- Đợi một lát! – Anh nói, giọng mũi, như thể vẫn chưa tỉnh ngủ. Hình như anh nhận ra người đàn ông đó, hơi nghiêng đầu ra chiều ngẫm nghĩ rồi nói. – Cố Viễn Hàng.

Lôi Viễn vốn dĩ đi cũng chẳng được, nói cũng chẳng được, nhìn trộm lại càng không, giờ nghe anh mở miệng thì vội hỏi:

- Cậu quen à?

Lục Trình Vũ hừ nhẹ:

- Bố hấn là bệnh nhân của tôi, mới mổ cấp cứu xong, giờ vẫn còn đang nằm trong bệnh viện.

Lôi Viễn trầm nghĩ, kể làm con này cũng rảnh rồi thật nhỉ.

Trời bỗng đổ mưa, một giọt, hai giọt rồi vô số giọt mưa rào rào đáp xuống tấm kính phía trước, dần dần chảy tràn, ngăn cách với hai người kia không chút dấu vết.

Người trong xe âm thầm quan sát.

Cuối cùng Lôi Viễn cũng thở phào, đôi nam nữ cách đó không xa đã đứng tách ra một chút, hiển nhiên là đang duy trì một khoảng cách giữa các đồng chí cách mạng với nhau.

- Xuống xe! – Lục Trình Vũ lên tiếng, tháo dây an toàn đẩy cửa xe, thò chân ra ngoài. Lôi Viễn sực tỉnh, lại nghe thấy anh nói. – Ở đây đã là thành phố rồi, cũng không xa chỗ cậu, tôi không tiền đâu.

Lôi Viễn trầm nghĩ, cậu tiền tôi lúc nào, toàn là tôi lái xe còn gì, rồi lại nghĩ, vùng cấm ngày hôm nay vẫn không nên dấy vào là hơn, bèn khách sáo cảm ơn, tẩu vi thượng sách[16].

[16] Chạy là kẻ sách hàng đầu.

Lục Trình Vũ khom người lấy áo khoác ở ghế sau rồi mới đi về phía kia.

Đồ Nhiễm muốn lên lầu, lại nghe thấy Cố Viễn Hàng nói ngày mai không phải đến các công ty, có thể tự sắp xếp, hỏi cô có dự định gì. Cô lập tức trả lời:

- Tôi muốn bắt chuyến xe bus sớm về nhà.

Nghe cô nói vậy, Cố Viễn Hàng biết ngay cả ngồi chung xe với anh ta cô cũng không muốn, bèn cười:

- Có người đợi ở nhà hả? Tuy nói tiểu biệt thắng tân hôn, nhưng phụ nữ như em sao cứ cuống lên làm gì? – Anh ta lại thở dài. – Đồ Nhiễm, con người em đúng là cứng rắn.

Mưa càng lúc càng nặng hạt, chỉ loáng một cái đã ào ào như trút. Cố Viễn Hàng đang định vào khách sạn để tránh mưa, lại thấy Đồ Nhiễm đứng im không nhúc nhích, cũng không trả lời anh ta, chăm chăm nhìn sang bên kia đường, giống như đang nhìn ai.

Tim Đồ Nhiễm bỗng đập thành thịch, ánh sáng trong đêm tối vàng vọt, nước mưa lại lọt vào mắt, khiến người đó như không chân thực, nhìn như phải, mà lại như không.

Người kia rất cao, khi đi cũng rải những bước dài, lưng thẳng tắp, toát ra vẻ đặc ý như thể mọi việc đều nằm trong lòng bàn tay, không gì có thể che mắt được. Đồ Nhiễm thầm nghĩ, anh cũng đúng là một cá thể mâu thuẫn, rõ là đặc ý như vậy, nhưng trông lại nhàn nhã, thông dong, thậm chí còn có vẻ uể oải, rõ là ra vẻ thông minh, tự đắc, không để ai vào mắt, nhưng người khác lại không nhận ra được, thậm chí còn tưởng rằng anh là người khiêm tốn, nhã nhặn. Trước đây thấy anh như vậy thật đáng ghét, giờ phút này lại cảm thấy rất tốt.

Tay anh cầm chiếc áo vest, người dính một chút nước mưa, tóc trước trán ướt đẫm, hai hàng lông mày như cũng ẩm ướt, thâm đen như mực. Anh cũng nhìn cô, vẻ mặt hơi lạnh lùng.

Đồ Nhiễm vốn dĩ ngay thẳng, giờ bị anh nhìn như vậy lại giống như bị bắt quả tang đang làm sai chuyện gì, thoáng chút ngượng ngùng, bèn nhỏ giọng hỏi anh:

- Sao lại đến giờ này?

Nói ra rồi mới cảm thấy không ổn, giọng cô ỏn ẻn thẹn thùng, cứ như cô gái mới lớn đang yêu làm nũng với bạn trai.

Anh đứng dừng liếc về phía Cố Viễn Hàng, rồi bảo cô:

- Mưa rồi, đứng ngoài này làm gì?

Cố Viễn Hàng sững sờ, trầm ngâm nhìn bọn họ.

Đồ Nhiễm sực tỉnh:

- Đây là Tổng Giám đốc Cố. Đây là... chồng tôi.

Cố Viễn Hàng thoáng ngạc nhiên, chỉ một chút xiu, rồi vẫn chủ động đưa tay ra bắt tay đối phương:

- Bác sĩ Lục, không ngờ lại gặp anh ở đây.

Lục Trình Vũ nhìn anh ta, khe nhướn mày nghi hoặc:

- Anh là...

- Mấy hôm trước bố tôi bị bệnh, anh và giáo sư Trương cùng mổ cho ông ấy.

Lục Trình Vũ chẳng thêm suy nghĩ, nói thẳng:

- Thế à? Bệnh nhân đông quá, chẳng nhớ nữa.

Cố Viễn Hàng là người như thế nào, lập tức biết ngay đối phương cố tình gây khó dễ, đành cười khan hai tiếng, cũng không tiện nói nhiều. Đúng lúc này Tiểu Chu xách hành lý từ trên lầu bước xuống, không tránh khỏi một màn giới thiệu hời hợt, Cố Viễn Hàng tự tìm đường lui, chào hai người họ rồi giúp cấp dưới đưa hành lý lên taxi.

Họ đi vào thang máy, Đồ Nhiễm từ từ nhích tới khoác tay Lục Trình Vũ.

Anh không nói gì, không đoán được suy nghĩ của anh, cô cũng không lên tiếng, một lát sau mới lắc lắc cánh tay anh, gọi “ông xã”.

Anh khẽ nhúu mày, cúi xuống nhìn cô.

Cô hỏi:

- Chẳng phải anh bảo không tới sao?

Anh tiện mồm đáp:

- Nếu anh không tới, chẳng phải em sẽ làm ầm ĩ lên hay sao.

Nhớ lại tình cảnh lúc trước, đều là đàn ông, sao không hiểu được suy nghĩ của đàn ông. Chỉ nhìn vào ánh mắt lúc đó của Cố Viễn Hàng thôi đã biết trong đầu hắn ta đang nghĩ gì, trong lòng anh thoáng chút khó chịu.

Giống như khi đói bụng, gặp ngay ông đầu bếp lễ mễ, đợi nửa ngày trời mới bưng ra một đĩa thức ăn tạm coi là ăn được, nhưng lại bị người ta dòm ngó, ăn bữa cơm cũng chẳng được thoải mái.

Nhưng phụ nữ một khi đã lên cơn cảm tính thì rất dễ mù mị đầu óc, lại coi những lời đó thành lời ngon ý ngọt, ngấm ngấm linh hội.

Lòng Đồ Nhiễm xốn xang, một lúc sau mới nói:

- Thế thì anh đừng đến nữa, để em lật tung trời lên.

Lục Trình Vũ nhìn cô, nghiêng người ép cô vào tường thang máy, ghé sát lại hỏi:

- Lật tung trời hay lật tung tường[17]?

[17] Thành ngữ Trung Quốc có câu “hồng hạnh vượt tường” chỉ việc ngoại tình, ở đây Lục Trình Vũ ám chỉ việc Đồ Nhiễm lăng nhăng với Cố Viễn Hàng.

Hơi thở nóng hổi của anh phả vào tai cô ngứa ngứa, cô không nhịn được bật cười thành tiếng, vội đưa tay ra đẩy anh, lại nghe thấy anh nói:

- Hôm nay đừng ở đây nữa.

Cô hỏi:

- Anh muốn ở đâu?

Lục Trình Vũ xiết chặt eo cô:

- Cứ đi theo anh là được.

Cô cũng mệt mỏi, không muốn hỏi nhiều, chỉ ngả đầu vào vai anh, mặc cho anh nhẹ nhàng ôm chặt lấy cô như có như không, trái tim dần bình yên.

Lục Trình Vũ lái xe tới khu resort hồ Liên Lý.

Nghe nói nơi đây non xanh nước biếc, cảnh sắc tươi đẹp, vừa có hồ nước mát lành vừa có suối nước nóng ấm áp, du khách đông như trẩy hội. Hồi trước khi nghỉ phép, Đồ Nhiễm cũng muốn tới đây nghỉ vài ngày, sau đó có việc nên đành hoãn lại, dù gì cũng ở ngay trong tỉnh, lại không xa nên cũng không vội gì. Con người vốn là như vậy, những thứ ở ngay bên người, dường như chỉ cần với tay là có được thì sẽ không vội phải có ngay.

Tới khách sạn đã là đêm khuya, cô gái trực ở quầy lễ tân đã ngủ gục không mở nổi mắt ra, lơ mơ nhìn chứng minh thư đối chiếu họ tên, rồi đưa chìa khóa cho họ.

Đèn cảm ứng âm thanh trên hành lang sáng quá mức, giống như xuyên thẳng vào trong tường. Bận rộn suốt mấy ngày liền, Đồ Nhiễm cảm thấy rã rời, càng thêm ghét ánh đèn như vậy. Cô gắng gượng tỉnh táo, đi theo Lục Trình Vũ về phía trước.

Anh vẫn luôn đi rất nhanh, không hề để ý đến người khác, giữa hai người luôn cách nhau hơn một mét.

Nơi ở là một gian phòng nhỏ nhắn, xinh xắn, có toilet riêng và một phòng bếp kiểu mở với đầy đủ dụng cụ, quả thật là tốt hơn chỗ lúc trước, có thêm hương vị gia đình. Nhưng bây giờ, Đồ Nhiễm chẳng thêm bận tâm đến những thứ này, chỉ muốn vùi đầu ngủ một giấc đến khi nào tự tỉnh thì thôi.

Cô vội mở va li lôi ga giường, vỏ gối ra sắp xếp lại giường chiếu.

Cửa sổ đóng kín, hơi bí bách, Lục Trình Vũ vừa thông thả cởi cúc áo sơ mi, vừa nhìn cô loay hoay:

- Em đúng là quái nhân. – Anh thành linh lên tiếng.

Cô giải thích:

- Em không quen dùng ga gối bên ngoài, luôn cảm thấy không sạch sẽ. – Thấy anh chỉ mặc quần dài, đi chân trần trên thảm, cô bèn nói. – Anh không đi dép lê vào à? Ra ngoài nghỉ phép còn mặc đồ Âu, anh mới là quái nhân.

Anh nói:

- Ai bảo anh ra ngoài chơi, sáng mai phải họp.

Cô ngừng lại nhìn anh:

- Ngày mai anh họp ở đây à?

Anh không trả lời, mở túi xách lấy máy tính xách tay và một tập tài liệu ra.

Cô cảm thấy không thoải mái lắm, có lẽ là vì không khí trong phòng không lưu thông được, trong lòng cứ bí bách, vì thế bèn bước tới mở cửa sổ. Gió nhẹ khẽ ùa vào, ngoài cửa sổ ánh trắng như nước, sau những rặng cây, mặt nước trong veo lấp lánh, mênh mang vô tận.

- Hình như phía bên kia là hồ Liên Lý. – Cô ngắm một lát rồi xoay người lại nói với anh. – Thảo nào hôm nay anh lại tới.

Lục Trình Vũ nhìn cô:

- Nếu không thì anh tới làm gì?

Anh mang tài liệu và laptop vào bàn ăn trong bếp. Trên bàn phủ một tấm khăn trải bàn kẻ caro, phía trên có một giá nến bằng pha lê và một chậu hoa nhựa. Ghét vướng víu nên anh túm luôn khăn trải bàn vứt sang một bên, sau đó mở laptop, châm một điếu thuốc, ngậm trong miệng cho lên tinh thần. Trong lúc đợi máy tính khởi động, anh nói:

- Tối nay bận rộn rồi đây, ngày mai phải trình bày báo cáo.

Đồ Nhiễm ngứa mắt nhất chính là cái thói vứt đồ đạc lung tung của anh, chẳng biết trên bàn gỗ anh có bữa bãi như vậy không, nhưng lúc này cô cũng lười dọn dẹp, chỉ nói nhỏ:

- Tối qua anh trực đêm, hôm nay lại trực ban ngày, đã bao lâu rồi anh không ngủ? Cứ thế này mãi cơ thể làm sao chịu nổi? Tốt nhất sau này anh đừng ngủ nữa, đi nhảy hồ cho rồi. Còn nữa, đừng hút thuốc trong phòng, em không muốn bị hun chết, muốn chết thì đi mà chết một mình, đừng kéo người khác chịu tội thay.

Lục Trình Vũ chẳng hề bận tâm, ngược lại còn bật cười ha hả, rít một hơi thuốc, giọng nói có phần ồm ồm:

- Nóng tính quá nhỉ, tiểu sinh biết tội, không thỏa mãn được nhu cầu của nường tử.

Đồ Nhiễm túm gối ném anh, nghe thấy anh kêu “ui” một tiếng:

- Rơi xuống đất em lại chê bẩn, lát nữa lấy gì mà ngủ.

Anh gơ tay, nhẹ nhàng vứt cái gối lên giường.

Đồ Nhiễm mặc kệ anh, vào phòng tắm tắm một cái thật sảng khoái, lúc ra thấy đèn trong phòng đã tắt, chiếc đèn đầu giường đã bị chuyển ra bàn ăn, Lục Trình Vũ đang ngồi đó lật giở tài liệu, vẻ mặt chăm chú.

Cô nằm lên giường lặng lẽ nhìn một lúc, nhìn ngón tay anh kẹp điếu thuốc, và bóng hình anh dưới ánh đèn, lại thấy anh cởi trần, những cơ thịt ở cánh tay, bắp vai và lưng nhẵn nhụi, thanh mảnh, sức mạnh ẩn hiện

dưới những đường gân, giữa bóng tối và ánh sáng giao thoa càng thêm nổi bật, tràn trề sức sống. Ngay lập tức, cô nhớ lại những gì anh vừa nói, mặt nóng bừng lên, không khỏi nhìn thêm vài cái.

Bất thành linh anh ngẩng đầu lên, quét mắt về phía cô, cô vội nhắm tịt mắt lại, xoay người sang phía kia, lẩm bẩm:

- Đèn sáng quá, em không ngủ được.

Ngọn đèn được chỉnh nhỏ lại, có tiếng gạt tàn thuốc đặt khê lên mặt bàn, mùi thuốc lá nhàn nhạt dần tan, có lẽ anh đã giặt thuốc.

22

Buổi tối trong núi hết sức yên tĩnh, giấc ngủ này say vô cùng, khi mở mắt ra, ngoài cửa sổ chim kêu ríu rít, trời đã sáng trưng.

Nhiệt độ buổi sáng hơi thấp, Đồ Nhiễm kéo chăn, mới phát hiện bên cạnh giường trống rỗng. Cô nhòm đầu dậy, nhìn thấy Lục Trình Vũ đang thất cà vạt, điệu bộ như sắp ra ngoài. Cô hỏi:

- Tối qua anh có ngủ không?

Anh nói:

- Ngủ một lúc, lạnh quá nên tỉnh dậy. Em cũng giỏi cướp chăn thật, đêm đến cuộn chặt cái chăn vào người, anh giăng mãi không được, xem ra sau này phải mang thêm chăn gối.

Giọng anh hơi nghèn nghẹt, có vẻ như bị nhiễm lạnh.

Anh lại nói:

- Lúc nào tay chân cũng lạnh toát, ngủ thì nhiều, có phải em bị huyết áp thấp không?

Cô ừ một tiếng.

Anh dặn dò:

- Dậy chạy vài vòng là ổn, em thể này là thiếu vận động.

Đồ Nhiễm mặc kệ, nằm xuống ngủ tiếp, tỉnh lại cũng không biết là lúc nào, chỉ thấy bên ngoài nắng vàng rực rỡ, loáng thoáng nghe thấy tiếng người trò chuyện ở bên ngoài, người đàn ông trong phòng không biết đã đi đâu.

Cô lê dép đi ra, mở cánh cửa sổ sát đất, mới phát hiện ra ban công bên ngoài không hề bé, có bàn ghế, có ô che nắng, đầy đủ mọi thứ đặt ở nơi đó mà vẫn cảm thấy rộng rãi, thoải mái. Dưới lầu là một cánh rừng nhỏ, phía bên ngoài là một con đường rải nhựa. Xuyên qua những rặng cây, ở phía xa xa, mặt hồ phẳng lặng như gương trong vãn vất, soi bóng bầu trời xanh thẳm, rực rỡ.

Tâm trạng chợt phơi phới, cô dọn dẹp sạch sẽ rồi bước về phía hồ.

Bên bờ hồ đã có mấy tốp khách du lịch, trẻ con đi chân trần tung tăng chạy trên bãi cát, giẫm lên những ngọn sóng, cười đùa hớn hở, ánh nắng ấm áp chiếu lên vai. Cô cởi giày cao gót xách trên tay, chậm rãi bước dọc theo mép nước. Trên bãi cát thỉnh thoảng lại có những vỏ sò màu trắng nho nhỏ, cô nhặt lấy mấy cái khá tròn trịa, thấy những vỏ sò còn đẹp hơn lại bị những người trước đó vớt lại một đồng. Suốt đường đi cứ chọn rồi nhặt, nhặt rồi chọn, bỗng phát hiện ra có thứ gì đó nhô một nửa lên khỏi bờ cát, lấp lánh phát sáng dưới ánh mặt trời. Cô lấy tay bới ra nhìn, bất giác bật cười, còn tưởng là châu báu gì, hóa ra là một mảnh thủy tinh vỡ hình thoi.

Ánh nắng trên đầu bị người ta che mất, cô ngẩng mặt lên, nhìn thấy người đàn ông đã biến mất từ sáng sớm. Lục Trình Vũ chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng, tay áo xắn lên, không thắt cà vạt, ông quần xắn đến dưới đầu gối, chân để trần, tay xách đồ nghề câu cá, chắc là đã về qua phòng khách sạn.

Từ xa anh đã nhìn thấy cô, nhưng lại không chắc chắn lắm, cảm thấy lúc cô quỳ xuống sao lại nhỏ bé đến vậy, lại gần mới dám khẳng định là cô, vẫn nhỏ xíu xiu. Anh hỏi:

- Đào được kho báu gì thế?

Cô xòe tay ra cho anh xem:

- Đây, một viên kim cương giá trị liên thành, tặng anh đây.

Lúc cô cười hơi lộ ra hai cái răng khểnh bên trên, như một đứa bé con chưa lớn. Anh đưa tay nhận lấy, nghe thấy cô nói:

- Lát nữa vứt vào thùng rác, vùi trong cát nhờ người ta giẫm vào thì tệ quá.

Thấy tay cô cầm một vốc vỏ sò, anh nói:

- Mấy cái này nhỏ xíu, em nhặt làm gì?

Vốn dĩ Đồ Nhiễm chỉ nhặt vu vơ để chơi, lúc này lại nghiêm túc suy nghĩ:

- Lấy dây khâu vào, có lẽ có thể làm thành vòng đeo tay. – Nói xong, cô nhét hết đám vỏ sò vào túi quần anh.
- Đừng vứt đi nhé, giữ hộ em. – Rồi cô lại hỏi anh. – Hộp xong rồi à?

Lục Trình Vũ nhặt một viên đá nhẵn nhụi lên ném vào mặt hồ, viên đá nảy tung tung mấy cái, tạo thành một xoáy nước nhỏ.

- Chẳng có gì hay. – Anh nói. – Trình bày xong anh đi luôn.

Anh khom lưng, xắn ống quần cao lên một chút rồi lội xuống nước.

Cô đứng phía sau hét lên:

- Đừng đi về phía trước, bắn quần áo rồi em lại phải giặt.

Anh nói:

- Em cũng qua đây đi, nước này sạch mà.

Cô nhìn bộ váy ngắn trên người, lắc đầu:

- Lạnh lắm.

- Không lạnh đâu, nước vừa ấm, có thể xuống bơi nữa. – Anh ngừng lại, nhìn xuống nước. – Có cả cua to nữa, cắp vào chân anh rồi.

Cô bật cười:

- Xạo.

Mặt anh nghiêm nghị, như thể đang nhịn đau bước lên bờ:

- Cua thì không có, nhưng giẫm phải mảnh thủy tinh rồi, lại đây dịu anh với.

Đồ Nhiễm bán tín bán nghi, cuối cùng vẫn lội xuống nước, còn chưa bước về phía trước đã bị anh túm tay. Cô nghe thấy anh nói:

- Nước có lạnh đâu, em vẫn ổn còn gì.

Biết anh đang nói đùa, cô vốc một vốc nước hắt lên mặt anh rồi quay người bỏ chạy, nhưng bị anh dùng một tay ôm chặt lấy eo, anh hỏi cô:

- Còn nghịch không? Nghịch nữa là vứt xuống nước cho cá ăn đây.

Cô bị anh làm giật mình, cái eo bị anh xiết chặt hơi nhồn nhột, không nhận được bật cười thành tiếng, bèn giơ tay ra đánh anh.

Mấy người xung quanh đều nhìn về phía này, Đồ Nhiễm sợ anh vứt mình xuống nước thật, cả người ướm sùng chẳng dễ chịu chút nào, vội níu cổ anh lí nhí nài nỉ:

- Không nghịch nữa, mau bỏ em xuống đi.

Ở gần đó, một người bố đang dẫn đứa con khoảng ba, bốn tuổi đi vầy nước, đứa bé thấy họ như vậy bèn kêu toáng lên:

- Bố ơi, bố ơi, ở đây có cá, chú kia bế cô kia đi cho cá ăn con cũng muốn đi...

Người bố cười nói:

- Cho cá ăn gì đâu, người ta đang tình tứ, sau này con có bản lĩnh rồi thì cũng bế con gái đi làm mồi cho cá ăn.

Cậu bé hỏi:

- Con bé xíu thế này, không bế được thì làm sao...

Đồ Nhiễm hơi lúng túng, Lục Trình Vũ lại khoái chí cười phì ra, khê khàng đặt cô xuống.

Vừa chạm chân xuống đất, Đồ Nhiễm đã chạy thẳng lên bờ. Lục Trình Vũ tiếp tục đi dọc theo mép nước, đi được một lát là đến một con lạch nhỏ, dòng chảy rộng chừng hai, ba mét, càng lên trên càng rộng, dần dần mất hút về phía khu rừng, không nhìn thấy dòng nước nữa, chỉ còn tiếng nước róc rách.

Lục Trình Vũ vẫy tay ra hiệu với người đằng sau, còn mình thì men theo dòng nước tiến vào bên trong.

Đồ Nhiễm đi hơi chậm, khi tới nơi, Lục Trình Vũ đang vừa đợi cô vừa móc mồi vào cần câu. Thấy cô tới, anh nói:

- Hồi nhỏ anh ở nhà bà ngoại, gần nhà là Hồ Đông, bây giờ đã bị lấp để xây nhà rồi, hồi xưa ở đó có nhiều cá lắm. Lúc nghỉ hè, ngày nào anh cũng dẫn Trình Trình ra ngoài mò cua bắt cá. Hồi đó Trình Trình còn nhỏ xíu, anh sợ nó ngã xuống nước nên lấy dây thừng buộc vào người nó, đầu kia thì buộc vào cây liễu to cạnh hồ. Sau đó có một lần quên mất, anh cứ mãi mê đi dọc bờ hồ, vừa đi vừa vớt tôm, đi suốt cả buổi chiều, bắt được một giỏ đầy, nhưng lại quên mất con bé ở gốc cây liễu nào. Vì chuyện này mà anh bị mẹ cầm cây cán bột đánh ột trận, mẹ chỉ đánh anh một lần duy nhất đó thôi. – Nói xong, khóe miệng anh hơi nhếch lên.

Cô hỏi:

- Sau đó làm thế nào tìm được?

- Mẹ anh với bà ngoại chạy vòng quanh hồ tìm suốt nửa buổi tối, lúc tìm thấy, nó đang nằm dưới gốc cây ngủ ngon lành.

Đồ Nhiễm cười:

- Anh trai đều, ham chơi suýt nữa để lạc cô em gái.

- Từ trước tới giờ anh không phải là một người anh xứng đáng. – Nụ cười trên môi anh vụt tắt. – Bao nhiêu năm nay chỉ bận rộn chuyện riêng, lúc mẹ anh bỏ đi, không muốn để nó ở lại với bố, nhưng trong nhà không có tiền, mẹ anh muốn để Trình Trình đi theo người có điều kiện kinh tế tốt hơn để được sống thoải mái hơn. Lúc đó anh cũng lớn rồi, khi học đại học đi làm gia sư cũng kiếm được ít tiền, cũng xin vay trợ cấp học phí, sau đó bố anh còn âm thầm đóng học phí cho anh, cứ vậy mà qua ngày. Chỉ có điều Trình Trình còn nhỏ như vậy, bao nhiêu năm nay ở nhà người khác không biết sống thế nào?

Đồ Nhiễm trầm ngâm:

- Con bé không đơn giản, rất kiên cường, nó có cách sống riêng của nó. Bố anh ngoài mặt thì nhịn bà Tôn Huệ Quốc mà lạnh nhạt với nó, nhưng thật ra đối xử với nó không hề tệ. Có những chuyện con bé đã kể qua với em, anh cũng không cần quá lo lắng.

Lục Trình Vũ gật đầu, nhất thời không nói gì, cả hai lại tiếp tục đi về phía trước, Đồ Nhiễm hỏi anh:

- Hồi trước anh làm gia sư cùng một lúc nhiều nhất là dạy mấy người?

- Năm, sáu người gì đó, không nhớ nữa. – Anh bỗng mỉm cười, đưa tay vỗ trán. – Nhưng mà Đồ Nhiễm này, em là cô học sinh khó dạy nhất mà anh đã từng gặp.

Cô đập lại:

- Thưa thầy Tiểu Lục, anh là thầy giáo ngốc nhất mà em đã từng gặp.

Anh nói:

- Em giỏi lắm, giờ lại còn trách anh dạy không tốt nữa.

Cô cười:

- Hồi đó em bị hổng kiến thức cơ bản mà, khi học đương nhiên là phải vất vả rồi. Thực ra cũng chẳng trách được ai, tuy mẹ em thiên vị, có cơ hội tiêu tiền đều dành hết cho Đồ Loan, nhưng lúc tài chính khó khăn sẽ luôn có người phải hy sinh. Có điều em cũng vẫn học đại học, dù là con đường hơi gập ghềnh một chút, gập ghềnh cũng có cái hay. – Cô bỗng ngừng lại, nói vu vơ – Nếu không làm sao quen được ông thầy ngố không biết dạy học như anh.

Anh nhìn cô mỉm cười, không đáp.

Chẳng bao lâu sau, họ đã đi tới một bãi đất trống bên sông, dòng nước nhỏ hẹp, gần đó có nước đọng, khe nước cũng không còn sạch sẽ như lúc trước, bèo mọc thành từng đám, đúng là một nơi thích hợp để câu cá. Dưới gốc cây cạnh đó có một chiếc ghế xếp, có lẽ là của người đi câu cá lúc trước để lại, tuy hơi rách nát, nhưng miễn cưỡng vẫn dùng được.

Lục Trình Vũ lấy tay ấn xuống cái ghế vẫn còn khá chắc chắn. Anh dịch cái ghế ra gần khe nước, còn mình thì ngồi bệt xuống đất, quăng dây câu ra xa, động tác nhẹ nhàng, dứt khoát, ném đúng vào chính giữa.

Đồ Nhiễm dựa trên ghế nghỉ ngơi, gió hiu hiu vờn qua mặt, bốn bề chỉ vang lên tiếng côn trùng rả rả, hết sức dễ chịu.

Cô nhắm mắt nằm ở đó, cứ nghĩ mãi về Lục Trình Vũ, tuy rằng anh đang ở ngay bên cạnh.

Cô nhớ tới những lời anh vừa nói, dường như luôn có những chuyện anh không muốn nói ra, giấu kín tầng tầng lớp lớp trong tim, hôm nay không biết động vào sợi dây thần kinh nào mà lại nói ra với cô.

Cô lại nhớ tới dáng vẻ anh xắn ống quần đứng cười trong làn nước, gương mặt lấp lánh ánh nắng, khóe mắt cong cong, miệng hơi nhếch lên, hàm răng trắng bóng thấp thoáng, cảm trông nhơn hơn mọi ngày, khiến anh bớt cứng rắn đi một chút, đẹp trai hơn một chút. Anh cười rất thân thiết, trông lại hơi uể oải, khiến cô không quen lắm.

Cô nghĩ, con người này rốt cuộc có bao nhiêu khuôn mặt, lúc ở nhà, lúc đi làm, lúc không quan tâm tới cô, không thèm trả lời cô, lúc đêm chiều suy nghĩ, thậm chí là lúc muốn làm chuyện xấu cưỡng ép dụ dỗ cô... và cả bây giờ, luôn khiến người ta có những cảm giác khác biệt.

Cô cứ ngẩn ngơ, còn anh đã đứng dậy, chống cần câu lên, nâng bổng cả cô lẫn ghế lên bê ra cạnh cái cần câu:

- Trông hộ anh, anh ra đằng trước xem, nếu cái phao từ từ nổi lên hoặc bỗng dưng chìm xuống thì em nhắc thử lên.

Đồ Nhiễm miễn cưỡng mở mắt ra nhìn, chỉ vào dòng nước:

- Đây là có cá rồi còn gì, lúc lên lúc xuống kia.

Anh liếc sang:

- Có thì có, có điều cá còn chưa to, hoặc là còn bé quá, hoặc là chưa câu được, đã câu là phải câu con to, nếu không chẳng có gì vui. – Anh đã đi về phía trước rồi nhưng vẫn ngoái đầu lại. – Kiên nhẫn một chút.

Cô nằm đó vẫy tay với anh.

Anh đi một vòng, không phát hiện thấy chỗ nào đặc biệt, bèn vớt một ít tôm tép dưới nước, nhỏ xíu, trong veo lấp lánh. Bữa tối đập hai quả trứng gà, cho thêm ít hành hoa vào xào lên chắc cũng ngon ra trò.

Trời bỗng nổi gió, một đám mây đen kịt bay tới, che khuất mặt trời, chẳng bao lâu sau đã có vài giọt mưa rơi xuống. Còn chưa vào hè, mấy ngày nay thời tiết vừa oi bức vừa hanh khô, mưa một chút cũng tốt.

Anh thông thả trở về, chỉ chốc lát đã tới nơi, nhìn thấy Đồ Nhiễm vẫn còn đang nằm đó, chỉ lấy tay chắn lên mắt để che mưa Anh tự nhủ cô làm việc cũng coi như khá nhàn nại.

Lại gần mới phát hiện ra, cô đã ngủ quên trên ghế, chắc cánh tay đưa lên là để chắn ánh nắng lúc trước.

Cô co ro trên ghế, hai chân co lên, chiếc váy trông càng ngắn hơn, áo sơ mi giắt vào trong váy, bờ eo mảnh mai, bộ quần áo vừa khít ôm sát cơ thể, cúc áo trước ngực hình như dính không chắc, rung rinh theo hơi thở phập phồng như muốn rơi xuống. Giày đá sang một bên, không đi tất, chân không chạm đất, đầu ngón chân hơi cong lên.

Khi còn trẻ, anh cảm thấy bàn chân của rất nhiều phụ nữ phải đẹp hơn chân đàn ông, vừa trắng trẻo vừa mềm mại, đường nét nhỏ nhắn, không giống như thứ gần gũi với bụi bặm trần gian nhất.

Khi còn trẻ luôn thích nghĩ ngợi vẩn vơ, những năm tháng bồi hồi nhất của người đàn ông là thời kì hormone tiết ra nhiều nhất, gần như cả ngày đều nghĩ về cơ thể trắng lớp của người khác giới, nằm mơ cũng muốn làm những chuyện không thể làm được, không biết sự già yò này sẽ kéo dài tới bao giờ, bất lực vì mình chẳng là gì cả, chỉ có sự bông bột ngây ngô, bài vở nặng nề là cái phao cứu mệnh cuối cùng, ép người ta chỉ có thể mơ mộng hão huyền giữa những khoảng thời gian kín mít.

Sau này, cuối cùng cũng đã được ném mùi, bèn thăm cảm thán trong lòng, thì ra là vậy.

Sau này nữa, dần dần học được cách chinh phục, chỉ có điều trong lúc chinh phục người khác, cũng đồng thời bị người ta trói buộc. Thỉnh thoảng cũng gãy ra được, nhưng lại không tránh khỏi lật thuyền trong cồng ngằm[18].

[18] Cồng ngằm là nơi không sóng không gió, là nơi khó có thể lật thuyền nhất. Ý nói nơi an toàn nhất cũng có thể xảy ra sai sót.

22

Qua màn mưa mù mịt như sương mù, Lục Trình Vũ như đang ngắm người con gái say ngủ.

Một lát sau, thấy cổ họng hơi nóng và ngứa, anh ngấm nghĩ đã bao lâu rồi không làm nhĩ.

Ngày nào cũng trực ban, thời gian ở nhà buổi tối của anh không nhiều. Anh thăm nhẩm tính, miễn cưỡng hai tuần ba lần, con số này ở độ tuổi của anh mà nói quả thật hơi ít, nếu không sợ thiệt thòi thì ngày nào cũng làm vẫn ổn, chỉ có điều sau này già rồi sẽ thấy mệt mỏi. Ở phương diện này, ít nhiều anh cũng khá kìm chế.

Mưa càng lúc càng nặng hạt, những hạt mưa to bằng hạt đỗ rào rào rơi xuống. Những giọt nước tròn xoe nhỏ xíu trượt theo cổ áo lăn xuống dưới, không thể nhìn thấy nữa, lòng anh bỗng rạo rực. Anh tức thì mở mắt ra, nghĩ xem có cần gọi cô dậy hay không. Bỗng chiếc cần câu khê rung lên, khi anh định thần lại, chiếc phao chìm xuống dưới đã nổi hẳn lên trên, khê nhấp nhô trên dòng nước.

Đồ Nhiễm đã tỉnh giấc, cô ngồi dậy, mơ màng mở mắt ra, khê bĩu môi, vẻ như đang say, chăm chăm nhìn anh hỏi:

- Mưa rồi, sao anh không gọi em dậy?
- Gọi rồi mà em không dậy. – Anh thông thả thu cây cần lại.

Mưa bỗng to hẳn lên, đầu tiên là tí tách, tí tách, sau đó thì rào rào rơi xuống. Cô ngẩng đầu nhìn trời, nhớ lại lúc nãy đi dạo thấy phía trên có một cái đình, bèn nói:

- Lên trên kia trú mưa, đợi đám mây kia tan đi là được.

Họ men theo dòng nước tiến về phía trước. Đường lầy lội, Đồ Nhiễm lê đôi giày cao gót ị ạch đi ở phía sau, anh nghiêng người lại nhìn, nắm chặt tay cô.

Ngôi đình này có lẽ được xây để ngắm cảnh, chỉ bé bằng lòng bàn tay, vẻ ngoài lờ lợt mà hơi thô kệch, điểm xuyến cho nước non xanh thắm, chỉ nên ngắm nhìn từ xa.

Vào trong đình, họ gần như đã ướt sũng, Đồ Nhiễm hít một hơi, cười nói:

- Vừa rồi nóng quá, giờ thì mát nhiều rồi.

Cô xoa tóc ra hai bên, lấy tay vuốt nước mưa trên tóc đi. Bỗng lại có một giọt nước bắn vào mặt, cô nhìn sang, Lục Trình Vũ đang đứng bên cạnh rũ tóc. Cô tránh sang một bên, lẩm bẩm:

- Ghét!

Anh đưa tay lau mặt, cũng dịch theo sang phía cô. Cô lườm anh, lại thấy mái tóc ngắn của anh bắt nước mưa dựng đứng lên, mặt cũng ướt, trông càng đẹp trai hơn. Cô không kìm chế được lại nhìn anh thêm một cái, bất gặp ngay ánh mắt của anh.

Cô khẽ quay mặt đi, nhìn màn mưa dưới mái hiên sau lưng anh. Mưa thấm sắc lá xanh, giăng mắc khắp trời.

Anh mím môi, như đang cười, ánh mắt trượt từ mặt xuống ngực cô. Cô cúi nhìn, chiếc áo sơ mi trắng đã ướt sũng nước mưa, dán trên người như một tờ giấy mỏng trong suốt. Cô khẽ kháng lấy tay che đi, không khí trở nên vừa ẩm ướt vừa nóng hừng hực. Cô lùi lại, đụng phải cái cột đình ở đằng sau.

Anh bước tới gần, mặt tỉnh bơ:

- Đừng che nữa, có phải chưa từng nhìn thấy đâu. – Rồi anh lại nói. – Cái áo này tẻ quá, mua mấy cái tốt vào.

Cô nhìn anh, lí nhí:

- Anh mua cho em. Anh mua rồi thì em sẽ vứt cái này đi.

Anh nhẹ nhàng áp tới, thấy má cô đỏ lựng, chớp mũi lấm tấm mồ hôi, bèn đưa tay ra lau, ngón tay lướt qua môi, qua cằm cô, dần dần chạm vào cổ áo cô, kéo nó ra một chút:

- Vứt đi làm gì, còn có lúc dùng đến.

Tay anh lần vào trong.

Tim đánh thình thịch, cô không khỏi nín chặt tay anh, hơi ngửa người về phía sau, gáy bỗng đập cộp vào cái cột sau lưng. Đầu óc choáng váng, cô nói:

- Đau, cứng quá.

Anh đề lên người cô, cười khì khì vào tai cô:

- Chỗ nào cứng cơ?

Mặt cô lập tức đỏ bừng:

- Lưu manh...

Còn chưa dứt lời, môi cô đã bị môi anh phủ trọn, tay anh không ngừng vuốt ve xuống phía dưới, luồn vào dưới váy. Đầu cô ong lên, vội vàng túm lấy tay anh:

- Không được không được, ban ngày ban mặt, đừng ở đây...

Anh chẳng nói chẳng rằng, kìm nén hơi thở, hơi thở nóng hổi phả quanh người cô, cứ chuyện ta ta làm. Phía trên người cô mềm nhũn, đành phải gục lên vai anh thở dốc, trong lòng lại sợ bị người khác bắt gặp, run run nói:

- Lục Trình Vũ, anh đã nghe thấy bao giờ chưa?

Anh nói luôn:

- Chưa.

Cô lại nói:

- Có một bài thơ, Giai nhân mềm tựa bông, vung kiếm chém kẻ ngông, đầu người tuy không rớt, quân từ khốc khô lòng[19]. Cho nên anh hãy còn trẻ, cứ từ từ.

[19] Bài từ trong tác phẩm Kim Bình Mai (tạm dịch), hàm ý khuyên răn các bậc mây râu không nên đam mê tửu sắc: “Giai nhân thể tự tô, trượng kiếm trăm ngu phu. Bất kiên nhân đầu lạc, giáo quân cốt tửy

khô", ý nói giai nhân mềm mại nhưng lại như thanh kiếm giết người, tuy đầu không rơi nhưng vẫn có thể khiến người quân tử kiệt sức mà chết.

Động tác của anh ngừng lại, bật cười khùng khục trong cổ họng:

- Có phải là giai nhân không, phải ném thử mới biết.

Cô phát nhẹ anh một cái, rồi lại nhéo cánh tay anh:

- Đương nhiên em không phải, anh đi mà tìm người khác, em không thêm.

Anh vẫn cười, cắn nhẹ thùy tai cô trêu chọc:

- Nếu đúng thật là giai nhân, thì anh nguyện chết khô xương tủy.

Tim cô lại nảy lên, cô tựa vào ngực anh không nói gì, trong phút chốc anh cũng ngừng lại, cũng không nói không rằng, tựa như đang nghĩ ngợi điều gì. Cô ngước mắt lên, thấy anh quay mặt nhìn thẳng về phía rừng cây, rồi lại nghe thấy anh sụt một tiếng:

- May mà chưa làm, có người đến.

Nói đoạn cúi xuống nhìn cô cười cười.

Mưa vẫn ào ào như trút nước, cành lá trập trùng, chưa thấy bóng người, đã nghe tiếng nói.

Nghe giọng có vẻ là người địa phương, đoán chừng có khoảng hai ba người đàn ông, cười nói rộn ràng, họ cũng tới tránh mưa.

Đồ Nhiễm vội đẩy Lục Trình Vũ ra, chỉnh trang lại quần áo trên người. Những chỗ khác thì không sao, nhưng cúc áo bị người ta giật mất, muốn che cũng không che được.

Lục Trình Vũ khom người nhặt cúc áo lên, thấy hai tay cô đang khép cổ áo không biết phải làm thế nào, nửa che nửa đẩy càng thêm quyến rũ, bèn cởi áo sơ mi của mình ra cho cô khoác, còn mình thì cởi trần đứng bên cạnh. Đồ Nhiễm cầm chiếc áo trong tay, tấm áo ấy rất rộng, mang theo hơi ẩm, lại mang theo mùi xà bông và mùi mồ hôi trên cơ thể anh. Cô cảm thấy khá hơn một chút, không còn lúng túng như trước nữa, bèn xoay người nhìn sang phía bên kia của ngôi đình.

Một lúc sau, có ba người đàn ông trẻ đi tới, vội vàng chen vào trong đình, không gian xung quanh bỗng càng thêm chật chội.

Ba người họ vừa rửa xả thời tiết, vừa cởi quần áo trên người ra vắt nước, lau mặt lau mồ hôi, mùi mồ hôi đàn ông lập tức tràn ngập. Người dẫn đầu nhìn Đồ Nhiễm một cái, một lát sau lại liếc thêm mấy cái nữa, lúc này mới quay sang hỏi Lục Trình Vũ:

- Từ thành phố xuống à? Đi chơi à?

Lục Trình Vũ gật đầu, đứng dịch về phía Đồ Nhiễm.

Hai người còn lại nhìn Đồ Nhiễm, cũng cười:

- Đi tuần trăng mật hả.

Lần này Lục Trình Vũ không trả lời mà khẽ nghiêng người, chống tay lên cây cột cạnh cô, ngăn cách cô với ba người kia không một chút dấu vết. Cô ngước mắt lên cười với anh, nghe thấy anh nói nhỏ bằng giọng khàn khàn:

- Cười cái gì?

Cô không nói gì, lườm anh một cái, sau đó cổ tay liền bị anh túm lấy, nghe thấy anh nói nhỏ bằng giọng khàn khàn:

- Lát nữa sẽ xử lý em.

Cô đỏ mặt, trừng mắt nhìn anh rồi lại nhìn trộm mấy người kia, thấy họ vẫn thảnh thơi đứng đó nhìn. Nghĩ tới quần áo mình không được chỉnh tề, trong lòng cô không thoải mái.

Một lúc sau, cô nghe thấy anh nói:

- Mưa ngớt rồi, đi thôi.

Nói đoạn bèn che chắn cho cô đi ra ngoài. Cô cởi giày ra, bắt chước anh đi chân trần trên đất, họ chạy chậm chậm, đi được một quãng xa, Đồ Nhiễm mới không nhịn được phì cười. Lục Trình Vũ nhìn cô, tà tà lên tiếng:

- Cười cái gì, ranh con hơn hai chục tuổi đầu, bò trên đất mà cũng tưởng được du ngoạn thủy cung, được bay lên trời, hưởng hồ quần áo lại xộc xệch, tội gì người ta không nhìn.

Cô tức tối nhìn anh, bất chợt cười:

- Em đâu có cười người ta, em cười cái đồ nhà anh, miệng hùm gan sứa.

Anh không nói gì, lôi cô về phía trước, về đến khách sạn, anh đóng cửa lại, ấn cô lên cửa, véo cằm cô, hơi thở nóng hổi phả vào mặt cô:

- Cười đi, sao không cười nữa?

Đồ Nhiễm có phần không thở nổi, vội nói:

- Em nói lung tung, sao anh lại là con hổ giấy được chứ, cho dù đúng thế thì cũng có chỗ nhất định không phải làm bằng giấy.

Nghe vậy anh rất khoái chí, cúi đầu cười, vỗ vỗ mặt cô:

- Vừa mới mắc mưa, mau thay quần áo ướt ra, không khéo bị cảm bây giờ.

Nói rồi bèn rướn lên, lột quần áo trên người cô ra như đang bóc vỏ hành lúc nấu cơm, cuối cùng chỉ còn lại một miếng trắng phau nõn nà. Anh bế cô quẳng vào bồn tắm, vặn vòi nước nóng, nói gọn lỏn:

-Tắm!

Mặt cô đỏ lựng, toàn thân nóng bừng, kéo soạt tấm rèm tắm, trừng mắt nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy bóng anh lướt qua, anh đã bước ra ngoài. Cô thẫn thờ phào nhẹ nhõm, rồi lại ngẩn ra một lúc, sau đó mới cầm vòi sen lên kỳ cọ.

Đang lúc vâng vắt, thỉnh linh tấm rèm tắm bị kéo soạt ra, Lục Trình Vũ dựa vào bức tường bên kia, tay cầm một lon bia, neho mắt nhìn cô.

Thỉnh thoảng anh lại nhấp một ngụm, giọng khàn đặc:

- Tắm đi, anh muốn xem.

Tim Đồ Nhiễm đập thành thạch, trong lúc hoảng loạn, chỉ biết dùng khăn tắm che người. Nước nóng gội xuống, cô nhìn vào mắt anh, trong đôi mắt sâu thẳm như có thứ gì đó đang nhảy nhót, như lửa, lại như nước, vừa nóng bỏng người lại lạnh thấu xương, đôi mắt ấy cứ nhìn cô chăm chăm, nếu nói nó chất đầy dục vọng, thì thà nói là thanh tâm quả dục[20], tựa như trước mắt anh không tồn tại thứ gì, mà anh chỉ lặng lẽ xuất thần thôi.

[20] Tâm hồn thanh tịnh, kìm nén dục vọng.

Không kìm chế được, cô hít vào một hơi thật sâu, lại bị làn hơi nóng ồm ồm xung quanh bao phủ, vì thế cô khẽ quay đi, chậm rãi xối nước nóng lên người.

Anh nói:

- Quay lại!

Cô không nhúc nhích, trước ngực bỗng lạnh toát khiến cô không khỏi rùng mình. Cô quay người lại nhìn, thấy anh cầm lon bia giơ lên không trung, miệng khẽ nhếch lên một nụ cười ngả ngón, ngón tay đang miết lon bia khẽ dừng lại, rồi lập tức đặt lon bia lên bồn rửa mặt. Lon bia lặn vào một xô, anh bước vào bồn tắm.

Anh không nói gì, cầm tay cô đặt lên thắt lưng trên eo mình, đỡ lấy gáy cô, phủ môi mình lên môi cô. Ngụm bia lạnh lạnh tràn vào, từ từ nhấn chìm trái tim sắp cháy rụi của cô. Cô cởi thắt lưng của anh ra, dịu dàng,

tỉ mỉ, quần áo rơi xuống, họ quấn chặt lấy nhau trong làn nước nóng ẩm áp, sau đó lại ướt sũng lẫn lộn trên giường.

Đồ Nhiễm cảm thấy mình giống như một phiến lá, một giầy trước còn đang run rẩy trên ngọn kia, ngay giầy tiếp theo đã cuốn theo chiều gió, không ngừng xoay tròn, không ngừng rơi xuống không thể tự mình làm chủ, có thứ gì đó rần rập chạy trong huyết mạch, gặm nhấm khắp nơi. Cuối cùng, những vết thương ấy toác ra, máu tanh đường như đang dâng trào từ đoạn cuối sinh mệnh, đầm đìa.

Cơ thể nóng hừng hực mà vạm vỡ của anh bỗng căng lên, chỉ chực bùng nổ, cô bỗng túm được một tia tỉnh táo từ trong hơi thở của anh, đưa bàn tay mềm mại chặn ngực anh, khàn giọng nói:

- Anh quên gì rồi?

Anh nén tiếng thở hổn hển, ngẩng đầu nhìn cô từ trên cao, lông mày hơi nhíu lại, đôi môi mỏng mím chặt, suy nghĩ trong thoáng chốc, sau đó phủ phục người xuống, thì thầm vào tai cô:

- Muốn có con không!

22

Đồ Nhiễm nhắm mắt lại, vùi mặt vào gối.

Sức nặng và hơi nóng đè trên người bỗng tan biến, chỉ còn lại một lớp mồ hôi ướt sũng, không phân biệt được là của anh hay của cô. Trên gối vẫn còn dấu vết những giọt nước mắt không kìm nén được của cô.

Cô nhớ lại câu nói trước đó của anh.

Cô khẽ cử động, tay chân vẫn tê rần. Cô chậm chạp mò mẫm lấy chiếc chăn bên cạnh đắp lên người, bên tai vang lên tiếng anh hỏi:

- Có được tính là hoàn mỹ không?

- Gì cơ? – Cô còn chưa định thần lại

Anh tiến sát lại:

- Món quà em muốn có được coi là hoàn mỹ không?

- Bình thường. – Cô lặng lẽ đáp.

Anh túm lấy eo cô, tăng thêm lực nơi cánh tay.

Vừa đau vừa nhột, cô luôn mồm “ừ ừ” mấy tiếng, lại ngượng ngùng không nói nên lời.

Lục Trình Vũ cười, buông cô ra rồi bước xuống giường, lấy một chiếc khăn tắm quấn sơ sài quanh eo, sau đó cầm bao thuốc trên tủ đầu giường lên, rút một điếu ngậm trong mồm, lấy bật lửa ra châm rồi nói:

- Mới dùng 50% công lực thôi.

Cô xoay mặt nhìn anh:

-100% thì thế nào?

Anh đứng cạnh giường, tay buông thõng, ngón tay lướt từ trán đến xương sống của cô, rồi trượt xuống phía dưới, tựa như một cọng lông vũ mơn man, khẽ khàng nói:

- Sẽ làm em bị thương.

Cô không nhịn được hứ một tiếng, kéo chăn quấn chặt vào người.

Anh bật cười, tiếng cười lại bị tiếng chuông tin nhắn điện thoại ngày càng lớn át đi.

Cô vẫn nằm trên giường, không cần nhìn cũng biết, anh cầm điện thoại ra ngoài ban công.

Mưa đã tạnh, mặt trời ngả về Tây, nắng nhạt nhòa yếu ớt xuyên qua những đám mây, những giọt nước trong veo đọng trên lan can thỉnh thoảng lại rơi tí tách.

Cô từ từ ngồi dậy, mặc áo khoác tắm, ngoảnh ra ngoài cửa sổ. Anh ngồi trên chiếc ghế dài cạnh cửa sổ, ngón tay bấm trên phím điện thoại, miệng ngậm điều thuốc, làn khói mỏng lững lờ, tàn thuốc đã cháy thành một đoạn dài, nhưng vẫn chưa rơi xuống.

Cô vào bếp mở tủ lạnh, tìm một ít bơ phết lên bánh mì sandwich, cho hai cốc sữa vào lò vi sóng quay nóng. Sau đó cô đặt mấy thứ đó lên khay, bê ra ngoài ban công, đặt trên chiếc bàn tròn ngoài đó, cầm một lát bánh mì tì lên lan can, vừa nhâm nhi vừa ngắm nhìn hồ nước cạnh cánh rừng. Mặt hồ ẩm đạm, màu sắc đã tan biến.

Ăn xong, cô quay người lại để lấy thêm thì nhìn thấy điện thoại đã được tiện tay đặt lên bệ cửa sổ, còn anh đang ngửa đầu trên ghế lơ đãng hút thuốc.

Lúc này anh rất thoải mái, hoặc có thể nói đối tác bên cạnh khiến anh cảm thấy thoải mái, khi làm hết sức chăm chú, xong việc rồi cũng không bám riết lấy anh, hỏi mãi những câu hỏi nhàm chán vãn vãn như “Anh có yêu em không”, “Em có phải là người mà anh luôn mong đợi không”, hay “Sau này anh có dự định gì”... liên miên không dứt.

Nhớ năm xưa, sau cơn mây mưa, thực sự điên cuồng, lời yêu thương không đi qua não mà chui thẳng qua mồm, sau đó dần dần nói ít đi, người kia lại níu chặt lấy anh không rời, như thể nhất định phải nghe được mới yên tâm. Khi anh trả lời qua loa, cô lại nói, lời đàn ông nói trên giường đâu thể coi là thật. Từ đó trở đi, anh lại càng ít nói, những lời ngon ý ngọt dường như đã trở thành cấm kỵ. Người kia lại bảo, anh không yêu em, chỉ muốn tìm đại một người phụ nữ để lên giường thôi. Nghe những lời như vậy, trống ngực anh đập thình thịch, hình như cũng hơi mơ hồ.

Người con gái hơn hai mươi tuổi, mắt ngấn lệ, mê man nhìn anh:

- Lục Trình Vũ, em và anh ở bên nhau thật sự rất mệt mỏi, không có một chút cảm giác an toàn nào anh có biết không...

Anh bưng tỉnh lại từ dư âm của hormone phát tiết, bất chợt nổi giận, lạnh lùng nhìn cô:

- Vứt mẹ cái cảm giác an toàn ấy đi, sau này đừng có nhắc tới mấy chữ này trước mặt anh.

Rõ ràng là cô bị giật mình, lập tức im bặt, ngồi bên mép giường khóc thút thít.

Khi đó anh không một xu dính túi, nghèo rớt mùng tơi, người nhà đột nhiên lâm bệnh qua đời, trong đầu lúc nào cũng chỉ nghĩ làm thế nào có thêm việc làm để kiếm học phí cho năm tới, tương lai mờ mịt mông lung, ngay cả bản thân cũng chưa từng biết phải đi đâu để tìm cái gọi là “cảm giác an toàn”. Anh đứng trước cửa sổ một lúc, ổn định lại tâm trạng, lòng lại bắt đầu phiền muộn, cuối cùng vẫn xuống nước trước, bước tới vuốt tóc cô, dỗ dành.

Những ngày bên nhau sau này, mâu thuẫn ngày càng nhiều, ngoài lúc ở trên giường ra thì chỉ toàn cãi nhau, hai bên đều hết sức mệt mỏi, gặp nhau cũng chẳng có gì để nói, làm tình trở thành gánh nặng, cho tới một hôm, cô nói, chia tay đi, chúng ta không hợp.

Lục Trình Vũ chậm rãi phả ra một vòng khói, thấy Đồ Nhiễm bê ly sữa lên trước mặt anh, anh lắc đầu, nhìn cô rồi vỗ lên đầu gối mình. Cô bước tới ngồi lên đùi anh, ngả đầu lên vai anh, khép hờ mắt lại.

Trán cô chạm vào chiếc cằm lún phún râu của anh, cô không cảm lòng được ngẩng lên hôn một cái.

Sau đó anh cũng khẽ cúi đầu xuống, hôn cô một cách hết sức tự nhiên, cả quá trình như gần như xa, cô hơi ngược mắt lên, phát hiện ra anh đang thưởng thức những tia nắng thấp thoáng nơi cuối trời.

Ánh nắng chiếu vào mắt anh, khiến đôi mắt ấy trở nên trong suốt và dịu dàng.

Họ ở lại khu resort chưa đến hai ngày, chiều thứ Bảy liền lái xe về nhà.

Trên đường về, Lục Trình Vũ để Đồ Nhiễm cầm lái. Một năm trước cô đã lấy bằng lái, nhưng chưa sờ vào xe mấy, nhất thời quên mất đâu là chân côn, đâu là chân ga, may mà đường sá vắng vẻ, rất ít xe qua lại, ngoằn ngoèo một lúc dần dần cũng lên tay. Lông côn, nhấn ga, đuổi theo chiếc xe tải trước mặt, trên chiếc xe tải chất đầy ống thép dài, đầu ống thò ra ngoài thùng xe, lắc lư theo nhịp bánh.

Lục Trình Vũ bảo cô vượt lên, cô phản ứng chậm một nhịp, sắp tới đằng trước mới bắt đầu bẻ lái, lực lại yếu, mây cái ống dài ngắn khác nhau gần như lướt sát sạt qua kính trước. Đồ Nhiễm thâm thở hắt ra, len lén nhìn sang người ngồi bên ghế phụ lái, anh nắm tay nắm trần nói:

- Tấp xe vào lề.

Xe dừng lại, anh đi xuống ngồi ra ghế sau rồi nói:

- Vốn định để em lái xe đi làm, ai ngờ thả ra lại có thêm một hung thần xa lộ, mấy hôm nữa anh sẽ tìm người quen ở trường dạy lái xe, em tới đó tập thêm hai tháng rồi tính.

Cô mừng rỡ:

- Em biết ngay là anh sẽ để em lái mà, ông xã, anh tốt với em quá.

Anh nói:

- Anh đi làm gần, nếu không còn lâu mới đến lượt em. Đùng mừng vội, tập xong rồi anh phải sát hạch cho qua mới được ra đường.

Sau khi về nhà, quả nhiên anh giúp cô liên hệ với trường dạy lái xe, cũng không xa nhà lắm.

Trời dần nóng lên, nhưng chiếc xe mới là động lực, hề không có việc gì là cô lại đội nắng chạy tới trường dạy lái xe chạy mấy vòng.

Mấy hôm sau, trong đội xe nhận học viên mới, già trẻ trai gái hơn chục người, trong số đó, cô nhìn thấy Lý Sơ Hạ.

Lý Sơ Hạ dáng vẻ tao nhã, ít nói, phần lớn thời gian đều chỉ có một mình, có hai ba người đàn ông định tới bắt chuyện nhưng đều bị cô xua đi, thời gian còn lại là đứng xếp hàng đợi tới lượt thực hành.

Đồ Nhiễm lái xe ra ngoài đường một vòng với người quen ở trường trở về, liền bị thầy Trương dạy học viên mới gọi lại. Thầy Trương hơn 60 tuổi, xuất thân từ lính, tính cách người phương Bắc, hào sảng oai hùng, giỏi ăn giỏi nói, bình thường mặt mũi lúc nào cũng tươi tỉnh, lúc căng thẳng thì lập tức biến sắc, rất thích buôn chuyện linh tinh với Đồ Nhiễm. Lúc này ông đang cho học viên thay phiên nhau lên xe thực hành, còn mình thì trốn dưới gốc cây nghỉ ngơi, trước chân đặt một tách trà đặc, nhìn thấy cô ông chỉ vẫy tay:

- Tiểu Đồ, tới đây, tới đây, chuyện lần trước còn chưa kể cho cháu nghe hết.

Thầy Trương quanh đi quẩn lại cũng chỉ có mấy chuyện linh tinh hồi ông còn làm lính, Đồ Nhiễm đang nghe say sưa thì thấy ông nhìn chiếc xe tập lái rồi gào lên:

- Ai đấy, tôi ở đây quan sát đấy nhé, hỏng mấy lần rồi vẫn chưa vào nổi, không được thì xuống đi, còn có người đang đợi đây.

Chiếc xe dừng lại, Lý Sơ Hạ mở cửa bước ra, gương mặt trắng trẻo hơi ửng đỏ. Cô ấy đứng đó không nói gì, hoặc là không muốn nhiều lời.

Đồ Nhiễm nhìn vào trong xe, hay thật, ghế sau có ba, bốn cái đầu lố nhố, ghế phụ lái thì một anh béo kềnh càng, chắc trời nóng còn trong xe lại mở máy lạnh, mấy học viên đó không muốn đợi ở ngoài bèn chui tọt vào trong xe. Thế thì cô bé mới học lái làm sao mà bẻ bánh lái được đây.

Cô cười:

- Thầy Trương, điều kiện xe tập lái ở đây tốt thật đấy, còn bất cả điều hòa nữa, mọi người đều muốn được mát mẻ.

Thầy Trương hiểu ý hét lên:

- Trong xe trừ ghế tài xế, còn những người khác xuống hết cho tôi, tôi còn đang đầy nắng đây này, mấy người thoải mái nhỉ. – Rồi lại chỉ vào Lý Sơ Hạ. – Cô thử lại xem.

Lý Sơ Hạ thử lại một lần nữa, quả nhiên không hề sai sót.

Cô xuống xe, cười với Đồ Nhiễm rồi đứng lại gần phía cô.

Đồ Nhiễm gật đầu với cô ta:

- Đến học lái xe à?
- Ừ, học lái xe.
- Lần trước con của bạn tôi bị ốm nhập viện, làm phiền cô.
- Không có gì, việc phải làm thôi.

Nhất thời cả hai đều không nói gì.

Họ đứng cạnh nhau hơi gượng gạo, Lý Sơ Hạ toát ra vẻ thanh tao, nho nhã, trông không giống người thích nói chuyện. Đồ Nhiễm vắt óc mãi, nghĩ đi nghĩ lại đề tài duy nhất lại là người mà cả hai cô cùng quen, mà người này, có lẽ chính là nguyên nhân dẫn đến bầu không khí lúng túng hiện giờ.

Đồ Nhiễm đứng một lúc, nói vu vơ với thầy Trương vài câu, rồi bảo muốn đi mua ít đồ, bèn đi trước.

Cô quả thật muốn đi mua đồ, bởi vì Lục Trình Vũ đã đánh tiếng trước, nói tối nay đưa bạn về nhà ăn cơm, không đông, chỉ có một người. Cô nhắm tính bốn món một canh chắc cũng đủ, bèn ra chợ mua rau và thịt trước, chọn một con cá sông, rồi lại vào siêu thị mua bia, khệ nệ tay xách nách mang về nhà, tất bật hai tiếng đồng hồ, cơm canh bày sẵn lên bàn. Lục Trình Vũ về nhà trước, một lúc sau khách cũng tới.

Người đó cô đã từng gặp, là phù rể trong lễ cưới, dáng cao gầy, đeo kính, chưa nói đã cười, khiến người khác cảm thấy có phần thân thiết. Giờ đây mới nhìn thấy cô, đã cười cười chào hỏi:

- Chị dâu, em đến ăn tiệc đây.

Đồ Nhiễm biết anh ta hơn mình mấy tuổi, lại cứ một điều chị dâu, hai điều chị dâu, không tránh khỏi ngại ngùng, bèn nói:

- Cứ gọi tôi là Đồ Nhiễm được rồi.

Người kia vội nói:

- Biết rồi, biết rồi. – Anh ta nhìn thức ăn trên bàn, tấm tắc. – Ái chà, chị dâu khéo tay quá.

Thấy anh ta khách sáo như vậy, cô cũng cười:

- Anh Lôi, mời vào bàn ngồi.

Lục Trình Vũ hết chịu nổi:

- Hai người này không định cho người khác ăn cơm hả.

Bất đắc dĩ anh đành giới thiệu lần nữa:

- Đồ Nhiễm, Lôi Viễn, đã gặp rồi còn gì? Có phải không có tên đâu.

Trò chuyện vài câu, hai người đàn ông muốn uống bia, Đồ Nhiễm vào bếp tìm cái mở bia, bỗng nhiên một cái tên lọt vào tai, cô thầm nghĩ, hôm nay thật có duyên với con người ấy.

Ngoài đó Lôi Viễn nói với Lục Trình Vũ:

- Biết không? Lý Sơ Hạ vừa gọi điện kể khổ với tôi, dạo này bị bố mẹ ép đi xem mắt, cũng là người mệnh khổ giống tôi.

Giọng anh ta không lớn, miễn cưỡng có thể nghe rõ.

Hình như Lục Trình Vũ ừ một tiếng rồi nói:

- Không phải cậu vẫn đang đợi Quan Dĩnh sao?

- Quan Dĩnh không trở về, tôi cũng chẳng sốt ruột, nhưng bà già ở nhà cứ nóng ruột, lát nữa còn sắp xếp chương trình Gặp mặt đêm khuya cho tôi nữa cơ. – Anh ta hạ giọng. – Nghe ý tứ Lý Sơ Hạ là gần đây cô ấy gặp một đám thích hợp, chỉ còn đợi gặp mặt hai nhà.

Lục Trình Vũ lại ừ một tiếng, thấy Lôi Viễn cứ nhìn mình đợi mình nói tiếp, anh bèn nói:

- Nghe rồi, mấy hôm trước cô ấy nhắn tin cho tôi.

Lôi Viễn thở dài:

- Hai người ý là sao?

Lục Trình Vũ không nói gì, hồi lâu sau lại hỏi với vào trong bếp:

- Chưa tìm thấy cái mở bia à?

Lúc ăn cơm không nhắc tới người kia, vì có hẹn với đối tượng xem mắt nên chỉ một lúc sau Lôi Viễn đã vội cáo từ, đầu tiên là cảm ơn Đồ Nhiễm, khi sắp về lại quay sang nói với Lục Trình Vũ:

- Xuống lầu làm điều thuốc?

Họ cùng nhau xuống lầu, lúc này Lôi Viễn mới lên tiếng:

- Hồi xưa đọc Hồng lâu mộng, ghét nhất là cái cô họ Lâm[21], cảm thấy cô ta thật rách việc, sau này mới biết, nếu phụ nữ không thật lòng với cậu thì sẽ chẳng có hứng thú gì trò không nhèo trước mặt cậu đâu, cậu nói có phải không? Nếu phụ nữ bên cạnh cậu đều thực dụng, tỉnh táo, rành mạch tính toán giống chị Bảo[22] thì chán chết. Mình càng ra đời nhiều, càng cảm thấy Lâm muội muội thật là quý hiếm.

[21] Chỉ Lâm Đại Ngọc.

[22] Chỉ Tiết Bảo Thoa.

Lục Trình Vũ châm thuốc nhưng không hút, gầy gầy tàn thuốc nói:

- Truyện ấy mình chưa đọc. – Rồi lại nói. – Cậu theo nhiều vụ kiện ly hôn quá rồi.

Lôi Viễn cười cười:

- Nếu không có con, thì rất dễ.

5. Chương 5: Kế Hoạch Không Theo Kịp Sự Thay Đổi

Khi vẫn còn là một cô thiếu nữ mộng mơ, Đồ Nhiễm đã từng viết một bức thư dạng như thư tình gửi cho người ta.

Chỉ có điều bức thư đó còn chưa ra khỏi cửa đã bị ông Đồ chặn lại giữa chừng.

Khi đó ông Đồ vẫn còn chưa có dấu hiệu bệnh tật, là một người trung niên từng trải, lại rất biết nghĩ cho con cái. Ông đọc bức thư một cách nghiêm túc, rồi lại lộn lại nhìn phần đầu, tên của người nhận.

Trong suốt quá trình này, trái tim nhỏ bé của Đồ Nhiễm đập thành thịch không ngừng, vừa sợ bị chê cười là đồ ngốc, vừa sợ bị chụp mũ yêu sớm. Về mặt ông Đồ còn nghiêm nghị hơn cô tưởng, ông nói rất chân thành:

- Nhiễm Nhiễm, người này rất tốt. Nhưng vì mọi mặt của cậu ta đều xuất sắc, con thích thì người khác cũng thích, rất nhiều người đều thích, tội gì con phải tranh giành với người ta? Trên đời này, phụ nữ vốn dĩ đã cảm tính hơn đàn ông, coi trọng tình cảm nam nữ hơn, cho nên sống cũng mệt mỏi hơn. Con tìm một người cả ngày được người khác nhớ, chẳng phải cuộc sống sẽ càng mệt mỏi hơn sao? Chỉ bằng tìm một người điều kiện tương đương mình, nắm chắc được, yên ổn sống qua ngày.

Nghe xong những lời này, ý nghĩ đầu tiên bật ra trong đầu cô là: Lẽ nào con kém cỏi lắm sao? Cô chạy đi soi gương, người trong gương hình như càng nhìn càng thấy xấu. Cô lại âm thầm so sánh những mặt khác, rồi chán nản phát hiện ra, căn bản không thể nào so sánh.

Vì thế, cô giữ lá thư lại, khóa kín trong ngăn kéo.

Sau này ra đời, kinh nghiệm phong phú, nhớ lại những lời bố nói, cô vẫn cảm thấy không phải là không có lý, cho dù thời buổi này, để phân biệt đàn ông chỉ có một tiêu chuẩn: có bản lĩnh hay không có bản lĩnh, những thứ khác đều chỉ là phù du.

Đồ Nhiễm có thể nhạy bén cảm nhận được tâm tư nho nhỏ của những người khác giới xung quanh Lục Trình Vũ.

Cô còn nhớ lần trước tới bệnh viện, ánh mắt Lý Sơ Hạ nhìn anh, thậm chí cô đoán, quãng thời gian một năm trước, hai người họ ở nơi đất khách quê người lãng mạn có phải đã từng xảy ra điều gì. Lại hoặc giả như rất lâu trước đây, phải chăng đã từng có một câu chuyện tình yêu rung động lòng người, dấu lìa ngó ý còn vương tơ lòng.

Đồ Nhiễm tự coi thường chính bản thân mình, tự giấu, vương vís, không buông xuống được. Chần chừ suốt mấy ngày, cô quyết định thực hiện một số hành động khiến bản thân dễ chịu hơn, vì thế cô hẹn cô em chồng Lục Trình Trình đi dạo phố vào ngày nghỉ.

Trời đẹp, người bưng bưng khí thế, kẻ lại tâm hồn treo ngược cành cây.

Lục Trình Trình không biết cách trang điểm, dáng vẻ học sinh. Đồ Nhiễm mua cho cô bé mấy bộ quần áo, chỉ nói là Lục Trình Vũ dặn dò, nghe vậy cô bé rất vui.

Đi ngang qua quầy trang sức trong trung tâm thương mại, Trình Trình nhìn mãi một sợi lắc tay, ánh mắt tỏ vẻ ngưỡng mộ. Đồ Nhiễm liếc ví tiền thấy vẫn còn đủ, bèn mua cho cô, cô bé ngại ngùng từ chối mãi.

Đồ Nhiễm cười:

- Ngốc thế, người khác đều tranh thủ lấy được bao nhiêu thì lấy, em thì giỏi rồi, cho còn không thèm.

Trình Trình nói:

- Nếu là anh hai hay bố mua thì em sẽ nhận. Chị, em biết chị cũng chẳng dễ dàng gì, ở nhà chị còn phải phụng dưỡng bà ngoại nữa.

Cô cười:

- Em đang khinh người đó hả, sau này chị phát tài rồi, chị sẽ cầm tiền đập vào mặt em. Cái này em cứ cầm lấy đi, chị về thanh toán với anh hai em là được chứ gì.

Trình Trình bèn nhận lấy, rồi bảo muốn mời cô ăn trưa. Đồ Nhiễm biết cô bé chẳng có mấy tiền tiêu vặt, tiền lương cũng không cao, bèn bảo cô một rồi không muốn đi nhiều, cứ mua luôn hai cái hamburger ở quán Mc Donald bên cạnh là xong.

Họ ra khỏi trung tâm thương mại, có một chiếc xe việt dã màu đỏ đỗ ở ngã tư bên cạnh, mấy thanh niên đi qua còn lúi độn thoại ra chụp hình cái xe đó. Lục Trình Trình nhìn biển số xe, hừ một tiếng:

- Tôn Hiểu Bạch sao lại chạy đến đây khoe mẽ, khu này với cô ta chỉ là khu bình dân thôi.

Đồ Nhiễm hỏi:

- Đây là xe của Tôn Hiểu Bạch à, hoành tráng nhỉ.

Lục Trình Trình lại hừ một tiếng nữa:

- Chắc chắn là không chỉ có chỗ tiền đó, bố em đúng là ngốc, bị hai mẹ con bà ta lừa.

Đồ Nhiễm cười cười không lên tiếng, trong lòng lại nghĩ: Bố em không phải ngốc, mà là nhìn xa trông rộng, nửa người dưới vẫn còn trông chờ vào Tôn Huệ Quốc, tuổi cũng đã cao, không thể cứ ly hôn rồi lại lấy người khác, lại tiếp tục giày vò.

Họ vào Mc Donald, cái quán bé bằng lòng bàn tay mà người len như cá mè.

Hai chị em ngồi xuống một chỗ khá yên tĩnh, vừa ngẩng đầu lên đã thấy con gái vợ sau của ông Lục – Tôn Hiểu Bạch đang đứng đợi ai đó cạnh quầy thu ngân. Tôn Hiểu Bạch mặc toàn đồ hiệu, lại biết trang điểm, muốn không bị chú ý cũng khó.

Lục Trình Trình bĩu môi:

- Đợi nó đi rồi thì em ra mua, chả muốn chào. – Cô bé lại nói. – Thần kinh, giàu như thế còn đến cái chỗ hạ đẳng này làm gì.

Đồ Nhiễm nói:

- Em trông tay nó cầm ví nam, chắc là hẹn hò. Con gái một khi đã yêu, sẽ làm ra những chuyện không giống bình thường.

Lục Trình Trình khinh thường:

- Ai thèm để ý đến nó, chắc chắn là nhầm vào tiền của nó rồi, không biết gã đui què sút mề nào nữa.

Nói đoạn bèn nhìn chăm chăm về phía đó, trước quầy người đứng lơ nhố, đa phần đều là nam giới, người làm chân sai vặt cho bạn gái, người trả tiền cho con.

Đồ Nhiễm cũng liếc mắt qua đó, bỗng phát hiện bóng lưng của một người hình như quen biết, đang muốn nhìn kỹ thì lại nghe thấy Lục Trình Trình hỏi cô:

- Chị, chị muốn ăn gì, em có phiếu ưu đãi nè.

Cô cúi xuống nhìn, chọn qua loa vài món giá rẻ, nhớ tới người đàn ông vừa nãy, cô lại ngẩng đầu lên tìm. Ai ngờ vừa mới cúi xuống một lúc mà đã không thấy đâu, ngay cả Tôn Hiểu Bạch vừa đợi bạn cũng không thấy nữa.

Trình Trình bê cơm về, vừa ăn vừa nói:

- Tôn Huệ Quốc lúc nào cũng nói Tôn Hiểu Bạch xinh đẹp, em lại chẳng thấy thế, chẳng qua là trát đầy son phấn vào thôi, già đầu mà còn học đòi bọn trẻ con đeo kính sát trùng làm đẹp, mặt thì như đeo mặt nạ. Sau này Tôn Huệ Quốc mà bảo nó đẹp, em sẽ nói, chẳng bằng một góc chị dâu em, cho bà ta tức... – Cô bé cười khanh khách. – Tức vẹo cả mũi.

Đồ Nhiễm cười cười tiếp lời:

- Nhắc tới người đẹp, chị đã từng gặp một người xinh lắm.

- Ai ạ?

- Lần trước ở đám cưới nhớ không, họ Lý, cũng là bác sĩ.

Cô bé nói luôn:

- Ô, chị Tiểu Hạ, chị ấy là đại mỹ nhân.

Đồ Nhiễm hỏi:

- Em thân với cô ấy lắm à?

Trình Trình nhìn cô, vừa nhai đồ ăn vừa ậm ờ qua quýt:

- Không thân, gặp vài lần thôi ạ.

Đồ Nhiễm cười cười nhìn cô bé:

- Gì mà ấp úng thế, chẳng phải là mối tình đầu của anh trai em sao, thế thì có sao, đều sắp ba mươi cả rồi, ai mà chưa từng có quá khứ? Cũng đâu phải là bị đồng tính chứ.

Cô bé thở phào:

- Hóa ra chị biết rồi, họ cũng chỉ yêu nhau hồi đi học thôi, sau đó thì chia tay.

Đồ Nhiễm chỉ nói mò một câu, không ngờ lại trúng phóc, cô cúi đầu uống một ngụm nước, thản nhiên nói:

- Thông thường tình đầu mà thành thì không nhiều, chị còn tưởng anh hai em nói khoác, đại mỹ nhân mà lại thèm để mắt đến anh ấy ư? Anh ấy còn nói là mình đề nghị chia tay trước, chỉ giới phết lác, chị không tin.

- Anh chị vui thật, chuyện này cũng nói được nữa. – Lục Trình Trình cười. – Chị Tiểu Hạ xinh đẹp, anh hai cũng rất đẹp trai mà. Nhưng hồi trước anh ấy nói chị ấy muốn chia tay, bây giờ sao lại thay đổi, có lẽ muốn tỏ vẻ trước mặt chị đây.

Đồ Nhiễm cười khẽ.

Mới ăn được một chút đã thấy no, dạo này thời tiết oi bức, luôn cảm thấy dạ dày ầm ạch, hơi chua chua.

Trên đường về, trời đã tối, hiệu thuốc nơi góc đường thấp ngọn đèn sáng lóa. Cô lưỡng lự một lúc, bước vào mua hai que thử thai.

Vừa trả tiền, điện thoại đã vang lên réo rắt, cô nghe máy, bà Vương Vĩ Lệ gấp gáp nói:

- Con mau về đây, em trai con về rồi.

Nghe vậy, Đồ Nhiễm thầm nhủ đây là chuyện tốt, sao nghe giọng mẹ lại như cháy nhà đến nơi. Không đợi cô lên tiếng, bà đã liên thoắt kể một tràng, thì ra nhà hàng xóm ra quán nét bắt thằng cháu trốn học, đúng lúc gặp bà Vương Vĩ Lệ đi chợ về, nhất thời nhiệt tình đi vào tìm người giúp họ, cháu nhà người ta thì không tìm được, ngược lại lại thấy thằng con trai nhà mình đang phì phèo điều thuốc ngồi trong góc chơi game.

Thoạt đầu bà mừng rỡ, sau lại sững sốt, nhìn kỹ lại cách ăn mặc của Đồ Loan chẳng có chút khí chất nào của du học sinh về nước, đã thấy nghi ngờ, muốn lôi con trai về nhà hỏi cho rõ, nó lại cười khì khì:

- Mẹ, yên nào, để con làm nốt nhiệm vụ này rồi sẽ theo mẹ về... Đúng rồi, bây giờ mọi người ở tòa nhà số mấy vậy?

Bà Vương Vĩ Lệ nhìn xung quanh toàn lũ thanh niên mười mấy tuổi da vàng vọt, mắt mũi dờ dẩn, chỉ có con trai mình là lớn hơn một chút, nhưng thần sắc bệ ạc. Bà cuống lên, không cho nó phân bua mà sa sầm mặt, lôi xềnh xệch về nhà. Về đến nhà cũng chẳng hỏi được ngọn ngành gì, người ta còn phải ăn phải ngủ. Chẳng còn cách nào khác, bà bèn cấp tốc gọi điện cho con gái, lòng nóng như lửa đốt.

Nghe xong, Đồ Nhiễm cảm thấy không ổn, hết chuyện này đến chuyện khác, cả ngày không lúc nào ngơi, đầu đau như búa bổ.

Toàn thân cô rã rời, nhưng những chuyện cần lo vẫn cứ phải lo, bèn dứt khoát không về nhà nữa mà đi thẳng về nhà mẹ, cũng may tối nay Lục Trình Vũ trực, không cần phải nấu cơm.

Đến nhà mẹ, Đồ Loan đang ngủ vùi trong phòng, bà Vương Vĩ Lệ xót con trai, bèn hạ giọng thì thào với Đồ Nhiễm. Cô mặc kệ, đi vào vỗ mặt thằng em cho nó tỉnh lại.

Cô nhéo tai nó hỏi:

- Nói, rốt cuộc là chuyện gì?

Thằng em dụi mắt ngáp:

- Còn chuyện gì nữa, học xong thì về thôi.

Đồ Nhiễm thò tay ra:

- Bằng tốt nghiệp đâu? Đưa đây tao xem.

Em trai cô ra sức đập xuống giường:

- Mấy cái người này làm sao thể nhĩ, hòa vào với dân cả nước kỳ thị dân du học phải không, em vừa về mà mọi người tra hỏi như phạm nhân ấy.

Đồ Nhiễm cười lạnh:

- Gào cái gì mà gào, mày còn nói lí lẽ nữa hả, tao không dễ lừa như mẹ đâu, đừng có chưa học xong đã chuồn về đây nhé, ngoan ngoan đưa bằng tốt nghiệp cho chị đây xem, nếu không chị mày sẽ thẩm vấn mày thật đấy. – Nói đoạn cô gí cái bóng đèn bàn vào mặt cậu em.

Đồ Loan cũng cười, mắt trợn lên:

- Đồ Nhiễm, chị có biết thế này gọi là gì không? Ghen tị, từ nhỏ chị đã ghen tị với em, đã muốn bới móc những chuyện không hay của em, rồi đi mách mẹ giành công, muốn mẹ để ý đến chị hơn chứ gì?

Đồ Nhiễm cũng chẳng thêm tức giận:

- Mặc kệ mày muốn nói gì, tao chỉ xem bằng tốt nghiệp, mẹ cũng chỉ muốn nhìn thấy bằng tốt nghiệp.

Thấy kẻ khích tướng không có tác dụng, Đồ Loan xoay người ngủ tiếp:

- Bằng tốt nghiệp chưa phát, em bảo họ mấy hôm nữa gửi chuyển phát nhanh về.

Đồ Nhiễm chọc vào lưng cậu ta:

- Đừng có lừa chị, cũng đừng có định chuồn. Mấy ngày này chị bảo mẹ không đi đâu hết, ở nhà trông chừng mày, bao giờ bằng tốt nghiệp của mày tới thì mới ày ra khỏi cửa.

Lại đợi thêm mười mấy ngày nữa, đến bóng dáng người đưa thư cũng chẳng thấy đâu.

Lại truy hỏi, Đồ Loan chỉ ậm ừ, cũng chẳng bận tâm đến chuyện tìm việc làm, cả ngày ngủ vùi trong nhà cứ như đang chờ chết.

Đồ Nhiễm suy tính, lẳng lặng gọi riêng thằng nhóc đi ăn cơm, gọi vài món nhậu, vừa ăn vừa trò chuyện, càng nói càng thân thiết.

Chẳng bao lâu sau, em trai cô uống đã hơi cao hứng, ngập ngừng muốn nói lại thôi, Đồ Nhiễm an ủi cậu em:

- Em có chuyện gì phiền muộn thì cứ nói ra, chị chỉ có một đứa em là em thôi, chị không giúp em thì giúp ai?

Nghe vậy, Đồ Loan không nói gì, chỉ bò ra bàn uống rượu.

Đồ Nhiễm hỏi:

- Có phải em không muốn học không?

Cậu ta vẫn không lên tiếng.

Đồ Nhiễm thăm dò:

- Có phải ở bên đó em đã gặp chuyện gì không? Yêu hả?

Nghe vậy, Đồ Loan lấy tay che mắt, rầm rức khóc thành tiếng, nói ngắt quãng:

- Chị, em không có tiền, ai cũng chê cười em, lũ bạn em hoặc là con nhà giàu, hoặc con quan chức, chỉ có em phải tự đi làm thêm. Sau đó gặp cô ấy, còn tưởng cô ấy khác mọi người, ai ngờ cô ấy cũng hám lợi như họ.

Kim nén chán chê, cơn giận dữ của Đồ Nhiễm bất chợt bùng nổ, vung tay tát em trai một cái:

- Trông cái bộ dạng nhu nhược của mày kìa, không ra hồn!

Nói đoạn đứng dậy định bỏ đi.

Đồ Loan bị đánh đến ngẩn ngơ, một mực níu cô lại:

- Chị, chị đi đâu? Tuyệt đối đừng ẹ biết, mẹ mà biết thì chỉ có nước nhảy lầu thôi.

Đồ Nhiễm mắng xa xả:

- Cút đi, mày đã bao nhiêu tuổi rồi, có còn là đàn ông không, nếu tao mà có đứa con trai như mày thì đã nhảy lầu từ lâu rồi, mắt không thấy, tim không đau. Cái bộ dạng nhu nhược của mày thì đứa con gái nào thèm, người ta không để mắt đến mày là đúng rồi, yêu mày để cả đời phải hít gió Tây Bắc, bị người ta khinh bỉ chắc? Đúng là không có tương lai!

Nói xong cô bèn gạt tay cậu ta ra, trả tiền rồi bỏ đi một mạch.

Ra đến cửa, cô lại lo thằng em uống say quá không về được nhà, bèn quanh quẩn cạnh cửa nhà hàng, nhất thời không biết nên làm gì, huyết thái dương giật đùng đùng, bụng bảo dạ: thằng bé này bị chiều từ nhỏ

nên hư rồi, vẫn chưa trưởng thành, không chịu nổi thất bại, chỉ bằng cho nó lang thang đầu đường xó chợ vài hôm, bỏ đói vài ngày, ột bài học, cho tiết cái thói than thân trách phận này đi.

Một lúc sau, Đồ Loan loạng choạng đi ra, cô lại không đành lòng, vẫn gọi một chiếc taxi, đẩy vào trong rồi cùng về nhà.

Dọc đường, Đồ Nhiễm hỏi chuyện học hành, Đồ Loan không thích nói nhiều, nhưng hỏi chuyện cô gái kia thì lại lảm lờn hơn hẳn, nó kể cô gái kia hơn nó bốn, năm tuổi, cũng sang bên đó học, đang học tiến sĩ. Giữa hai đứa đều có cảm giác, thổ lộ lại bị từ chối, lý do là cậu còn nhỏ tuổi, chẳng có gì trong tay, không hợp, vân vân và vân vân.

Đồ Loan nói, trong khoảnh khắc ấy cậu ta dường như đã mất điểm tựa tinh thần.

Đồ Nhiễm vừa tức vừa buồn cười:

- Cô gái đó cũng hai bảy, hai tám tuổi rồi, đòi người ta ngậy thơ như cậu thì mới là bó tay đấy, cười cũng bị người ta cười tới chết rồi. Không phải cô ấy hám lợi, mà là cậu quá ngậy thơ.

Cô rì rầm nói với cậu em rất nhiều chuyện, quanh đi quẩn lại vẫn là động viên cậu, bảo cậu phải kiên cường, phấn chấn lên, hy vọng cậu có thể hoàn thành việc học. Những gì cần nói cũng đã nói hết, chẳng biết thằng nhãi này nghe lọt tai được bao nhiêu.

Mấy ngày này, ngoài đi làm, đi chợ nấu cơm, Đồ Nhiễm chỉ mải mốt về nhà mẹ để làm công tác tư tưởng cho cậu em, ngày nào cũng mệt nhoài.

Một hôm cô dậy sớm, bất chợt nhớ ra chuyện ngày hôm đó, lại nghĩ dạo này bụng dưới hay trướng đau, kinh nguyệt chậm, vội trở dậy tìm que thử thai, thấp thỏm chờ đợi, tim đập thành thịch.

Một lúc sau cô cầm lên, liếc nhanh một cái, không phát hiện điều gì bất thường.

Cô không cam lòng, nhìn đi nhìn lại, mới thấy có thêm một vạch mờ mờ, xem lại hướng dẫn, như thế tức là “có thai”.

Cô không biết làm thế nào, bèn gọi điện cho Lục Trình Vũ, cũng không biết nên gọi là tin vui hay tin buồn, đang lúc do dự thì anh nghe máy. Đầu dây bên kia hỏi:

- Chuyện gì thế?

Giọng anh vừa gấp gáp vừa lạnh nhạt, sự thôi thúc trong lòng Đồ Nhiễm lập tức giảm xuống hơn nửa, phút chốc không còn hứng thú nói chuyện.

Thấy cô không lên tiếng, anh nói:

- Đồ Nhiễm, bây giờ anh rất bận.

Cô ừ một tiếng:

- Vậy anh làm việc đi.

Chưa kịp ấn tắt máy, đầu bên kia đã vang lên tiếng “tút tut” liên hồi, chói tai, nhức nhối, không ngừng xuyên vào màng nhĩ.

**

Mấy ngày này, vì chuyện của mình mà Đồ Nhiễm cũng không có thời gian lo lắng đến rắc rối của cậu em trai, tan làm một cái là chạy thẳng đến hiệu thuốc, vợ một đồng que thử thai về, mỗi loại một nắm.

Đầu tiên cô lên mạng tìm hiểu, có rất nhiều nguyên nhân dẫn đến kết quả “dương tính nhẹ”, có khả năng là do chất lượng que thử không đạt yêu cầu, cũng có thể là do mang thai ngoài tử cung, gọi nôm na là “chửa ngoài dạ con”.

Nhớ lại kinh nghiệm một năm trước, mấy chữ “chửa ngoài dạ con” cứ ám ảnh cô, vốn định tới thẳng bệnh viện để kiểm tra, nhưng không hiểu sao phòng khám phụ khoa đã để lại cho cô một chuỗi ấn tượng kinh hoàng, vì thế cô cứ lần lữa mãi, đem hết hy vọng gửi gắm vào que thử thai.

Buổi tối Lục Trình Vũ không ở nhà nên Đồ Nhiễm cũng không muốn về, bèn đi dạo thêm một chút, tới nhà Chu Tiểu Toàn quấy rối.

Còn chưa tới dưới lầu đã thấy một chiếc xe hơi màu đỏ phóng từ cửa tiểu khu ra, lướt vèo qua bên cạnh, cô cảm thấy cái xe đó rất quen, hình như giống xe của Tôn Hiểu Bạch. Cô bèn ngoái lại nhìn, chiếc xe đã rẽ năm, bảy ngã, mất hút theo làn khói.

Đồ Nhiễm trầm nghĩ, bây giờ người có tiền mọc lên chi chít, hết như cỏ dại mùa xuân, dường như ai cũng được một cái bánh bao nhân thịt to tổ chẳng rơi trứng đầu, trừ cô ra. Thành ngữ nói cấm có sai, của mình thì không cầu cũng được, không phải của mình ép cũng chẳng xong.

Đến nhà Chu Tiểu Toàn, cả hai vừa xào rau vừa trò chuyện.

Chu Tiểu Toàn cười khanh khách:

- Ái chà, đồng chí Tiểu Lục giỏi giang quá, nếu đứa bé lần trước giữ được, vậy chẳng phải là ba năm hai đứa sao?

Đồ Nhiễm ảo não:

- Mình đang nói chuyện nghiêm chỉnh với cậu, cậu vẫn còn tâm trạng cười cợt, còn chưa biết có đúng hay không nữa mà? Cho dù có mình cũng không muốn lắm, dù sao với mình mà nói luôn là không tốt.

Chu Tiểu Toàn tò mò:

- Có rồi sao lại không muốn?

Đồ Nhiễm chau mày tước vỏ đậu, móng tay cô cắt tỉa gọn gàng, sạch sẽ, tước đi tước lại khiến kẻ móng tay hơi đau, một lúc sau cô mới nói:

- Gấp gáp quá, tại mình hết, người ta mới nói mấy câu đã lừa được mình, thực ra hai đứa mình còn chưa đến mức ấy.

Chu Tiểu Toàn cười nhạo cô:

- Điều, chẳng phải ban đầu cũng vì đứa con mới kết hôn còn gì, bây giờ có con chẳng phải tốt sao.

Câu nói này khiến lòng cô ghen lại, tựa như có một lưỡi dao cùn đang từ từ miết trong ký ức, ma sát từng chút một, từng giây phút nhắc nhở cô, chính ở nơi đó, có một vết ố, có một lỗ thủng, khiến người ta cực kỳ không thoải mái.

Cô lặng lẽ thở dài, không trả lời, chỉ uể oải lườm Chu Tiểu Toàn một cái.

Một lúc sau, bên ngoài có tiếng người đang chậm chậm lên lầu, bước chân nặng nề, đi vài bước lại nghỉ một bước, cùng với tiếng trẻ con bi bô tập nói. Sau đó là tiếng chìa khóa tra vào ổ, giọng nói mệt mỏi của Tô Mạt vang lên:

- Con yêu ơi, mình về nhà rồi, con tự chơi một lát, mẹ đi nấu món ngon cho con, hôm nay là sinh nhật bố, chắc sẽ về sớm thôi... Con có vui không nào.

Giọng nói bé dần, cánh cửa nhà đối diện đã khép lại.

Chu Tiểu Toàn ớ ra:

- Mình tưởng hai vợ chồng nhà này về từ sớm rồi chứ nhỉ, vừa rồi còn nghe thấy có người nói chuyện ở phía bên kia ấy mà.

Đồ Nhiễm lại không để ý, chỉ nói:

- Tô Mạt thật chẳng dễ dàng gì, cái tay Đồng Thụy An này cũng bận rộn quá, để một người phụ nữ vừa đi làm vừa trông con, về đến nhà lại còn phải lo cơm nước.

Chu Tiểu Toàn cười:

- Không bận bằng chồng cậu đâu, Đồng Thụy An cũng thường về nhà giúp vợ đấy, nhưng tiền thì chồng cậu vẫn kiếm được nhiều hơn. Mình thấy cậu sau này là được hưởng phúc đấy, người mình giới thiệu cho

cậu cũng khá đấy chứ nhỉ. – Nghĩ một lúc, cô nàng lại nói với vẻ rất nghiêm túc. – Thực ra mình cảm thấy tướng mạo của cậu khá hơn cô ấy, trên mặt cậu có nét gian tà, trừ phi cậu cam tâm tình nguyện, nếu không đàn ông không chỉ huy được cậu, còn Tô Mạt á, nhìn đã biết là tuýp dịu dàng, yếu ớt, thông tình đạt lý rồi.

Đồ Nhiễm nói:

- Chẳng thà cậu cứ nói toẹt ra mình là đứa chanh chua cho rồi.

Hai cô gái huyền thuyên một hồi, lại sang tìm Tô Mạt nói chuyện, bất giác trời đã tối, Đồ Nhiễm càng không muốn di chuyển, bèn ngủ ở nhà Chu Tiểu Toàn một đêm.

Trời vừa tang tảng sáng cô đã tỉnh, không ngủ thêm được nữa, trần trọc trở mình trên giường, cuối cùng cầm que thử thai đi vào nhà vệ sinh.

Chu Tiểu Toàn cũng đã dậy, đứng ngoài gõ cửa:

- Nhìn được chưa? Có cần mình xem kết quả hộ cho không?

Đồ Nhiễm bật mắt bước ra:

- Mình vẫn chưa xem, cậu xem giúp mình đi.

Nói rồi cô để Chu Tiểu Toàn đi vào trong, còn mình đi đằng sau.

Chu Tiểu Toàn ngó nghiêng một lúc rồi nói luôn:

- Yên tâm, chẳng có gì cả, chắc lần trước cậu dùng phải hàng kém chất lượng rồi.

Đồ Nhiễm kêu “A” lên một tiếng, ngoảnh lại:

- Rốt cuộc là mấy vạch?

- Một vạch. Âm tính.

Đồ Nhiễm ngậy ra nhìn Chu Tiểu Toàn, khóe miệng nhếch lên, muốn cười mà không cười nổi, sau đó ôm đầu từ từ khụy xuống, ngồi phệt xuống đất không đứng dậy, một lúc sau mới nói:

- Xem ra đúng là mình không đẻ con được rồi. – Cô lau mắt, bàn tay đầy nước. – Hôm qua mình còn nghĩ có khi là con gái.... Cả đời này mình không có con rồi.

Chu Tiểu Toàn chạy tới chỉ thẳng vào trán cô:

- Chẳng phải đã nói là không cần hay sao, không có thì lại khóc cái nỗi gì. – Nói rồi vứt xoạch cái que thử xuống trước mặt cô. – Tự nhìn đi!

Đồ Nhiễm liếc nhìn, sau đó lại nhìn thêm một cái, trên que thử rành rành hai vạch, đầu óc cô trống rỗng:

- Cậu lừa mình làm gì... – Bất giác cô lại khóc nức lên. – Liệu có khi nào sẽ quen dạ sảy thai không...

Chu Tiểu Toàn hết sức ngao ngán:

- Chẳng phải vẫn đang ổn hay sao, chưa gì đã khóc.

Đồ Nhiễm dần dần nín khóc, lấy mu bàn tay lau nước mắt, chỉ ra ngoài trời:

- Hồi trước thầy bói bảo số mình không có con, mình không thêm tin đâu, nhất định sẽ sinh đứa bé này ra một cách bình an. – Cô lại cầm que thử lên, mừng rỡ. – Xem này, mình sắp có con rồi...

Chu Tiểu Toàn mắng cô:

- Đồ dở hơi

Đồ Nhiễm bắt đầu nghĩ phải nói chuyện này với Lục Trình Vũ như thế nào.

Nếu đã xác định, càng nói sớm càng dễ làm việc, để anh liên hệ với đồng nghiệp khoa Phụ sản, sắp xếp một chuyên gia có tiếng khám cho cô, luôn theo dõi sự phát triển của thai nhi, tránh phải chịu đựng cơn thịnh nộ của những người xa lạ. Bây giờ đi đến đâu cũng phải tận dụng triệt để các mối quan hệ.

Đồ Nhiễm giống như vừa ký xong một hợp đồng lớn, dạt dào nhiệt huyết, đi làm về liền ra chợ mua rau, bận tới mắt tới mũi, một lúc sau đồ ăn ngon đã sẵn sàng, chạy mận xen kẽ đẹp mắt.

Xong xuôi, một mình cô ngồi bên bàn ăn cười ngu ngơ, nghĩ khi anh vừa bước vào sẽ nói ngay với anh, hay là đông dài một hồi, vừa ăn vừa nói. Chỉ có điều trên bàn vẫn thiếu một thứ, lẽ ra nên chuẩn bị một chai rượu ngon.

Đợi mãi chẳng thấy người đâu, lại nhận được một tin nhắn: Khoảng mười giờ về, em ăn trước đi, đừng đợi.

Tiếp theo lại một tin nhắn khác: Tìm chị có việc gấp, nếu tiện thì gọi điện lại. Lý Đồ.

Đồ Nhiễm gọi lại, phía bên kia đầu dây, tiếng người tiếng nhạc đan xen, Lý Đồ cười hì hì nói:

- Sao nào, không phải ăn cơm cùng ông xã hả?

Đồ Nhiễm hỏi:

- Chuyện gì, mời người ta đi ăn không mang tiền, nhờ tôi mang tiền đến hả?

Lý Đồ cười nói:

- Em có ghê tởm vậy không? Chuyện nghiêm túc, gặp nhau nói chuyện càng sớm càng tốt. Em đang ở bar Thượng Thượng, chị có đến không?

Thấy địa điểm ở cạnh bờ sông, cũng không xa, lại vẫn đang còn sớm, Đồ Nhiễm bèn nói:

- Cậu mua hộ tôi một chai rượu vang rồi đợi ở đó, đừng có mở nắp, lát nữa tôi tới lấy.

Đi tới bar Thượng Thượng mất mười lăm phút, Lý Đồ vẫy tay với cô từ đằng xa.

Đồ Nhiễm thấy bên trong bóng người nhoang nhoáng, bốn phía đều là nam thanh nữ tú trẻ trung, mập mờ, ám muội, thầm nghĩ đây đâu phải là nơi nói chuyện, chẳng nhóc này chắc là thất tình nên túm mình đến tâm sự đây.

Bên cạnh Lý Đồ quả nhiên đặt một chai rượu, cậu ta ngắm nghía cô một cách tỉ mỉ:

- Hôm nay trông chị rất vui.

Đồ Nhiễm nghịch cái giá nến trên bàn, cảm thấy rất độc đáo, miệng nói:

- Nói đi!

Lý Đồ cũng không vòng vo, hỏi thẳng cô đã bao giờ nghĩ đến chuyện ra ngoài làm riêng chưa, cậu ta nói mình vẫn ấp ủ dự định mở một công ty về thiết bị y tế và thiết bị xét nghiệm các loại, theo hai ngạch bệnh viện và trường đại học. Hôm nay hai con đường đó đều đã hòm hòm, các mối quan hệ cũng đang khai thông, đã có mấy đơn hàng tiềm năng, có điều không đủ nhân lực, nghĩ đi nghĩ lại thấy cô đáng tin cậy lại có kinh nghiệm nên có ý muốn rủ cô nhập hội.

Nghe cậu ta nói chán chê, Đồ Nhiễm bắt giác nóng lòng muốn được thử sức. Cô biết tính Lý Đồ, bình thường cứ nhí nha nhí nhố, nhưng khi làm việc lại rất thông minh, mạnh mẽ, và cũng liều lĩnh nữa.

Triển vọng và đối tác đều rất hấp dẫn, chỉ có điều đúng lúc cô không thể nào phân thân được, có thể nắm chắc những điểm quan trọng trong cuộc sống đã là tốt lắm rồi, suy đi nghĩ lại cô đành phải từ chối:

- Tôi rất muốn thử, nhưng dạo này không đủ sức.

Lý Đồ nói:

- Sao thế? Chị định làm bà nội trợ toàn diện đấy à?

Đồ Nhiễm giơ ngón tay hình chữ V:

- Tèn ten, tôi có con rồi, sau này sẽ bận rộn đây.

Lý Đồ ngẩn người ra, nhìn bụng cô:

- Vẫn lép kẹp thế kia? Nhận nuôi à?

Cô gơ chân đá khê cậu ta:

- Làm sao nhanh thế được, mới có thôi.

Lý Đồ hừ một tiếng, không nói gì.

Đồ Nhiễm tò mò:

- Thái độ cậu là sao?

Lý Đồ thở dài:

- Lại mất đi một người thiếu nữ thuần khiết nữa rồi.

Cô lại cho cậu ta một đạp.

Cậu ta né sang một bên, chỉ vào cô:

- Phàm là người phụ nữ làm mẹ, vĩ đại bao nhiêu thì ích kỷ bấy nhiêu, tại sao? Bảo bọc con chứ sao! Để bảo vệ thế hệ sau của mình, bọn họ sẽ trở nên trải đời hơn cả nam giới, nói cách khác chính là càng ngày càng trở nên trần tục, cũng chỉ có như vậy mới có thể một mình gánh vác ngoài xã hội. Chỉ cần xuất hiện một chút xúu nguy cơ, họ sẽ nhe nanh, múa vuốt, gào thét, kêu la, sự dịu dàng, nhu mì trước đây hoàn toàn tan biến, từ đó sẽ càng ngày càng trở nên trung tính, đây chính là phần “con” của con người, bởi vì họ phải đảm bảo sự duy trì nòi giống.

Đồ Nhiễm ngẫm nghĩ:

- Nói vậy, kết hôn là để sinh đẻ, tình yêu chính là cái mác mà xã hội lừa người ta để duy trì sự sinh đẻ, tác dụng của xã hội chính là đảm bảo sự duy trì nòi giống?

Lý Đồ gật đầu:

- Trẻ con dễ dạy.

Đồ Nhiễm chán chả thềm đôi co với cậu ta, cầm chai rượu lên, tiện thể cầm cả cái giá nến, định ra về.

Lý Đồ chỉ vào cô:

- Thô tục rồi, thô tục rồi, lại còn nổi tính tất mắt nữa, chị cầm giá nến của người ta, chắc chắn là có liên quan đến vấn đề sinh đẻ của chị.

Đồ Nhiễm trầm nghĩ, đúng thật, vốn định báo với Lục Trình Vũ chuyện đứa bé dưới bữa tối lung linh ánh nến.

Bản thân cô cũng thấy buồn cười, bèn đặt cái giá nến vào chỗ cũ.

Hai người tạm biệt nhau, Đồ Nhiễm đã đi ra ngoài, Lý Đồ ngồi nguyên tại chỗ nói:

- Cô em còn trẻ con cái gì chứ, chi bằng theo anh đây đi ngao du thiên hạ.

Đồ Nhiễm cười cười vẫy tay với cậu ta rồi bước ra ngoài.

Đêm hè trong veo, đèn đường rực sáng, làm nổi bật vàng trắng tròn như lòng đỏ trứng gà nấu chín nơi cuối trời, trời càng lúc càng nóng.

Đồ Nhiễm bước ra từ nơi có máy lạnh, chưa về đến nhà mà cả người đã ướt đầm mồ hôi. Về đến dưới nhà, nhờ ánh đèn của quầy bán quà vặt cạnh đó, cô rút giấy ăn trong túi ra lau mồ hôi, lúc này mới để ý thấy trước cửa tiệm có hai người đang đứng, hình như đang nhìn về phía cô.

Họ đứng ngược sáng nên cô không nhìn rõ, chỉ biết là một nam một nữ, vóc dáng đều cao ráo, người nữ không biết bị làm sao, người nam khoác hờ eo cô ta, đầu cô ta hơi ngả lên vai người nam.

Người nam chào Đồ Nhiễm:

- Về rồi, đúng lúc quá.

Đồ Nhiễm bước lại gần, mới nhìn rõ người vừa nói là Lôi Viễn, còn người con gái bên cạnh anh ta, vừa nhìn cô đã thấy kỳ lạ.

Đôi mắt nhắm hờ của Lý Sơ Hạ khẽ mở ra, nói một câu không rõ ràng:

- Xin chào, tôi đến đưa thiệp mời cho hai người.

Còn chưa nắm rõ tình hình, Đồ Nhiễm hơi sững sờ.

Lôi Viễn chỉ vào Lý Sơ Hạ, giọng hơi áy náy:

- Cô ấy vừa mới uống chút rượu. – Anh ta lại nói. – Tôi gọi điện cho Lục Trình Vũ rồi, cậu ấy bảo lát nữa sẽ về.

Đồ Nhiễm gật đầu, nói vài câu với hai người họ, lòng thầm do dự, cuối cùng vẫn nói một cách khách sáo:

- Hay là mọi người lên nhà ngồi trước?

Lôi Viễn liếc nhìn Lý Sơ Hạ, trông cô ấy có vẻ đã say thật, bước chân loạng choạng, mắt lơ đãng, chỉ mơ màng nhìn Đồ Nhiễm. Lôi Viễn thở dài:

- Cũng được.

Cả ba bước vào tòa nhà, mò mẫm đi lên lầu, đèn cảm ứng trên hành lang hồng đã lâu, không ai sửa.

Đi đến tầng hai, Lôi Viễn mới nghĩ ra, bật tách bật lửa lên.

Lý Sơ Hạ bị ánh sáng bất ngờ làm cho giật mình, mơ màng nhớ ra, người kia cũng có thói quen này.

Chàng trai trẻ khi ấy, rất nhiều năm trước, trong con mắt cô anh đã là một người đàn ông, một người đàn ông rất có chủ kiến và khá cố chấp.

Anh bắt đầu hút thuốc từ rất sớm, lại cố chấp muốn giữ thói quen này, cô từng cần nắn thói xấu của anh, nhưng lại mơ màng say mê động tác và nét mặt của anh khi anh hút thuốc.

Cô lảng máng nhớ lại, những lúc đèn cảm ứng âm thanh ở tòa nhà này không đủ sáng, họ sẽ tắt bật lửa đi, sau đó ở một góc rẽ yên tĩnh, họ sẽ nhẹ nhàng hôn nhau trong bóng tối...

Dường như là chuyện mới xảy ra ngày hôm qua, với những năm tháng ấy, Lý Sơ Hạ thường xuyên đưa ra giả thiết, nếu ban đầu, cô có thể chịu đựng được áp lực từ gia đình, kiên quyết đi theo anh, hoặc khi cô một mình chịu đựng áp lực, anh có thể cho cô thấy hy vọng về tương lai, vậy thì hôm nay, mọi chuyện đã khác.

Vào nhà, hai người họ được mời ngồi ở sofa.

Tay Lý Sơ Hạ đặt vào một cái gối ôm màu tím hồng, trên đó dường như còn vương mùi hương của người phụ nữ khác. Cô rút tay về, dịch sang phía không có gối ôm, hơi ngước mắt lên, đưa mắt nhìn quanh. Sàn nhà, tường nhà vẫn như cũ, đồ đạc vẫn là những thứ đó, chỉ có thêm vài món đồ trang trí mềm mại, nữ tính, nói là điểm xuyết, nhưng lại tựa như có mặt ở mọi nơi.

Lý Sơ Hạ cảm thấy sợi dây vẫn căng ra trong đầu mình dường như càng bị kéo căng và đứt phụt trong giây lát, nhất thời càng rối loạn, cô cố gắng nhớ lại, người kia, và những chuyện đó, đầu đau như muốn nổ tung.

Đồ Nhiễm vào bếp lấy nước lạnh và cốc, khi bước ra, cô nhìn thấy trên bàn trà có một tấm thiệp cưới đỏ rực.

Bề mặt tờ thiệp cưới làm theo kiểu khung ảnh độc đáo, đính bức ảnh cưới màu sắc ấm áp.

Vừa nhìn Đồ Nhiễm đã nhận ra cô dâu trong tấm ảnh, mặt trái xoan, mắt phượng, mũi thẳng, miệng xinh, xinh đẹp, đoan trang. Khí chất của Lý Sơ Hạ hoàn toàn tự nhiên, đẹp đẽ, thông tuệ, cho dù có thêm lớp phấn son đậm theo kiểu trang điểm hàng loạt thì vẫn khiến người ta không dời mắt được. Cho dù lúc này cô ấy đang chếch choáng chán chường ngồi trên sofa thì vẫn toát ra nét thanh cao và kiêu hãnh từ trong xương cốt vốn được hun đúc trong môi trường sống đầy ưu đãi.

Đồ Nhiễm thoáng bối rối với tấm thiệp cưới. Lý Sơ Hạ không đưa nó cho cô, cũng không nói lời mời với cô, chỉ tiện tay đặt ở đó, để nó lặng lẽ nằm một mình.

Màu đỏ chói chang, như một cái mặt cười đầy mĩ mai, chỉ đợi chờ và nở rộ vì một người đặc biệt.

Cuối cùng, tiếng chìa khóa lách cách cũng phá vỡ bầu không khí gượng gạo đó.

Ba người trong nhà không hẹn mà cùng quay ra cửa chính.

Trái tim Đồ Nhiễm thấp thỏm không yên, nảy lên thành thạch đầy bất an, trong nhà đang bật máy lạnh, nhưng cô vẫn thấy nóng.

Chẳng bao lâu sao, Lục Trình Vũ bước vào, Đồ Nhiễm không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn anh, trán anh lấp lăm những giọt mồ hôi nhỏ xíu, nét mặt mệt mỏi.

Anh nhìn mọi người trong phòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Lý Sơ Hạ, anh đứng đó, cúi đầu nhìn cô ấy, như phảng phất một tiếng thở dài.

Đồ Nhiễm nghe thấy, tiếng thở dài ấy trầm thấp dịu dàng, tựa như ẩn chứa những cảm xúc vô tận.

**

Khi Lôi Viễn đứng dậy ra về có liếc sang nhìn Lý Sơ Hạ, cô vẫn đang chìm đắm trong cảm xúc của mình không tỉnh lại được, vì thế hoàn toàn không có phản ứng gì trước đề nghị của anh ta.

Lôi Viễn đã muốn chuồn từ lâu, trước đó Lý Sơ Hạ hẹn anh ta đi ăn cơm nhân tiện đưa thiệp mời, trong lúc bù ngùi anh ta có hơi nhiều lời, khiến cho người ta thương tâm, hậu quả nhãn tiền.

Chuyện đã đến nước này mọi người đều khó lui bước, càng ít người ngoài cuộc càng dễ giải quyết, còn về việc giải quyết như thế nào, anh ta cũng chẳng tính được. Mỗi người một cách nghĩ, hoặc trọng tình hoặc trọng lợi, nếu đổi lại là anh ta, quá nửa sẽ quay đầu lại, dù là về mặt tình cảm hay điều kiện, cũng chẳng có một mảy may lý do nào lựa chọn người bên cạnh.

Vừa đi xuống lầu, Lôi Viễn đã nghe thấy tiếng Đồ Nhiễm gọi từ phía sau, anh ta ngoảnh lại, thấy cô đang đi dép lê chạy theo, tay cầm ví đựng tiền lẻ. Đồ Nhiễm nói, trong nhà hết đồ uống, tôi xuống lầu mua, nhân tiện chúng ta có thể nói chuyện. Về mặt cô hết sức tự nhiên, như đang nói chuyện gia đình với bạn cũ.

Lôi Viễn lại khá ngỡ ngàng, phụ nữ vốn đa nghi, bản năng chiếm hữu lại mạnh, còn cô này thì hay rồi, nhường chiến trường cho tình địch, một mình bỏ chạy trước. Sau đó lại ngẫm nghĩ, biết ngay cô ta định nói gì với mình.

Anh ta lại không nghĩ tới phương diện khác, hành động này của Đồ Nhiễm ít nhiều cũng có ý muốn lấy lòng Lục Trình Vũ, nói một cách hoa mỹ là cho người ta không gian riêng tư. Người khác có không gian tự do rồi, mình lại có thêm không gian để tưởng tượng. Ra khỏi cửa, mỗi một bước đi về phía trước, sự khó chịu trong lòng lại tăng thêm một phần, như thể có một con mèo đang giơ vuốt cào cào trong tim, vừa đau vừa ngứa, càng ngày càng mạnh, không biết bao giờ mới kết thúc.

Từ tận đáy lòng, Đồ Nhiễm coi thường bản thân mình.

Người ta nói, phụ nữ thông minh sẽ biết giả vờ ngây ngô, mắt nhắm mắt mở mà sống. Có những chuyện nhìn thấu suốt chưa chắc sống đã thanh thoi, có những chuyện biết quá nhiều chưa chắc đã thấy vui, như thể gọi là nhiều thêm một chuyện chẳng bằng bớt đi một chuyện, nếu không làm được điều này, chẳng qua là tự ình thông minh mà thôi.

Hiện giờ, Đồ Nhiễm cảm thấy mình đúng là một người phụ nữ ngu ngốc, tự ình là thông minh, nếu không thì vào buổi tối của một ngày nóng bức như thế này, cô đã không phải nói chuyện về tình cũ của chồng mình với một người mới gặp mặt hai ba lần.

Hơn nữa, bắt luận đối phương ậm ừ cho qua chuyện hay huých toẹt không kiêng kỵ gì, cô cũng đều phải nuốt xuống.

Sau khi tiễn Lôi Viễn về, Đồ Nhiễm cũng không đi mua đồ uống mà chỉ ngồi xuống gốc cây đa cổ thụ trong tiểu khu, đêm đã về khuya, những người đi hóng mát cũng thưa dần.

Không biết ai lấy dây thừng buộc một chiếc lốp xe cũ dưới gốc cây làm xích đu, trước kia khi nhìn tụi nhóc ngồi đây đu qua đu lại, Đồ Nhiễm không khỏi ngưỡng mộ. Cô nhớ mãi những cảnh quay lãng mạn trên ti

vi hồi nhỏ, cô gái thuần khiết ngồi trên xích đu, bộ áo váy trắng tinh tung bay trong gió, đó đều là những vai diễn nhận được nhiều thiện cảm. Sau lưng họ, nhất định có một người bố tự hào về con gái, hoặc những người tình yêu thương và hết lòng bảo vệ họ.

Chỉ tiếc là hồi nhỏ Đồ Nhiễm nhất gan, lại nghĩ ngợi nhiều, lúc thì sợ xích đu bị đổ, lúc lại sợ mình tuột tay, khi đó ý thức tự bảo vệ mình của cô rất mãnh liệt, đối nhân xử thế có chừng có mực thu chân khép tay. Nếu là một năm trước, với cái tính lo lắng hão huyền hồi nhỏ, chắc chắn cô sẽ không đi cầu hôn, cùng lắm chỉ đứng từ xa lẳng lặng nhìn anh, rồi cùng với sự xoay vần của thời gian, sẽ dần quên đi tình cảm của một thời tuổi trẻ.

Đồ Nhiễm nhìn trừng trừng ánh đèn sau khung cửa ấy, nghĩ ngợi vẩn vơ. Cô sức nhớ ra mình không mang theo điện thoại và chìa khóa, cũng đã ra ngoài được một lúc, không biết người trên nhà có còn đợi cô không. Đang do dự không biết có nên trở về hay không thì phía tòa nhà bỗng vang lên tiếng đóng cửa sắt, cô mở to mắt nhìn sang đó, quả nhiên thấy Lục Trình Vũ và Lý Sơ Hạ bước ra. Không biết họ nói gì với nhau, Lý Sơ Hạ ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ đợi, Lục Trình Vũ thì đi về phía cô.

Cô hơi căng thẳng.

Anh dừng lại bên đường, mở cửa xe chui thẳng vào trong, căn bản không chú ý tới người bên đường.

Anh lái xe quay lại, Lý Sơ Hạ ngồi vào ghế phụ lái, chiếc xe lại nổ máy, dần dần tăng tốc, lướt qua người cô, phóng vút đi.

Đồ Nhiễm nhìn theo chiếc xe tan dần vào màn đêm, ánh đèn phía trước đập vào mắt, rất chói. Cô định thần lại, mở ví, lục lọi một hồi, cuối cùng xác định trong đó chỉ có vài xu lẻ, ngay cả tiền đi xe buýt cũng không đủ. Cô nghĩ một lát, quyết định ở lại đây đợi thêm một lát, nếu anh không quay lại, cô sẽ tới chỗ Chu Tiểu Toàn ngủ tạm một đêm.

Cô ngồi trên xích đu, đầu ngón chân chạm đất, cô lo thứ này không chịu được trọng lượng của một người trưởng thành.

Bốn bề chỉ còn tiếng côn trùng rả rích và tiếng người lao xao, thừa thốt vọng lại từ phía xa, cô hy vọng nếu ai nhìn thấy cô lúc này, sẽ không tưởng cô là một bà thím kỳ quặc, hoặc là một cô nàng trẻ trung với trái tim tan nát vì thất tình.

Mặt trăng vừa đỏ vừa to, quanh rìa có một vầng tròn thô ráp, nhìn không chân thực, sự chờ đợi của cô khá dài.

Trọn một đêm.

Lúc đầu cô còn mang tâm lý ăn may, dần dần, sự chờ đợi này bắt đầu biến tấu thành tự trừng phạt, sau đó cô thử dùng thời gian một đêm này để đánh giá tình hình của bản thân và địa vị của cô trong lòng người chồng ấy.

Kết quả là, hiện thực tàn khốc, phương pháp yếu hèn, chẳng cái nào ra hồn.

Vầng trăng tròn từ từ tan rã, nhiệt độ không ngừng tăng lên, đã mười mấy tiếng không chớp mắt, đầu óc cô lại vô cùng tỉnh táo, thính giác cũng rất nhạy bén.

Có người đang ho, hai vợ chồng nhà kia đang đấu khẩu, có người đang gầm lên mắng con, ngoài đường cái càng lúc càng nhiều xe cộ qua lại, các cụ ông cụ bà tập thể dục buổi sáng mỗi lúc một đông, rồi lại ít dần, những người đi làm vội vã rời nhà, những người đi học mắt nhắm mắt mở chạy về phía trước, những người đi chợ nhàn tản xách làn...

Đồ Nhiễm đoán chừng thời gian cũng tương đối rồi, cho dù đêm anh không về, thì vẫn phải đi làm.

Khi Lục Trình Vũ nhìn thấy cô ở khu phòng bệnh, anh đang bị một đám người nhà vây quanh hỏi thăm tình hình bệnh nhân. Đồ Nhiễm không lặng lẽ đợi như bình thường mà đi thẳng tới trước mặt anh, xòe tay ra:

- Chìa khóa! – Thấy anh hơi nghi hoặc, cô lại nói. – Tối qua em ra ngoài không mang theo chìa khóa.

Anh vừa nói chuyện với người ta, vừa móc chìa khóa ra đưa cho cô, cô cầm chìa khóa xoay người bỏ đi. Trục giác mách bảo anh nên nói với cô điều gì đó, vì thế anh ngẩng đầu lên:

- Đồ Nhiễm, đợi chút!

Cô mất diếc tai ngơ, càng bước càng nhanh, thang máy cũng không kịp đợi, vội vã chạy xuống lầu.

Buổi tối, Lục Trình Vũ về nhà, bếp núc lạnh ngắt, cô đang gấp quần áo trong phòng ngủ. Anh bước tới nói:

- Hay là mình ra ngoài ăn?

Cô không nói không rằng, chỉ tập trung vào mấy bộ quần áo, anh hỏi mấy câu liên tiếp, cô vẫn không màng tới.

Anh đành phải túm lấy tay cô từ phía sau, mới thấy cô hơi phản ứng, cô giật giật cánh tay, muốn rút về. Anh vừa lỏng tay ra, cô bèn bước sang một bên, bình tĩnh nhìn anh:

- Chúng ta nói chuyện nhé?

Anh trầm mặc hồi lâu, bước tới sofa ngồi trước, nói:

- Nói đi!

Cô đặt quần áo trong tay xuống, kéo chiếc ghế ngồi đối diện với anh, xoay xoay chiếc nhẫn cưới trên ngón tay, suy nghĩ câu mở đầu. Chiếc nhẫn cưới bị to, sau đó bà Vương Vĩ Lệ lấy chỉ đỏ quấn lại cho cô mới miễn cưỡng đeo vừa, cô chê nhà quê nhưng vẫn đeo, vẫn luôn đeo.

Anh đang chăm chú nhìn cô, cô lại ôm một tia hy vọng rằng anh sẽ chủ động mở lời.

Không ai nói gì.

Cô nghĩ một lát rồi nhìn vào mắt anh, dịu dàng nói:

- Em chỉ hỏi anh vài vấn đề, em hy vọng sẽ được nghe câu trả lời thật sự, đương nhiên anh có gì muốn hỏi cũng có thể hỏi em, em nhất định sẽ thẳng thắn, số lượng câu hỏi ngang nhau. – Cô cố gắng để trông mình thật bình tĩnh và ổn định, nhưng những câu nói vừa thốt ra, tự cô cũng thấy khó nghe, vì thế bèn cười, – Cũng giống như chơi trò Lờ thật lòng đại mạo hiểm[1] ấy, hôm nay chúng ta chỉ nói lời thật lòng thôi. Trò này chắc anh đã từng chơi rồi chứ?

[1] Một trò chơi trong đó người thua phải lựa chọn, hoặc là trả lời thật lòng một câu hỏi, hoặc làm theo một yêu cầu (thường là tai quái) của người thắng.

Lục Trình Vũ gật đầu, hỏi ngược lại:

- Vừa rồi em hỏi cũng tính là một câu chứ?

- Tính. – Cô nói.- Cho nên bây giờ vẫn là em đưa ra câu hỏi.

Anh cười.

Cô vào thẳng vấn đề:

- Chuyện của hai người em cũng đã hiểu được một chút, em muốn biết, lúc đầu... nếu không có chuyện em mang thai, hai người có quay về với nhau không?

Anh nói một cách nghiêm túc:

- Không phải là không có khả năng.

Sau đó anh hỏi:

- Tối qua em ra ngoài cũng không mang điện thoại theo à?

- Không mang. – Câu tiếp theo cô hỏi một cách rất dè dặt. – Có phải anh vừa nghĩ chuyện quay lại với cô ấy, vừa làm chuyện kia với em không?

Anh nhìn cô:

- Không, là chuyện sau đó.

Một lúc sau, anh hỏi:

- Em không đọc được tin anh nhắn cho em tối qua à?

- Đọc rồi.

Cô trả lời rất nhanh, suy nghĩ vẫn dừng lại ở đáp án trước đó của anh. Một lúc sau, cô mới khó nhọc nêu ra câu hỏi tiếp theo. Câu hỏi này đã lớn vồn trong đầu cô rất lâu, vẫn luôn không thể hỏi thành lời, cô hơi hạ nhỏ giọng, nói từng câu từng chữ:

- Có phải, khi biết con không còn, anh đã từng nghĩ tới việc ly hôn với em?

Rõ ràng là anh từng nghĩ người lại, cả hai đều im lặng.

Anh hơi nghiêng người về phía trước, hai tay đan vào nhau, khuỷu tay chống lên đầu gối, cứ thế cơ hồ một lúc rất lâu, anh mới nói:

- Có nghĩ tới.

Cô nhìn anh:

- Đến lượt anh hỏi, hay là câu cuối cùng để em nói giúp anh.- Cô nghĩ một lúc, sau đó bình thản châm biếm.

- Hay là anh hỏi em, đứa bé hồi trước có phải là của anh không?

Anh nói luôn:

- Đó không phải là điều anh muốn hỏi. Tối qua em ở đâu?

Đồ Nhiễm không trả lời, đứng dậy tuyên bố:

- Em không còn câu hỏi nào khác, trò chơi kết thúc.

Lục Trình Vũ nhìn cô:

- Anh còn chưa được nghe câu trả lời.

Cô bước vào phòng ngủ, vừa sắp xếp va li hành lý vừa nói:

- Ai nói nhất định phải trả lời? Thực ra anh cũng có thể từ chối trả lời.

Một lúc sau, cô kéo va li ra ngoài.

Anh hỏi:

- Đi đâu thế?

- Mẹ em đi Bắc Kinh với Đồ Loan, em phải về nhà với bà ngoại. – Cô bình tĩnh giải thích. – Nếu đây là câu hỏi cuối cùng, em không còn nợ gì anh.

Không đợi anh lên tiếng, cô đi ra ngoài, lạch xạch đóng cửa lại, một lát sau đã ngăn cách với ngọn nguồn của sự phiền muộn.

Cô xách va li, chậm chậm bước xuống dưới, phía sau không một tiếng động, xuống tới tầng một, cô muốn nghỉ một lát, bèn ngồi xuống bậc thềm.

Trong bóng tối, mọi thứ bỗng im ắng hẳn, cô bắt đầu cảm thấy hổ thẹn vì bản thân, cảm thấy hổ thẹn vì chuyện xảy ra một năm trước đó, cô đưa tay bịt mắt, lặng lẽ khóc.

Không biết là bao lâu, trên lầu có người cất giọng oang oang, đôi vợ chồng ở tầng hai đang cãi nhau, lời lẽ gay gắt, kèm theo âm lượng hãi hùng, những từ ngữ bẩn thỉu, tục tĩu văng khắp nơi.

Cô lắng nghe một lát, thềm nhủ giao lưu như vậy mới gọi là ân oán sáng khoái.

Cô lau mặt, kéo va li bước đi, ngang qua chiếc xe anh mua, cô bất giác nhắc chân lên đá vào lốp xe một cái, lòng thầm hối hận vì quên bồng không mang theo chìa khóa, nếu không đi luôn xe anh cũng tốt.

Lục Trình Vũ thoáng bồn thần, cuối cùng đuổi theo, cô đã kéo va li lên taxi.

Anh quay lên lầu, ngồi trên sofa một lúc, nghe tiếng nhạc vọng tới từ nhà bên, lúc này mới nghĩ ra đã đến giờ thời sự. Anh lôi điều khiển từ trong cái hộp cạnh ghế ra, bật ti vi, xem một lúc thấy chẳng có gì thú vị bèn đổi kênh, vô thức quay liên mấy vòng, anh ấn nút tắt, vút điều khiển lên trên bàn.

Mọi thứ lập tức lại trở nên yên tĩnh, khiến anh rất không quen.

**

Sáng hôm đó vừa vào nhà, Đồ Nhiễm đã cầm điện thoại trên bàn lên kiểm tra, một tin nhắn, mấy cuộc gọi nhỡ, từ Lục Trình Vũ, từ nhà mẹ cô, và cả từ Chu Tiểu Toàn.

Cô đọc tin nhắn trước, nội dung đơn giản, không có gì đặc biệt, gần như không khác chữ nào với những tin nhắn đã nhận được trước đó, quanh đi quẩn lại vẫn là chuyện phải đến bệnh viện, em ngủ trước đi, có khi người đó đã lưu những tin nhắn kiểu này vào hộp tin mẫu phòng khi cần dùng đến.

Cô bất giác hừ một tiếng, quay lại xem cuộc gọi nhỡ, có lẽ là vì cô không nghe điện thoại nên anh mới gửi tin nhắn này.

Cả đêm cô không ngủ, liên hệ với công ty xin nghỉ phép nửa ngày, rồi dựa vào giường gọi điện về nhà mẹ. Bà Vương Vĩ Lệ nói, sao tối qua gọi vào máy bàn nhà con mà không ai nghe máy, đúng là làm cho người ta lo chết được.

Cô hỏi bà có chuyện gì, bà nói, chẳng còn phải vì em trai con sao, mẹ bảo nói đi học tiếp, nó bảo phải đến đại sứ quán gia hạn visa đã, đòi đi Bắc Kinh một mình. Mẹ trông cái điệu bộ nó không tin được, chắc gì đã quay lại trường hay chỉ chăm chăm ba chân bốn cẳng chạy mất, mẹ muốn áp tải nó đi.

Lúc đó đầu cô vầng vầng, cô nói, mẹ, thế thì mẹ đi trông nó đi, con sẽ tới ở với bà ngoại.

Bà hỏi cô, chồng con thì sao, hay là bảo nó tạm thời dọn đến đó ở luôn, bây giờ có xe cũng tiện.

Cô nói, anh ấy bận, bệnh viện gọi lúc nào là phải đến lúc đó, hơn nữa anh ấy to xác như thế, không chết đói được.

Hai mẹ con bàn bạc xong, bà Vương Vĩ Lệ và Đồ Loan mấy ngày nữa sẽ lên Bắc Kinh, Đồ Nhiễm dọn về nhà mẹ đẻ.

Tắt bật, rối loạn, cô quên bẵng cú điện thoại của Chu Tiểu Toàn.

Hai ngày sau, Chu Tiểu Toàn lại gọi cho cô, quăng vào mặt cô một câu:

- Mình cho cậu hay, xảy ra chuyện rồi, vừa rồi bạn học cũ của cậu định ôm con gái nhảy lầu đấy, làm mình sợ chết đi được.

Mấy hôm đó, suốt ngày Đồ Nhiễm chỉ ôm khư khư cái điện thoại trong túi, điện thoại không kêu, thỉnh thoảng cô lại lấy ra xem, chẳng nhìn thấy gì, đúng lúc tiếng chuông vang lên lạnh lốt, kèm theo tin tức bất ngờ. Cô không tưởng tượng được cảnh một người yếu ớt như Tô Mạt lại ôm đứa con bảo bối đi tìm cái chết.

Chu Tiểu Toàn nói:

- Hồi trước vẫn cứ nghe hai người họ cãi nhau trong nhà suốt, con khóc cũng không ai lo, mình còn tưởng là có chuyện gì, thật không nhìn ra được người trông thật thà, chất phác như Đồng Thụy An cũng có nhân tình ở bên ngoài, đúng thật là chó cắn người thì sẽ chẳng sửa.

Đồ Nhiễm hỏi:

- Tô Mạt giờ thế nào?

Chu Tiểu Toàn nói:

- Cũng may giờ đang nghỉ hè, nếu không chỉ sợ cậu ấy cũng chẳng lên lớp được, ngày nào cũng ôm con ngồi thần thờ, nếu không thì lại nín tay mình rơi nước mắt, con bé đói thì cô ấy pha tạm ít sữa bột cho xong. Hồi trước buổi tối Đồng Thụy An còn về nhà, bây giờ cả ngày chẳng thấy mặt mũi đâu, đêm cũng không về.

Nghe thấy bốn chữ “đêm cũng không về” Đồ Nhiễm liền nổi giận, thầm chửi một câu, miệng nói:

- Cuối tuần rảnh rồi mình sẽ tới xem, bây giờ cậu ấy có con, lại không có nhà ngoại bên cạnh, cậu để ý giúp cậu ấy.

Cô cúp điện thoại về bàn ăn cơm, bà Vương Vĩ Lệ và Đồ Loan đã đi, trong nhà chỉ còn lại cô và bà ngoại.

Bà ngoại đặt đũa xuống hỏi cô:

- Có phải Tiểu Lục gọi điện không?

Cô sững người:

- Không ạ.

Bà ngoại lại nói:

- Con ở đây mấy hôm rồi, có cần về nhà xem thế nào không?

Đồ Nhiễm cười:

- Bà chê cháu phiền phức muốn đuổi cháu đi ạ, đây chẳng phải là nhà cháu sao, cháu cứ ở đây đây, không đi.

Bà cụ cũng cười, ngẫm nghĩ rồi hỏi cô:

- Hay là Chủ nhật tuần này bảo Tiểu Lục đến ăn cơm đi, vợ chồng trẻ cứ ở mỗi người một nơi cũng không ổn.

Đồ Nhiễm vừa gấp thức ăn vừa nói:

- Anh ấy không đến đâu ạ, hôm qua vừa gọi điện cho cháu bảo bây giờ đông bệnh nhân, còn không có cả thời gian để ngủ.

Bà cụ nhìn cô không nói gì, đẩy đĩa cá đến trước mặt cháu gái:

- Nhiễm Nhiễm, sao gần đây con gầy thế, sắc mặt kém quá, ăn cũng ít. Con nhớ cuối tuần đi chợ mua mấy khúc xương ống về, bà cháu mình hầm canh để ăn.

Cuối tuần, bà cụ ninh một ít canh, hai bà cháu ăn một chút, Đồ Nhiễm múc vào cặp lồng giữa nhiệt mang đến cho Tô Mạt.

Chu Tiểu Toàn đang ăn cơm với hai mẹ con Tô Mạt, trên bàn có mấy món ăn khô khốc, một đĩa đậu phụ trứng muối, một đĩa rau cải xào, mấy con cá rán mua ở ngoài về. Mất Tô Mạt vừa đỏ hoe vừa sưng húp, đầu tóc rối bù, đang bê bát cơm đút cho con gái.

Đồ Nhiễm cầm bát nói:

- Mình ăn rồi mới đến đây, cậu ăn đi, để mình đút cho con bé.

Cô múc một ít canh chan vào cơm, rồi lại lấy thìa dằm nát thịt trong canh ra, chậm rãi đút cho đứa bé. Con bé ăn rất ngon lành, miệng còn dính mấy hạt cơm, đút không kịp.

Tô Mạt thở dài nhìn con gái, cầm đũa lên gắp mấy hạt cơm trong bát mình, mãi vẫn không đưa được vào mồm.

Chu Tiểu Toàn nhìn Đồ Nhiễm bằng ánh mắt bất lực.

Đồ Nhiễm nói:

- Cậu cứ không ăn không uống thế này, chẳng may có cơ sự gì thì con cậu phải làm thế nào? Cậu bảo nó phải dựa vào ai? Nó mới lớn từng này, dựa vào cái gì mà phải chịu tội theo cậu?

Nghe vậy, Tô Mạt cắn môi, nước mắt lại lăn chã rơi.

Chu Tiểu Toàn nóng nảy, thẳng tính, thấy Đồ Nhiễm đã nói thẳng ra thì không nhịn được, nói:

- Nếu là mình thì vứt luôn con bé cho nhà hấn, bảo mẹ hấn nhìn xem mấy người nuôi dạy thành con trai kiểu gì, đến cả con gái ruột của mình cũng không cần, mấy người không lo tại sao tôi lại phải lo. Sau đó thu thập chứng cứ, nhanh chóng moi tiền, moi được bao nhiêu tốt bấy nhiêu, nhất định phải vét cạn ví hấn, lập tức ly hôn rồi bỏ đi.

Đồ Nhiễm trừng mắt nhìn Chu Tiểu Toàn, mím môi lắc đầu.

Chu Tiểu Toàn nói:

- Trừng cái gì mà trừng, mình nói có gì không đúng? Một lần bắt tin vạ lần bắt tin, loại đàn ông như thế còn giữ lại làm gì? Nếu muốn ngoại tình thì ban đầu đừng có kết hôn.

Nghe vậy, Tô Mạt chỉ bưng mặt khóc, con bé thấy mẹ rơi nước mắt thì cứ ngồi bên cạnh nhìn chăm chăm, tò mò.

Đồ Nhiễm bế con bé lên đặt vào lòng mình, quay mặt về phía cô, nói nhỏ:

- Chu Tiểu Toàn, cậu đừng có đứng đó mà chỉ tay năm ngón, cậu tưởng tình cảm của người ta là vôi nước, muốn vụn thì vụn, muốn đóng thì đóng đầy chắc, làm gì có chuyện hề có vấn đề là lại đòi ly hôn? Hơn nữa, bây giờ không chỉ là chuyện người lớn, còn có cả đứa bé nữa, vấn đề này giải quyết như thế nào, chủ yếu phải xem ý kiến của Tô Mạt, nhưng dù có giải quyết như thế nào, nhất định cũng phải tốt cho bản thân và đứa bé.

Chu Tiểu Toàn nổi giận đùng đùng:

- Lại là giọng điệu của mấy bà cô có chồng các cậu, làm bộ làm tịch khuyên với chả giải, lũ chúng nó ở ngoài bờ bịch lẳng nhăng mà các cậu còn muốn ở nhà sinh con đẻ cái cho bọn hấn? Ngoài đường đàn ông ba chân[2] đầy ra đấy, bản thân nhu nhược đừng có lấy trẻ con ra làm cái cớ

[1] Đàn ông ba chân là từ lóng chỉ người đàn ông đầy đủ chức năng sinh dục (chân thứ ba chỉ bộ phận sinh dục của người đàn ông).

Thấy Tô Mạt đã nắc lên thành tiếng, Đồ Nhiễm vội nói:

- Không nói nữa, ăn cơm đã. Nhưng Tô Mạt, bây giờ cậu không chỉ có một mình mà còn có con bé nữa, làm mẹ dù thế nào cũng phải ngậm đắng nuốt cay, nếu không sao đủ tư cách để nó gọi cậu là mẹ. Dù thế nào, con bé vẫn là số một, nó cũng chỉ có thể dựa vào cậu mà thôi, cứ chăm sóc con bé cho tốt đã rồi tính sau, chuyện gì cũng cứ gạt sang một bên. – Cô dúm đôi đứa vào tay Tô Mạt.- Kiên cường lên, ít nhiều gì cũng ăn một chút đi.

Tô Mạt cầm đứa và cơm vào miệng, nhồm nhoàm nói:

- Mình muốn tìm một luật sư để tư vấn trước đã.

Chu Tiểu Toàn vỗ tay:

- Tốt, nên như thế, chưa chuẩn bị thì không ra trận. – Cô nàng ngẫm nghĩ một lúc rồi quay sang Đồ Nhiễm. – Ông xã nhà cậu chẳng phải có một người bạn làm luật sư sao, hình như chuyên thụ lý mấy vụ kiểu này.

Đồ Nhiễm nhìn cô ấy, bình thản nói:

- Nếu cậu thật sự nghĩ vậy, mình sẽ liên hệ giúp.

Từ nhà Tô Mạt đi ra, Chu Tiểu Toàn trách cô:

- Đồ Nhiễm hôm nay cậu làm sao thế, người như Tô Mạt mà còn có thể ôm con định nhảy lầu, có thể thấy cậu ấy bị chèn ép đến mức nào, cậu còn ở đó mà khuyên với chả giải, giả dối quá.

Đồ Nhiễm thở dài:

- Tô Mạt là người thế nào mình còn rõ hơn cậu, cậu ấy như thế đâu phải là muốn ly hôn.

Chu Tiểu Toàn nói:

- Người ta đã muốn tìm luật sư rồi.

Đồ Nhiễm nói:

- Cậu cứ đợi mà xem, cậu ấy cũng chỉ biết nói mấy lời gay gắt ấy thôi. Hơn nữa, với hoàn cảnh cậu ấy hiện tại, một tháng hơn một nghìn tệ, nhà ngoại lại không ở đây, nếu ly hôn rồi thì nuôi con kiểu gì, thằng cha Đồng Thụy An này nếu đã quyết tâm thì quá nửa là sẽ chẳng để ý đến đứa bé.

Chu Tiểu Toàn bán tín bán nghi:

- Hở dử cũng không ăn thịt con, bình thường Đồng Thụy An đối xử với con bé cũng không tệ, chưa chắc đã không cần con bé chứ?

Đồ Nhiễm nói:

- Cậu không biết đấy thôi, con người Đồng Thụy An, đừng thấy bình thường nho nhã, thư sinh, lòng dạ hằn cứa rần rần lắm.

Chu Tiểu Toàn hỏi:

- Sao cậu biết?

Đồ Nhiễm lắc đầu:

- Chuyện trước đây, không nói thì thôi.

Chu Tiểu Toàn cảm khái

- Theo cậu nói, tìm đàn ông vẫn nên tìm người mềm lòng.

Đồ Nhiễm lại lắc đầu:

- Vậy thì không ổn, người ta mềm lòng với cậu, đương nhiên cũng sẽ mềm lòng với người khác. – Cô bỗng cảm thán. – Nghĩ lại thì kết hôn cũng chẳng có gì hay ho, cả ngày tương cà mắm muối, mệt chết đi được. Thực ra chế độ hôn nhân này rất không có tình người, cứ cố trói chặt hai con người ở bên nhau mấy chục năm, ngày nào cũng như ngày nào, hằng ngày chạm mặt, bốn mắt nhìn nhau, hai bên đều chán ghét, có là thần tiên cũng không chịu nổi. Mấy cái đám cưới vàng, đám cưới bạc gì đó, mình không tin họ nhìn nhau mà không thấy ngán ngẩm, cậu bảo mấy người này tự ngược đãi bản thân rồi cuộc là vì cái gì? Là để cuối đời có người làm bạn? Chăm sóc lẫn nhau? Không cô đơn, không lẻ loi?

Chu Tiểu Toàn lườm cô:

- Cậu đừng vì một Đồng Thụy An mà bắt đầu nghi ngờ tất cả đàn ông trong thiên hạ. Lục Trình Vũ thì khác nhé, mình quan sát rất lâu rồi mới giới thiệu anh ấy cho cậu đấy, con người anh ấy có thể không thú vị lắm, nhưng vẫn có nguyên tắc.

Đồ Nhiễm mím môi:

- Thực ra đàn ông đều cùng một giuộc, chẳng qua có người thì nghĩ cho bản thân nhiều hơn nên phóng túng, có người nghĩ cho người khác nhiều hơn nên tính trách nhiệm cũng mạnh hơn. Nếu điều kiện tương đương nhau, thì phụ nữ hay đàn ông cũng thế cả, nói đi nói lại vẫn phải xét nhân phẩm và lương tâm.

Đồng Thụy An lại nói với Tô Mạt, đây không phải là vấn đề nhân phẩm và lương tâm, không phức tạp như vậy, chỉ là sự mê muội nhất thời, đàn ông và phụ nữ đều thế cả, đều sẽ có lúc bị quyến rũ như thế.

Đồng Thụy An nói, chuyện này đã chấm dứt, đã là quá khứ rồi, đàn ông và phụ nữ không giống nhau, đàn ông sẽ không coi chuyện này là nghiêm túc, xong rồi là thôi, cần về nhà thì vẫn phải về nhà.

Đồng Thụy An còn nói, chính vì cảm thấy cuộc sống có phần mệt mỏi và tẻ nhạt, ngày nào cũng con cái, tiền nong, sữa bím, quan hệ giữa em với mẹ anh lại căng thẳng, anh rất mệt mỏi.

Đồng Thụy An lại nói, chẳng phải thích hay yêu gì, anh đã nói là anh đã cắt đứt với cô ta rồi, em còn muốn thế nào nữa?

Tô Mạt hỏi anh ta trong nước mắt, vậy anh còn yêu em không?

Đồng Thụy An nói, yêu. Về mặt anh ta hơi cứng nhắc.

Tô Mạt cười lạnh, anh nói dối.

Đồng Thụy An dứt khoát xoay người đi ngủ, không nói một lời, mặc cô muốn hỏi thế nào cũng không hé răng.

Tô Mạt tìm được chứng cứ về việc hai người họ vẫn tiếp tục liên lạc với nhau, càng ngày cô càng giống như một thám tử xuất sắc đầy hăng hái, cô quăng chứng cứ vào mặt Đồng Thụy An, vừa khóc lại vừa cười.

Anh ta nhìn cô, em điên rồi, đồ thần kinh. Giây tiếp theo lại ôm chặt lấy cô, Tô Mạt, em nghe anh nói, anh sẽ cắt đứt với cô ấy, nhưng em phải cho anh thời gian, anh sẽ giải quyết ổn thỏa chuyện này, chúng ta có con, anh sẽ không bỏ rơi con.

Cô cho anh ta thời gian, anh ta dùng thời gian đó để không về nhà.

Bỗng một hôm, có một người phụ nữ gọi điện đến, cô ta nói, tôi có thai rồi, anh ấy vẫn luôn ở chỗ tôi, cô đừng có quẩn luyến anh ấy nữa.

Tô Mạt cầm ống nghe, tức run cả người, trời nóng bức mà cô rùng mình, không thốt nổi câu nào. Cô tới gặp bố mẹ chồng, mẹ chồng cô nói, chuyện này bố mẹ sẽ phê bình nó, con đừng cãi nhau với nó, con càng làm âm lên càng đẩy nó ra xa thôi.

Cô khóc, ôm con quý phịch xuống trước mặt họ, khiến hai ông bà già giật bắn mình.

Tô Mạt nằm một mình trên giường, mở mắt nhìn trần nhà trong bóng tối, cô nhớ tới chuyện ngày hôm đó, bỗng ngồi bật dậy, dang tay tự tát ỳnh một cái, gò má lập tức đau rát.

Cô ngồi thần thờ, không biết là bao lâu, rồi thoăn thoắt xuống giường, bật máy tính lên.

Cô vào blog của người phụ nữ đó, hồi trước vào giấu tên, giờ thì chẳng thèm bận tâm đến chuyện đó.

Cô giả vờ bài viết của người đó, thấy cô ta viết du ký các nước châu Âu và kinh nghiệm mua đồ, cô ta bình luận phim ảnh, cô ta phối đồ thời trang, cô ta khoe giày túi hàng hiệu, những bài viết và ảnh chụp của cô ta về một cửa hàng bán đồ lặt vặt đắt tiền hoặc không đắt tiền rất đẹp, đầy phong cách nước ngoài. Văn phong của cô ta gọn ghẽ, kiến giải thâm sâu, không nhìn ra một chút khoe khoang nào.

Mọi người lần lượt bình luận, nói cô ta là người phụ nữ ưu tú, tài đức vẹn toàn. Những bình luận đó không tán dương thì là ngưỡng mộ, chỉ có một người ngoại lệ. Đó là giọng văn nam giới, có trêu đùa, có tán thưởng, có cả sự dịu dàng mờ ám, câu chữ triền miên, văn phong sắc sảo.

Trái tim Tô Mạt như bị róc ra từng mảng, cô biết người đó là ai. Anh ta chưa từng viết cho cô một chữ nào, nhưng lại từng ôm cô mà cười rằng: Anh chỉ biết viết chương trình máy tính, em bảo anh viết thư tình sến rưng rưng thì chẳng khác nào bảo anh chịu cực hình. Tình cảm của anh đối với em, không nên bị vấy bẩn bởi những câu chữ tầm thường.

Khi đó họ còn rất trẻ, ngoài tình yêu ra, cơ hồ không còn biết tới điều gì khác.

Tô Mạt nhìn bức ảnh, người con gái áo trắng, váy trắng đứng bên bờ biển Aegean Hy Lạp, tung bay tựa tiên nữ.

Cô ngửi thấy mùi dầu mỡ, mùi sữa con gái nôn ra trên tóc mình, và cả mùi vị của sự già nua đang kéo đến với người phụ nữ bị nhạo báng và ruồng rẫy.

**

Đồ Nhiễm giặt quần áo cạnh bồn rửa, những sợi tóc vén sau tai lòa xòa. Cô ngược mắt nhìn lên đuôi những sợi tóc ấy, rồi lại nhìn bóng mình trong gương, chưa trang điểm, tóc buộc tạm sau gáy, sắc mặt hơi vàng vọt, trông rệu rã hơn nhiều so với trước đây. Không hiểu sao, cô lại nghĩ tới Tô Mạt.

Tô Mạt không hề thay đổi, tính tình vẫn như trước đây, như thể một tấm gương soi hình bóng cô hồi trẻ.

Đồ Nhiễm không muốn nhìn thấy bóng mình trong tấm gương đó. Nếu bình tĩnh mà suy xét, cô cảm thấy Tô Mạt sống hơi thắm, trên đời này không thiếu gì người nghèo, có người không có tiền vẫn có thể sống một cách rất vui vẻ, không hề khó nhọc. Nhưng là một người phụ nữ, không tiền, lại có một đứa con như cái

tàu há mồm bên cạnh, vào thời điểm không thể không ly hôn lại không có sức mạnh để một mình đương đầu với tương lai, đây lại là một chuyện rất tồi tệ.

Một đôi vợ chồng với nền tảng tình cảm và kinh nghiệm chung sống bao năm mà vẫn còn không vượt qua được giai đoạn cọ xát khi mới làm cha làm mẹ, hướng hồ lại thiếu nền tảng tình cảm, chỉ dựa vào tình dục và sự thỏa hiệp đơn phương để duy trì cuộc sống chung giữa một người đàn ông và một người phụ nữ.

Từ khi kết hôn với Lục Trình Vũ, xét trên phương diện vật chất, cô quả thực là thoải mái hơn nhiều, nhưng cảm giác này dần dần chuyển biến thành cảm giác ỷ lại, khiến cô càng lúc càng hoang mang. Với cô, trải nghiệm sự hổ thẹn chỉ một lần là đã quá đủ.

Nếu có những sai lầm chắc chắn không thể nào vãn hồi, khi sự việc xảy ra, ít nhất cô cũng phải có đủ sức mạnh để ra đi.

Cô vội vàng vắt khô quần áo, đặt trên giá treo khăn rồi vào phòng gọi điện thoại.

Cô gọi cho Lý Đồ.

Lý Đồ nói, tốt quá, em đang ở quán bar cạnh bệnh viện Đồng Tế, cũng không xa nhà chị lắm, chị đến đây đi.

Cô hỏi, cậu chạy đến đây làm gì.

Cậu ta nói, em vừa gặp người của bệnh viện để bàn chuyện.

Cô không nói gần đây mình đã về nhà mẹ ở, Lý Đồ sau này có lẽ sẽ trở thành ông chủ của cô. Cô thu dọn qua loa, ra cửa bắt xe rồi qua sông.

Lần này địa điểm nói chuyện yên tĩnh, sáng sủa hơn lần trước nhiều, khi cô đến, Lý Đồ đang ngồi một mình trước quầy bar, tự rót tự uống.

Thấy cô bước vào, ngồi xuống trước mặt mình, Lý Đồ cười cười:

- Em chợt cảm thấy nên nói với chị, bóng đêm là gương mặt đẹp nhất của người phụ nữ.

Cô nói:

- Văn vẻ quá, không hợp với cậu

Lý Đồ lại cười:

- Thực ra em muốn nói với chị, em vẫn luôn rất thích chị, gần đây cảm giác này hình như lại tăng lên, chị nói xem chị cười chồng sớm thế để làm gì hả?

Đồ Nhiễm hơi ngớ ngàng, nhắc nhở cậu ta:

- Trong bụng tôi đang có con của một người đàn ông khác đấy nhé.

Lý Đồ bật cười thành tiếng.

Đồ Nhiễm nói:

- Khi phụ nữ mang thai, hormone nữ tính sẽ tiết ra nhiều hơn bình thường, dễ dàng thu hút sự chú ý của đàn ông, điều đó rất bình thường.

Lý Đồ gật đầu:

- Thì ra là vậy, vậy thì em thấy dễ chịu hơn rồi. – Cậu ta gõ ngón tay lên mặt bàn. – Nói nhanh lên, bên kia có một cô em xinh tươi để ý đến em này giờ, em phải tranh thủ sang đó hẹn hò mới được.

Đồ Nhiễm trình bày suy nghĩ của mình, công ty hiện giờ sẽ không nghỉ việc vội, cô tạm thời tới giúp cậu ta, những chuyện khác tính sau.

Lý Đồ hiểu ra, biết cô không yên tâm, có ý đứng núi này trông núi nọ, bèn nói:

- Hay là chị bảo chồng chị ra đây ọi người làm quen một chút, sau này có nghiệp vụ gì cũng dễ triển khai.

Hồi đầu Đồ Nhiễm tổ chức lễ cưới không mời đồng nghiệp chính là lo chuyện này... sẽ gây phiền phức cho Lục Trình Vũ, bây giờ lại càng không muốn nghĩ tới, đành phải uyển chuyển từ chối.

Lý Đồ nói thẳng:

- Đồ Nhiễm à, chị bảo người như chị, người làm được việc hơn chị không phải là không có, sao em lại không tìm người khác? Một là vì chúng ta là bạn bè bao năm nay, em tin tưởng chị. Hai là, danh tiếng chồng chị em cũng đã được nghe nói, bây giờ anh ấy là bác sĩ chủ trị, cũng là giảng viên ở trường đại học, chẳng bao lâu nữa sẽ lên phó chủ nhiệm, chưa biết chừng còn lên tới chức giáo sư, tận dụng tài nguyên mà.

Đồ Nhiễm nửa đùa nửa thật:

- Chẳng phải cậu bảo cậu thích tôi sao, thì ra là thích kiểu này.

Lý Đồ lại khoái chí, nghiêng đầu nhìn cô cười mãi, còn đang định nói gì đó thì đã nghe thấy cô nói:

- Tôi là bà bầu, dễ bị kích động, nếu có nói gì khó nghe cậu cũng đừng để ý, dù sao bây giờ tôi cũng nghĩ như vậy, nếu cậu coi trọng tôi, để tôi giúp cậu, vậy thì sau này chúng ta vẫn là bạn bè, những chuyện khác thì miễn bàn. Nhưng nói trước một câu, cho dù cậu mời tôi, sau này việc muốn chồng tôi nhập cuộc, là không thể nào.

Lý Đồ nghĩ một lúc rồi cười nói:

- Ép mua ép bán hả, nhưng cũng có chút cá tính, thôi được, ai bảo em phải lòng chị chứ.

Sau đó cả hai lại bàn bạc về hợp đồng dự tính, tán gẫu một lúc, Lý Đồ nói sơ qua về tiến độ và bố trí công việc, sau đó đứng dậy đi tìm mỹ nhân.

Nước khoáng mà Đồ Nhiễm gọi vẫn chưa uống hết, cô khê đổi tư thế.

Từ góc độ này có thể nhìn thấy chiếc bàn ở góc tường, nhưng cũng không quá rõ.

Cô cầm ly thủy tinh lên uống nước. Cách một lối đi, dòng người và bàn ghế, cô lặng lẽ quan sát người đã mấy ngày không gặp.

Anh mặc áo sơ mi trắng, mấy cúc áo phía trên không cài, cổ áo hơi mở, tay xắn quá khuỷu, hoàn toàn không giống dáng vẻ nghiêm túc khi đang làm việc. Lúc này, một tay anh đang kẹp điều thuốc, dựa trên lưng ghế nói chuyện với người ta, chiếc bàn trước mặt đặt mấy chai bia và một đĩa sủi cảo chiên.

Khi anh vừa bước vào, cô đã nhìn thấy, tay anh bê đĩa sủi cảo, có lẽ mua ở hàng bên cạnh, bị rán cháy, trông cứng ngắt. Đến giờ anh vẫn chẳng ăn được mấy miếng, nhưng lại uống khá nhiều bia.

Mấy người xung quanh, có người cô thấy quen, có lẽ là đồng nghiệp vừa mới tan ca hoặc đang nghỉ giữa giờ, trông tuổi tác đều là những chàng độc thân không có chỗ ăn cơm, giờ tụ tập ở đây, vừa ăn vừa tán gẫu.

Anh cầm chai bia lên uống, thần nhiên liếc mắt qua bên này, anh cũng đã nhìn thấy cô.

Cô hơi quay đầu đi, đặt cái ly thủy tinh lên miếng lót ly bằng giấy. Lý Đồ đã thanh toán tiền, cô đứng dậy, cầm túi xách, bước ra ngoài.

Gần đó, Lý Đồ bỗng đánh hơi được điều gì, dường như đã lâu lắm rồi cậu ta không nhìn thấy người phụ nữ nào có ánh mắt chăm chú như vậy. Cô nhìn người đàn ông kia, đôi mắt long lanh như lấp lánh nước, khuôn mặt nghiêng nghiêng dưới ánh đèn toát ra nét dịu dàng mong manh, không giống với thường ngày.

Lý Đồ nhủ thầm, nếu có một người con gái chăm chú nhìn mình như vậy, mặc kệ xấu đẹp, cứ tiến lên hôn một cái rồi tính, ít nhất trong khoảnh khắc này, cô ấy đã khiến người ta ngây ngất.

Không lâu sau, Lý Đồ trông thấy người đàn ông đó đặt chai bia xuống, rồi cũng bước ra ngoài.

Đồ Nhiễm đi lên cầu vượt dành cho người đi bộ, sang phía đối diện bắt xe, Lục Trình Vũ đã rảo bước đến phía sau cô, cô đi nhanh thế nào, anh đi nhanh chừng đó, cô dừng lại, anh cũng dừng, sau đó nghiêng đầu nhìn cô, cất giọng cười trầm trầm:

- Càng gọi em càng đi nhanh.

Anh ngâm đầu lọc thuốc, giọng hơi khàn, đưa tay rút nửa điếu thuốc còn lại trong miệng ra định vứt đi, nhưng nhìn quanh không thấy thùng rác, bèn vo viên trong tay, rồi lại cười:

- Nói đi, rốt cuộc có ý kiến gì với anh?

Anh cứ vậy, tùy tiện hỏi một câu vu vơ, đầu óc cô lại thoáng mơ hồ, hơi mệt mỏi. Cô quay mặt đi nhìn dòng xe đen sì loang loáng ánh đèn dưới chân cầu, đáp:

- Không có ý kiến gì.

Mỗi lần có một chiếc xe phóng qua, trên cầu lại hơi rung lên, bánh xe cọ sát trên đường, âm thanh chói lói không ngừng xuyên thẳng vào tai, cô nghe thấy anh lại nói một câu gì đó, không rõ. Anh cầm tay kéo cô sang một bên, trời vẫn nóng, lòng bàn tay anh còn nóng hơn không khí xung quanh, ngón tay của anh khẽ cọ vào cánh tay cô, ram ráp.

Họ bước đến cạnh tấm biển quảng cáo cỡ lớn buộc trên thành cầu, như thế yên tĩnh hơn nhiều. Anh buông tay ra, đầu ngón tay vô tình trượt qua phần ngực cô, cô cực kỳ mất tự nhiên, lùi lại một bước.

Anh nhận ra, nhưng không để tâm, thoải mái tựa vào lan can, một lần nữa lên tiếng:

- Dạo này công việc có bận không?

Cô gật đầu:

- Hơi bận.

Anh lại hỏi:

- Bà ngoại vẫn khỏe chứ?

Cô vẫn gật đầu.

Anh nói:

- Mấy hôm nữa có thời gian anh sẽ tới thăm bà. – Thấy cô không lên tiếng, anh nói tiếp. – Gần đây nhiều việc, khó tránh khỏi sơ suất, mọi người đều bận, thông cảm cho nhau một chút.

Cô thầm nghĩ: Em vẫn luôn thông cảm cho anh, chỉ không biết anh bận cái gì. Cô không trả lời, đưa tay gạt mấy sợi tóc xòa vào mắt.

Trời đêm nổi gió, cơn gió oi nóng, mùi bụi đất và mùi xăng xe bốc lên. Có người vội vã đi qua, cũng có người thong dong tản bộ, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn bọn họ.

Bên kia cầu cũng có một đôi nam nữ đứng nói chuyện sau tấm biển quảng cáo, giọng rất to, cợt nhả không kiêng kỵ, người con gái nói liên tiếp mấy câu bao nhiêu tiền, bao nhiêu lâu, trình tự thế nào, người đàn ông chê đất, mặc cả lên xuống.

Cô cảm thấy không thoải mái, bụng bảo dạ nếu anh muốn nói chuyện, tuy không cần tìm một chỗ vắng vẻ, nhưng ít ra cũng nên là một nơi trò chuyện đàng hoàng. Cô đã định đề xuất, nhưng lại thấy anh đưa tay lên nhìn đồng hồ, bèn nén lại, rồi nghe thấy anh nói:

- Công việc rất bận, bình thường nên thả lỏng một chút, nếu không sẽ rất mệt mỏi.

Lúc này cô trả lời:

- Quả thật em có hơi mệt mỏi.

Anh nói:

- Hạ thấp yêu cầu xuống, sẽ không thấy mệt nữa.

Cô cảm thấy lời này ý tại ngôn ngoại, bất giác cười cười:

- Yêu cầu của em vốn dĩ cũng chẳng cao, nhưng cũng không thể hạ thấp xuống so với trước đây.

Anh lập tức hỏi:

- Em đang nói về phương diện nào?

Cô chán chường:

- Mọi phương diện. – Thấy anh vẫn nhìn mình, cô bèn nói qua quýt. – Người ta kết hôn, em cũng kết hôn, tại sao em cứ thấy mình giống như bảo mẫu được trả công ấy, còn phải phục dịch một đại thiếu gia. Hai, ba ngày anh không về nhà, hễ về là em phải tất bật. Còn nữa, anh suốt ngày ra về đàng hoàng, chính trực, không ăn phần trăm, không nhận phong bì, đồng nghiệp của anh có phải đều không ưa gì anh, anh bảo bọn họ phải làm ăn thế nào? Nghề của anh nếu không có “lậu” thì căn bản không sống nổi, anh bảo chút tiền còm của anh mua cái xe là hết, anh không định đổi nhà sao, bây giờ chẳng phải ngay cả một cái nhà xí cũng không mua nổi sao? Dù sao em theo anh cũng chẳng có chỗ nào tốt đẹp, chẳng kiếm được gì.

Cô tự biết mình đang ăn nói càn quấy, chỉ muốn xả ra cho sướng mồm.

Lục Trình Vũ lại không thấy phiền phức, cũng không vạch trần cô, nghiêm túc nghe cô nói xong rồi gật đầu nói:

- Xem ra chủ yếu là về phương diện kinh tế. Việc này anh chỉ có thể nói đã cố gắng hết sức, năng lực có hạn, con người anh chỉ có một chút tiền đồ như vậy thôi. Ông già biết kiếm tiền, nhưng anh không học theo ông ấy được, có lẽ cả đời cứ thế này, trông lên thì chẳng bằng ai, trông xuống cũng chẳng có ai bằng mình. Chẳng phải ông già vừa mua ột căn hộ sao, muốn ở nhà to thì bây giờ em có thể qua đó ở, chỉ có điều hơi xa chỗ làm của em.

Cô nhìn anh giây lát:

- Ý anh như vậy, tức là cái nhà đó đã thuộc về em? Hay là ... anh thừa nhận mình đã vượt quá giới hạn?

Anh ngó người ra một lúc, hình như mới sực nhớ giao hẹn của họ lúc trước, bèn mỉm cười:

- Anh đang cố gắng thỏa mãn yêu cầu của em trên cơ sở sẵn có.

Giọng điệu thành khẩn, thái độ thoải mái.

Anh càng như vậy, cô càng cảm thấy không biết trút giận vào đâu, bèn quay đầu lại nhìn dòng xe phía dưới, lần này lại chỉ nhìn thấy mặt sau tấm biển quảng cáo, gần ngay trong gang tấc, tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo cứng nhắc.

Không bỏ cuộc, cô lại ngược lên nhìn anh một lần nữa, chậm rãi nói:

- Không chỉ có thế, con người anh xấu xa, nhiều tật xấu, luôn giăng quần áo bẩn tứ tung, từ đầu giường tới tủ ngăn kéo, cho tới cả giá treo quần áo, em không biết nổi bộ nào anh còn mặc bộ nào định thay ra, em thu tất cả lại đem đi giặt thì anh lại lẳng nhặng chạy đến đòi em. Trong nhà tắm có thùng đựng quần áo, anh thay ra sao không vứt vào trong đó? Em cũng có chuyện riêng, có kế hoạch riêng của mình, đâu có nhiều thời gian luẩn quẩn với mấy chuyện này, rõ ràng là anh cố tình vẽ việc ra cho em làm. Còn nữa, anh đã bao giờ nấu một bữa cơm? Đã bao giờ quét nhà? Bát anh ăn xong là vứt thẳng vào bồn, đợi em về rửa...

Anh gờ tay lên làm động tác đầu hàng, lại bị cô ngắt lời:

- Anh còn nhét đầu lọc thuốc lá vào tủ ti vi, em vừa dọn dẹp sạch sẽ, kết quả nhìn ra lại thấy một đồng tàn thuốc.

Anh giải thích sơ qua:

- Chắc, chỉ có một lần ấy thôi, vì lúc ấy phải nghe điện thoại nên mới tiện tay nhét vào đó.

- Còn nữa. – Cô không bận tâm, tiếp tục nói. – Lần nào tắm xong anh cũng treo vòi sen tít lên cao, em phải đứng lên thành bồn tắm mới với tới được, chuyện này em đã nói với anh bao nhiêu lần rồi? Kết quả anh vẫn cứ tự làm theo ý mình, anh cố tình muốn em ngã chết phải không, anh đúng là thâm hiểm, mượn đao giết người, lại còn phương thức tử vong hiệu suất cao nữa chứ.

Lục Trình Vũ không nhịn được, phì cười hỏi cô:

- Còn gì nữa không?

Cô nghiêm túc suy nghĩ:

- Chỉ cần là chai anh dùng qua, chai dầu, chai dấm, chai nước, chai nước khoáng, lúc em cần dùng không lần nào mở nắp được. Một cái chai, anh nói xem anh dùng nhiều sức thế để làm gì, anh có thù hằn gì với nó? – Câu nói cuối cùng, cuối cùng cô cũng có thể nói ra được. – Em nói cho anh biết, dù thế nào em cũng không sống nổi cuộc sống như thế này.

Anh nghiêng đầu quan sát cô, buông một câu:

- Có phải ngày đó của em lại đến rồi không?

Cô ghen hòng, rất lâu không nói nên lời, chỉ trừng mắt nhìn anh.

Cũng không biết anh đang nghĩ gì, một lúc sau mới hỏi cô:

- Cái đó của em đã bao lâu rồi không thấy?

Cô hoảng lên, vô thức tránh né ánh mắt anh, nhìn sang chỗ khác, nhưng bàn tay lại bị anh nắm lấy. Cô cúi xuống, nhìn thấy anh đang dùng ba đầu ngón tay đặt trên mạch tay phải của cô. Cô mang máng nhớ ra anh đã từng nói, anh không bài xích, cũng không có định kiến gì với Đông y, hồi còn đi học, bỗng nhiên hứng thú, theo người ta học một thời gian.

Cô lặng lẽ dồn sức rút tay về nhưng không được. Hơn nữa, hai người đã trưởng thành giằng co nhau ở ngoài đường trông rất khó coi, cuối cùng đành để mặc kệ anh.

Một lát sau, anh buông tay cô ra, ghé sát vào tai cô:

- Cho dù con người anh có bao nhiêu khuyết điểm nhưng biểu hiện trên giường ít ra cũng vẫn làm em thỏa mãn đấy chứ? – Anh khẽ vỗ vào má cô. – Phải kiểm soát cảm xúc của mình, nếu không sẽ không tốt cho con. Ngày mai xin nghỉ phép tới bệnh viện kiểm tra một chuyến, tiện thể làm hồ sơ.

Cô lùi lại mấy bước, cách xa anh ra rồi mới nói:

- Chuyện đứa con, em muốn suy nghĩ thêm.

Anh đắm chiêu nhìn cô, hơi nhướn mày:

- Tại sao?

Cô trầm ngâm suy nghĩ:

- Bởi vì yêu cầu của chúng ta đối với hôn nhân không giống nhau, yêu cầu của anh đối với hôn nhân là gì? Hai sào đất, một con trâu, vợ con quây quần quanh bếp lửa?

Anh ra chiều suy nghĩ:

- Cũng đại ý thế, nhưng anh sẽ không tổng kết được súc tích như vậy.

Cô nói:

- Trước đây em cũng từng nghĩ như vậy, nhưng bây giờ lại cảm thấy như thế không ổn. Trên đời này có rất nhiều thứ đáng để có được, cũng có rất nhiều thứ cần phải từ bỏ, bây giờ em muốn từ bỏ một số thứ, dù sao con đường đời cũng luôn chấp vá như vậy, nghèo khổ rồi thì phải tu sửa lại.

Lục Trình Vũ thu lại nụ cười, thoáng cau mày, cúi đầu nhìn cô:

- Tu sửa cái gì, anh thấy em đang dẫn vật không đâu.

**

Lục Trình Vũ đoán Đò Nhiễm đã có thai, hoàn toàn không phải ngẫu nhiên.

Khoảng hai tuần trước, ông Lục gọi điện cho anh, vừa gặp đã hỏi:

- Bụng vợ con có động tĩnh gì chưa?

Anh đáp:

- Con không biết.

Ông Lục sốt ruột:

- Chuyện này sao con lại không biết? Cả ngày con làm cái gì?

Cũng không cần biết con trai có đủ kiên nhẫn không, ông lại bắt đầu cần nhẫn, nhẫn nại, đại ý là:

Ông vừa có một giấc mơ, ông đang đợi thuyền trên bến sông, mặt sông mờ sương, không thấy thuyền đâu, lại nghe thấy phía sau có người gọi mình. Ông ngoảnh lại nhìn, là một thiếu phụ trung tuổi, trên tay người đó bế một đứa bé, cả người đứa bé bọc trong một tấm chăn đỏ rực, thò mặt ra ngoài.

Người phụ nữ nói: “Lão tiên sinh, ông bế đứa nhỏ hộ tôi một chút được không? Lưng tôi mang nhiều đồ quá, hơi mệt.”

Ông Lục nhìn ra phía sau bà ta, thấy một gói màu xám, lòng dấy lên một nỗi ngờ vực, chỉ sợ đây là kẻ buôn người, hoặc là đem vứt đứa trẻ đi, ta sẽ không mắc lừa người đâu. Vì thế ông nói: “Một đứa bé con thì nặng là bao, bà tự bế thì hợp lý hơn.”

Bà ta nói: “Đây là con nhà ông, ông không bế à?”

Nghe vậy, ông Lục cuống lên: “Tôi từng này tuổi rồi, lấy đâu ra con, bà đừng có làm ô uế thanh danh của tôi, nếu vợ tôi ở nhà biết được, nhất định sẽ làm khó dễ tôi.”

Người phụ nữ cũng không phiền lòng, chỉ hỏi: “Ông có phải họ Lục không, chữ Kịch và bộ Nhĩ ghép lại thành chữ Lục?”

Ông già ngẩn người: “Đúng.”

Bà ta nói: “Thế thì đúng rồi, đây là đứa bé nhà họ Lục của ông.” Nói đoạn bèn quăng cái gói ra, hét lên: “Còn không mau đỡ lấy.”

Ông Lục sợ đứa bé bị rơi xuống, vội đưa tay ôm chặt lấy.

Người phụ nữ gật đầu: “Đứa bé đẹp thế này, người khác muốn còn chẳng được, sao ông lại không muốn?”

Ông Lục cúi đầu nhìn đứa trẻ, chỉ thấy đứa bé mặt mũi thanh tú, môi đỏ, răng trắng, hết sức lanh lợi, lòng thầm mừng rỡ. Khi ngẩng đầu lên, đã không thấy bóng dáng người phụ nữ kia đâu...

Ông giật mình tỉnh lại, ngồi phắt dậy, thần thờ giơ tay lên, dường như vừa rồi ông thật sự đã ôm một đứa bé mũm mĩm trên tay.

Bà Tôn Huệ Quốc nằm cạnh cũng bị ông đánh thức, trong lúc mơ màng còn không quên xĩa xối ông:

- Sao thế, gặp ác mộng hả, lại mơ thấy bà vợ chết giẫm kia chứ gì?

Bà ta không nói thì không sao, vừa nói ra đã khiến ông giật bắn mình, cẩn thận nhớ lại dung mạo, cách ăn mặc của người phụ nữ trong mơ kia, hình như đúng là người vợ trước của ông.

Ông nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, không tài nào ngủ được nữa, chỉ âm thầm nghiền ngẫm hàm ý cảnh trong mơ, nghĩ đi nghĩ lại, bất giác vừa thảng thốt, vừa vui mừng, vừa đau khổ, nước mắt phút chốc giàn giụa trên gương mặt già nua. Ông lẳng lặng đưa tay lau nước mắt, không dám để bà Tôn Huệ Quốc phát hiện ra, chỉ mong trời mau sáng để gọi điện cho con trai.

Ông cầm điện thoại, tay hơi run rẩy, nói với con trai:

- Con nghe bố nói, đây là đứa trẻ mà mẹ con mang tới cho con, lần này vợ con chắc chắn là có rồi.

Chẳng trách ông lại kích động như vậy, nhà họ Lục, cho tới Lục Trình Vũ là ba đời độc đinh, cộng thêm lần trước con dâu sảy thai, tuy không nói ra, nhưng ông vẫn nghĩ ngợi. Khi còn trẻ ông không hề bận tâm đến những chuyện này, già rồi lại bắt đầu coi trọng sự nối dõi huyết mạch gia tộc.

Khi đó Lục Trình Vũ đang trực ở bệnh viện, vốn không đồng tình, chỉ coi là chuyện mộng mị vặt vãnh thôi. Nhưng hôm đó, khi đứng trên cầu vượt nói chuyện với Đỗ Nhiễm, thấy sắc mặt cô là lạ, bất giác anh nghĩ đến chuyện này, ai ngờ giấc mộng lại ứng nghiệm.

Nhắc tới hôm đó, hai người họ lại chia tay trong bức bối, Đồ Nhiễm như đang giận dữ gì với anh, không hiểu sao cứ khẳng khẳng đòi chia tay, còn anh vẫn đang lo lắng việc ở bệnh viện, lại ghét tính vô cơ gây chuyện của phụ nữ, chẳng nói được dăm ba câu, họ đã đường ai nấy đi.

Trước khi chia tay, anh nói:

- Đồ Nhiễm, bây giờ việc em cần làm là dưỡng thai cho tốt, sau đó hãy tính những chuyện khác, đừng có suốt ngày dằn vặt bản thân và người khác.

Khi đó cô trả lời anh:

- Thân em còn chưa lo được, tại sao lại phải lo dưỡng nó, bụng em em muốn làm gì thì làm, không liên quan đến anh. Anh chỉ sung sướng vài phút, dựa vào cái gì mà quản lý nhiều thế, anh lại chẳng phải lo bị sảy thai, không phải chịu đau đớn khi sinh con, không phải chịu đựng ánh mắt coi thường của người đời vì cơ thể biến dạng, cũng không phải mọc sẹo lồi hay bị rạn da... cho nên những chuyện này anh nói không được.

Lúc đó anh nghĩ: Vợ vẫn, hồi trước anh không nỗ lực thì có được mấy phút sung sướng ấy không? Tốt xấu gì cũng phải dốc sức, em cũng được hưởng thụ còn gì? Trong lòng cũng ít nhiều lo lắng tính cách nói được làm được của cô, vốn định nói vài câu nhẹ nhàng, nhưng cô chỉ để lại cho anh một bóng lưng kiêu diễm.

Có điều lịch sử đã chứng minh, từ xưa tới nay phụ nữ luôn là vật dẫn cho những cảm xúc cực đoan, anh càng tỏ ra càng thẳng, họ sẽ càng được nước lấn tới, càng tiếp tay thêm cho sự kiêu ngạo vô duyên vô cơ gây chuyện, chỉ bằng lấy tính chế động, bình tĩnh xử lý.

Hôm sau, Lục Trình Vũ tan làm về nhà, vừa vào cửa đã ngửi thấy một mùi kỳ lạ, chất lượng không khí còn tồi tệ hơn cả ở bệnh viện.

Anh vội ra mở cửa, lại phát hiện ra có rất nhiều việc đang đợi trước mắt. Trên bàn trà vắt mấy bộ quần áo hoặc bẩn hoặc sạch, chú cá nhỏ không có gì ăn nằm bẹp gí ở đáy chậu thủy tinh, trong bồn rửa bát là bát đĩa mấy ngày dồn lại, thùng rác không ai đổ, cây xanh trong chậu mấy ngày liền không được tưới, lá tường vi ngoài ban công đã héo rũ, quần áo Đồ Nhiễm phơi bên ngoài từ lúc trước đã khô cong, áo phông và áo sơ mi nam giới cùng một màu chưa rút, rút vào lại phải là, thôi vậy.

Thấy việc nhà chồng chất, anh dứt khoát không làm gì hết, đi tắm rồi ăn qua loa mấy thứ mua dưới hàng rong ngoài đường, sau đó gục đầu ngủ vùi. Có lẽ là đã mệt đến rã rời, nhưng lại không sao ngủ nổi. Nghĩ về tình hình bệnh nhân mới mổ hôm qua một lúc, lại nghĩ vẫn còn một bài viết chưa đăng, cuốn sách cùng biên soạn với người ta cũng chưa viết xong, nhiệm vụ nghiên cứu khoa học cấp trên phê duyệt cũng đã sắp xong lịch trình, sáng mai còn phải dẫn sinh viên đi thăm bệnh, bệnh nhân giường số 46 hoàn cảnh khó khăn, phải kê thuốc như thế nào? Ông cụ trong phòng bệnh nặng không biết có qua được cửa tử đêm nay... Càng lúc càng khó ngủ, đúng như câu nói truyền miệng đã lâu trong bệnh viện: Dừng phụ nữ như đàn ông, dừng đàn ông như gia súc. Dậy sớm hơn gà, thức khuya hơn chó, ăn kém cả lợn, làm khổ hơn trâu, nhọc lòng hơn ai hết.

Anh thở dài, nằm trên giường gập bụng và hít đất mấy chục cái, nhưng tinh thần vẫn tỉnh táo, thể lực lại suy kiệt, vì thế bèn xuống giường định kiếm một quyển sách để đọc.

Trên giá sách, sách của anh chiếm đến tám, chín mươi phần trăm, phần còn lại để dành cho Đồ Nhiễm. Sách của cô cũng không ít, cô mang rải rác từ nhà mẹ về, mỗi lần một ít, trong phòng ngủ không để được nên đành phải đặt thêm một tủ sách đơn giản trong phòng khách, rồi để sách lên trên. Ánh mắt anh lướt qua góc phải phía dưới giá sách, khom người xuống nhìn, hoa cả mắt.

Mấy cuốn sách này chưa phân loại, lộn xộn, tạp nham, anh bỗng nhìn thấy một cuốn Tiếng chim hót trong bụi mận gai, nghĩ lại, hình như Lý Sơ Hạ cũng có cuốn truyện này, khi đó anh cùng cô ôn tập buổi tối, cô không học bài mà say sưa đọc một quyển chim chim gì đó. Anh còn hỏi cô: “Truyện gì thế?”

Lý Sơ Hạ đáp: “Cuốn theo chiều gió của Úc[3].”

[3] Cuốn tiểu thuyết Tiếng chim hót trong bụi mận gai của nhà văn Úc Colleen McCulough được mệnh danh là Cuốn theo chiều gió của nước Úc.

Anh lại hỏi: “Cuốn theo chiều gió là gì?”

Cô lườm anh: “Sao em lại tìm được một người như anh cơ chứ? Chẳng có tí tiếng nói chung nào cả.” Rồi nghiêng đầu hỏi anh: “Thế anh có biết Vivien Leigh và Clark Gable[4] không?”

[4] Hai diễn viên nổi tiếng đóng vai Scarlett và Rhett Butler trong bộ phim cuốn theo chiều gió

Anh lại mù tịt.

Lý Sơ Hạ cười: “Cả đời này trừ sách chuyên ngành ra, anh không đọc quyển tiểu thuyết nào khác hả?”

Anh nghĩ một lúc: “Có đọc Tam quốc và Tiểu ngạo giang hồ.”

Hồi cấp ba say mê hai trò chơi điện tử, một là Tam quốc chí, một là Kim Dung quần hiệp truyền, nhất thời cao hứng, bèn tìm đọc mấy quyển tiểu thuyết có liên quan.

Lý Sơ Hạ hỏi: “Anh thích tiểu sử muội hay thích Nhậm Doanh Doanh[5]?”

[5] Tiểu sử muội (tức Nhạc Linh San) và Nhậm Doanh Doanh là hai nhân vật nữ trong tác phẩm Tiểu ngạo giang hồ của nhà văn Kim Dung.

Anh thẳng thắn trả lời: “Doanh Doanh”.

Cô chu mỏ phản bác: “Nhưng Lệnh Hồ Xung thích tiểu sử muội, dù Nhậm đại tiểu thư đối xử tốt với chàng đến thế nào đi chăng nữa, chàng cũng không thể quên được mối tình đầu. Nhân vật Nhậm Doanh Doanh này là do Kim Dung tưởng tượng ra, nếu không có cô ấy, cuốn tiểu thuyết này sẽ càng hiện thực hơn. Sau đó để khiến cho sự tưởng tượng của mình được trọn vẹn, Kim Dung đành phải nhẫn tâm để cho Nhạc Linh San chết đi. Cho nên, người anh thích là một người giả, là một nhân vật sẽ vĩnh viễn không bao giờ tồn tại trong cuộc sống.”

Anh chẳng chút hào hứng với đề tài này, nhưng miệng vẫn nói; “Thế thì anh thích tiểu sử muội là được chứ gì.”

Lý Sơ Hạ cười phì một cái, lắc tay anh nũng nịu: “Đi thôi, em muốn đi xem Loạn thế giai nhân.”

Họ đi tới rạp chiếu phim nhỏ cạnh trường, không xem được Loạn thế giai nhân, mà đang chiếu Titanic.

Lục Trình Vũ chưa xem bộ phim này, còn Lý Sơ Hạ lại xem không biết bao nhiêu lần rồi. Họ mua vé vào trong, mới ngồi được một lúc, vì một chuyện cởn cợn mà họ lại cãi nhau, cãi nhau từ đầu tới cuối, cuối cùng không ai thèm để ý đến ai, trong tiếng nhạc da diết hùng hồn, Lý Sơ Hạ cúi đầu nức nở. Cho nên bộ phim đó, Lục Trình Vũ vẫn chẳng xem được gì, ấn tượng chỉ dừng lại ở dáng người cô gái rất đẹp, còn gã kia là một tay bạch diện thư sinh, sau đó là hết, còn có viên ngọc to ơi là to, vứt đi thật tiếc.

Ngón tay anh lướt trên quyển sách, nhưng không cầm lên. Ánh mắt anh dừng lại trên một quyển sách khác, trong đó kẹp một cái đánh dấu sách, trang giấy không cũ không mới, hình như là cuốn sách mà gần đây Đồ Nhiễm hay đọc.

Anh cầm cuốn sách lên, bìa sách màu xanh lá thẫm, bên trên in bốn chữ mạ vàng rất to: Thế giới bình thường[6].

[6] Cuốn tiểu thuyết ba tập của nhà văn nổi danh Trung Quốc Lộ Dao, khắc họa đời sống nông thôn đương đại Trung Quốc những năm 1970 – 1980, xoay quanh hai nhân vật trung tâm là anh em Tôn Thiếu Bình và Tôn Thiếu An.

Anh giở trang bìa lót, trên đó có mấy hàng chữ viết bằng bút mực xanh thẫm rần rỏi, cương nghị: Tặng Nhiễm Nhiễm, chúc con sinh nhật vui vẻ !

Ký tên sau phần ngày tháng: Bố.

Anh lật từng trang sách, mới phát hiện trong đó chỉ chút những dòng chữ viết bằng bút chì, dòng chữ đầu tiên đã mờ: Tôn Thiếu An là người đàn ông không quyết đoán, không có tình cảm mãnh liệt và sự theo đuổi đối với tình yêu, cho nên anh ta mới từ bỏ Nhuận Diệp, cam chịu tâm thương. Còn Tôn Thiếu Bình dũng cảm, cố chấp, cho nên anh ta có được tình yêu và sự tôn trọng của Hiếu Hà...

Đọc xong phần tóm tắt, theo những dòng chữ ghi lại trên trang giấy, Lục Trình Vũ đại khái nắm được nội dung cuốn sách. Anh bất giác mỉm cười, những dòng chữ này phản ánh suy nghĩ về cuộc sống và những

khát khao tuổi trẻ của một cô gái trẻ còn chưa trải sự đời, dường như tất cả đều hoàn mỹ, những ý kiến trái ngược đều là thô tục và sa đọa.

Lật đến trang cuối cùng, lại thấy cô viết: Tại sao Tôn Thiếu Bình không chọn Kim Tú mà lại chọn chị Huệ Anh, lẽ nào những nhọc nhằn của cuộc sống đã hút cạn toàn bộ cảm xúc của anh ta, lẽ nào anh ta cũng thỏa hiệp với đời, có quan niệm hôn nhân môn đăng hộ đối, lẽ nào anh ta đã phủ định toàn bộ quan niệm về tình yêu bình đẳng, dũng cảm theo đuổi, đứng chừng mực mà anh ta đã cùng Hiểu Anh tạo dựng trước đây? Trong thế giới bình thường, cuối cùng anh ta đã từ một người thanh niên không bình thường trở thành một người đàn ông nhát nhẽo cam chịu tầm thường.

...

Sau những dòng chữ cảm khái mơ hồ ấy, lại có một hàng chữ khá rõ ràng viết bằng bút bi, qua loa hồ hững, có lẽ là viết thêm sau này.

Đồ Nhiễm viết: Đọc mấy lần, đến giờ mới hiểu được sự lựa chọn của Tôn Thiếu Bình. Tâm trạng này có lẽ cũng giống như khi Thiếu Bình sau này hiểu được Thiếu An. Trong thế giới bình thường, trải qua những tôi luyện của cuộc sống, anh em nhà họ Tôn đều có chung một đặc điểm – thực tế. Từ thế giới tinh thần thuần khiết và tràn đầy cảm xúc lúc đầu, họ bước vào thế giới hiện thực bao la hơn, trở thành người đàn ông chân chính. Kết cục tuy khiến người ta thất vọng, nhưng lại gần gũi với cuộc sống nhất, cuộc sống thực tế nhất trên đời này, chính là cuộc sống bình thường. Tâm trạng của tác giả thay đổi, tâm trạng của người đọc cũng đang thay đổi, là nhân vật ở dưới đáy xã hội, dũng cảm tiến về phía trước trong nghịch cảnh, khi hoàn cảnh thuận lợi lại cam chịu cuộc sống bình thường nhất, đâu phải là không cần đến dũng khí, đâu phải không phải là một sự theo đuổi không cảnh giới? Bởi vì cái thực tế nhất, mới là cái đáng quý nhất....

Lục Trình Vũ tựa đầu vào thành giường, miễn cưỡng xem hết quyển sách đó. Khi thế giới ngoài cửa sổ đã tiến vào thời khắc ồn ào, huyên náo nhất, quyển sách trượt khỏi tay, anh lặng lẽ thiếp đi.

Mấy ngày này, từ sau khi biết chuyện đứa bé, Lục Trình Vũ gọi điện tới tấp, bình quân mỗi ngày hai, ba cuộc. Đồ Nhiễm chẳng nghe cuộc nào, cuối cùng anh đành phải gửi tin nhắn, ba chữ: Nghe điện thoại!

Cô mặc kệ

Anh lại gửi tiếp ba chữ nữa: Gọi lại đi!

Cô nhắn lại: Đừng giằng vò nhau nữa, đứa bé đã không còn.

Trực tiếp tắt máy, đi ngủ.

Ngay lập tức, điện thoại bàn trong phòng khách reo om tóe giữa đêm hôm khuya khoắt, khiến bà ngoại giật mình tỉnh giấc. Bà cụp run lấy bấy hồi Đồ Nhiễm:

- Ai mà gọi điện muộn thế này, có phải là mẹ và em trai con ở Bắc Kinh gặp chuyện gì rồi không?

Cô nhắc máy, không nói gì, nghe người đàn ông đầu bên kia “Alô” một tiếng, cô lập tức bấm nút tắt máy rồi ngoái lại bảo bà:

- Không có gì, một thằng điên gọi nhầm thôi ạ.

Sợ điện thoại lại reo, cô bèn dứt luôn dây điện thoại ra, cứ để thế suốt mấy ngày, cuối cùng bà ngoại nói:

- Con bảo Tiểu Lục lúc nào tới ăn cơm, bà muốn gặp nó.

Cô nói:

- Bà gặp anh ấy làm gì, anh ấy bận chết đi được.

Bà cụp ngờ vực:

- Chẳng lẽ còn bận hơn cả thủ trưởng trung ương? – Bà cụp bồng ngang ngạnh, lê đôi chân bó[7] sang, nhét điện thoại vào tay Đồ Nhiễm. – Con ẩn số đi, để bà nói chuyện, bà không tin ngay cả thời gian nói chuyện nó cũng không có.

[7] Bó chân là một tập tục cổ hủ của người Trung Quốc, người ta quấn vải quanh chân các bé gái từ bé để chân không phát triển được, các ngón chân bị quặp vào gan bàn chân, mục đích là để bàn chân trở nên bé và thon gọn. Tới thời hiện đại, hủ tục này đã bị bãi bỏ.

Đồ Nhiễm không chống đỡ nổi, đành phải gọi vào số điện thoại của bệnh viện trước mặt bà cụ, người bên kia nói:

- Bác sĩ Lục đang mổ, bây giờ không tiện nghe điện thoại.

Cô hỏi:

- Mất bao lâu ạ ?

- Nếu thuận lợi thì năm, sáu tiếng, hai ngày nay anh ấy đã mổ suốt hai mươi tiếng đồng hồ rồi...

Cô trình bày lại cho bà ngoại nghe, bà cụ thở dài:

- Đúng là bận thật, đứng suốt mấy tiếng đồng hồ, bên cạnh lại không có ai chăm sóc, về nhà cũng chẳng có gì ăn, như thế chẳng phải sẽ bả cả người ra hay sao?

Đồ Nhiễm lẩm bẩm:

- Rốt cuộc thì con là cháu bà hay anh ấy là cháu bà đây?

Bà cụ nhìn cô:

- Bà cũng muốn tốt cho con thôi.

Cuối cùng điện thoại cũng được kết nối, là Lục Trình Vũ gọi tới. Đồ Nhiễm nói ý của bà ngoại, anh lập tức đồng ý, sau đó hỏi:

- Em thế nào rồi, vẫn khỏe chứ?

Đồ Nhiễm hiểu ý anh, trước mặt bà cụ lại không tiện nói thẳng, bèn hừ một tiếng:

- Không có gì, rất khỏe.

- Đồ Nhiễm, em đừng như vậy. – Ở đầu dây bên kia, Lục Trình Vũ nói. – Đã hai ngày một đêm anh không được chớp mắt rồi, sáng mai lại có một ca mổ nữa, tối nay anh còn muốn ngủ một giấc yên ổn.

Giọng anh rệu rã, phảng phất ý nài nỉ.

Tim cô khẽ run lên, lòng mềm lại, cô nói:

- Anh nghỉ ngơi cho khỏe, em ở đây rất tốt.

Ở đầu dây bên kia, anh cười. Cô lại nhớ ra một chuyện, bèn đem chuyện của Tô Mạt nói sơ qua với anh.

Lục Trình Vũ đọc cho cô số điện thoại của Lôi Viễn rồi nói:

- Lát nữa anh sẽ nói trước với cậu ấy, em bảo bạn em cứ trực tiếp tìm cậu ấy là được.

Đồ Nhiễm giúp Tô Mạt sắp xếp chuyện tìm luật sư thỏa đáng, bên kia, Tô Mạt lại lần nữa không đưa ra được quyết định, dường như đối với cô, việc đi gặp luật sư đã trở thành một cái hố, một khi đã bước vào, tức là cô không thể không nhìn thẳng vào hiện thực mà cô vẫn đang cố gắng trốn tránh.

Hiện thực chính là, trái tim Đồng Thụy An đã càng ngày càng xa rời mái nhà này.

Một đêm nào đó, gần hai giờ sáng Đồng Thụy An mới về nhà, người nồng nặc mùi rượu. Sau khi vào nhà, anh ta chẳng nói chẳng rằng, gục đầu ngủ vùi. Tô Mạt không cho anh ta lên giường, anh ta ôm gối chạy ra ngoại đầu ngủ trên sofa, chạy rất nhanh, như thể đang trốn khỏi nhà tù. Tô Mạt biết tại sao hôm nay anh ta lại về nhà, không tránh khỏi vài lời xỉa xói, dù có gay gắt đến đâu, anh ta đều bỏ ngoài tai, coi như không nghe thấy.

Từ hơn mười giờ tối, Tô Mạt đã bắt đầu gọi điện vào di động của anh ta, anh ta không nghe, không phải tắt máy mà là không nghe máy, cứ gọi tới lại bị người ta ngắt tín hiệu. Cô lại muỗm mặt gọi điện đến nhà mẹ chồng, nói con trai họ giờ thường xuyên đêm không về nhà, muộn thế này rồi vẫn chưa về. Bố chồng

nghe vậy rất tức giận, ông là người cẩn trọng, cả đời này chưa từng làm việc gì trái với luân thường, sống đúng quy tắc, với ông cuộc sống là một đường kẻ thẳng tắp. Nhận ra giọng ông đang run lên, lòng Tô Mạt cũng dễ chịu hơn một chút. Bố chồng nói: “Là bố mẹ không đúng, không dạy được đứa con này, con yên tâm, ngày nào bố còn, thì nó không thể vứt bỏ ngôi nhà này, không thể vứt bỏ con và đứa bé.”

Nghe vậy, nước mắt Tô Mạt chảy giàn giụa.

Đồng Thụy An về nhà, nhưng lại coi cô như không khí.

Cô tức tối, chạy ra sofa, vừa đánh vừa dấm anh ta, anh ta cũng mặc kệ cô, nằm ngay đơ như cán cuốc. Cuối cùng, cô nức nở:

- Bây giờ anh về, ngay cả con cũng không thèm nhìn, nó biết gọi bố rồi, cả ngày hôm nay nó ở nhà gọi bố đấy.

Anh ta mở mắt ra, bần thần một lúc rồi mới bước đến cạnh giường đứa bé, cúi người nhìn xuống. Con bé đang ngủ say, mắt nhắm chặt, mí mắt rất dài, da mặt trắng mịn, đôi môi mím lại, khóe miệng hơi nhếch lên, lúc cười trông như thiên thần. Anh ta đưa tay vuốt ve mặt con bé, lại cảm thấy tay mình bẩn thỉu, tim bỗng thót lại, không nhìn nó nữa mà quay về sofa nằm.

Tô Mạt hỏi anh ta:

- Có phải anh không muốn chung sống nữa, muốn ly hôn phải không?

Anh ta không nói gì.

Tô Mạt ngừng khóc, thở dài xa xăm:

- Rốt cuộc anh yêu cô ta đến mức nào rồi, anh nói đi, cứ coi như bây giờ chúng ta không phải là vợ chồng, mà là bạn bè. Cho dù tối nay anh nói gì hoặc anh định làm gì, em đều không trách anh, em chỉ muốn biết suy nghĩ thật của anh, chúng ta nói thật lòng mình.

Một lúc lâu sau, Đồng Thụy An cũng thở dài:

- Anh không có gì để nói.

Cô nhả nhẹn:

- Anh rất yêu cô ta phải không?

Anh ta nói:

- Cũng không phải là rất yêu, cảm giác khi mới bắt đầu giống như thằng con trai 15,16 tuổi nhìn thấy con gái đẹp khiến lòng rung động, rất đẹp đẽ. Nhưng em biết đấy, đó chẳng phải là tình yêu.

Tô Mạt cảm thấy họng mình tanh ngòm, dường như máu tươi đang ào ạt dâng lên, không thông qua tim. Cô hít sâu một hơi, hỏi:

- Vậy còn bây giờ?

Anh ta không trả lời.

Môi cô run lên:

- Hai người ngủ với nhau rồi? Anh không kìm chế nổi ý muốn ngủ với cô ta đúng không? Cho nên cô ta mới có đứa con của anh?

Đồng Thụy An ôm đầu rứt cổ, như đã biến thành một đứa trẻ con. Tô Mạt không thể kìm chế nổi nữa, rút gối ra đập anh ta túi bụi, nhất thời quên cả khóc, chửi ầm lên:

- Súc sinh, anh không phải là người, anh là súc sinh, không chỉ nhân phẩm anh có vấn đề, mà anh còn không có lương tâm, anh là đồ tàn nhẫn, lúc trước tôi đã nhìn nhầm người rồi...

Đồng Thụy An bỗng giật lấy cái gối trong tay cô, lạnh lùng nói:

- Em biết không, cảm giác khi ở bên cô ấy, là những cảm giác đã lâu lắm rồi anh không thể có được khi ở bên cạnh em.

Im bật! Tô Mạt trừng mắt nhìn anh ta, nước mắt như mưa:

- Anh chưa từng yêu em đúng không?

Anh ta quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Cô lại nói:

- Vì một chút cảm giác nhất thời này, ngay cả con anh cũng không cần?

Anh ta hạ giọng nói:

- Đừng ép anh, anh xin em.

Cả đêm Tô Mạt không ngủ, mắt sưng to như một quả hạch đào. Đồng Thụy An lại ngáy khò khò suốt đêm, trời vừa sáng đã bò dậy đi làm. Tô Mạt ra sức kéo anh ta lại không cho đi, anh ta hất tay cô ra, nói cô “bị bệnh”, nói cô là “đồ chanh chua”, đồ chanh chua không biết kiềm chế. Anh ta lạnh lùng nhìn cô, như một người xa lạ đang xem trò vui nơi góc phố.

Tô Mạt cứ lần lữa đẩy lùi thời gian hẹn gặp luật sư, không muốn tự mình liên hệ, mà muốn Đồ Nhiễm chuyển lời thay cô.

Đồ Nhiễm vừa gọi điện xin lỗi Lôi Viễn thì một lúc sau Tô Mạt lại bảo cô, cô ấy đã nghĩ thông suốt rồi, xem xem có thể sắp xếp thời gian tư vấn không. Đồ Nhiễm hiểu nỗi khó xử của cô, đành giúp cô thu xếp thêm một lần nữa.

Những ngày này, Đồ Nhiễm đã bắt đầu ghen, nhưng khá hơn lần trước một chút, chỉ hơi thèm ngủ, khẩu vị giảm một nửa. Tuy không vất vả, mệt mỏi bằng lần trước, nhưng trong lòng cô lại bắt đầu lo lắng, bởi vì thường nghe người ta nói, càng ghen nhiều thì cái thai mới càng khỏe mạnh, nếu nói như vậy thì lần thứ hai này chẳng phải lại càng có nguy cơ bị sảy hơn sao? Một mình cô tới Trung tâm y tế Bà mẹ và Trẻ em ở cạnh nhà mẹ để kiểm tra, bác sĩ nói, trước mắt mọi thứ đều bình thường, vì trước đây cô đã từng sảy thai, nếu có những triệu chứng khác thì mau chóng nhập viện, để xem có cần phải áp dụng các biện pháp bảo vệ thai không.

Những chuyện này, cô không nói với Lục Trình Vũ.

Ngày cuối tuần sắp đến, bà ngoại giục cô đi chợ mua thức ăn, bà đọc thực đơn những thứ cần mua, căn dặn cô phải mua đúng như thế. Chiều thứ Bảy, bà cụ khăng khăng đòi tự mình vào bếp, tắt bật hơn nửa ngày trời, bày ra một bàn đầy đồ ăn.

Lúc trời tối Lục Trình Vũ mới tới, dáng vẻ vội vàng, tay xách túi đồ ngọt loại mềm mà bà cụ thích ăn, đầu tiên là chào hỏi bà cụ, sau đó tỏ ý xin lỗi, nói ở khu phòng bệnh có một bệnh nhân nặng mới mổ xong, chưa qua giai đoạn nguy hiểm, chủ yếu phải theo dõi trong tối nay, cho nên lát nữa ăn xong anh phải tới đó để theo dõi.

Bà cụ thở dài nhìn cháu rể:

- Thằng bé này gầy quá, mắt thâm quầng rồi kìa, chắc chắn là không được ăn uống, nghỉ ngơi tử tế đây mà, nào nào nào, mau ngồi xuống đây ăn đi rồi đi làm tiếp.

Lục Trình Vũ thật thà ngồi xuống, liếc mắt nhìn Đồ Nhiễm, đầu tiên là nhìn bụng cô, muốn nói gì đó lại thôi.

Cô mặc kệ, xới cơm đưa cho anh, chỉ nói:

- Anh có phúc thật đấy, bà ngoại bao nhiêu năm rồi không nấu một bữa thịnh soạn như thế này đâu, hôm nay vì anh mà tắt bật suốt cả ngày.

Bà cụ cười:

- Có gì đâu, già rồi, cũng phải hoạt động một chút, thấy các con đều ở đây là bà vui rồi.

Lục Trình Vũ vừa gấp thức ăn vừa trò chuyện với bà cụ, thái độ cung kính, thành khẩn, đúng hình tượng thanh niên gương mẫu, quang minh chính phái. Đồ Nhiễm ăn ít, chỉ một lúc đã đặt bát đĩa xuống. Lục Trình Vũ nhìn cô nói:

- Ăn thêm đi, anh xới cơm cho em.

Cô đưa tay che bát.

Bà cụ lại nói:

- Đồ Nhiễm, con ăn xong rồi thì xuống quét bếp đi, lau chùi cả cái bếp nữa, già rồi mắt kém, lau dọn không được sạch.

Đồ Nhiễm làm theo lời bà. Thấy cô đi vào trong, bà cụ bèn lục trong túi một hồi rồi rút ra hai cái bọc gói bằng khăn mùi xoa, chậm rãi mở ra, nói với Lục Trình Vũ:

- Đây là bà để lại cho các con, mãi mà không có cơ hội để đưa cho, bây giờ con nhận lấy rồi mang về nhà cất đi. – Bà cụ thở dài. – Trong bằng ấy cháu chắt, bà vẫn thích đứa cháu gái này nhất.

Nhìn hai món đồ trang sức kiểu cổ, Lục Trình Vũ vội từ chối:

- Hay là bà bảo Đồ Nhiễm cầm đi, cháu là đàn ông, không hiểu mấy chuyện này đâu ạ.

Bà cụ cười cười:

- Con cầm hay nó cầm cũng như nhau còn gì. – Bà chỉ vào chiếc khánh màu vàng to bằng nắm tay trẻ con. – Đây là khánh Tường Vân, bằng vàng cổ, sợi dây phía trên làm bằng chín mươi chín viên Diệp Tử Đàn Châu, là thứ bà đeo khi còn trẻ, cái này, cho con của các con.

Lục Trình Vũ sững sờ, lại thấy bà cụ lấy ra một miếng ngọc trơn bóng trắng như mỡ dê, phía trên khắc hình hai chú chuột con tinh xảo chụm đầu vào nhau như đang nô đùa, lại như đang dựa sát vào nhau, điệu bộ ngây thơ, sống động, hoạt bát. Bà cụ nói:

- Con và Nhiễm Nhiễm đều không phải tuổi chuột, nhưng miếng ngọc này cũng có ý khác, con có biết vị trí của con chuột trong Thiên can địa chi[8] không?

[8] Hệ thống đánh số thành chu kỳ được dùng tại các nước có nền văn hóa Á Đông như: Trung Quốc, Việt Nam, Hàn Quốc, Triều Tiên, Nhật Bản và một số quốc gia khác, gồm mười can (Giáp, Ất, Bính, Đinh, Mậu, Kỷ, canh, Tân, Nhâm, Quý) và mười hai chi (Tý, Sửu, Dần, Mão, Thìn, Tỵ, Ngọ, Mùi, Thân, Dậu, Tuất, Hợi).

Anh đáp:

- Tý ạ.

Bà cụ gật đầu, dùng khăn mùi xoa gói hai món đồ lại, nhét vào tay anh:

- Con cầm lấy, chẳng đáng bao nhiêu tiền, nhưng là một chút kỷ niệm của bà già này. Trước đây trong nhà chôn một vò lớn ở trong sân, sau này đào lên bị người ta cướp mất, chỉ còn lại hai món này. – Bà cụ lại thở dài. – Bà hiểu cháu gái bà, tính tình cứng rắn, quật cường, lại không biết ăn nói, khiến người ta không ưa, nhưng tâm địa nó rất tốt. Hai người cùng chung sống, cái cần thiết chính là tâm địa phải tốt, biết nghĩ, biết nhường nhịn nhau, thì mấy chục năm mới có thể bình yên chịu đựng, tới cuối đời có được một người bạn già tâm ý tương thông, thấu hiểu lẫn nhau. Những ngày này nói dài thì dài, nói ngắn thì ngắn, thời trai trẻ không dài, chỉ sợ già rồi, đến ngày nhắm mắt xuôi tay vẫn còn tiếc nuối. Nếu trước đây nó có chỗ nào không phải với cháu, cháu là đàn ông, có thể bao dung được thì cố gắng bao dung, đừng so đo với nó...

Cửa nhà bếp khép hờ. Đồ Nhiễm ở trong đó lau chùi được một nửa, gần đây tâm trạng cô không ổn định, chuyện chẳng to tát gì cũng muốn khóc, cô đưa mu bàn tay lên dụi mắt, khi ra ngoài phòng khách, nét mặt đã bình thường trở lại.

Thấy bà ngoại và Lục Trình Vũ đã ăn cơm xong, cô bèn rót trà cho họ.

Lục Trình Vũ vừa nghe bà cụ nói chuyện, vừa đưa mắt nhìn theo Đồ Nhiễm, cô lại không nhìn anh lấy một cái, cho tới khi nghe thấy điện thoại của anh rung rì trong túi quần.

Điện thoại được chuyển sang chế độ rung.

Anh lấy ra nhìn, tắt đi.

Một lúc sau, thấy không còn sớm nữa, anh đứng dậy cáo từ.

Bà cụ tiễn anh ra tận cửa:

- Lần sau đừng mua gì nữa, đến đây là được rồi, người nhà cả, đừng khách sáo.

Đồ Nhiễm nghe tiếng bước chân anh xa dần, tận tới khi không phân biệt được nữa, cô không kìm được, chạy ra sát cửa sổ, cúi đầu nhìn xuống lâu, thấy anh đứng bên dải cây xanh, lấy điện thoại ra gọi.

Ánh trăng trong suốt, khiến bóng anh trở nên dài vô tận.

**

Gần hết giờ làm, Lôi Viễn ngồi trong văn phòng chuẩn bị đón tiếp vị khách cuối cùng của ngày hôm nay.

Giờ hẹn đã qua, chưa thấy người đâu, Lôi Viễn đợi đến phát chán, bèn cầm chuột lên vào game chơi mấy ván mạt chược với người ta. Bên ngoài có người khẽ gõ cửa, ba tiếng một, khoảng cách giữa các lần gõ rất đều nhau, như tiếng nhịp tim thấp thỏm, bất an, và cả dáng vẻ dè dặt của người khách chưa từng gặp mặt.

Anh ta ngồi thẳng dậy, lên tiếng mời vào.

Ấn tượng đầu tiên mà Tô Mạt đem tới cho anh ta đại khái cũng khớp với những gì anh ta đã hình dung. Một khuôn mặt không chút sinh khí, đầy vẻ mất mát của người phụ nữ mất chồng, mất tình yêu, nét mặt hiền lành, do dự, quần áo đã được chọn lựa nhưng lại lỗi thời, lại thêm tay chân lóng ngóng không biết làm gì. Anh ta liếc nhanh một cái lên tóc người phụ nữ ấy, sáng nay khi ngủ dậy chắc chắn là cô ta chưa gội đầu, đuôi tóc còn dính thứ gì trắng trắng, hình như đã khô kết lại... vết sữa? Đúng rồi, nghe nói cô ta có một đứa con còn bé.

Kiểu phụ nữ như vậy đã hoàn toàn không còn dính dáng gì đến hai từ “tinh tế” nữa, cũng hết như đám phụ nữ trẻ tuổi, trung tuổi hay già cả đã từng đến tìm luật sư, có điều có người sau khi nói chuyện thì tỏ vẻ nhe nanh múa vuốt hùng hổ dọa người, có người vẫn đầm đìa nước mắt, chán chường, suy sụp.

Cô ta rõ ràng thuộc loại thứ hai.

Tô Mạt rụt rè xin lỗi vì đã đến muộn, Lôi Viễn xua tay, khách sáo mời cô ngồi xuống. Sau đó, anh ta bỗng thở hắt một hơi, khẽ ngả người trên chiếc ghế da, mỉm cười nhìn thẳng vào đối phương một cách thoải mái và hiền hòa. Trước những người phụ nữ không có hứng thú, sẽ lập tức đánh mất tâm trạng căng thẳng và hào hứng, đó là bản năng của rất nhiều đàn ông. Điều này cũng quyết định, cuộc nói chuyện sau đây sẽ vừa trống rỗng vừa vô vị.

Lúc nói chuyện, giọng cô rất nghệt, ập a ập úng, giấu giấu giếm giếm, không đầu không đuôi.

Lôi Viễn vừa kiên nhẫn chờ đợi, vừa âm thầm đánh giá: Mặt mũi xinh xắn nhưng lại thiếu tự tin, tính cách miễn cảm, hướng nội, hơi hâm dở, giỏi nhẫn nhịn, sức đề kháng yếu... Tóm lại, cô ta là một người phụ nữ nhàm chán, tầm thường đến không thể tầm thường hơn.

Cô ta cũng giống như những người ở sát bờ vực đổ vỡ hôn nhân, dễ dàng hoảng loạn, đưa ra những câu hỏi cực kỳ nực cười, ngây ngô.

Cuối cùng Lôi Viễn ân cần lên tiếng:

- Luật sư đúng là bảo vệ bên không có lỗi, nhưng về việc ngoại tình, rất khó để thu thập chứng cứ, trừ khi chồng cô chung sống trái phép với người ta, đồng thời còn sinh con, như thế thì có thể dễ dàng lấy chứng cứ hơn.

Tô Mạt thất thần nhìn anh ta một lát, ngờ vực lấp lấp:

- Nhưng anh ta đúng là ngoại tình à? Tôi... ở đây có bản ghi lịch sử chat qua mạng của họ, cả bảng kê điện thoại nữa. – Cô loạt xoạt rút một xấp giấy trong túi xách ra, Lôi Viễn để ý thấy tay cô hơi run.

Anh ta cầm tập “chứng cứ” liếc mấy cái gọi là, khẽ hắng giọng, kiên nhẫn giải thích:

- Bảng kê giao dịch điện thoại chỉ chỉ ra số máy đối phương, thời gian gọi điện và số phí được tính, còn nội dung cụ thể của cuộc nói chuyện, vì thuộc về quyền riêng tư cá nhân được pháp luật bảo vệ nên không dễ lấy được. Nếu đưa bảng kê giao dịch điện thoại của chồng cô ra trước tòa, cùng lắm chỉ có thể chứng minh được anh ta và số máy kia có mật độ liên lạc dày đặc, chứ không thể chứng minh anh ta và chủ nhân số máy đó có quan hệ tình cảm. Nhật ký trò chuyện trên mạng cùng lắm chỉ chứng minh được anh ta có ngoại tình, nhưng đối với những hành vi không thuộc phạm vi trùng hôn hay sống chung trái phép dài ngày thì pháp luật không có quy định cụ thể khi ly hôn được chia bao nhiêu tài sản...

Còn chưa dứt lời, anh ta đã thấy nước mắt giàn giụa trên đôi mắt đỏ hoe của người khách.

Tô Mạt vội cúi gầm xuống, lục tìm khăn giấy trong túi xách.

Lôi Viễn nhìn nhiều thành quen, khẽ đẩy một hộp giấy ăn trên mặt bàn làm việc rộng lớn sang. Cô do dự vài giây, rút ra một tờ lau nước mắt rồi nghẹn ngào:

- Cảm ơn... xin lỗi...

Lôi Viễn thấy mặt cô ta xám ngoét, không còn chút máu, mặc cho cô lau thế nào, nước mắt vẫn như chuỗi ngọc đứt rơi lã chã, bất giác anh ta hơi bối rối.

Rất lâu sau, Tô Mạt định nói gì đó, nhưng mãi chẳng nên lời, giọng nói có phần thút thít, khó lòng kìm nén.

Lôi Viễn vội nói:

- Không sao, nếu cô còn chưa nghĩ ra, hôm khác chúng ta nói chuyện tiếp.

Tô Mạt khẽ gật đầu, khó khăn lắm mới nói rõ được hai từ “cảm ơn”, liền quáng quàng nhào ra khỏi cửa. Khi cô xoay người, chiếc túi va vào tách trà trên bàn, tức thì mùi trà lừng lên, nước nóng chảy tràn. Tô Mạt giật mình đứng đực ra, Lôi Viễn vội nói:

- Không sao đâu, để tôi, cô cứ tự nhiên.

Cô thoáng định thần lại, nhớ ra phải hẹn thời gian cho lần sau, bèn lúng túng nói:

- Lần sau, để bạn tôi liên lạc với anh, hay là...

Lôi Viễn trầm thờ dài:

- Cô có số điện thoại của tôi rồi phải không, có thể gọi thẳng cho tôi, chúng ta hẹn sau. Hôm nay cũng không còn sớm nữa, tạm thời cứ thế đã.

Tiến khách ra khỏi cửa xong, anh ta lau qua loa chỗ nước đổ trên mặt bàn, cởi cúc áo cổ, ngả người trên ghế một lúc, chơi một ván mạt chược rồi mới chậm rãi tắt máy tính, tan sở về nhà.

Ở bên này, Đồ Nhiễm không liên lạc được với Tô Mạt, bèn gọi điện cho Lôi Viễn. Lôi Viễn nói:

- Đúng, hôm nay cô ấy đã đến, nhưng trông tình thần của bạn chị thì vụ này hơn 50% là không ly hôn được, chỉ bằng chị khuyên cô ấy đừng phí công làm gì.

Đồ Nhiễm đặt điện thoại xuống, nằm trên giường đọc sách một lát, trong nhà yên ắng, bà ngoại đã đi nằm nghỉ.

Hôm nay, Lục Trình Vũ không liên lạc với cô, có lẽ vì hôm đó đã cho anh uống một viên định tâm hoàn, biết đứa bé tạm thời vô sự, nên cũng không cần thiết phải liên lạc quá nhiều.

Cô gấp sách lại, tắt đèn bàn đi, trong bóng tối chỉ nghe thấy tiếng kim đồng hồ tích tắc. Đêm nay cô mơ thấy rất nhiều giấc mơ kỳ dị cổ quái, buổi sáng tỉnh dậy, đều là những mảnh ghép rời rạc, lộn xộn, chớp nhoáng, tựa như một tấm gương bị người ta dùng sức đập vỡ.

Đồng hồ sinh học của cô luôn chuẩn xác, bình thường đi làm đúng bảy giờ là tỉnh, bây giờ ở gần công ty hơn, có thể ngủ nướng thêm một chút. Cô lại chợp mắt một chút, rồi bỗng tỉnh dậy, đồng tai lên nghe ngóng động tĩnh bên ngoài. Im ắng như tờ.

Cô cảm thấy hơi buồn cười, bình thường vào giờ này, bà ngoại đã dậy sớm, ra ngoài ban công, vung tay đá chân từ lâu, bây giờ nắng mai rực rỡ, sao bà lại lười thế, chẳng lẽ bà ngủ say quá?

Cô trở dậy đánh răng rửa mặt, thấy cửa phòng bà không đóng, thầm đoán có lẽ tối qua bà cụ ngủ không ngon nên cũng không vào xem, cố tình nhẹ chân nhẹ tay. Xong xuôi cô đi thẳng ra ngoài mua một ít miến và bánh rán, hai món này bà ngoại rất thích ăn.

Hôm qua bà ngoại bảo cô mua mấy loại thuốc bà hay uống và món bánh xốp Long Tu mà bà thích nhất, tâm trạng cô đang rối bời, lại lười nên không đi mua, định hôm nay đi làm về sẽ mua sau, ai dè bà cụ lại có phần không vui.

Bà cụ rất ít khi như thế này, từ trước tới nay bà luôn khoan dung, hiền hậu với con cháu, hôm nay lại như trẻ con. Lúc đó trời đã tối, hàng rong, hiệu thuốc đều đã đóng cửa, cô chơi liên mấy ván thượng đại nhân[9] với bà mới dỗ cho bà vui lên được một chút.

[1] Một loại bài của người Trung Quốc

Cô mang đồ ăn sáng về nhà, thấy bà cụ vẫn chưa dậy thì lấy làm lạ, không kịp đặt đồ ăn xuống mà xách thẳng vào phòng bà. Cô đẩy cửa ra nhìn, bà cụ đang nằm nghiêng trên giường say ngủ, mặt hướng ra ngoài.

Đồ Nhiễm cười:

- Bà ngoại, sao hôm nay bà ngủ nướng thế, cháu phải đi làm đây.

Nói đoạn, cô đặt đồ ăn sáng lên chiếc tủ đầu giường, khẽ lay bà.

Bà cụ không nhúc nhích.

Cô thầm nghĩ, sao lại ngủ say thế này?

Cô lại bước tới gọi bà, lay nhẹ. Tim cô thót lại, sau đó đập dồn dập, cô chậm chậm đưa ngón tay ra kiểm tra hơi thở của bà cụ.

Chân cô bủn rủn, ngồi chờ trên sàn, trừng trừng nhìn bà cụ đang nằm yên trên giường, rất lâu sau không hoàn hồn lại được.

Cô vừa khóc vừa gọi điện cho bà Vương Vĩ Lệ, bà Vương Vĩ Lệ bàng hoàng rồi òa khóc trong điện thoại. Bà cuống quýt gọi “Mẹ ơi”, vừa gọi vừa khóc nức lên:

- Mẹ cố tình gây khó dễ cho con phải không, mẹ đang trách con đúng không, bình thường con đối xử với mẹ như vậy, hôm nay mẹ lại ra đi thanh thản như thế, không liên lụy đến con, không phiền hà đến con, mẹ đang ghi thù với con, chết rồi cũng không muốn con được trọn đạo hiếu, muốn nửa đời còn lại con sống không yên ổn...

Đồ Nhiễm vốn định khuyên mẹ, nhưng lại cũng không ngừng khóc theo, khóc rất lâu, lòng lại trở nên bình tĩnh. Khi hơi tỉnh táo rồi, cô bảo bà Vương Vĩ Lệ vẫn đang nức nở:

- Con cứ gọi điện cho bệnh viện trước, rồi sẽ gọi điện cho các chú, các bác.

Bà Vương Vĩ Lệ vội nói được, rồi giục Đồ Loan mau mua vé tàu trở về, một lát sau, bà lại nói với Đồ Loan:

- Con không về được, con sắp lấy visa rồi, một mình mẹ về là được rồi...

Nghe vậy, Đồ Nhiễm lặng lẽ lắc đầu.

Chẳng bao lâu sau, bệnh viện lân cận phái người tới, nhân viên y tế kiểm tra xong, ước đoán thời gian bà cụ qua đời là khoảng ba giờ sáng, sau đó viết giấy chứng tử. Có người nói nhỏ một câu:

- Bà cụ giống như đang ngủ vậy, trông hết sức yên bình.

Đồ Nhiễm nghe mà xót xa, nước mắt không kiềm được lại chảy xuống.

Mọi người vội vàng khuyên giải:

- Đây là phúc phần của bà cụ, không phải chịu tội chút nào, ở tuổi của bà lại có thể ra đi như thế cũng coi là nhắm mắt xuôi tay, cuối hạc châu trời, không biết phải tu mấy kiếp mới được như vậy đây.

Người của bệnh viện vừa đến, người nhà của các cậu, các bác Đồ Nhiễm cũng tới, mọi người khóc than một hồi, rồi lại lần lượt nói bà cụ có phúc. Mọi người lũ lượt kéo tới đầy nhà, bậc cha chú, bậc con cháu, người nào đi làm thì phải về công ty, tới nhìn một lúc, nói vài câu rồi đi, như thể cười ngửa xem hoa.

Đồ Nhiễm vội pha trà rót nước, sau đó mới xin công ty cho nghỉ phép, rồi lại nghe điện thoại của bà Vương Vĩ Lệ.

Bà Vương Vĩ Lệ đã bình tĩnh hơn nhiều, dặn dò cô đây là chuyện bạch hỷ[10], trong tiểu khu không cho phép đốt pháo cũng không cho tổ chức lễ tang lớn, vì thế bà dặn cô đến tới thì làm vài món đồ nhắm để tiếp đãi họ hàng, tới lúc ấy họ sẽ cùng ở lại qua đêm.

[10] Bạch hỷ (còn gọi là “Phúc Thọ toàn”): chỉ sự qua đời của các cụ già sống đến một độ tuổi nhất định nào đấy (thường là trên 70), đã hưởng hết phúc thọ trên đời, ra đi thanh thản. Đây là cách nói duy tâm của người Trung Quốc để an ủi gia đình người quá cố.

Tất tả suốt hai ngày, Đồ Nhiễm mệt rũ rời, họ hàng cô lại nói, thời tiết nóng nực, vẫn nên đưa bà tới nhà tang lễ sớm lúc nào hay lúc nấy.

Đồ Nhiễm không đồng ý, chỉ bật điều hòa lên mức cao nhất. Cô nói người khác đều quan năm ngày, bảy ngày, bây giờ mới ngày thứ hai, cứ qua đêm nay rồi tính. Hơn nữa, ở nhà tang lễ lạnh lẽo như vậy, không có ai bên cạnh, bà ngoại nằm lẻ loi một mình thật tội nghiệp.

Mấy bậc cha chú đều cười, đứa bé này đúng là cố chấp.

Bữa tối ăn cơm xong, mấy người họ hàng theo lệ bày mấy bàn mạt chược, đa phần mọi người đều thích hút thuốc. Đồ Nhiễm đầu vầng mắt hoa, bị tiếng xoa mạt chược lách cách làm cho lòng dạ rối bời, bèn khóa cửa phòng bà ngoại lại, chợt nhớ ra công việc Lý Đồ giao vẫn chưa có thời gian làm, bèn xuống lầu gọi điện cho cậu ta, nói rõ lý do.

Lý Đồ hỏi cô:

- Bây giờ chị đang ở đâu?

Cô bỡ phờ:

- Đang đi loanh quanh dưới nhà tôi.

Lý Đồ lại hỏi:

- Một mình à?

Cô ừ.

Cậu ta cười cười:

- Thế chị cứ đi một mình tiếp đi.

Cô quả nhiên lại tiếp tục đi loanh quanh, không khí bên ngoài vẫn tốt hơn một chút, người càng lúc càng rệu rã. Cô muốn tìm chỗ nào để nghỉ một lúc, nhưng lại sợ bậc thềm trong vườn hoa lạnh, cuối cùng cũng không gượng được, đành ngồi cạnh bồn hoa. Trời lắt rắc vài giọt mưa, nhưng cũng chẳng ra mưa, không ảnh hưởng gì.

Cô đỡ lấy đầu, tay cầm một cành cây nhỏ nguyệt ngoạc trên mặt đất, bắt giắc viết thành từng nét, cuối cùng xuất hiện một chữ. Cô liếc nhanh một cái, cảm thấy mình thật trẻ con, vội gạt đất xóa đi. Cô vun đất thành một đụn nhỏ, không để ý hất đất lên một đôi giấy bất thành hình xuất hiện.

Đó là một đôi chân nam giới, đi một đôi giày da màu đen bóng lộn.

Cô hơi ngẩng đầu lên, nghe thấy người đó cười:

- Lúc này chắc chắn là chị đang nhớ em rồi.

Lý Đồ cúi đầu nhìn cô, để lộ hàm răng đều tăm tắp.

Đồ Nhiễm sững sốt:

- Sao cậu lại đến đây?

Cậu ta ngồi xuống bên cạnh, nghiêng đầu nhìn cô:

- Chẳng phải chị vừa ngằm ra hiệu cho em trong điện thoại đó thôi?

Cô ra chiều nghĩ ngợi:

- Được rồi, cảm ơn cậu đã tới bên tôi trong lúc tôi bất lực và thê thảm nhất.

Lý Đồ lắc đầu thở dài:

- Lúc này chị không đi tìm chồng mình mà lại nghĩ đến em, chị phải nghiêm túc kiểm điểm bản thân rồi cuộc là sao đây, là sao đây?

Đồ Nhiễm mặc kệ cậu ta, chống tay lên đầu nói thẳng:

- Trong lòng tôi rất khó chịu, luôn cảm thấy mình đã không làm đủ, buổi tối trước ngày bà ra đi, bà bảo tôi mua đồ ăn cho bà, nhưng tôi không đi mua, lúc đó chắc chắn là bà rất muốn ăn, nếu không bà đã chẳng giận.

Lý Đồ nói:

- Yên tâm, bà ngoại chị là lão thần tiên, nhân từ độ lượng, siêu phàm thoát tục, tuyệt đối không như người phàm chúng ta nghĩ đâu.

Đồ Nhiễm gật đầu, cúi xuống vờ tiếp, Lý Đồ cũng lặng lẽ ngồi xuống cạnh cô, thỉnh thoảng cả hai lại trao đổi vài câu.

Lý Đồ bỗng hất hàm về phía trước, hỏi Đồ Nhiễm:

- Kia là ai thế? Đến tìm chị hả? – Quay sang thấy vẻ mặt cô khác lạ, cậu ta bèn nói theo trực giác. – Chồng chị đấy à?

Đồ Nhiễm lại ừ, người đó đã đi tới trước mặt.

- Từ lâu đã nghe người trong công ty nói chồng chị rất đẹp trai, đúng là đẹp thật, soái ca[11]!. – Cậu ta vừa nói vừa đứng dậy, đưa tay phủi bụi đất trên quần. – Em phải đi thôi.

[11] Tiếng lóng của giới thanh niên Trung Quốc, chỉ người đàn ông đẹp trai.

Hai người đàn ông gật đầu với nhau, coi như chào hỏi.

Về mặt Lục Trình Vũ không vui, đợi Lý Đồ đi rồi, anh mới nói với Đồ Nhiễm:

- Xảy ra chuyện lớn như vậy, sao em không nói với anh một tiếng?

**

Người ta tốt nhất không nên mang theo cảm xúc khi hành xử, cứ mãi chìm đắm trong xúc cảm, hành động khó tránh khỏi thiên lệch, người khác sẽ chê cười. Một khi đã thoát ra khỏi vòng xoáy của cảm xúc, ngoảnh đầu nhìn lại, cũng sẽ tự chê cười chính bản thân mình.

Còn chưa bước qua ngưỡng cửa tâm lý tiêu cực, Đồ Nhiễm đã cảm thấy bản thân mình thật nực cười.

Lục Trình Vũ mày rậm mắt sâu, lúc nghiêm mặt lại, ánh mắt càng tỏ ra sắc bén, có cảm giác uy hiếp người khác. Người bị anh nhìn chằm chằm lập tức cảm thấy mình như thể một chứng bệnh nan y, ngay giây phút tiếp theo sẽ bị anh vung dao giải quyết gọn ghẽ.

Thế nhưng bên khí thế thua kém rõ rệt lại quyết tâm không cam lòng, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh:

- Nói cho anh thì sao, có bao giờ anh để tâm đến chuyện của em?

Anh hỏi ngược lại:

- Chuyện của em? Chuyện lớn, chuyện nhỏ em không phân biệt được à?

Cô nói:

- Với anh chuyện gì là chuyện nhỏ? Nếu không phải hai, ba ngày anh chẳng thèm gọi một cú điện thoại thì sao phải đến giờ này mới biết tin? Chuyện nhỏ anh cảm thấy vợ vẫn, có lúc cũng sẽ để lỡ chuyện lớn.

Anh cúi xuống nhìn cô, như không thèm tranh cãi với cô, một lúc sau mới nói:

- Em nói anh không gọi điện cho em, vừa rồi anh tan làm gọi điện cho em, cậu mợ em nghe máy, nếu không thì anh thật sự không biết. Đồ Nhiễm, lúc này rồi mà em còn làm mình làm mẩy cái gì?

Cô cũng cảm thấy chán chường:

- Mấy hôm nay rất mệt mỏi, tâm trạng em không được tốt, không muốn cãi vã với anh, nếu có chỗ nào không đúng, mong anh lượng thứ. Có những chuyện, em cũng không muốn dẫn dắt nhiều, hỏi nhiều rồi, kiệt sức rồi, sau này anh thích làm thế nào thì làm, thích gọi điện hay không, thích gọi cho ai em cũng không quan tâm, cũng không cần phải vì một đứa trẻ mà làm khó bản thân mình. Khó chịu một lần là đủ rồi, em không muốn miễn cưỡng anh lần thứ hai, em tự đâm đầu vào, em tự chịu.

Lục Trình Vũ cúi:

- Anh cũng không muốn cãi nhau với em, nhưng em càng nói càng vô lý, có thể đừng suy nghĩ vấn đề theo hướng suy diễn như thế hay không, anh chỉ hỏi em tại sao không nói cho anh biết chuyện bà ngoại mất, sao em lại kéo cả con vào?

Cô nói:

- Được, em không đòi co với anh nữa, nhưng trên người anh toàn mùi bệnh viện, em ngửi là thấy khó chịu, em cũng không muốn nhìn thấy anh, anh về đi.

Anh nói:

- Ngày nào anh cũng có mùi này, đâu phải lần đầu tiên em ngửi thấy.

- Bây giờ em rất miễn cảm, ngửi thấy là muốn nôn... – Cô đang nói, lại nghe thấy tiếng chuông điện thoại của người phía sau vang lên như sấm dậy.

Anh không nghe, ấn ngất luôn.

Cô bắt giắc cười:

- Sao không nghe điện thoại?

Anh nhìn cô:

- Vì không muốn nghe.

Cô nói:

- Hay là vì em đang ở đây?

Anh không đáp, rõ ràng là đang suy nghĩ, chau mày nhìn cô.

Cô lại nói:

- Giữa chúng ta không có nền tảng tình cảm, xảy ra chuyện gì cũng là hết sức bình thường. Chẳng có gì là không dám nói cho người khác biết cả.

Anh hỏi cô:

- Em cho rằng đã xảy ra chuyện gì?

Cô lại nói:

- Con người anh luôn như vậy, người ta hỏi cái gì, từ trước tới giờ anh chưa bao giờ trả lời vào thẳng vấn đề, em với anh là vợ chồng, hay là đang chơi trò vô gian đạo[12] đây? Anh không cảm thấy chúng ta cứ như vậy rất hoang đường hay sao?

[12] Vô Gian Đạo chỉ tầng thứ tám của địa ngục, cũng là tên bộ phim nổi tiếng của Hồng Kông sản xuất năm 2002, nói về hoạt động nằm vùng của cảnh sát và xã hội đen. Chơi trò vô gian đạo là tiếng lóng chỉ việc người này tưởng mình lừa được người kia, nhưng thực chất cũng bị người kia lừa.

Anh nhìn cô:

- Em định nói gì?

Cô hỏi:

- Dù cho án đặt ngang mày, cuối cùng vẫn thấy lòng này bần khoản[13], đúng không?

[13] Nguyên văn: “Túng nhiên thị tề mi cử án, đáo để ư nan bình”. Đây là hai câu thơ trong bài “Chung thân ngộ” (Lỡ nhau suốt đời) trong tác phẩm Hồng Lôu Mộng. sau khi Bảo Thoa và Bảo Ngọc kết hôn, dù Bảo Thoa luôn cố gắng làm tròn vai trò người vợ, nhưng trong lòng Bảo Ngọc vẫn chỉ có hình bóng của Lâm Đại Ngọc.

Anh hừ nhẹ:

- Đừng giở chữ nghĩa ra với anh, anh không hiểu.

Đồ Nhiễm thầm thở dài, nghĩ một lúc lâu, cuối cùng mới lên tiếng:

- Cho dù giữa chúng ta tồn tại rất nhiều vấn đề, cho dù khởi đầu không tốt, em cũng hy vọng có một kết cục tốt đẹp... – Cô nghiêm túc nhìn anh. – Nhưng em không muốn anh phải miễn cưỡng với em.

Anh nhìn sang phía khác, rất lâu không lên tiếng. Trái tim Đồ Nhiễm chìm xuống rất sâu, cô nói nhỏ:

- Anh cứ miễn cưỡng bản thân như thế, không thấy khó chịu sao? Anh định cứ sống thế này cả đời sao? Em không muốn thấy anh phải chịu ầm ức.

Anh lại im lặng, thở dài, sau đó rút điện thoại trong túi quần ra bấm số, đầu bên kia nhanh chóng nghe máy.

Ở đầu dây bên kia, loáng thoáng tiếng một cô gái trẻ, một cô gái lạ, âm sắc vừa dịu dàng vừa hào hứng.

Hai người chào hỏi nhau, Lục Trình Vũ nói rất khách sáo:

- Hiện giờ sức khỏe bố cô đã căn bản phục hồi, quá trình hồi phục sau mổ rất tốt, nếu cô còn vấn đề gì cần hỏi thì có thể tới bệnh viện hỏi tôi, hoặc tới phòng khám nhờ đồng nghiệp của tôi tư vấn. Buổi tối người nhà tôi cần nghỉ ngơi, không tiện nghe điện thoại, mong cô thông cảm...

Anh cúp máy, đứng đưa điện thoại trong tay:

- Người nhà một bệnh nhân lúc trước. – Anh nhìn cô, hỏi bằng vẻ tò mò. – Em tưởng ai? Lý Sơ Hạ?

Đồ Nhiễm cúi đầu nhìn ngón chân mình, một lúc sau mới đáp:

- Vâng. – Cô lại ngừng mấy giây. – Ai biết được, anh bấm đại một số nào đó thì sao?

Lục Trình Vũ nói:

- Đồ Nhiễm, anh không thích giở trò tính toán như em, cho dù có, cũng chẳng có tâm trí đâu mà dồn vào những việc này.

Đồ Nhiễm cảm thấy tai mình nóng bừng, tâm tình ảo não, không biết phải nói gì.

Cả hai chậm chậm đi về phía trước một lúc, Lục Trình Vũ mới nói:

- Em nói đúng, hai chúng ta không có nền tảng tình cảm, lại thiếu sự tin tưởng lẫn nhau, anh có thể hiểu được suy nghĩ hiện nay của em, còn về sau này làm thế nào, cứ qua mấy ngày này rồi tính.

Cô gật đầu:

- Được, kết quả thế nào em cũng đã chuẩn bị tinh thần cả rồi.

Cô không nói tiếp được, họng bắt gặp nghẹn lại, chặt vật kìm nén, rồi mới nói nhỏ một câu:

- Có thể ôm em một cái được không? Mấy hôm nay... em rất khó chịu.

Lục Trình Vũ nghiêng người nhìn cô, kéo cô vào lòng, rất lâu, anh nghe thấy cô gục trên vai mình, thút thút khóc. Anh bất giác cúi xuống, hôn nhẹ lên thái dương cô.

Hôm nay anh không về, cả đêm ở bên cô.

Sáng hôm sau, bà Vương Vĩ Lệ trở về, Đồ Loan quả nhiên không về cùng. Mọi người đã liên hệ với nhà tang lễ, hôm sau khi lễ truy điệu kết thúc, bà cụ được người ta đẩy vào phòng trong. Lúc này mọi người mới ra ngoài, đứng dưới hàng hiên, nhìn những cột khói hương hực bốc lên từ ống khói cỡ đại của nhà tang lễ.

Đồ Nhiễm nhìn những cột khói đục ngầu trên không trung, như vừa mơ một giấc mơ, lòng bỗng nảy ra một suy nghĩ không hiện thực. Có lẽ sau khi về nhà, bà ngoại vẫn đang tựa bên bệ cửa sổ có song sắt chống trộm, ngắm nhìn người qua kẻ lại bên dưới qua những khe hở để giết thời gian, thấy cô trở về, bà bèn nở nụ cười hiền từ với cô.

Con hiền cháu thảo mua một chiếc hộp đựng tro chất lượng thượng thừa, cháu trưởng của bà ôm tro, Đồ Nhiễm ôm di ảnh, một hàng người hùng dũng lái xe lên núi Cửu Phong.

Ông ngoại Đồ Nhiễm qua đời từ sớm, mấy năm trước mấy người con trai về nghĩa trang ở quê thu dọn hài cốt mang tới chôn ở núi Cửu Phong, còn mua một phần mộ chung. Phần mộ đó nằm trên thềm đá trên cao, hai bên trồng tùng bách xanh mướt, phía trước tầm nhìn thoáng đãng, núi non sông ngòi ngút ngàn.

Hôm hạ huyết, Lục Trình Vũ luôn có mặt, cũng không biết anh xin nghỉ lúc nào. Cháu chắt đa phần phải đi làm hoặc đi học, ít có mặt, anh trở thành người đắc lực trong đám con cháu, nói ít, chỉ cầm cúi làm. Đồ Nhiễm quỳ trước bia đốt vàng mã, anh cũng cung kính quỳ xuống vái ba vái.

Đồ Nhiễm nhớ lại hồi còn sống, bà ngoại rất thích anh, bắt giặc mắt lại đỏ hoe.

Cô vẫn ở nhà mẹ đẻ, lấy cố là ở đây gần công ty, mang thai rồi chạy đi chạy lại không tiện. Bà Vương Vĩ Lệ cũng không nghi ngờ gì.

Đồ Loan ở Bắc Kinh xin gia hạn visa bị từ chối, bởi vì thành tích học tập quá tệ, không xin được giấy chứng nhận của trường.

Bà Vương Vĩ Lệ bị sốc, trầm lặng suốt một thời gian dài, sau đó lại nghe thấy con trai thông báo đã tìm được việc làm ở Bắc Kinh, không muốn quay về. Bà nghĩ tới nghĩ lui, vẫn không yên lòng, bèn sắp xếp hành lý, định lên Bắc Kinh với con thêm một thời gian nữa.

Trước khi đi, bà gọi con rể đến, đầu tiên là quở trách vài câu vu vơ, nói con dâu mang thai là chuyện lớn như vậy mà bên nhà chồng cũng không thể hiện gì, cũng không dám trông mong vào họ, chỉ căn dặn Lục Trình Vũ dù công việc bận rộn đến đâu thì cũng phải chăm sóc Đồ Nhiễm và đứa bé trong bụng cho tử tế, lại nói bà sẽ cố gắng để về sớm.

Lục Trình Vũ vâng vâng dạ dạ, dù công việc có bận đến tới tầm mắt mũi, trong cuộc sống anh vẫn được coi là một ông bố tương lai đủ tiêu chuẩn, cách hai, ba ngày lại qua sông tới thăm.

Đồ Nhiễm buột mồm hỏi:

- Sắp ly hôn đến nơi rồi còn năng nổ thế làm gì?

Anh nói:

- Cho dù ly hôn cũng phải sinh con xong rồi mới ly hôn, không thể để con ngay cả hộ khẩu cũng không có, cứ ngoài vòng pháp luật như thế.

Cô đáp:

- Ồ, cũng phải.

Sau khi anh đi, cô lên mạng tìm từ khóa “bà mẹ đơn thân”, thấy có người viết một bài: Tôi là một người mẹ đơn thân, tuy tôi rất yêu con mình, nhưng hiện giờ tôi đã mất lòng tin vào cuộc sống, không tiền, không đàn ông, tôi phải làm sao đây?

Đồ Nhiễm nhìn tiêu đề, không click vào để xem nội dung mà tắt đi luôn. Trong tay cô công việc dồn đống, nhân lúc bây giờ bụng vẫn chưa lộ, tình hình sức khỏe tốt, cô sẽ cùng Lý Đồ đi gặp khách hàng, đi thị trường, gần như ngày nào cũng ngã vật ra giường là ngủ vùi, cũng chẳng còn bao nhiêu thời gian để nghĩ về cuộc sống sau này.

Thực ra trong lòng cô vẫn thiếu tự tin, chỉ có điều đứa bé này, thi thoảng hoặc cô có ý định từ bỏ, thì một cảm xúc khác lại trào lên, khiến cô không ngừng tự trách mình, có lẽ đó chính là tình mẫu tử.

Hoặc giả, còn có một suy nghĩ khác mà ngay bản thân cô cũng không muốn thừa nhận... Với cha đứa bé, cô ít nhiều vẫn ôm một tia hy vọng.

**

Thời gian này, sự thay đổi của Lục Trình Vũ lại khiến Đồ Nhiễm có phần không thoải mái.

Từ sau khi bà Vương Vĩ Lệ lên Bắc Kinh, gần như tối nào anh cũng gọi điện tới, lúc thì buổi sáng, khi thì buổi tối. Qua điện thoại, cô nghe thấy hơi thở gấp gáp của anh, biết được anh đang trên đường về nhà.

Từ trước tới giờ anh luôn đi rất nhanh, cả hai chưa nói được mấy câu anh đã về tới nhà, về cơ bản nội dung cũng như nhau, “Dậy chưa?”, “Ăn chưa? Ăn gì?”, “Tan làm chưa?”, “Hôm nay thấy thế nào?” vân vân, phương thức cơ bản là một hỏi một đáp, khi nói gần xong anh lại dặn dò mấy câu, sau đó hai bên đều cúp máy.

Dù như vậy, trong lòng Đồ Nhiễm vẫn thấy rung động, thúc đẩy cô không kìm chế được mà nắm bắt những thay đổi nhỏ bé trong giọng nói của anh. Ví dụ như hôm nay, khi hỏi như vậy, giọng anh chậm hơn trước, hoặc hiện giờ hình như anh nói nhiều hơn một chút, rồi hoặc như nhớ lại hơi thở của anh qua điện thoại, hơi thở trầm ổn, mạnh mẽ đầy nam tính, phảng phất truyền qua tín hiệu điện thoại, mơn man trên ghẹo lỗ tai cô.

Những cảm xúc nội tâm phong phú này, Đồ Nhiễm quy cho sự khác thường về mặt sinh lý gần đây, thậm chí cô còn hoài nghi, mật độ liên lạc dày đặc như vậy giống như một trò chơi khăm.

Có lần, cô đang họp ở công ty, điện thoại trong túi reo lên, cô không nghe mà tắt đi, đổi sang chế độ rung, định tranh thủ lúc nào rồi thì nhấc tin trả lời.

Lúc đó Cố Viễn Hàng đang nổi giận vì một thất thoát trong kinh doanh, căn phòng họp rộng lớn lặng phắc như tờ, ai nấy đều nín thở. Cố Viễn Hàng răn dạy người này, phê bình người kia, giữa lúc ấy lại có tiếng điện thoại réo rắt. Ánh mắt mọi người đổ dồn về phía Đồ Nhiễm, Cố Viễn Hàng cực kỳ khó chịu, lạnh lùng nói, sao có mỗi việc yêu cầu các anh, các chị tắt điện thoại lúc họp mà cũng khó khăn thế?

Đồ Nhiễm lo phía Lục Trình Vũ có chuyện gì, cắn răng rút điện thoại, khom người, lúi húi chui ra theo đường cửa sau. Ra đến tận đầu cầu thang cô mới gọi lại, chưa đợi bên kia lên tiếng cô đã hỏi:

- Sáng anh vừa gọi rồi còn gì? Sao bây giờ lại gọi nữa?

Giọng Lục Trình Vũ có phần uể oải:

- Chẳng phải em chê anh ít gọi điện sao, bây giờ gọi nhiều thì lại có ý kiến.

Đồ Nhiễm trầm nghĩ, quả nhiên anh đã thay đổi phương pháp cười nhạo mình, không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào, vì thế bức bối không thềm lên tiếng, lại nghe anh nói:

- Tối nay anh không tới đâu.

Cô nói:

- Tốt thôi.

Ở đầu dây bên kia, anh húng hắng ho:

- Về sớm nhé, chú ý an toàn.

Cô không kìm được, hỏi:

- Bị cảm à?

Anh ừ:

- Thế thôi, anh đi làm việc đây.

Mấy ngày sau đó, cô không thấy anh đâu, không yên lòng, bèn gọi điện hỏi Lục Trình Trình:

- Hình như anh trai em bị ốm, dạo này em có rảnh không, có qua thăm anh ấy được không?

Lục Trình Trình nghi hoặc:

- Chị, anh hai ốm, sao chị lại không biết?

Cô nói:

- Chị về nhà mẹ chị rồi, đang có bầu, nhờ may bị lây ốm thì không tốt.

Lục Trình Trình vội nói:

- À, đúng rồi. Hôm nay bố đến chỗ anh hai, đợi bố về em sẽ hỏi bố. – Cô bé lại cười. – Bố mua cho anh chị nhiều đồ lắm, những đồ dùng cho em bé cơ bản là đầy đủ hết rồi.

Gần đây ông Lục vô cùng bận rộn, chẳng phải vì gì khác, chính là vì đứa cháu còn chưa ra đời.

Bây giờ thú vui lớn nhất của ông là đi dạo ở khu bán đồ trẻ em trong trung tâm thương mại, từ giường cũi đến xe nôi, đồ chơi, quần áo, vợ hết một mẻ lớn. Bà Tôn Huệ Quốc cũng không lạnh lùng, bàng quan, bà ta hoặc là đưa ra vài đề xuất ân cần, hoặc giành trả tiền. Chỉ có một lần, bà ta nói:

- Sao ông cứ mua toàn quần áo con trai thế, nếu nó là con gái thì sao?

Ông Lục trừng mắt nhìn bà:

- Sao lại là con gái được, chắc chắn là một thằng nhóc bụ bẫm.

Nghe vậy, bà ta thầm hừ lạnh một tiếng rồi nói:

- Cái thai đầu của con dâu ông chẳng biết sao tự nhiên lại mất, không biết có phải là quen dạ mà sảy nữa không.

Ông già lập tức trợn mắt nhìn bà ta:

- Nói lung tung.

Bà Tôn Huệ Quốc cũng thấy mình nói hơi quá đà, không dám lên tiếng nữa.

Ông Lục cũng không đôi co với bà ta, gọi tài xế xách túi lớn túi nhỏ nhét vào chiếc xe du lịch, định mang tới chỗ con trai. Ông không có chìa khóa nhà họ nên cho xe chạy thẳng tới bệnh viện. Ông gọi điện liên hệ, nói ông đang ở bãi xe phía sau khu phòng bệnh.

Lục Trình Vũ vừa tan ca, đang ngả người trên ghế lái nghỉ ngơi. mấy ngày liền không sờ đến xe, buổi sáng vừa bước chân đi, liền nhớ ra phải đổ xăng, vì thế anh lái xe đi làm, giờ đầu lại đau như búa bổ, tinh thần rệu rã. Vừa mới mơ màng chớp mắt thì nghe thấy bên ngoài có người khê gõ vào cửa kính. Anh mở mắt ra nhìn, thấy Lý Sơ Hạ đang đứng bên ngoài ra hiệu ỳnh.

Anh hạ kính xe xuống, Lý Sơ Hạ hỏi anh:

- Sao thế? Không khỏe à?

Anh đáp:

- Không sao.

Lý Sơ Hạ nói:

- Có lái xe được không? Hay là để em lái giúp, đưa anh về nhà.

Anh xuống xe một cách dứt khoát:

- Thật là không sao, em cứ làm việc của em đi. Anh còn ở lại thêm một lúc nữa, đợi người.

Thấy mặt anh hơi đỏ, Lý Sơ Hạ không kìm chế được đưa tay sờ trán anh:

- Sốt rồi, nhiệt độ còn hơi cao.

Anh vô thức hơi quay mặt đi.

Lý Sơ Hạ nhìn anh, rút tay về, sờ lên quai xách của chiếc túi da. Một lát sau, cô hơi nhón gót chân, mỉm cười:

- Vậy em đi trước đây, anh về sớm đi, nghỉ ngơi cho khỏe.

Lục Trình Vũ gật đầu với cô rồi nghiêng người dựa vào cửa xe, rút một điếu thuốc trong túi ra, bật bật lửa, đưa môi lửa lên trước mặt. Lúc châm thuốc, anh khẽ chau mày lại theo thói quen.

Lý Sơ Hạ nhìn anh:

- Đã ốm thế này rồi sao vẫn còn không cai thuốc?

Anh không để ý, vẫn đưa điếu thuốc vào miệng rít một hơi lấy tinh thần.

Lý Sơ Hạ lại nói:

- Không cho hút thuốc.

Cô vẫn nhìn anh như hồi trước, giọng nói nũng nịu, ngang ngạnh.

Hồi đó khi thấy anh hút thuốc, hoặc là cô nổi giận đùng đùng, không thèm đếm xỉa đến anh, hoặc là giậm chân tức tối: “Lục Trình Vũ, nếu anh cứ thế nữa, em sẽ không thèm quan tâm đến anh nữa. Hút thuốc hơi chết đi được, em sẽ không...” Cô bỗng ngừng lại, mặt mũi đỏ bừng. Anh khom người xuống hỏi: “Không làm sao?” Cô quay mặt sang chỗ khác, vừa tức vừa không nhịn được cười. Anh nâng cằm cô lên, vừa hôn cô vừa nói: “Hay là, sau này mỗi lần muốn hút thuốc thì anh sẽ hôn em.”

Ngón tay kẹp điếu thuốc của Lục Trình Vũ thoáng ngừng lại, mấy giây trôi vèo qua, tim Lý Sơ Hạ bỗng đập thình thịch, sau khi hơi bình tĩnh lại, cô nhìn về phía anh, anh đã lấy lại nét mặt thản nhiên trước đó, vẫn tự làm theo ý mình.

Lý Sơ Hạ tự cảm thấy lời nói của mình hơi có phần khác thường, mặt bắt gặp nóng bừng lên, lòng bối rối, miễn cưỡng đổi chủ đề:

- Vị kia nhà anh chắc cũng khó chịu với thói xấu này của anh chứ.

Lục Trình Vũ cười cười, cúi đầu ừ khẽ một tiếng thay câu trả lời.

Lý Sơ Hạ đứng một lát, thấy anh không còn lời gì để nói thì thăm thở dài, cáo từ ra về. Vừa quay người đi thì trên xe du lịch vừa tiến vào có một người bước xuống, nhìn thấy người đó, Lý Sơ Hạ bất giác ngẩn ra, lễ phép chào hỏi:

- Cháu chào bác.

Ông Lục ân cần gật đầu với cô, nhưng không nói gì, đợi cô đi xa rồi mới quay sang cười với con trai mình:

- Thằng nhóc thối này cũng lằng nhằng gớm.

Đồ dùng em bé chất đầy phòng khách, ông Lục nhìn ngó xung quanh, cuối cùng ngồi xuống sofa:

- Rót tách trà uống xem nào, sao vợ con còn chưa về?

Lục Trình Vũ đưa cốc nước cho ông:

- Cô ấy chê ở đây xa chỗ làm nên về nhà mẹ ở rồi.

Ông Lục nói:

- Thảo nào lộn xộn quá. – Ông uống một ngụm nước rồi hỏi. – Sao con vẫn dính đến con bé nhà ông Lý thế? Bố nghe người ta nói nhà nó phát thiệp mời định tổ chức lễ cưới, sau lại đòi hủy hôn, có liên quan gì đến con không đấy?

Những năm trước đây ông Lục làm công tác hành chính ở bệnh viện, tính cách nhanh nhẹn, biết cách ăn nói, thân thiết với hết thảy mọi người ở đây, sau đó ông xin nghỉ không lương, ra ngoài làm ăn, vẫn thỉnh thoảng qua lại với mấy người thân thiết. sau đó nữa lại vì một người phụ nữ ở bên ngoài mà khiến vợ mình tức chết, tiếng xấu lan truyền trong những người đồng nghiệp cũ, cũng chính vì thế, lúc đầu bố mẹ Lý Sơ Hạ cực lực phản đối con cái hai nhà yêu nhau.

Lục Trình Vũ đang cúi nhìn chiếc cũi em bé, tiện mồm đáp:

- Chẳng liên quan gì.

Ông Lục lại cười:

- Hiểu con có ai bằng cha, đàn ông, đàn bà cũng chỉ có chuyện đó thôi, có gì đâu chứ. Bây giờ con cũng sắp làm bố rồi, những gì nên kiêng chế thì cố gắng kiêng chế. Bố thấy vợ con tính tình mạnh mẽ, không dễ đối phó, nhưng phụ nữ một khi có con rồi, đa phần sẽ nhượng bộ... Mấy chuyện đó, đợi sinh con xong hãy tính. Tùy con muốn chơi bởi thế nào, nhưng bây giờ vẫn nên kiêng chế là hơn.

Nghe vậy, Lục Trình Vũ bèn ngẩng đầu lên nhìn bố:

- Bố tưởng ai cũng giống bố, làm ột người tức chết cũng chỉ đến thế mà thôi?

Ông Lục vốn đang tươi cười, nghe anh nói vậy, nụ cười vụt tắt, sượng sùng nói qua loa vài câu. Mấy hôm nay tâm trạng ông phơi phới, nhất thời nói chuyện quên không để ý, giờ bị hớ trước mặt con trai nên không dám nói nhiều nữa, chỉ ngồi thêm một lúc, uống mấy ngụm nước rồi ra về.

Về đến nhà, ông bèn kể lại chuyện chứng kiến được ngày hôm nay cho bà Tôn Huệ Quốc nghe bằng giọng bông phèng, rồi nói:

- Bà vợ lão Lý hồi trước sống chết không đồng ý cho thằng Vũ yêu con gái bà ấy, bây giờ con tôi sắp làm bố rồi, con bà ta vẫn đang đỏ mắt chờ trông, không lấy ai. Nếu theo thằng Vũ từ hồi xưa thì có phải đã có cháu ngoại bé rồi không? Đàn ông dù bê bối đến đâu cũng không lo thiệt, con bé đó sắp ba mươi rồi vẫn còn dai dẳng bám theo, như thế mới khiến người ta chê cười. Lúc đầu nhà lão ấy coi thường tôi, giờ thì thành trò cười cho người ta... Biết trước có ngày này, mới đầu sao làm thế...

Ông già đắc ý ngâm nga, thông thả nhấp từng ngụm rượu, lòng vô cùng sảng khoái.

Thấy ông như vậy, bà Tôn Huệ Quốc không khỏi cười lạnh: Phải, con trai ông quyền rũ, đàn ông nhà ông đều có cái tính đó, cha nào con nấy.

Bà ta ngoảnh lại bảo Tôn Hiểu Bạch:

- Con bé này mà không có tiền trên người, làm gì có thằng nào coi trọng con, may mà con còn có người mẹ tài giỏi, sau này dù chịu ầm ức gì, phụ nữ vẫn nên ích kỷ một chút thì tốt hơn, còn mấy thứ tình cảm yêu đương kia, xem nhẹ thôi, mấy thứ đó qua mấy năm còn chẳng bằng bãi cứt chó.

Tôn Hiểu Bạch ậm ừ cho qua chuyện nhưng bước ra khỏi cửa là lại đi yêu đương.

Mấy hôm sau, Lục Trình Trình tới thăm Đồ Nhiễm, nói với về bí hiểm:

- Chị, chị có biết không, Tôn Hiểu Bạch sắp đổi tên thành Tôn Tiểu Tam[14] rồi, nó yêu một người đàn ông đã có vợ, giống hệt tính cái bà mẹ sao chổi của nó.

[14] Tiểu tam: chỉ người thứ ba xen vào tình cảm của người khác.

Đồ Nhiễm a một tiếng:

- Sao em biết? Thế chẳng phải nhà em lại nháo nhào lên à?

Lục Trình Trình hừ một tiếng:

- Bố em với mẹ nó còn chưa biết, em nghe lỏm được có lần nó gọi điện cho người đàn ông kia hỏi bao giờ thì ly hôn, còn nói có phải anh ta không nhớ xa con không, gì gì đó, đúng là đê tiện. – Lục Trình Trình cũng xúc động lây, vừa nhắc tới chuyện này đã thấy tức tối. – Người ta có con rồi mà nó còn như thế, em cũng muốn xem xem nó định giở trò gì.

Thấy cô bé tức giận như vậy, Đồ Nhiễm cười:

- Bình tĩnh, bình tĩnh, quan niệm đạo đức là thứ di truyền, em ở đây tức giận, còn nó thì chẳng mất miếng thịt nào.

Lục Trình Trình nghĩ ngợi:

- Vậy thì chưa chắc, anh hai em không giống bố em, anh hai và em vẫn giống mẹ hơn.

Nghe vậy, Đồ Nhiễm bỗng thần người ra, cuối cùng đành mỉm cười. Cô bỗng nhớ tới Tô Mạt, không biết dạo này cô ấy thế nào rồi. Đợi em chồng về, Đồ Nhiễm bèn gọi điện cho Tô Mạt.

Trong điện thoại, con gái Tô Mạt đang khóc, Tô Mạt vừa alô một tiếng đã gầm lên:

- Con còn khóc nữa là mẹ sẽ vứt con cho bố, để xem sau này con sống thế nào.

Con bé ngừng lại một lúc, rồi càng gào to hơn.

Tô Mạt cũng chán không buồn để ý, chán nản nói với Đồ Nhiễm:

- Bây giờ mình chẳng ra hồn người. – Cô ngừng lại một lúc rồi nói nhỏ. – Đồ Nhiễm, mình gặp người phụ nữ đó rồi...

Ấn tượng mà tình mới của Đồng Thụy An đem lại cho Tô Mạt khác hẳn với vẻ hống hách, hung hăng trên điện thoại trước đó.

Cô ta trẻ hơn cô vài tuổi, trang điểm theo kiểu Âu Mỹ, thời thượng, phóng khoáng, hợp mốt, là kiểu khí chất mà Tô Mạt theo đuổi đã lâu.

Trước khi đi, Tô Mạt đã cất công trang điểm cẩn thận, nhưng không phải để cho đẹp hơn, mà là muốn mình trông mạnh mẽ hơn. Nhưng tất cả những gì cô đã dụng tâm chuẩn bị, ví dụ như thái độ quả quyết, ngôn từ sắc bén, thậm chí là cả một cái tát tai như trời giáng mạnh mẽ, đành thếp đã diễn tập trong đầu biết bao lần, đều tan thành mây khói trước mặt con người này.

Câu đầu tiên của tình mới lại là “Xin lỗi”, cô ta xin lỗi Tô Mạt vì cú điện thoại cực kỳ bất lịch sự lần trước. Cô ta nói, khi đó cô ta sốt ruột đến phát điên, bởi vì Đồng Thụy An vừa nói yêu cô ta lại vừa không xa được con, cô ta bị tình yêu của anh ta làm ục mị, quá kích động nên mới nói mình đã có thai.

Sau đó, cô ta kể với Tô Mạt những dằn vặt, hối hận và ăn năn giữa họ, và bao lần họ đã thử chia tay, cuối cùng không ai buông tay ai được. Cô ta nói, cô ta vốn chỉ muốn âm thầm dõi theo hạnh phúc của Đồng Thụy An...

Cô ta khóc hỏi Tô Mạt: “Chị bảo em phải làm sao? Bọn em phải làm sao bây giờ?”

Mọi người xung quanh đều nhìn về phía hai người họ. Tô Mạt bị nước mắt của cô ta làm cho quay cuồng, hoặc có thể nói cô bị những lời kể lể, tự phân tích đầy tội nghiệp mà sâu sắc của cô ta làm cho cảm động, nhất thời không biết phải làm thế nào.

Người phụ nữ đó lại nói: Tình yêu nào có tội tình gì? Hai người yêu nhau nào có tội tình gì? Bọn họ chỉ muốn được ở bên nhau, chỉ một yêu cầu đơn giản như vậy thôi, những người chưa từng trải qua sẽ không hiểu được, chỉ có những người đã từng yêu thật lòng mới có thể thấu hiểu.

Tô Mạt chậm rãi nói:

- Chẳng lẽ là lỗi của tôi? Cô đang nói tôi đang chia rẽ hai người phải không?

Đối phương nói:

- Em không biết, em chỉ biết bây giờ chị khiến cho anh ấy rất đau khổ, cho nên em không thể không tìm chị. Anh ấy thật sự rất đau khổ, xin chị hãy cho anh ấy một con đường sống.

Tô Mạt cười lạnh:

- Ai cho tôi một con đường sống?

Người phụ nữ đó ngừng khóc:

- Tự chị. Khi tình yêu ra đi, chỉ có bản thân mình mới có thể cứu rỗi chính mình, nếu sau này anh ấy không yêu em nữa, chắc chắn em sẽ không bám riết lấy. Em chỉ hy vọng, khi yêu nhau có thể ở bên nhau, nếu không yêu nữa thì dứt khoát buông tay. Dù xuất phát từ bất kỳ nguyên nhân nào, nếu người phụ nữ cứ nhằng nhẵng không buông, dần ông sẽ chỉ càng thêm khinh bỉ họ mà thôi. Em không muốn trở thành một người phụ nữ bị người ta khinh bỉ, em tin chị cũng thế. Chỉ có những người dám yêu dám hận, mới có thể hiểu được ý nghĩa thực sự của tình yêu.

Sau này Tô Mạt hỏi Đồ Nhiễm, sao trên đời này lại có loại người như thế, nói đen thành trắng, rõ ràng làm việc sai trái mà lại còn rao giảng đạo lý, trong mắt bọn họ chỉ có tình yêu và người đàn ông kia, hoàn toàn không có sự tồn tại của những người khác. Vậy đối với họ, nỗi đau của những người bên cạnh có nghĩa lý gì?

Đồ Nhiễm nói, chẳng có nghĩa lý gì, trong mắt họ chỉ có ham muốn cá nhân và thành quả thắng lợi. Tô Mạt, sau này đừng làm chuyện ngốc nghếch như vậy nữa, đừng gặp ả ta nữa, không phải vì cậu không nói lại ả, mà là tiêu chuẩn đạo đức của hai bên không cùng một hệ, thế giới này rộng lớn như vậy, trăm người trăm tính, cậu không thể yêu cầu quan điểm[15] của tất cả mọi người đều giống cậu được, chỉ có cách duy nhất là khiến mình trở nên mạnh mẽ, tâm lý vững vàng, không gì phá vỡ nổi thì mới có thể bảo vệ chính cậu, không bị những kẻ vừa ích kỷ vừa hẹp hòi đó làm tổn thương.

[15] Nguyên văn: Tam quan, tức thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan.

Tô Mạt thở dài, mình hiểu ý cậu, chỉ tiếc là mình không làm được, mình luôn mong tới một ngày anh ta quay đầu lại, lương tâm thức tỉnh, sẽ nhớ tới tình yêu trước kia, sẽ đối xử với mình như trước.

Đồ Nhiễm lắc đầu, mình không bảo cậu phải lập tức ly hôn, nói lui lại một bước, tức là nếu Đồng Thụy An đã có ý ly hôn, thì ít nhất cậu phải chuẩn bị đầy đủ về tâm lý, tiền bạc, vật chất và con cái, chúng ta vẫn còn cơ hội hòa giải, có thể từ từ nghĩ cách, nhưng về tâm lý, cậu không thể để chuyện này làm cậu sụp đổ. Khi gặp nguy hiểm, yêu cầu đầu tiên là phải tự bảo vệ mình, đây là bản năng của con người và động vật. Tô Mạt, cậu không thể vì tình cảm trong quá khứ mà quên đi bản năng này. Cậu phải học cách tự bảo vệ mình trước, sau đó mới có thể bảo vệ con. Đối với những người không cùng quan điểm, mặc cho bọn họ nói gì, làm gì, chỉ cần tâm trí cậu ổn định thì sẽ có thể bốn lạng bạt ngàn cân[16], thần nhiên ứng phó. Nếu có thể làm được như vậy, chứng tỏ cậu đã chín chắn.

[16] Tên một chiêu thức trong Thái cực quyền, ý nói sức mạnh nhỏ vẫn có thể chế ngự sức mạnh lớn hơn.

Tô Mạt nói, đúng vậy, cho dù mình không muốn ly hôn, anh ta cũng chưa chắc đã muốn tiếp tục, lòng người quả thật không thể nào nắm. Mình không biết có thể đạt tới cảnh giới chín chắn mà cậu nói hay không, nhưng cái hồ này, bất luận kết quả tốt xấu thế nào, mình đều phải chịu đựng.

Với suy nghĩ như vậy, Tô Mạt bèn tới gặp vị luật sư trẻ tuổi.

Thời gian này, Lôi Viễn thực sự bận rộn, nghe giọng cô gấp gáp, sốt ruột, anh ta đành phải bỏ thời gian ăn trưa ra để gặp cô, rồi lại phải hối hả đi dự họp. Thế nên chỉ trao đổi vài câu về vấn đề giấy tờ, tài sản sau ly hôn với cô, rồi hẹn vài ngày nữa lại gặp nhau.

Cứ thường xuyên qua lại như thế, mặc dù từ trước tới giờ Tô Mạt chưa hề trả tiền phí nhưng vẫn trở thành khách quen của anh ta.

Lôi Viễn bận rộn hơn nên cũng muốn thoái thác vụ việc của người phụ nữ này, nhưng mỗi lúc nhớ tới vẻ mặt quần bách, bất lực của cô, anh ta lại không đành lòng. Trong mắt anh ta, Tô Mạt là một người phụ nữ yếu đuối hiền lành đau khổ vì tình, anh ta rất sợ một lần nào đó, sự vô tình từ chối của mình sẽ trở thành cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà gây yếu.

Thấy hai người họ gần đây thường xuyên qua lại, đồng nghiệp ở văn phòng hề thấy bóng Tô Mạt là lại nháy mắt với Lôi Viễn, cười hỏi anh ta đổi khẩu vị từ bao giờ, không thích gái trẻ nữa mà chuyển sang tán công bà nội trợ rồi à.

Lôi Viễn có phần bất đắc dĩ, dù thỉnh thoảng lòng trắc ẩn trời dậy, nhưng anh ta cũng sẽ không nảy sinh ý đồ gì với người phụ nữ này. Hôm nay, Tô Mạt lại tới gặp anh ta, tay xách theo một túi hoa quả đúng mùa

và hai tút thuốc Trung Hoa bao cứng.

Trước giờ Lôi Viễn đối xử với mọi người hòa nhã, cũng biết cô có khó khăn về kinh tế nên vội nói:

- Thực ra cô không cần phải khách sáo, tôi cũng có giúp được gì đâu, cứ coi như bạn bè trò chuyện với nhau thôi.

Tô Mạt hơi cúi đầu, lúc nói chuyện với người khác cô luôn để lộ vẻ rụt rè tự nhiên:

- Lần nào cũng quấy rầy làm mất thời gian của anh, tôi thật sự rất ngại.

Lôi Viễn xua tay, bảo cô ngồi xuống, nhiệt tình bày tỏ:

- Chuyện này, nếu thỏa thuận thì chủ yếu phải xem ý tứ của cô và chồng cô, còn nếu phải đưa nhau ra tòa để tranh chấp quyền nuôi con hoặc tài sản sau hôn nhân, tôi sẽ cố gắng giúp hết sức.

Tô Mạt lại nói:

- Hôm nay tôi tới lần cuối cùng, chỉ muốn cảm ơn anh. Anh ta không cần con bé, còn về việc phân chia tài sản, tôi cũng không muốn tranh giành với anh ta.

Lôi Viễn không hiểu:

- Tại sao?

Tô Mạt thoáng ngập ngừng:

- Tôi đã nghĩ rồi, chỉ có một quyển sổ tiết kiệm vài vạn tệ và một căn nhà hiện đang ở là mang tên anh ta thôi. Anh ta muốn cho thì cho, nếu không muốn tôi cũng chẳng muốn mà đòi, nếu không chẳng khác nào trước giờ chỉ chăm chăm nhòm ngó tiền của anh ta, cho nên chuyện này cứ kệ đi, tùy lương tâm anh ta quyết định.

Lần đầu tiên Lôi Viễn tiếp xúc với một người phụ nữ đã kết hôn đơn thuần và cứng nhắc như vậy, anh ta thậm chí đã đến nông nỗi này rồi, hà tất phải lo xem đối phương nghĩ về mình như thế nào, vì thế bèn thăm dò:

- Có phải phía cô cũng có một số nhân tố dẫn đến việc ly hôn không?

Tô Mạt khẽ gật đầu.

Lôi Viễn nghĩ, chẳng nhẽ hai vợ chồng nhà này lại ông ăn chả bà ăn nem?

Tô Mạt lại nói:

- Trước đây anh ta từng nói, từ khi có con, trong mắt tôi không còn anh ta nữa, nói tôi cả ngày lem luốc dầu mỡ, không chịu trang điểm, còn nói tôi chẳng có sở thích gì, chỉ biết quần quanh bếp núc, con cái... Còn nữa, quan hệ giữa tôi và mẹ chồng cũng không tốt, mẹ chồng luôn không ưa tôi, chê tôi ăn nói vụng về, tính cách hướng nội, không biết ăn nói, công việc tầm thường, kiếm được ít tiền. Mới đầu tôi rất khó chịu với những điều này, có cãi lại bố mẹ chồng hai lần, khiến họ không vui, anh ta đứng giữa cũng khó xử, cứ gây gổ như vậy vài lần... Căn nhà bây giờ lại do gia đình họ trả tiền cọc, nếu tôi đòi chia nhà, ai biết họ còn nghĩ thế nào nữa...

Sau chiếc bàn làm việc, Lôi Viễn nghiêm túc nghe cô kể hết, bất giác lắc đầu cười:

- Những điều cô nói đều là suy xét vấn đề từ góc nhìn của người khác, đều là những phán xét chủ quan của người khác đối với cô. Thế còn bản thân cô? Cô cho rằng cô đã làm sai rất nhiều ư?

Tô Mạt ngược mắt nhìn anh ta, tuy trong nụ cười của người đàn ông này phảng phất chút chế giễu, nhưng lại không khiến cô khó chịu.

Cô ngẫm nghĩ:

- Tôi biết anh cảm thấy con người tôi rất buồn cười, bây giờ nghĩ lại, sống trong hoàn cảnh như thế, tôi cũng đã kìm chế rồi, chỉ có điều từ trước tới giờ chưa từng có ai hỏi tôi như anh đã hỏi. Tôi cũng không hiểu, tại sao mọi người lại không ưa tôi đến vậy, tôi luôn hiểu thảo với bố mẹ chồng, khi kết hôn có thể tiết

kiệm được gì đều gắng sức tiết kiệm, không nỡ tiêu thêm của họ nữa quan tiền, không đưa ra bất kỳ yêu cầu gì. Lúc tôi khó khăn nhất, bố mẹ tôi trông con cho tôi, còn mẹ chồng thì mặc kệ, tôi cũng không oán thán nửa lời, ngược lại còn đối xử với họ tốt hơn trước đây. Tôi mua thức ăn, quần áo cho họ, luôn muốn dùng tình cảm đổi lấy tình cảm, hy vọng một ngày nào đó họ sẽ thay đổi suy nghĩ về tôi. Thế nhưng, bất luận tôi làm thế nào, mẹ chồng tôi vẫn bất mãn với tôi... Chuyện này thì cũng thôi đi, chỉ có điều chồng tôi, – cô ghen ngào.- Tôi không trang điểm, là vì tôi không muốn tốn tiền, tôi muốn tiết kiệm tiền mua nhà. Tôi... tận tâm tận lực chăm sóc anh ấy, chăm sóc con của chúng tôi, tôi hy vọng anh ấy có thể thành thoi học hành và làm việc, tôi gần như không có thời gian dành cho riêng mình, bao nhiêu năm nay... tôi một lòng một dạ yêu anh ấy...

Chưa nói hết lời, cô đã khóc không thành tiếng.

Theo thói quen, Lôi Viễn đưa hộp giấy ăn ra, đợi cô lau nước mắt xong mới dịu dàng lên tiếng:

- Cho nên cô đã làm rất tốt rồi. – Anh ta bước tới, dựa vào bàn, nói rành mạch từng câu từng chữ. – Nếu ngay cả bản thân cô cũng không nhìn thấy được những ưu điểm và ý nghĩa của mình thì người khác làm sao có thể thừa nhận giá trị của cô.

Nghe vậy, Tô Mạt mở to mắt nhìn anh ta.

Lôi Viễn cười cười:

- Ví dụ nhé, ví như chuyện sinh con, chuyện này cô có quyền phát ngôn. Tôi là đàn ông, không hiểu được, chỉ nghe nói là rất đau đớn, phải dạo một vòng quanh Quỷ môn quan. Quá trình này vừa dài dằng dặc lại vừa đau đớn, nhưng cô không thể sinh được nữa chừng rồi nói, không được rồi, đau chết đi được, tôi không sinh nữa, cho nên lại nhét đứa trẻ vào trong bụng?

Về mặt anh ta trông rất khôi hài, Tô Mạt bắt giác bị anh ta chọc cho phì cười.

Anh ta lại không cười, cúi đầu hỏi cô:

- Ban đầu cô chắc chắn cũng không từ bỏ như thế, đúng không?

Cô khẽ gật đầu.

Tay anh ta vỗ nhẹ lên mép bàn:

- Cho nên, đừng tự coi rẻ mình, đừng dễ dàng từ bỏ.

Sau này, khi gọi điện tán gẫu với Lục Trình Vũ, Lôi Viễn nói:

- Cái cô bạn gì của vợ cậu ấy, không phải cần luật sư, mà là cần bác sĩ tâm lý. – Anh ta lại nói. – Tôi cảm thấy cô ta rất giống một người, rất đơn thuần, lại nặng tình, khá yếu đuối trong tình cảm, cậu có biết tôi đang nói đến ai không?

Bệnh cảm của Lục Trình Vũ còn chưa khỏi hẳn, chỉ mới đỡ hơn một chút, giờ lại hơi nhức đầu, anh đưa tay xoa ấn đường, hỏi người kia:

- Cậu lại muốn nói gì nữa đây?

Lôi Viễn nói:

- Đám cưới của Lý Sơ Hạ hủy rồi, cậu có biết không?

Lục Trình Vũ hỏi thẳng:

- Biết rồi thì làm sao/

Lôi Viễn cười:

- Cậu đó, lại giả vờ bình thản, cậu chính là một tên Dương Quá, gặp phải Dương Quá lỗ cả đời[17].

[1]Dương Quá là nhân vật nam chính trong tiểu thuyết Thần điêu hiệp lữ của nhà văn Kim Dung. Câu nói “Nhất kiến Dương Quá ngộ chung thân” là của nhà văn Lâm Yển Ni, ý nói những người thiếu nữ đã từng

gặp Dương Quá đều lừa dối cả đời, vì họ đem lòng yêu thương anh ta nhưng trong lòng anh ta chỉ có một mình hình bóng Tiểu Long Nữ

Lục Trình Vũ nói:

- Nếu không thì tôi có thể làm gì, người này mang bầu thì tôi cưới, người kia không quên được tình cũ thì tôi lại phải ly hôn đến cứu vớt sao? Tôi là thuốc giải vạn năng hay là chúa cứu thế?

Lôi Viễn cười ngặt nghẽo:

- Thằng ranh này lại đắc ý rồi, cậu không phải là thuốc giải mà là thạch tín, cậu không phải Jesus mà là Peter, Peter ba lần chối Chúa[18], bởi vì ông ta hồ đồ.

[18] Thánh Peter là tông đồ trưởng trong mười hai tông đồ của Chúa Jesus. Trong cuộc tử nạn của Chúa Jesus, mặc dù Peter đã cam đoan sẽ không bỏ rơi Chúa dù các đồng bạn đều tháo chạy, nhưng đến khi Chúa bị bắt, Peter lại chối bỏ mối quan hệ với Chúa tới ba lần.

Lục Trình Vũ nói:

- Không phải hồ đồ, mà là không có nguyên tắc. – Ngừng lại một lúc, anh lại nói. – Có chuyện này cậu phải chúc mừng tôi, vợ tôi lại có rồi.

6. Chương 6: Anh Không Phải Là Thuốc Giải, Anh Là Thạch Tín

Cuối tuần, Đồ Nhiễm và Chu Tiểu Toàn cùng đi dạo phố. Đồ Nhiễm muốn mua mấy bộ quần áo bầu.

Đồ đắt thì không nở bỏ tiền, đồ rẻ thì không vừa mắt, đều không vừa ý. Quay đi quay lại, không tìm chế được lại muốn đi xem đồ em bé. Qua khu đồ nam ở tầng bốn, cô lại theo thói quen đưa mắt liếc qua quầy sơ mi, cà vạt, bỗng thấy một bộ mùa đông nhãn hiệu châu Âu đang giảm giá. Cô không thêm suy nghĩ, kéo luôn Chu Tiểu Toàn chen vào đám đông.

Một chiếc áo khoác lông vũ cổ đứng màu ghi sẫm trông rất vừa mắt, bên cạnh cũng có người muốn mua, Đồ Nhiễm vội túm chặt không buông, nhìn giá tiền: 2.999 đồng.

Đồ Nhiễm hỏi Chu Tiểu Toàn:

- Ba nghìn tệ giảm 35% thì là bao nhiêu? Mua ba trăm tặng tám mươi... Mình còn có thể dùng chỗ tiền đó mua mấy bộ quần áo được không?

Cô gái bán hàng liếc cô:

- Đây là giá sau khi đã giảm. Nhãn hàng này của bọn em khi khuyến mãi không được tham dự các chương trình khác.

Đồ Nhiễm hoảng hồn, nhìn kỹ lại nhãn hiệu, quả nhiên ở một góc khuất nẻo của cái mác giấy có một dòng chữ nhỏ xíu in một con số bốn đơn vị khác.

Cô bán hàng hỏi:

- Người cao bao nhiêu? Béo hay gầy ạ?

Đồ Nhiễm nói:

- Cao 1m83, nặng 78 cân, – Cô lại nghĩ, dạo này anh bị ốm, có lẽ sẽ gầy đi một ít.

Chu Tiểu Toàn cười:

- Nhớ kỹ thế.

Cô bán hàng nói:

- Mặc cỡ này vừa đẹp, to hơn tí nữa cũng lấy cỡ này thôi, chị có mua không? Nếu mua thì để em gói lại.

Nhìn giá tiền mà lòng Đồ Nhiễm đau như cắt, do dự chưa quyết, đáng ghét cái bà cô Chu Tiểu Toàn kia cứ đứng bên cạnh giục giã:

- Mua đi, mua đi, ông xã nhà cậu mặc vào chắc chắn là đẹp lắm.

Cô bán hàng cũng nói:

- Đúng thế, đúng thế.

Đồ Nhiễm liếc cô ta:

Cô gái trẻ cười:

- Nghe số đo đã biết thân hình tiêu chuẩn rồi, người đẹp mặc vào càng thêm đẹp.

Bất luận là kiểu dáng, chất lượng hay chất liệu của chiếc áo này đều thuộc loại thượng hạng, Đồ Nhiễm cầm trên tay không nỡ bỏ xuống, hơn nữa quần áo mùa đông của Lục Trình Vũ không nhiều, mấy bộ tốt một chút đều mua trước khi ra nước ngoài. Bình thường anh vốn dĩ không chú ý đến mấy chuyện này, về cơ bản đều là cô đưa gì thì anh mặc nấy, toàn bộ đều do một tay cô sắp xếp.

Cô nghĩ một lát, cắn răng nói:

- Phiền cô gói lại giùm, quẹt thẻ.

Chu Tiểu Toàn nói:

- Người kết hôn rồi đúng là có khác, lúc nào cũng nghĩ cho người khác trước rồi mới đến mình.

Đồ Nhiễm cũng cảm thấy ảm ức:

- Nhất thời kích động, đi tong nửa tháng lương.

Cô xách túi đồ, không còn tâm trạng đi dạo tiếp, đắn đo mãi không biết có cần về căn nhà nhỏ xem tình hình thế nào không.

Mấy hôm nay thỉnh thoảng anh sẽ gọi điện cho cô, cả hai chưa từng gặp nhau, cũng không biết bây giờ anh thế nào.

Đồ Nhiễm chào Chu Tiểu Toàn, sau đó chậm rãi đi về phía nhà mình, đi qua siêu thị ở góc đường, cô lại vào mua đồ ăn. Vào tiểu khu, cô ngẩng đầu lên nhìn cánh cửa sổ khép chặt, rèm cửa cũng hạ xuống, nhất định là không có ai ở nhà. Lòng cô thoáng nhẹ nhõm, nhưng lại có phần hụt hẫng.

Vừa bước vào nhà, cô lập tức muốn tắm xông vì bãi chiến trường ngổn ngang trước mắt, nhất thời phiền muộn. Trong nhà khác xa hoàn toàn so với lúc cô đi, người kia không biết đã bao lâu rồi không dọn dẹp nhà cửa nữa.

Cô đặt đồ trong tay xuống, treo bộ đồ mới mua vào trong tủ quần áo, rồi bắt đầu tất bật: giặt quần áo, hút bụi, thay ga gối, cắt tỉa cây cối, thay nước cho bể cá. Chú cá kia vẫn còn sống, đúng là kỳ tích. Trong bếp thì khá hơn một chút, không có dầu mỡ, lúc cô đi thế nào giờ vẫn thế, ngoài một đồng bát đĩa và ly thủy tinh chất đống trong bồn rửa, và một đồng mì ăn liền, bánh mì chất trên bàn bếp.

Xong xuôi mọi việc, căn nhà như mang một bộ mặt khác, nhưng người lại vô cùng mệt mỏi.

Hiện giờ cô đã mang thai được gần mười hai tuần, người càng ngày càng dễ mệt mỏi hơn, hơi vận động một chút là thấy tim đập chân run. May mà lần này đi khám thai được gặp một bác sĩ tốt, vừa kiên nhẫn lại vừa có đạo đức nghề nghiệp, mấy lần kiểm tra tình hình đều ổn, khiến cô yên tâm được phần nào.

Thấy đã quá trưa, cô muốn đi làm món gì ăn, vừa xoay người lại thấy eo mỗi nhừ, bụng dưới hình như hơi trướng. Cô lại hơi căng thẳng, vội ngồi lên sofa nghỉ ngơi. Một lúc sau thấy đỡ hơn, cô chậm chậm đứng dậy đi rửa tay, vào bếp vớt hết mì ăn liền vào thùng rác, bắt đầu nhào bột, băm nhân, gói sủi cảo.

Cô cố gắng gói nhiều một chút, dành phần cho bữa trưa và bữa tối, phần còn lại cô đóng gói vào mấy cái túi nhựa đựng thực phẩm rồi đặt vào ngăn đá tủ lạnh, tất bật đến tận hai, ba giờ chiều mới vội vàng hấp

tạm mấy cái sủi cỏ để ăn. Cuối cùng, người ngựa tả tơi, nằm vật trên sofa, thầm nghĩ dù sao vẫn còn sớm, sáu giờ anh mới tan làm, hay là mình ngủ một lát, đến khoảng năm giờ về cũng chưa muộn.

Sau đó cô lại miên man nghĩ về nàng tiên ốc, chỉ là một cô gái ngốc nghếch giúp chàng trai nghèo làm việc nhà, làm xong còn không muốn ai biết, cuối cùng bị người ta tìm cách vạch trần, chàng chai mừng rỡ như điên, cô gái then thùng bối rối, người có tình rồi cũng thành thân thuộc, mọi người đều vui. Câu chuyện bắt nguồn từ Sưu thần hậu ký[1], kết cục nguyên bản vốn không có đoạn nam hoan nữ ái, mà là câu chuyện trong sáng về lòng chăm chỉ và chí tiến thủ, chỉ tiếc đã bị hậu nhân biến tấu cho đậm mùi tình ái.

[1] Phần tiếp theo của Sưu thần ký, đây là tác phẩm tiêu biểu của thể loại tiểu thuyết chí quái cổ đại, chiếm vị trí trọng yếu trong lịch sử văn học Trung Quốc.

Đồ Nhiễm vừa ngủ gật vừa nghĩ: Lần này nếu sinh con gái, nhất định không cho nó tiếp xúc với mấy loại văn hoá đồi trụy này.

Bởi vì một là, đàn ông tuyệt đối không thể chiều chuộng, hai là, tình yêu cũng không phải cứ hy sinh bản thân là sẽ được báo đáp. Nếu anh ta không yêu bạn, cho dù có bị bạn làm cho cảm động cả ngàn vạn lần cũng sẽ không yêu; nếu anh ta vừa không yêu bạn lại vừa muốn dùng hôn nhân để báo đáp, vậy thì hoặc là do anh ta nhất thời đa cảm, hoặc là điều kiện của anh ta quá tệ, ngoài bạn ra không còn sự lựa chọn nào khác.

Ba là, tình yêu và hôn nhân rõ ràng là hai chuyện khác nhau.

Không biết là qua bao lâu, cô vâng vát tỉnh dậy, như ngủ mà cũng như không, nghe thấy có người đi vào nhà, tiếng chìa khoá đặt lạch cạch lên bàn, tiếng bước chân vòng qua vòng lại, như thật lại như mơ. Một lát sau, người cô được phủ một chiếc chăn mỏng, cô vô thức đưa tay ra sờ, quả nhiên túm được một góc chăn, bèn giật mình tỉnh giấc.

Ngoài cửa sổ, ráng chiều rực rỡ.

Lục Trình Vũ đang đứng trước sofa cúi đầu nhìn cô, sau lưng anh là những tia nắng chiều sót lại vẫn còn nguyên vẻ huy hoàng, anh đứng trong ánh sáng nên cô không nhìn rõ được vẻ mặt anh. Tay anh cầm một cái túi giấy màu da bò to bằng quyển sách, căng phồng, không biết bên trong đựng gì.

Họ gần như đồng thanh lên tiếng, Lục Trình Vũ nói:

- Tỉnh rồi à? Ngủ mà chẳng chịu đắp chăn gì cả, cẩn thận kéo nhiễm lạnh.

Cô hỏi:

- Sao về sớm thế?

Anh nói:

- Không sớm, gần sáu giờ rồi.

Cô ngáp ngừng một lát rồi hỏi anh:

- Bệnh cảm đỡ hơn chưa?

- Ủ, nằm nhà mấy hôm, hôm nay mới đi làm. – Anh nghĩ một lát. – Vẫn còn hơi ho, đang định ngày mai tới thăm em.

Đồ Nhiễm ở một tiếng, nhìn đồng hồ treo tường, nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ, nhìn bể cá bằng sứ Thanh Hoa trên bàn, cuối cùng nhìn thấy chiếc túi giấy da bò trên tay anh. Chiếc túi không cài nắp, món đồ bên trong hơi nhô lên một góc, hình như là sổ sách, bìa cứng gì đó, ở mép thấp thoáng hoa văn cầu kỳ, trang nhã. Cô liếc một cái rồi nói tiếp.

- Công việc bạn quá thì không cần phải chạy đi chạy lại, mệt mỏi tích lại dễ ốm lắm.

- Không phải, bị lây ở bệnh viện. Hay là em dọn về đây? Nhưng ở đây xa chỗ làm của em quá, lái xe đi anh lại không yên tâm, cho nên cứ để anh chạy đi chạy lại, cũng chỉ hơn nửa năm thôi. – Anh nhắc nhắc cái túi trong tay, vừa nói vừa đi vào phòng ngủ, đặt chiếc túi lên tầng trên cùng của giá sách.

Cô đứng dậy, lê dép vào phòng vệ sinh rửa sang lại đầu tóc:

- Gọi điện là được rồi, không cần phải chạy cả hai bên đầu. Anh sang đó, em lại phải nấu thêm một phần cơm.

Lục Trình Vũ cầm mấy bộ quần áo thay ra bước tới, ngó vào nhìn thấy sủi cảo đã nấu xong xuôi đặt trên bàn bếp thì không đặt quần áo xuống nữa mà bước tới, cầm đũa ăn mấy cái rồi hỏi cô:

- Em làm đây à?

Cô nói:

- Còn một ít nữa trong ngăn đá tủ lạnh, sau này đi làm về anh đun lên mà ăn, đừng ăn mì ăn liền mãi.

Lục Trình Vũ gạt đầu, nhận xét:

- Nhân hơi nhạt, ít thịt nhiều rau, bánh sủi cảo cũng bé hơn, nấu hơi kỹ...

Cô ngoảnh đầu nhìn anh:

- Anh ăn mấy cái rồi, em hạ độ trong ấy đấy, anh mà cần nhằn thêm một chữ nữa là chết tươi đấy.

Anh cười cười, vẫn ăn từng miếng to, không nói gì nữa.

Đồ Nhiễm cầm túi ra mở cửa, thấy người ở phía sau bước tới giữ tay cô lại:

- Đi đâu thế? Nói mấy câu mà đã giận rồi.

Cô nói:

- Em về nhà.

Anh cầm tay cô khẽ chạm bụng cô:

- Em hại anh nói nhiều chữ như thế, không sợ con phải mò còi từ trong bụng mẹ sao?

Đồ Nhiễm muốn đá anh một cái mà không được, lại nghe thấy anh nói:

- Đừng đi mà!

Ba từ này khiến tim cô run rẩy từng hồi, cô ngược mắt nhìn anh, nhưng muốn né tránh ánh mắt anh, cuối cùng đành nhìn vào sống mũi.

Anh nói:

- Bố bảo tối nay chúng ta nhất định phải tới ăn cơm, em đến đúng lúc lắm, nếu không anh lại phải qua đón em.

- Ồ. – Cô khẽ đẩy tay anh ra. – Anh còn phải đi tắm mà? Vậy thì mau lên, em không muốn về muộn quá.

Ông Lục đặt một phòng VIP ở Lục Hợp Yến, hẹn sáu rưỡi chiều.

Lục Trình Vũ rất thông dong, tắm rửa, cạo râu, thay quần áo, trước lúc đi còn ăn thêm mấy cái sủi cảo, hai người rề rà đến gần bảy giờ tối mới tới nơi. Lúc tới, chỉ có ông Lục, Tôn Huệ Quốc và Lục Trình Trình ngồi trong căn phòng rộng rãi.

Ông già cười với Lục Trình Vũ:

- Cao giá quá nhỉ, bố đây muốn gọi con ra ăn cơm còn phải đợi đối meo cả bụng.

Anh đáp:

- Đói thì ăn trước, đợi làm gì.

Bà Tôn Huệ Quốc cười híp mắt nhìn cậu cả nhà họ Lục:

- Phải đợi chứ, phải đợi chứ, mọi người biết con bận, cũng hiềm khi có cơ hội ngồi với nhau.

Bình thường, nếu Đồ Nhiễm đến nhà họ Lục một mình, bà ta đâu có tử tế như vậy, mấy chuyện như ăn cơm hay tiếp đãi bà ta chưa bao giờ thêm để ý, cùng lắm là gật đầu chào cô con dâu trên danh nghĩa một câu rồi bỏ đi, nếu rảnh rỗi thì xĩa xối cô mấy câu. Đồ Nhiễm hoặc chán chả buồn để ý, hoặc đập lại ngay, khiến bà ta tức tối nhảy dựng lên.

Bây giờ, bà ta lại tỏ ra khác hẳn lúc thường, nhìn họ bằng vẻ mặt hiền hoà, nhã nhặn.

Thấy hai bên đều nể mặt nhau, hoà bình, tử tế, ông Lục thầm vui trong lòng:

- Lát nữa Hiểu Bạch dẫn bạn nó đến, mọi người làm quen một chút. Nghe nói anh chàng đó cũng khá lắm, làm IT, giờ lại đang học tiến sĩ. Mấy đứa thanh niên bọn con chắc sẽ có nhiều chuyện để nói.

Lục Trình Trình và Đồ Nhiễm đưa mắt nhìn nhau, nghe thấy ông Lục hỏi bà Tôn Huệ Quốc:

- Sao con bé vẫn chưa tới?

Bà ta vội nói:

- Bọn nó đi từ trường Hoa Công[2] tới, chắc chắn phải muộn một chút.

[2] Tên gọi tắt của Trường Đại học Kỹ thuật Nam Hoa, Quảng Châu, Trung Quốc.

Đang nói thì thấy nhân viên phục vụ đẩy cửa dẫn hai người bước vào, người đi đầu đương nhiên là Tôn Hiểu Bạch, vẫn vẻ chải chuốt của người có tiền, trang điểm cẩn thận, hiện đại. Nhìn con gái mà bà Tôn Huệ Quốc cười không khép miệng lại được, càng ngắm càng yêu, vội kéo chiếc ghế bên cạnh gọi cô ta tới ngồi.

Theo sau Tôn Hiểu Bạch là một người đàn ông trẻ, cao gầy, trắng trẻo, cử chỉ nho nhã, hai người họ đứng cạnh nhau trông rất đẹp đôi.

Nhìn thấy người đàn ông đó, Đồ Nhiễm lại bàng hoàng, sửng sốt.

Tôn Hiểu Bạch kéo người đàn ông đó ra giới thiệu.

- Mẹ, chú Lục, đây là người con đã kể, Đồng Thụy An.

Đồng Thụy An ra dáng nhân tài, trông thật thà, đáng tin cậy, riêng vẻ ngoài rất hợp ý các bậc phụ huynh, bà Tôn Huệ Quốc vừa nhìn đã thấy vui trong lòng. Bà ta ngoảnh sang nhìn Lục Trình Vũ, có ý so sánh hai người với nhau, thấy cả hai cùng ngang ngửa, nhất thời mặt mày rạng rỡ.

Đồng Thụy An ngồi xuống cạnh Tôn Hiểu Bạch, bên trái là Lục Trình Vũ, đang ngẩng đầu định trò chuyện vài câu thì thấy ngay Đồ Nhiễm ngồi cạnh.

Anh ta lập tức mím chặt môi, không nói lời nào.

Thất mặt anh ta không đổi sắc, Đồ Nhiễm thầm nhủ không ngờ gã này cũng điềm tĩnh ra trò, người lòng dạ thâm sâu như vậy, thảo nào Tô Mạt không nắm bắt được? Nhớ lại chuyện của Tô Mạt, cô thấy bức bối, liền nhìn Đồng Thụy An cười.

Nụ cười này, khiến bà Tôn Huệ Quốc và Tôn Hiểu Bạch lập tức cảm thấy có thâm ý khác.

Tôn Hiểu Bạch nhìn sang bạn trai, Đồng Thụy An lại lảng tránh ánh mắt cô ta.

Ông Lục bảo Trình Trình rót rượu ấy người trẻ tuổi, Tôn Huệ Quốc nhân cơ hội này chỉ vào Lục Trình Vũ, nói với Đồng Thụy An.

- Đây là cậu cả nhà chúng tôi, tuổi của hai cậu cũng xấp xỉ nhau.

Đồng Thụy An vội khẽ chạm ly với Lục Trình Vũ, cả hai gật đầu chào hỏi. Bà Tôn Huệ Quốc lại chỉ vào Đồ Nhiễm:

- Đây là vợ cậu ấy.

Lần này Đồng Thụy An không trốn tránh được nữa, đành phải gật đầu cười với Đồ Nhiễm.

Bà Tôn Huệ Quốc cũng cười:

- Cô trông hai đứa như quen nhau rồi, hồi xưa đã từng gặp rồi hả?

Đồng Thụy An đành đáp:

- Vâng, cháu và Đồ Nhiễm hồi trước học cùng trường đại học.

Anh ta vừa dứt lời, mặt Tôn Hiểu Bạch thoáng biến sắc, Lục Trình Trình quay sang nhìn Đồ Nhiễm, ông Lục lại cười nói:

- Trùng hợp thật, hoá ra là người quen, vậy thì càng dễ nói chuyện rồi.

Đồ Nhiễm cũng cười:

- Vâng ạ, Đồng sư huynh trước đây học rất giỏi, năm nào cũng được học bổng loại một của khoa, tốt nghiệp xong là ở lại trường học nghiên cứu sinh luôn...

Nghe vậy bà Tôn Huệ Quốc thấy thật hả lòng hả dạ, nhất thời quên mất sự chán ghét giữa đôi bên, chỉ mãi tít mắt cười nhìn cô.

Đồ Nhiễm liếc nhìn hai mẹ con nhà họ, nói tiếp:

- Học nghiên cứu sinh xong chẳng bao lâu thì kết hôn, kết hôn xong là có con liền, là nhân vật truyền kỳ có hiệu suất làm việc cao nhất trong khoa của bọn con đấy ạ.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không khí như ngưng lại.

Bà Tôn Huệ Quốc nhìn Đồ Nhiễm bằng vẻ mặt kỳ quái, rất lâu không nói tiếng nào. Không biết ai bỗng lấy chiếc đĩa bạc gỗ “keng” một tiếng lạnh lạnh vào bát, như một chiếc kim thanh mảnh chọc thủng một quả bóng đang không ngừng phình lên.

- Nói như thế nghĩa là sao? Bà ta quay sang nhìn con gái. – Nói cho rõ ràng ra xem nào!

Tôn Hiểu Bạch mím môi, mặt sa sầm, nửa thân người như giấu trong bóng bà Tôn Huệ Quốc.

Bà Tôn Huệ Quốc nhìn cô ta bằng ánh mắt trống rỗng, cổ nén giận:

- Con tìm người như thế nào chẳng được, sao lại tìm cái loại rở rã cạp lại lằng nhằng con cái thế này? – Giọng bà ta vút lên. – Với điều kiện của con, tìm người thế nào mà chẳng được?

Nhân viên phục vụ khê đẩy cửa để đưa thức ăn vào; thấy ồn ào liền ngừng hai giây rồi vội vã khép cửa lại.

Không ai lên tiếng.

Bà Tôn Huệ Quốc vút toẹt cái đĩa trong tay lên bàn, ôm vai dựa vào lưng ghế:

- Mấy người hôm nay nói rõ ràng cho tôi...

Tôn Hiểu Bạch bỗng bật cười.

Tôn Huệ Quốc quay sang nhìn cô ta.

Cô ta lại cười, nói rành mạch từng chữ:

- Đồng Thụy An không phải là rở rã cạp lại, đợi anh ấy ly hôn xong rồi đăng ký kết hôn lần nữa thì mới tính là tái hôn.

Bà Tôn Huệ Quốc ngổn ngang dậy nhìn cô ta.

Tôn Hiểu Bạch thông thả:

- Sống sót mà làm gì, mẹ và chú chẳng phải lúc đầu cũng như vậy sao, cũng con anh con tôi, bản thân mình cũng rở rã cạp lại còn chê người khác.

Ông Lục khê húng hắng ho, bực bội trong lòng muốn nói gì đó, nhưng lại không tiện can dự nhiều. Đối phương là con riêng của vợ, lại sống cùng sau khi đã trưởng thành, đã hiểu chuyện, giữa ông và con bé ấy vô cùng xa lạ. Mấy chuyện lằng nhằng của đám con anh con tôi của các đôi vợ chồng chấp vá giữa chừng cũng giống như cọ sát chính trị giữa các nước láng giềng, vừa mập mờ vừa nhạy cảm, nói nhỏ thì nhỏ, nói lớn thì lớn, bảo nặng thì nặng, bảo nhẹ thì nhẹ, xử lý không tốt lại thành ra ôm rơm rậm bụng.

- Con đừng nói lung tung, đây hoàn toàn là hai chuyện khác nhau. – Bà Tôn Huệ Quốc khó khăn lắm mới tiêu hoá được chuyện này. – Tôn Hiểu Bạch, mẹ nói cho con biết, chuyện này không thể làm càn được đâu. – Bà ta lườm Đồng Thụy An một cái sắc lẹm. – Con nói thật ẹ nghe, có phải con bị người ta lừa không...

Tôn Hiểu Bạch ngắt lời bà ta:

- Lừa cái gì mà lừa, con nói ẹ hay. – Cô ta chỉ tay về phía Đồ Nhiễm. – Tôi nói ấy người hay, đừng mong nhân dịp này mà cười nhạo tôi, tôi và người đàn ông này, Đồng Thụy An, chúng tôi yêu thương lẫn nhau, muốn ở bên nhau đấy thì đã sao, mắc gì đến các người, định vùi dập tôi bằng chuyện này á, không có cửa đâu. Tôi không trộm cướp, chẳng qua là có người đàn ông thích tôi, chẳng may anh ấy từng kết hôn, chẳng may anh ấy không yêu vợ, cho nên anh ấy muốn ly hôn, chuyện này thì có khác gì ly hôn vì không hợp nhau? Bao nhiêu người ly hôn đấy, có thấy mấy người đi dấn vặt họ đâu, sao lại cứ nhắm vào tôi. Pháp luật quy định không cho phép ly hôn à? Pháp luật quy định không cho phép đàn ông yêu người khác lại từ đâu à, nếu đúng pháp luật quy định như thế thật, thì chẳng còn chút nhân tính nào!

Lời lẽ mềm mại, khí thế bùng bùng, từng câu từng chữ rành rọt như thể dưới gầm trời này không còn ai nhanh nhẹn, tài giỏi bằng ta.

Lục Trình Trình bỗng lí nhí xen vào một câu:

- Nhưng... người ta có con rồi... cô làm thế là hơi thiếu đạo đức.

Tôn Hiểu Bạch cười xì:

- Hôn nhân không tình yêu mới là cuộc hôn nhân không có đạo đức! Tôi và Đồng Thụy An có nền tảng tình cảm, chúng tôi đều chung thủy với tình cảm của chính mình, tình cảm mới là nền tảng của tình người, như thế cũng sai à? – Cô ta liếc nhanh sang phía Đồ Nhiễm. – Chẳng lẽ tôi phải sống như một số người, thấy nhà người ta có tiền có cửa, bèn trăm phương ngàn kế làm cho bụng mình to ra, chưa cưới đã chứa, trước khi cưới thì chưa từng gặp mặt, cứ thế vác bụng đến, chỉ nhằm nhe dùm hôn nhân để đổi lấy lợi ích kinh tế, thế mới là đạo đức chắc?

Lục Trình Trình nhất thời nghẹn họng, chỉ biết đưa mắt nhìn bà chị dâu ngồi bên cạnh mình.

Đồ Nhiễm nói với cô bé:

- Ăn đi, ăn đi, nguội hết rồi.

Lúc trước cô chỉ nói vài câu mà đã dấy lên một cuộc chiến, cũng thấy phần nào hả dạ, dù sao mục đích đã đạt được, người khác muốn nói gì cũng mặc. Nhưng vừa ngước mắt lên, đã thấy ông Lục đắm chiêu quan sát mình.

Đang lúc suy nghĩ, lại thấy có người lên tiếng.

Lục Trình Vũ có lẽ thấy nhàm chán, không biết đã châm thuốc từ lúc nào. Lúc nói, anh uể oải ngả người trên lưng ghế, gậy tàn thuốc vào cái gạt tàn bằng pha lê, động tác thờ ơ, hờ hững.

Anh nhìn Tôn Hiểu Bạch:

- Không thể nói như thế được. Khi phụ nữ cân nhắc việc kết hôn, chuyện tình cảm là quan trọng, hoàn cảnh gia đình đối phương cũng quan trọng, không thể không nắm rõ cái gì, đến đối phương là người thế nào cũng không biết, nóng đầu lên là bỏ nhào vào, quá ư vô đoán. Thời gian dài sẽ biết ngay, tình cảm mãnh liệt và hôn nhân là hai chuyện khác nhau. Như chuyện của tôi và Đồ Nhiễm. – Anh khẽ hắng giọng. – Bọn tôi quen nhau gần mười năm, thấu hiểu lẫn nhau, có, ừ, nền tảng tình cảm vững chắc. Trước khi hết hôn, ngoài yếu tố tình cảm, chúng tôi cũng đã cân nhắc tới mọi phương diện của đối phương, bao gồm điều kiện gia đình và phẩm chất, cũng như thói quen cá nhân, và cả tính cách hai bên có phù hợp không, vân vân, chúng tôi đều cảm thấy đối phương là người phù hợp với mình, nên mới quyết định chung sống. Chuyện cả đời người, vẫn nên suy xét cho rõ ràng, không thể vội vã được.

Bà Tôn Huệ Quốc vội tiếp lời:

- Nghe xem, anh trai cũng nói vậy...

Tôn Hiểu Bạch cười lạnh:

- Ra vẻ đạo mạo, ngoài mặt nói thì nghe hay lắm, bên trong lại giấu ngấm dây dưa với bạn gái cũ? – Cô ta đưa mắt sang phía Đồ Nhiễm. – Ờ, đây không phải là chúng tôi nói đâu nhé, lúc bọn họ ở bên nhau bị chú Lục bắt gặp, chú Lục về kể ẹ tôi nghe. Con còn chưa ra đời mà anh ta chẳng chơi bởi bên ngoài đấy thôi...

Ông Lục vội chặc lưỡi mấy cái:

- Con cái trong nhà cả, nói lung tung gì thế, đã bảo là hiểu lầm, hiểu lầm thôi. Không so anh trai con với người khác được, nhân phẩm nó rất đàng hoàng.

Đồ Nhiễm cười cười, sau đó lại nói rất nghiêm túc:

- Đồ ăn thì ăn linh tinh được, chứ nói năng đừng có hàm hồ, người trong nhà có thể không tính toán, nhưng ra ngoài nói thế thì người ta không nhin cho đâu. Chồng chị tính tình thế nào, chị không dám nói có thể hiểu được bằng bố, nhưng chắc chắn rõ hơn em, nếu không phải là chấm nhân phẩm của anh ấy, thì hồi trước chị lấy anh ấy làm gì? Về mặt này, chị tuyệt đối tin tưởng anh ấy. Đừng tưởng mình gặp được người đàn ông thượng hạng rồi thì cho rằng trên thế gian này đàn ông đều như vậy, như thế là vợ dũa cả nắm có biết không hả? Tính tình trẻ con, đừng để bị người ta lừa mà vẫn còn giúp họ đếm tiền.

Tôn Hiểu Bạch hừ một tiếng:

- Đạo đức giả. – Cô ta quẳng chiếc khăn ăn xuống, đứng dậy nói với Đồng Thụy An. – Mấy cái người gì thế này, ăn bữa cơm cũng không yên, chúng ta đi.

Đồng Thụy An vẫn luôn cúi gằm đầu ngồi yên nơi đó, nghe vậy liếc liếc nhìn bà Tôn Huệ Quốc, thấy mặt bà ta nặng trịch, lúc này anh ta mới lễ mễ đứng lên, vẻ mặt không còn thân thiết như trước nữa mà lạnh tanh như băng, chỉ phảng phất thêm nét đứng mực, cũng không nhìn ra ý tứ gì khác.

Bà Tôn Huệ Quốc cuống lên, đầu dễ dàng bỏ qua như thế, bèn kéo tay con gái lại không cho đi, nhất quyết phải giả quyết xong chuyện này mới yên lòng. Hai mẹ con cứ giằng co, lời qua tiếng lại, ông Lục đứng sau lưng vợ vừa can vừa khuyên giải Tôn Hiểu Bạch, Đồng Thụy An thì đứng bên cạnh bạn gái, thân mình còn chưa lo nổi, chỉ lí nhí biện minh vài câu.

Xem trò vui được mấy phút, thấy mất hứng, Lục Trình Vũ bèn nói với Đồ Nhiễm:

- Lộn xà lộn xộn, mình về trước đi.

Đồ Nhiễm vậy Lục Trình Trình:

- Đi thôi, đi thôi!

Cả ba ra khỏi phòng, xuống dưới sảnh, Trình Trình trẻ môi:

- Chưa ăn được gì cả, em vẫn đói.

Đồ Nhiễm liếc Lục Trình Vũ:

- Bảo anh em mời.

Cô bé vỗ tay:

- Hay quá!

Lúc nhìn sang anh trai, cô bé lại ngập ngừng không nói. Cô bé không giỏi thân mật với người khác, huống hồ trong mắt cô bé, những lúc Lục Trình Vũ nghiêm nghị rất nhiều, còn những lúc cùng nhau cười đùa lại cực ít, tuy trong lòng mừng rỡ, nhưng nhất thời cũng không biết phải nói gì.

Đồ Nhiễm lườm Lục Trình Vũ:

- Trước mặt em gái ruột mà mặt mũi cũng sầm sì, ra vẻ ta đây, vui lắm sao? – Sau đó lại cười nói với cô em chồng. – Em cứ níu tay anh ấy mà làm nũng, chắc chắn anh ấy sẽ đồng ý, anh trai em thích nhất trò này của đám con gái đấy.

Lục Trình Trình le lưỡi, từ từ bước tới, cô bé quả nhiên khoác tay Lục Trình Vũ, dè dặt nói:

- Anh, mời bọn em đi ăn nhé.

Anh trai cô cuối cùng không nhin được nữa, bật cười:

- Được thôi, mọi người muốn đi đâu?

Đồ Nhiễm nói trước:

- Cạnh đây có hàng cá om dưa chua ngon lắm. Chúng ta tới đó ăn đi, bà bầu không được để bụng đói đâu.

Họ vui vẻ ăn xong bữa tối, lái xe đưa Trình Trình về nhà trước, sau đó Đồ Nhiễm nói:

- Bác tài, phiền bác cho tôi qua sông.

Lục Trình Vũ đáp:

- Muộn quá rồi, không chở khách qua sông nữa.

Cô lặp lại:

- Tôi muốn qua sông.

Phía trước có một ngã rẽ, anh khẽ bẻ vô lăng về phía nhà họ, dọc đường anh không nói gì, khi xe gần tới nhà mới lên tiếng:

- Đã muộn thế này rồi mà còn muốn bóc lột người ta, ngày mai anh phải đi làm, còn em thì lại đang nghỉ, ngày mai tự bắt xe về, muốn về lúc nào thì về, đừng bắt anh phải đưa về là được.

Cô phản đối:

- Em nói em muốn qua sông!

Xe dừng lại cô cũng không xuống, ngồi yên tại chỗ, anh chợt cúi xuống ghé sát cổ cô:

- Toàn mùi ớt với mùi dưa.

Chóp mũi anh sượt nhẹ qua thủy tai cô như có như không, mấy sợi tóc trước trán lướt nhanh qua gò má cô, cô bất giác rúc sang một bên, khi nhìn lại, đã thấy vẻ mặt anh trở lại như bình thường. Ánh đèn sáng trưng trong xe rọi lên mặt họ, mỗi một biểu cảm dù nhỏ bé của nhau đều rõ mồn một, anh hơi nhướn mày nhìn cô vẻ khiêu khích, như đang đợi cô mở lời.

Cô trầm mặc giây lát rồi mới nói:

- Đừng giả vờ nữa, anh biết em định nói gì.

- Làm khó cho em quá, nhin bao nhiêu lâu rồi mà mới nghĩ ra. – Anh lại xoay người qua, lần này không chạm vào cô mà chỉ đưa tay tháo dây an toàn cho cô. – Lên nhà trước đã, có chuyện gì vào nhà rồi tính.

Đồ Nhiễm đi sau lưng anh, miệng liến thoắng:

- Thái độ anh như thế nghĩa là gì? Anh cấm sừng cho em còn đối xử với em như thế? Người khác đều biết tổng, chỉ có mỗi em là ù ù cạc cạc, thật nực cười. Đã nói sinh con xong sẽ bàn bạc chuyện sau này, có mấy tháng thôi mà anh cũng không đợi nổi? Phụ nữ bị cấm sừng cũng rất mất thể diện, lại còn bị chê cười trước bao nhiêu người như vậy, anh bắt nạt người ta quá đáng.

Lục Trình Vũ quả nhiên không nói lời nào, tận đến khi vào nhà đóng cửa lại anh mới quay người nhìn cô:

- Vừa rồi có người nói tuyệt đối tin tưởng, nói thì hay lắm mà không làm được. Anh có bao giờ tra hỏi em những chuyện con con, vặt vãnh này không?

Cô hừ một tiếng:

- Đừng đánh trống lảng, em lòng ngay dạ thẳng, chẳng có gì hổ thẹn để người ta bắt thóp. Anh không hỏi được gì nên mới nói như thế.

Anh cười cười:

- Được, anh hỏi em, người đàn ông lần trước là ai?

Cô ngẩn ra:

- Người đàn ông nào?

- Chơi vầy cát với em dưới nhà mẹ em ấy?

-... Đồng nghiệp.

Anh lại cười:

- Em nhiều đồng nghiệp thật đấy.

Cô vươn thẳng cổ lên:

- Mấy đồng nghiệp của em có tốt đến đâu, cũng không bằng mối tình đầu của anh được. Hành vi của anh không đáng hoàng đứng đắn, lại đổ cho em không tin tưởng anh. Suốt ngày đi cạnh sông làm gì có ai không ướt chân, bị người ta bắt quả tang còn không dám thừa nhận, anh có còn là đàn ông không?

Lục Trình Vũ thu lại nụ cười, chỉ vào cô:

- Anh nói cho em biết, Đồ Nhiễm, nếu anh muốn cấm sừng em, thì không biết trên đầu em đã có bao nhiêu cái sừng rồi. Anh ghét nhất là bị vu khống, anh làm anh sẽ tự nhận.

Đồ Nhiễm tức tối:

- Em cũng nói cho anh biết, em nhòm ngó của cải nhà anh đấy, không biết em đã cấm bao nhiêu cái sừng sau lưng anh đâu, anh... đứa con trong bụng em cũng không phải là của anh.

Ngực Lục Trình Vũ phập phồng, anh khẽ gật đầu:

- Được, anh tin em, ngày mai đi làm luôn.

Đồ Nhiễm tức điên lên, tiến lên một bước hỏi anh:

- Dựa vào cái gì, em vẫn cứ muốn sinh nó ra đấy.

- Đây là em đang dùng đứa bé để uy hiếp anh phải không?

- Anh... – Cô chỉ tay vào mặt anh, không thốt ra lời.

Anh cười:

- Anh làm sao?

- Anh... – Cô gào lên. – Anh đang dùng bản thân anh để uy hiếp em.

Cả hai đều ngừng lại mấy giây.

Sàn nhà bỗng vang lên tiếng “cộc, cộc”, hình như tầng dưới có người cầm gậy chọc vào trần nhà họ, nhà cũ tường mỏng, không cách âm, chủ nhà tầng dưới lại gào lên:

- Khuya khoắt thế này còn cãi vã gì, có để cho người ta ngủ không hả?

Nói xong, vẫn ra sức chọc.

Lục Trình Vũ túm lấy cái ghế bên cạnh, động mạnh một cái xuống sàn, lập tức tiếng gõ ngưng bật, tất cả lại chìm vào im lặng.

Đồ Nhiễm hít sâu một hơi, không nói gì, không biết phải nói gì. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi lại nhìn sàn nhà, hình như cô phát hiện ra điều gì đó, bèn ngồi thụp xuống sờ sàn nhà:

- Sàn nhà bị lõm cả rồi, sao anh lại ngốc như vậy chứ?

Lục Trình Vũ dịch chiếc ghế sang một bên, khom lưng nhìn, quả nhiên nhìn thấy một vết lõm nhỏ, lớp sơn phủ xung quanh rạn thành một vòng tròn, bào gỗ vểnh lên, mặt gỗ bay lá tả. Anh đưa tay sờ:

- Tồi thật, mới thế đã vỡ rồi.

Vốn dĩ Đồ Nhiễm muốn tiếp tục day nghiến anh, nhưng lại không nhịn được bật cười, chậm rãi nói:

- Tối nay đúng là không thái bình, ăn một bữa cơm thì cả hai chúng ta đều bị người ta miêu tả như kẻ lưu manh đại xấu xa tội ác tày trời. Thôi thì chúng ta cũng dừng ra ngoài hại người nữa, chi bằng nhường nhịn lẫn nhau, anh cũng đừng lằng nhằng với con nhà người ta nữa, chúng ta lưu manh ở với lưu manh đi, anh thấy thế nào?

Lục Trình Vũ vẫn đang quỳ ở đó nghiêng nghiêng ngó ngó xem làm cách nào sửa lại sàn nhà, khi cô nói xong, anh không tỏ vẻ gì.

Đồ Nhiễm cảm thấy chán chường sâu muộn, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ thản nhiên, đứng từ trên cao nhìn anh:

- Hỏi anh đấy, phản ứng một cái xem nào.

Anh phũ vụn gõ trên tay, đứng thẳng dậy, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên mặt cô:

- Em vừa nói gì? Anh không để ý.

Cô nhìn anh thật lâu:

- Thôi, cũng chẳng có gì.

Cô vào trong thay đồ ngủ, không buồn bật đèn lên, lục lọi mãi mà không tìm thấy đâu, không hiểu có phải đã mang hết về nhà mẹ rồi hay không. Không nén được bực bội, cô bèn rút đại một cái quần thể thao dài và một cái áo phong ra, rồi đóng sập ngăn kéo lại. Cô ngẩng đầu lên, Lục Trình Vũ đang đứng ngoài cửa nhìn cô.

Mặt anh rất nghiêm chỉnh:

- Nếu đã là lưu manh, thì dù thế nào cũng phải lằng nhằng với con gái nhà người ta, không thể có mỗi cái danh hào được.

Lúc đi ra ngoài, cô lấy khuỷu tay huých anh một cái:

- Mặc xác anh.

Anh lại cười:

- Một câu không hợp là phải trả miếng ngay, đúng là không dễ chọc. – Nói đoạn đưa tay kéo cô vào lòng.

Cô giãy ra theo phản xạ, nhưng thấy anh đưa ngón trỏ lên môi khẽ suýt một tiếng, bèn không giãy giụa nữa, giương mắt nhìn anh, cho tới khi hơi thở nóng rùng rục ập đến, môi hai người khẽ chạm vào nhau thăm dò, bất giác càng hôn càng sâu.

Tay cô vẫn cầm bộ quần áo vừa mới lấy ra, hôn được một lúc, cô đánh rơi nó xuống chân anh.

Anh mở mắt ra, ghé sát tai cô thì thầm:

- Lát nữa tắm nhanh lên, đừng ở trong đó hơn nửa tiếng đồng hồ, nhé?

Đồ Nhiễm nuốt một ngụm nước bọt, bất giác ngơ ngẩn gật đầu.

Anh vẫn ôm cô, cởi từng chiếc cúc áo của cô từ trên xuống dưới, chẳng bao lâu sau, tà áo sơ mi đã bung ra, cô đành đưa tay che lại. Anh lại suýt một tiếng, trong lúc cô đang ngẩn ngơ, anh cúi đầu hôn lên mặt, lên tai và cổ cô, tay anh lần theo lưng cô luồn vào trong áo, đầu ngón tay khẽ gầy một cái, cởi bỏ sự ràng buộc cho cô.

Cô hừ khê:

- Điều luyện thật.

Anh đáp:

- Sợ em không đợi được... – Vùi đầu vào ngực cô, trắng trợn xoa bóp, vắn vò một hồi, anh nghiêng đầu sang thở hắt ra một hơi nặng nề. – Ghê thật! – Anh nói. – Hồi trước bị em kìm nén lâu như thế, bây giờ lại phải nhin hơn nửa năm trời...

Cô đang ngả đầu trên vai anh thở dốc, nghe anh nói vậy bèn đưa tay ra trêu:

- Hay là cầu xin em giúp em?

Anh rất không đồng ý, bèn tăng thêm sức ở tay, nhất thời không đề phòng, cô kêu lên khe khẽ, lúc này anh mới xiết lấy người cô hỏi:

- Hay là cầu xin anh cho em giúp?

- Phải là cầu xin em xin anh cho em giúp chứ.

Anh lại xiết mạnh thêm, cô kêu la oai oái:

- Anh lúc nào cũng thế...

Anh hơi dừng tay lại, cúi đầu nhằm thẳng vào môi cô mà cắn nhẹ một cái, không nhiều lời bẻ bồng cô đến giường, kéo tay cô xuống phía dưới anh:

- Giúp anh!

Tay cô nhẹ nhàng cử động, anh chỉ lẳng lặng thở dốc. Tính nghịch ngợm nổi lên, đầu tiên cô tăng tốc, rồi bồng buồng tay, sau đó nhảy phốc sang một bên trốn vào phòng khách nhặt quần áo:

- Em mệt rồi, anh tự chơi đi.

Vừa nói vừa sợ bị người ta tóm gọn, cô cuống cuống chui vào phòng tắm.

Khi cô vừa tắm xong bước ra, anh vẫn đang ngồi theo đúng tư thế trước đó, nhưng quần áo đã sửa sang lại, điệu bộ gọn gàng, ánh mắt u ám.

Cô cười ha ha, nằm dài trên sofa một cách thoải mái, tiện tay với điều khiển bật ti vi. Đài truyền hình có chương trình phát sóng hâm nóng các bộ phim kinh điển, giờ đang chiếu một bộ phim cũ. Cô xem một lúc, không cảm thấy quá thu hút, cũng không thấy quá nhạt nhẽo, miễn cưỡng có thể xem tạm, đợi tóc khô rồi đi ngủ.

Một lúc sau, Lục Trình Vũ bước tới ngồi cạnh cô, liếc lên màn hình:

- Pretty woman?[3]

[3] Pretty woman (Người đàn bà đẹp) là bộ phim Hollywood nổi tiếng với hai diễn viên chính là Julia Robert và Richard Gere.

Đồ Nhiễm hơi ngạc nhiên:

- Anh xem rồi à? Không ngờ anh thích thể loại suốt mướt này.

Vừa nói xong cô liền ngừng lại, bất chợt nghĩ ra, cho dù anh không thích xem, thì con gái nhà người ta chắc chắn là thích xem. Yêu đương thời đại học, thường thường hay điểm tô cuộc sống bằng những thú vui nhỏ nhỏ này, không có gì là lạ.

Anh lại nói:

- Xem hồi lên cấp hai, vì mấy cảnh nóng trong đó mà chịu đựng suốt hai tiếng liền.

Đồ Nhiễm ngồi dậy ngả đầu lên vai anh:

- Lúc đó xem mấy thứ này có phải anh thấy rất kích động hay không? Lại không có chỗ nào để giải quyết, cuối cùng làm thế nào vậy?

Anh đưa tay nhéo mặt cô:

- Còn dám trêu anh?

Cô cười hì hì, thuận thế ngả đầu lên đùi anh, đưa tay mân mê cảm anh:

- Bạn nhỏ đáng thương. – Cô nghĩ một lúc rồi lại nói. – Hồi trước em xem phim kiểu này, bố em cũng không cho xem, bố bảo con gái xem rồi sẽ bị hao mòn ý chí chiến đấu.

Anh gạt mái tóc ảm của cô sang một bên, nhận xét:

- Ông cụ rất nghiêm túc.

Cô gạt đầu:

- May mà tính em nóng nảy, không thích xem phim kiểu này. Đại khái em là người không có sự theo đuổi gì với tình yêu, xem phim chính là mong muốn được kích thích. Em thích phim Vùng đất quỷ dữ[4], tốt nhất là kiểu phim toàn thể giới là thầy ma bắt ai cần ai, hoặc là phim thảm họa, nhân loại diệt vong, trên Trái Đất chỉ còn sót lại một người duy nhất, khiếp sợ vô vọng, sau đó quá ức chế mà tự sát.

[4] Tức phim Resident Evil, là một bộ phim khoa học viễn tưởng – hành động – kinh dị dựa trên một trò chơi điện tử của hãng Ca , Nhật Bản.

Anh vò đầu cô:

- Có lẽ em cảm thấy mệt mỏi hoặc có áp lực cần được giải phóng.

Cô ngẫm nghĩ một lát, cảm thấy cũng đúng, lại cười:

- Hồi đó bố em còn nhận xét bộ phim này, bố bảo phụ nữ nếu không đủ đẹp, đàn ông nếu không đủ giàu thì chắc chắn không thể thành đôi, còn bảo phụ nữ mà không đẹp thì sẽ mất đi rất nhiều cơ hội, cho nên phụ nữ bình thường bắt buộc phải nỗ lực rất nhiều để nâng cao bản thân.

- Em chịu rất nhiều ảnh hưởng từ bố. – Lục Trình Vũ nhìn lên ti vi. – Cũng không hẳn chỉ có vẻ đẹp, ví dụ như cá tính thẳng thắn, phóng khoáng, độc lập cũng đều là những đặc điểm rất có sức thu hút.

Nói rồi anh cúi xuống nhìn, nhưng đối phương rõ ràng là không nghiêm túc lắng nghe, chỉ mãi nghiêng đầu xem ti vi, xem đến đoạn hay ho cũng bật cười khanh khách theo, nét mặt sinh động, môi hồng căng mọng.

Anh nói khẽ:

- Pretty Woman.

Lúc này cô mới ngược mắt nhìn anh:

- Anh nói thế, hoặc là nhạo em nghèo giống cô ấy, hoặc là có chuyện cần nhờ vả em.

Anh hỏi:

- Tại sao?

- Nếu có người bỗng dưng nói những lời ngon ngọt với bạn, hoặc đối xử với bạn tốt hơn trước thì nhất định phải đề phòng, bởi vì trên đời này không có sự trả giá và thiện ý nào là vô duyên vô cớ. – Cô ngừng lại một lúc, – Haizz, đây cũng là những gì hồi trước bố em hay cảm râm, em phát hiện ra bố hơi có xu hướng bị quan chủ nghĩa, hoặc thích chuẩn bị cho kết quả xấu nhất.

Lục Trình Vũ vòng tay ra sau lưng ghé:

- Cho nên tính đề phòng của em hơi bị cao.

Cô đưa tay ôm cổ anh:

- Anh nói đúng lắm, có lẽ bởi vì anh với em cũng tương tự nhau.

- Không phải. – Anh chối luôn không cần suy nghĩ. – Anh rất bình thường.

Cô trừng mắt nhìn anh:

- Có lẽ anh thân thiện với một số người còn đề phòng với một số người khác?

Anh hỏi ngược lại:

- Em muốn nói gì?

Cô trầm ngâm mấy giây rồi nói lảng đi:

- Tôn Hiểu Bạch nói anh rất đạo đức giả. – Cô giả giọng anh. – Tôi và Đồ Nhiễm có nền tảng tình cảm vững chắc... nền tảng vững chắc ở đâu ra thế?

Anh nói:

- Đây chẳng phải là vì thanh danh của em hay sao? Người của anh, chỉ mình anh mới có quyền phê bình, đánh chó cũng phải ngó mặt chủ chứ.

Cô cầu tay anh:

- Nói rõ ra, ai là chó hả, chửi xéo người ta hả.

Anh túm lấy tay cô, cười:

- Em chẳng phải tuổi chó còn gì?

Đồ Nhiễm không chịu, rút tay về rồi lại gõ lên đầu anh, cả hai nô đùa ầm ĩ một lúc, Lục Trình Vũ đẩy cô ra:

- Đi ngủ đi, ngày mai anh phải đi làm, em cũng đừng thức khuya quá, em không ngủ thì nhóc con trong bụng cũng phải ngủ.

Cô hăm hứ:

- Anh còn nhớ em là bà bầu cơ đấy, lúc ăn cơm còn khiến em phải hút thuốc thụ động[5] nữa.

[5] Là hình thức hít khói thuốc không khí do những người hút thuốc phả ra, mà không trực tiếp hút thuốc lá.

Anh ngẫm nghĩ:

- Đúng là anh quên mất, thấy em và người ta tranh cãi với nhau oai phong lẫm liệt, chẳng giống bà bầu tí nào, hôm nay em lại kết thù với người ta rồi.

Cô nhào ra nằm lên người anh:

- Sợ gì chứ, đằng nào anh cũng đâu có thích họ.

Anh đẩy cô ra:

- Em cũng biết liệu cơm gắp mắm đấy, nhưng mà, với đứa bé trong bụng em thì bọn họ cũng không dám nói gì em trước mặt ông già đâu.

Cô lại nhích sang ôm tay anh:

- Ý anh là nếu đứa bé không còn, thì sẽ giậu đổ bìm leo?

Anh rút tay lại, khề đẩy cô ra:

- Đừng nói lung tung.

Đồ Nhiễm gật đầu:

- Đúng thế mà, lần trước đứa bé không còn, anh còn hỏi em đang giở trò gì thế? Đến anh còn thế, huống hồ là bọn họ?

Anh hơi cau mày:

- Anh nói như thế bao giờ?

Thấy cô lại đang từ từ nhích sang, anh vội khuynh tay ra để cô cách xa mình một chút.

Cô hơi cáu:

- Làm gì mà anh cứ đẩy em ra mãi thế? Chính miệng anh nói mà cũng không nhớ à?

Lục Trình Vũ hờ hững nói:

- Lời anh đã nói sao lại không nhớ được, chắc chắn anh sẽ không nói những câu vô tâm, thiếu tính người như vậy. – Thấy cô vẫn tức tối trừng mắt nhìn mình, anh đành nói. – Đừng có dính vào người anh như thế, em cứ cọ vào là anh không chịu nổi đâu, lại còn không chịu giải quyết vấn đề thực tế cho anh nữa.

Đồ Nhiễm cười rinh rích, vẫn nhích tới theo ý mình, vùi mặt vào cổ anh, mấy phút sau mới chậm rãi lên tiếng:

- Thực ra... em vẫn luôn lo lắng, nếu lại xảy ra chuyện gì, thì em phải làm sao? Tối nào cũng không được ngủ ngon...

Lục Trình Vũ đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng cô:

- Thả lỏng ra, đừng nghĩ ngợi nhiều, rất nhiều người có tiền sử xảy thai tự nhiên, sau đó vẫn sinh con bình thường. Anh linh cảm lần này chắc chắn sẽ bình yên vô sự.

Cô ngược mắt lên nhìn anh:

- Nhỡ may thì sao?

Anh lập tức nói:

- Không có nhỡ may.

Cô thở dài:

- Thôi được, để đề phòng nhỡ may, anh phải hứa với em mấy điều kiện, lập tức cai thuốc, học cách nấu cơm cho em ăn, sau này người em phì ra thì không được cười nhạo em, phải tự giặt giũ quần áo của mình, phải thường xuyên dọn dẹp nhà cửa, bát đĩa ăn rồi không được chắt đổ không rửa trong bồn, phải nhớ cho cá ăn, thay nước, tưới hoa, không được ăn mì ăn liền mãi, còn nữa... – Cô nói một cách nghiêm túc. – Tuyệt đối không được làm những việc khiến em không vui, cho dù là hiểu lầm, cũng không được tiếp diễn.

Anh nhìn cô:

- Được!

Đồ Nhiễm lại nói:

- Anh phải nhớ kỹ đấy, những lời này thông thường em chỉ nói một lần thôi.

Anh im lặng trong giây lát, vẻ mặt trông cực kỳ nghiêm túc, đưa tay vén những sợi tóc xoà trên má cô ra sau tai:

- Anh nhớ ra một chuyện, chuyện này cũng rất quan trọng, phải nói cho em biết... Thực ra qua một thời gian nữa, chúng ta có thể thử làm xem, chỉ có điều phải chú ý tới tư thế, không dùng lực mạnh.

Cô ngẩn người, ra sức đẩy anh ra:

- Đáng ghét chết đi được.

Lục Trình Vũ bật cười, đưa tay khoác vai cô, cả hai dựa trên sofa tiếp tục xem phim. Khi bộ phim sắp kết thúc, Đồ Nhiễm bỗng nói:

- Em lại nhớ ra một chuyện, chuyện của Đồng Thụy An bây giờ em nên nói như thế nào với Tô Mạt đây, rốt cuộc là nói hay không nói, nói rồi sợ cậu ấy không chịu nổi, không nói, lại không can tâm để cậu ấy bị người ta bịt mắt như vậy? Cả hai đều khó, em đúng là thích lo hão.

Nói xong cô đợi một lúc, không ai trả lời.

Cô ngoảnh sang nhìn, thấy anh ngoẹo đầu trên lưng ghế, mắt nhắm, hơi thở đều đều, đã ngủ tự bao giờ.

Cô dựa vào khuỷu tay ấm áp của anh, ngắm nghía gương mặt nghiêng nghiêng của anh, càng ngắm càng không muốn dời mắt, nhất thời cảm xúc dạt dào, cô bèn nhồm lên hôn nhẹ vào môi anh.

Tình cảnh này tựa như chỉ xuất hiện trong những cơn mộng mơ thắm kín của tuổi mười bảy, khi tưởng tượng xong, tỉnh mộng rồi, ảo não rồi, thực tế mà cô phải đối diện, vẫn là ánh mắt lạnh lùng, xa cách của anh.

Hôm sau là Chủ nhật, Đồ Nhiễm ngủ tới tận lúc mặt trời đứng bóng mới dậy, mua thêm một ít rau củ quả nhét vào tủ lạnh rồi mới tự về nhà mẹ.

Lục Trình Vũ trực ca tối, quả nhiên giữ đúng lời không đưa cô về. Về việc người đàn ông này có phải mang trong mình tác phong đại hiệp nhất ngôn cửu đỉnh[6] hay không, cô không nắm chắc, nhưng chí ít cũng có thể khẳng định, anh chắc chắn tuân thủ nghiêm ngặt quy tắc “không làm được thì sẽ không hứa.”

[6] Một lời nói nặng bằng chín cái đỉnh đồng, ý nói lời nói nặng ngàn cân, đã nói lời là phải giữ lời.

Buổi tối, Đồ Nhiễm cùng Lý Đồ tới gặp một khách hàng nữ, chốt được phi vụ đầu tiên của công ty nhỏ.

Đơn hàng không lớn, lại gặp một ít trục trặc, không hẳn là một khởi đầu thuận lợi, may mà Lý Đồ không phải là dạng nói hay làm dở, mơ mộng viễn vông, câu nói cửa miệng của cậu ta chính là “Tiền nhiều tiền ít đều là tiền cả, vừa mới khai trương, vụ nào không ra tiền tôi cũng cứ nhận, tích lũy kinh nghiệm, tích lũy quan hệ, tích tiểu thành đại.”

Vì Đồ Nhiễm không uống được rượu nên Lý Đồ đỡ rượu giúp cô không ít, cứ uống nhiều là cậu ta lại hơi lải nhải, khen cô chuẩn bị công việc chu đáo, giỏi lấy lòng khách hàng, lại nói nếu gặp phải khách hàng nam uống giỏi, thì cậu ta đã dẫn người khác theo rồi.

Lý Đồ nhìn cô bằng đôi mắt chếch choáng mơ màng:

- Xinh đẹp, dẫn đi dễ làm việc, những cũng lại phiền phức. – Nói xong thấy cô không có phản ứng gì, cậu ta không nhịn được oán thán. – Cứ ra ngoài là nhìn điện thoại, trong điện thoại có gì mà hút hồn chị thế?

Mặt Đồ Nhiễm nóng bừng, nhét điện thoại vào túi áo.

Lý Đồ lại cười:

- Đang chơi trò nhắn tin với ông xã hả?

Thực ra chẳng có cái tin nhắn nào của người kia, nhưng cô vẫn ừ một tiếng, Lý Đồ nhìn cô không nói gì, tiễn cô tới tận cổng tiểu khu, hai người chào nhau ra về.

©STENT

Vừa vào đến nhà, Đồ Nhiễm đã chạy lại nhìn màn hình hiển thị của điện thoại bàn, ấn đủ một vòng, không có gì hết.

Cô bản thân ngồi trước điện thoại một lúc, nghĩ lại thấy cũng chẳng có gì, hồi trước bao nhiêu ngày cũng vẫn sống như vậy, đã sớm quen rồi, buổi sáng mới chia tay, đâu có nhanh như thế?

Đợi một mạch tới tận thứ Tư, cô không nhịn được bèn gửi tin nhắn đi, rất lâu không có hồi âm, chiều tối, Lục Trình Vũ gọi điện cho cô, anh bảo sẽ tới cùng ăn cơm.

Cô khấp khởi trong lòng, lập tức phóng ra chợ mua đồ ăn, chọn toàn những món anh thích ăn, nhưng còn chưa về tới nhà đã lại nhận được một cuộc điện thoại, anh nói bệnh viện có việc, anh không tới được.

Tâm trạng của cô lập tức xuống dốc không phanh.

Đồ Nhiễm có phần chán ghét tâm trạng cứ sụt trồi như tàu lượn cao tốc gần đây của mình, cô cảm thấy nên di dời sự một chút sự chú ý, vì thế bèn bắt taxi, xách túi đồ ăn tới tìm Chu Tiểu Toàn.

Đến nhà Chu Tiểu Toàn, cả hai nấu cơm tối xong xuôi, bèn sang nhà đối diện rủ Tô Mạt cùng ăn.

Trông Tô Mạt vẫn ổn, khá hơn trước một chút, một mình chăm con, nấu cơm, khi đi làm thì vẫn để con bé bên nhà bà nội.

Đồ Nhiễm lưỡng lự mãi, đành nuốt chuyện cuối tuần tình cờ gặp Đồng Thụy An vào trong bụng, nhưng lại không nhịn được kể hết với Chu Tiểu Toàn.

Chu Tiểu Toàn khá ngạc nhiên, hỏi thẳng:

- Mình còn tưởng Đồng Thụy An hỏi tâm chuyển ý rồi, hai tuần nay ngày nào hắn ta cũng về, mặc dù hơi muộn nhưng ngày nào cũng về. Một mặt thì võ về bên này, một mặt lại đi gặp bố mẹ nhân tình, hắn định giở trò gì đây?

- Chờ lại đường lui? – Đồ Nhiễm ngẫm nghĩ. – Nếu là vậy, càng nên cho Tô Mạt biết, để mình suy nghĩ đã... Chuyện này thật không dễ xen vào, nếu chẳng may sau này hai bọn họ hoà giải, mình nói ra để làm gì?

Suy đi tính lại, cô bèn gọi điện cho Lôi Viễn, thăm nhủ nếu Tô Mạt thật sự có ý muốn ly hôn, có lẽ sẽ không cắt liên lạc với anh chàng luật sư này. Lôi Viễn lại nói: “Lần cuối cô bạn cô tới gặp tôi là hơn mười ngày trước.”

Lôi Viễn không nói nhiều, anh ta cảm thấy người phụ nữ đó đến tám, chín mươi phần trăm là đã thoả hiệp, trông cô ta giống tụi người dễ bị dao động.

Lần trước gặp nhau, chỉ một lời nói của anh ta đã có thể khơi lên ý chí chiến đấu của cô ta, vậy thì, lời nói và hành động của người khác cũng có thể dễ dàng khiến cô ta thay đổi quyết định trước đó.

Họ vốn đã hẹn thứ Sáu sẽ nói chuyện thêm, kết quả cô ta thất hẹn, thậm chí còn không gọi điện thông báo. Anh ta đương nhiên sẽ không gọi tới để hỏi thăm, chẳng rồi hơi đến thế. Hôm đó anh ta được về sớm, nhưng tận sâu trong đáy lòng thoáng gợn một nỗi mất mát mơ hồ. Tâm trạng này rất không rõ ràng, chỉ hơi gợn lên một chút, giống như những game nuôi dưỡng trước đây đã từng chơi, khi nhân vật trong máy tính bỗng đi lệch khỏi quỹ đạo đã định, kết cục của cô ta, không phải là điều anh đã từng nghĩ tới.

Lôi Viễn cảm thấy, có những người phụ nữ giống như vắt mì, bạn rót cho cô ta một chút nước thì cô ta sẽ trở thành bùn nhão, nhưng nếu phơi khô vắt mì ấy dưới ánh nắng, cô ta lại có thể trở nên cứng cõi như gạch đá.

Có những lúc, anh thật sự hi vọng Tô Mạt có thể biến thành một viên gạch, viên gạch tuy tầm thường, nhưng ít nhất có thể đập vào đầu người khác.

Nhưng bùn nhão chính là bùn nhão, vĩnh viễn không thể trở thành gạch đá.

Một buổi chiều của ngày thứ Sáu, rất hiếm khi, Lôi Viễn một lần nữa không có chuyện gì làm, tan làm sớm.

Một không đi xem mắt, hai không có chỗ ăn, ba không có hoạt động giao lưu nào với đồng nghiệp, anh ta thấy hơi nhàm chán, bèn gọi điện ấy tay bạn thân định rủ đi uống rượu, ai ngờ lũ bạn hoặc phải trực ban hoặc tạm thời đi công tác, hết thấy đều vắng mặt từ chối anh ta.

Lôi Viễn vừa rửa xả cái điện thoại lại vừa cảm tạ ông Trời đã dung túng, cô đơn khó nhịn, đúng dịp đi tán gái, vì thế anh ta bèn xuất phát. Thoạt tiên tìm một chỗ ngon lành để giải quyết bữa tối, rồi tìm một chỗ vớ vẩn nào đó để đi dạo, đêm xuống mới tới quán bar.

Trời nhập nhoạng tối, mưa rả rích.

Anh ta quẹo xe vào con đường lớn ven sông, nơi đó đường rộng, vắng vẻ, nhiều nhà hàng.

Vẫn còn sớm, anh ta lái xe chậm chậm, trên vỉa hè bên tay trái xuất hiện hai mỹ nữ, ngực nở eo thon chân lại dài, trang điểm tinh tế, ngay cả chiếc ô nhỏ xíu trong suốt cầm trên tay cũng tinh xảo, chỉ tiếc làn da không đủ trắng sáng.

Anh ta thò đầu ra tiếp tục lái xe về phía trước, đèn đỏ, dừng lại.

Chiếc đồng hồ lớn ở cửa ô ngân vang vài tiếng, anh ta ngẩng đầu nhìn dãy di tích Tô giới, hình như cứ lâu lâu lại có người sơn trát lại một lượt ới, dù sao trông chúng luôn rất có tinh thần, rất phấn chấn.

Bên dưới toà nhà có một bến xe buýt, xe buýt dừng lại theo thứ tự, có người lên xe có người không lên xe, xe đi rồi lại tới, có người lên xe có người vẫn không lên...

Trong khoảnh khắc đèn đường vừa bật sáng, xe dừng lại dưới mái hiên, vào giây phút chiếc xe vừa lăn bánh, một khuôn mặt sáng trắng bỗng vụt lướt qua mắt anh, người đó ngũ quan[7] rất nhạt nhòa, áo ngắn tay, váy dài, nước da trắng bệch như ma.

[7] Chỉ năm khí quan, gồm tai, mắt, mũi, mồm và thân mình, thường dùng để chỉ gương mặt.

Một hồn ma mong manh hốt hoảng.

Anh ta vẫn nhìn rõ dung mạo của cô ta, Tô Mạt.

Lôi Viễn gần như đã đi đến cuối con đường này, càng đi về phía trước đường càng rộng, nhưng không có quán ăn nào hợp ý anh ta, có lẽ còn chưa tới giờ ăn nên không đói. Nghĩ một lúc, anh ta bẻ ngoặt vô lăng, cho xe vòng lại. Anh ta đi còn chậm hơn vừa nãy, tới bên xe buýt, anh ta vẫn nhìn thấy Tô Mạt. Lòng đầy hiếu kỳ, anh ta vòng xe đỗ bên đường, cách một con đường, anh ta muốn xem xem con “ma nữ” kia rốt cuộc muốn làm gì.

Tô Mạt đứng đó, không nhúc nhích, nhìn chăm chăm vào khoảnh đất cách mình khoảng hai thước[8]. Nơi đó ngoài nước mưa, nước mưa rơi xuống và nước mưa bắn toé lên, không còn gì khác.

[8] Đơn vị đo chiều dài của Trung Quốc, một thước bằng 1/3 mét.

Những chiếc xe vẫn lướt qua, mưa càng lúc càng to, mái hiên nhà chờ chật hẹp cuối cùng cũng khó mà che được gió mưa, nhưng hết thảy đều không liên quan đến cô.

Không tìm được nữa, Lôi Viễn bấm còi, không ai thèm quan tâm, anh ta hạ kính xe xuống hét lên với cô:

- Mưa to thế này, cô đứng đấy làm gì? – Mưa át đi sự cố gắng của anh ta. Anh ta lắc đầu, cho xe từ từ quay sang, đỗ sát vào bên xe buýt. Qua ô cửa kính đã hạ xuống, anh ta nhìn cô. Này, gọi cô đấy, không nghe thấy à?

Giọng nói mạnh mẽ lời tuột cô trở lại với thế giới hiện thực.

Tô Mạt cúi xuống, lấy tay che mắt để chắn mưa, lúc này cô mới nhìn thấy người đàn ông trong xe, trên gương mặt mê man vẫn còn thoáng nét bàng hoàng chưa kịp tan biến.

Chiếc xe buýt phía sau trở tới, chuẩn bị dừng lại, Lôi Viễn vội vẫy tay với cô:

- Lên xe! Lên xe!

Tô Mạt thoáng do dự, rồi mở cửa ngồi vào trong xe.

Khi xe đã chạy trên đường, Lôi Viễn mới hỏi:

- Đi đâu thế, để tôi đưa cô đi?

Tô Mạt lắc đầu, người cô ướt sũng, tuy nhếch nhác nhưng khá hơn nhiều so với mấy lần gặp trước, tóc xoã ngang vai, trang điểm nhẹ, quần áo hơi lấm lem, nhưng trông vẫn rất thanh tú.

Đó là nét thanh tú của hàng lông mày hơi chau, là sự thanh tú của bờ vai mong manh, gầy guộc, là vẻ thanh tú trong điệu bộ lóng ngóng không biết phải làm gì, là sự thanh tú của dáng người mảnh mai lay động, tụt chung lại, rất có phong cách.

Thấy cô từ chối, Lôi Viễn bèn nói:

- Mau nói gì đi, tối nay tôi còn có chương trình, đừng nghĩ tới nghĩ lui làm lỡ việc của tôi.

Tô Mạt cúi đầu ngẫm nghĩ, chậm rãi nói:

- Tôi định tới nhà mẹ chồng đón con, nhưng lại muốn vứt nó ở đó, không quan tâm nữa. – Cô nói, hai bàn tay xoắn vào nhau, thoáng run rẩy.

- Lạnh à? – Lôi Viễn với tay lấy chiếc vest vắt trên lưng ghé quăng lên người cô. – Lạnh thì mặc vào đi... Chuyện của vợ chồng cô vẫn chưa làm rõ à? Chuyện to tát gì đâu chứ? Lâu như thế người ta có thể cười thêm một lần nữa rồi đấy.

Thấy nét mặt anh ta toát lên vẻ giễu cợt, Tô Mạt mím môi, chẳng nói chẳng rằng.

Lôi Viễn lại bật cười sảng khoái:

- Tôi ăn ngay nói thẳng, cô đừng để ý, có những chuyện thật sự cô phải nhìn cho rõ một chút, là hợp hay là tan cô đều phải nhìn cho rõ, dù thế nào vẫn cứ phải sống tiếp, hao công tốn sức tự dằn vặt thì không thoả đáng chút nào.

Tô Mạt gật đầu:

- Những gì mọi người nói tôi đều hiểu, nhưng mỗi lần thực hiện... tôi... mỗi lần tôi muốn từ bỏ, anh ta lại khiến tôi cảm thấy có hy vọng, mỗi lần có một chút hy vọng, lại bị anh ta đả kích sâu sắc. Mấy hôm nay anh ta luôn về nhà, nhưng về đến nhà lại không thêm đếm xỉa đến tôi, như thể tôi là một bức tường đứng chắn trước mặt anh ta, anh ta đang nghĩ cách làm thế nào để thoát khỏi tôi.

Đợi cô kể lẽ xong, Lôi Viễn ngẫm nghĩ:

- Con người này, chẳng lẽ sợ cô nắm được thóp của anh ta?

Tô Mạt sững người.

Lôi Viễn nói:

- Không loại trừ khả năng anh ta sống chung với người khác ở bên ngoài, để che giấu sự thật, nên bây giờ ngày nào anh ta cũng về nhà. Theo điều 46 Luật Hôn nhân, bên không làm sai có quyền đòi bồi thường tổn thất trong hôn nhân, một trong những điều kiện cần là có chồng hoặc vợ sống chung với người khác. Chồng cô thường không về nhà đã bao lâu rồi?

Khi nghe xong những lời này, lòng Tô Mạt trở nên lạnh giá, tay chân tê dại. Trước đây chỉ nghĩ rằng Đồng Thụy An vẫn còn chút lưu luyến với cái nhà này, vẫn còn muốn níu kéo cuộc hôn nhân này, cô chưa từng nghĩ anh ta đang giở trò để bịt mắt cô.

Trong khoảnh khắc ấy, dường như tâm can cô đã bị người ta móc ra, chỉ để lại một khoảng trống rỗng đôn đau khó lòng chịu nổi.

Cô cố gắng hít thở, thử nhớ lại tình hình trước đây, nhưng đầu óc hỗn loạn. Cô miễn cưỡng ghép lại những mảnh ký ức rời rạc, nhưng bức tranh cuối cùng càng khiến người ta đau khổ.

- Tôi cũng không biết là bao lâu nữa, trước khi tôi phát hiện ra chuyện của bọn họ, cứ dăm ba hôm anh ta lại nói phải chạy dự án làm ca đêm, mỗi tháng lại ra ngoài công tác mấy ngày, tôi không biết, có lẽ khi đó đã bắt đầu rồi... Anh ta và người đàn bà kia đi làm ở khu Công viên Khoa học và Kỹ thuật, hơn nữa trường đại học mà anh ta đang học tiến sĩ lại là nơi người đàn bà đó làm việc, tôi thật ngu ngốc... bị anh ta che mắt lâu như vậy...

Cô ra sức níu chặt quần áo trên người, rất lâu sau mới cố kìm nước mắt, tỏ vẻ bình tĩnh hỏi:

- Nếu tôi kiện anh ta, có thể đòi bồi thường bao nhiêu?

- Thông thường con số khổng lồ là khoảng năm vạn tệ, còn đa phần là khoảng một vạn tệ. Tôi biết có một vụ bồi thường hơn mười vạn, là vì nhà họ có đường dây, cho cơ quan công an nhập cuộc điều tra thu thập chứng cứ, cho tới giờ tôi cũng mới chỉ nghe qua có một vụ đòi được nhiều tiền bồi thường như thế. – Lôi Viễn thở dài. – Tôi nói thật với cô, như tình hình của cô, đừng nói là được bồi thường, cho dù có chứng cứ đi chăng nữa, cũng phải đề phòng đối phương phản đòn, kiện cô tội xâm phạm quyền riêng tư, chuyện này không phải là chưa từng xảy ra. Trước đây tôi đã nhắc nhở cô rồi, bình thường nên để ý thu thập những chứng cứ về tài sản chung, hoặc ra tay từ phía bố mẹ anh ta, viện cớ đưa con để yêu cầu anh ta nhiều hơn, nếu hai bên thoả hiệp được thì tốt, đỡ tốn công sức.

Tô Mạt cúi đầu, nước mắt lăn chã:

- Trong tay anh ta chẳng có bao nhiêu tiền, cái này thì tôi biết. Thứ duy nhất đáng giá chính là căn hộ hiện đang ở, trước khi cưới nhà anh ta trả hai mươi vạn tệ tiền cọc, anh ta bảo tôi, bố mẹ anh ta tiết kiệm cả đời, dành dụm được chút tiền chẳng dễ dàng gì, chỉ có thể cho bằng đó. Anh ta đề phòng tôi, có lẽ cũng sợ tôi đòi chia căn nhà với anh ta.

Lôi Viễn vừa lái xe vừa lắc đầu cảm khái:

- Về mặt này chồng cô hiểu rõ hơn cô, làm việc cũng cẩn trọng, lẽ ra cô nên cẩn thận từ sớm. Hai người quen nhau như thế nào?

- Quen hồi đại học.

Khi đó cô mười tám, anh hai mươi, lứa tuổi thanh xuân tràn trề, đem cơ thể và trái tim đơn thuần của hai người nung chảy trong lò lửa tình yêu, không hề chùn bước.

Tô Mạt lấy khăn giấy lau nước mắt, lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ. Trong xe đang bật một bài hát cũ, giọng ca nam nữ nồng nàn tha thiết: Đừng hoài nghi sự kiên quyết ban đầu và tất cả những gì đã bỏ ra thật lòng khi ấy, có ai nguyện đánh mất trái tim đến mức dòng máu gần như lạnh giá, có lẽ anh ấy thật sự đã không còn cảm giác... Thực ra mỗi một tình yêu đều nguy hiểm, mỗi lần bắt đầu đều đau khổ triền miên, cũng có thể bình yên vô sự mấy mùa xuân, nhưng chỉ là một chút, lại thay đổi từng ngày...

Lôi Viễn cười cười, tổng kết:

- Tình yêu, mẹ kiếp, đúng là một cục gở mắt, mỗi lần tỉnh giấc, cứ khăn mặt nhúng nước nóng, lau một hồi là xong.

Bên này Đồ Nhiễm còn đang lưỡng lự, bên kia Chu Tiểu Toàn đã đem chuyện Đồng Thụy An tới gặp gia đình cô bồ nhí kể cho Tô Mạt nghe:

Chu Tiểu Toàn nói:

- Mình thật sự không thể nhịn nổi, quan trọng là gã đàn ông kia quá kinh tởm, mình muốn lột trần bộ mặt đạo đức giả của hắn ta ra trước mặt Tô Mạt.

Nghe vậy, Đồ Nhiễm vừa tức vừa buồn cười, mồm thì chê trách sự liều lĩnh của cô bạn, nhưng lại lo Tô Mạt xảy ra chuyện, đành phải dặn dò Chu Tiểu Toàn thường xuyên qua nhà cô ấy thăm dò, trò chuyện để tránh cô ấy lại nghĩ quẩn, đâm đầu vào ngõ cụt.

Mấy ngày này Đồ Nhiễm cực kỳ bận rộn, việc ở công ty dồn hết lên đầu, bên Lý Đồ lại thiếu người, cô không khỏi phải chạy ngược chạy xuôi.

Sau đó cô ra ngoài đi xe buýt, tài xế bỗng phanh gấp, một đứa bé bên cạnh đứng không vững, húc thẳng vào bụng cô.

Tuy không thấy đau lắm, nhưng lòng cô lại nơm nớp không yên. Đứa bé đó mới tám, chín tuổi, vẻ mặt vô tội, cô cũng không tiện nói nhiều, đành phải đợi xuống xe rồi tới Trung tâm y tế Bà mẹ và Trẻ em tỉnh xin khám gấp. Ai dè tối hôm đó người đến khám rất đông, thông thường xung quanh bà bầu, lại có thêm hai, ba người hỗ trợ, chỉ riêng cô là một thân một mình.

Đồ Nhiễm ngồi xếp hàng trên ghế, đưa tay xoa bụng, cơn đau nhẹ lúc trước gần như đã hết, khiến cô yên tâm phần nào. Vừa rồi căng thẳng quá, cô đã gọi điện cho Lục Trình Vũ, anh nói vừa mới tan làm, sẽ tới ngay, bảo cô đợi nguyên tại chỗ.

Đợi chán đợi chê, đến tận tám, chín giờ, cô khám xong, bác sĩ nói không sao mà anh vẫn chưa xuất hiện. Cô lại gọi điện cho anh, bảo đứa bé không sao, anh không cần tới nữa. Còn chưa nói xong tin hiệu đã bị ngắt, sau đó có người cầm điện thoại gõ nhẹ vào đầu cô, cô ngoái ra nhìn, thấy anh đang đứng đằng sau.

- Bị tắc đường trên cầu. – Anh nói, giọng hơi hỗn hển, xem ra anh vừa vội chạy lên trên lầu. – Không sao chứ? Còn đau không?

Đồ Nhiễm khấp khởi trong lòng:

- Bụng thì không sao, nhưng sắp chết đói rồi, em còn chưa ăn gì nữa.

Anh hơi nhú mồm:

- Đã muộn thế này rồi, giờ em vẫn ăn uống bữa đực bữa cái như hồi trước thế sao?

Cô nói:

- Thì phải đợi kiểm tra còn gì?

Anh lại nói:

- Bây giờ em gọi điện cho anh, trước khi đến bệnh viện em đi đâu? Năm giờ em tan làm, đi bộ về nhà mất mười phút, có gần hai tiếng đủ thời gian cho em nấu cơm, ăn cơm, hai tiếng ấy em đi đâu?

Cô đáp:

- Tăng ca.

Anh lại hỏi:

- Tăng ca thì phải ở trong công ty chứ, sao em lại đi xe để bị người ta đụng phải?

Trước đó Đồ Nhiễm tới thăm một vị khách ở trường đại học gần đó giúp Lý Đồ, giờ không muốn nói cho Lục Trình Vũ nghe, thấy anh hỏi vậy cũng không lên tiếng. Thấy cô đứng sát về phía mình, Lục Trình Vũ cúi đầu ngửi:

- Người toàn mùi thuốc, đi xã giao à?

Cô không nói gì, coi như ngầm thừa nhận. Vị khách đó quả thật là một cái ống khói, lại nói nhiều, điều thuốc không rời tay, hai người nói chuyện nửa tiếng mà cô suýt bị hun chết, chỉ thấy trước mắt mờ mịt khói. Cô đặt quà xuống nhẩn nại chờ đợi, khó khăn lắm mới tìm được cơ để thoát thân.

Thấy cô không nói gì, Lục Trình Vũ cầm điện thoại trở vào cô:

- Lại lừa gạt, ăn cơm trước đã, rồi tra hỏi em sau.

Nhắc tới ăn cơm, Lục Trình Vũ kiên kị nhiều, quyết không cho cô vào quán mà kéo thẳng cô tới siêu thị mua đồ ăn.

Đồ Nhiễm thăm nghĩ giờ này mua thức ăn về nấu thì chẳng phải tới tận nửa đêm rồi sao, bèn nói:

- Nói rõ trước, em không nấu cơm, sắp chết đói đến nơi rồi, không có sức nấu cơm đâu.

Anh mặc kệ, mua một túi dưa nhét thẳng vào tay cô, bảo cô đợi bên ngoài.

Cô vừa gặm bánh mì vừa nghiêng ngó xung quanh, vừa mới cầm một túi khoai tây lát lên thì đã nghe thấy anh quay về lối đi ới cô một tiếng, lắc đầu ra hiệu cho cô đừng mua.

Cô mặc kệ, lập tức nhặt hai túi.

Anh mím môi nhìn cô, rồi giơ ngón trỏ lên chỉ về phía cô, tỏ ý cảnh cáo thấy rõ.

Cô lập tức cười toe, thăm nghĩ sao cái động tác nhỏ của anh chàng này lại đẹp đến vậy.

Hiệu suất làm việc của Lục Trình Vũ cao, chẳng bao lâu sau xe hàng đã đầy ắp, trả tiền đóng túi xong, họ cùng hồi dinh.

Lúc xuống xe, thấy mỗi tay anh xách một túi đồ, phăm phăm đi về phía trước, lòng Đồ Nhiễm bất giác xao xuyến. Cô vội vàng chạy theo, ghé sát vào bên anh nói:

- Ê, túi có nặng lắm đâu, anh không xách nổi một tay à? Anh thử dùng một tay xách hết xem nào?

Anh nhìn cô, không nghĩ ngợi nhiều bèn đưa túi đồ ở một tay sang tay bên kia, sau đó, cánh tay thừa ra bỗng có thêm một thứ.

Đồ Nhiễm chẳng nói chẳng rằng, nắm tay anh bước về phía trước, đi được mấy bước lại đổi tư thế tay, nhất định ngón tay phải đan vào tay anh.

Cô cảm thấy cách này khó gỡ ra nhất. Cô đã quan sát một lúc, tầm này trong tiểu khu vẫn còn nhiều người đang đi dạo bên ngoài, nếu người đàn ông này một lần nữa phát huy sở trường thiếu ga lăng của mình, hắt tay cô ra trước mặt những người này, thì đúng là chuyện vô cùng mất mặt.

Một lát sau, anh lại nói:

- Túi nặng quá, một tay anh xách không nổi.

Cô mặc kệ anh, anh lại nói lại một lần nữa, cô đành đưa tay ra, tỏ ý mình có thể xách giúp anh.

Anh lắc đầu, tìm cô trĩu xuống, lập tức buông tay ra.

Nhưng ngay giây tiếp theo, tay cô đã bị nắm lấy, nắm thật chặt.

Anh nói:

- Sắp có con đến nơi rồi mà vẫn cứ như trẻ con.

Về đến nhà, Lục Trình Vũ xách đồ ăn đi thẳng vào bếp, nấu cơm rửa rau, căn bản không cần trợ giúp. Tay chân anh nhanh nhẹn, hơn nửa tiếng đã xong xuôi hai đĩa thức ăn, một bát canh đặt trên bàn.

Đồ ăn một mặn một chay, cá xào thịt thái chỉ và ngồng cải nấu nấm Khẩu Bắc[9], canh rong biển trứng gà nấu tép khô.

[9]] Một loại nấm nổi tiếng trồng ở Mông Cổ, được phân phối qua vùng Trương Gia Khẩu, Hà Bắc, Trung Quốc nên được gọi là nấm Khẩu Bắc.

Đồ Nhiễm nhìn bàn ăn, bụng bảo dạ người này bình thường không trở tài, rõ ràng là muốn kiếm có lười biếng, khổ cái thân mình hồi trước làm trâu ngựa cho anh ta, lại bị anh ta cho vào trồng rồi.

Cô vừa ăn vừa tán tụng một cách không kiêng nể:

- Chồng em đúng là lợi hại, em nấu ăn còn kém hơn anh nhiều, trình độ em đúng là múa rìu qua mắt thợ, hay là sau này ai biết nhiều làm nhiều, chúng ta không cần phải ra ngoài ăn nữa.

Lục Trình Vũ không để yên cho cô:

- Bình thường em ở nhà nhiều, em không nấu thì ai nấu? Đợi hôm nào anh nghỉ, nếu tâm trạng tốt thì anh có thể trở tài.

Cô hỏi:

- Nếu sau này em còn bận hơn anh thì sao, ăn cơm thì ra ngoài giải quyết hết à?

Anh xới cơm cho cô:

- Anh cũng muốn bàn với em chuyện này, chúng ta cứ mỗi người một nơi thế này cũng không phải là cách, sinh con xong lại càng nhiều việc, vừa phải trông con vừa phải đi làm em có gánh nổi không?

Cô nói:

- Con đâu phải của một mình em, chẳng lẽ anh không quan tâm đến? Nếu quả thực quá bận thì vẫn còn mẹ em, hồi trước mẹ đã nói sẽ giúp chúng ta trông con. Tới lúc ấy chúng ta lại chạy một lúc hai nơi.

Anh nói:

- Mẹ cũng đã có tuổi rồi, một mình trông trẻ không nổi đâu, trẻ con càng bé trông càng mệt. Hơn nữa, con ở với bố mẹ thì tốt hơn, người già mềm lòng khó tránh được nuông chiều, anh nghĩ... – Anh ngừng lại một lúc. – Hay là đàn ông đối ngoại, phụ nữ đối nội, anh chịu trách nhiệm kiếm tiền nuôi gia đình, em phụ trách chăm con, phân công rõ ràng chúng ta cũng thoải mái hơn. Em nghỉ công việc hiện nay đi, như thế mình có thể mua một căn hộ to hơn gần bệnh viện, không phải lo nghĩ tới vấn đề địa điểm nữa, cũng bớt đi một rắc rối.

Đồ Nhiễm đặt đũa xuống nhìn anh:

- Em thì nghĩ, chúng ta có thể tạm thời không mua nhà, cứ ở cùng với mẹ em, dù gì Đồ Loan cũng không ở nhà, phòng bà ngoại cũng đang để trống, vừa tiết kiệm lại bớt việc, tại sao cứ nhất định là em phải nghỉ việc? Em không muốn cả ngày ru rú ở nhà quanh quẩn với bếp núc, con cái, chán chết đi được.

Lục Trình Vũ nói:

- Cũng đâu có bảo em phải cả ngày ru rú ở nhà, khi nào con lớn hơn một chút thì em có thể tìm công việc nào đó giờ giấc ổn định hơn, nhân viên văn phòng gì đó, hoặc anh sẽ nhờ người quen giúp để xin cho em về trường làm giáo viên. Hồi trước em học Máy tính, giáo viên môn phụ không bận lắm, nếu không thì ở nhà chơi cổ phiếu, như thế thời gian cũng nhiều.

Cô lắc đầu:

- Giáo viên môn phụ và nhân viên văn phòng ở thành phố này, lương cao ngất trời cũng chỉ đến hai ngàn tệ, ít hơn số em kiếm bây giờ, còn chơi cổ phiếu thì bây giờ em cũng đang chơi, không cần phải nghỉ việc. – Cô nghĩ một lát. – Không đúng, Lục Trình Vũ, sao em cứ cảm thấy anh đang dụ dỗ em thế nhỉ, muốn em thành bệ đỡ, hy sinh thời gian, công sức của em để đảm bảo hậu phương vững chắc cho anh, như thế anh có thể một lòng một dạ theo đuổi sự nghiệp có đúng không? Thế còn công việc của em? Em không nói là phải hơn hẳn mọi người, nhưng ít nhất cũng phải có nơi để gửi gắm tinh thần chứ.

Lục Trình Vũ hỏi cô:

- Gia đình và con cái không thể trở thành nơi gửi gắm cho em sao?

Cô hỏi ngược lại:

- Gia đình và con cái có thể trở thành nơi gửi gắm tinh thần cho anh không? Hay là anh nghỉ việc đi, em nuôi gia đình, anh cho em thời gian, chưa chắc em đã kiếm ít hơn anh đâu.

Anh lập tức nói:

-Không giống nhau, anh là đàn ông.

Cô cười:

- Lòi đuôi cáo rồi nhé, nói đi nói lại cũng chính là chủ nghĩa đàn ông. – Cô nghĩ lại, buột miệng nói. – Chúng ta giả thiết nhé, nếu người anh cưới không phải là em, mà là Lý Sơ Hạ, anh cũng để cô ấy ở nhà trông con cho anh à? Người ta cũng giống anh, học mất bao nhiêu năm đèn sách đấy.

Lục Trình Vũ đang gấp một miếng thức ăn, nghe cô hỏi như vậy, bất giác hơi sững người, dừng tay lại:

- Lại suy diễn rồi, bây giờ chúng ta đang nói về chuyện của em, không liên quan gì đến người khác hết.

Đồ Nhiễm cười tí mắt nhìn anh:

- Vừa rồi rõ ràng là anh sững người ra, chứng tỏ anh đã từng nghĩ tới.

Anh hỏi:

- Anh sững-người-ra bao giờ?

- Thế này này. – Cô bắt chước dáng vẻ lúc nãy của anh.

Anh bật cười:

- Đừng trợn tròn mắt lên như thế, mắt anh không to bằng mắt em đâu.

Cô nói:

- Nói như vậy, anh thừa nhận vừa rồi rõ ràng anh có sững người ra.

Anh đặt đĩa xuống:

- Anh thừa nhận lúc nào cơ?

Cô cũng đặt đĩa xuống:

- Hay là để em trả lời hộ anh, nếu anh lấy cô ấy, đương nhiên anh sẽ không nỡ để cô ấy ở nhà chăm con. Nhưng em thì khác, anh vẫn luôn không thích công việc của em, anh coi thường nó, coi thường điều kiện cá nhân của em, anh coi thường em.

Lục Trình Vũ nhìn cô:

- Em suy diễn.

Về mặt cô nghiêm túc:

- Anh chỉ cần trả lời đúng hay không.

Lục Trình Vũ làm điệu bộ đầu hàng:

- Vấn đề này không thể trả lời một cách đơn giản được. Thật tình là anh không thích công việc của em hiện giờ, anh cũng đã từng nói với em rồi, phụ nữ làm nghề này rất vất vả mà hay phải chịu thiệt thòi, nhưng, anh tuyệt đối không có ý coi thường em.

Những từ cuối cùng, anh nói rất chậm, rành mạch, rõ ràng, chữ nào ra chữ đấy.

Đồ Nhiễm nhìn anh một lúc:

- Cảm ơn anh, nhưng công việc của em em hiểu rất rõ, em cũng không thích người khác sắp xếp cuộc sống tương lai ình

Lục Trình Vũ đành bất lực:

- Anh đang bàn bạc với em, chứ không phải đang sắp xếp thay cho em.

Đồ Nhiễm không kìm chế được nhún mày:

- Em bỗng cảm thấy con người anh có ham muốn khổng chế rất mạnh, quái thật, sao hồi trước em lại không phát hiện ra? Em không thích cảm giác này lắm, cho nên bây giờ em có thể nói cho anh biết, em sẽ không nghỉ việc, ít nhất thì trước mắt sẽ không. Nếu em không đi làm mà rảnh rỗi, hoặc là kiếm được ít tiền đi, em sẽ cảm thấy rất không an toàn. Không biết anh có hiểu được cảm giác này không, tóm lại, em hy vọng anh có thể hiểu được cảm nhận của em.

Lục Trình Vũ thoáng ngập ngừng rồi lên tiếng:

- Ý em là, không thể có được cảm giác an toàn từ anh?

Cô hơi ngẩn ra, sau đó lắc đầu:

- Đó không phải là thứ người khác có thể đem lại được, nếu lúc nào nó cũng có thể bị tước mất, thì sao còn gọi là cảm giác an toàn.

Nghे cô nói xong, Lục Trình Vũ bất giác bật cười, không nói gì thêm.

Thấy anh lặng im không nói, Đồ Nhiễm buông một câu đầy cảm khái:

- Thực ra lấy một người như em, quả thật quá thiệt thòi cho anh rồi, công việc vốn đã bận, lại còn ép anh chăm lo cho gia đình. Ban đầu lẽ ra nên tìm một cô vợ là giáo viên hoặc nhân viên công sở sáng chín giờ làm, chiều năm giờ tan, được nghỉ đông, nghỉ hè, thì anh sẽ đỡ vất vả hơn nhiều.

Lục Trình Vũ trầm nghĩ, chẳng phải do cái tin nhả kia gây hoặ hay sao.

Cô lại nói:

- Thực ra cách suy nghĩ này của anh cũng rất bình thường, nhưng theo kinh nghiệm của em, trong những người em đã gặp khi chạy nghiệp vụ thì tốt xấu là 50/50, không thể vì vài người không tốt mà phủ định sạch trơn công việc này. Hơn nữa trên đời này, ngoài đàn ông thì là đàn bà, bên cạnh mỗi người đều có người khác giới, đâu đâu chả có cám dỗ, chẳng lẽ không cho người ta ra khỏi nhà hay sao? Ví dụ như bệnh viện, bác sĩ và y tá cùng trực đêm rồi dính lấy nhau cũng không phải là không có, em không thể vì chuyện này mà bảo anh bỏ nghề đúng không. Còn cả phía trên khoa anh nữa, những mấy tầng phòng bệnh dành cho cán bộ cao cấp, mấy cô y tá cô nào cô nấy xinh như mộng, đàn ông bọn anh có phải vừa nhìn là đã muốn bỏ nhào vào không? Chắc chắn là không đâu nhỉ, đa phần chỉ là nghĩ thầm trong lòng mà thôi.

Lục Trình Vũ gật đầu:

- Phải.

Đồ Nhiễm thở dài:

- Phải cái gì? Anh bỏ nhào vào người ta à? Hay là cả ngày ấp ủ trong tim?

Mặt anh hết sức nghiêm túc:

- Ý anh là, mấy cô y tá ở tầng trên đúng là rất xinh đẹp.

Cô nhìn anh:

- Lục Trình Vũ, bây giờ em không đùa với anh, em đang nói chuyện nghiêm túc, chẳng phải anh nói giữa hai chúng ta thiếu sự tin tưởng sao? Em đang nghiêm túc bày tỏ lòng tin đối với anh, em cũng hy vọng anh có thể tin tưởng em, hiểu được thái độ của em đối với công việc, mong anh hợp tác có được không?

Lục Trình Vũ nhìn cô, rút một chiếc khăn giấy ra lau miệng:

- Đừng giận nữa, trên đời này phụ nữ xinh đẹp hơn em đâu có nhiều đến mức vô vàn?

Đồ Nhiễm vờ tức tối trừng mắt nhìn anh.

Anh đứng dậy, cho bát đĩa vào chậu rửa rồi bước tới vỗ nhẹ lên đầu cô:

- Được rồi, anh biết rồi, cái đầu này của em suốt ngày bần khoăn, day dứt cái gì ở trong đó vậy? Nghĩ ngợi nhiều quá đi mất.

Cô hỏi:

- Anh đồng ý rồi?

Anh hỏi ngược lại cô:

- Anh đồng ý cái gì? Vẫn là câu nói đó, bây giờ không được đi nghiệp vụ, không được đi xã giao, nhất là mấy tháng này, nhất định không được dính đến rượu bia, thuốc lá, hút thuốc thụ động cũng không được.

Đồ Nhiễm thu dọn bát đĩa:

- Biết rồi, ai khi không chạy đi xã giao làm gì, mệt chết đi được, nếu có thể tìm được công việc tốt hơn, em cũng chẳng làm nghề này.

Lục Trình Vũ đưa tay nhìn đồng hồ, ăn một bữa cơm hết hơn một tiếng đồng hồ, cả hai cứ nói qua nói lại cũng gần tới mười một giờ, anh giúp thu dọn bàn ăn rồi ra về.

Đồ Nhiễm tiễn anh ra cửa;

- Đã muộn thế này rồi, ngày mai đi thẳng tới chỗ làm không được sao?

Anh vừa thay giày vừa trả lời dứt khoát:

- Không được, ở đây chẳng làm được cái gì, lại còn bị em dày vò.

Nói đoạn đang định bước ra khỏi cửa, vạt áo bỗng bị kéo lại, anh xoay người nhìn cô, có phần đắc ý:

- Không nỡ xa anh à?

Cô buông tay, lùi về sau một bước.

Anh quay lại, tiện tay đóng cửa, cúi đầu giải thích:

- Anh định như thế này, năm sau anh thử thi phó chủ nhiệm xem thế nào, đến lúc đó tiền lương thu nhập gì đó có thể tăng lên, nếu tình hình tốt, chưa biết chừng có thể được bệnh viện tuyển dưới mời đi mổ thêm mấy ca, cũng kiếm thêm được chút tiền. Nuôi con thì chắc chắn chi phí sẽ tăng. Gần đây anh làm luận văn và biên soạn sách, đến lúc con ra đời, sợ là không có nhiều thời gian, chỉ có thể tranh thủ lúc này thôi.

Đồ Nhiễm nói nhỏ:

- Chả ai không nỡ xa anh cả, đi mau đi, đi kiếm tiền về đây cho em.

Anh cười cười, đưa tay lên vuốt má cô:

- Nếu anh ở đây lâu thêm một chút, buổi tối lại phải cho vào, ngày nào cũng có kế hoạch, nhiệm vụ định ra ngày hôm nay còn chưa hoàn thành.

Đồ Nhiễm đẩy anh ra khỏi cửa:

- Đi thôi, đi thôi, em phải đi nghỉ đây.

Anh đứng ở cửa, bỗng nắm tay cô xiết một lúc rồi buông ra:

- Nhớ khoá cửa cho chắc, cẩn thận một chút, có chuyện gì thì gọi điện cho anh.

Cô ừ:

- Anh cũng đừng thức khuya quá, không tốt cho sức khoẻ.

Anh nói:

- Anh đâu có ngủ giỏi như em, một đêm ngủ được năm, sáu tiếng là đủ rồi, sáng dậy còn có thể chạy thể dục. – Đi được mấy bước, thấy cô vẫn đứng ở cửa nhìn theo mình, anh lại xua tay với cô. – Vào nhà đi!

Hành lang cực kì yên tĩnh, trong ánh đèn phản chiếu, bầu trời ngoài cửa sổ trở nên xanh thẫm, một màu xanh sâu thẫm và xa xăm. Lục Trình Vũ bước tới, đứng cạnh cửa thang máy một lúc, cho tới khi nghe thấy tiếng cô khoá cửa trong nhà, anh mới đưa tay lên ấn nút xuống lầu.

Cửa thang máy lập tức mở ra, anh bước vào trong, một mình đứng trong không gian vắng lặng, lập tức cảm thấy toàn thân rã rời.

Xe chạy gần tới cầu dẫn sang đường chính, đêm khuya mà đường sá vẫn chưa thông, những dòng xe ngược xuôi co cụm thành hai luồng, vị trí trống là nơi đang thi công đường ngầm chạy qua sông Trường Giang. Ánh sáng dọc đường bố trí rất tốt, nhưng lại có người quen dùng đèn pha, chậm rãi từ xa chạy tới, khi hai xe đối đầu nhau, cực kỳ chói mắt.

Xe cô không ngừng nổ máy, lại dần dần chạy đi.

Chiếc CD trong xe anh đã nghe đến thuộc lòng, chẳng chút hứng thú. Anh bật đài dò kênh buổi đêm, nhất thời đủ loại cảm xúc ập đến, quảng cáo chữa vô sinh hay quảng cáo nạo phá thai lũ lượt tuôn trào. Dò một vòng, cuối cùng dừng lại ở kênh âm nhạc, đang phát một bài hát anh thấy rất quen. Ca khúc được một giọng nữ mềm mại cất lên mượt mà, uyển chuyển, du dương vô ngần.

Bài hát được phát một nửa, mấy vị khách mời có máu văn chương và người dẫn chương trình bèn bắt đầu đính đạc nói những lời tâm sự tự đáy lòng. Đêm khuya tĩnh mịch khiến khoảng cách giữa người với người rút ngắn tới mức bối rối, lời nói vừa cảm tính vừa không chút kiêng nể gì.

Cô gái khách mời hơn hai mươi tuổi úp mở kể lại chặng đường tình cảm của mình, cuối cùng đưa ra kết luận: “Đàn ông chừng chạc, dễ dàng xem nhẹ tình yêu hơn phụ nữ bằng tuổi. Chàng trai mười tám một ngày gọi điện cho người yêu ba lần, người đàn ông hai tám ba ngày mới gọi điện một lần, cho nên “tình yêu chân chính” chỉ có khi còn trẻ.”

Khách mời nam đứng tuổi cười: “Trên đời này làm gì có “tình yêu chân chính”, tình yêu chỉ là cảm giác trong khoảnh khắc, khi thời gian bào mòn, tâm hồn trầm lắng, những nỗi đau và niềm vui trước đây sẽ dần phai nhạt. Đừng quá khát khao vẻ đẹp của tình yêu, cũng đừng quá phóng đại nỗi đau thất tình.”

DJ[10] hỏi người nam trầm tĩnh: “Trong một mối tình đã qua, điều gì khiến anh có ấn tượng sâu sắc nhất?”

[10] Viết tắt của từ Disc Jockey, chỉ người chọn và chơi các đĩa nhạc cho khán thính giả. Ở đây nói tới radio DJ, tức là các DJ làm việc trong đài phát thanh, có nhiệm vụ chọn nhạc để phát kèm theo những lời giới thiệu hoặc bình luận.

Người khách mời trầm ngâm, cuối cùng buông một câu: “Áo quý do mới, người quý do cũ[11]“. Buồn nỗi cố nhân mặc áo mới, theo chồng bỏ cuộc chơi.”

[11] Câu thơ trong bài Cổ diễm ca (tác giả: Khuyết danh) – bản dịch của Diệp Luyến Hoa, nói về nỗi lòng của một người vợ bị bỏ rơi.

Khách mời nữ bổ sung: “Chính vì thế, tình yêu chỉ xảy ra khi tuổi còn trẻ.”

Tiếng nói ngừng lại, âm nhạc vang lên, Lục Trình Vũ không nghe hết bài hát này, anh tắt radio đi.

Khi xe chạy tới dưới lầu, anh nhận được hai tin nhắn liên tiếp.

Một là của Đồ Nhiễm gửi tới: Về đến nhà chưa?

Một tin khác, rất dài, năm chữ cái xen lẫn trong vô số những dấu chấm lửng: Em sắp kết hôn rồi...

Hôn lễ của Lý Sơ Hạ chuẩn bị suốt hai tháng.

Về quá trình trắc trở nhiều tháng trước cô đã từ hôn, sau đó lại chọn được người hiền để đi tới hôn nhân, trong bệnh viện lưu truyền mấy phiên bản, nhưng hết thấy đều không có được lời giải thích hợp lý nhất. Phía đương sự luôn im hơi lặng tiếng, khiến cho những người nhiều chuyện càng cảm thấy ngứa ngáy, nhưng mọi người đều thống nhất rằng: Không phải người phụ nữ nào bước vào tuổi ba mươi cũng có điều kiện để bước bình, cũng không phải người phụ nữ nào cũng có vốn liếng như Lý Sơ Hạ.

Đồ Nhiễm biết được chuyện này là nhân dịp cô tới bệnh viện gặp khách hàng, cô khá thân với một chị bác sĩ khoa Chẩn hình, đã chơi mấy ván mạt chược, ăn mấy bữa cơm với nhau, sau khi hiểu nhau thì chơi thân như bạn bè.

Chị bác sĩ đó đang đi thăm bệnh, thấy cô tới bèn cùng cô vào văn phòng nói chuyện.

Chị bác sĩ uống trà rồi nhỏ bã trà vào thùng rác ở góc tường, luôn mồm ca thán với cô:

- Một chết đi được, không trực thì cũng phải đi kiểm tra phòng bệnh, nói là nghỉ ngơi làm việc theo giờ hành chính, nhưng ngày nào cũng phải chạy tới bệnh viện, tuần nào cũng làm đủ 50 tiếng không nghỉ, không có cuối tuần, không có ngày nghỉ, ngày lễ, lương thì không tăng, Luật Lao động đối với bọn chị là vô hiệu, còn không bằng công nhân nông thôn, họ còn được về quê ăn Tết...

- Vừa rồi gặp một ca âm ỉ trong bệnh viện, dùng dằng ở đó nửa ngày trời, mình có lý cũng chẳng thể nào nói lại họ, kéo phóng viên báo đài đến thì lại hổng chuyện, bây giờ quan hệ bác sĩ bệnh nhân là thế, chẳng có chuyện gì cũng có thể bới bèo ra bọ. Lần trước còn có người nhà bệnh nhân cầm máy ảnh chụp bọn chị, định là lúc nào tính sổ với bọn chị thì lôi ra dùng. Thối đời, loại người nào cũng có... Kiếp trước làm lắm chuyện xấu xa nên kiếp này mới phải làm cái nghề này, chị nhỏ vào.

Đồ Nhiễm ngồi trước bàn của chị ấy cười, lật giở lịch trực ban trước mặt:

- Thiên thần áo trắng mà, phải có tinh thần hy sinh chứ.

Chị bác sĩ hỏi cô:

- Em xem hộ chị thứ Bảy này có xếp ca trực không?

Cô nhìn qua:

- Không ạ, làm giờ hành chính.

Chị bác sĩ lại kêu ca:

- Thứ Bảy có tiệc cưới, phải đi tiếp khách cho người ta, năm nay năm Heo vàng, thanh niên trẻ vội kết hôn cũng nhiều ra phết.

Đồ Nhiễm hỏi:

- Khoa chị ai kết hôn thế ạ, Tiểu Lưu à?

Chị bác sĩ lắc đầu:

- Khoa Nhi, con gái viện trưởng Lý.

Cô sững người:

- Lý Sơ Hạ? Chẳng phải cô ấy đã lấy chồng lâu rồi sao?

Chị bác sĩ cười:

- Em cũng biết chuyện này à? – Chị ấy hạ giọng. – Đại tiểu thư nghĩ mình điều kiện tốt, tiêu chuẩn cao, lần trước tìm được một nhân viên công vụ, cấp phó thành phố cơ đấy, tiếc là gần cưới lại huỷ, bây giờ chọn đông chọn tây được một anh chàng bên khoa Ngoại Tim mạch. Em nói xem cô ấy muốn tìm thì cũng nên tìm người khoa Chẩn hình bọn chị chứ, đều vất vả như nhau, ít ra còn nhiều tiền hơn. Mấy chàng độc thân trong bệnh viện bọn chị đều mặc cho cô ta lựa chọn, dựa vào ông bố vợ tương lai như thế, ai mà không đồng ý? Chọn người khoa Ngoại tim mạch làm gì, vừa vất vả vừa bận rộn, ít hoa hồng, nhiều rủi ro... Theo chị, tốt nhất đừng có tìm bác sĩ, chẳng hiểu nghĩ thế nào nữa.

Chuyện chẳng liên quan đến mình, nhưng Đồ Nhiễm nghe mà tim đập thành thịch, có phần không nắm được tình hình. Hồi trước cô còn tưởng Lý Sơ Hạ đã kết hôn từ dạo đó rồi, còn việc đưa thiệp mời tới dự hôn lễ, Lục Trình Vũ vẫn luôn không đề cập tới, cô cũng không hỏi, muốn hỏi cũng không biết bắt đầu như thế nào, nên cứ gác lại đó. Sau này cô có chút manh động, nhân lúc anh không để ý, bèn đem thiệp cưới của Lý Sơ Hạ nhét vào giữa một quyển sách y chuyên ngành dày cộp, bởi vì trên tấm thiệp đó có ảnh cưới của Lý Sơ Hạ. Nếu đã có ảnh cưới của người ta thì cũng không tiện vứt vào thùng rác cùng với đồng báo cũ, nếu có người muốn thăm ngắm ảnh nhớ người, chắc chắn sẽ lật tung khắp nơi, nếu không tìm thấy, chưa biết chừng còn tới hỏi cô.

Nhưng bao nhiêu tháng nay, theo cô quan sát, cuốn sách đó dường như chưa từng có dấu vết bị giở ra. Vì thế cô cứ đoán mãi, tiệc cưới của mối tình đầu, rốt cuộc Lục Trình Vũ có tham dự không.

Chưa từng nghĩ tới, hôm nay lại có được câu trả lời ngoài dự kiến.

Đồ Nhiễm đứng dậy cáo từ, chị bác sĩ nhìn chằm chằm vào bụng cô:

- Lần sau tìm bọn chị hẹn ở ngoài cũng được. Có bầu rồi, không có việc gì thì đừng tới bệnh viện, nhiều bệnh truyền nhiễm.

Nói ra cũng thật trùng hợp, câu này hôm nay cũng có một người khác nói với cô.

Trước khi tới bệnh viện Đồ Nhiễm tới siêu thị mua một ít đồ, lúc ra ngoài, trời đổ mưa.

Trời cuối thu, mưa rả rích mấy ngày liền, may mà cô có mang theo ô. Siêu thị cách bệnh viện khoảng hai mươi phút đi bộ, nếu đi xuyên qua con ngõ bên cạnh thì gần hơn một chút. Mới đi ra sau phố, một chiếc xe lướt vèo qua bên cạnh, làm bùn đất bên đường bắn tung toé lên ống quần cô. Cô cúi xuống phủi ống quần, gió to thổi lật tung chiếc ô trong tay khiến cô bị ướt. Cô đưa tay sửa lại ô.

Một chiếc Toyota từ phía sau trời tới, từ từ dừng lại.

Thoạt đầu cô không để ý, chủ nhân chiếc xe đó khế bấm còi. Cô nhìn vào trong, Lý Sơ Hạ hạ kính xe xuống.

- Tôi thấy ai giống chị mà. – Cô ấy nói. – Mưa hơi to, nếu chị tới bệnh viện, tôi có thể chở chị đi.

Đồ Nhiễm không nghĩ ngợi nhiều, nói cảm ơn rồi mở cửa xe ngồi vào trong, mang theo hơi ẩm từ bên ngoài.

Bầu không khí bối rối và gượng gạo lại ủa đến, Lý Sơ Hạ rõ ràng là không thoải mái lắm, còn Đồ Nhiễm lại dựa trên lưng ghế như không có chuyện gì xảy ra, ít nhất trông cô cũng như không có chuyện gì.

Trong xe vang lên một ca khúc du dương, khúc nhạc dạo với tiếng sóng biển vỗ về bờ cát và tiếng mưa gió lao xao ngoài cửa sổ thật hợp tình hợp cảnh. Đồ Nhiễm cười cười:

- Bài hát này hay quá.

Lý Sơ Hạ cười rất nhẹ:

- Vậy sao? – Cô ta liếc nhìn cái bụng hơi nhô lên của Đồ Nhiễm, cuối cùng cũng nói. – Chúc mừng chị, được năm tháng rồi nhỉ?

- Ừ, sắp sáu tháng rồi.

Lý Sơ Hạ im lặng một lúc rồi mới nói:

- Chị đi khám thai à?

Cô trả lời qua loa:

- Không, đi làm chút việc, tiện thể đến xem Lục Trình Vũ đang bận gì.

Lý Sơ Hạ ừ một tiếng như có như không.

Thấy cô ta không nói gì, Đồ Nhiễm lại lặng lẽ nghe nhạc, bài hát này hình như bật đi bật lại rất nhiều lần, cô cảm thấy kỳ lạ:

- Hình như cả đĩa này chỉ có một bài này thôi.

Lý Sơ Hạ lại ừ một tiếng, sau đó mới nói:

- Bây giờ đang mùa cúm, chị ít tới những chỗ như bệnh viện thôi.

Đồ Nhiễm cười cười, nói một cách nghiêm túc:

- Cảm ơn cô. Nhưng chuyện công việc, có lúc thật sự không thể theo ý mình.

Lý Sơ Hạ không nói gì, Đồ Nhiễm lại tiếp tục nghe nhạc, nghe đi nghe lại thật sự chỉ có mỗi bài hát này.

Có lẽ chuyện tình cảm, cũng có lúc thật sự không thể theo lòng mình.

Đồ Nhiễm tới tìm Lục Trình Vũ, đúng lúc anh có ca mổ, bận tới nỗi chẳng nói được mấy câu, cô quay về, anh lại hỏi cô đi đâu, cô chỉ nói tới chỗ Chu Tiểu Toàn chơi. Anh cũng không hỏi thêm gì nữa, chỉ bảo cô về sớm, bây giờ trời tối sớm, đi đường phải chú ý an toàn.

Đồ Nhiễm miệng thì đồng ý, nhưng lại về căn nhà nhỏ trước để dọn dẹp một hồi, trong nhà trông khá hơn một chút. Thời gian này, nhân lúc vẫn có thể dùng chút sức tàn chạy loanh quanh, cô cố gắng tới thường xuyên hơn, giúp anh nấu nướng, quét dọn, hoặc thỉnh thoảng ngủ lại.

Hễ thấy cô dọn dẹp là anh lại cau mày.

- Em quét đến thế nào thì cũng không đạt tiêu chuẩn của anh đâu, anh muốn không phải là vệ sinh, mà là vô trùng.

Cô nói anh bị bệnh sạch sẽ đến mức biến thái.

Anh không đồng tình:

- Em không thấy một vị bác sĩ trong khoa anh à, mở cửa không dùng tay chỉ dùng chân, mà còn chỉ chạm bằng gót giày thôi đấy.

Nhưng với đãi ngộ không cần phải đi qua sông mà vẫn có cơm ăn này, anh lại hưởng thụ rất sung sướng, cũng không cảm thấy cô phải vất vả đến mức nào hoặc mấy món ăn đó đều tồn vong vùng vi khuẩn.

Tất bật làm một núi việc xong, Đồ Nhiễm dán một tờ giấy trên tủ lạnh, viết trong tủ lạnh có những món gì, nhắc nhở anh ăn cho nhanh đừng để quá hạn. Viết tới viết lui, mảnh giấy chỉ chít chữ, lại lo anh đọc lướt nên cô đành phải viết riêng ra, đánh số trên mỗi trang giấy, ở phía cuối lại viết thêm câu chuyển ý, ví dụ như xem tờ giấy số 2, 3, 4 v.v... để biết thêm chi tiết. Cô biết anh nhất định sẽ mở tủ lạnh, bởi vì trong đó có bia và nước khoáng lạnh, anh thích uống những thứ lạnh toát.

Cô không phát hiện ra dấu vết của đầu lọc thuốc hay tàn thuốc trong nhà, đây là chuyện tốt.

Trước khi về, Đồ Nhiễm liếc nhìn tầng cao nhất của giá sách, chỉ là cảm lòng không đáng mà liếc một cái, thấp thoáng nhìn thấy chiếc phong bì màu da bò lúc trước vẫn còn nguyên chỗ cũ. Hình như quyển sổ bìa cứng bên trong vẫn ở đó, chiếc phong bì không dày thêm cũng chẳng mỏng đi bao nhiêu, không dịch sang trái cũng chẳng nghiêng sang phải, hoàn toàn nằm chết dí một chỗ, quả thật là rất cao, anh kiễng chân lên thì có thể đặt được, nhưng cô lại phải bắc ghế mới với tới được. Cô bỗng cảm thấy anh cố ý làm như vậy.

Cô lại nhòm lên trên một cái rồi bước ra ngoài, khoá cửa lại.

Tới chỗ Chu Tiểu Toàn, Đồ Nhiễm mới biết Tô Mạt và mẹ chồng cũng đã trở mặt với nhau, bây giờ ban ngày Tô Mạt đi làm, con bé con mới hơn một tuổi đầu thì gửi ở nhà trẻ tư thục gần tiểu khu. Con bé lại bị ốm, ho khò khè, bị lấy ở nhà trẻ, nhưng Tô Mạt không hoảng hốt như dạo trước, mà coi như là chuyện bình thường.

Ông bà Đồng thoạt đầu không coi chuyện vợ chồng con trai là chuyện gì to tát lắm, bởi vì tính cách cả hai vợ chồng đều ôn hoà, không gây ầm ĩ lớn. Cho dù sau này Tô Mạt nói với họ là Đồng Thụy An có nhân tình bên ngoài, hai ông bà vẫn bán tín bán nghi, một mặt nghi ngờ Tô Mạt hiểu lầm, mặt khác lại đoán chắc chẳng hai nhà mình chỉ chơi đùa thân mật với người ta chút xíu, tuyệt đối không làm chuyện bại hoại.

Hai ông bà bàn bạc chuyện này, âm thầm hỏi cậu con trai, cậu con một mực phủ định. Ông Đồng bèn thở dài, ông nói nếu con dâu thứ không quá cần mẫn mà thoáng tính hơn một chút thì tốt biết mấy. Ông cụ cả

đời thật thà, chỉ nói mình thế nào thì con trai cũng thế ấy, tuyệt đối không làm gì xằng bậy, vượt ra ngoài khuôn khổ.

Bà Đồng lại nghĩ khác, trước đây bà đã cảm thấy thằng út hơi thái quá, khăng khăng cố chấp với cô con dâu này, nên bà lo con dâu bên ngoài thì như thế nhưng về nhà lại cầm trịch, đã không đỡ đàn gì cho chồng lại còn biến nó thành thằng râu quạp. Giờ thấy vậy, bà lại nghĩ con dâu cũng yêu quý con mình hơn một chút, con trai mình cũng không phải loại đàn ông bị vợ dắt mũi, nghĩ đi nghĩ lại, bà lại thấy vui trong lòng.

Cho đến một ngày, thằng út bảo đưa bạn về ăn cơm, thằng út từ trước tới giờ không nhiều bạn bè, nó nói vậy, bà đương nhiên dồn hết công sức để lo liệu, bà còn nghĩ Tô Mạt cũng sẽ tới, tiện thể khuyên bảo hai đứa đôi câu cũng tốt.

Ai ngờ con dâu chính thức không tới, con trai lại dẫn về một cô gái trẻ.

Hôm đó bà Đồng vừa đi chợ về, chưa kịp bước đến dưới lầu đã bị vợ mấy ông giáo sư túm lại hỏi bạn thằng hai nhà bà lai lịch thế nào, đi cái xe xa xỉ thế kia, ăn nói thật khiến người ta vừa ngưỡng mộ vừa đổ kỵ. Thoạt đầu bà Đồng cứ ù ù cạc cạc, chỉ có điều gì gì bà cũng sống giữa đám người tài này gần nửa đời người rồi, bình thường không có nhiều cơ hội ngắc đầu, bây giờ có thời cơ như vậy, chưa biết sự thế thế nào, trước tiên cứ lảng lạng mà cười đã, như trút được cơn giận.

Cơn giận này bắt nguồn từ việc lúc trước thằng cả nhà bà mua xe, chiếc xe thằng cả mua hơn chục vạn tệ, cũng đỗ dưới lầu, cũng khiến mấy bà già bình luận. Họ nói cái xe này nhỏ, nhà năm người ngồi chật chội, lại nói nhãn hiệu này không tốt, sao lại mua cái xe này. Lúc ấy bà chỉ muối mặt mà ậm ờ cho qua chuyện: Thanh niên mà, bọn nó thích kiểu này thì mặc kệ nó đi.

Giờ đây, bà mang theo một cảm xúc khó tả bước lên lầu giữa những tiếng xì xào to nhỏ, vừa đẩy cửa bước vào liền gặp người ra, lập tức hiểu tám, chín phần.

Ông Đồng ở lì trong phòng nói không được khoẻ, không chịu ra ngoài, cũng không nói gì, từ trước tới giờ ông ấy không giỏi giao tiếp.

Chồng không nói năng gì, bà Đồng cũng hiểu ý của ông, hai cha con đang căng thẳng. Bà lại là người cởi mở, con đã bảo là bạn, thì bà sẽ coi như bạn bè bình thường của con, không có gì khác. Vừa ăn cơm vừa trò chuyện, cô “bạn bình thường” Tôn Hiểu Bạch bèn điềm nhiên khoe gia sản lấy lòng bà như không, bà thâm thở dài: Cùng độ tuổi như nhau, mà sao khác nhiều đến vậy, cô bé này có phong thái hoạt bát và sự nhạy bén của tuổi trẻ, đáng tiếc đáng tiếc. Rồi bà lại nghĩ: Đứa con dâu ngu xuẩn, cục cằn, thô lỗ kia sao có thể là đối thủ của cô bé này được.

Bà Đồng rất giỏi hoà giải, tình huống khó xử tới đâu, chỉ cần có mặt bà là có thể biến can qua thành tơ lụa[12], trừ khi bà không muốn hao tâm tổn trí cho họ.

[12] Ý dùng biện pháp hoà bình để giải quyết tranh chấp. Can qua là từ cổ chỉ chiến tranh, còn tơ lụa là thứ quý mà hai nước thường dùng để tặng nhau.

Lần đầu gặp mặt tưởng chừng nguy hiểm mà lại suôn sẻ, đợi khách ra về, bà Đồng hỏi con trai:

- Con có nghĩ tới con gái con không?

Đồng Thụy An còn chưa kịp mở miệng, ông Đồng đã ở trong phòng gầm lên:

- Thằng chó này mà dám ly hôn thì tao sẽ coi như không có đứa con như mày.

“Thằng chó” là từ nói bậy duy nhất mà ông Đồng có thể nói ra trong cả cuộc đời mình.

Bà Đồng thâm cười lạnh:

- Ông tưởng thế là dọa được nó chắc, thằng út nhà ta không ngờ lại là người lòng dạ quyết đoán, đúng là không giống ông chút nào, tôi là mẹ nó mà cũng nhìn nhầm.

Đồng Thụy An nói thẳng:

- Duyên phận giữa con và Tô Mạt đã dứt, con muốn giữ con bé, nhưng chỉ sợ Hiểu Bạch phải thiệt thòi, cô ấy cũng đồng ý cho con nuôi con bé, chỉ có điều phía Tô Mạt lại không chịu.

Những lời này của anh ta vừa bình tĩnh, lạnh lùng, vừa hợp logic, nhưng lại khiến cả gia đình như một nồi nước đang sôi sùng sục.

Tất cả những điều này, đương nhiên Tô Mạt không thể nào biết được. Cô vẫn đưa đón con về nhà bà nội, chỉ đôi khi cảm thấy ánh mắt xóm giềng trở nên soi mói và lảng tránh. Lòng cô đang nặng trĩu, sự nhay bén và tinh tế thường ngày giờ trở nên qua loa, đại khái, nên không nghĩ ngợi nhiều.

Cho tới một hôm, cô con dâu mới nhà hàng xóm trạc tuổi cô lẳng lặng kéo cô lại, nói khéo mấy câu, lúc ấy cô mới tỉnh ngộ. Tô Mạt chẳng nói chẳng rằng, bế thẳng con ra khỏi nhà bà nội, bố chồng chạy theo gọi cô, mẹ chồng níu lấy cô trong nước mắt:

- Tô Mạt, Tô Mạt, là bố mẹ có lỗi với con, bố mẹ không dạy dỗ con cái tử tế, thằng út giờ thành ra như thế, bố mẹ không quản được nó nữa rồi...

Trước cú sốc nặng nề, Tô Mạt lại vô cùng tỉnh táo, cô bỗng bật cười:

- Xét đến cùng anh ấy vẫn là con của bố mẹ, dù có sai đến đâu không thể nào tưởng tượng được đi chẳng nữa cũng vẫn là con của bố mẹ, bố mẹ có thể làm gì anh ấy?

Nói đoạn, cô bế con bỏ đi như bay, tận đến khi phía sau không ai đuổi kịp, bọn họ đều là những người có mặt mũi, đương nhiên chẳng dại gì mà gây ầm ĩ trong khu tập thể trường học. Tô Mạt bế con gái đi tới sân vận động của trường, trong đêm cuối thu lạnh lẽo cô quạnh, nơi đó không một bóng người, cô từ từ ngồi xuống khán đài xi măng, lặng lẽ khóc.

Lâu lắm rồi cô không tới nơi này, sân vận động của trường đại học luôn là nơi người ta nảy sinh ảo tưởng. Nhiều năm trước cô từng học thể dục hoặc yêu đương ở đây, tuổi xuân phơi phới, hy vọng vô hạn. Khi đó cô còn là một cô bé ngây ngô, giờ đã có đứa con của riêng mình, thậm chí, còn phải gánh vác tương lai của nó một mình.

Ngay cả tương lai của bản thân, cô còn không tìm được.

Đứa bé trong lòng cô không hề ầm ĩ, chỉ ngược mắt lên nhìn mẹ, đôi mắt trong veo thuần khiết, như ánh sao trên trời.

Nghe chuyện của Tô Mạt, Đồ Nhiễm thốn thức hồi lâu. Bây giờ đôi lúc cô trở nên đa sầu đa cảm, hay nghĩ ngợi vẩn vơ, không biết là do nội tiết hay hormon khi mang thai nữa.

Có những lúc cô nhìn gì cũng thấy không thuận mắt, có những lúc tâm trạng lại phơi phới reo vui, biến đổi nhanh như chớp, ngăn không được, tránh không xong. Ví như hiện giờ, tâm trạng bi quan, rã rời, lạ lùng bỗng trào dâng, chỉ cảm thấy trên đời này không ai đáng tin, không thể tin ai, ai ai cũng có thể đánh bại bản thân mình, còn mình thì chỉ có thể thúc thủ đứng yên tại chỗ.

Đứa bé trong bụng lại khuynh tay đạp chân, cuối cùng cô cũng trải qua giai đoạn yếu đuối dài dằng dặc đầy sợ hãi, lúc này nghĩ tới con gái Tô Mạt, cô lại tràn đầy hoài nghi: Tại sao mình phải sinh con? Mình không có tư tưởng sinh con để nối dõi tông đường, tại sao phải chịu đau đớn, tại sao phải trở mắt nhìn nó chịu đựng mọi đau khổ? Lẽ nào sinh nó ra chỉ để bịt mồm người xung quanh, chứng tỏ tôi có khả năng sinh đẻ bình thường, chứng tỏ vào độ tuổi kết hôn thích hợp tôi cũng có thể kết hợp với một người đàn ông khá khẩm, tình cảm sắt son, cuối cùng có được một kết tinh tình yêu? Chứng tỏ tôi là một người phụ nữ bình thường, không rũ bỏ được những quy tắc xã hội, cũng sẽ không bị xã hội rũ bỏ?

Có lẽ, hạnh phúc chỉ là hạnh phúc trong mắt người khác, còn bất hạnh lại chỉ có mình mình thấu hiểu.

Tối hôm đó cô về nhà, không về nhà mẹ.

Ánh mắt cô lúc đi thoáng chút ưu thương kỳ lạ, Chu Tiểu Toàn nói:

- Cậu chìm đắm quá sâu, Tô Mạt là Tô Mạt, đó là cuộc sống của cậu ấy trải nghiệm của cậu ấy, không ai trong chúng ta có thể thay đổi hay thay thế cậu ấy, chỉ có thể làm một người quan sát tốt bụng. Mình không hiểu tại sao cậu lại âu sầu đến vậy, đừng nghĩ vẩn vơ nữa, bây giờ việc cậu cần làm là dưỡng thai cho tốt.

Đồ Nhiễm biết cô ấy nói đúng. Cô cũng cảm thấy mình buồn cười, nhưng lại không thể khống chế những suy nghĩ trong đầu, cô cho rằng mình nhất định phải quay về một chuyến, cho dù không gặp anh, mà chỉ vào phòng anh, được nhìn thấy những thứ anh đã dùng, những đồ anh đã mặc, chiếc giường anh đã nằm, cô cũng sẽ cảm thấy khá hơn. Cô bỗng nhớ nhung mãnh liệt một người, ý nghĩ này cuộn cuộn tuôn trào, khiến người ta bối rối.

Đứng trước cửa nhà, cô rút chìa khoá ra mở cửa, những âm thanh lạch cạch vang lên không nhỏ, nhưng bên trong lại không có động tĩnh gì, anh không ở nhà.

Ngày hôm nay của cô trôi qua trong mơ hồ, quên không hỏi lịch trực của anh.

Cô nghĩ một lúc rồi đẩy cửa, tai nghe thấy tiếng nhạc rất nhỏ đang vang lên.

Cô lần theo tiếng nhạc, màn hình máy tính trên bàn làm việc phát ra ánh sáng xanh dịu, đang phát bài hát, dịu nhẹ, miên man không dứt.

Lục Trình Vũ đang dựa trên ghế, lặng lẽ nhắm mắt, một tay đặt trên bàn, lòng bàn tay đè lên một cuốn sổ bìa cứng, tay còn lại buông thõng tự nhiên, kẹp một điếu thuốc lá, khói thuốc bốc lên, tàn thuốc phía trước đã bạc trắng. Cuốn sổ đó đang để mở, riềm sổ có hoa văn cầu kỳ tinh xảo, toát ra vẻ trầm uất nhẹ nhàng.

Cô nhìn bóng dáng nghiêng nghiêng của anh, tựa hồ như anh đang ngủ.

Sau đó bàn tay cầm thuốc của anh khẽ nhúc nhích, đầu ngón tay tùy ý gảy điếu thuốc một cách thành thục, tàn thuốc lả tả rơi, gió lùa qua khe cửa, ánh lửa loé lên rồi dần lịm đi.

Qua bức bình phong chạm trổ hoa văn, ánh đèn hắt bóng hình anh lên bức tường nhuộm màu hoàng hôn, như phủ lên đó một sắc thái nhàn nhạt, tiêu điều, loang lổ.

Đồ Nhiễm nhớ bài hát đó, sáng nay cô đã nghe rất nhiều lần, âm thanh vang vọng, lời ca hát: Vẫn là bờ cát trong ký ức! Căn phòng xanh và mặt biển xanh! Anh và em lặng lẽ đối diện nhau! Em nhìn thấy gương mặt mình trong đôi mắt anh! Trong gió lộng ra cùng cất giọng hét! Tên của anh, tình yêu của em...

Đồ Nhiễm khẽ khàng tựa vào cửa, nhìn người đàn ông trong phòng, cho tới khi đứa bé trong bụng khẽ cựa quậy, cô mới định thần lại.

Còn nhớ mười mấy ngày trước đó, lần đầu tiên cô cảm nhận được cái thai cử động, cử động rất nhẹ, như một con cá nhỏ bọt trong nước. Khi đó cô đang chuẩn bị giáo án trong văn phòng, cảm giác đặc thù lướt qua trong nháy mắt, cô lập tức sững người lại, một lát sau nhớ ra, cô liền gọi điện ngay cho Lục Trình Vũ.

Ở đầu dây bên kia anh cười:

- Đâu có sớm vậy? Chắc là dạ dày co bóp thôi.

- Không phải, là con đang máy, em biết mà. – Cô nói ngay không chút nghi ngờ, lòng thoáng chút ảm ức, một cảm giác ảm ức vì không được thấu hiểu. Cho tới mấy ngày sau, tần suất thai máy càng lúc càng nhiều, cuối cùng trực giác của người làm mẹ đã tạo dựng được uy tín.

Cho dù bình thường, trực giác của cô luôn rất nhạy bén.

Cô xoay người đi, bước về phía sofa trong phòng khách, cô muốn nghỉ một lúc.

Có người gõ bàn phím, tiếng ca ngừng bắt.

Cô ngoảnh đầu lại trong ánh sáng tù mù, thấy Lục Trình Vũ đang ngồi ở đầu kia nhìn mình. Trong phòng chỉ bật một ngọn đèn bàn mờ mờ, cô không nhìn rõ mặt anh, mặt anh là những đường nét mơ hồ mà gây gọn. Cô thầm đoán nét mặt của anh, có lẽ là nửa phần thanh thản nửa phần mất mát, như vừa tỉnh giấc khỏi cơn mơ.

Cô cười với anh:

- Anh ngủ à? Em làm anh tỉnh giấc à?

- Không. – Anh đáp. – Không sao hết.

Cô ngừng lại vài giây rồi hỏi:

- Hôm nay phẫu thuật vẫn thuận lợi chứ? Mệt không?

- Cũng ổn. – Anh đứng dậy, tiện tay gấp quyển sổ lại, đẩy cánh cửa sổ trước mặt, anh dụi điếu thuốc xuống bệ cửa sổ.

Cô chần chừ vài giây, cuối cùng vẫn tiến lên phía trước:

- Tâm trạng anh không tốt.

Vốn dĩ muốn đặt câu hỏi, ai ngờ lời ra khỏi miệng lại biến thành câu trần thuật.

Anh nghiêng đầu nhìn cô:

- Không phải, anh hơi mệt. – Anh liếc nhìn đồng hồ trên máy tính. – Ngày mai anh trực đêm, hay là hôm nay nghỉ sớm đi, sáng mai anh lái xe đưa em về?

Cô ừ.

Cả hai lần lượt đi đánh răng, rửa mặt, lên giường đi ngủ, mỗi người đắp một chăn, chiếc giường rộng một mét tám, vừa vặn, không thấy chật hẹp.

Cô nằm nghiêng, quay lưng về phía anh. Thời gian mang thai càng dài, cô càng quen ngủ nghiêng. Cô đưa tay xoa bụng, cứ tới đêm khuya yên tĩnh là đứa bé lại trở nên hoạt bát khiến cô không ngủ được, cho dù nhóc con không ngo nguẩy nữa, cô cũng không ngủ được. Cô không muốn nhúc nhích, nhưng bả vai bên dưới bỗng trở nên tê dại.

Lục Trình Vũ bỗng lên tiếng:

- Em vẫn ổn chứ?

Cô giật mình:

- Vẫn ổn. Anh chưa ngủ à?

- Sắp rồi. – Anh nói, sau đó quả nhiên không lên tiếng nữa.

Trong lúc mơ mơ hồ hồ, cô bắt đầu nằm mơ, cô thấy mình cầm mấy quả bóng bay tung tăng dạo chơi trên phố, không cẩn thận để quả bóng tuột khỏi tay bay lên. Bên cạnh cô có một người, một người đàn ông trẻ, áo sơ mi trắng, quần bò, người đó khẽ nháy một cái, túm được hai quả bóng bay nhét lại vào tay cô. Anh đứng dưới trời xanh mây trắng, cúi đầu mỉm cười với cô, để lộ hàm răng trắng loá, vẻ mặt dịu dàng, tha thiết. Cô nhận ra anh là ai, vội tự nhủ đây là giả thôi, đây là giả thôi. Cô biết đây là mơ, bởi vì tất cả những gì quá hoàn mỹ đều là hư ảo, cô cố gắng để mình tỉnh lại.

Sau đó, cô tới một nhà hàng, gọi rất nhiều đồ ăn, cô ăn rất nhiều, rất nhanh, ăn uống no nê xong bước ra ngoài lại bị người ta giữ lại ở cửa, bắt cô trả tiền. Cô vội lục túi áo, trong đó không có một xu lẻ nào, người qua đường đều xúm lại hóng hớt, ánh mắt khinh thường và chế nhạo. Người giữ cô lại nói, cô không có tiền để trả thì đưa đứa con cho tôi. Cô hoảng hốt lấy tay che bụng, lại thấy bụng mình xẹp dần đi, sau đó một cơn đau nhói ập đến, con cô đã mất thật rồi.

Đồ Nhiễm bỗng sực tỉnh, toàn thân toát mồ hôi lạnh, cô nhìn trừng trừng lên trần nhà đen kịt, thở hổn hển.

Hoảng hồn hồi lâu, cô đưa tay sờ lên bụng, khi thấy phần bụng vẫn hơi nhô lên, cô mới thở phào nhẹ nhõm. Liên sau đó, cơn đau nhói trở nên còn rõ rệt hơn cả trong giấc mộng, đau thấu xương thấu tủy.

Cô không ngủ thêm được nữa, tim vẫn đập dồn dập, cho tới khi nghe thấy hơi thở đều đều của người bên cạnh, cô mới thấy dễ chịu hơn một chút. Cô đưa tay bật chiếc đèn đầu giường, anh đã ngủ say, lông mày hơi nhíu lại, môi khẽ mím, những đường nét trên gương mặt thân thiết và dịu dàng hơn bình thường, vẻ mặt thoáng chút ưu tư.

Cô chậm chậm ngồi dậy, dựa vào đầu giường, lắng nghe từng cử động thai, cũng không biết là qua bao lâu, cho tới khi ánh mắt lướt qua tấm bình phong, trái tim đang dần bình tĩnh lại bắt đầu nảy lên thấp thỏm.

Do dự rất lâu.

Cô hít một hơi, xuống giường, đi chân trần, khẽ khàng bật chiếc đèn bàn lên.

Bên cạnh màn hình máy vi tính, ngoài một chồng sách chuyên ngành, tài liệu và mấy cây bút thì không còn thứ gì khác.

Cô không có thời gian nghỉ ngơi nhiều, những thứ bên trong chiếc phong bì đã hoàn toàn chiếm lĩnh tâm tư cô.

Cô cẩn thận đẩy chiếc ghế xoay sang, sau đó đứng lên ghế với lấy hai cái phong bì, mở ra nhìn, quả nhiên là quyển sổ mà Lục Trình Vũ đọc trước khi ngủ.

Trong mỗi chiếc phong bì là hai quyển sổ, có cũ có mới, màu sắc và hoa văn trên bìa khác nhau, nhưng phong cách lại hệt như nhau. Người sở hữu chúng nhất định là một phụ nữ, một người phụ nữ trẻ rất tinh tế, tỉ mỉ.

Ngón tay Đồ Nhiễm lướt qua phần bìa dày với những hoa văn tinh tế, cô vẫn do dự, như thể chỉ cần mở ra, mọi cảnh vật trước mắt sẽ hoàn toàn sụp đổ, kết quả cuối cùng, hoặc nhẩn nhện hoặc tan tành.

Cô cầm quyển sổ ở trên cùng lên, mở ra thật nhanh.

Trang bìa bên trong kẹp một tấm ảnh, bầu trời thăm thẳm mặt biển mênh mông, ống kính dừng lại ở bóng dáng thẳng tắp của một người đàn ông trẻ, tà áo bay bay trong gió. Anh đứng quay mặt về phía biển, đưa mắt nhìn ra xa, tư thế thảnh thơi nhưng lại toát ra vẻ ngạo nghễ, hiên ngang, như thể trên thế giới này chỉ có một mình, xung quanh hoàn toàn trống trải.

Đồ Nhiễm nhìn chăm chăm bóng dáng người đó, tâm hồn bỗng dậy sóng, rốt cuộc là một người như thế nào, mang theo một tâm trạng như thế nào đã chộp được giây khắc này.

Lật lại, phía sau bức ảnh có một hàng chữ thanh tú: Ngày nào đó tháng nào đó năm nào đó, chụp tại Boltenhagen Ostee (Biển đông nước Đức).

Cô đặt tấm ảnh xuống, mở trang đầu của cuốn nhật ký, sau đó là trang thứ hai, trang thứ ba, từ khi quen tới khi yêu, từ khi chia tay tới khi trùng phùng, ghi dấu ấn từng kỷ niệm, những hàng chữ đầy cảm tính, tự nhiên, bộc lộ chân tình. Tự lúc nào không rõ, cô từ người quan sát đã biến thành vai chính, âm thầm chìm đắm, không tài nào thoát ra được, cứ đọc liên tiếp, nước mắt giàn giụa.

Lục Trình Vũ mơ màng nhìn thấy ánh đèn, trở mình đưa tay sờ, bên cạnh trống không. Anh từ từ tỉnh dậy, nhòai người ra, nhìn bóng người sau tấm bình phong:

- Đồ Nhiễm!

Anh gọi tên cô một cách thăm dò, giọng nói trầm thoáng phân vân.

Cô không đáp.

Anh ngồi dậy, đợi bên giường một lát, nhưng vô hiệu. Anh chống hai tay đứng dậy, bước tới cúi đầu nhìn cô, và quyển nhật ký bên dưới tay cô.

Cô nằm rạp trên bàn, không nhúc nhích.

Anh lại cất giọng trầm trầm:

- Đồ Nhiễm.

Vẫn không ai đáp, anh kéo chiếc chăn mỏng sang đắp lên vai cô:

- Ngồi thế này dễ bị cảm lắm.

Cuối cùng cô cũng ngẩng đầu lên, nhưng lại đẩy nhẹ chiếc chăn trên người ra, sau đó lấy mu bàn tay gạt mấy cái trên mặt.

Cả hai đều im lặng.

Cô đứng dậy, bước qua người anh đi lấy quần áo, đứng xoay lưng lại phía anh để thay, khi định bước ra ngoài thì bị anh túm tay lại. Anh nén giọng:

- Nửa đêm nửa hôm rồi, có chuyện gì mai nói.

Cô ngoảnh lại nhìn anh:

- Chẳng có gì để nói cả, em cũng không biết phải nói gì.

Chưa nói xong nước mắt đã ngân ngấn, cô đành dùng mu bàn tay lau đi. Ngực cô phập phồng, cô đứng lại một lúc rồi gạt tay anh ra, tiếp tục bước ra ngoài, đi thẳng ra cửa chính.

Anh hỏi cô:

- Em định thế nào?

Cô hỏi ngược lại:

- Anh thì định thế nào?

Không đợi anh trả lời, có lẽ căn bản cũng không có câu trả lời, cô đẩy cửa chính bước ra ngoài.

Lục Trình Vũ vội lấy quần áo trùm vào người, đuổi theo mấy bước rồi lại lộn lại lấy ví tiền và chìa khoá xe, xuống lầu đã thấy cô đang đi như chạy, chẳng bao lâu đã tới cửa tiểu khu. Anh chạy đi lái xe, lúc vòng qua bồn hoa thì bị tắt máy, phải đề hai lần mới nổ, tới khi anh lái xe ra, cô đã ngồi vào trong taxi.

Đồ Nhiễm lặng lẽ ngồi trong taxi, báo địa chỉ, cô không nói gì, bác tài cũng không lên tiếng. Cho tới gần đến lúc xuống xe, bác tài mới nói:

- Này, cái xe đằng sau lạ thật đấy, đi theo chúng ta suốt cả đoạn đường.

Cô trả tiền, vội vã xuống xe, chạy tới nhà Chu Tiểu Toàn gõ cửa cộc cộc, rất lâu không ai ra mở cửa, cô lại gõ tiếp. Chu Tiểu Toàn ở bên trong rống lên:

- Ai thế, bị điên à, nửa đêm nửa hôm, trong nhà không có ai sát, có thì cũng là người chết thôi.

Đồ Nhiễm nói nhỏ:

- Mở cửa mau, mình đây.

Cô nghe thấy tiếng bước chân người đó đi theo lên lầu.

Chu Tiểu Toàn kéo xích cửa ra, trừng mắt nhìn cô:

- Chị hai à, giờ mới bốn giờ sáng thôi, cậu chạy tới đây làm gì? Ma đuổi đằng sau à?

Cô nhào vào trong, đưa tay sập cửa lại, một lúc sau lại nghe thấy có người gõ cửa, người đó cũng không đợi mà nói luôn:

- Anh, Lục Trình Vũ, mở cửa!

Đồ Nhiễm nói qua cánh cửa:

- Anh vào thì em đi.

Bên ngoài quả nhiên không lên tiếng nữa.

Chu Tiểu Toàn nói:

- Cãi nhau à? Hai cậu cãi thì cãi, chạy đến chỗ mình làm gì, ngày mai mình có một núi việc, mình còn phải đi ngủ nữa.

Đồ Nhiễm ngồi trên sofa chẳng nói chẳng rằng, một lúc sau cô ôm mặt khóc tẩm tức. Chu Tiểu Toàn giật mình, sắp xếp lại từ ngữ cả nửa ngày trời rồi mới lên tiếng:

- Xem ra có vẻ nghiêm trọng quá nhỉ, chuyện gì thế?

Khóc một hồi, Đồ Nhiễm chậm rãi nói, như thể đang nói với chính mình:

- Là vấn đề của mình, không trách anh ấy được.

Chu Tiểu Toàn ngơ ngác:

- Cái gì là cái gì?

Đồ Nhiễm ngẩng đầu lên trừng trừng nhìn cô:

- Đều tại cậu hết, vô duyên. Đang yên đang lành mai với mỗi cái gì? Nếu cậu không nhiều chuyện thì giờ mình cũng chẳng gặp những chuyện này.

Chu Tiểu Toàn đầu dám đôi co với cô, vội nói:

- Ủ, tại mình, tại mình, chuyện đến nước này cũng chẳng biết làm thế nào, cưới đã cưới rồi, con cũng sắp sinh rồi, có chuyện gì thì từ từ nói, để anh ấy vào, hai người nói chuyện nhé.

Đồ Nhiễm ôm đầu:

- Không được, chuyện này không nói rõ được, bây giờ mình không muốn gặp anh ấy.

Chu Tiểu Toàn không biết làm thế nào, lẳng lặng hé cửa ra một chút, thấy Lục Trình Vũ chỉ mặc quần dài áo mỏng ngồi trên bậc thềm ở cửa thì nói nhỏ:

- Ê, vợ anh đang khóc trong này, hay là anh về trước đi, em khuyên nó hộ anh.

Đồ Nhiễm nói chen vào:

- Ai khóc? Cậu đừng nói linh tinh.

Chu Tiểu Toàn vội nói:

- Ồ, nó bảo nó không khóc. – Cô ngoái lại nói với Đồ Nhiễm. – Trời lạnh lắm, anh ấy chỉ mặc một cái áo mỏng, mình bảo anh ấy về anh ấy cũng không về...

Đồ Nhiễm ngồi đó không nói năng gì, tâm sự chất chồng, Chu Tiểu Toàn không hỏi ra nguyên do, đành ngồi xuống cạnh cô, ngáp ngắn ngáp dài, một lúc sau không chịu nổi nữa, bèn nói:

- Hai người cứ từ từ cãi nhau đi nhé, mình ngủ thêm một chút, lát nữa còn phải đi làm.

Đồ Nhiễm ngồi thẩn thờ một mình, đầu óc rối bời, cảm thấy mình đúng là đồ thần kinh, lẽ ra không nên chạy đến quấy rối Chu Tiểu Toàn giữa đêm, lại nghĩ ngày mai mình cũng phải đi làm chi bằng về nhà mẹ trước cho xong. Thấy phía chân trời dần hừng sáng, cô bèn đứng dậy bước ra khỏi cửa.

Cửa mở ra, cô thấy người kia vẫn đang đợi ở ngoài, điều này ngoài dự tính của cô, đầu óc lại trở nên mông lung, cô từ từ bước tới. Lần này Lục Trình Vũ không giữ cô lại nữa, cô đi đâu anh đi đó, cô lên taxi, anh bèn lái xe theo sát, không gần không xa. Về đến nhà mẹ, cô vừa bước vào là khoá trái hai vòng. Sau đó cô nghe thấy bên ngoài có tiếng người đang mở khoá, Lục Trình Vũ đẩy cửa bước vào, khẽ đung đưa chìa khoá trong tay:

- Trước khi đi Bắc Kinh mẹ đưa chùm chìa khoá này cho anh. – Anh nói. – Dẫn vật cả đêm rồi, em đi ngủ trước đi, nếu không cơ thể sẽ không chịu nổi.

Cô nói:

- Anh mới là dẫn vật,

Anh ngẫm nghĩ:

- Lúc nào chúng ta nói chuyện tử tế sau, nhưng bây giờ em cần nghỉ ngơi.

Cô không nói gì, rất lâu sau mới ngẩng đầu lên nhìn anh, nói một cách bình tĩnh:

- Rất xin lỗi vì đã đọc nhật ký của hai người, cũng may chưa đọc hết, sau này cũng sẽ không đọc nữa. Em mặc kệ thời gian hai người cùng đi du học đã xảy ra những chuyện gì, cũng mặc kệ những chuyện này anh xử lý có vấn đề gì không, em chỉ suy xét mọi việc đang xảy ra từ góc độ của bản thân mình mà thôi. – Cô ngừng lại, hít sâu một hơi. – Trước đây em cảm thấy mình chưa có cơ hội, nhưng hiện giờ, cho dù anh có cho em thời gian mười năm, hai mươi năm, em cũng không thể nào đối với anh giống như cô ấy, cả đời này, vĩnh viễn em không thể nào làm được. – Cô không kìm được, nghẹn ngào. – Em vĩnh viễn không thể một lòng một dạ nhớ thương một người giống như cô ấy, em đã qua độ tuổi si tình rồi, những chuyện trước

đây đã gặp phải khiến em luôn cảm thấy có những chuyện còn quan trọng hơn cần làm, không thể nào coi chuyện tình cảm này là toàn bộ cuộc sống của mình. – Cô cố nén nước mắt, gắng hết sức để nói thật bình tĩnh. – Chỉ riêng điều này thôi, sao anh có thể cam lòng ở bên em chứ, sao anh có thể hoàn toàn buông cô ấy được? Nếu em gặp một người như vậy, em cũng không buông được...

Cô đưa tay bịt mắt, nhưng nước mắt cứ trào ra qua những kẽ ngón tay.

Lục Trình Vũ đắm chiêu nhìn cô, bất chợt thở dài một hơi nặng nề.

Nghe tiếng thở dài này, Đồ Nhiễm như cảm thấy toàn thân tê dại, đau khổ hoặc vui mừng, hết thấy mọi cảm xúc đều biến mất không dấu vết, tựa hồ như ngăn cách giữa họ không chỉ là một người, mà là trăm sông ngàn núi.

Cô ngừng khóc:

- Nếu anh có dự định khác, em sẽ không cản anh, cản cũng chẳng có nghĩa lý gì, đúng không?

Cô lau mặt, bước vào phòng mình, tìm kiếm thứ gì đó trong ngăn kéo. Một lúc sau cô lấy ra chiếc phong bì mỏng, sau đó từ từ xé tan cả bì thư, cuối cùng vứt vào cái sọt đựng giấy vụn dưới gầm bàn.

Lục Trình Vũ đứng ở cửa phòng nhìn cô.

Cô nói:

- Anh đi đi, em muốn ngủ một lúc rồi mới đi làm.

Cô đưa tay khép cửa phòng, nhưng bị người đứng ngoài nhẹ nhàng chặn lại.

Anh chống tay vào khung cửa:

- Hôm nay em đừng đi làm, ở nhà nghỉ đi. – Anh ngừng lại một lúc. – Anh chỉ nói hai câu, nói xong em hãy ngủ.

Đồ Nhiễm tự biết sức mình không đủ, bèn để mặc anh. Ấm ỉ hơn nửa đêm, ngủ không đủ, tinh thần căng thẳng, người cô đã rã rời. Cô xoay người lại chậm chạp cởi áo khoác, xốc lại chăn đệm, chui vào trong, ngồi dựa vào đầu giường, cúi đầu nhìn bóng anh trên khung cửa.

Rèm cửa sổ trong phòng khép chặt, ánh sáng tù mù, còn trong phòng khách lại sáng trưng. Lục Trình Vũ vẫn đứng ở cửa phòng, không bước vào thêm một bước, giọng anh bình tĩnh và nhẹ nhàng:

- Năm ngoái ra nước ngoài, giữa anh và cô ấy không xảy ra chuyện gì hết. Sau đó viết xong luận văn, mấy người bạn học cùng đi nghỉ hè ở biển, vốn là hai tuần, nhưng anh chỉ ở hai ngày rồi về trước. Đó là điều đầu tiên muốn nói, về bức ảnh kia, anh cũng không biết cô ấy chụp lúc nào.

Đồ Nhiễm lặng lẽ ngồi một lúc, nói nhỏ:

- Cô ấy là ai? Ngay cả cái tên đó anh cũng không nhớ lòng gọi ra à?

Nghe vậy Lục Trình Vũ không khỏi lắc đầu, nghiêng mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, khẽ thở hắt một hơi rồi quay lại nhìn cô nói tiếp:

- Điều thứ hai anh muốn nói, anh và Lý Sơ Hạ, ở bên nhau bốn năm, chia tay ba năm. Khi đó còn đang đi học, nói một câu khó nghe, thì trừ danh phận, cũng không khác gì sống chung...

Cô ngắt lời anh:

- Rốt cuộc anh định nói gì?

Anh khẽ húng hắng, một lúc sau mới nói:

- Tối qua anh nhận được nhật ký của cô ấy, đã xem, đều viết những chuyện trước đây. Xem xong những thứ đó, cũng giống như em nói, anh không thể không nghĩ ngợi gì, về việc này anh không muốn gạt em.

Cô ừ một tiếng:

- Em biết, anh đâu phải là gỗ đá, sao có thể không tâm trạng, không nghĩ ngợi, hướng hồ tình cảm của hai người trước đây tốt đẹp như vậy, có nghĩ ngợi cũng là chuyện thường tình. Còn về chuyện giữa chúng ta, là em đã cố gượng ép...

Lục Trình Vũ tiến lên một bước, đang định nói gì đó thì điện thoại trong túi quần bỗng rung lên rì rì.

Anh lấy ra xem, rồi nghe máy, đó là một cậu sinh viên anh hướng dẫn. Cậu bác sĩ thực tập đưa ra một lô một lốc câu hỏi, anh nhẩn nại trả lời, cậu ta còn ấp úng định hỏi thêm, anh nói:

- Tôi trực ca tối, tới lúc đó rồi nói. Không quá gấp thì đừng gọi điện nữa.

Vừa cúp máy, điện thoại còn chưa kịp nhét vào túi quần đã lại rung lên bần bật, anh lại nghe, vừa mở miệng đã quát:

- Mẹ kiếp, mới sáng ngày ra cậu gọi cái gì mà gọi, sau này không có chuyện gì thì đừng gọi điện cho tôi.

Ở đầu dây bên kia, Lôi Viễn sững sờ:

- Thằng ranh này thích ăn đạn hả, lâu lắm rồi tôi không quấy rầy cậu, định mượn xe cậu thôi, sao vừa mở miệng đã chửi um lên thế?

Lục Trình Vũ lạnh lùng:

- Thế nhé, cúp máy đây.

Lôi Viễn còn đang kêu ê ê, Lục Trình Vũ đã cúp điện thoại. Anh quay người lại nhìn, Đồ Nhiễm đang nằm trên giường, cả người rúc trong chăn, chỉ để một cánh tay ra ngoài. Anh bước tới, khom người xoa đầu cô, sau đó đặt tay phủ lên mu bàn tay cô. Cô rụt tay lại, uể oải nói:

- Chuyện của hai người em có thể hiểu được, thật đấy. – Anh đi đi. – Cô ngừng mấy giây rồi lại nói. – Thứ Bảy này cô ấy cưới.

Anh hạ giọng nói khẽ:

- Đừng nghĩ mọi chuyện nghiêm trọng như thế được không? Bây giờ tâm trạng em hơi kích động, cứ thế này mãi không tốt cho con, anh xin lỗi còn không được sao?

Cô nói:

- Sao anh lại xin lỗi? Em cũng không biết anh sai điều gì?

Anh nói:

- Mặc kệ tại sao, em giận tức là phải có lý do.

Cô nói:

- Bây giờ em đang giận chính mình, không liên quan đến người khác. Ban đầu, ngay bước đầu tiên đã sai rồi, sau đó càng lúc càng sai, người mắc sai lầm luôn phải gánh chịu hậu quả, rất bình thường. Mình em thì không sao, chỉ cảm thấy tội cho đứa bé, sau này em sẽ đối xử với nó tốt hơn gấp bội, cũng sẽ không ngăn cản anh tới thăm nó, anh muốn tới lúc nào cũng được, có thời gian thì đưa nó đi chơi. Trẻ con thì phải tiếp xúc nhiều với bố để mới tốt.

Lục Trình Vũ ngồi xuống bên giường, khẽ kéo chăn ra một chút, để lộ gương mặt cô. Anh nói:

- Em nghĩ đi đâu vậy, chuyện của anh và cô ấy đã kết thúc rồi.

Cô lắc đầu:

- Em đang nói thật lòng.

Anh nhìn cô:

- Bây giờ em không bình tĩnh, anh không nói chuyện này với em.

- Bây giờ em rất bình tĩnh, có rất nhiều chuyện em cũng đã nghĩ thông suốt rồi.

Cô nhắm mắt lại, tay nín chặt chiếc chăn, cả hai đều không lên tiếng. Một lúc sau thấy điện thoại reo, cô nói:

- Cửa em, ở trong túi xách, phiền anh lấy hộ em.

Lục Trình Vũ đứng dậy đi lấy điện thoại, nhìn màn hình rồi nghe luôn hộ cô.

Ở đầu dây bên kia, bà Vương Vĩ Lệ hét lên:

- Tiểu Lục? Sao điện thoại của Nhiễm Nhiễm lại ở chỗ con? Nó không đi làm à? Nó... hai đứa giờ vẫn ổn chứ?

Lục Trình Vũ trả lời tuần tự, chỉ nói Đồ Nhiễm thấy hơi mệt nên muốn nghỉ ở nhà một ngày. Hai người nói vài câu, bà Vương Vĩ Lệ lại nói trưa nay chuyến bay của bà hạ cánh, mang theo không ít đồ, bảo bọn họ cho người ra đón.

Qua điện thoại, Đồ Nhiễm cũng có thể nghe thấy tiếng bà Vương Vĩ Lệ, lúc này cô bèn ở một tiếng, định ngồi dậy:

- Suýt nữa em quên mất, em đi đón mẹ được rồi, anh về ngủ đi, chẳng phải còn phải trực ca đêm nữa sao.

Anh ấn vai cô xuống:

- Anh lái xe đi, lát nữa là tối, xong rồi mới đi làm.

Nói rồi anh đứng dậy ra ngoài, tiện tay khép cửa lại.

Đồ Nhiễm quả thật đã rất mệt, nằm lơ mơ trên giường, loáng thoáng nghe thấy anh vào nhà tắm rửa, hình như còn gọi điện đến công ty xin phép cho cô, cuối cùng là tiếng khoá cửa. Cô nghĩ vẫn vợ một hồi, tâm tình khi nóng khi lạnh, càng nghĩ tim đập càng nhanh, cuối cùng mệt rũ người, không gượng nổi, dần dần thiếp đi.

Lần này cô không mộng mị gì, hoặc giả mơ thấy gì cũng đều quên sạch, ngủ một mạch đến trưa, khi tỉnh dậy, ánh nắng hiem hoi cuối thu rực đỏ ô cửa phía tây. Cô từ từ mở mắt ra, ngẩn ngơ hồi lâu, không rõ bây giờ là sáng hay tối, chỉ nghe thấy bên ngoài có tiếng động, động tác của người trong phòng khách không giống động tác của anh, vật vãnh và lè mề, thỉnh thoảng một tràng âm thanh bất ngờ vang lên. Cô thử gọi:

- Mẹ...

Bà Vương Vĩ Lệ nhặt mấy đồng tiền xu vừa rồi không cẩn thận làm rơi lên rồi vội đẩy cửa bước vào:

- Dậy rồi à, mẹ làm con tỉnh giấc rồi. – Bà kéo rèm cửa ra, tỉ mỉ ngắm con gái. – Sao con lại gầy thế này, hàng ngày ở nhà ăn gì? Mẹ ở đó cứ lo lắng cho con, chỉ sợ... – Bà lảng sang chuyện khác. – Hai chị em con chẳng đứa nào khiến mẹ yên tâm cả, người ta có con trai, con gái khi già được hưởng phúc, còn số mẹ thì phải lao tâm lao lực.

Đồ Nhiễm hỏi mẹ:

- Em con ở đây đã yên ổn chưa ạ? Bây giờ nó thế nào rồi?

Bà Vương Vĩ Lệ lắc đầu:

- Nó toàn tự làm khổ mình thôi, ra ngoài học hành bao nhiêu năm như thế, ngay cả một tấm văn bằng chuyên ngành cũng không cầm về được, làm sao dễ tìm việc đây? Nó bây giờ đang giúp cho công ty thương mại của đứa bạn nào ấy, một tí tiếng Anh cũng có thể gạt được người ta. Bây giờ thuê một căn phòng đơn cạnh công ty, một tháng hơn bốn nghìn tệ, nói là làm tốt thì được trích phần trăm. Ai mà biết được, lớn đầu rồi, mẹ không quản được nó nữa, chỉ mong nó đừng chơi bời lêu lổng, gây họa là phúc lắm rồi.

Đồ Nhiễm nói:

- Như thế cũng tốt, dù sao nó cũng không phải là tuýp người học hành, mới 22 tuổi, tranh thủ còn trẻ nên xác định phương hướng cho chuẩn, còn hơn là khi có tuổi rồi đi đường vòng muốn quay đầu lại. Người như nó thích hợp ra ngoài va chạm, không chịu vất vả một chút thì không lớn nổi.

Bà Vương Vĩ Lệ lại thở vắn than dài, một lúc sau lại cười nói:

- Tiểu Lục giờ vẫn tốt với con chứ?

Cô khẽ vâng, gật đầu.

Bà chỉ ra ngoài phòng khách:

- Mẹ vừa về đã thấy một bàn đầy thức ăn dùng đĩa úp lên, mẹ thấy nó chu đáo hơn trước nhiều, còn biết nấu cơm nữa.

Cô ngỡ ngàng hỏi:

- Anh ấy đâu ạ?

©STENT

Bà Vương Vĩ Lệ nói:

- Đưa mẹ về là nó đi làm luôn. – Bà nhìn con gái nói tiếp. – Phụ nữ chúng ta thật ra yêu cầu cũng không cao, tìm một người điều kiện kha khá, biết nóng biết lạnh là được. Cũng như bố con đó, tuy mất sớm, nhưng ông ấy đối với mẹ rất tốt, cả đời này chưa bao giờ có ý ngoại tình, chỉ riêng điểm này thôi, mẹ cũng đã thấy đủ lắm rồi.

Đồ Nhiễm khoác áo, bước xuống giường:

- Đi ăn thôi, ngủ nguyên một ngày con đói lắm rồi.

Lúc bước qua bàn học, cô bất giác cúi nhìn, thấy túi rác trong sọt đựng giấy vụn đã được thay mới, cô không kìm được bèn hỏi:

- Mẹ, giấy lúc trước đâu?

Bà Vương Vĩ Lệ bước vào nhìn:

- Giấy gì cơ?

Cô chỉ tay xuống dưới gầm bàn.

Bà nói:

- Không biết, mẹ thấy thùng rác trong nhà đều sạch cả, chắc Tiểu Lục đổ đi rồi.

Cô không nói gì, bước vào bếp nhìn, quả nhiên thấy trên bàn bày mấy món ăn, trên bàn bếp còn có sữa tươi, trứng gà và một ít hoa quả, chắc buổi sáng sau khi cô ngủ, anh ra ngoài mua về. Cô xới ỉnh và mẹ một ít cơm, hai người ăn qua loa một chút.

Buổi tối, Lục Trình Vũ gọi điện tới, đúng lúc Đồ Nhiễm đang nấu cháo điện thoại với Chu Tiểu Toàn nên cô không nghe, sau đó cũng không gọi lại.

Chu Tiểu Toàn hỏi cô tối qua có chuyện gì.

Cô không nói nhiều, chỉ nói giữa hai người có một chút vấn đề, có thể sẽ ly hôn. Chu Tiểu Toàn lại hỏi nguyên do, cô cũng chỉ nói:

- Con người Lục Trình Vũ không có vấn đề, anh ấy là người tốt, chỉ có điều hai đứa mình ở bên nhau quá mệt mỏi, tính cách không hợp, ở với nhau rất mệt mỏi, có lẽ là không có duyên phận.

Rõ ràng Chu Tiểu Toàn không tin:

- Lý do kiểu này quá ư là công thức, quá ư là nai tơ, cậu tưởng cậu là ngôi sao điện ảnh nên sợ người ta bôi mớ chuyện riêng tư đấy chắc? Ly hôn lại còn dùng cái kiểu nói ngắc ngứ này đối phó với giới truyền thông? – Cô nâng lâu bầu trong điện thoại. – Hai ngày nay sao thế nhỉ, chả có chuyện gì yên ổn, người nào người nấy đều chạy tới chỗ mình khóc lóc, đàn ông tốt chết sạch rồi sao? Năm nay có phải năm quả phụ đâu?

Đồ Nhiễm hỏi:

- Còn đứa nào chạy tới chỗ cậu khóc lóc nữa thế?

Chu Tiểu Toàn nói:

- Ngoài cậu với Tô Mạt ra thì còn ai vào đây? Con bé nhà Tô Mạt bị ngã ở nhà trẻ...

Hai ngày nay quả thực cuộc sống của Tô Mạt không yên ổn, đầu tiên là nhà trường tổ chức xét chọn cán bộ, trong mấy giáo viên vào trường cùng lúc chỉ rút lại một mình cô, tiếp đó là hôm nay họp, lãnh đạo trường vừa công bố kết quả bình chọn thì điện thoại trong túi cô bỗng reo lên om tời.

Hiện giờ, bất kể là lên lớp hay dự họp, Tô Mạt đều không dám tắt máy, con gái mới đi học không được bao lâu, vẫn đang ở trong giai đoạn làm quen, cô sợ có chuyện gì mấy cô trông trẻ lại không liên lạc được.

Tô Mạt lom khom chui vào góc phòng họp nghe máy, còn chưa đợi bên kia nói hết, đầu cô đã ơng lên, ba chân bốn cẳng chạy thẳng ra ngoài. Lúc tới nơi, một cô trông trẻ bảo, con gái cô đã được hiệu trưởng bế tới bệnh viện Nhi rồi.

Cô quay người chạy ra ngoài gọi taxi, bước chân chông chênh. Tới bệnh viện, vừa nhìn đã thấy đứa con gái hơn một tuổi của mình đang nằm trong phòng cấp cứu khóc văng trời, miệng không ngừng gọi mẹ, góc trán ướt đầm một vệt máu, máu còn chảy theo mái tóc ướt sũng xuống dưới má, dưới cằm, nhỏ tong tong trên chiếc áo bông in hoa nhỏ.

Con bé tỉnh tình quyết liệt, khuỷu chân múa tay giãy giụa, hai ba người lớn mới giữ chặt được nó. Tô Mạt nhìn mà không khóc nổi, chân nhũn ra suýt nữa ngã phịch xuống đất. Cuối cùng, người cô run rẩy, cô xốc lại tinh thần, vịn vào thành giường đứng dậy.

Bác sĩ phòng cấp cứu vừa xem xét vết thương vừa nói:

- Ít nhất phải khâu hai mũi, tới khoa Ngoại trước, lát nữa phải tiêm phòng uốn ván, sau đó đi chụp não xem có bị chấn động không. Người lớn các vị cũng thật là, đứa trẻ bé như vậy mà sao không trông cẩn thận, khổ thân...

Nghe vậy, Tô Mạt không biết lấy được sức mạnh từ đâu ra, nhảy chồm lên túm áo bà hiệu trưởng:

- Tôi giao con tôi cho các người, các người trông kiểu gì vậy hả, bây giờ ra nông nỗi này, tôi sẽ kiện.

Bà hiệu trưởng vội trốn sang một bên, chỉ vào một cô giáo trẻ bên cạnh nói:

- Có gì từ từ nói, có gì từ từ nói, cô trông trẻ này của chúng tôi là người mới, quả thực không có kinh nghiệm, tôi thay mặt cô ấy xin lỗi chị, chuyện thế này ở vườn trẻ của chúng tôi cũng là lần đầu.

Cô giáo trẻ cúi đầu ấp úng:

- Con chị nghịch quá, những đứa trẻ khác đều ngủ nhưng cháu thì không, cứ khăng khăng đòi bò ra khỏi giường, tôi vừa xoay người đi thì cháu ngã luôn...

Tô Mạt túm lấy cô giáo kia, đang định tát ột cái thì bà hiệu trưởng vội ngăn cô lại:

- Chị đừng đánh, chúng tôi đi nộp tiền viện phí trước, lo cho cháu bé trước đã.

Vừa nói bà ta vừa đẩy cô giáo trẻ kia, hai người cùng đi mất.

Tô Mạt ở lại đợi mãi mà không thấy họ quay về, vị bác sĩ bên cạnh băng bó sơ qua cho con bé xong bèn nói:

- Đừng đợi nữa, mau tới khoa Ngoại thôi, hai người kia e là chuồn mất rồi.

Lúc này Tô Mạt mới nghĩ ra, vừa đau lòng vừa tức tối, vội đi nộp tiền. Xếp hàng dài đến ô cửa sổ, người bên trong nói giá tiền, cô lật tung ví lên, bên trong chỉ còn vài đồng, thẻ ngân hàng lại không mang theo. Cô chờ người ra, đành đi sang bên cạnh gọi điện. Phía Chu Tiểu Toàn không ai nghe máy, cô lại gọi cho Đỗ Nhiễm, nhưng nghĩ người ta bận mang dạ chứa cũng bất tiện, suy đi tính lại chỉ còn cách gọi điện cho bố mẹ chồng và Đồng Thụy An.

Lòng cô nóng như lửa đốt, tay không kim chế được run lên, nhất thời hoảng loạn cứ thế ấn máy, vừa thấy màn hình hiện lên cái tên có phần xa lạ, cô lập tức ngắt máy, bèn gọi tiếp cho Đồng Thụy An. Gọi liên tiếp mấy lần, Đồng Thụy An cuối cùng cũng nghe máy, mở miệng ra là nói:

- Có chuyện gì không? Có chuyện gì tôi nói, giờ đang đi làm.

Giọng cô run rẩy:

- Con gái bị ngã ở nhà trẻ, bây giờ phải khâu, tôi không mang đủ tiền, anh mau mang tiền tới đây.

Đồng Thụy An cũng cuống quýt hét toáng lên:

- Ai bảo cô đưa nó đến nhà trẻ, hồi trước mẹ tôi trông nó vẫn yên ổn, con người cô thật là khó chịu, con ở với cô sớm muộn gì cũng mất mạng thôi...

Tô Mạt cố nén nước mắt, lập tức ngắt máy.

Cô không gọi điện nữa, điện thoại tự reo, ở đầu bên kia Lôi Viễn hỏi:

- Vừa rồi cô gọi tôi à? Có chuyện gì không?

Không kìm chế nổi, cô nấc lên nghẹn ngào.

Lôi Viễn vội nói:

- Đừng lo lắng, cô cứ từ từ nói...

Tô Mạt bế con đến khoa Ngoại đợi, nói nịnh bác sĩ vài câu để được khâu trước. Khi vẫn đang xếp hàng, Lôi Viễn đã tới, tay xách túi hồ sơ, có lẽ đang đi trên đường vội tới đây.

Anh ta chạy xuống nộp viện phí trước, chẳng bao lâu sau đã chạy lên, thấy mấy bác sĩ, y tá đang giữ đứa bé nhỏ xíu trên giường để khâu, con bé khóc đứt gan đứt ruột, Tô Mạt đứng ở cửa nhìn bức tường, nước mắt đầm đìa.

Lôi Viễn bước tới nhìn đứa bé, bác sĩ nói với anh ta:

- Bố bé đừng qua đây, nhìn thấy lại xót xa, tốt nhất anh cứ đứng ra kia với vợ anh đi.

Lôi Viễn ngăn người:

- Tôi không phải bố con bé. Để tôi bế nó ọi người khâu, đừng để nó khóc nữa, mẹ nó nghe được càng thêm đau lòng.

Anh ta ngồi lên giường, giữ chặt con bé trong lòng. Nói ra kể cũng lạ, con bé dần nín khóc, mắt tròn xoe, ngơ ngác nhìn anh ta. Lôi Viễn cũng không dám nhìn động tác tay của bác sĩ, bèn đưa mắt nhìn Tô Mạt đang đứng ở góc tường, anh ta cảm thấy từ mặt đến cổ cô đều trắng bệch, đôi vai gầy guộc, tấm lưng trông cực kỳ yếu ớt.

Chẳng bao lâu sau, nghe thấy bác sĩ nói:

- Xong rồi, đã khâu ba mũi.

Lôi Viễn nói:

- Con gái, đừng để lại sẹo nhé.

Bác sĩ bôi thuốc, đội mũ trùm đầu y tế cho đứa bé rồi đáp:

- Chắc chắn sẽ có một ít sẹo, lớn lên lấy tóc che đi là ổn thôi.

Lôi Viễn bế đứa bé đứng dậy, Tô Mạt định đón lấy con, lại thấy anh đưa tập hồ sơ ỉnh:

- Cô cầm hộ tôi, để tôi bế cháu.

Tô Mạt cầm tay con nói vài câu, thấy trên ngực áo sơ mi và áo vest của anh ta có hai vết máu, vội nói:

- Ngại quá, lát nữa anh qua nhà tôi, tôi gột giúp anh.

Lôi Viễn vội nói:

- Không có gì, chuyện nhỏ.

Hai người bế đứa bé đi tiêm phòng uốn ván, không biết con bé mệt quá hay sao mà không khóc nữa, tay cầm cái bánh quy Lôi Viễn mua cho cắn mấy cái, chỉ vào anh ta bí bô gọi “bố”.

Lôi Viễn khoái chí cười hì hì, vừa trêu con bé vừa hỏi Tô Mạt:

- Bé gái nhầm rồi, tôi với bố nó giống nhau lắm à?

Tô Mạt hơi ngượng ngùng;

- Không, có lẽ vì chiều cao tương đương nhau, lại đều đeo kính.

Khi họ bước ra khỏi bệnh viện đã là buổi chiều, Tô Mạt đứng ở cổng cảm ơn Lôi Viễn. Bên cạnh có người sắp xe kêu “rầm” một tiếng, cô nhìn sang, thấy người đó, lòng bình tĩnh kỳ lạ.

Hôm nay là một ngày nắng đẹp, trời xanh thăm thẳm, không một gợn mây.

Thấy Đồng Thụy An tới gần, Tô Mạt lên tiếng giới thiệu:

- Đây là chồng cũ kể từ ngày hôm nay của tôi, Đồng Thụy An. – Cô chỉ vào Lôi Viễn, nói với Đồng Thụy An. – Đây là luật sư của tôi, chuyện thụ lý các vụ án ly hôn, kinh nghiệm dày dặn.

Cuối cùng, cô nghiêm mặt nói với Đồng Thụy An:

- Anh muốn ly hôn cũng được, nhưng tôi có điều kiện, đầu tiên con là của tôi, ngoài ra, căn hộ của chúng ta tính theo giá thị trường, tôi đưa anh hai mươi vạn, còn lại bốn mươi vạn thuộc về tôi. Hơn nữa, tiền nuôi con đến năm 18 tuổi, đề nghị anh đưa hết một lần. Nếu anh không làm được, tôi sẽ tới dần vặt bố mẹ anh, tôi sẽ làm âm lên cho cả trường biết, tôi nói được làm được, anh không cần mặt mũi nhưng bố mẹ anh vẫn còn lo cho thể diện của họ. Hoặc là, chúng ta gặp nhau trước. – Nội tâm cô không ngừng run rẩy, nhưng vẻ mặt lại cực kỳ bình tĩnh. – Nếu anh còn có vấn đề gì khác, có thể trực tiếp tới tìm luật sư của tôi, tôi không có thời gian tiếp anh.

Lôi Viễn một tay bế đứa bé, tay còn lại đưa danh thiếp ra, phối hợp rất nhịp nhàng.

Đồng Thụy An liếc nhìn tấm danh thiếp trên tay rồi lại đưa mắt nhìn mặt vợ.

Tô Mạt không nhìn anh ta, ngẩng cao đầu đi một mạch. Sau đó, Lôi Viễn khoái chí nói:

- Chị hai à, chị xem phim Hồng Kông nhiều quá rồi, bắt chước điệu bộ có tiền ra dáng lắm, được, sau này em xin cấp trách theo hầu, làm chân sai vặt cho chị.

Tô Mạt chẳng nói chẳng rằng, cho đến khi đi tới một dải công viên trung tâm, phía sau một gốc cây to, cô khẽ nín thở, oà khóc.

7. Chương 7: Đánh Giá Tính Khả Thi Của Hôn Nhân

Tô Mạt nói:

- Con người tôi, gặp chuyện gì cũng do dự không quyết, nghĩ ngợi rất nhiều, vì bản thân, cũng vì người khác, rất khó hạ quyết tâm. Cho nên đành phải nhân một phút bốc đồng, trong một thời gian ngắn thuận theo ý mình mà làm, những lời cần nói thì nói cho dứt điểm, chặn đứng đường lui, như vậy mới không thể quay đầu lại.

Lúc nói câu này, cô đang là quần áo, động tác thuần thục, tinh tế, giọng nói nhỏ nhẹ, dịu dàng.

Con bé con ăn một ít đồ ăn dặm rồi ngủ trưa trên chiếc cũi ở trong phòng.

Lôi Viễn ngồi trên sofa uống trà, anh ta mặc áo sơ mi của Đồng Thụy An, còn áo của anh ta cô đã mang đi giặt nước, lấy máy sấy sấy khô, cuối cùng đem là bằng nhiệt độ thấp.

Lôi Viễn để ý thấy Tô Mạt lấy một cái khăn mặt sạch gấp làm mấy lần, đặt lên chiếc áo sơ mi, mặt dính cúc áo quay xuống dưới, sau đó là từ mặt sau, một lúc sau, chiếc áo phẳng phiu như mới, không nhìn ra một dấu tích gì. Anh ta cảm thấy cách này rất tốt, bụng bảo dạ về phải phổ biến với bà bu ở nhà, đừng suốt ngày là áo anh ta nhăn nhúm như cái giẻ.

Tô Mạt cầm áo lên giữ nhẹ một cái rồi đưa cho anh ta.

Lôi Viễn nhận lấy, vào nhà tắm thay chiếc áo đang mặc trên người, khi bước ra thấy cô đã là xong áo vest.

Tô Mạt tiện tay cầm áo vest lên giúp anh ta mặc vào, rồi lại nhìn sang sofa:

- Cà vạt đâu? Đừng quên nhé.

- Hôm nay không đeo. – Lôi Viễn đưa tay sửa lại cổ áo, cổ áo phía sau chỉnh đi chỉnh lại vẫn không thẳng ra được.

Tô Mạt kiễng chân lên, đưa ngón tay miết dọc theo cổ áo sơ mi của anh ta về phía trước, sau đó theo thói quen vỗ nhẹ một cái qua lớp quần áo vào phần bên dưới xương quai xanh của anh ta, rất nhẹ:

- Xong rồi.

Vừa dứt lời, động tác của cô cũng lập tức khựng lại. Cả hai đều sững sờ, Tô Mạt lùi lại phía sau, hơi cúi đầu, cô biết vừa rồi mình hơi thất lễ, mặt bắt giắc ửng hồng.

Động tác vừa rồi là di chứng để lại của quá khứ. Trước đây, số lần Đồng Thụy An mặc đồ Tây đi làm không nhiều, cô lại rất thích nhìn điệu bộ diện giày da, đồ Tây của anh ta, quần áo cô mua cho anh ta cũng đa phần là sơ mi và áo vest, từ giặt giũ, là ủi cho tới thắt cà vạt, chỉnh sửa cổ áo, đều một tay cô phụ trách. Vừa rồi cô lơ đãng, lại trở về quá khứ.

Lôi Viễn khê ho một tiếng, hai tay dứt túi quần, suy nghĩ xem định nói gì đó, nhưng ánh mắt lại thoáng liếc qua tấm ảnh cưới to treo trên giường, một đôi trai gái trẻ trung ngồi tựa lưng nhau cười rạng rỡ trên thảm cỏ xanh mướt mát, cuộc sống thật ngọt ngào.

Tô Mạt nhìn theo ánh mắt anh ta, cười bình thản:

- Khi mới in tấm ảnh này ra, mẹ tôi đã nói là điềm không tốt, bà nói chưa thấy ai chụp ảnh cưới như thế này bao giờ, hai người ngồi xoay lưng lại nhau, mỗi người một hướng.

Lôi Viễn cười cười, nhìn tấm ảnh rồi lại nhìn Tô Mạt:

- Cô chẳng thay đổi gì cả. – Anh ta nhắc túi hồ sơ trên sofa lên. – Tôi phải đi đây, lát nữa còn có chút việc.

Trong lòng Tô Mạt cảm kích anh ta, nhưng lại không biết bày tỏ thế nào, đành nói:

- Vừa rồi tôi có gọi mấy món ở quán ăn dưới lầu, họ còn chưa mang lên, hay là anh đợi thêm một lát nữa, đã nhờ anh giúp lại còn bắt anh phải chịu đói thì thật ngại quá.

Lôi Viễn bước ra lối đi để thay giày:

- Tôi không đợi đâu, đợi nữa thì thành ăn cơm tối mất, buổi tối tôi đi ăn liên hoan. – Ra đến cửa, anh ta còn ngoái lại nói. – Chẳng có tí sáng tạo nào cả, chụp cái ảnh mà còn phải bắt chước Kappa[1]

[1] Kappa là một nhãn hiệu thời trang của Ý với logo hình ảnh hai người ngồi tựa lưng vào nhau.

Tô Mạt phì cười, Lôi Viễn vẫy tay với cô rồi xoay người đi xuống lầu.

Xuống dưới lầu, anh ta bắt giắc đưa tay lên sờ cổ. Vừa rồi khi Tô Mạt chỉnh cổ áo cho anh ta, ngón tay cô vô tình chạm lướt qua gáy anh ta, khi đó anh ta cũng không cảm thấy gì, nhưng bây giờ lại thấy dễ chịu kỳ lạ, tựa như nơi đó vẫn vương lại một hơi ấm mềm mại, ấm áp, nhưng sờ tới sờ lui chỉ thấy làn da xù xì của mình.

Anh ta hít một hơi, mùi dầu mỡ của quán ăn nhỏ bên cạnh ập đến, bỗng nhớ ra trên tóc cô có một mùi hương thơm thơm, không nồng nàn như mùi nước hoa phụ nữ, mà là mùi hương phụ nữ mềm mại như ẩn như hiện, như một làn nước ấm chậm chậm len lỏi qua những kẽ tay, lại tựa như cơ thể căng tròn, đầy đặn như thể không xương của người phụ nữ.

Anh ta nghĩ lại, chắc tại mấy tháng nay không khai trai[2], lại đang thời kỳ động dục, mới có một chút kích thích nho nhỏ mà đã mụ mẫm cả người.

[2] Chỉ việc tín đồ Phật giáo hoặc các tôn giáo khác ăn mặn trở lại sau kỳ ăn chay.

Lôi Viễn vốn dĩ định ra ngoài làm việc, giờ thấy đã chẳng còn sớm, việc cũng chưa xử lý xong, bèn đánh thẳng xe về văn phòng. Một mình ngồi tĩnh tâm lại, cảm thấy nhàm chán, nghĩ tới nghĩ lui, lại gọi điện quấy rối Lục Trình Vũ, hỏi xem sáng nay cậu ta vô duyên vô cớ nổi cáu với mình là tại làm sao.

Lần này trong điện thoại Lục Trình Vũ rất bình tĩnh, lại đúng lúc đang lái xe, đúng lúc tắc đường, bèn đeo tai nghe bluetooth tán gẫu cùng anh ta.

Ở bên này, Lôi Viễn cười rất gian tà;

- Tôi nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng đã nghĩ ra, sáng nay tâm trạng cậu tồi tệ chỉ có một nguyên do, ngày kia Lý Sơ Hạ kết hôn, lần này người ta nghiêm túc, cho nên cậu không tìm chế nể.

Lục Trình Vũ nói:

- Cút!

Lôi Viễn than thở:

- Có lúc tôi nghĩ, nếu có một ngày nào đó, Quan Dĩnh bỗng vác cái bụng bầu đứng trước mặt tôi, trong bụng là đứa con của người khác, chưa biết chừng tôi sẽ bốc đồng tới mức đâm đầu vào tường mất. Cho nên thằng em à, tôi đặc biệt thấu hiểu cậu, người con gái mình từng thích lại sắp lên giường với người khác, cảm giác đó thật sự rất khó tả, không chỉ đơn thuần dùng hai chữ “khó chịu” là có thể nói hết được. Ờ, cậu bảo xem, đây có phải là bản tính động vật của đàn ông chúng ta không, những gì đã dùng qua rồi, cho dù không cần nữa thì cũng không muốn người khác động vào.

Lục Trình Vũ nói:

- Có lúc tôi cũng nghĩ, tại sao lúc đầu Quan Dĩnh lại để mất tới thằng ranh như cậu, thảo nào người ta bốn năm không về, chắc là đã nghĩ thông suốt rồi.

Lôi Viễn cười hì hì, cũng chẳng bực tức:

- Cô ấy không về, cho dù có người khác rồi tôi cũng không nhìn thấy, mắt không thấy, tim không đau, đầu có giống cậu, làm việc chung một bệnh viện, cứ đập ngay vào mắt. Nghe nói chồng tương lai của cô ấy còn là người của khoa cậu nữa, chắc chắn, cô bé này muốn ép cậu tới cùng đây, cũng phải, ai bảo cậu trêu hoa ghẹo nguyệt chán chê rồi ruồng rẫy người ta.

Lục Trình Vũ không trả lời, một lúc sau mới nói:

- Thứ Bảy tôi không đi, cậu bỏ phong bì giúp tôi, bằng phong bì của cậu là được, lần sau gặp tôi trả.

Lôi Viễn hỏi anh:

- Sao thế? Sợ không tìm nén được à? Hay là vợ cậu không cho đi.

- Không phải. – Lục Trình Vũ ngẫm nghĩ một lát. – Có những chuyện sau này đừng nói lung tung, có gia đình riêng cả rồi, để người ta hiểu lầm không tốt.

Lôi Viễn cười nhạo:

- Cậu thì đang hoang.

Lục Trình Vũ không đáp, anh nhớ ra một chuyện:

- Sinh nhật mấy cô bạn gái của cậu thì cậu thường tặng gì?

Lôi Viễn đáp:

- Hoa, quần áo, đồ trang sức, túi xách, con gái đều thích mấy thứ ấy. Sinh nhật ai thế?

- Mẹ sắp nhỏ. – Lục Trình Vũ nói. – Mấy cô bạn của cậu đều vị thành niên, cho nên cậu mới lừa được như thế.

Lôi Viễn cười:

- Tôi nhớ ra rồi, hồi trước sinh nhật Lý Sơ Hạ, cậu tặng người ta quyển đại từ điển Đức – Hán, cậu cứ tiếp tục phát huy phong cách đó đi.

Lục Trình Vũ nói:

- Không phải, nếu tôi mua đồ đắt tiền, chưa biết chừng cô ấy lại bảo tôi tiêu hoang, bình thường cô ấy rất tiết kiệm. Tặng hoa thì không ăn được, không uống được, chả có nghĩa lý gì. Tặng quần áo, đồ trang sức, tôi không có mắt thẩm mỹ, mua rồi chưa chắc cô ấy đã thích.

Lôi Viễn nói:

- Cậu còn nhớ một bài tiếng Anh bọn mình học hồi cấp hai không, cô gái đó cắt tóc mình đem đi bán, mua cho chồng một cái dây đeo đồng hồ, còn người chồng lại đem bán đồng hồ để mua cho vợ mình cái kẹp tóc gì đó, mấy cô bạn gái đọc xong khóc thút tha thút thít, nước mắt đầm đìa. Quả thật, phụ nữ thích kiểu như vậy, dù là người mới biết yêu lần đầu hay là phụ nữ trung niên mặn mòi thì đều thích chơi trò cảm tính, chỉ cần cậu tặng họ thứ đồ cậu xem trọng nhất, chắc chắn cô ấy sẽ thích. Cậu phải nghĩ xem thứ quý giá nhất của cậu là gì.

Nhích từng tắc một, cuối cùng con đường trước mặt cũng đã thông, Lục Trình Vũ đạp ga cho xe tiến lên, buột mồm đáp:

- Trình tiết.

Nghe vậy Lôi Viễn vừa cười vừa chửi:

- Giở trò gì đây? Thằng oắt cậu mà vẫn còn trinh tiết à?

Lục Trình Vũ tới bệnh viện, trước khi vào làm anh gọi điện cho Đồ Nhiễm, máy bận. Anh gọi về máy bàn, bà Vương Vĩ Lệ nghe máy, bà nói một lát nữa sẽ bảo cô gọi lại cho anh, anh đợi mãi nhưng điện thoại không có động tĩnh gì.

Bên cạnh anh, bước chân đồng nghiệp, hồi hã, nói khoa Nhi dưới nhà có một bệnh nhân nhi chuyển viện mấy hôm trước, bệnh tình có dấu hiệu trở nặng, tạm thời sắp xếp vào phòng cấp cứu khẩn ban đêm.

Một lát sau, chủ nhiệm khoa Nhi báo với Lục Trình Vũ, Phó Viện trưởng Trương chỉ định anh làm phụ mổ một trong ca mổ này, bảo anh tranh thủ chuẩn bị.

Phó Viện trưởng Trương là chuyên gia Ngoại Tim mạch Nhi nổi tiếng của tỉnh, thời trẻ cũng đã từng theo học thầy hướng dẫn Hà Lão của Lục Trình Vũ, tuy ông ấy hơn anh mười mấy, hai mươi tuổi, nhưng lại là huynh đệ đồng môn.

Mới đầu vì tuổi đã cao, Hà Lão có dặn dò mấy đệ tử lớn tuổi để ý chiều cổ cậu em nhỏ, được cái Lục Trình Vũ cũng không khiến mọi người thất vọng, cần cù khổ luyện, tay chân linh hoạt, đầu óc nhanh nhạy, khiến các bậc đàn anh yêu mến, càng có ý bồi dưỡng anh.

Vì thế ngay khi vẫn còn đang học thạc sĩ chưa lấy bằng, mỗi năm anh có được hàng trăm cơ hội đứng mổ, cho dù đa phần đều là những ca mổ nhỏ thì cũng rất có ích với anh. Chỉ có điều cuối cùng người ký tên ở phần bác sĩ mổ đều là cấp trên, không phải anh.

Lần này, bệnh nhân nhi sắp phẫu thuật mới tròn một tháng tuổi, nặng chưa đầy bốn cân, bệnh viện địa phương chẩn đoán bị tim bẩm sinh như hoán vị đại động mạch, khuyết tật vách tâm nhĩ, vân vân. Trước mắt, phẫu thuật là con đường duy nhất để cứu cậu bé.

Sau khi gây mê toàn thân, mọi người bắt đầu nghiên cứu trên quả tim nhỏ xíu bằng hạt hạch đào, mạch máu của trẻ sơ sinh nhỏ xíu như sợi tóc, sau khi cắt đứt hai động mạch lớn phải nối lại đúng vị trí bình thường, sau đó mới có thể thắt ống động mạch chưa khép lại và vá lại vách ngăn tâm thất, cuối cùng là nối các mạch máu, tất cả đều phải vững tay vững lòng, cẩn thận, tỉ mỉ.

Trong suốt cả quá trình, theo lệ thường, Phó Viện trưởng Trương vào phòng nghỉ hút thuốc, chỉ tới nhìn hai cái lúc bắt đầu và kết thúc ca mổ, những việc khác hoàn toàn phó thác cho Lục Trình Vũ xử lý một mình.

Ca mổ kéo dài gần sáu tiếng đồng hồ, trước đây Lục Trình Vũ chưa từng mổ chính cho bệnh nhân nhỏ tuổi như thế này bao giờ, lại thêm từ tối qua tới sáng nay phải chạy đi chạy lại vô cùng mệt mỏi, không hề được

ngủ ngơi. Tới lúc ra khỏi phòng mổ, anh thấy cả người chóng chéch, phải ngồi dựa vào chiếc ghế trong phòng thay đồ, lặng lẽ hít thở.

Viện phó Trương nhìn anh cười:

- Anh chàng trẻ tuổi ơi, tình hình sức khỏe thể này sao được, năm đó tôi mổ xong vẫn có thể chạy ra sân chạy mấy vòng, cậu mới từng này tuổi, sau này còn phải đứng mổ suốt hai mươi năm nữa, làm sao chịu thấu? Làm cái nghề này của chúng ta rõ lắm bệnh, nào đau lưng, đau gáy, nào loét dạ dày, loét tá tràng, sỏi thận... giờ cậu còn trẻ chưa thấy gì, đến khi già rồi sẽ hối hận. Cho nên chỉ có kỹ thuật không thôi là không đủ đâu, phải tăng cường rèn luyện cơ thể nữa.

Lục Trình Vũ cười cười:

- Em đâu dám so với anh ạ, thể hệ bọn anh đã phải trải qua bao sương gió.

Viện phó Trương gật đầu:

- Đúng thế thật, mấy con búp bê các cậu được chiều quá sinh hư. Nhưng cậu còn khá, là người ít bị phê bình nhất trong những người tôi hướng dẫn. Bao giờ cậu xét phó chủ nhiệm, có cái chức danh cao cấp trong tay thì có thể danh chính ngôn thuận cầm dao đứng mổ rồi.

Anh đưa tay lau mồ hôi:

- Năm sau ạ.

Viện phó Trương gật đầu, vẫy tay với anh:

- Đi, cậu ra ngoài gặp người nhà bệnh nhân, để người ta sớm được yên tâm.

Anh bước ra gian ngoài, thấy mẹ đứa bé đã gục vào trong lòng chồng, nét mặt vô cùng căng thẳng, hai mắt sưng đỏ, có lẽ đã khóc cạn nước mắt. Anh ngẩng nhìn đôi vợ chồng, có lẽ họ cũng trạc tuổi anh, có điều bệnh tật của đứa con khiến gương mặt họ toát ra vẻ khắc khổ không phù hợp với độ tuổi.

Anh bước tới, mỉm cười với họ:

- Tình trạng cháu bé hiện giờ rất tốt, ca mổ của Phó viện trưởng Trương rất thành công, sau khi theo dõi một tuần sẽ chuyển tới phòng bệnh thường.

Sau đó, anh ở lại bệnh viện hai ngày liền, cho tới khi mọi hạng mục sức khỏe của bệnh nhân đều đã ổn định mới có thể tạm yên tâm.

Mấy ngày trôi qua, sắc mặt bệnh nhân nhí dần hồng hào trở lại, tăng thêm được một cân.

Thời gian này, thỉnh thoảng anh có gọi điện cho Đồ Nhiễm, nhưng anh nghi ngờ mình đã bị đưa vào danh sách đen trong máy cô.

Cuối tuần, anh lái xe sang sông, vừa vào tiểu khu đã thấy Đồ Nhiễm từ phía xa.

Cô mặc một cái áo gió màu xanh xám, nhìn từ phía sau trông cô rất gầy, tà áo bay phất phới theo mỗi bước chân cử chỉ nhẹ nhàng, nhanh nhẹn.

Tim anh bỗng thót lại vô cớ, anh từ từ lái xe tới, cho đến khi nhìn nghiêng thấy phần bụng nhô lên của cô, anh mới thấy dễ chịu hơn phần nào.

Anh cảm thấy bụng cô lại to ra, anh hạ kính xe, khẽ huýt sáo với người bên ngoài.

Đồ Nhiễm nghiêng đầu nhìn anh, rồi xoay người đi vào một con đường khác, trên con đường đó có một cửa hàng gạo và hàng tạp hoá.

Anh dừng xe lại, cùng cô vào hàng gạo, nghe thấy cô nói:

- Cô ơi, cháu muốn mua hai cân gạo Đông Bắc, một hộp mì ống và một hộp mì sợi.

Bà chủ đóng gạo vào một cái túi nhựa màu trắng. Lục Trình Vũ chỉ vào một bao gạo trước mặt bà ấy:

- Cả bao này là bao nhiêu, cháu mua hết.

Bà chủ ngừng lên nhìn hai người họ, rồi chỉ vào Đồ Nhiễm nói với anh:

- Tất cả là một yển, nhưng bà bầu này đến trước, cân cho cô ấy trước đã.

Anh nói:

- Không cần đâu ạ, bọn cháu đi cùng nhau.

Đồ Nhiễm nói:

- Cháu chỉ mua hai cân thôi.

Lục Trình Vũ đã trả xong tiền, đợi bà chủ đổ gạo vào bao, cột lại thật chặt, anh khom người vác bao gạo đặt lên vai.

Họ ra khỏi cửa hàng gạo, nhìn thấy lớp bụi gạo bám trên áo vest anh, chỗ áo ở vai cũng bị dè cho nhăn nhúm, Đồ Nhiễm không khỏi đau lòng, bụng bảo dạ con người này cũng quá lãng phí, quần áo người khác phải bỏ tiền ra mua cho anh mà cũng không biết nâng niu, cứ quăng quật tùy tiện như vậy, xem ra là vì có được quá dễ dàng đây mà.

Cô lẩm bẩm trong miệng:

- Mua linh tinh, chưa biết chừng mua nhầm gạo độc Đông Bắc thì có.

Anh xoay người lại nhìn cô:

- Cứ là đồ anh mua thì sẽ có độc phải không? Đã cố tình kiểm có mà còn không kiểm ra được sao? Chuyện to tát đến đâu chứ? Xin em kiểm soát cảm xúc, chú ý thai giáo.[3]

[3] Thai giáo là quá trình giáo dục với các biện pháp tổng hợp được bắt đầu từ lúc mang thai, điều chỉnh hoàn cảnh trong và ngoài cơ thể mẹ, tránh những kích thích, ảnh hưởng không tốt; mang đến cho thai nhi những ảnh hưởng có lợi, thúc đẩy sự phát triển khoẻ mạnh về thể chất và tinh thần của thai nhi, có lợi cho sự tăng trưởng khoẻ mạnh về sau, để thai nhi có được sự phát triển toàn diện và đầy đủ.

Tối hôm đó Lục Trình Vũ không về.

Anh mang mấy quyển sách, một xấp tài liệu dày và laptop từ nhà tới.

Ở nhà Đồ Nhiễm vẫn dùng màn hình CRT[4], Lục Trình Vũ vứt cái thứ đồ chơi nặng trình trịch đó sang một bên, lập tức bày biện đồ của mình lên bàn.

[4] Là loại màn hình kiểu cũ, sử dụng nguyên lý ống phóng chùm điện tử (ống CRT), rất to và cồng kềnh.

Ăn cơm xong, bà Vương Vĩ Lệ ra ngoài đi đánh mặt chược, Đồ Nhiễm đang tựa vào đầu giường kiểm tra lại bản hợp đồng mẫu mà Lý Đồ mới đưa ra, cả hai bản bạc qua điện thoại một hồi, thống nhất vài điểm sửa đổi chi tiết. Đồ Nhiễm chỉ cầm bút đánh dấu trên bản giấy, định ngày mai sẽ sửa trên máy tính, sau đó mang ra ngoài in.

Xong xuôi, cô thấy Lục Trình Vũ đã rút dây cắm điện và dây cáp của màn hình ra, dưới gầm bàn dây điện và ổ cắm vứt lộn xộn một đống, cô thấy hơi phiền lòng, bèn nói:

- Anh rút máy tính của em ra, lại chiếm cả cái bàn, em dùng gì đây?

Lục Trình Vũ một tay gỡ sách, một tay bấm chuột, không thèm ngoảnh đầu lại:

- Cái màn hình này của em dùng bao nhiêu năm rồi? Nhiều bức xạ, có thai ít dùng thôi, anh để laptop ở đây, ngày mai em hãy dùng.

Cô nói:

- Em cần dùng bây giờ.

Anh nhìn đồng hồ:

- Mười rưỡi rồi, đi ngủ thôi.

Đồ Nhiễm vốn dĩ cũng đã mệt, giờ lại nói:

- Tốt thôi, ngày mai dùng xong laptop em sẽ định dạng lại ổ cứng.

Anh không đáp, chỉ gõ lạch cạch trên bàn phím, sau đó đi tắm. Một lúc sau bước ra, anh tắt đèn phòng ngoài rồi tiện tay khép cửa phòng lại.

Đồ Nhiễm nói:

- Mẹ đã chuẩn bị sofa giường cho anh trong phòng khách, ở đấy có chăn.

Giường của cô vẫn là chiếc giường trước khi lấy chồng, rộng hơn một mét, vẫn chưa thay giường mới.

Lục Trình Vũ vẫn không lên tiếng, anh cởi trần, lật chăn lên chui vào, trên người anh mang theo hơi lạnh bên ngoài, khiến cô không khỏi dịch sang một bên.

Cô dịch sang một bên, anh cũng dịch sát theo cô, cuối cùng thật sự không còn chỗ nào để lùi nữa, còn trồn nữa thì sẽ rơi xuống gầm giường mất. Ngực anh dính sát vào lưng cô, chỉ một lúc sau đã nóng rực lên.

Cô hơi khó chịu:

- Anh dịch ra một chút, anh chen vào như thế này, em sẽ đè lên bụng mất.

Anh nhích ra ngoài một chút:

- Tại em cứ nhất định phải chui sang một bên ngủ đấy.

Cô hơi nhích ngược lại, nhưng vẫn bị cả người anh áp sát, hun nóng cô bằng cơ thể rùng rục, nóng tới mức lòng bàn tay cô rướm mồ hôi.

Anh đưa tay ra sờ lên bụng cô, động tác rất nhẹ nhàng, đúng lúc đó nhóc con trong bụng đang quấy đạp từng búng, bố nhóc con nhỏ nhẹ:

- Hi, đừng đạp nữa, để mẹ ngủ ngon nào!

Nhóc con trong bụng như thể nghe được, nhưng càng đạp dữ hơn.

Anh nhẹ nhàng vuốt ve bụng cô, chậm rãi nói:

- Có lẽ con như thế này này, mông ở đây, đầu quay xuống, chân đạp đạp ở đây, mặt con quay vào bên trong, lưng quay ra bên ngoài.

Đồ Nhiễm ngẫm nghĩ, thấy không khác gì những lời bác sĩ siêu âm nói, không nhận được bèn hỏi anh:

- Nó cứ quay đầu xuống dưới mãi thế có bị xung huyết não không?

Anh khẽ cười hai tiếng, hơi thở mơn man trên đỉnh đầu cô:

- Bao giờ con ra đời nhớ hỏi nó.

Nghe thấy anh cười, cô bỗng thấy không ổn. Hai người nằm quá sát nhau, cô có thể cảm nhận một cách rõ ràng nhịp tim và lồng ngực phập phồng của anh, giọng anh vừa trầm ấm vừa dịu dàng, từ cổ họng thoát ra bên ngoài theo hơi thở, lẫn trong giọng mũi uể oải. Bầu không khí này dễ khiến người ta lạc lối nhất, mà ý chí của cô yếu ớt, còn bàn tay anh dần dần men từ bụng cô lên thẳng phía trên.

Tim cô nảy lên, cô hơi hoảng hốt, túm lấy tay anh, buột mồm nói:

- Em đói rồi, đói lắm.

Anh ngưng lại, hỏi:

- Em muốn ăn gì?

Cô nghĩ một lát:

- Trong tủ lạnh hình như có hoành thánh đông lạnh mua ở siêu thị về, anh nấu cho em một ít.

Anh thoáng im lặng, đứng dậy đi xuống giường. Lục lợi một hồi trong tủ lạnh không thấy đâu, anh bèn nói:

- Không có, chắc ăn hết rồi, hay là nấu mì cho em ăn nhé?

Cô từ phòng ngủ nói vọng ra:

- Không cần đâu, em muốn ăn khoai chiên và hamburger, anh đi mua hộ em.

Anh bước tới đứng cạnh cửa:

- Mấy thứ ăn chơi ăn bởi đó ăn sao được, toàn chất bảo quản, để mấy tuần liền cũng không hỏng.

Cô nói:

- Anh lười đi mua thì có.

Anh nói:

- Ngoài mấy món này ra, em thử nói một món khác xem.

Cô lại nghĩ:

- Sủi cảo đi, tốt nhất là loại nước dùng vừa cay vừa nóng, trong nhà không có, siêu thị thì đóng cửa, muốn ăn cũng chẳng có chỗ nào bán.

Anh khoác áo vào, xoay người đi vào bếp.

Đồ Nhiễm nằm trên giường mãi cũng không thấy đồ ăn đâu, trong lòng sốt ruột.

Giờ thì cô đói thật rồi, đang mang bầu, khẩu vị của cô không còn như trước nữa, cứ đến giờ cơm là cảm thấy trong bụng ứ lên rất khó chịu, ăn được vài miếng là đặt đĩa xuống. Đêm đến lại đói khủng khiếp, không ngủ nổi, trằn trọc lặn qua lặn lại, trước mắt hiện lên vô số món ngon khiến người ta ứa nước miếng. Cô thật sự không nhịn nổi nữa, đứng dậy vào bếp nhìn thì thấy anh chàng kia đang cán vỏ bánh, bên cạnh là một bát nhân vừa trộn xong.

Thấy cô bước vào, Lục Trình Vũ nói:

- Em ngủ trước đi một lát, bao giờ xong anh gọi em dậy, trong nhà không có nhân thịt, anh chiên một ít trứng với phù trúc[5], hôm nay ăn tạm thế đã.

[5] Còn gọi là tàu hũ ky, hay váng đậu, là một sản phẩm làm từ đậu nành.

Cô đói hoa cả mắt:

- Anh cố tình, anh muốn bỏ đói em, đợi anh làm xong thì em chết đói mất.

Động tác của anh càng lúc càng nhanh:

- Xong ngay đây, anh nấu trước mấy cái cho em ăn tạm, còn lại anh gói xong sẽ cất vào tủ lạnh.

Cô phiền muộn quay người bỏ đi:

- Không ăn nữa, bây giờ không muốn ăn sủi cảo nữa.

Anh hỏi:

- Em lại muốn ăn gì đây?

Cô nằm vào giường:

- Bánh bao, bánh bao to thật to nhân thịt xá xíu, anh có biết làm không?

Không thấy anh nói gì, cô bèn nhắm mắt lại đi ngủ, không ngờ lại ngủ thật. Cũng không biết là qua bao lâu, cô bị người ta dựng dậy, nhét một cái bát nóng hổi vào tay, nghe thấy anh nói: “Từ từ thôi, vẫn còn hơi nóng.”

Cô ăn qua loa vài miếng sủi cảo, vừa chê nhân không đủ cay, vừa cầu nhàu anh đang yên đang lành lại dựng cô dậy. Cẩn thận vài câu xong, cô lại lặn ra ngủ, nhưng lại bị anh lôi dậy đi đánh răng. Lúc ấy cô đang mơ mơ màng màng, tâm trạng cũng không tốt, đúng lúc bà Vương Vĩ Lệ về nhà, bà đẩy cửa bước vào nhìn thấy hai người họ thì bắn khoăn hỏi:

- Sao vẫn chưa ngủ?

Đồ Nhiễm vô duyên vô cớ buông một câu:

- Mấy người thật đáng ghét.

Sau đó lại trèo lên giường, ngủ một mạch tới khi trời sáng.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Lục Trình Vũ đã đi làm, bà Vương Vĩ Lệ hấp mấy cái bánh bao đưa cho cô ném thử:

- Hôm qua chồng con làm cho con đấy, thằng bé tất bật tới tận một, hai giờ sáng mới ngủ, sáng sớm lại phải tất tả đi làm. Mẹ thấy nó làm gòn gàng đầu ra đấy, hỏi nó sao lại biết làm mấy món này, nó bảo hồi trước mẹ nó dạy... Đúng là đứa trẻ không lớn lên trong vòng tay ôm ấp, giỏi giang hơn Đồ Loan nhà ta nhiều. – Cuối cùng bà lại lặp lại một lần nữa. – Tối qua Tiểu Lục hai giờ mới ngủ, ngoẹo đầu trên sofa suốt mấy tiếng đồng hồ.

Cô nói:

- Đó là vì con anh ấy, nếu không thì là làm ẹ xem.

Bà Vương Vĩ Lệ liếc xéo cô:

- Nói linh tinh, có cần phải thế không? Hơn nữa, con nó không phải là con con à, làm gì có ai lại đi so đo với con đẻ của mình.

Cô hăm hứ:

- Tóm lại đầu óc anh ấy có vấn đề.

Lục Trình Vũ vẫn thường xuyên tới thăm cô, có lúc cách một tuần, sau khi tới, theo lệ thường anh vẫn làm việc của mình trước, buổi tối cũng không về mà cùng cô chen chúc trên chiếc giường nhỏ xíu.

Có lúc tâm trạng của cô không tốt, bèn đá anh xuống, tổng cổ anh ra phòng khách, anh cũng chẳng nói gì, tính tình như đã mềm mỏng hơn rất nhiều.

Lại có một lần, ba người cùng ăn tối, cô bỗng phát hiện ra cằm anh nhọn ra, hình như anh gầy đi nhiều. Bà Vương Vĩ Lệ cũng ra sức gấp thức ăn vào bát con rể, bà nói thằng bé này ngày nào cũng chạy đôn chạy đáo mệt chết đi được, phải ăn nhiều vào cho béo.

Cô cũng không nhẫn tâm hành hạ anh thêm nữa, buổi tối khi anh rúc vào chăn, cô cũng không đuổi anh đi.

Còn anh dường như có tâm sự trong lòng, nằm cạnh cô mà tay chân rất ngoan. Nhưng đến nửa đêm là lại ôm lấy cô hôn hít từ miệng cho tới cổ, hai tay vờ vào ngực cô như đang nghịch hai cục bột. Cô bị anh nắn cho vừa đau vừa sướng, mơ màng tỉnh giấc, mắt còn chưa kịp mở đã cảm thấy có người bật “tách” ngọn đèn đầu giường lên, ánh đèn màu vàng cam hắt lên hàng mi, tỉnh cơn mộng đẹp.

Cô nheo mắt, thấy anh hơi nhồm người lên, theo ánh đèn mờ ảo, anh cúi đầu ngẩng cô. Dưới ánh sáng ấy, trông anh thật sự hết sức tình cảm, như thể đã trở thành một con người khác, những cảm xúc đè nén tràn dâng trên khuôn mặt thâm trầm, khiến anh càng thêm tuấn tú, trái tim cô loạn nhịp một cách đáng thất vọng như thường lệ. Vì thế khi anh đặt một nụ hôn nồng nàn lên môi cô, cô không hề bài xích, cho đến sau đó, anh thở hổn hển, gấp gáp, dè dặt muốn vào trong cơ thể cô, cô khẽ run lên, đẩy nhẹ anh ra:

- Đứng, em vẫn hơi sợ.

Anh hơi khựng lại, muốn tiến lên nhưng không dám, tình thế này như đã thể hiện sự do dự và không đành lòng của anh.

Họ quần lấy nhau, không ngừng vuốt ve nhau bằng những kỹ xảo mờ ám nhất, lực đạo nhẹ nhàng nhất, hoặc cố tình, hoặc vô ý. Lồng ngực anh phập phồng mãnh liệt, anh cấp tốc rút ra rồi nằm vật xuống giường. Trời rất lạnh, nhưng người lại không thấy lạnh.

Cô đưa tay sang:

- Để em giúp anh!

Anh không nói gì, mặc cho cô trêu ghẹo, dần dần cả hai đều trở nên nghiêm túc, hơi thở nặng nề quyện vào nhau, anh nắm tay cô:

- Muộn lắm rồi, em ngủ đi.

Lại một đêm bình an vô sự, cô đã quen nằm nghiêng sang một bên để ngủ, anh nhẹ nhàng ôm lấy cô từ đằng sau, tay khẽ khàng đặt lên bụng cô.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, giường trống không, anh đã đi rồi.

Cô cảm thấy như thể mình đã mơ, những giấc mơ hư ảo, vì thế, hết thấy đều không cần suy nghĩ, cũng không cần tin.

Mấy hôm sau, chuyển phát nhanh chuyển tới một chiếc thùng to, cô mở ra xem, trong đó là một chiếc máy tính xách tay 17 inch màu đen mới cứng, từ kích thước cho tới hình dáng bên ngoài, đều là phong cách rắn rỏi, nam tính.

Sau đó Lục Trình Vũ gọi điện cho cô:

- Nhận được đồ chưa? Có thích không?

Cô nói thẳng:

- Không thích, to quá, màu sắc lại xấu. Anh mua cho anh dùng à?

Anh nói:

- Mua loại hoa hoè hoa sói làm gì, loại này rất tốt, nhiều tính năng.

Đồ Nhiễm mặc kệ, hỏi vặn lại:

- Em hỏi anh, anh mua máy tính để ở đây cho anh dùng đúng không? Sau đó lại bảo là mua cho em, muốn em nợ ân tình của anh.

Hình như anh hơi khó chịu:

- Tùy em, thích thì dùng, không thích thì thôi.

Cô thẳng thừng cúp máy.

Cô đã có dự định mua laptop từ lâu, trước đó ngắm được một chiếc Sony 14 inch màu đỏ thắm, nhưng Lục Trình Vũ lại mua trước cô một bước, cô không thể tiêu thêm một lần tiền nữa. Nguyên vọng mua sắm bị người ta đàn áp, cho nên mỗi lần nhìn thấy chiếc máy tính đèn sì kia, cô lại thấy ghét anh thêm vài phần, chẳng có chút gì gọi là mừng rỡ hay cảm kích.

Cô cảm thấy như thế rất tốt.

Lục Trình Vũ gặp lại Lý Sơ Hạ một lần nữa, là vào tuần thứ hai sau lễ cưới của cô.

Tuần trước, lỡ tai anh đã ong cả lên với từ “Maldives”, nguyên do là vì con rể của Viện trưởng Lý, cũng là một đồng nghiệp khoa anh cùng với vợ mới cưới đi tới vùng biển xinh đẹp đó để hưởng tuần trăng mật.

Mấy cô y tá và bác sĩ trẻ thỉnh thoảng lại tụ tập buôn chuyện, úp úp mở mở, đàn ông tìm vợ với đàn bà tìm chồng đều giống hệt nhau, làm giỏi không bằng kiếm được vợ/chồng giỏi. Nghe nói gia đình đồng nghiệp kia bình thường, quê ở một huyện thuộc một thành phố cấp tỉnh nào đó, bố mẹ là công nhân, hoàn toàn nhờ vào khả năng phấn đấu nỗ lực của bản thân mới có được ngày hôm nay, sau đó tài năng toả sáng, lọt vào mắt xanh của Lý Sơ Hạ, đương nhiên hai người tới được bước này cũng đã phải trải qua sự phản đối của gia đình Lý Sơ Hạ. Nhà họ Lý mới đầu không tán thành, về điểm này bất kỳ ai cũng tỏ ý hoàn toàn có thể hiểu được.

Hôm đó, Lục Trình Vũ tranh thủ thời gian tới căng tin ăn trưa, lúc về anh đứng đợi thang máy dưới tầng trệt khu phòng bệnh.

Nếu theo thói quen thường ngày, có lẽ anh sẽ leo thang bộ coi như rèn luyện thể lực luôn, nhưng khi đó ma xui quỷ khiến thế nào anh lại bước vào thang máy cùng mấy người phía trước. Anh vừa bước một chân vào thang máy thì nghe thấy phía sau có người chạy vội tới, miệng khẽ nói:

- Phiên anh đợi một lát.

Anh đưa tay chặn cánh cửa đang chuẩn bị khép lại, ngoảnh đầu nhìn, là Lý Sơ Hạ.

Hình như cô đã thay đổi chút ít, mái tóc dài buông xoã hồi trước giờ hơi xoắn, thêm phần rạng rỡ của cô dâu mới.

Nhìn thấy anh, Lý Sơ Hạ bất giác hơi sững người, như lưỡng lự vài giây, sau đó bước vào thang máy, không nói một lời.

Thang máy mới tới tầng hai, mấy người phía sau đều lục tục nối đuôi nhau bước ra ngoài, trong thang máy chật hẹp chỉ còn lại hai người họ.

Không ai là không thấy bối rối.

Lục Trình Vũ nghĩ một lúc rồi vẫn cất tiếng:

- Chúc mừng em!

Lý Sơ Hạ không nói gì, rất lâu sau mới cười thản nhiên:

- Chúc mừng em cái gì?

Đang nói, thang máy bỗng dừng khựng lại, cả hai cùng ngẩng đầu lên nhìn con số trên màn hình hiển thị. Đốm sáng màu cam không nhúc nhích thêm mà dừng lại rất lâu ở con số 4, ngọn đèn trên trần bỗng nhấp nháy, tiếp đó, mọi thứ chìm trong bóng tối, thang máy lắc lư xuống dưới.

Lý Sơ Hạ thốt lên sợ hãi, nghe thấy Lục Trình Vũ nói:

- Đứng vào góc tường, bám chặt tay vịn. – Anh nhanh chóng bấm hết số mỗi tầng rồi nói. – Số đồ thật, lần thứ hai rồi đấy.

Chuông báo động và điện thoại khẩn đều không có tác dụng, trong bóng tối, trong thang máy yên ắng lạ thường, tim Lý Sơ Hạ đập dồn dập.

Lục Trình Vũ rút điện thoại ra nhìn, vậy mà vẫn còn tín hiệu, anh bèn gọi ra ngoài cho đồng nghiệp. Trong thang máy có vài tia sáng, hắt lên chiếc áo blouse trắng trên người, cả hai như bị phủ trong một chiếc bóng mờ.

Anh đứng ở cửa, nói chuyện xong vẫn bấm cho điện thoại sáng lên, quay màn hình ra ngoài. Nhìn thấy ánh sáng, Lý Sơ Hạ phần nào bình tĩnh lại. Lục Trình Vũ nhìn cô:

- Không sao, họ đã gọi người tới rồi.

Cô ừ một tiếng, bạo gan dịch chuyển về phía luồng sáng, cuối cùng đứng bên cạnh anh. Mới đầu vẫn là vịn vào tay vịn, một lúc sau thang máy hình như lại hơi lắc lư một lần nữa, cô không nghĩ ngợi nhiều, đưa tay bám lấy cánh tay của người đàn ông trước mặt.

Lục Trình Vũ tựa hồ không nhúc nhích, anh không rút tay lại, cũng không tiến lên bước nào, chẳng nói chẳng rằng.

Đợi được một lát, họ nghe thấy tiếng bước chân dồn dập bên ngoài, có người hét lên với họ:

- Thang máy mất điện, chúng tôi đã gọi người tới sửa, bên trong có mấy người tắt cả?

- Hai người. – Anh hỏi. – Bao lâu thì sửa xong?

Người kia nói:

- Cụ thể thì không rõ, bên cạnh sửa nhà nên làm hỏng máy biến áp. Mọi người ở trong phải chú ý an toàn, không được cạy cửa, không được tự xông ra ngoài.

Lục Trình Vũ nói:

- Người anh em à, nếu bọn tôi tự ra được thì đã ra từ lâu rồi.

Nghĩ ra chỗ nực cười trong câu nói trước đó của mình, người kia bắt giắc bật cười.

Nghe hai người họ nói chuyện một cách thoải mái, trái tim Lý Sơ Hạ thoáng thả lỏng, giờ cô lại mơ hồ hy vọng thời gian trôi chậm lại. Tay cô đeo một chiếc đồng hồ Longiness, lúc này, tiếng kim đồng hồ kêu tích tắc, tích tắc mà cô tưởng chừng như tiếng sấm, cô bất giác cúi đầu nhìn đồng hồ một cách vất vả.

Lục Trình Vũ liếc điện thoại, nói giờ cho cô, tiện đó hai người trò chuyện đôi câu, loanh quanh chuyện công việc. Thoáng chốc, tay cô đã trống không, anh đã lẳng lặng dịch sang một bên không chút dấu vết.

Lý Sơ Hạ định thần, tim thất lại, lập tức im lặng.

Ánh sáng trước mắt biến mất, điện thoại hết pin, đứng trong bóng tối, bên cạnh chỉ còn tiếng thở khe khẽ của người kia.

Không biết là qua bao lâu, mới nghe thấy bên ngoài có người hét lên:

- Người bên trong chú ý, bây giờ chúng tôi thử cạy cửa ra trước.

Sau đó bên ngoài có tiếng binh binh, chẳng bao lâu sau, từng tia sáng chói loà nhọc nhằn len dần qua khe cửa.

Trước khi ánh sáng xua tan mọi bóng tối, Lý Sơ Hạ bỗng hạ giọng hỏi:

- Nếu lần trước em không đề nghị chia tay, chúng ta... có thể đi tới cuối cùng được không?

Cô vừa dứt lời, cửa thang máy bị người ta ra sức nạy ra, kêu loảng xoảng, mọi người bên ngoài vút dụng cụ trên tay xuống, xúc động, oán trách, mừng rỡ đan xen.

Trong những âm thanh hỗn tạp, cô nghe được câu trả lời.

Anh đứng phía sau cô nói ra câu trả lời, mắt cô ươn ướt, trong ánh nắng chiều gay gắt, cô không khỏi đưa tay lên che mắt.

Bên ngoài có người đưa tay kéo cô ra, chiếc áo blouse trắng trên người cọ vào lớp bụi ở cửa, để lại hai vệt đen gần đầu gối. Cô khom người phủ bụi, khi đứng thẳng lên, anh đang đi trên lầu, chẳng bao lâu sau, bóng dáng quen thuộc đã biến mất sau góc rẽ của cầu thang bộ.

Buổi tối tan làm, Lục Trình Vũ lái xe qua sông.

Ban đêm, anh đang sửa bài luận trên máy tính thì cửa sổ MSN bật sáng, là tin nhắn của Lôi Viễn, bảo anh nhận file đính kèm. Anh cũng không nhìn kỹ mà nhấn nút nhận luôn, sau khi tải về, trên màn hình hiện ra một bức ảnh, là hình chụp Lý Sơ Hạ trong tiệc cưới, cô mặc chiếc váy dài hở vai màu đỏ, đuôi váy quét đất, thướt tha, yếu điệu, vô cùng xinh đẹp.

Anh liếc một cái, lập tức tắt đi.

Đúng lúc Đồ Nhiễm đi ngang qua phía sau anh, như nhìn thấy, mà lại như không. Cô không nói không rằng, đi tới giường tháo giày, lẳng lẽ chui vào chăn. Anh đánh vật với bài luận một lúc nữa rồi mới gập laptop lại.

Khi anh trèo lên giường, cô vẫn chưa ngủ. Cơ thể hai người vừa tiếp xúc với nhau, cô liền từ từ nằm nghiêng sang một bên. Anh thử nhẹ nhàng ôm cô từ phía sau, cô cũng không đẩy anh ra. Cứ nằm như thế một lúc, anh mới nói:

- Hôm nay anh bị kẹt trong thang máy gần một tiếng đồng hồ.

Cô ừ một tiếng rồi hỏi:

- Lúc ấy có sợ không?

Anh không trả lời, chỉ nói:

- Sau này em cũng ít đi thang máy thôi, đi thang bộ vừa phải để tập luyện cơ thể, ngộ nhờ kẹt bên trong thì rất nguy hiểm.

Cô lại ừ, không nói gì thêm. Căn phòng yên tĩnh, cả hai dần chìm vào giấc ngủ.

Tối muộn, Lôi Viễn ở nhà nhàm chán, bèn gửi bức ảnh tới trêu Lục Trình Vũ, không ngờ cái thằng nhãi này chẳng thèm phản ứng gì, cũng chẳng nói câu nào.

Càng lúc anh ta càng chán, định gọi điện cho cô bồ nhỏ mới quen hôm trước nói nhăng nói cuội vài câu, ấn số rồi lại nhanh chóng tắt đi.

Cô bạn gái này cũng chỉ mới hơn hai mươi. Có lúc anh ta không thích quen với phụ nữ bằng tuổi, anh ta cảm thấy trái tim họ rất ngoắt ngoéo, qua lại với nhau cũng không rõ ràng, nếu không phải là rất thích, thì tiếp xúc sẽ khó khăn, giữa hai bên luôn có sự đề phòng nhất định, không có tình thần yêu đương.

Cô bạn mới này của anh ta không tệ, mọi thứ đều mới mẻ, chủ trương tận hưởng lạc thú trước mắt vui hôm nay không cần biết ngày mai.

Điều không ổn duy nhất là quá nhiều sức sống, đêm không ngủ, suốt ngày tụ họp đêm với đám bạn lâu lỏng mà ban ngày vẫn có thể đi học, đi làm như bình thường.

Lôi Viễn theo cô em ấy điên cuồng phóng túng mấy ngày, sống rất tùy tiện, nhưng lâu dài thì không đủ sức theo, không chịu nổi. Sáng hôm sau nằm bẹp trên giường không dậy nổi, rã rời chẳng khác nào xài thuốc lắc, đầu óc mụ mẫm, cuối cùng đành thở dài một câu, đúng là tuổi tác không chừa một ai.

Mặt khác, càng phóng túng lại càng trống rỗng, dần dần cũng thấy chán chường, lại muốn trở về với quỹ đạo thông thường. Đôi khi trên đường, nhìn thấy những đôi vợ chồng trẻ trạc tuổi trạc tuổi mình dẫn theo con nhỏ, hoặc cười nói, hoặc đấu khẩu, hoặc vội vàng, hốt hải, anh ta bỗng cảm thấy đây mới là những ngày tháng dành cho con người, mới là cuộc sống.

Lôi Viễn bất giác lại nhớ tới Tô Mạt, tò mò không biết dạo này cô thế nào, con bé gửi ai trông, đã hoà giải hay đã ly hôn? Nghĩ tới nghĩ lui, anh ta lại lôi điện thoại ra, nhìn thời gian đã mười một giờ đêm, anh ta thử người nhìn màn hình một lúc, rồi lại đặt điện thoại trên bàn.

Mấy hôm sau, anh ta tình cờ đi công chuyện gần nhà Tô Mạt, lúc xong việc cũng vừa tới giờ tan tầm, bèn đỗ xe ở cửa tiểu khu. Sau khi hút một điếu thuốc, anh ta thấy Tô Mạt bế con đi từ xa tới.

Bước tới gần, như nhận ra xe của anh ta, cô bèn liếc nhìn qua phía này hai lần.

Lôi Viễn hạ cửa xe xuống.

- Hi, trùng hợp quá.

Tô Mạt hỏi anh ta:

- Sao anh lại ở đây?

Anh ta đáp:

- Tôi vừa làm xong công chuyện ở đây, đang định về.

Tô Mạt gật đầu:

- Vậy tôi lên lầu trước.

Vai cô đeo một cái túi to, bế con trên eo, trên một cánh tay còn đeo một chiếc túi ni lông màu trắng loại đựng thuốc của bệnh viện.

Lôi Viễn mở cửa xuống xe:

- Con bé lại ốm rồi à... Nhiều đồ thế này, để tôi đưa cô lên.

Tô Mạt cũng đã thấm mệt, từ chối đôi câu rồi đưa cái túi trên vai cho anh ta:

- Lại làm phiền anh rồi, con nhỏ này đúng là làm khổ người khác, nó bị nhiễm virus Rota[5] gì đó, miệng nôn trôn tháo, vừa mới đi truyền nước ở bệnh viện về.

[5] Một loại virus gây tiêu chảy cấp

Lôi Viễn không cầm chiếc túi, mà bế đứa bé vào lòng mình.

Con bé mê man đòi ngủ, nấc lên mấy tiếng rồi gục đầu vào vai anh ta.

Tô Mạt lại thở dài:

- Lát nữa tôi còn phải khử trùng đồ chơi trong nhà và những đồ nó đã dùng rồi, nó cứ ôm một cái là tôi lại bận không ngóc đầu lên được.

Lôi Viễn hỏi cô:

- Cô đi làm thì trông con thế nào? Vẫn gửi trẻ à?

Tô Mạt lắc đầu:

- Mẹ tôi đến rồi, mẹ trông cháu hộ tôi, bà vừa mới đi chợ.

Một lúc lâu sau, Lôi Viễn không nhận được lại hỏi:

- Người trong nhà có biết không? Họ nói thế nào?

Tô Mạt cười khổ:

- Còn có thể nói thế nào, bây giờ là người ta không cần tôi, cho dù không đồng ý, cũng chẳng có gì để nói.

Lôi Viễn cũng chẳng nói gì, bế đứa bé đi thẳng về phía trước. Lúc lên lầu có lẽ vì hơi xóc, con bé bị ói, há mồm nôn thẳng ra vai anh ta mấy thứ có vị tanh nồng của sữa.

Tô Mạt đưa tay vỗ mông con, không nhận được mắng nó:

- Ghét quá đi mất, suốt ngày ốm, lại làm bẩn quần áo của chú rồi.

Lôi Viễn vội ngăn cô lại, cười với con bé:

- Lần nào chú gặp con là phải làm giẻ lau lần ấy.

Con bé nôn đến nỗi đỏ bừng cả mặt, cứ dụi đầu vào cổ anh ta, Lôi Viễn vỗ nhẹ lưng nó:

- Con tưởng chú là giẻ lau thật đấy à.

Tô Mạt vội mời anh vào nhà, bế con rồi nói:

- Anh đi rửa tay đi, để tôi lấy quần áo cho anh thay.

Lôi Viễn vào phòng tắm, một lúc sau thấy Tô Mạt hé một khe cửa nhỏ, nhét một chiếc áo dệt kim vào. Lôi Viễn cởi áo dệt của mình ra, cúi xuống nhìn, áo sơ mi bên trong cũng bị dính một mảng nhớp nháp. Anh ta vội cởi luôn chiếc áo bó sát người này, rồi gọi Tô Mạt vọng qua cánh cửa. Gọi mấy câu mà bên ngoài không có ai thưa, anh ta kéo cửa ngoài người ra nhìn, đúng lúc Tô Mạt cầm một chiếc áo sơ mi đi tới, hai người suýt nữa va vào nhau.

Thấy anh ta cởi trần, Tô Mạt bắt giắc đỏ mặt, vội quay đầu sang nơi khác, chỉ nhét áo vào tay anh ta.

Trong phòng bật máy sưởi, Tô Mạt lau mặt, thay quần áo cho con, luôn chân luôn tay, người cô lấm tấm mồ hôi. Khi Lôi Viễn thay quần áo xong bước ra, cô chỉ nhìn anh ta một cái rồi mắt tự nhiên quay mặt đi chỗ khác.

Cô chỉ hơi nhướn mày hoặc liếc nghiêng sang, mà nhịp cảm xúc lạ lẫm trong lòng anh ta cũng theo đó trào dâng, giống như con sóng mặt hồ vỗ vào bờ bãi, khi gió nổi, sóng cuộn lên, hướng chỉ về thềm thung, dịu dàng của người phụ nữ trước mặt, so với những cô gái trẻ, còn có thêm nét duyên thâm khó tả bằng lời.

Tô Mạt đứng trước cửa sổ, gỡ chiếc khăn quàng cổ xuống, cô mặc một chiếc áo len cổ tim nhạt màu bên trong, chiếc áo hơi ôm sát cùng mái tóc đen nhanh búi hở sau gáy càng tôn lên chiếc cổ thon dài và làn da trắng ngần của cô.

Tim Lôi Viễn thót lại, nhìn cô mấy cái liền, dường như đối phương cảm nhận được nên hơi cúi đầu xuống. Anh ta vội hắng giọng:

- Cho tôi mượn một cái túi ni lông được không, tôi mang quần áo về.

Tô Mạt nói:

- Để ở đây tôi giặt cho, giặt xong tôi sẽ gửi chỗ làm cho anh.

- Rắc rối quá, để tôi mang về giặt là được rồi. – Lôi Viễn nghĩ một lúc. – Tôi phải đi đây.

Nghe anh ta nói vậy, Tô Mạt cũng không kiên quyết nữa, bèn quay đi tìm túi ni lông. Cô nhớ trong chiếc tủ đựng đồ lật vật đựng ở lối đi có nhét mấy cái túi mua đồ, vì thế bèn bước tới mở tủ, những món đồ linh tinh bên trong ào ào rơi ra, cô vội cúi xuống nhặt lên, Lôi Viễn cũng ngồi xuống nhặt cùng. Khi trên mặt đất chỉ còn một món đồ cuối cùng, hai người đều đưa tay ra nhặt, ngón tay họ chạm vào nhau, tim cô nảy lên một cái, một giây sau, tay cô đã bị người ta nắm lấy.

Lôi Viễn ngẩng đầu lên nhìn cô, ánh mắt khó có thể miêu tả cụ thể, vừa bình thản, lại thoáng chút mê man, trong bóng tối lơ mơ, ánh mắt anh ta rất sáng. Cô hoảng hốt muốn rút tay về, nhưng lại bị anh ta xiết chặt. Sau đó, anh ta nắm tay cô, từ từ đứng dậy, đứng sát lại gần cô một chút, rồi một chút nữa...

Ánh mắt Tô Mạt dừng lại trên chiếc cầm lún phún râu của anh ta, so với Đồng Thụy An, cầm anh ta thô hơn, ở giữa có một đường chẻ thanh thoát, đây cũng chính là cái cầm Omega người ta thường nói, nó khiến trông anh ta đây về nam tính, lại có phần hơi thô lỗ.

Anh ta hơi cúi xuống, cô cũng luống cuống cúi đầu xuống, cẩn thận né tránh. Anh ta chạm vào thái dương cô, dường như thời gian đang dừng lại ở giây phút này.

Bên ngoài bỗng vang lên tiếng gõ cửa, Tô Mạt vô cùng căng thẳng, không kịp nghĩ ngợi gì liền tiện tay mở cửa ra. Bà Tô xách thức ăn đứng bên ngoài, nhìn con gái mình bằng ánh mắt hơi ngỡ ngàng, khi nhìn sang người đàn ông trẻ lạ mặt đứng bên cạnh, mặt bà toát lên vẻ dò hỏi.

Tô Mạt ấp úng giới thiệu, bà Tô gật đầu nói với Lôi Viễn:

- Ngài luật sư, hiếm khi có dịp tới chơi, hay là ở lại ăn một bữa cơm với chúng tôi?

Lôi Viễn từ chối, nói dăm ba câu rồi cáo từ. Khi anh ta bước ra ngoài, cánh cửa đã im lìm khép lại, anh ta mới nhớ ra quần áo thay ra lúc trước còn để quên trong nhà vệ sinh, sau đó anh ta nghe thấy tiếng bà Tô vọng qua khe cửa:

- Người đàn ông đó... con thân lắm à?

Chưa kịp nghe thấy Tô Mạt trả lời như thế nào, anh ta đã cất bước xuống lầu.

Ở trong nhà, bà Tô lại nói:

- Với tình hình hiện nay của con, sao có thể tùy tiện ột người đàn ông vào nhà, nếu bị tên họ Đồng kia nắm được mà quay lại phản đòn, thì con định làm thế nào? Tiền thì không lấy được, thanh danh cũng bị huỷ hoại luôn?

- Trong chuyện này, phụ nữ không thể bị được với đàn ông. Con còn nhớ con bé nhà dì Triệu không, nó chỉ hơn con có vài tuổi, mấy năm trước chồng nó cũng ngoại tình, ăm ĩ mãi không giải quyết được, sau đó nó tức quá, mụ mị đầu óc nên chạy ra ngoài đường ngủ một đêm với một thằng lưu manh. Kết quả thì sao, bây giờ chẳng ai thèm đếm xỉa đến nó, ai cũng bảo nó tự rước nhục vào thân, đáng đời!

- Cho nên bắt luận đàn ông thế nào, phụ nữ cũng phải biết chừng biết mực, như vậy mới không để người ta đâm sau lưng mình được.

- Tô Mạt, con đã sai lầm một lần, đã sắp ba mươi rồi, không thể để đàn ông dấn mũi được nữa. Ban đầu mẹ bảo con về nhà, nhờ người thu xếp công việc cho con, con lại vì thằng đó mà bỏ làng bỏ xóm để bị người ta bắt nạt, đến cuối cùng, ngoài một đứa con thì chẳng còn gì, tội gì phải vậy hả con!

- Tô Mạt, con tuyệt đối đừng vì một phút tức giận nhất thời mà làm những chuyện hồ đồ...

Đầu Tô Mạt lúng búng, cô chẳng nói chẳng rằng xách thức ăn vào trong bếp nấu cơm.

Đong gạo rửa rau, sau một loạt động tác máy móc, cô mới dần bình tĩnh lại, giữa trăm mối ngổn ngang trong lòng, cô nhớ tới một người: Trong Thiên long bát bộ, mẹ của Đoàn Dự vì muốn trả thù tính lạnh nhạt của chồng nên đã ngủ với tên ăn mày trước cửa cung, sau đó lập lờ đánh lộn con đen, sinh ra một đứa con trai. Ai ngờ tên ăn mày bần thủ đó lại là vương tử chính cống, sự việc nhơ nhớp này bỗng chốc nhảy vọt, chuyển hoá thành một mối lương duyên trong trắng khiến mọi người đều hỉ hả. Song suy cho cùng, tiểu thuyết luôn hư cấu, luôn ngoắt ngoéo, quanh co khiến người ta không ngừng hy vọng, còn trong hiện thực, du côn vẫn là du côn, ăn mày vẫn hoàn ăn mày.

Nghĩ tới đây, Tô Mạt bất giác bật cười, cô bỗng phát hiện ra, lòng thông cảm của mình hình như càng ngày càng mai một đi.

Lôi Viễn về nhà, ngủ tới nửa đêm thì điện thoại réo rất reo. Cũng không biết là ai, anh ta bèn nghe máy. Trong điện thoại vang lên tiếng phụ nữ ngọt ngào dễ nghe, anh ta nghĩ mãi, cảm thấy giọng nói này vừa xa lạ vừa quen thuộc, không dám xác nhận. Người kia bật cười trước, anh ta mới bán tín bán nghi nói:

- Quan Dĩnh?

- Em đây. – Quan Dĩnh vẫn cười. – Nghe giọng anh như vậy, rốt cuộc là thất vọng hay vui mừng quá đấy?

Lôi Viễn xoa mặt:

- Không phải, nửa đêm rồi, đầu óc phản ứng hơi chậm chạp.

Quan Dĩnh nói:

- Ủ, em nói với anh chuyện này, đến Tết em sẽ về.

Lôi Viễn ngớ ngàng:

- Thật hiếm có quá thưa ngài, cuối cùng ngài cũng nhớ tới Tổ quốc nhân dân rồi, lần này về bao lâu?

- Xem tình hình thế nào đã, nếu có anh giai nào tốt muốn kết hôn thì không đi nữa. – Quan Dĩnh ngừng lại một lúc. – Đến tuổi rồi, cũng phải suy nghĩ về những chuyện này. Bên này thế nào, có dự định kết hôn không?

Lôi Viễn lại sững sờ.

Thấy anh ta không lên tiếng, Quan Dĩnh hỏi thẳng:

- Sao thế? Hay là anh có lựa chọn khác rồi?

Lôi Viễn vò đầu:

- Không phải, em nói đột ngột quá. Hồi trước, vì chủ nghĩa tư bản mà em bỏ anh đi, bao nhiêu năm không về, giờ lại bảo với anh là muốn kết hôn. Em phải cho anh thời gian để tiêu hoá, đột ngột quá.

Quan Dĩnh cười khê:

- Em nghe ra rồi, những ngày tháng độc thân của anh quá thoải mái nên anh không muốn quay đầu nữa phải không?

Lôi Viễn cười:

- Cũng chẳng phải, đến tuổi rồi ai mà chẳng muốn tìm một người bạn đời? Chỉ có điều anh là đàn ông, không thể cứ suốt ngày bị một cô nhóc dắt mũi được, em nói đi là đi không chút lưu luyến, nói về là về mà về là đòi cưới ngay, thế anh là cái gì? Anh không thể có ý kiến, không thể bực tức sao, anh có dễ dãi không? Nếu là người khác thì đã ran đàn xé ghé từ lâu rồi.

Quan Dĩnh không nhịn được bật cười:

- Ủ, cũng phải. Nhưng anh cân nhắc thì cứ cân nhắc, em vẫn cứ phải nhắc nhở anh, em già rồi, đã sắp ba mươi, không còn là con nhóc con gì nữa, nếu anh đặt em lên bàn cân với mấy cô bé chanh cốm xung quanh

thì không thể được. Em đưa ra phương án, đồng ý hay không thì tùy anh, nhưng trước khi trả lời, anh phải nghĩ cho kỹ, nghĩ kỹ rồi thì không thể phạm sai lầm nữa.

...

Lôi Viễn thật sự suy nghĩ thông đêm, thời gian còn lại anh ta không hề chớp mắt, khi trời hửng sáng mới hơi thiếp đi, vừa ngủ đã mơ.

Anh ta mơ thấy mình ôm hôn một người con gái, mới đầu không biết đó là ai, chỉ cảm thấy trông rất ưa nhìn, ôm vào lòng vừa ấm áp vừa mềm mại, cảm giác đó vô cùng tốt đẹp.

Anh ta nghĩ trong mơ, người này chắc là Quan Dinh, chắc chắn là Quan Dĩnh, nhất định là Quan Dĩnh, vì thế hôn mãi hôn mãi, anh ta bèn nói: “Em xem, anh vẫn còn cảm xúc với em, anh vẫn rất thích em.”

Người con gái ấy ngẩng đầu lên từ trong lòng anh, anh ta lại nhìn thấy Tô Mạt, rất rõ ràng, người anh ta ôm hôn, là Tô Mạt.

Anh ta giật mình tỉnh giấc, dường như hơi ấm và mùi hương bên người vẫn còn vương vấn. Anh ta nằm trên giường nghĩ ngợi rất lâu, cũng không biết đang nghĩ điều gì, chỉ nhớ khi cô xuất hiện trong giấc mơ của anh ta, mẹ kiếp, sao mà đẹp thế.

Ngày nào Lôi Viễn cũng nhìn lịch, ngày Quan Dĩnh trở về càng lúc càng gần.

Mỗi ngày, anh ta lại thầm mong ngóng nhận được điện thoại của Tô Mạt, nhưng cô như đã tan biến vào không khí, vừa không trả quần áo vừa không liên lạc với anh ta.

Anh ta đợi rất lâu, cuối cùng trong một lúc không thể kìm chế được, đã chủ động gọi điện cho cô, bảo cô văn phòng anh ta cho vé đi khu vui chơi nhân dịp Tết Dương lịch, anh ta không dùng đến, hỏi cô có muốn không, nếu muốn thì nhân dịp cuối tuần, thời tiết đẹp, đưa con bé đi chơi.

Tô Mạt suy nghĩ một lúc rồi đồng ý, lại hỏi bao giờ tới lấy vé.

Lôi Viễn nói, cô không cần phải mất công đến, hôm đó tôi ra ngoài có việc, tiện đường sẽ mang tới cho cô.

Sau đó họ hẹn nơi gặp nhau.

Con bé đã lớn thêm, biết nói biết cười, biết đi biết chạy, tuy thỉnh thoảng lại ngã oạch một cái, nhưng trông thần sắc rất tốt. Tô Mạt trong cũng không tệ, mặt mũi hồng hào.

©STENT

Tô Mạt bảo anh ta, tôi ly hôn rồi, ly hôn theo thoả thuận, nhà anh ta đưa hai mươi vạn tệ, tám vạn tiền nuôi dưỡng còn lại vẫn còn nợ.

Lôi Viễn cười cười, cô nhanh nhẹn thật, tôi còn đang định giới thiệu luật sư mới cho cô.

Tô Mạt hỏi, sao lại giới thiệu luật sư cho tôi? Anh chính là luật sư còn gì?

Lôi Viễn cười cười không đáp.

Tô Mạt nói, anh ta vốn không kiếm đâu được nhiều tiền như thế, sau đó bố chồng tôi giấu gia đình lén lút đưa cho tôi một ít, ông bảo không thể để con bé thiệt thòi.

Lôi Viễn gật đầu, cũng coi như ông cụ có lòng.

Nói xong chuyện ly hôn, cả hai không còn chuyện gì để nói, Lôi Viễn bình thường cũng được coi là nhanh nhẹn miệng, giờ nghĩ nát óc cũng không biết nên nói gì. Cũng may bên cạnh có đứa bé thỉnh thoảng lại gặp vấn đề gì, thu hút sự chú ý của họ, nên không thấy gượng gạo lắm.

Hôm đó, anh ta đưa vé cho cô, còn mình thì đương nhiên không ra về, Tô Mạt cũng không hỏi nhiều, ba người chơi ở khu vui chơi nguyên một ngày, anh ta không có thêm hành vi nào vượt quá giới hạn nữa, mọi thứ đều hài hoà, tự nhiên.

Chỉ có điều, khi lấy điện thoại ra xem, ánh mắt chạm phải ngày tháng trên màn hình, anh ta bất chợt thoáng ngẩn ngơ, ngón tay cũng không kim nén được mà xiết chặt thân máy, tựa như đang chơi kéo co, đầu

dây này là tất cả hồi ức đẹp đẽ thực tế, còn bên kia là những cảm xúc mong đợi ngọt ngào, nhất thời bất phân thắng bại.

Buổi tối về đến nhà lại nhận được điện thoại, lần này là Lục Trình Vũ gọi.

Lôi Viễn cầm điện thoại, lưỡng lự một thoáng.

- Đúng lúc, có chuyện này đang đau đầu đây.

Lục Trình Vũ hỏi:

- Chuyện gì?

Lôi Viễn nói:

- Quan Đình gọi điện thoại về, bảo muốn kết hôn với tôi.

Lục Trình Vũ nói:

- Chuyện tốt mà đau đầu cái gì?

Lôi Viễn thở dài:

- Xa cách bao lâu, cũng không biết là có thể giống như trước được hay không, tình cảm của cô ấy thật kỳ lạ.

- Đàn ông đàn anh nghĩ gì mà lẩm cẩm. – Lục Trình Vũ cười. – Hồi trước thích người ta thế, giờ lại muốn làm bộ làm tịch đây. Mau quyết định đi, tốt cho tất cả mọi người.

Lôi Viễn ngẫm nghĩ:

- Tôi hỏi cậu nhé, ban đầu sao cậu lại bỏ Lý Sơ Hạ? Tôi cứ nghĩ mãi mà không ra. Nhưng mấy chuyện kiểu này thật rắc rối, cứ dính đến phụ nữ là rắc rối, cậu chỉ bảo cho tôi ít kinh nghiệm xem nào.

Lục Trình Vũ trầm ngâm một lúc rồi mới nói:

- Cứ chỉ mãi nói chuyện của cậu thôi, tôi còn chưa nói chuyện của tôi nữa. – Anh ngừng lại một lúc, trong tiếng cười. – Mau chúc mừng tôi đi, tôi có con trai rồi.

Lôi Viễn sửng sốt:

- Nhanh thế cơ à? – Sau đó cười nói. – Tôi bảo nhé, hiếm khi thấy cậu gọi điện cho tôi, hóa ra là giấu võ dương oai hử.

Lục Trình Vũ cười:

- Không nhanh, sắp Tết đến nơi rồi, không để là rắc rối to.

Hai người cười nói một hồi, Lôi Viễn bèn quên luôn chuyện của mình, anh ta cười hề hử:

- Bao giờ tôi cũng để một thằng cu nhí, tội gì mà phải nhịn?

Lục Trình Vũ nói:

- Để được con gái thì hãy liên lạc với đây, thằng cu thì miễn.

Lôi Viễn cười anh:

- Tôi phát hiện ra cậu cũng có tí tư tưởng trọng nam khinh nữ đấy nhé.

Lục Trình Vũ vội nói:

- Không, tuyệt đối không có.

Gần đây, anh nói ra câu này đã thành phản xạ, toàn bộ là do mẹ thằng cu cứ chẳng có chuyện gì là lại hỏi anh có phải thích con trai hơn con gái không.

Anh cảm thấy suy nghĩ của phụ nữ luôn ngoắt ngoéo một cách kỳ cục, con trai thì đã đẻ rồi, lại còn hỏi có phải thích con gái hơn không. Chẳng lẽ anh trả lời là anh thích con trai hơn thì cô lại nhét đứa bé vào bụng để đẻ lại lần nữa, nhất định phải sinh ra đứa con anh không thích cô mới hài lòng?

Huống chi, từ trước tới giờ anh chưa bao giờ cảm thấy mình đã thể hiện tư tưởng trọng nam khinh nữ.

Nếu nói người có tư tưởng này, thì ông già nhà anh quyết không nhường vị trí ấy cho ai, vừa nhìn thấy thằng cháu trai là vui không kể xiết, mấy đêm liền không ngủ, trằn trọc, bần khoản đặt cho thằng bé hai cái tên, tên khai sinh là “Lục Thừa Tông”, tên ở nhà là “Đá Cuội”.

Đồ Nhiễm nằm trên giường, nghe vậy rất lâu không lên tiếng, đợi mọi người về hết rồi cô mới nói:

- Đá với chả đám, nghe như thằng Tý, thằng Tèo[6] ấy. Lục Thừa Tông[7], sao không gọi là Lục Nổi Dối, Lục Thừa Kế đi cho xong.

(6) Nguyên văn là “Cẩu thảng” (con chó con), một tên gọi dân dã mà trước đây người Trung Quốc thường dùng để đặt cho các em bé với quan niệm đặt tên xấu để nuôi.

(7) Thừa Tông có nghĩa là nổi dối tông đường.

Đạo này tính tình cô rất kỳ cục, có lẽ do suy giảm progesterone[8] và estrogen[9], dẫn đến chứng trầm cảm nhẹ sau sinh.

(8) Là một trong những loại hormon kích thích và điều hoà nhiều chức năng của cơ thể. Progesterone có vai trò trong việc duy trì thai kỳ, giúp cơ thể người phụ nữ chuẩn bị sẵn sàng cho sự thụ thai, mang thai và điều hoà chu kỳ kinh nguyệt hằng tháng.

(9) Một loại hormon do các cơ quan sinh dục nữ tiết ra.

Ngay cả lần đầu tiên nhìn thấy con mình, biểu hiện của cô cũng rất khác người.

Hôm đó cô tỉnh lại, nói muốn nhìn con, anh bế đứa bé tới, cô chỉ liếc một cái:

- Đứa bé gì thế này, xấu quá, không tưởng tượng nổi là nó lại chui từ bụng em ra. – Cô lại ngược mắt lên nhìn anh. – Giống anh lắm, xấu hệt như nhau.

Ông nội thằng cu vội nói:

- Con trai bố không xấu, cháu bố cũng không xấu, đều đẹp cả.

Cô không nói gì, cũng chẳng đếm xỉa đến ai, cứ thẫn thờ nằm trên giường.

Lục Trình Vũ khá lo lắng, anh nghi ngờ cô vẫn chưa chuẩn bị đầy đủ tâm lý đón chào sự ra đời của một sinh mệnh mới. Nhưng một ngày sau, anh rút lại ý kiến này.

Sau khi tan làm, anh vội vã đi từ bờ bên kia sang, thấy nữ hộ sinh đang dạy cô cách cho con bú. Cô ôm con trước ngực, tư thế hơi lỏng lẻo, vụng về, nhưng vẻ mặt lại trang nghiêm và dịu dàng, như thể biến thành một người hoàn toàn khác.

Anh không muốn làm phiền, bèn đứng ở cửa một lúc, nhưng bị cô nhìn thấy. Ngay trước mặt cô hộ sinh, cô nói:

- Nhìn trộm hả, ánh mắt kiểu gì thế kia?

Cô hộ sinh là người trực ban tối hôm đó, trước đó chưa từng gặp anh, nghe Đồ Nhiễm nói vậy, cô ta bèn ngoảnh lại nhìn anh với vẻ sợ hãi và khinh bỉ.

Anh đành giải thích:

- Tôi là bố đứa bé.

Lúc này cô hộ sinh mới cười cười, giao em bé cho họ rồi ra khỏi phòng.

Đồ Nhiễm có phần mất tự nhiên, kéo vạt áo xuống:

- Anh cũng đi ra ngoài đi.

Lục Trình Vũ không đồng ý:

- Hồi trước có phải là chưa từng nhìn đâu, em thử lại xem, anh xem xem tư thế của em có đúng không?

Cô lắc đầu:

- Không được, anh mà ở đây thì em mặc kệ cho nó đói.

Anh nhìn cô:

- Giờ là lúc nào rồi, em lại suy nghĩ kiểu quái gở gì vậy?

Cô đỏ mặt, ôm đứa bé vào lòng, chỉ hơi vén áo lên một chút.

Lục Trình Vũ nhìn một lúc, bất chợt cảm thấy như vậy thật sự không ổn, bèn quay người đi ra ngoài cửa đợi.

Cô chầm chọc anh từ phía sau:

- Không biết là suy nghĩ của ai mới quái gở, mới bần thủ đây? – Rồi cô lại nói. – Anh nhìn người khác cho con bú cũng thế à?

Anh đáp:

- Anh không phải là bác sĩ khoa Sản, cho nên về mặt lý thuyết thì gần như không có những cơ hội thế này.

Cô hầm hừ:

- Thực tế và lý thuyết luôn có sai lệch, tim chẳng phải cũng ở vị trí đó sao?

Lục Trình Vũ bước ra ngoài, khép cửa lại:

- Không cãi lý với em nữa, càng nói càng vớ vẩn.

Mới đợi một lúc ở bên ngoài, anh đã thấy nhớ nhung thằng nhóc con vô cùng. Mấy ngày liền, trừ lúc trong ca mổ không được suy nghĩ nhiều, còn lại lúc ăn cơm anh nhớ, đi đường cũng nhớ, ngủ cũng nằm mơ thấy thằng cún con biết gọi “bố ơi”, buổi sáng tỉnh giấc lập tức thấy lòng phoir phoir.

Dù không tắc đường thì từ chỗ làm tới đây cũng phải mất hơn 40 phút, nhưng bây giờ anh không kịp tính toán nhiều như vậy, chỉ cần rảnh rỗi một chút là anh chỉ ước sao mình có cánh để bay. Vì thế mấy ngày nay, trừ những tình huống khẩn cấp ra, ca trực đêm anh đều đổi hết, gần như ngày nào cũng tới một lần, không màng ăn uống, luận văn và sách vở cũng dẹp sang một bên, chỉ muốn ôm con trai vào lòng, dù là cả đêm phải thay tã cho nó cũng can tâm tình nguyện.

Lục Thừa Tông đã ngủ say từ lâu, không biết mình đang bị một người đàn ông bế trên tay say sưa ngắm nghía. Thường những lúc này, mẹ thằng bé sẽ cảm thấy người đàn ông này tuyệt đối si tình, bởi vì ánh mắt anh hết sức dịu dàng và quyến luyến, đúng thật là mầm tình bén rễ nhỏ chẳng lên.

Lục Trình Vũ lặng lẽ ngắm con trai hồi lâu, rồi bỗng buông ra một câu:

- Trông con trai anh này, mày dài chớm tai, sống mũi thẳng tắp, mẹ kiếp, sao mà đẹp giai thế.

Đồ Nhiễm ngồi trên giường nghiêng đầu nhìn hai bố con. Cô đã quá quen thuộc với cảnh tượng này. Cô cảm thấy mắt nhìn của mấy người đó rất kỳ quặc, bởi vì tướng mạo của Đá Cuội đã bị cô xếp vào diện xấu xí, vẹo vọ một cách không thương tiếc, hơn thế, cô còn thường xuyên lo lắng.

Vì thế lúc này, cô nói với bố thằng bé:

- Anh không thấy mắt mũi mồm miệng nó cứ rúm hết cả vào hay sao, mắt thì húp lên, da không trắng, lại còn nhăn nhoe nữa chứ, trông cứ vàng vọt, chỉ biết ngoạc mồm ra khóc, nếu lớn lên mà vẫn thế này thì khó tìm vợ lắm.

Nghe vậy Lục Trình Vũ có phần không vui, anh rất ít khi tỏ vẻ vui hoặc không vui ra mặt, nên Đồ Nhiễm nhận ra ngay. Anh nói:

- Đừng quên con mới có ba ngày tuổi thôi, cho em ngâm nước suốt chín tháng chưa chắc đã bằng nó. – Anh lại ngắm con. – Vàng da, có lẽ là chứng vàng da sơ sinh.

Khi đó Đồ Nhiễm mặc kệ anh, cô cảm thấy con người này nói năng thật khó chịu, tuy đã không còn mấy hi vọng vào lời nói và thái độ của anh, nhưng cô vẫn thầm hờn dỗi, đồng thời cũng canh cánh trong lòng vì về sau câu nói của anh.

Trước đó, quá trình sinh đẻ không hề suôn sẻ, nên hai mẹ con ở lại bệnh viện thêm vài ngày. Lúc ra viện, bác sĩ dặn người lớn chú ý theo dõi màu da em bé, nếu tiếp tục vàng đi thì nhất định phải tới kiểm tra.

Sau hai hôm, da Lục Thừa Tông đã sắp vàng khè nhẹ nhệ, ngũ li bì kéo dài, cũng không chịu bú sữa.

Đồ Nhiễm và bà Vương Vĩ Lệ lòng nóng như lửa đốt ôm cậu bé chạy vội tới bệnh viện, lấy máu xét nghiệm, độ vàng da lên tới hơn 20, bị giữ lại bệnh viện truyền nước, chiếu đèn.

Y tá chọc kim vào ven trên cánh tay Lục Thừa Tông, cậu bé cũng không khóc, nhắm mắt ngủ mê mết như không biết gì, miệng hơi nhếch lên cười ngơ ngẩn.

Đồ Nhiễm lại khóc rất dữ, trên chiếc giường bệnh trắng tinh có một vệt máu nhỏ, là vừa rồi khi lấy máu thằng bé rớt ra, một màu đỏ nhức nhối đập vào mắt cô, như thể máu của chính mình bị người ta rút cạn.

Sắp xếp ổn thoả mọi việc thì đã là buổi tối, Đồ Nhiễm khẳng khẳng bảo bà Vương Vĩ Lệ về nhà nghỉ ngơi, còn mình ở lại trông con. Bà Vương Vĩ Lệ nói không lại con gái nên đành quay về. Trước khi về bà gọi điện báo cho con rể.

May mà bên cạnh giường em bé có một chiếc giường đơn, buổi tối Đồ Nhiễm có thể ngủ trên đó. Ai dè mới chiếu đèn chưa được nửa tiếng thằng bé đã tỉnh dậy, nằm trên giường vừa khóc oe oe vừa dùng cánh tay bị châm kim giật miếng vải băng mắt ra.

Vừa sợ con chọc vào mắt, lại sợ bị lệch kim, cô vội vàng chạy tới bế thằng bé lên, dỗ mãi mà thằng nhóc không nín, không ăn, không ngủ, chỉ rên ư ử, cô đánh vật với cu cậu, lưng áo đầm mồ hôi dính sát vào lưng.

Luống cuống không biết phải làm gì, Đồ Nhiễm bế con sốt ruột đi lòng vòng quanh phòng, đến lúc đầu óc choáng váng, toàn thân bủn rủn thì cửa phòng bật mở, Lục Trình Vũ bước vào, mang theo không khí lạnh từ bên ngoài, phảng phất gió bụi dậm trường.

Tim cô bỗng bình yên lại, nhưng mặt lại không tỏ vẻ gì, cố làm ra vẻ trấn tĩnh hỏi anh:

- Hôm nay anh không trực à?

- Nhờ người khác đổi ca. – Anh cởi áo khoác ra, rửa tay rồi mới bế con, nhỏ nhẹ vỗ về. – Hi, đàn ông chúng mình không khóc thế này đâu.

Đồ Nhiễm nói:

- Không chịu cho chiếu đèn, cũng không chịu bú, cứ khóc suốt.

- Không được mặc quần áo lại còn bị bịt mắt nên con cảm thấy không an toàn. – Nói rồi Lục Trình Vũ nhẹ nhàng lật thằng bé lại cho nó nằm sấp trên giường, cậu bé lại khóc tướng lên, hai tay ra sức khua khoắng, muốn nhổm người dậy, Đồ Nhiễm nhìn mà đau nhói tâm can.

Lục Trình Vũ lại cười:

- Nhóc ngoan, con mới được mấy ngày mà đã nhiều sức lực như vậy? – Nói rồi bèn lấy điện thoại ra chụp hình cho cậu bé.

Đồ Nhiễm gỡ ngang:

- Anh làm gì thế?

Lục Trình Vũ bế con lên:

- Chụp làm kỷ niệm, sau này con lớn thì đưa cho nó xem.

Cô không nén được, lườm anh một cái.

Lục Trình Vũ thoăn thoắt thay bỉm cho con:

- Không sao, khoảng tối mai là ổn thôi. Đêm anh trông cho, em nghỉ đi.

Cô vẫn không yên tâm:

- Nó không chịu ngoan ngoãn nằm yên trên giường đâu:

Anh đón lấy đứa bé rồi ngồi xuống ghế cạnh chiếc giường con:

- Đá Cuội ơi là Đá Cuội à, bố bảo con nhé, đàn ông chúng mình không thể khóc được đâu, phải kiên cường lên...

Đồ Nhiễm vừa nghỉ ngơi uống nước, nghe vậy suýt nữa phì hết cả ra, bụng bảo dạ, mới tám ngày tuổi chứ có phải tám tuổi đâu, nói lý lẽ thế có hiểu không?

Đá Cuội vẫn rên ư ử, Lục Trình Vũ lại nói tiếp:

- Con là đàn ông con trai, con mà khóc thì con gái nhà người ta sẽ cười cho, ai thèm theo con nào?

Tiếng khóc của Đá Cuội nhỏ dần, đôi mắt ngấn ngấn nước tròn xoe nhìn bố.

Lục Trình Vũ cười cười:

- Thế mới phải chứ, con phải nhớ, đàn ông chúng mình là để những người phụ nữ như mẹ con dựa vào, trời có sập xuống mình cũng phải đỡ, cơn bệnh vặt này của con có là gì, ngủ đi là ổn thôi, chút khó khăn be bé này chơi một tí là qua thôi, phải không nào? Khi nào con lớn, sẽ còn phải đối mặt với nhiều chuyện phức tạp hơn, đến lúc ấy con cũng khóc à? Như vậy chắc chắn là không giải quyết được vấn đề gì.

Đá Cuội không khóc nữa, dựa vào lòng bố, đôi mắt đen láy lấp lánh, ra bộ trầm ngâm, đầy vẻ ông cụ non. Một lúc sau, hai mắt cu chớp chớp lại, ngáy khe khẽ.

Lục Trình Vũ khẽ thở hắt một hơi, đợi con ngủ say, anh rón rén đặt cậu bé đã được đeo băng mắt lên giường, bật đèn chiếu lên.

Thằng bé ngủ yên ổn rồi, Đồ Nhiễm mới thấy nhẹ cả người.

Lục Trình Vũ kéo dịch chiếc ghế lại, bò ra giường ngắm con trai, ngược mắt lên thấy Đồ Nhiễm vẫn đang trừng mắt nhìn mình thì nói nhỏ:

- Em mau ngủ đi, lát nữa con tỉnh giấc em lại không nghỉ ngơi được. Sao em lại bảo mẹ về nhà? Sức khỏe em bây giờ sao trông nổi con?

Đồ Nhiễm vừa mệt vừa buồn ngủ, cơ thể chưa hồi phục, giờ cô chỉ hận không thể lăn ngay ra ngủ một giấc, đầu óc mụ mẫm, cô nói thẳng toẹt:

- Em bảo mẹ mai đi nhập hộ khẩu cho con.

- Mới mấy ngày, vội gì.

Đồ Nhiễm buột miệng nói ra những lời cô đã suy nghĩ hàng trăm lần:

- Làm cho nhanh để còn lấy giấy chứng nhận.

Lục Trình Vũ ngơ ngàng:

- Giấy chứng nhận gì?

Lúc này Đồ Nhiễm đã hoàn toàn tỉnh táo, nhưng đã nói tới nước này, chi bằng nói thẳng ra cho xong:

- Giấy chứng nhận ly hôn, lúc trước anh nói rồi, sinh con xong sẽ giải quyết vấn đề, em vẫn nhớ.

Lục Trình Vũ vẫn bám vào thanh vịn của chiếc giường nhỏ ngắm con trai, Đồ Nhiễm thấp thỏm mãi cũng không thấy đối phương có động tĩnh gì, nhìn kỹ hơn mới thấy anh đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lòng cô hệt hẫng, lí nhí nói nhỏ:

- Đang nói chuyện với anh đấy, dù gì cũng phải phản ứng lại chứ.

Một lát sau, Lục Trình Vũ hé mắt ra nhìn cô:

- Nếu em nhất quyết muốn ly hôn, thì còn quan tâm đến việc anh có phản ứng hay không có phản ứng à?

Đồ Nhiễm ghen hòng, lại nghe thấy anh nói một cách dừng dưng:

- Muốn ly hôn, em đành lòng bỏ mặc ai? Cứ cho là bỏ được anh đi, thì em đành bỏ con như thế sao? Sau này ít nghĩ vớ vẩn đi, trước hết phải chăm sóc tốt bản thân, chăm con cho tử tế, những việc khác đừng nghĩ quẩn quanh, càng nghĩ quẩn càng dễ mắc sai lầm, sẽ lơ là con cái. Bao nhiêu chuyện như vậy, em phải phân rõ cái nào quan trọng hơn cái nào chứ. Bây giờ nhiệm vụ hàng đầu của em là điều chỉnh cảm xúc của mình, chăm sóc con cái, nhiệm vụ của anh là kiếm tiền nuôi gia đình, những chuyện khác đều là vớ vẩn hết.

Nghe anh nói vậy, Đồ Nhiễm lại nổi cáu, bụng bảo dạ anh nói một câu nhẹ nhàng, tử tế không được à? Phụ nữ cần dỗ dành chứ không phải suốt ngày bị anh lên giọng chê bai như vậy. Cô lên tiếng:

- Con em nuôi, anh không cần phải lo.

Anh ngược mắt nhìn cô:

- Thế thì phải ra toà rồi. Hơn nữa, một tí tiền của em thế làm sao nuôi con được? Sinh lực con người có hạn, hai người còn chẳng ăn ai hưởng hồ chỉ là một mình em?

Đồ Nhiễm ngấm ngấm:

- Nếu anh đã muốn có con như thế, em cũng chẳng tranh với anh, anh muốn làm sao thì làm. Em đi rồi, anh vẫn còn có thể tìm một cô gái trẻ, để thêm cho anh vài đứa con trai, chẳng phải anh rất thích con trai là gì? Một đứa sao đủ được? Phải đẻ nguyên một đội bóng rổ mới đủ.

Lục Trình Vũ cười:

- Để làm thế để làm gì, anh nuôi sao nổi, có phải nuôi Đào cốc lục tiên[10] đâu. Hơn nữa... – Anh ra vẻ nhảm tính. – Anh mà dẫn con ra sân khấu thì 24 ngọn đèn đối diện tịt ngóm hết[11], bây giờ làm gì còn cô gái chưa chồng nào chịu làm mẹ kế nữa.

[10] Sáu anh em ngộ nghĩnh trong tác phẩm Tiểu ngạo giang hồ của nhà văn Kim Dung, tuy già nua, xấu xí nhưng suy nghĩ lại ngây thơ như trẻ con.

[11] Trong gameshow truyền hình Phi thành vật nhiều (tạm dịch: Không thật lòng chó đến quấy rầy. – Một dạng trò chơi mai mối tình cảm cho những người chơi độc thân) của Trung Quốc, 24 người chơi là các cô gái độc thân sẽ dùng cách bật đèn hoặc tắt đèn để quyết định người chơi nam có được đi vào vòng trong hay không. Ở đây ý của Lục Trình Vũ muốn nói, nếu họ ly dị khi đi tìm vợ, anh sẽ bị loại ngay từ đầu.

Đồ Nhiễm tỏ ý khen ngợi:

- Coi như anh cũng tự biết mình biết người đấy, vậy thì đừng mang con theo nữa.

Anh nói đầy vẻ nghiêm túc:

- Một mình anh đi, đèn đóm cũng tắt hết.

Cô nhất thời không suy nghĩ kịp:

- Sao lại thế? Điều kiện của anh đâu có kém vậy?

Lục Trình Vũ nói:

- Chính vì điều kiện quá tốt, nên mấy cô gái trẻ sợ lòng tự trọng bị tổn thương, so với việc anh diệt họ, chỉ bằng họ diệt anh trước.

Đồ Nhiễm không nhịn được nữa bật cười, miệng lại nói:

- Anh đúng là đáng ghét.

Anh bỗng hỏi:

- Có phải vì em quá biết sức mình, nên muốn diệt anh trước phải không?

Cô sưng người, lập tức nói:

- Chẳng lẽ lại cấm không cho phụ nữ không có cảm xúc gì với anh chắc?

Anh nhìn cô:

- Người không có cảm xúc mà em cũng chịu lấy, chuyện ly hôn lại nói ra nhẹ tênh như vậy, từ đầu đến cuối em chưa bao giờ nghiêm túc cả.

Cô lại nổi nóng:

- Rõ ràng chuyện ly hôn đều do anh tự đề cập tới, giờ lại đổ hết lên đầu em, chẳng ra thể thống gì, anh thì nghiêm túc hơn em được bao nhiêu?

- Anh đề cập đến bao giờ, chỉ thấy em suốt ngày lải nhải đòi ly hôn. – Anh ngẫm nghĩ. – Là thế này, trong tay anh có mấy sinh viên, ai học hành nghiêm túc, ai lảng quáng, anh đều biết hết. Nội dung học đều giống nhau, nhưng lảng quáng với anh thì anh lảng quáng lại, với những người không nghiêm túc với mình mà anh còn hao phí công sức nữa thì thật không đáng.

Đồ Nhiễm còn muốn nói gì đó thì đã nghe thấy anh nói:

- Còn một chuyện này em nên biết, đàn ông ghét nhất là phụ nữ cứ suốt ngày mở miệng ra là đòi chia tay với ly hôn, lần này không tính, nhưng lần sau em mà nói nữa, anh sẽ coi là thật.

Cô cũng không chịu kém cạnh:

- Phiền anh lần này coi là thật luôn đi, em không đợi được đến lần sau.

Lục Trình Vũ nhìn cô, không nói gì, kéo ba cái ghế trong phòng lại bên giường em bé rồi xếp cạnh nhau, ngả người lên đó, đắp chiếc áo khoác lên rồi mới nói:

- Tranh thủ ngủ một lúc đi, đợi lúc nào tinh thần em minh mẫn thì đến gặp anh nói lại chuyện này, anh sẽ đồng ý.

Tay Đồ Nhiễm đang cầm cái gối, thật muốn quăng thẳng qua đó:

- Chẳng có gì để nói cả, chúng ta đã ở riêng lâu như vậy rồi, ở riêng hai năm, toà sẽ cho là tình cảm vợ chồng đã rạn nứt.

Anh nhắm mắt chẳng nói chẳng rằng.

Cô lại nói:

- Bao giờ con ra viện, em vẫn ở chỗ mẹ em, anh không được tới đó ngủ qua đêm, hôm nào em đóng gói hết đồ đạc của anh lại, anh mau đến mà xách về nhà.

Anh vẫn không nói gì.

Chẳng bao lâu sau, cô cũng cảm thấy chẳng có nghĩa lý gì, tâm trạng hụt hẫng, chán chường, toàn thân đau đớn, nhức nhối, ngồi không được, dựa không xong, một mình cô đành chật vật từ từ nằm xuống nghỉ ngơi. Mới vừa nhắm mắt lại, cô bỗng lại nhớ ra điều gì, do dự một lát rồi vẫn không nén được mà hỏi nhỏ:

- Nằm đây sao mà ngủ được, hay là anh qua đây nằm một lát đi?

Lần này Lục Trình Vũ lại trả lời, giọng nói thoáng chút ngái ngủ mơ màng:

- Không cần đâu, em ngủ đi.

Cô lặng lẽ nằm xuống, cả đêm mơ mơ màng màng, ngủ không yên, thấy anh dậy hai, ba lần, đo nhiệt độ, thay bím, pha sữa cho con và gọi y tá tới thay bình truyền.

Trời vừa mờ sáng, anh lại ra ngoài mua đồ ăn sáng về, khẽ khàng gọi cô dậy, bảo cô để ý tình hình con trai, sau đó vội vã đi làm.

Đồ Nhiễm vâng dạ hai tiếng, không muốn nói nhiều với anh, cũng không muốn mở mắt nhìn anh, thực ra lúc ấy cô không hề ngủ. Khi anh đi rồi, cô ngồi đoán xem bao giờ anh lại tới.

Đến sáng, da thằng bé đã bớt vàng đi trông thấy, không cần chiếu đèn nữa nhưng vẫn phải truyền nước, bác sĩ nói ở lại bệnh viện theo dõi tiếp một đêm, nếu tình hình ổn định thì hôm sau có thể ra viện.

Buổi trưa, bà ngoại thằng bé nấu cháo trứng gà và móng giò đậu xanh đem tới, Đồ Nhiễm mệt mỏi suốt mấy ngày liền, mồm miệng nhạt nhẽo, chỉ uể oải ăn một chút.

Thằng bé đã quay về với nhịp ăn uống thường ngày, lúc không ngủ mắt mày phấn chấn, đôi mắt tròn xoe, đen láy nghiêng ngó xung quanh. Thấy vậy, hai mẹ con Đồ Nhiễm nhẹ cả người, mọi vất vả lúc trước gần như tan biến. Lúc bé con cô nghĩ: Chỉ cần đứa bé này khoẻ mạnh, bình an, dù mình có sống không được như ý đến đâu cũng không sao hết, trên đời này không có gì quan trọng hơn sức khoẻ của con cái.

Ăn tối xong, ông Lục dắt con gái tới, nhét một chiếc thẻ ngân hàng vào dưới gối thằng bé, nói là hỗ trợ thuốc thang viện phí. Đồ Nhiễm nói, tiền thuốc, tiền viện phí Lục Trình Vũ đã trả hết, chắc cũng đủ rồi.

Bà Vương Vĩ Lệ từ chối hai lần rồi cũng nhận lấy tấm thẻ ấy. Cuối cùng, đợi mọi người ra về, bà bèn ra máy ATM ở chỗ thanh toán kiểm tra, thấy trong thẻ có tới bốn, năm vạn tệ thì có phần mừng rỡ, lên lầu nhét tấm thẻ vào lòng con gái, dặn dò cô giữ cẩn thận, sau này dành dụm cho thằng bé.

Khoảng mười giờ hơn, Lục Trình Vũ trở về, vẫn đáng vẻ sương gió, bụi bặm, vừa vào cửa đã tới thăm con trai.

Bà Vương Vĩ Lệ dù sao tuổi cũng đã cao, mấy ngày nay phải chạy đôn chạy đã không chịu nổi, thấy con rể đến liền lui về nhà nghỉ ngơi.

Đồ Nhiễm lấy tấm thẻ ra bảo với Lục Trình Vũ:

- Bố anh đưa.

Anh nhìn qua:

- Em cầm đi.

Cô lại nói:

- Trong nhà vẫn còn mấy cái thẻ, khi nào ra viện, em lấy tên con đi gửi, sau này tiền mừng tuổi gì đó cũng đều cho vào đó, làm tiền ăn học.

Lục Trình Vũ đang rửa tay ở bồn nước bên cạnh, không ngẩng đầu lên:

- Dùng thẻ nào tùy em quyết định, đừng tiêu lung tung là được.

Tư thế cầm xà phòng rửa tay của anh hết sức chuyên nghiệp, dùng lực khá mạnh, động tác nhanh nhẹn, gấp gáp, tới khi bọt xà phòng phủ đầy tay mới xả nước, có một chút đặc trưng nghề nghiệp.

Đồ Nhiễm nhìn đám bọt xà phòng xả trôi theo dòng nước, thản nhiên buông một câu:

- Dù sao cũng phải báo cho anh một tiếng, những chuyện thế này phải nói rõ mới được.

Lục Trình Vũ bỗng liếc cô một cái đầy hứng thú, sau đó bước tới, đưa tay cốc nhẹ lên trán cô một cái, cô nhất thời không đề phòng nên đành chịu trận. Sắc mặt cô còn chưa kịp thay đổi bao nhiêu, anh đã định trên cô thêm lần nữa, nhưng bị cô quay đầu tránh đi.

Đêm hôm đó, thằng bé ngủ rất ngoan, bú no sữa xong là nằm yên trên giường ngủ, Đồ Nhiễm kéo chăn đắp lên người mình rồi nói:

- Mệt cả rồi, ngủ sớm đi.

Cả đêm không nói năng gì. Sáng ngày thứ ba, thằng bé xuất viện về nhà, Lục Trình Vũ không đưa về mà đi làm luôn, sau đó lại trực liên tục hai đêm liền, mấy hôm sau mới có thời gian đi thăm con. Anh vẫn ngủ lại, nhưng chiếc giường trong phòng bị biến thành sofa trong phòng khách, cũi em bé đặt cạnh giường đơn của Đồ Nhiễm để tiện cho cô chăm sóc giữa đêm. Hơn nữa, khi đó cô nghĩ để, ban ngày không phải đi làm, còn anh vẫn phải luân phiên trực hai ca, vì thế Đồ Nhiễm và Vương Vĩ Lệ đều cảm thấy không nên làm ảnh hưởng đến thời gian nghỉ ngơi của anh.

Con còn bé, người lớn thì luôn chân luôn tay, cả ngày chỉ mãi mê chuyện ăn uống, ị đái của đứa bé, rất nhiều chuyện không để ý đến.

Thời gian này, trí nhớ của Đồ Nhiễm dường như không tốt bằng trước đây, tư duy cũng chậm chạp hơn, nhìn nhận vấn đề thân nhiên hơn rất nhiều. Trước đây, có những chuyện, cô tức giận, cô đau lòng, giờ thì căn bản không có thời gian để day dứt, cô còn phải gánh vác nhiệm vụ quan trọng hơn.

Mặt khác, cô cũng cảm nhận được sự thay đổi của cơ thể mình, đầu tiên là chân to ra, trước đây cô đi số 36 tiêu chuẩn, giờ phải đi giày to hơn một chút mới thoải mái.

Sau đó khi soi gương, cô phát hiện ra mông mình cong vểnh lên, ngực cũng mềm và đầy đà hơn, tuy cân nặng đang dần giảm xuống, nhưng những thay đổi này vẫn còn. Thân hình cô trước đây đã được coi là có đường cong, giờ mấy số đo này tăng lên khiến cô hơi xấu hổ, không dám mặc những bộ đồ bó sát người như trước nữa, luôn muốn che đậy đi.

Thằng bé đầy tháng xong thì dịp cuối năm đã cận kề, kỳ nghỉ cũng sắp kết thúc. Trước khi đi làm, Chu Tiểu Toàn tới thăm hai mẹ con. Vừa nhìn thấy cô, Chu Tiểu Toàn đã ngấm nghĩa từ trên xuống dưới rồi nói luôn:

- Đúng là cậu, sinh con rồi mà còn có thể xinh đẹp như vậy, đàn ông nhìn thấy cậu chắc chỉ muốn bỏ nhào vào. – Cô nàng lại nói. – Khí chất cũng thay đổi, vẻ mặt rạng ngời đầy thiêng liêng, vừa gợi cảm lại vừa cấm dục, đúng là kỳ lạ.

Đồ Nhiễm cười:

- Cái gì mà rạng ngời với thiêng liêng, có phải là gái trinh mang bầu đâu.

Hai cô gái cười cười nói nói, Chu Tiểu Toàn cẩn thận bế đứa bé lên ngắm trái ngắm phải, cuối cùng nhận xét:

- Vẫn giống bố hơn, giống lắm ấy. Chẳng lẽ hồi nhỏ Lục Trình Vũ cũng có phong cách shota[12] này, lớn lên rồi sao lại biến thành gã mặt đơ[13] vậy nhỉ?

Đồ Nhiễm suýt cô nàng.

[12] Shota là từ bắt nguồn từ truyện tranh Nhật Bản, chỉ những bé trai đáng yêu dưới 12 tuổi.

[13] Nguyên văn là “người đàn ông liệt cơ mặt”: cũng là một từ bắt nguồn từ truyện tranh Nhật Bản, chỉ những nhân vật nam đẹp trai nhưng lạnh lùng, ít biểu lộ cảm xúc trên mặt nên bị ví với “cơ mặt bị liệt”.

Chu Tiểu Toàn vội nói:

- Tiểu Tiểu Lục nhà các cậu đương nhiên sẽ không như thế, tính nó giống cậu, gặp ai cũng cười, đáng yêu biết bao, thật đấy.

Hai cô gái chui vào phòng ngủ rúc rích với nhau mãi, Chu Tiểu Toàn không kìm chế được bèn buồn chuyện.

- Thực ra Tô Mạt cũng rất quyến rũ, ly hôn chẳng bao lâu mà bên cạnh đã có anh chàng đẹp trai theo đuổi, hình như là ông bạn luật sư của chồng cậu... có điều hai người bọn họ chắc vẫn đang trong thời kỳ mật mờ, mấy lần mình bắt gặp anh chàng kia đưa cô ấy về nhà, đáng vẻ họ nói chuyện trông lúng túng lắm...

Nghe được chuyện này Đồ Nhiễm vốn dĩ còn rất vui, nhưng giờ lại hơi ngỡ ngàng. Cô hỏi lại:

- Có thật là tay luật sư đó không?

Chu Tiểu Toàn quả quyết:

- Lúc bị mình bắt gặp, cậu ấy then thùng giới thiệu, đúng là luật sư mà. Cậu ấy thì quen được mấy luật sư chứ? Mình đoán chắc là người mà chồng cậu giới thiệu.

Đồ Nhiễm hỏi:

- Có phải đeo kính, trông thư sinh, cao ráo, khoảng tầm 30 tuổi không?

Chu Tiểu Toàn ngẫm nghĩ rồi gật đầu:

- Cậu lo lắng cái gì thế? Cậu ấy nên quen nhiều đàn ông mới phải, gỡ rối tình thế.

Đồ Nhiễm trầm ngâm:

- Không phải, hình như người ngày có một mối tình đầu ở nước ngoài, mấy năm nay hai người họ vẫn giữ liên lạc, vẫn còn vương vấn lắm.

Chu Tiểu Toàn không đồng ý.

- Thế thì đã sao, xa như thế, tình cảm cũng cạn hết rồi.

Đồ Nhiễm lắc đầu:

- Gia đình anh ta rất gia giáo, như hoàn cảnh Tô Mạt hiện giờ liệu có thể phát triển lâu dài với anh ta sao? Hơn nữa, đàn ông tuổi này đều thực tế, kết hôn chắc chắn phải cân nhắc tới điều kiện của nhà gái... Mình lo Tô Mạt quá thật lòng với chuyện này, ngộ nhỡ có chuyện gì thì không ổn.

Chu Tiểu Toàn cười:

- Cậu cả nghĩ quá, đều là người trưởng thành cả rồi, cần gì hôn nhân ràng buộc, nam hoa nữ ái rất bình thường mà.

Đồ Nhiễm nói:

- Nam hoan nữ ái, với đàn ông thì là hoan lạc nhất thời, nhưng với phụ nữ lại là tình yêu lâu dài, cùm từ này ai nghĩ ra thế nhỉ, nhìn xem người ta nói chuẩn biết chừng nào. Tính tình Tô Mạt thế nào đâu phải cậu không biết, nói thật, mình thật sự lo cậu ấy coi người ta là cái phao cứu mạng.

Nghe cô nói vậy, Chu Tiểu Toàn dần cảm thấy có lý, bèn hỏi:

- Người đó nhân phẩm thế nào? Không ra sao à?

Đồ Nhiễm ngẫm nghĩ:

- Cũng không phải, phải cái hơi nhiều chuyện, rất biết lo lắng, cũng coi là đàn ông bình thường. Cậu biết đấy, chính là kiểu đàn ông rất bình thường, cho nên bọn họ đôi lúc sẽ cần có thứ gì đó để bù đắp lại.

Câu nói này của Đồ Nhiễm, nếu để Lôi Viễn nghe thấy, có lẽ anh ta sẽ khá tán thành, mà cũng chỉ tán thành nửa câu sau:

Đương nhiên anh ta cho rằng, mình là một người đàn ông bình thường, có những ưu khuyết điểm không thể khổng chế và không thể xoá nhoà được của con người cũng là một chuyện hết sức hợp lý, ví dụ như do dự khi lựa chọn, ví dụ như một sự bông bột về mặt tâm lý nào đó dẫn đến bông bột về mặt sinh lý.

Vì thế, chiều thứ Sáu hôm ấy, khi Tô Mạt mang quần áo đã giặt sạch tới văn phòng cho anh ta, anh ta đã hôn cô một cách thăm dò.

Cô rất thận trọng, nhưng không lảng tránh, cả hai đều vô cùng dè dặt.

Khi đó trời vừa sẩm tối, đồng nghiệp đã tan làm và ra về hết, trong văn phòng anh ta dày đặc lớp sương mù nhàn nhạt tím, mọi vật đều mơ hồ không rõ, tận đến khi bước lại gần, anh ta mới có thể dùng ánh mắt phác hoạ kỹ lưỡng đường nét khuôn mặt cô. Làn da cô vẫn trắng như vậy, màu trắng mong manh, miễn cảm, làm nổi bật mái tóc dài đen nhánh, lay động lòng người, anh ta rất thích.

Anh ta hôn cô, như chuồn chuồn lướt nước, sau đó xiết chặt eo cô, muốn tiến thêm một bước, nhưng Tô Mạt sống chết không chịu. Hai người giằng co một lúc, anh ta không khỏi nản lòng, buông cô ra quay về ngồi sau bàn làm việc, còn cô ngồi ngay ngắn trên cái sofa dài sau màn sương, cúi đầu không nói.

Hai người họ giống như quan hệ giữa luật sư và thân chủ, điều không phù hợp duy nhất, là trong phòng thiếu ánh đèn.

Cuối cùng không chịu nổi sự im lặng của cô, anh ta lại bước tới ngồi xổm xuống trước mặt cô, khẽ hỏi:

- Rất cuộc em nghĩ như thế nào, có thể nói cho anh nghe không?

Tô Mạt buông một tiếng thở dài rất khẽ, thoát tiên cô nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó mới quay lại nhìn anh ta và nói:

- Anh phải biết, với tình hình của em hiện giờ, mỗi một bước đi không chỉ phải chịu trách nhiệm với bản thân, mà còn phải chịu trách nhiệm với con em, cho nên, dù chỉ nửa bước cũng không thể sai lầm...

Lôi Viễn nhìn cô một lúc lâu rồi từ từ đứng thẳng dậy, dường như cô đang chờ đợi sự khẳng định của anh, còn anh ta đang chờ đợi điều gì? Có lẽ là sự yếu mềm nhất thời của cô, hoặc là sự chuyển biến tiếp theo. Anh ta bỗng không muốn đợi thêm nữa, đưa tay vỗ nhẹ lên vai cô, dịu dàng nói:

- Đi thôi, anh đưa em về nhà.

Là một người mẹ trẻ mới chưa được bao lâu, Đồ Nhiễm đã cảm thấy nuôi con chẳng dễ dàng gì, đường xa gánh nặng.

Vừa mới xuất viện về nhà, rốn Đá Cuội lại bị chảy máu, may sao thím giúp việc mà ông nội thằng bé thuê về rất có kinh nghiệm, khiến họ không cần phải lo lắng. Sau đó bà Vương Vĩ Lệ và thím giúp việc lại hục hặc nhau vì mấy chuyện vặt vặt, khiến thím ấy tức giận từ chối làm tiếp, chỉ nhận lương tháng này rồi bỏ đi mất biệt.

Sau đó họ thuê thêm mấy cô bảo mẫu nữa, trong thời gian thử việc đều không vừa ý, bà Vương Vĩ Lệ rất không quen với việc có người lạ lớn vồn trong nhà, lại tuyên bố là một mình bà có thể trong cháu được, vì thế Đồ Nhiễm cũng dần dần từ bỏ ý thuê người về giúp.

Tiếc là bạn nhỏ Lục Thừa Tông lại chẳng biết điều, gặp hết chuyện này đến chuyện nọ, lúc thì mặt mũi nổi mẩn, lúc thì cảm lạnh ho hắng, người lớn chạy theo cu cậu cả ngày, cả đêm không được nghỉ ngơi. Đúng thời điểm này, sức khoẻ Đồ Nhiễm đã phục hồi tương đối, thấy bên Lý Đồ bạn quay cuồng, trước đó người ta cũng khá chăm sóc cô, mà bản thân cô cũng muốn kiếm thêm chút tiền, vì thế bèn đồng ý giúp cậu ta xử lý văn bản hợp đồng hoặc liên hệ điện thoại với khách hàng.

Bà Vương Vĩ Lệ tuổi đã cao, không được nghỉ ngơi đủ thì bức bối trong lòng, hơn nữa sự háo hức ban đầu khi mới trông cháu dần trôi qua. Thêm nữa, mỗi lần bà bế cháu xuống lầu đi dạo, người trong tiểu khu lại hỏi bà là bà nội hay bà ngoại mà nhiệt tình, nhẩn nại với cháu thế. Sau khi biết được câu trả lời, họ lại hỏi tiếp sao bà nội không trông cháu?

Mỗi lần như vậy, bà lại cảm thấy cực kỳ mất mặt. Vừa mệt vừa bức, tâm trạng càng lúc càng tồi tệ, không chỉ mặt nặng mày nhẹ với con gái, mà ngay cả con rể và nhà thông gia bà cũng oán thán, hễ không vừa lòng là bắt đầu cằn nhằn.

Đồ Nhiễm biết mẹ mình vất vả, nhưng lại chẳng còn cách nào khác, đành lựa lời khuyên giải, hoặc lúc nào ra ngoài làm việc lại mang về mấy bộ quần áo mà bà thích.

Miệng thì trách con gái tiêu tiền bừa bãi, nhưng bà Vương Vĩ Lệ vẫn thầm vui trong lòng, chỉ có điều khi niềm vui qua đi, bà vẫn thấy ảm ức.

Dần dà, Đồ Nhiễm cũng chẳng biết phải làm sao:

- Bà nội Đá Cuội đã qua đời lâu rồi, cho dù có muốn trông cháu cũng không thể được.

Bà Vương Vĩ Lệ háms hứ:

- Ông nội nó không phải đã lấy thêm vợ bé rồi còn gì? Đó không phải là bà nội thì là gì?

Đồ Nhiễm cười:

- Đó đâu phải là bà nội, đó là bà tổ cô nhà họ, giao thằng bé cho bà ta, con và Lục Trình Vũ không yên tâm.

Bà Vương Vĩ Lệ vẫn cằn cằn:

- Không yên tâm hay là người ta không muốn trông? Đừng nói người nhà họ, ông nội thằng bé đến thăm cháu mà cũng cứ như chơi với con chó, con mèo, mẹ thấy đến cả thằng Vũ đối với con ruột mình cũng rất bình thường. Thằng bé ho như thế cũng chẳng thấy nó chau mày lấy một cái, còn không cho đi viện, uống thuốc lại không có tác dụng, sao có thể để đứa bé tí xíu như thế này chịu chứ? Cũng chẳng biết nó bận cái gì nữa, hai, ba ngày chẳng thấy mặt mũi đâu, để thằng bé mang họ Đồ luôn cho rồi.

Khi nói những lời này, có lẽ bà chỉ muốn xả giận chứ không hề nghĩ tới cảm nhận của người bên cạnh, nhưng Đồ Nhiễm nghe vậy, khó tránh khỏi tủi lòng, chỉ có điều cô không thể hiện ra, vẫn an ủi mẹ:

- Con rể mẹ đã chẳng nói rồi còn gì, thằng bé bé thể này dễ bị đòn, qua giai đoạn ốm đau là ổn thôi, chỉ cần không sốt là không sao. Bây giờ anh ấy đang bận xét chức danh, muốn kiếm thêm chút tiền nuôi con, trong tay lại có mấy bệnh nhân nặng, công việc cũng rất vất vả.

Bà Vương Vĩ Lệ hừ một tiếng, không nói không rằng, một lúc sau lại lắc đầu:

- Dù sao con người chồng con mẹ cũng nhìn không thấu, mẹ sống hơn nửa đời người rồi, cũng chưa gặp được mấy người như vậy, tuổi trẻ mà bụng dạ thâm sâu, chủ kiến lớn, khiến người khác không nhìn rõ được suy nghĩ. Mẹ vẫn luôn quan sát, nó cũng chỉ thể hiện một chút cảm xúc mấy hôm Đá Cuội mới ra đời thôi, những lúc còn lại thật sự khiến người ta không nắm bắt được. Về phương diện này, con cũng không phải là đối thủ của nó, cẩn thận cả đời lại bị người ta bắt chẹt đấy.

Đồ Nhiễm không nói gì.

Có lẽ bà Vương Vĩ Lệ đã gãi đúng chỗ ngứa, càng cố nói thêm:

- Con gái nhà người ta đều biết xót mẹ mình, cô gốc nhà ta lại cứ bắt mẹ phải làm con ngựa già, có nghĩa lý gì chứ, cháu bà nội tội bà ngoại, là người ngoại tộc, sau này vẫn là con cháu nhà người ta.

Đồ Nhiễm nghe vậy rất khó chịu, đành giở giọng đùa cợt:

- Mẹ, hay là thế này, mẹ bảo với Lục Trình Vũ mau gọi mẹ để anh ấy từ dưới mồ mà dậy mà trông cháu?

Bà Vương Vĩ Lệ trừng mắt lườm cô, bụng bảo dạ mình không nói lại được với con bé này, nhưng lại không cam lòng, vẫn cần nhẫn thêm một chập.

Đồ Nhiễm nghe mãi cuối cùng cũng thủng ra, ý của bà Vương Vĩ Lệ là em trai Đồ Loan của cô cũng phải tính đến chuyện tìm vợ rồi, con gái bây giờ đều nhìn xem nhà trai có nhà không, cho nên cách khả thi nhất hiện giờ là bán căn nhà đang ở đi, sau đó có thể thanh toán phần tiền cọc ột căn hộ nhỏ hơn một chút ở Bắc Kinh.

Đồ Nhiễm thầm thở dài, căn nhà này tuy là cô đang trả tiền hằng tháng, nhưng trên giấy tờ thì bà Vương Vĩ Lệ đứng tên, cô đành hỏi:

- Vậy sau này mẹ ở đâu?

Bà đáp:

- Trước khi Đồ Loan kết hôn, mẹ tới Bắc Kinh ở, bao giờ nó cưới mẹ không xen vào nữa, mẹ sẽ không ở cùng con dâu đâu, đương nhiên căn nhà đó vẫn để mẹ đứng tên thì chắc chắn hơn.

Đồ Nhiễm nói:

- Hay là đổi căn nhà này lấy căn nhỏ hơn ẹ ở, số tiền còn lại đưa cho Đồ Loan, nó cũng đã đi làm, tự trả một phần tiền nhà chắc cũng được.

Bà Vương Vĩ Lệ vội nói:

- Không được, nó mới đi làm chưa bao lâu, con phải giúp nó. Chuyện nuôi con để chồng con lo lắng nhiều hơn một chút.

Đồ Nhiễm thoáng do dự:

- Anh ấy chẳng qua cũng chỉ là làm công ăn lương, kiếm được chút tiền cũng lao tâm khổ tứ, áp lực công việc lại lớn. Nuôi con đương nhiên là việc phải làm, nhưng dồn hết lên người anh ấy cũng không hay cho lắm.

Bà Vương Vĩ Lệ mắng cô:

- Mẹ đã bảo con ngớ mà, ông nội thằng bé làm gì, con trai con chính là cháu đích tôn nhà họ, con nuôi cho họ, làm thế là đúng rồi.

Cô hỏi ngược lại:

- Thế nếu nhà họ nghèo thì sao? Không có khả năng này thì sao?

Bà Vương Vĩ Lệ nói:

- Vậy thì chỉ trách con mắt kém, mấy con bé tre trẻ bây giờ thực dụng lắm, chọn nhà chồng nhất định phải có nhà, có xe, vợ vét được chút nào hay chút ấy. Ai như con, cũng chả thấy người ta tốt với con đến đâu, con lại còn ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng. Thôi thì mẹ cứ nói lời trái tai trước, sau này con bị người ta ức hiếp thì vẫn quay về tìm bố mẹ ruột thôi, thói đời này, xét đến cùng, nhà mẹ đẻ vẫn là chỗ dựa đáng tin cậy nhất.

Đồ Nhiễm bị bà nói cho rối bởi ruột gan, bèn dứt khoát không nói gì nữa, thấy cô như vậy, bà Vương Vĩ Lệ càng cảm thấy hận thép không thành gang.

Chiều tối, Lục Trình Vũ tan làm tới thăm con, thấy không khí giữa hai mẹ con không ổn, nhưng cũng không nói gì nhiều. Anh rút một tấm thẻ ngân hàng trong túi ra nhét vào tay Đồ Nhiễm.

- Đạo này mẹ cũng rất vất vả, em xem mẹ thích gì thì đi mua ẹ.

Nghe vậy bà Vương Vĩ Lệ vội nói:

- Không cần, không cần, trông cháu ruột của mình có gì mà vất vả, bọn con có lòng là được rồi, đừng có tiêu tiền bừa bãi.

Đồ Nhiễm đang khó chịu trong lòng, nói thế nào cũng không chịu nhận tấm thẻ, chỉ nói mình có tiền rồi, sẽ tự biết cách.

Lục Trình Vũ cười cười, không ép cô nữa.

Đợi con rể đi rồi, bà Vương Vĩ Lệ kéo con gái lại hỏi:

- Tiền nong nhà con bây giờ ai quản lý?

Cô đáp:

- Tiền ai người nấy giữ.

Bà nói:

- Thế sao được, cùng một nhà, nếu phụ nữ không quản lý tiền bạc thì cái nhà đó vĩnh viễn không giàu được, đàn ông không thể giữ quá nhiều tiền trong người.

Cô nói:

- Anh ấy cũng không tiêu bừa bãi, vẫn luôn dành dụm để mua nhà ở bên này.

©STENT

Bà Vương Vĩ Lệ nói:

- Thế cũng không được, thằng bé này nói thay đổi là thay đổi luôn, bây giờ lại còn mỗi đứa một nơi, về mặt tiền nong con nhất định phải quản lý thật chặt, nếu không lại rách việc, vừa rồi nó đưa tiền lẻ ra con phải nhận lấy... Còn nữa, hai đứa con không ở chung với nhau lâu như vậy, chuyện vợ chồng...

Mặt Đồ Nhiễm lập tức đỏ bừng:

- Mẹ, mẹ nói mấy chuyện này làm gì...

Bà Vương Vĩ Lệ thở dài:

- Đã lấy chồng rồi, có gì mà phải ngại. Mẹ nói cho con biết, với chuyện này ấy mà, đàn ông không giống phụ nữ đâu... Con nói xem, con chẳng biết gì cả, mẹ nhìn mà sốt ruột, sao mẹ lại sinh ra một đứa ngốc nghếch như con chứ.

Bà Vương Vĩ Lệ trông cháu đến phát rầu cả lòng, cả ngày lo lắng chuyện nhà, lại còn suốt ngày lời mắng lý lẽ của người từng trải ra nói trước mặt con gái. Đồ Nhiễm bị căn vặn đến mức chẳng dám đứng đờng, cộng với

đưa bé ra đời, lại còn phải lo lắng cho đứa em trai, áp lực về kinh tế lập tức gia tăng. Cô càng ngày càng không thể ở được trong nhà, bắt buộc phải tìm một người giúp việc theo giờ về đi chợ nấu cơm, còn mình thì tranh thủ thời gian rỗi trong kỳ nghỉ để tới giúp Lý Đồ làm việc.

Như vậy rất tốt, cuộc sống có phần thanh thoi, hai mẹ con nhìn thấy nhau cũng không tiếng bác tiếng chửi như trước nữa.

Nhưng công việc càng lúc càng nhiều, thời gian Đồ Nhiễm ở nhà càng ngày càng ít, buổi tối khó tránh khỏi phải đi xã giao tiếp khách, ban ngày thì có thể ở nhà nghỉ ngơi đôi chút, thế là càng ít khi gặp mặt bố thằng bé. Đồ Nhiễm không ở nhà, Lục Trình Vũ cũng không tiện đến ngồi suốt tối, lâu dần, hai người họ phải đến mười mười lăm ngày không gặp mặt nhau.

Đồ Nhiễm cũng cảm thấy như thế không ổn, bèn nhằm đúng hôm anh nghỉ gác công việc sang một bên, cắt công ở nhà ngồi đợi. Nhưng anh thì hay rồi, gọi một cú điện thoại tới nói ở bệnh viện có việc không về được, mất công cô lo nghĩ.

Thấy vậy bà Vương Vĩ Lệ đương nhiên không tránh khỏi càu nhàu. Sự thật mất lòng, Đồ Nhiễm cũng dần mất đi tự tin và kiên nhẫn, đành tự khiến bản thân thêm bận rộn, thậm chí vô tình hữu ý né tránh thời gian có thể gặp nhau, như vậy cũng tốt hơn là ôm một bụng hy vọng rồi lại thất vọng hết lần này đến lần khác. Dần dần, lại trở nên giống như đang giằng dỗi nhau.

Tối hôm đó, Đồ Nhiễm cùng Lý Đồ mời khách hàng đi ăn uống, khi xong việc vẫn còn sớm, dù nhớ con nhưng cô lại không muốn về nhà. Vậy là từ nhà hàng đi ra, cô rẽ mấy con phố, tìm một quán bar vắng vẻ để vào.

Thấy cũng không còn sớm nữa, Lý Đồ không yên tâm, đành đi theo cô.

Đồ Nhiễm gọi ỉnh một ly rượu, thấy Lý Đồ đến cũng rót cho cậu ta một ly:

- Cậu đi theo làm gì? Tôi đang giải sầu đây.

Nghe giọng nói của cô có phần chán chường, Lý Đồ hỏi:

- Chị gặp chuyện gì phải không?

Cô nói:

- Chẳng có chuyện gì, chỉ là nhàm chán nên đóng cửa tự kiểm điểm bản thân ba ngày thôi.

Lý Đồ cười:

- Nói nghe xem nào, kiểm điểm cái gì?

Đồ Nhiễm ngẫm nghĩ rồi lên tiếng:

- Tôi thu lợi từ chỗ người ta lại còn muốn cả tình cảm của người ta nữa, chỉ đơn giản như thế thôi, một câu, hai chữ, tham lam.

Lý Đồ nói:

- Chị thu lợi từ chỗ em, lại còn muốn tình cảm của em ư? Được, chị lấy đi, em dâng cả hai tay luôn.

Đồ Nhiễm bật cười:

- Cậu thì cho tôi lợi ích gì chứ, tiền công lặt vặt. Thôi, không nói nữa, nói ra cậu cũng không hiểu đâu.

Lý Đồ liếc cô:

- Không phải chuyện chồng chị hồi xưa từng yêu con gái rượu của Viện trưởng Lý đấy chứ?

Đồ Nhiễm ngỡ ngàng:

- Sao cậu biết?

Lý Đồ cười:

- Bệnh viện của họ có gì mà em không biết đâu, chuyện này bên đó đồn đại ra trò đấy, xem ra là thật rồi. Họ còn bảo cô gái đó vì vị kia nhà chị mà thủ thân như ngọc, sống chết không chịu lấy chồng, một cô gái tốt biết bao, chuyện này lũ đàn ông bọn em nghe mà còn cảm thấy cực kỳ cảm động.

Đồ Nhiễm nói:

- Cậu cố tình bôi bác tôi phải không?

Lý Đồ cười hềnh hếch:

- Con gái rượu nhà Viện trưởng Lý chẳng phải đã kết hôn rồi sao. – Cậu ta lại hạ giọng hỏi. – Chẳng lẽ bây giờ lại có tin mới?

Hay là chị muốn có tình cảm của anh ta, nhưng anh ta đã trao tình cảm cho người khác, không thể...

Đồ Nhiễm lườm cậu ta:

- Không có, chồng tôi đối với tôi rất tốt, đặc biệt có khả năng chịu đựng tôi, nếu không nửa đêm nửa hôm tôi đã phải ở nhà trông con rồi, làm gì còn thời gian rảnh rỗi mà chạy ra ngoài chơi?

Lý Đồ lại liếc cô:

- Chị trông cái vẻ bao che này của chị, chua lè. – Cậu ta giả giọng đùa cợt. – Có một số chuyện, người vợ luôn là người biết cuối cùng, chị phải đề phòng điểm này.

Đồ Nhiễm đá cho cậu ta một cước.

Lý Đồ đưa tay chỉ vào cô cười:

- Chị mà không giương giương tự đắc trước mặt em thì em cũng đã chẳng nói thế, em không quen nhìn thấy chị đắc ý.

Hai người cười đùa một hồi, bất giác đã muộn, Lý Đồ lái xe đưa cô về nhà. Trời đêm tuyết rơi lả tả, rơi lên những đụn tuyết cũ đang dần ngả màu bên đường.

Xe tiến vào cổng tiểu khu rẽ vào con đường nhà mẹ Đồ Nhiễm, dưới ngọn đèn phía xa có một người đang chậm chậm thả bước, khi tới gần, mới nhìn ra là bố Đá Cuội.

Đồ Nhiễm sững sờ, lại thấy Lục Trình Vũ đang mặc chiếc áo khoác cô mua hôm đó, rất vừa vặn. Chỉ có điều anh không đeo khăn quàng cổ, cũng không đeo găng tay, chiếc áo đó xem ra cũng chẳng giữ ấm được là mấy, tối nay gió lại mạnh.

Chiếc xe từ từ lướt tới, Lục Trình Vũ đứng phía trước nhìn hai người bọn họ, toát ra khí chất một người chặn nơi biên ải, ngàn quân khó địch.

Lý Đồ nói:

- Đang đợi chị à?

- Ừ.

Cậu ta lại nói:

- Muốn xuống xe?

- Ừ.

Lý Đồ cười cười, cuối cùng hỏi một câu:

- Anh ta có yêu chị không?

Đồ Nhiễm sững sờ, phút chốc cảm thấy từ ấy quá xa lạ, khiến người ta nghe mà vô cùng chán ghét, vô cùng quái dị, bất giác bật cười theo.

Lý Đồ thu nụ cười lại, nhìn cô bằng ánh mắt nghiêm túc.

Đồ Nhiễm ngậm miệng, không nói năng gì.

Lý Đồ bồng cái số lùi, chiếc xe lùi thẳng ra cửa, rẽ ngoặt, nhanh chóng phóng ra khỏi cửa tiểu khu, quá trình rất lưu loát.

Đồ Nhiễm túm lấy nắm trần:

- Cậu làm gì thế?

Lý Đồ nhìn con đường phía trước:

- À, giúp chị trêu anh ta tí.

- Nhưng cậu làm thế chẳng có tí khí thế nào cả, trông cứ như lưu vong đào tẩu ấy.

Lý Đồ mím môi, không nói không rằng, cứ nhìn mãi con đường phía trước.

Đồ Nhiễm nói:

- Đề nghị cậu dừng xe, tôi muốn xuống xe.

Lý Đồ từ tốn nói:

- Tôi bây giờ, rất không hài lòng để chị xuống xe.

Đồ Nhiễm nhìn cậu ta:

- Tối nay tôi uống hơi nhiều, nói năng có hơi linh tinh.

- Chị toàn uống nước lọc.

- Vậy thì là cậu uống nhiều, tôi sẽ không để bụng, cậu mau dừng xe lại đi.

Lý Đồ không thèm đếm xỉa đến cô, rất lâu sau mới thở dài, rẽ vào bên đường, từ từ dừng xe lại, nghiêng đầu nhìn cô:

- Đau lòng rồi? Kém cỏi.

Đồ Nhiễm không nói gì.

Lý Đồ lại nói:

- Xử lý vấn đề tình cảm không tốt, chị có biết nguyên nhân là ở đâu không?

- Ở đâu?

Lý Đồ bĩu môi:

- Không nói cho chị biết.

Đồ Nhiễm lườm cậu ta, xuống xe rồi sập mạnh cửa lại, chiếc xe phóng vút qua người cô như một tia chớp, cuộn lên một đám bụi tuyết.

Đồ Nhiễm thở phào, vuốt lại mái tóc bị gió thổi rối tung. Lúc này cô mới nhận ra mình đã bị vút lại ở một nơi xa xôi, hẻo lánh, không bến xe buýt, không taxi, cô đành bước từng bước về, xui xẻo là hôm nay cô đi giày cao gót. Mới đầu cô còn hơi lạnh, lòng thoáng lo lắng, không kịp để ý đến cái chân đau bèn vội rảo bước thật nhanh, đi được một lúc người lại ấm lên. Cô nghĩ, Lý Đồ nói đúng.

Điện thoại trong túi xách reo lên, cô chần chừ một lúc rồi mới lấy ra nghe, hoá ra là tên nhãi Lý Đồ đang nhắn nhờ cưỡi ở bên kia đầu giấy:

- À ló. – Cậu ta nói. – Có muốn em quay lại đón chị không? Nếu chị không về nhà thì em sẽ quay lại đón chị.

Đồ Nhiễm chẳng còn sức mà đối phó với cậu ta, bèn cụp máy luôn. Một lúc sau Lý Đồ gọi lại, nhưng cô từ chối hết. Vật vã trên đường gần một tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đã nhìn thấy cổng tiểu khu.

Bốn bề tĩnh mịch, tuyết vẫn đang rơi, ngọn đèn đường vẫn lạng thẫm toả sáng, chỉ không còn thấy bóng người đứng đợi dưới đèn.

Đồ Nhiễm bần thần đứng dưới ngọn đèn đường một lúc, càng lúc càng cảm thấy mình thật ngu ngốc. Cô từ từ cất bước đi về phía toà nhà, đến trước cửa mới rút chìa khoá, chùm chìa khoá kêu leng keng, đèn cảm ứng âm thanh bên trong bật sáng. Nhìn thấy người ngồi trên bậc thềm, cô ngỡ ngàng:

- Sao anh lại ở đây? Tìm em có chuyện gì? Sao không vào nhà ngồi đợi?

Lục Trình Vũ vẫn ngồi đó nhìn cô:

- Đạo này ngày nào em cũng về muộn như thế à?

Đồ Nhiễm bước tới bấm thang máy:

- Cũng không phải, hôm nay hơi muộn một chút, xảy ra một chút chuyện.

Anh hỏi:

- Chuyện gì?

Cô nghĩ một lát, không trả lời.

Anh đứng dậy bước tới gần cô, lời ngắn ý dài:

- Em không phải là con gái chưa chồng, em còn có con, có nhớ không?

Cửa thang máy mở ra, Đồ Nhiễm chặn cửa, chưa đi vào vội, ngoái lại nhìn anh.

- Bình thường ban ngày em trông con, buổi tối mẹ em trông nhiều hơn một chút, không phải ngày nào em cũng về muộn như thế này, anh không cần phải lo lắng cho con trai anh, mẹ em chăm sóc nó rất chu đáo.

- Anh không lo việc này. – Lục Trình Vũ đứng sát lại phía cô, nhíu mày nói. – Lại hút thuốc à?

- Không, người khác hút nên bị ám mùi.

- Thế cũng là hút thuốc bị động. Có uống rượu không?

- Không.

Anh gật đầu:

- Đồ cay đồ mỡ cũng không được ăn, thức ăn bên ngoài không sạch sẽ.

Cô nói:

- Em biết

Anh nói:

- Bây giờ có phải Đá Cuội uống sữa bột nhiều hơn không, con còn bé như vậy, vẫn nên bú mẹ là chính.

Đồ Nhiễm nói:

- Hết kỳ nghỉ để em phải đi làm, bú mẹ không tiện, từ từ uống như thế này, sau này cai sữa cũng sẽ không khó chịu lắm.

Lục Trình Vũ ngẫm nghĩ:

- Sau nửa tuổi cai sữa thì tốt hơn, em chịu khó một chút, có thể... ờ, vắt ra bình dự trữ trong ngăn đá.

Cô ờ một tiếng.

Anh nhìn cô:

- Cứ qua quýt với anh không có tác dụng gì đâu, chuyện này rất quan trọng với con.

Cô nói:

- Hay là thế này đi, anh nuôi một con bò sữa là xong.

Anh chẳng thèm suy nghĩ:

- Sữa bò không dễ tiêu bằng sữa mẹ.

Cô nói:

- Đêm hôm khuya khoắt, anh còn muốn đứng trong thang máy tranh luận với em về sự khác nhau giữa sữa mẹ và sữa bò à?

Trông Lục Trình Vũ cũng không thoải mái gì:

- Anh vẫn nói câu đó, có rất nhiều việc, em phải nắm lấy trọng điểm, nhiệm vụ hàng đầu của em hiện giờ là chăm con cho tốt, chăm trẻ con cần có tinh thần trách nhiệm.

Đồ Nhiễm vừa nói vừa bước vào thang máy:

- Thời gian em ở cạnh con nhiều hơn anh rất nhiều, em rất có tinh thần trách nhiệm.

Lục Trình Vũ tinh thần mệt mỏi, đứng ở ngoài không đi, cũng không vào trong, giống như đang suy nghĩ, sau đó mới nói:

- Sau này về sớm một chút, nếu không anh sẽ cứ đợi ở đây, trừ phi em hy vọng anh chết sớm vì lao lực.

Cô không nói không rằng, nhân lúc thang máy khép lại, bĩu môi trêu người đứng ngoài.

Về đến nhà, Đồ Nhiễm rón ra rón rén vào phòng bà Vương Vĩ Lệ thăm con trai. Da cậu nhóc trắng trẻo, khi ngủ, những mạch máu nhỏ xanh xanh dưới da thấp thoáng ẩn hiện, lông mi vừa rậm lại vừa dài, cái mũi nhỏ xíu thẳng tắp, đôi môi bé xinh mềm mại hơi mím lại... Tất cả, khiến người phụ nữ trẻ lần đầu làm mẹ khi bế con lên liền không muốn buông tay.

Đồ Nhiễm vẫn còn đang ngắm con thì bà Vương Vĩ Lệ do ngủ không sâu nên đã lập tức tỉnh lại. Cô vội nói, mẹ ngủ đi, con bế cháu về phòng.

Bà ừ một tiếng:

- Vừa mới thay bỉm cho nó... Hôm nay Tiểu Lục đến, con lại không có nhà!

Cô không nói gì, cẩn thận bế con lên, nhìn thấy trên tay thằng bé đeo một chuỗi vỏ sò màu trắng, bèn hỏi:

- Cái này ở đâu ra đây ạ?

Bà Vương Vĩ Lệ nhìn sang:

- Chắc là bố nó mang đến cho nó chơi đấy, con bỏ ra đi, trẻ con da còn non, đừng để bị ngứa phải.

Đồ Nhiễm đặt con xuống, tắm rửa xong xuôi bèn nằm trên giường ngắm nghía chuỗi vỏ sò, mỗi chiếc vỏ đều nhỏ xíu, óng ánh, ở giữa được người ta tỉ mỉ đục một lỗ nhỏ, rồi dùng một sợi dây mảnh khâu lại với nhau. Lòng cô thoáng rung động, thử đeo vào tay mình. Đá Cuội đeo rất rộng, còn tay cô lại vừa in.

Trước khi tới thăm con trai, Lục Trình Vũ vừa mổ xong một ca, xong việc đã bảy, tám giờ tối.

Một cô bé y tá bình thường vẫn năng nổ, hoạt bát ra ngoài mua cơm tối ọi người, bê về mấy cân bánh bao chiên và há cảo. Khi chia cho Lục Trình Vũ, thấy không còn lại bao nhiêu, cô bé đó bèn nhân cơ hội đổ hết vào bát anh, kết quả bát anh đầy ắp như núi, mà phía sau vẫn còn mấy tên quỹ đối đang đợi được chia phần.

Mọi người cười ầm lên: “Thì ra chúng ta đều đang núp bóng quan lớn.”

Cô bé xấu hổ lùi vào một góc.

Lục Trình Vũ lại không để tâm, chia một ít ấy người bên cạnh, chỉ giữ lại mấy cái. Gần đây anh ăn không nhiều, bữa đói bữa no đã thành quen. Giờ này những người có vợ con hoặc những người nhà gần có thể về được đều đã về hết cả, chỉ còn lại mấy cậu chàng trẻ tuổi ở lại ăn chùa.

Lục Trình Vũ ăn bánh bao chiên, bèn nghĩ tới Đồ Nhiễm.

Từ khi cô sinh con xong trở về nhà mẹ đẻ, anh hiếm khi được ăn một bữa cơm gia đình ra hồn. Xét một cách không nghiêm khắc thì tài nấu nướng của Đồ Nhiễm miễn cưỡng có thể đạt 70 điểm, nếu xét theo thang điểm 100.

Nhưng cô chịu khó, thức ăn trong ba ngày căn bản không trùng nhau, hơn nữa những món mặn cô bỏ ít dầu ít muối, rất tốt cho sức khỏe. Lục Trình Vũ vừa ăn vừa nghĩ, cảm thấy vẫn nên cho cô 80 điểm thì hơn.

Hôm đầu trực ca đêm, hôm sau trực ban ngày, tối hôm đó vốn dĩ không còn sức mà đi qua sông nữa, nhưng anh vẫn đi.

Xe bị người ta mượn mất, anh bắt taxi, trên cầu không tắc đường, đường sá thông thoáng, anh lăn ra ngủ trên chiếc xe bon bon chạy, lúc đến tài xế gọi anh dậy.

Anh cảm thấy toàn thân hơi rã rời.

Làm cái nghề này, mệt mỗi vốn là trạng thái thường trực.

Anh vào thăm con trai trước, không chơi được bao lâu vì thằng bé đã đến giờ đi ngủ, anh bèn xuống lầu đợi vợ, khó khăn lắm mới gặp được cô, cũng chẳng nói được mấy câu, bởi vì vợ anh về quá muộn.

Cũng may, trước đó anh đã ngủ một giấc.

Hôm đó anh nổi hứng, anh không mê tín, không tin rằng mình không đợi được cô. Sau đó anh nhìn thấy cô, cô đang thoải mái, ấm áp ngồi trong xe của người khác, chiếc xe ấy tốt hơn xe của anh, giá chừng 12, 13 vạn tệ.

Nhưng, nếu bảo anh ngày nào cũng phải chạy đôn chạy đáo như vậy, thì hoặc là nghỉ việc đi làm trình được viên, anh có rất nhiều đồng nghiệp và bạn bè, bạn học không chịu nổi áp lực trên mọi phương diện nên đã đổi nghề, không ít người chuyển sang làm trình được viên, kiếm được nhiều tiền hơn anh, cuộc sống thảnh thơi, thoải mái hơn anh, hoặc là, chưa biết chừng sẽ thật sự lao lực mà chết.

Đồ Nhiễm cho rằng Lục Trình Vũ không hề quá lời.

Anh chính là tuýp người nói sao làm vậy, vì con trai, có lẽ việc gì anh cũng có thể làm được.

Để giám sát người mẹ không đủ tiêu chuẩn của thằng bé, hoàn toàn có khả năng anh sẽ tranh thủ bất cứ lúc nào rồi rồi để tới đây. Vì thế cô quyết định bớt phóng túng lại, ít nhất mấy ngày gần đây cũng tránh về muộn, chủ yếu là vì không muốn nghe anh cằn nhằn và dọa dẫm.

Ngày thứ nhất, cô căn bản không bước chân ra khỏi cửa, anh không đến.

Ngày thứ hai, cô từ chối buổi xã giao công việc để về sớm, anh không đến.

Ngày thứ ba, cô về muộn, thì anh đến.

Đồ Nhiễm vốn còn đang mừng thầm, bởi vì quanh khu nhà không thấy có xe của anh, cũng chẳng nhìn thấy bóng anh đâu. Vì thế, cô dần dần thả lỏng, nhưng lại thoáng hụt hẫng. Từ trước tới giờ cô luôn cảm thấy mình mâu thuẫn, nhưng cũng không vì thế mà nghĩ ngợi nhiều, tính cách con người vốn luôn đan xen đủ mọi loại xung đột, cô là vậy, Lục Trình Vũ cũng vậy, tất cả nam nữ trên đời này đều như vậy, tuyệt đối không có ngoại lệ.

Thời tiết không tốt, nhiệt độ rất thấp, mưa nhỏ kèm tuyết, con đường về vô cùng yên tĩnh.

Bên cạnh bỗng có người khẽ bấm còi xe.

Người đó nắm bắt chừng mực rất chuẩn xác, vừa không âm ỉ tới mức làm người bên cạnh giật mình, vừa đủ để khiến cô định thần lại.

Lúc này Đồ Nhiễm mới nhìn thấy dưới gốc cây ven đường có một chiếc xe đang đỗ, ánh sáng từ mù lúc trước đã khiến cô bỏ qua. Đến khi cô đứng lại, Lục Trình Vũ đã hạ kính xe xuống, nói ngắn gọn với cô:

- Vào đi.

Tuyệt càng lúc càng dày, màn mưa giăng mắc, Lục Trình Vũ vẫn cảm thấy cô nên che ô.

Lúc trước đã nhìn thấy cô từ xa, bắt đầu từ khi cô bước vào cửa tiểu khu.

Đồ Nhiễm mặc không nhiều, áo khoác màu cà phê, khăn quàng thật to với gam màu nóng khoác trên vai, đầu đội một cái mũ len. Thắt lưng thắt chặt, càng lộ rõ bờ eo mảnh mai và đôi chân dài. Nửa khuôn mặt cô khuất sau chiếc khăn quàng mềm mại, trông vừa không đủ ấm áp lại có phần mệt mỏi. Dù như vậy, cô vẫn bước thật chậm trong thời tiết này.

Anh gọi cô lên xe, cô bèn lên xe.

Cửa xe mở ra, khí lạnh ủa vào, mang theo mùi hương dịu dàng lành lạnh.

Lục Trình Vũ bỗng có chút không thích ứng được, mùi hương này khác hẳn mùi thuốc trong bệnh viện, không thể khiến anh tỉnh táo hơn, ngược lại còn khiến con người ta trong nháy mắt trở nên ngơ ngẩn, cũng may mà sạch sẽ, không phải mùi rượu bia thuốc lá gì.

Nhiệt độ trong xe vừa phải, Đồ Nhiễm gỡ khăn quàng xuống, để lộ ra khuôn mặt mộc không trang điểm và chiếc cổ trơn bóng, làn da trắng ngà nổi bật giữa những màu sắc trầm tối xung quanh, sáng chói mắt. Cô tháo mũ xuống, tuyết bám trên len tan thành giọt nước, có mấy giọt rơi xuống mu bàn tay anh, loang thành một mảng. Cô vén mái tóc ẩm sang một bên, để lộ ra thùy tai với chiếc bông tai nhỏ xíu, cô sờ chiếc bông tai theo thói quen, động tác thoải mái, dịu dàng hệt như trước đây.

Lục Trình Vũ cho rằng mình nên làm một điều gì đó, anh đưa tay nói lỏng cà vạt ra một chút.

Sau đó, tự tận đáy lòng mình anh cảm thấy, người con gái trước mắt lại gầy đi, cằm không tròn trịa như dạo trước nữa, sắc mặt cũng không được tốt lắm, vì thế anh nghĩ một lúc rồi nói:

- Có mệt không?

Tiếc là đối phương vừa nghe thấy câu này, vẻ mặt lại ánh lên nét dễ phòng.

Anh đã quan sát rất lâu, dường như cô luôn có một thói quen, chỉ cần anh lên tiếng, ánh mắt cô sẽ thay đổi, trở nên chăm chú và dễ phòng. Tình cảnh này chẳng khác nào một số người nhà bệnh nhân, luôn luôn nghi ngờ, lại dám phán đoán, nghi ngờ khả năng chuyên môn của bác sĩ, nghi ngờ họ không đủ tận tâm, nghi ngờ họ vì tiền mà kê thuốc bừa bãi, nghi ngờ họ nói năng úp mở là đang tìm cách đòi phong bì... Quá trình này kéo dài, cho tới khi cả hai bên đều trở nên dè dặt, phòng bị, cuối cùng khiến cho sự giao tiếp bình thường trở thành mất xích yếu nhất trong quan hệ giữa người với người.

Chỉ có điều, khi cô đối diện với người khác thì vẫn ổn.

Không ngoài dự tính, câu trả lời của Đồ Nhiễm rất dè dặt:

- Hôm nay đồng nghiệp của em tìm em có việc, hai hôm trước em đều về sớm.

Anh nhất thời không nói gì.

Trước đó, thấy sắc mặt anh nghiêm nghị, trong tiềm thức Đồ Nhiễm đã chuẩn bị tâm lý đánh đến đâu đỡ đến đấy, ai dè bây giờ anh lại không nói năng gì. Vì thế cô lại nói:

- Khẩu phần của con trai anh trước khi ra ngoài em đã chuẩn bị hết rồi, để trong tủ lạnh.

Anh nhìn cô:

- Chúng ta nói chuyện đi:

Lần này đến lượt Đồ Nhiễm không nói năng gì.

Lục Trình Vũ hỏi:

- Có phải em...

Cô không nghĩ ngợi nhiều liền tiếp lời luôn:

- Có phải em có ý kiến gì với anh không?

Lục Trình Vũ lại cười cười, giọng nói như đang nén một tiếng thở dài nhè nhẹ:

- Cái này khỏi cần hỏi, bây giờ ý kiến của em đối với anh chắc chắn là đầy một bồ.

Nói đoạn, anh bật đèn trong xe lên, lấy một tập hồ sơ từ ghế sau đưa cho cô.

Đồ Nhiễm không hiểu ý anh, bèn mở ra xem. Bên trong kẹp hai tờ giấy A4, trên đó là bảng biểu tạo bằng máy tính, ba hàng bốn cột, đề mục ở mỗi hàng lần lượt là “trước khi mang thai”, “trong khi mang thai”, “sau khi mang thai”, đề mục mỗi cột là “Nhận xét của đối phương” và “Tự đánh giá”, cuối cùng là “Kiến nghị và giải pháp”, phía dưới cùng còn có ngày tháng và ô ký tên.

Đồ Nhiễm nhìn mà ngơ ngác:

- Cái gì đây, báo cáo bệnh lý à?

Lục Trình vũ khê hắng giọng rồi giải thích:

- Đây là... bảng ý kiến đánh giá đối phương sau hai năm chung sống của chúng ta, thang điểm 100, cùng nhau cho điểm, có vấn đề thì giải quyết vấn đề, có mâu thuẫn thì giảm bớt mâu thuẫn, anh đại ý chia thành ba giai đoạn...

Cô nghĩ một lúc mới hiểu ra, lập tức hào hứng.

Càng nghĩ cô càng khoái chí, dựa vào ghế xe cười ngặt nghẽo, cảm xúc mơ hồ vương mắc trong lòng lúc này lập tức không cánh mà bay. Cô nhất thời không nhận được cười, cất giọng khen ngợi.

- Lục Trình Vũ, có phải anh viết nhiều báo cáo thí nghiệm quá rồi nên nó đã ăn hằn vào não anh rồi không?

Hình như anh hơi bối rối, bèn nghiêm mặt nói:

- Cách này rất hay, mục tiêu rõ ràng, rất trực quan, lại có hồ sơ lưu:

Cô vẫn cười như nắc nẻ:

- Lại còn lưu làm hồ sơ nữa, để lúc nào ra toà ly hôn thì dùng chắc? – Cô bắc gác đưa tay ra xoa đầu anh.
- Con người anh hài hước thật đấy.

Lục Trình Vũ gạt tay cô ra:

- Nghiêm túc đi xem nào.

Cô cười hì hì, ngồi lại cho ngay ngắn:

- Anh rảnh rồi như vậy, em đây sẽ chơi với anh, anh đánh giá em trước đi.

Lục Trình Vũ thật sự lắt bết ra gạch lên tờ giấy mấy nét, Đồ Nhiễm ghé sát vào nhìn, chỉ nhìn thấy ở hàng “Trước khi mang thai” và “Trong khi mang thai” đều viết số 100. Lục Trình Vũ nói:

- Trước đó đều rất tốt, nhưng hiện giờ có một số vấn đề.

Đồ Nhiễm vẫn cười:

- Ồ, vấn đề gì?

Anh nhìn cô:

- Hai ngày trước anh chuyển vào thẻ của em ba vạn tệ, sao lại chuyển trả lại anh?

Cô cố tình trêu anh:

- Vì ít quá chứ sao.

Anh cũng bật cười, sau đó giải thích:

- Em cũng biết lúc trước anh mua xe, bây giờ chỉ còn lại có từng đó, sau này hằng tháng sẽ chuyển cho em, em thấy thế được không?

Cô ngơ ngàng.

Anh lại nói tiếp:

- Em phải trả tiền nhà, cứ cầm lấy mà dùng đã.

Thấy anh nhắc tới chuyện nhà cửa, cô có phần không thoải mái, bắt giác thu lại nụ cười, nói nhỏ:

- Tiền trả nợ hàng tháng em có, anh không cần phải chuyển cho em. Em đang giúp một người bạn làm ít việc, tiền dùng để trả nợ cũng đủ dùng, cũng không ảnh hưởng đến công việc trước đây của em.

Anh nhìn cô, rồi viết thẳng xuống ô “Sau khi sinh con”: Chồng đưa tiền không nhận, trừ 10 điểm.

Cô nhìn thấy, lại thấy khoái chí.

Anh lại viết tiếp: Thường xuyên về muộn, trừ 30 điểm.

Cô không chịu:

- Thỉnh thoảng về muộn mới đúng chứ, hơn nữa mỗi ý kiến chỉ trừ 10 điểm thôi, sao anh lại trừ những 30 điểm.

Anh vừa viết vừa nói:

- Ở đây có ba vấn đề, thứ nhất, bỏ mặc con cái không quan tâm, thứ hai... không biết quý trọng sức khỏe bản thân.

Cô nói:

- Anh mới nói có hai vấn đề.

Rất lâu anh không nói gì, một lúc sau mới nói:

- Cứ trừ 30 điểm trước rồi tính.

Đồ Nhiễm hừ một tiếng:

- Được, lát nữa em cũng trừ điểm của anh be bét.

Lục Trình Vũ chẳng màng đến cô mà tiếp tục viết tiếp, anh viết rất nhanh, chữ ngoáy tít.

Đồ Nhiễm liếc qua hàng chữ cuối cùng anh viết, thoáng sửng sốt:

- Anh viết lung tung cái gì thế kia?

Anh cúi xuống nhìn, không sai mà, có viết sai đâu.

Cô lườm anh sắc lẹm. Đèn không đủ sáng, cô ghé sát lại gần, chỉ vào hàng ý kiến dò đọc từng chữ, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm:

- À, em nhìn nhầm...

Anh tò mò:

- Em đọc thành chữ gì?

Cô hết sức ngại ngùng, mặt thoáng ửng hồng, ấp úng:

- Đọc sót hai chữ. – Rồi cô không nhận được mà phê bình. – Chữ anh viết như rồng bay phượng múa ấy, nếu viết bệnh án mà cũng thế này thì người khác đọc làm sao được, em ghét nhất là bác sĩ viết ngoáy.

Lục Trình Vũ nghĩ một thoáng cũng thấy vui, chậm rãi đọc cho cô nghe: Độ kiên trì lạnh nhạt[14], trừ 20 điểm. Anh di ngón tay từ ý kiến thứ nhất xuống, tuyên bố:

- Cho nên em chỉ còn... 40 điểm, không đạt tiêu chuẩn.

[14] Nguyên văn tiếng Trung có nghĩa là trì dục tính thái độ, Đồ Nhiễm đọc sót hai chữ trì dục (tức kiên trì), chỉ còn ba chữ là tính thái độ, nghĩa là “thái độ đối với tình dục”.

Đồ Nhiễm bắt bình:

- Cách đánh giá này quá chủ quan, đã nói là mỗi mục 10 điểm, anh lại trừ những 20 điểm.

Hàng lông mày rậm của anh khẽ chau lại, anh hạ giọng:

- Điều cuối cùng rất quan trọng, hậu quả khá nghiêm trọng.

Nghe vậy, con tim Đồ Nhiễm khẽ rung lên, bất giác ngược mắt nhìn anh, ai ngờ anh cũng đang nhìn mình. Cô nhìn sang nơi khác, đưa tay cầm lấy tập hồ sơ cười nói:

- Yên tâm, con người em rất công bằng và khí khái, chưa từng chơi trò ăn miếng trả miếng.

Cô giở trang thứ hai, quả nhiên nghiêm túc nghĩ ngợi.

Đáng tiếc, nghĩ tới nghĩ lui cũng không thấy anh có chỗ nào phải trừ điểm, điều này khiến cô kinh ngạc.

Tư duy của đa số phụ nữ thường thiên về cảm tính, đi theo tiếng gọi của con tim. Còn Đồ Nhiễm đã từng có lần cho rằng mình là thể biến dị, những suy nghĩ lí trí nhiều hơn một chút. Nhưng, khi người đàn ông đó thành tâm thành ý ngồi trước mặt cô, hy vọng được nghe ý kiến của cô, mọi bất mãn, mọi ai oán cất giấu trong lòng, mọi nỗi thất vọng mơ hồ trước đây, dường như trong phút chốc đã tan thành mây khói.

Lúc này đây, cô không khỏi thoáng chút ảo não về việc sẽ cho điểm anh như thế nào.

Rõ ràng, có một chuyện tới nay cô vẫn dè dặt không muốn đề cập tới.

Trong cơn phong ba nhỏ nửa năm trước, dường như cô đã vừa khóc vừa âm ỉ mất hết mặt mũi, giờ nghĩ lại không khỏi cảm thấy thật khó tưởng tượng nổi, vừa hối hận vừa ngượng ngáp, cô cho rằng mình hoàn toàn có thể xử lý tốt hơn như thế. Vì thế, cô quyết định né tránh chuyện cũ đó.

Trong ba khoảng thời gian, cô lần lượt trừ Lục Trình Vũ 10 điểm, vừa viết vừa nói nhỏ:

- Anh chẳng có lúc nào không bận cả, tưởng anh là mình đồng da sắc chắc... trừ hết.

Anh thoáng trầm ngâm:

- Sau Tết là bảo vệ luận văn, đến lúc đó được xét chức danh, không còn trực đêm mấy nữa, chắc sẽ khá hơn một chút.

Cô cười cười:

- Anh tự tin như vậy, chắc chắn được xét sao?

Anh thần nhiên đáp:

- Không còn khả năng khác.

Đồ Nhiễm liếc anh với vẻ không đồng tình, gấp tập hồ sơ lại:

- Đánh giá xong rồi, cầm lấy đi.

Anh khẽ nhướn mày:

- Chỉ thế thôi à?

- Chỉ thế thôi.

- Không có gì muốn nói... hay muốn hỏi à?

- ...

Đồ Nhiễm ngẫm nghĩ, rồi lại trừ 10 điểm ở ô đầu tiên. Anh ngược lên nhìn cô, đợi cô giải thích. Cô cười cười:

- Khi đó anh từng nói với em một câu, em vẫn luôn nhớ.

Anh hỏi:

- Câu gì?

Cô khẽ thở dài:

- Khi em bảo anh... đứa con đầu tiên đã không còn, qua điện thoại anh hỏi em lại giờ thế nào, anh còn nhớ hay không? - Không đợi anh lên tiếng, cô nói tiếp. - Bọn anh là bác sĩ, cứu người trị thương là đạo đức nghề nghiệp, nếu một bệnh nhân không cứu chữa được, tuyên bố tử vong, cứ thế ra đi trước mắt anh, anh sẽ có cảm giác gì? Trên đời này... có rất ít phụ nữ đem con ruột của mình ra làm trò đùa.

Anh nhìn cô mấy giây, nghiêm túc gật đầu:

- Chuyện này anh không đúng. - Anh trầm ngâm. - Nếu khi đó anh nói câu đó, thì anh xin lỗi.

Cô hơi bực:

- Sau này em nói chuyện với anh có phải luôn phải mang bút ghi âm, máy ghi âm theo người hay không?

Anh cũng cũng bắt đầu:

- Anh thật sự không nhớ.

Cô lườm anh, rất lâu sau mới lên tiếng:

- Bây giờ khi nhìn Đá Cuối... em cứ nghĩ đứa bé ấy trông sẽ thế nào, nếu nó có thể ra đời... - Chưa dứt lời cô đã thổn thức. Cô cúi đầu, lật tờ giấy viết tiếp. - Nói mà không chịu thừa nhận, trừ 20 điểm.

- Đồ Nhiễm! - Lục Trình Vũ nắm lấy tay cô, giọng hơi trầm xuống. - Anh xin lỗi.

Cô giật tay ra, viết tiếp: Xin lỗi muộn, trừ 20 điểm.

Anh rất tiếp thu:

- Được, sau này anh sẽ chú ý, em đừng giận.

Cô gấp tập tài liệu lại, dúm cho anh:

- Bây giờ tổng điểm của anh thấp hơn em.

Lục Trình Vũ lật bảng biểu ra nhìn lướt từ đầu đến cuối:

- Anh cảm thấy, giữa chúng ta không có vấn đề gì to tát, những vấn đề này chúng ta đều có thể từ từ điều chỉnh. Bây giờ việc duy nhất cần giải quyết, hai chúng ta, ba chúng ta không thể cứ mỗi người một nơi như hiện nay.

Đồ Nhiễm dựa trên lưng ghế, giọng điệu không vừa:

- Chuyện này đợi anh được xét chức danh xong rồi tính.

Anh nhìn cô.

Cô nói tiếp:

- Nếu không được xét, em còn tìm đến người như anh làm gì, đúng là chẳng có tí ưu điểm nào.

Lục Trình Vũ có phần khó chịu:

- Em không tìm anh thì định tìm ai?

- Tìm ai cũng không tìm anh, em phải chọn người nào đó có nhà, có xe, biết lo cho gia đình.

- Anh cũng có nhà, có xe, anh cũng muốn lo cho gia đình, chỉ có điều giai đoạn này không có thời gian.

Cô cả cười:

- Bác sĩ Tiểu Lục, xin hỏi xe anh là hiệu gì, nhà anh có mấy phòng? Đều do anh tự kiếm hết sao?

Đồ Nhiễm biết hiện giờ mình đã có thêm một tật xấu, chỉ cần có cơ hội là cô sẽ dùng mọi lời lẽ để châm chọc ai kia.

Nhưng ai kia luôn có thể phản ứng lại, rất hồ hững, anh nói:

- Anh vẫn kiếm được một chút, chỉ có điều thời gian học hơi dài, khởi điểm hơi muộn, cứ từ từ tiến vậy. Em cũng đã tiếp xúc với giới bác sĩ nhiều năm nay, chắc cũng nắm được mức lương của bác sĩ thông thường. -

Thấy cô không nói gì, anh lại chêm thêm một câu không chút thiện ý. – Trước khi kết hôn chắc cũng hiểu rất rõ rồi chứ.

Trong sự chế giễu và phản kháng giữa hai người, cô nhiều lần thất thế, là bởi vì sự mĩa mai của cô dành cho anh không xuất phát từ thực tâm.

Cuối cùng, cô đành tự cười nhạo mình. Cô nghĩ, mình chính là “vật thô tục” và “vật xuẩn ngốc” mà một nhà sư, một đạo sĩ đã nhắc tới trong Hồng Lâu Mộng[15].

[15] Hồi thứ nhất của Hồng Lâu Mộng kể về một hòn đá do bà Nữ Oa vớt trời bỏ lại. Viên đá đã được tu luyện nên có linh tính, một hôm gặp một đạo sĩ và một nhà sư tới chỗ nó ngồi, kể chuyện hồng trần vinh hoa phú quý, hòn đá động lòng bèn mượn tiếng người, cất tiếng tự xưng là “vật xuẩn ngốc”.

Thấy cô không nói gì nữa mà chỉ cười cười, Lục Trình Vũ lại càng thêm tò mò, hỏi cô cười cái gì.

Cô nói:

- Bây giờ em chính là mất một con cá chết.

Lục Trình Vũ không hiểu.

Cô đành nói:

- Trước đây có người từng nói, con gái trước khi lấy chồng là bảo ngọc vô giá; sau khi lấy chồng sẽ biến thành viên ngọc chết phai mờ ánh sáng; khi già đi, thì chính là mất con cá chết[16]. Có lẽ ngay trước khi cưới em đã là mất con cá chết rồi.

[16] Câu nói của Giả Bảo Ngọc trong Hồng Lâu Mộng, nguyên văn: “Khi con gái chưa đi lấy chồng, khác nào một hạt châu rất quý; lấy chồng rồi, không hiểu sao lại sinh ra rất nhiều tật xấu. Dù vẫn là hạt châu châu đấy, nhưng đã trở thành hạt châu chết, phai mờ ánh sáng; đến già đi thì không phải hạt châu, mà là mất cá đấy! Cũng là một người, sao lại hoá ra ba dạng như thế?”

Lục Trình Vũ không cười, đắm chiêu nhìn cô, cuối cùng kết luận:

- Đồ Nhiễm, con người em nói ra thì không phức tạp đến mức ấy, chẳng qua là trong ngoài bất nhất, ngoài lạnh trong nóng. – Nói xong câu này, anh khẽ nghiêng người, một tay đặt trên vô lăng trước mặt, nhìn cô đắm đắm rồi hạ giọng hỏi nhỏ. – Anh nói có đúng không?

Đồ Nhiễm nhất thời ngơ ngác, cô vội che giấu, nhỏ giọng nói:

- Đây cũng là ý kiến của anh đối với em phải không, mau trừ điểm thôi.

Sau đó cô nghe thấy anh cười khẽ, trán bị cốc ột cái, anh nói:

- Sau này đừng có ngốc như vậy nữa, biết không?

Lần này cô lại không kịp đề phòng, đành đưa tay xoa trán:

- Sau này đừng có động chân động tay nữa, biết không?

Anh bình thản trả lời:

- Như thế mà đã tính là động tay động chân rồi?

Cả hai nhất thời không nói gì.

Ngoài cửa xe tuyết rơi dày đặc, mênh mông vô tận.

Gió cuốn mưa lớt qua khe cửa chưa khép chặt, hất lên tay, bầu trời xanh thẫm ánh lên sắc hoàng hôn dịu dàng, tĩnh lặng dưới ánh đèn, trong toà nhà đôi lúc lại vang lên tiếng người trò chuyện, rõ là ở kề bên mà lại như xa xôi diệu vợi. Đồ Nhiễm cầm khăn lên quần từng vòng quanh cổ, Lục Trình Vũ nhìn cô, thoáng ngáp ngừng, không lên tiếng.

Khó khăn lắm Đồ Nhiễm mới gạt được suy nghĩ ra khỏi đầu, thực sự nhớ ra điều gì bèn vừa đội mũ vừa nói:

- Biết không? Bạn anh với bạn em... hai người họ thành đôi rồi.

Lục Trình Vũ nghe mà ngỡ ngàng:

- Ai với ai cơ?

Đồ Nhiễm nói rõ hơn:

- Lôi Viễn và Tô Mạt.

- Tô Mạt là ai?

Đồ Nhiễm nhủ thầm người này trí nhớ kiểu gì thế, chỉ cần không nói tới chuyên môn là đầu óc hết như con cá gỗ, chẳng nhớ nổi điều gì. Cô đành nói:

- Chính là người lần trước bế con đến nhờ anh liên hệ giường bệnh đấy, sau đó chồng cậu ấy đòi ly hôn, cậu ấy muốn tìm luật sư, anh liền giới thiệu Lôi Viễn cho cậu ấy.

Lục Trình Vũ ngẫm nghĩ:

- Thì ra là cùng một người.

Đồ Nhiễm gật đầu:

- Vâng, hai người họ quen nhau như thế rồi thành đôi, hôm nay em đến chỗ Chu Tiểu Toàn, qua thăm Tô Mạt và con cậu ấy, nghe cậu ấy nói thế.

Lục Trình Vũ hơi nhú mào:

- Sao lại dính đến cả Chu Tiểu Toàn nữa?

Đồ Nhiễm đau đầu, không đủ kiên nhẫn, giọng nói không khỏi cất lên cao vút:

- Bọn họ là hàng xóm.

Anh nói:

- Chuyện này em đã nói với anh đâu, làm sao anh biết được.

Cô lườm anh:

- Anh chàng Lôi Viễn này rốt cuộc nghĩ thế nào, hai anh hay gặp nhau như thế mà cũng không kể với người thân thiết, Tô Mạt không thể gặp lại thêm một Đồng Thụy An nữa.

Lục Trình Vũ thoáng nghĩ ngợi:

- Cái tay ở cùng với Tôn Hiểu Bạch chính là chồng của bạn em à?

Đồ Nhiễm lại choáng váng:

- Đúng thế. Em cũng chưa nói với anh à?

- Chưa.

Cô giễu cợt:

- Xem ra chúng ta không hợp ngồi buôn chuyện với nhau.

Anh nói:

- Thời gian chúng ta ở bên nhau quá ít.

Cô hỏi:

- Lôi Viễn có nhắc tới chuyện này với anh không?

- Không. – Anh nghĩ một lát rồi vẫn nói ra. – Anh chỉ nghe nói... bạn gái trước đây của cậu ấy đang định về nước.

- Nghĩa là sao?

- Hỏi cậu ấy có muốn kết hôn không?

- Sau đó thì sao?
- Có lẽ cậu ấy cần thời gian để suy nghĩ.
- Thế Tô Mạt có biết không?

Lục Trình Vũ bắt giác bật cười:

- Chuyện của người khác, em lo cái gì? Những chuyện kiểu này càng lắm thầy càng nhiều ma.

Đồ Nhiễm thật sự sốt ruột:

- Anh không biết đấy thôi, từ khi yêu tới khi cưới, Tô Mạt đã chịu quá nhiều đau khổ, con người cậu ấy quá tốt, lại không đủ cứng rắn, giờ còn tự mình nuôi con. Em quá hiểu cậu ấy, nếu cậu ấy không có ý với Lôi Viễn, thì nói thế nào cũng sẽ không tiến triển với người ta. Giờ chắc chắn cậu ấy đã động lòng rồi, chỉ sợ Lôi Viễn không có ý đó với cậu ấy, cậu ấy khó tránh khỏi lại bị tổn thương...

Càng nói giọng cô càng nhỏ, cuối cùng chỉ còn rơi rớt lại một tiếng thở dài.

Lục Trình Vũ cúi đầu nhìn cô:

- Đồ Nhiễm, chuyện gì cũng nên nhìn vào mặt tích cực của vấn đề. Bạn bè của em nhiều như vậy, ai gặp chuyện gì em cũng lần lần trong lòng, chẳng phải quá mệt mỏi hay sao?

Cô lắc đầu, chậm rãi nói:

- Không giống nhau. Hồi trước khi đi học, bố em bị bệnh, tiền trong nhà tiêu gần hết, em tới bệnh viện thăm bố, đưa hết tiền trong người ẹ, sau đó về đến trường, mới phát hiện ra trong thẻ cơm chỉ còn lại mấy hào. Lúc đó đang bận làm đồ án tốt nghiệp, không có thời gian đi làm thêm, Tô Mạt giúp em tiền ăn nửa tháng trời. Sau đó bệnh bố trở nên nguy kịch, mẹ gọi điện tới trường, tay chân em run ra không đi nổi, cậu ấy đã đưa em đến bệnh viện... Hai chuyện đó, em nghĩ cả đời này em cũng không quên được.

Nhắc tới chuyện xưa, Đồ Nhiễm không khỏi nhớ bố, khoẻ mắt hơi mọng lên, cô đưa tay dụi mắt, lúc này mới phát hiện ra người đàn ông bên cạnh đã rất lâu không nói gì.

©STENT

Cô ngược mắt lên, anh đang nhìn cô:

- Lúc bà nội Đá Cuội ra đi, khi đó, một mình anh... chịu đựng như thế nào?

Anh hơi mỉm cười, chỉ nói:

- Anh vẫn ổn.

Cô ôm đầu ngồi đó nghĩ ngợi một lúc:

- Anh nói đi, chuyện của Lôi Viễn em có nên nói với Tô Mạt không, nói cũng không ổn mà không nói lại càng không ổn.

Lục Trình Vũ nói:

- Để nó tự nói đi.

Cô ngạc nhiên:

- Lôi Viễn có nói với cậu ấy không?

Anh ngẫm nghĩ:

- Thằng ranh này nói chuyện không suy nghĩ, nhưng đối nhân xử thế lại rất đáng tin cậy.

Cô nói:

- Anh với anh ta thân nhau bao nhiêu năm như vậy, đương nhiên là phải nói giúp anh ta rồi.

Lục Trình Vũ không đồng tình với sự mỉa mai của cô:

- Tính nó thế, không giấu được chuyện gì. Đương nhiên, điều kiện trước tiên là cậu ấy bỏ cô bạn của em, chọn người bạn gái trước.

Nghe vậy lòng Đồ Nhiễm thoáng ngao ngán, lại là từ bỏ, lại là lựa chọn, thối đời, đàn ông có điều kiện tốt một chút đều trở thành miếng bánh ngon. Cô cười cười rồi hỏi:

- Bạn gái trước đây của Lôi Viễn, về mọi phương diện, chắc là rất tốt phải không?

Anh thành thật trả lời:

- Đúng là có tốt hơn tình cảnh hiện tại của bạn em, hơn nữa trước đây họ đã có mấy năm tình cảm, cũng vẫn luôn giữ liên lạc.

Cô sưng người, sau đó gật đầu:

- Đúng thế, áo quý do mới, người quý do cũ.

Nét mặt Lục Trình Vũ thoáng dờ ra, nghiêng đầu nhìn cô.

Cô lại nói:

- Biết trước như thế, hà tất như lúc đầu. Chuyện này Lôi Viễn xử lý không đúng, không đúng rồi. – Cô khẽ chỉnh lại khăn quàng, xách túi, mở cửa xuống xe.

Lục Trình Vũ thoáng ngập ngừng, rồi vẫn nói vọng phía sau lưng cô:

- Đó đều là chuyện của người ta.

Cô xoay người trở lại, mở cửa xe một lần nữa:

- Đưa bản nhận xét vừa rồi cho em.

Lục Trình Vũ không hiểu cô định làm gì, đành đưa tập tài liệu ra. Cô mở ra gạch mấy nét, rồi lại điền thêm mấy chữ, sau đó trả lại cho anh. Anh mở ra nhìn, số điểm ít ỏi còn lại trong ô cuối cùng đều bị cô gạch đi hết, phía cuối có thêm một vòng tròn to bự.

Anh bỗng phì cười:

- Em làm gì vậy, tự nhiên lại cho anh ăn trứng ngỗng.

Cô lại cố ý làm mặt lạnh:

- Anh chưa nghe à, ngưư tầm ngưư mã tầm mã.

Cho người ta không điểm, tâm trạng Đồ Nhiễm bỗng phới phới kỳ lạ.

Cô lên lầu về nhà, bà Vương Vĩ Lệ chưa ngủ, vẫn đang xem ti vi. Cô le lưỡi, vội di chuyển ổ của Đá Cuội về phòng mình, rồi lại chạy ra bóp vai ẹ:

- Mẹ, hôm nay sao tinh thần mẹ tốt vậy, không cần ngủ bù ạ?

Bà Vương Vĩ Lệ gạt tay con gái ra:

- Bóp mạnh thế, đau. – Bà lại nói. – Hôm nay chồng con đến thăm con trai, con lại không có nhà, hai đứa chúng mày làm cái trò gì thế?

Cô vội nói:

- Không ạ, bọn con vừa mới gặp nhau rồi ạ.

Bà ngẩn người:

- Nó về từ sớm, giờ này con mới về, vẫn gặp được nhau à?

Cô ậm ừ qua loa.

Rõ ràng bà Vương Vĩ Lệ có chuyện quan trọng hơn cần nói, vì thế dễ dàng bỏ qua cho cô:

- Hôm nay Tiểu Lục cầm mấy chục vạn tệ đến, mẹ không lấy.

Đồ Nhiễm cố tình tỏ ra sững sốt:

- Úi, mẹ ơi, sao mẹ lại không lấy, chẳng phải mẹ vẫn luôn cần nhân...

Bà lườm con gái:

- Tiền này lấy được hay sao, mẹ trông cháu ruột của mẹ, can tâm tình nguyện. Nếu mẹ cầm tiền, chẳng hoá ra tự nhận mình là osin là người ngoài sao, cháu nó lớn lên cũng chẳng nhớ tới cái tốt của bà. Nếu con ở nhà, thì số tiền đó con lại nên nhận.

Đồ Nhiễm cười hì hì:

- Mẹ, mẹ đúng là kỳ lạ, mẹ làm tốt lắm.

Bà Vương Vĩ Lệ cũng cười:

- Cho nên tính của mẹ con tuyệt đối đừng có học theo, ở ngoài sẽ chịu thiệt thòi. Khẩu xà tâm Phật, ngoài lạnh trong nóng, đã giúp người ta lại còn chẳng được kết cục tốt đẹp gì. Người bây giờ ai cũng thích lời ngon ngọt, hai đứa có khúc mắc gì, nếu không phải là vấn đề nguyên tắc thì mỗi người nhường nhịn, đỡ dành một câu là xong.

Cô cười:

- Mẹ, suy nghĩ của mẹ đúng là thay đổi mỗi ngày, con không theo kịp.

Nói chuyện một lúc, hai mẹ con bèn đi tắm rồi đi ngủ.

Đồ Nhiễm không ngủ được, trong lòng vẫn lẩn cẩn chuyện của Tô Mạt. Một mặt, cô hy vọng Lôi Viễn có thể thích Tô Mạt nhiều hơn một chút, cuối cùng có thể hạ quyết tâm gánh vác tương lai của hai mẹ con, mọi người đều vui vẻ. Mặt khác, chỉ cần nghĩ sâu hơn một chút, sẽ cảm thấy khả năng này thực sự quá nhỏ.

Nghĩ quẩn nghĩ quanh, thấy lòng lạnh lẽo.

Cô nhớ lại cảnh ba người ngồi nói chuyện với nhau hôm nay, khi Tô Mạt nhắc tới Lôi Viễn vẫn úp úp mở mở, cậu ấy nói, trước mắt cứ thử tiếp xúc xem thế nào đã, vừa mới ly hôn, cũng chẳng có tâm trạng nào nghĩ tới chuyện cưới xin.

Sau đó Chu Tiểu Toàn hỏi, hai người giờ đã đến bước nào rồi?

Tô Mạt nói ngay, tuy thường xuyên gặp nhau, nhưng về cơ bản vẫn đang ở giai đoạn tình trong như đã mặt ngoài còn e.

Chu Tiểu Toàn nói luôn, hai bên nam nữ trưởng thành cùng có ý với nhau mà cứ ở bên nhau theo kiểu không nóng không lạnh này, về cơ bản có hai khả năng. Anh ta không biết có thể gánh vác được các trách nhiệm khác không, vì thế án binh bất động, gián tiếp cho thấy người này chưa đến nỗi quá tệ bạc. Mặt khác, có lẽ anh ta đối với cậu chỉ... Chu Tiểu Toàn còn chưa nói xong, Tô Mạt đã gật đầu nói, mình hiểu.

Khi ấy, vẻ mặt Tô Mạt bình tĩnh lạ thường, khác xa thái độ của cô thường ngày. Lúc ấy Đồ Nhiễm không nói gì, giờ nghĩ lại lại thấy xót xa, về bình tĩnh ấy, rõ ràng là sự trầm lặng sau khi đã nhận thức rõ sự thật.

Chuyện đó kết thúc sớm hơn dự liệu của Đồ Nhiễm.

Tô Mạt quyết định ra đi, rời khỏi nơi này.

Buổi sáng hôm ấy cô đi, trời cao xanh ngắt một màu, sắc trời quang đãng hiem hoi sau những ngày tuyết đổ.

Đồ Nhiễm và Chu Tiểu Toàn tới sân bay tiễn Tô Mạt, sảnh chờ sân bay buổi sáng sớm còn thưa thớt, ngoài cánh cửa sổ bằng kính cực lớn, từng chiếc máy bay chở khách xếp hàng đầy khí thế, ba cô gái đứng nói chuyện dưới ô cửa sổ của cửa kiểm soát an ninh.

Tô Mạt chỉ xách theo một chiếc va li cỡ trung, con bé con mấy hôm trước đã theo ông bà ngoại về quê, lần này một mình cô đến nhà ông cậu ở miền Nam. Cậu cô mở nhà xưởng kinh doanh quần áo ở đó, đúng lúc đang thiếu người.

Tuy Tô Mạt không có kinh nghiệm về mặt này, nhưng vẫn cố sức tranh thủ cơ hội.

Tô Mạt nói, mình cần tiền, con mình vẫn còn nhỏ, bố mẹ mình thì ngày một già đi, không thể dựa dẫm vào họ mãi được, mình phải ra ngoài kiếm tiền.

Đồ Nhiễm hỏi cô ấy, Lôi Viễn có biết không?

Tô Mạt gật đầu, chuyện của anh ấy mình có thể hiểu được, chuyện của mình anh ấy cũng rõ. Cô lại vừa cười vừa thở dài, hồi còn trẻ coi trọng tình yêu, cứ tưởng có tình yêu rồi thì uống nước cũng thấy no, tiền bạc chắc chắn là một danh từ thô tục, đứng trước tình yêu không đáng một xu. Nhưng sau khi kết hôn mới hiểu được, cũng giống như người ta đã nói, tình yêu phải quỳ gối trước hôn nhân. Đến khi ly hôn rồi, già thêm vài tuổi, cách nhìn nhận đối với hôn nhân càng thực tế hơn. Thực tế một chút vẫn tốt hơn, cuộc hôn nhân như vậy có lẽ sẽ càng thêm bền vững, càng có thể chống đỡ nổi những va đập của cuộc sống.

Tô Mạt lại nói, cuộc đời mình sống chưa tới ba mươi năm, trong những năm tháng thanh xuân tươi đẹp đã yêu một người, người đó cũng yêu mình, tại thời điểm sa sút nhất, người mình thích cũng thích mình, mình rất cảm kích anh ấy. Những gì cần trải nghiệm, về cơ bản đã trải nghiệm, nghĩ thoáng ra rồi, coi như đời này cũng không uổng phí. Thực ra cuộc đời dài như vậy, ai yêu ai, ai không yêu ai, chuyện này thật sự không nói rõ được. Nếu hai người ở bên nhau, có thể cố gắng tiếp nhận đối phương, bao dung những khuyết điểm và sai lầm của đối phương, cùng tránh gây tổn thương cho nhau, không hẳn đã không là tình yêu.

Chu Tiểu Toàn nghe vậy thì sung sướng, nói với Đồ Nhiễm:

- Mình không có kinh nghiệm này, những lời này là để nói với phụ nữ đã có chồng,

Đồ Nhiễm nhẹ nhàng ôm lấy Tô Mạt:

- Trước đây mình lo lắng cho cậu, giờ thì mình khâm phục cậu, tới nơi rồi nhớ gọi điện ình, giữ gìn sức khỏe.

Tô Mạt gật đầu, ba người cùng tạm biệt.

Tô Mạt đẩy hành lý vào bên trong, xung quanh dần đông đúc hơn, Chu Tiểu Toàn vẫn cứ liến thoắng trước mặt Đồ Nhiễm. Con người cô ấy là như vậy, càng ở trong tình cảnh này, càng nói nhiều.

Đồ Nhiễm không nhớ Chu Tiểu Toàn đã nói những gì, sự chú ý của cô dồn hết lên người Tô Mạt. Trông Tô Mạt hồng hào, phấn khởi, bừng bừng nhiệt huyết, hơn hẳn trước đây, nhưng từ đầu tới cuối, sâu thẳm trong đáy mắt cô ấy, dường như vẫn ánh lên một nét lạ thường, dù chỉ thoáng qua.

Tô Mạt đứng ở cửa kiểm soát an ninh, ngoảnh lại một lần nữa, ánh mắt xuyên qua đám đông, tìm về xa xăm.

Cô ấy đang tìm kiếm.

Cuối cùng, về mặt khác lạ ấy trong giây lát hoàn toàn bị giấu kín, đôi mắt cô như hòn đá màu đen nhúng chìm trong dòng nước trong veo ấm áp, khoe miệng cô khẽ vẽ lên một nụ cười nhàn nhạt.

Theo ánh mắt ấy, Đồ Nhiễm nhìn thấy Lôi Viễn đang đứng cách đó không xa.

Họ cứ đứng như thế, cách nhau một đám đông đang không ngừng chuyển động, không lùi một bước cũng không tiến thêm một bước, cho tới khi Tô Mạt quay người rời đi, bước chân vừa nhanh nhẹn vừa mạnh mẽ.

Lôi Viễn vẫn đứng yên nơi đó.

Có lẽ ngay giây tiếp theo, cô ấy sẽ lại xuất hiện. Có lẽ cả đời này, cô ấy sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Rất lâu sau, anh ta mới tìm một chỗ bên cạnh để ngồi xuống.

Mấy đêm trước, dường như bọn họ vẫn còn bên nhau, Tô Mạt nói, em biết cái khó của anh, em tự biết sức mình, anh không cần phải nghĩ ngợi nhiều.

Hôm đó tuyết rất lớn, chẳng bao lâu sau mặt đường đã trắng xóa.

Mấy đêm sau đó, đã nói không gặp nhau nữa, Lôi Viễn ngủ không yên giấc suốt mấy đêm liền, cuối cùng trần trọc tới sáng nay, anh ta vẫn tới, cô không hề biết. Đã nói không gặp nhau nữa, nhưng anh ta vẫn tới.

Lôi Viễn ngồi trên ghế, không biết là bao lâu.

Điện thoại trong túi áo bỗng rung rì rì, anh ta không muốn nghe, rồi một suy nghĩ nào đó bất chợt lướt qua đầu, anh ta gần như cuống quýt lôi điện thoại ra, vội vàng nghe máy. Đầu dây bên kia có tiếng phụ nữ lọt vào tai, đang cười:

- Alo, đã bảo hôm nay tới đón em, sao chẳng thấy anh đâu?

Lôi Viễn ngồi đó, định thần lại:

- Quan Dĩnh. – Anh ta ôm trán. – Xin lỗi, anh quên mất... Em, đến rồi à?

- Ủ, đến rồi. – Quan Dĩnh vẫn cười, dần dần, tiếng cười như kẻ ngay bên cạnh. Cô nói. – Lại trêu em phải không, rõ ràng đã ở đây rồi mà còn lừa em.

Lôi Viễn ngược mắt lên, một cô gái trẻ dáng vóc cao ráo, khí chất nhanh nhẹn đang đứng ngay trước mặt.

Sau này, Lôi Viễn và Lục Trình Vũ tán gẫu với nhau, anh ta chỉ vào tim mình, vẽ mặt bi thương:

- Lúc ấy tôi nhìn cô ấy ra đi đầu không ngoảnh lại, chỗ này của tôi khó chịu như đang nứt toác ra, cậu có biết không?

Lục Trình Vũ không khỏi phá ra cười.

Lôi Viễn hằm hằm lườm anh:

- Mẹ kiếp, cậu máu lạnh vừa thôi, tôi nói với cậu cũng như nói với đầu gối, cậu chẳng tài nào hiểu nổi.

Lục Trình Vũ vừa lái xe vừa gật đầu:

- Đúng, tốt nhất là cậu đừng nói với tôi làm gì.

Lôi Viễn không chịu, tiếp tục lải nhải:

- Khi đó cả người tôi rã rời, mẹ kiếp bao nhiêu năm rồi tôi không có cảm giác ấy, hồi trước là Quan Dĩnh đòi chia tay, khi đó vẫn chỉ là một thằng nhóc, đã bao nhiêu năm rồi...

Lục Trình Vũ lại không nhịn được bật cười.

Lôi Viễn thoáng bối rối:

- Người anh em à, cậu đừng cười nữa có được không, tôi biết mình không đủ bản lĩnh. Đúng, bây giờ tôi đã có tuổi, bọn 9x đều gọi tôi là chú, nhưng tuổi có cao hơn nữa thì cũng có tình cảm lãng mạn chứ hả? Cũng giống như khi cậu chia tay với Lý Sơ Hạ, khi đó cậu không có cảm giác này sao? Tôi không tin là cậu không có, nếu bảo bây giờ cậu không có thì tôi tin. Người như cậu, có tuổi rồi, chỉ nghĩ tới trách nhiệm và nghĩa vụ, cậu nói xem cậu sống một đời biết bao.

Trong thoáng chốc Lục Trình Vũ không nói gì, một lúc sau anh mới lên tiếng:

- Nếu trong lòng cậu đã có người khác, thì đừng kết hôn với Quan Dĩnh nữa, cô ấy rất tốt, đừng để cô ấy phải lỡ dở.

Lôi Viễn ngả người trên ghế:

- Không phải là tôi không có tình cảm với Quan Dĩnh, thích cô ấy bao nhiêu năm, rồi lại nhớ nhung bao nhiêu năm, sao không có tình cảm được, cô ấy muốn về nước tôi vui biết bao. Con người có lúc vẫn luôn mâu thuẫn, có sẵn trước mặt thì cậu khó tránh khỏi không buông ra, nhưng nếu không có ở trước mặt, cậu lại không thể không nhớ tới, cậu nói có phải không?

Lục Trình Vũ lắc đầu:

- Cậu đã nói thế thì tôi còn có thể nói gì.

Lôi Viễn bỗng ngồi thẳng dậy, hỏi rất nghiêm túc:

- Câu này, cậu nhất định phải trả lời tôi, tôi nghĩ đi nghĩ lại mãi mà vẫn không thông, ban đầu sao cậu có thể nhẫn tâm từ bỏ Lý Sơ Hạ hả?

Xe chạy tới ngã tư, Lục Trình Vũ chăm chú nhìn đường, tới khi gặp đèn đỏ, chiếc xe từ từ chạy chậm lại, anh mới lên tiếng:

- Tôi không muốn để người ta phải lỡ dở.

Lôi Viễn nhìn anh hồi lâu, cuối cùng cười cười:

- Kết hôn có ý nghĩa không?

Anh nói:

- Nếu tìm đúng người, mệt mỏi đến mấy cũng thấy có ý nghĩa.

Lôi Viễn lại nói:

- Nhắc cậu trước, hôm tôi cưới, Lý Sơ Hạ nhất định sẽ tới, lần trước cô ấy mời tôi, lần này tôi phải mời cô ấy. Vợ cậu có đến không?

Lục Trình Vũ ra chiều nghĩ ngợi:

- Cậu tự gọi điện cho Đồ Nhiễm đi, bây giờ tôi không nói được cô ấy.

Lôi Viễn cười:

- Cậu nói thẳng một câu là được chứ sao, tôi có quen với cô ấy đâu.

Lục Trình Vũ đưa mắt nhìn anh ta:

- Cậu không muốn biết bạn cô ấy bây giờ thế nào à?

Lôi Viễn hơi ngẩn người ra.

Lục Trình Vũ nói tiếp:

- Nếu cậu đã không thân với cô ấy, thì trong điện thoại lại càng không tiện hỏi.

Lôi Viễn chỉ vào anh:

- Thăng nhai này lại dụ dỗ tôi, nếu Quan Dĩnh mà biết thì chắc chắn sẽ tính sổ với cậu. – Sau đó anh ta cười hì hì. – Gọi cả vợ cậu đến đi, sau đó xếp cho hai cậu ngồi cùng bàn với Lý Sơ Hạ.

Lục Trình Vũ hơi cau mày:

- Cậu đừng làm càn, con người cô ấy thật sự rất nhạy cảm.

Lôi Viễn cười hì hì, không nói gì.

Sau đó Lục Trình Vũ vẫn tìm cơ hội để nói với Đồ Nhiễm.

Quả nhiên, vừa nghe anh nhắc tới cô đã nói:

- Lôi Viễn là ai? Em không quen, anh ta kết hôn liên quan gì đến em. Đạo này mệt, không muốn đi.

Đồ Nhiễm không muốn đi, một là vì Tô Mạt, hai, cũng là vì đã qua kỳ nghỉ để bắt đầu đi làm việc nhà, việc công ty, thêm cả việc chỗ Lý Đồ, bận quay cuồng.

Không chỉ là xã giao về công việc, mà còn ăn uống, tiệc tùng với họ hàng, nhà cô ít họ hàng nên còn đỡ, bên nhà ông Lục đông đảo, lúc thì cơm tất niên, lúc thì đại thọ mừng ông nội chín mươi vẫn khoẻ mạnh, lúc lại đón tết Nguyên tiêu.

Lục Trình Vũ có thể viện cớ công việc bận rộn không đi, nhưng Đồ Nhiễm là cô dâu mới, không đi không ổn. Hơn nữa, đây cũng là cái Tết đầu tiên ở nhà sau khi Lục Trình Vũ kết hôn. Lại thêm Đá Cuội mới ra đời, người ta gọi cô đi, cũng là vì thăng cháu đích tôn của nhà họ Lục.

Đồ Nhiễm lại bận tối tăm mặt mũi.

Tết đến, những người bình thường chẳng thấy mặt mũi đầu đuôi tập trung một chỗ, cô với mấy người họ hàng nhà Lục Trình Vũ không thân thiết, chỉ gặp một, hai lần. Ngại nỗi bà con xa láng giềng gần, quan hệ họ hàng dây mơ rễ má cô không thể nhớ hết ngay được, đành cố nhớ kỹ vài nhân vật quan trọng.

Ví dụ như Lục Trình Vũ có một bà cô, sau khi bố mẹ anh ly dị, người này khá quan tâm tới hai mẹ con cô út của anh, anh cũng rất kính trọng bà ấy.

Kể đó là ông nội nhà họ Lục, đây là nhân vật bắt buộc phải lấy lòng, có điều ông cụ tuổi đã cao, dù sống trong nhung lụa nhưng vẫn không tránh khỏi ngễnh ngãng, cô nói nhỏ một chút thì ông cụ chẳng nghe được gì. Mọi người xung quanh đều cười, bảo cô nói to lên, nhưng Đồ Nhiễm thật sự ngại phải gào toáng lên với ông cụ, vì thế hai bên nói chuyện tương đối khó khăn.

Vào những dịp này, nhân lúc không có mặt Lục Trình Vũ, bà Tôn Huệ Quốc rất thích xía xói, mỉa mai cô trước mặt mọi người.

Bà Tôn Huệ Quốc đã gả vào nhà họ Lục gần mười năm, chuyện xưa đã sớm tan thành mây khói, tài sản đứng tên bà ta nhiều, đối nhân xử thế lại lọc lõi, người cần lấy lòng thì lấy lòng, cần ra uy thì ra uy, công phu liệu cơm gắp mắm của bà ta rất có sức sát thương. Huống hồ trong họ có không ít người khi con cái đi học hoặc đi làm đều đã nhờ qua bà ta, nợ ân tình của bà ta, cho nên địa vị của bà ta trong nhà họ Lục đã sớm được củng cố vững chắc.

Đồ Nhiễm tự biết không tiện đối đầu với bà ta trước mặt mọi người, đành phải nhịn hết lần này đến lần khác, tới khi bà ta lôi cả con cô vào thì cô không nhịn được nữa.

Bà Tôn Huệ Quốc nói:

- Sinh con trai thì có gì ghê gớm, bây giờ ai cũng thích sinh con gái, mấy nhà giàu có mà tôi biết, người ta sinh con gái mới mở tiệc mừng, sinh con trai thì chẳng dám ho he gì, vật không thiết thân ai người ta thêm, ai cũng bảo con trai là đồ ăn hại khó nuôi.

Ông nội không nghe thấy gì nên không lên tiếng, ông Lục nể mặt vợ đương nhiên mắt nhắm mắt mở cho qua, Lục Trình Trình tính tình thật thà cũng không dám nói gì. Ngoài họ ra, mọi người ngồi đây nhà đều nhìn Đồ Nhiễm như đang xem trò vui.

Đồ Nhiễm nói:

- Sinh con trai hay con gái thực ra đều không thành vấn đề, quan trọng là phải dạy bảo cho tốt, dạy bảo không tốt là xảy ra chuyện lớn liền. Con gái mà chẳng khiến người ta đau đầu như con trai à, ví dụ như chuyện hôn nhân đại sự ấy.

Cô giữ thể diện cho người ta, không nói toẹt ra, người nào biết chuyện thì tự hiểu, bà Tôn Huệ Quốc lập tức im bặt.

Sau đó mọi người lại nói tới chuyện trẻ con đi nhà trẻ. Mọi người đều cho rằng không thể để đứa bé thua ngay trên vạch xuất phát. Người bên cạnh hỏi Đồ Nhiễm định cho đứa bé học trường mẫu giáo nào, Đồ Nhiễm vốn không quan trọng chuyện này, chỉ tiện mồm nói gần nhà có một trường song ngữ, cơ sở vật chất hay giáo viên đều ổn cả.

Bà Tôn Huệ Quốc lập tức xen vào:

- Thực ra cũng như nhau cả, chẳng qua là vùng tiền thôi, thằng bé mới tí tuổi đã muốn tiêu lung tung, tiền chẳng phải là tiền của ông nội nó sao.

Đồ Nhiễm cười cười:

- Không quan trọng là tiền của ai, quan trọng nhất là phải xứng đáng. Tiền nào của nấy, trẻ con lúc bé không được học hành tử tế, lớn rồi cũng chỉ vào được cái trường hạng ba không ra gì như Hiếu Bạch thôi, đúng là đáng tiếc.

Cô vừa dứt lời, xung quanh lặng ngắt, ông Lục ho một tiếng, vội nói sang chuyện khác.

Chuyện này cứ thế trôi qua, sau Lục Trình Trình kể lại, Tôn Huệ Quốc vừa về đến nhà đã gào khóc nặng nỉn lên với ông Lục, kể lể đủ thứ tội lỗi của Đồ Nhiễm. Cuối cùng ông già bực mình quá bèn mắng bà ta, bà

không nói con nó trước thì nó có động đến con bà không? Đều làm mẹ cả rồi, phải thông cảm cho nhau chứ. Sau này đừng có gây chuyện cho tôi nhờ.

Lục Trình Trình vừa miêu tả sinh động lại cảnh đó, vừa khoái chí không thôi.

Đồ Nhiễm lại phát chán lên với mấy buổi tiệc tùng vô vị kiểu này, cô đã quyết định, sau này những buổi xã giao không liên quan đến công việc thì từ chối hết, đỡ hao tâm tổn trí.

Sau đó chẳng bao lâu, Lôi Viễn gọi điện tới, mời cô dự lễ cưới của anh ta.

Lôi Viễn nói năng rất thành khẩn, hơn nữa còn nói một câu, tôi và Lục Trình Vũ bạn bè với nhau mười mấy năm trời, hôm đó nhất định cậu ấy sẽ tới. Hàm ý là, cô mà không đi là không nể mặt chồng cô.

Đồ Nhiễm mềm lòng, bèn đồng ý.

8. Chương 8: Đâm Lao Thì Phải Theo Lao

Hôn lễ của Lôi Viễn tổ chức vào tháng Ba, mùa xuân.

Mấy ngày nay thời tiết rất kỳ quặc, mặt trời chói chang hun đốt trên cao, không gần không xa, vừa mới cởi áo khoác bông, mặc đại một chiếc áo dệt kim mỏng manh đã thấy nóng, bước dưới ánh nắng vài bước, chớp mũi đã lấm tấm mồ hôi.

Đồ Nhiễm ở trong văn phòng nhanh nhẹn thu dọn tài liệu, cuối cùng vẫn muộn mất rồi, cuộc họp buổi sáng hơi kéo dài, Cố Viễn Hàng vừa đánh vừa xoa, vừa nghiêm khắc phê bình vừa chân thành dạy bảo, nói suốt gần hai tiếng đồng hồ, sắp đến trưa mới buông tha.

Đồng nghiệp âm thầm ai oán, nói sếp tổng vừa mới ly hôn, thoát được bà vợ tào khang[1] to như trái núi nên tinh thần phơi phới, tinh lực dồi dào, từng bừng phấn khởi cất giọng ca vang vì thoát được kiếp nông nô. Đồ Nhiễm mới nghĩ đề mấy tháng mà trong công ty đã xảy ra rất nhiều chuyện, bao gồm biến động nhân sự hàng loạt.

[1] Chỉ người vợ gán bó từ thuở hàn vi.

Đồ Nhiễm bước ra khỏi tòa nhà làm việc, đưa mắt ra xa, đúng là tiêu điều, đổ nát. Trục đường chính trước cửa tòa nhà đang bị đào lên để sửa tuyến tàu điện ngầm, những hàng rào ầu ầu xanh xen lẫn những khẩu hiệu đỏ và bụi bặm mịt mù kéo dài tới tận đầu đường, vì thế qua đường gọi taxi phải mất nửa tiếng.

Buổi sáng, Lục Trình Vũ gọi điện cho cô, hỏi có cần anh tới đón không. Cô biết tối qua anh trực ca đêm, chắc lại cả đêm không ngủ, vì thế cô từ chối, chỉ nói mình sẽ tự bắt xe tới.

Đang chuẩn bị đi thì có người gọi lại, Cố Viễn Hàng lái xe từ bãi đỗ xe phía sau tới, nhô đầu ra khỏi cửa xe:

- Sao thế, mới buổi trưa đã chuẩn rồi.

Đồ Nhiễm vội đứng lại:

- Tổng Giám đốc Cố, tôi đã xin nghỉ buổi chiều.

Cố Viễn Hàng cười cười:

- Đi đâu thế? Xem có tiện đường không?

Đồ Nhiễm thoáng do dự, lại nghĩ từ lần trước đối phương không có hành động gì bất thường, cô ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Hán Khẩu.

Cố Viễn Hàng hất đầu, ra hiệu cho cô lên xe.

Hai người ngồi trong xe nói dăm ba câu nhát gừng, chỉ quanh quẩn chuyện công việc và nghiệp vụ, ông chủ có suy nghĩ của ông chủ, nhân viên quen có cách nhìn của nhân viên quen, Đồ Nhiễm dần buông lỏng cảnh giác, Cố Viễn Hàng lại chuyển phát chủ đề:

- Nghe người ta nói, gần đây nhà em có chút chuyện?

Đồ Nhiễm sững sốt?

- Chuyện gì ạ?

Cố Viễn Hàng cười cười:

- Mới sinh con đã học hặc, chuyện này cũng thường gặp.

Đồ Nhiễm rất bối rối, bèn cười ha hả:

- Đâu có, sếp ơi, sếp nghe ai nói thế? Tôi là người trong cuộc còn chẳng biết nữa là.

Cố Viễn Hàng nhìn cô, nói đùa:

- Tôi có tay trong.

Đồ Nhiễm không nói gì, nếu đã không nắm được ý tứ của đối phương thì đành địch không động ta cũng không động.

Cố Viễn Hàng nói tiếp:

- Tay trong của tôi nói, em kể khổ với cậu ta là em với vị kia nhà em tình cảm không được tốt.

Tim Đồ Nhiễm run lên, thầm than: Lý Đồ.

Biết cô đã đoán ra, Cố Viễn Hàng vừa cười vừa thở dài:

- Đồ Nhiễm ơi Đồ Nhiễm, em vẫn còn trẻ lắm. Nói chuyện gì, nói với ai, em vẫn chưa nhìn nhận chính xác. Mấy lời đó của em phải nói với tôi, trên đời này sẽ không có người thứ ba hay biết.

Đồ Nhiễm không đồng tình:

- Con người Lý Đồ, lời nói đương nhiên không thể hoàn toàn tin tưởng.

Cố Viễn Hàng nói:

- Chưa chắc, nếu cậu ta đã có việc nhờ tôi, đâu dám không nói thật. – Anh ta bỗng hừ một tiếng. – Hai người làm những việc gì ở ngoài, đừng tưởng tôi không biết.

Đồ Nhiễm muốn dùng bốn lạng bạt nghìn cân:

- Sếp ơi, câu này của anh hình như có nghĩa khác.

Cố Viễn Hàng căn bản không đếm xỉa tới, đành mặt nói tiếp:

- Lý Đồ nghỉ việc rồi, tôi không quản được cậu ta, còn em? Ở lại công ty, muốn tiếp tục phá hoại tôi?

Đồ Nhiễm không nói không rằng.

Cố Viễn Hàng hỏi:

- Sao không nói gì, sợ tôi đuổi việc em sao?

Cô trả lời:

- Chờ cấp trên sắp xếp.

Thấy cô như vậy, Cố Viễn Hàng lại bật cười:

- Từ trên xuống dưới công ty, có mấy người dám nói với tôi như vậy? Có thể thấy bình thường tôi quá ưu ái em, chuyện gì cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, người dưới bàn tán tôi còn dập đi cho em, khó tránh khỏi khiến em thêm kiêu căng. Em nói có phải không?

Đồ Nhiễm không trả lời, lòng thầm hối hận vì đã lên xe của anh ta, bất thành lỉnh cô hỏi một câu:

- Cố Tổng, sức khỏe bố anh giờ đã khá hơn chưa?

Cố Viễn Hàng thông thả nhìn cô:

- Qua đời năm ngoái rồi.

Đồ Nhiễm ngó người.

Cố Viễn Hàng lại nói:

- Chuyện tốt, tuổi cao, bệnh tật đầy người, sống càng lâu càng thêm tội, đi sớm xong sớm. – Anh ta nhìn cô thăm dò. – Em không tò mò, nguyên nhân gì khiến Lý Đồ làm thế à?

Cô cười cười:

- Nếu đã có việc nhờ anh, thì cũng chỉ vì quyền lợi, còn có thể vì điều gì nữa. Chỉ có điều tôi không ngờ chút chuyện riêng của mình cũng có tác dụng, tôi đã đánh giá thấp bản thân rồi.

Cố Viễn Hàng nói:

- Vậy thì phải xem người mua là ai.

Cô nói thẳng:

- Chuyện này chẳng có ý nghĩa gì cả.

Cố Viễn Hàng không để tâm đến lời cô, cười cười:

- Lúc trước Lý Đồ dự một gói thầu về thiết bị sinh học của trường Đại học Khoa học tự nhiên, vừa khéo tôi và Viện trưởng của họ rất thân thiết, cậu ta tìm ngược tìm xuôi, cuối cùng tìm tới chỗ tôi.

Đồ Nhiễm không tham gia dự án đó, nhưng cũng nghe Lý Đồ nhắc qua, sau đó dự án ấy đương nhiên thành công.

Giọng Cố Viễn Hàng không chỉ là tán dương, mà còn có chút khinh miệt, hoặc giả trọng điểm không phải là ở đó:

- Cái tay giặc tình này, chút tài nguyên nho nhỏ trên tay cũng không bỏ qua, biết tôi thích em, bèn giấu em giỏ chiếu này, sau này gặp hần nhớ chửi cho hần một trận.

Cô nói:

- Sao tôi lại mắng cậu ta, tôi sẽ vờ như không biết, tiếp tục theo cậu ta đi kiếm tiền.

Cố Viễn Hàng cười ha hả, đánh chiếc xe sang một bên:

- Đến rồi. – Anh ta nhìn tám biển to đỏ rực trước cửa khách sạn. – Đám cưới bạn em à?

Cô trả lời:

- Người quen.

Cố Viễn Hàng nói:

- Người ta bây giờ mới kết hôn, còn em đã có con rồi, hơi sớm. Nếu bây giờ ly hôn thì lại không muộn, đến sớm không bằng đến kịp lúc.

Đồ Nhiễm coi như không nghe thấy, mở cửa xuống xe, sau đó mới cảm ơn một cách khách sáo qua lớp cửa kính. Cố Viễn Hàng xua tay rồi lái xe đi.

Cô bước tới, trước cửa khách sạn chẳng có mấy người, cũng không thấy cô dâu – chú rể đứng ngoài đón khách. Có lẽ do cô tới muộn, chủ khách đã vào chỗ từ lâu, vì thế cô nghĩ không biết có cần gọi điện cho Lục Trình Vũ không. Đang lúc do dự lại thấy Lôi Viễn bước tới cười nói:

- Quý hóa quý hóa quá, muốn gặp chị một lần thật khó.

Đồ Nhiễm tò mò:

- Giờ này sao còn ở ngoài, sao tôi không nhìn thấy anh?

Lôi Viễn nói:

- Chúng tôi đã thấy chị từ lâu rồi, xe sang người đẹp, không muốn nhìn cũng không được.

Biết anh ta đang nói móc mình, Đồ Nhiễm cũng nói:

- Chúc mừng, chúc mừng. Sao không thấy cô dâu đâu, chẳng lẽ chán anh rồi, chưa thành hôn đã bỏ của chạy lấy người?

Lôi Viễn nghe mà thấy khó chịu, nghĩ tới mục đích mời cô tới đây nên đành nhẫn nhịn, hất hàm về một bên:

- Chồng chị đang ở kia.

Đồ Nhiễm nhìn theo, lúc này mới thấy phía sau một dãy xe có hai người đàn ông đang đứng, vóc dáng cao ráo giống nhau, một người mặc đồ Tây, người kia không mặc, chỉ mặc sơmi trắng, áo vest vắt ở tay, điệu bộ trẻ nải, hững hờ, không phải Lục Trình Vũ thì còn ai vào đây.

Người mặc áo vest Đồ Nhiễm không quen, còn Lục Trình Vũ thì cô quen, nhưng người ta cũng chẳng nhìn cô, đang dựa vào cửa xe ai vừa hút thuốc vừa nói chuyện. Tận tới khi cô lại gần, Lục Trình Vũ mới liếc cô hai cái qua làn khói thuốc, sau đó nói một câu với người bên cạnh. Dù không nghe thấy nhưng nhìn miệng anh cũng biết, chẳng qua là hai chữ “Đồ Nhiễm”.

Anh giới thiệu với cô:

- Bạn học cấp ba, Hứa Khả.

Người đó nhìn cô cười, đưa tay về phía cô, chỉ nắm nhẹ đầu ngón tay cô một lúc rồi buông ra, rất đúng chừng mực.

Đồ Nhiễm thấy người này mặt mũi nghiêm chỉnh, rất có phong cách, không hiểu sao lại nhớ tới Chu Tiểu Toàn, thầm nghĩ có lẽ cô nàng thích kiểu này, nếu có thể tóm anh chàng này về cho cô nàng nhòm một cái thì hay rồi.

Rồi cô lại nghĩ, người như vậy dù chưa kết hôn thì các cô gái chắc cũng xếp hàng dài theo sau, bèn vô thức liếc nhìn ngón tay áp út của anh ta, quả nhiên thấy một vòng tròn sáng nhạt, liền thầm than đáng tiếc.

Trong lúc suy nghĩ, cô bất giác đã liếc nhìn anh ta mấy lần, cho tới khi bên cạnh có người khê ho một tiếng.

Đồ Nhiễm thầm cười nhạo, sao chứ, có phải tôi chưa nhìn thấy trai đẹp bao giờ đâu, nhìn thêm mấy cái cũng có sao.

Cô ngẩng lên nhìn Lục Trình Vũ, trông anh có vẻ thờ ơ, chỉ có Lôi Viễn đang cười cười nhìn cô.

Kể đó, anh chàng đẹp trai bèn nói chuyện với cô, không thân không sơ, tiết chế khá tốt, dù bị cô mở đôi mắt tròn xoe nhòm mấy cái sắc lạnh, anh ta vẫn không chớp mắt, không đỏ mặt, nói cười tự nhiên.

Đồ Nhiễm bụng bảo dạ, trình người này quá cao, Chu Tiểu Toàn chắc chắn không phải là đối thủ của anh ta, thôi vậy, thôi vậy.

Từ trước tới nay, với những người mình tán thưởng, lực tương tác của Đồ Nhiễm vẫn rất mạnh, hai người vừa đi vừa nói chuyện, chẳng bao lâu đã tìm được tiếng nói chung.

Lôi Viễn đưa ba người họ vào nhập tiệc, bàn tiệc đó vốn cũng trống, chưa ai ngồi. Đồ Nhiễm theo Hứa Khả ngồi xuống, Lôi Viễn tốt bụng nhắc nhở:

- Đừng mãi nói chuyện mãi thế, chồng chị ở bên kia.

Đồ Nhiễm quay sang nhìn, mới thấy một mình Lục Trình Vũ đã ngồi vào phía bên kia chiếc bàn tròn, đang nhìn họ một cách thản nhiên.

Hứa Khả cười:

- Sao nào, tách ra một chút cũng không được à? Hôm nay Đồ Nhiễm cứ ngồi chỗ này đây.

Trai đẹp đã lên tiếng, há lại không nghe theo.

Lục Trình Vũ ngồi phía đối diện uống trà, tự rót tự uống, cũng chưa nói với cô nửa câu, càng không ngồi sang cái ghế bên cạnh cô, cho tới khi bàn này được ghép thêm hai người.

Lúc đó Đồ Nhiễm và cô dâu đang đứng trong một góc nói chuyện, người dẫn khách tới có lẽ là họ hàng của cô dâu, bước tới hỏi:

- Mọi người là bạn bên nhà trai phải không ạ?

Ba người cùng gật đầu, người họ hàng kia lại nói:

- Tốt quá, hai vị này cũng thế, mau tới đây ngồi đi, mọi người đều là bạn, bạn tốt đừng khách sáo.

Đồ Nhiễm ngẩng lên, nhìn thấy Lý Sơ Hạ và một người đàn ông.

Thoạt tiên, người đàn ông bước tới vỗ vai Lục Trình Vũ, rồi dẫn Lý Sơ Hạ ngồi xuống cạnh anh, mọi người lại không tránh khỏi một vòng chào hỏi rồi mới kết thúc.

Từ lúc đó, Đồ Nhiễm nói chuyện với Hứa Khả có chút thấp thỏm không yên, câu chuyện vài lần trở nên nhạt nhẽo, may mà trai đẹp không hề để ý.

Ba người đối diện cũng chỉ nói mấy chuyện trong bệnh viện, lúc thì tranh chấp y dược, ai đánh ai phải nhảy qua cửa sổ, lúc lại nói về những ca mổ đầy máu me. Lý Sơ Hạ rất ít khi lên tiếng, phần lớn thời gian chỉ ngồi bên cạnh lắng nghe, thỉnh thoảng lại nhắc đây là tiệc cưới của người ta, các anh nói chuyện phải để ý một chút. Dần dần, ba người họ cũng không còn chuyện gì để nói.

Một lúc sau, người họ hàng kia lại nhét thêm một người vào bàn, vẫn câu nói cũ:

- Ngồi đi, đừng khách sáo, đều là bạn tốt cả.

Đó là một cô gái trẻ, mặt mũi thanh tú, dáng vóc duyên dáng, cô ta nhìn một vòng quanh bàn, cuối cùng đi tới ngồi xuống cạnh Lục Trình Vũ.

Từ khi cô gái đó tới, Đồ Nhiễm cảm thấy Hứa Khả rõ ràng là không ổn, nói ít, gần như không nói, ánh mắt trở nên hung hãn, khắp người toát ra luồng hơi lạnh lẽo.

Đồ Nhiễm bất giác dịch sang một bên.

Mọi người đều không nói gì, trừ Lục Trình Vũ và cô gái đó.

Lục Trình Vũ nói:

- Lâu rồi không gặp, không ngờ vẫn trở về.

Cô gái nói:

- Đúng thế, nhớ các anh nên về xem sao.

Lục Trình Vũ nói:

- Thực ra em có thể bỏ chữ “các” đi.

Cô gái nhe răng cười:

- Mấy năm rồi anh chẳng thay đổi gì cả, có điều nói nhiều hơn.

Lục Trình Vũ cười cười:

- Em thì lại càng ngày càng xinh đẹp.

Lúc đi qua bàn này, Lôi Viễn có phần hơi ngơ ngác, tuy không muốn can dự nhưng lại không thể bỏ mặc bạn bè không chào hỏi. Anh ta chậm chạp bước tới, nghe thấy đoạn trò chuyện kỳ dị của hai người này bèn nghĩ bụng: Thăng ranh này ác thật, vừa khen người phụ nữ khác đẹp trước mặt vợ và tình cũ, vừa chọc cho hủ giấm chua[2] bùng lên dữ dội, chỉ sợ thiên hạ không đủ loạn, khiến người khác sôi gan.

[2] Từ lòng chỉ sự ghen tuông.

Anh ta có phần không chống đỡ nổi, vội gọi cô dâu tới.

Quan Dĩnh đưa mắt nhìn, cười nói:

- Ấy da, nhóm năm người ăn chơi trác táng chúng ta hôm nay coi như đông đủ cả rồi.

Tác phong cô dứt khoát, thay mọi người giới thiệu một lượt, mấy người họ lại vờ trò chuyện mấy câu. Sau đó cô dâu, chú rể biến mất nhanh như chớp, để lại một đám nam nữ đầy băn khoăn.

Cô gái kia rõ ràng khá tò mò về Đồ Nhiễm, vừa mỉm cười chào cô, vừa nói với người đàn ông bên cạnh:

- Em biết ngay là anh sẽ tìm một cô cực kỳ xinh đẹp mà, anh đúng là có phúc đấy.

Nghe vậy, Lục Trình Vũ liếc nhìn cô nàng “cực kỳ xinh đẹp” kia một cái, chẳng ừ hử gì.

Đồ Nhiễm rất bức bối, nghĩ bụng thái độ của anh, ánh mắt anh kiểu gì thế hả, dù không thấy em cực kỳ xinh đẹp mà chỉ đẹp bình thường, thì giả vờ khách sáo một tí trước mặt người khác, sợ mất miếng thịt nào chắc?

Đồ Nhiễm cũng chẳng muốn để ý đến anh, nhưng lại thêm phần thiện cảm với cô gái ngồi cạnh anh. Cô gái đó dường như cũng có ý bắt chuyện với cô, lại như có phần không thoải mái. Đồ Nhiễm quan sát kỹ lưỡng, trực giác mách bảo nguyên nhân đang ở ngay cạnh mình, trai đẹp đã rất lâu không nói gì, hàn ý trên người dần tan biến, lửa nóng lại bùng rực.

Cô lại dịch sang bên cạnh thêm một chút.

Cả bàn tiệc lặng ngắt.

May mà người biết pha trò ở đâu cũng có, đang lúc gượng gạo thì mấy người bàn bên cạnh bỗng kéo sang, ông chú dẫn đầu đặt một ly rượu xuống trước mặt Lục Trình Vũ, giọng sang sảng:

- Bác sĩ Lục, tôi kính cậu. Cảm ơn cậu, ca mổ đó thực hiện rất tốt, cậu xem, bây giờ sức khỏe tôi tốt biết chừng nào. Cậu còn nhớ tôi không, tôi là chú hai của thằng Viễn.

Lục Trình Vũ đứng dậy chào hỏi, cả hai bèn nhấp một ngụm rượu. Ông chú lui xuống, người phía sau tiến lên, người nói cảm ơn cậu đã mổ cho chồng tôi, người nói cảm ơn anh đã cứu mạng bố tôi, Lục Trình Vũ đành phải chào hỏi từng người, mỗi lần chỉ khẽ nhấp một ngụm, tuyệt nhiên không uống nhiều.

Thấy miệng anh chẳng ướt chút nào, Đồ Nhiễm nghĩ bụng người này đúng là biết làm bộ làm tịch, người ta thành tâm thành ý, tốt xấu gì anh cũng uống một chút đi chứ.

Ai ngờ cũng có người suy nghĩ giống cô.

Lục Trình Vũ chẳng dễ dàng gì mới cầm cự được tới người cuối cùng, người này lại không dễ đối phó, ông ta bước tới nói:

- Tôi là chú tư của thằng Viễn, cảm ơn cậu đã cứu anh tôi, ly này tôi kính cậu, cậu không uống cạn là không nể mặt tôi. – Nói đoạn ông ta đặt cộp ly rượu Mao Đài[3] lên trên bàn, ngửa đầu uống cạn ly trong tay mình, nói to. – Tôi cạn trước để kính cậu.

[3] Loại rượu trắng nổi tiếng của Trung Quốc, được mệnh danh là “Quốc tửu Trung Hoa”.

Đồ Nhiễm cười thâm, ông chú này cũng càn quấy thật, kính rượu người ta còn ép người ta uống cạn.

Lục Trình Vũ ấn tay lên ly rượu, vẻ mặt thành khẩn:

- Chú là chú tư của Lôi Viễn, cháu cũng xin gọi chú một tiếng chú Tư. Chú, cháu thật sự không thể uống.

Đồ Nhiễm thầm tặc lưỡi than thở, sao anh không đi giành giải Kim Mã[4] nhỉ?

[4] Giải thưởng điện ảnh thường niên danh giá của Đài Loan.

Chú Tư không tin, dứt khoát kéo ghế ngồi chen vào:

- Thằng cháu ơi, cháu là hậu sinh trẻ tuổi, có gì mà không uống được, hồi chú bằng tuổi cháu... – bô lô ba la. – Hôm nay cháu không uống là không nể mặt ông chú này... – bô lô ba la. Cuối cùng ông ta khoát tay thật mạnh. – Mấy đứa đừng ai nghĩ tới chuyện đỡ rượu cho nó, rượu này không uống thì tôi không đi.

Lục Trình Vũ mấy lần thoái thác không xong, khẽ chau mày, rõ ràng là hơi bực.

Đồ Nhiễm bị ông chú kia nói ong cả tai, bụng bảo dạ một ly thôi mà, anh uống đi, uống đi rồi xua ông ấy đi, cứ rề rà chẳng ra làm sao. Thấy Lục Trình Vũ vẫn ần lỵ rượu giăng co với người ta, cô bất giác nói nhỏ một câu:

- Còn ra dáng đàn ông không, bảo anh uống thì uống đi, lè mè.

Cô vừa nói xong đã thấy con người Lục Trình Vũ đảo một vòng, nhìn trừng trừng về phía cô.

Cô còn chưa kịp nghĩ gì đã thấy anh vừa giơ tay lên vừa ngửa cổ ra, uống cạn ly rượu, sau đó đặt mạnh cái ly xuống bàn.

Sau đó nghe thấy một giọng nữ khẽ thốt lên:

- Anh...

Tiếp đó Hứa Khả cũng nói:

- Tiểu tử, cậu được đấy!

Mấy người kia đi rồi, Lục Trình Vũ ngồi đó cúi đầu lặng im không nói, mấy phút sau liền gục xuống bàn, “rầm” một tiếng.

Xung quanh im bặt.

Lý Sơ Hạ nói nhỏ:

- Anh ấy thật sự không thể uống được.

Đồ Nhiễm sực định thần lại, thấy đối phương liếc về phía này rồi lại nhanh chóng dời mắt sang chỗ khác.

Sau đó nghe thấy Hứa Khả cười:

- Cô không biết chồng cô lúc đi học đã có biệt hiệu “một ly là gục” à, dù là rượu trắng, rượu vang hay bia, chỉ cần một ly là cậu ấy gục thôi.

Đồ Nhiễm trầm nghĩ, tôi nói bé như thế, sao mấy người nghe thấy hết vậy...

Đồ Nhiễm thấy cả bàn tiệc đều đổ dồn ánh mắt về phía mình, Hứa Khả thấp giọng cười:

- Cô không qua đó xem à?

Đồ Nhiễm nghĩ bụng, ờ, đúng là mình nên qua đó xem. Vì thế cô bước sang, lấy tay chọc vào đầu anh:

- Ờ, say thật đấy à?

Lục Trình Vũ gục xuống đó, thoát tiên không nhúc nhích, sau đó hình như bị cô chọc cho phát bực, bèn túm lấy cái ngón tay đáng ghét đó trong lòng bàn tay mình, rồi mới miễn cưỡng loạng choạng đứng dậy. Đồ Nhiễm và chồng Lý Sơ Hạ vội đỡ lấy anh, mắt anh lim dim, nói nhỏ:

- Toilet.

Lúc nói, anh khẽ hất tay đồng nghiệp ra, chỉ đổ dồn nửa trọng lượng lên người Đồ Nhiễm, đẩy cô từ từ đi về phía trước.

Đồ Nhiễm bị anh ép vào người đến mức khó thở, vội nói:

- Để Hứa Khả hay bác sĩ Trương đưa anh đi nhé?

Anh như ra chiều nghĩ ngợi:

- Không.

Thấy mặt anh đỏ phừng phừng, tai cũng đỏ ửng, sự ngờ vực trước đó lập tức tan biến hơn nửa, cô cũng hơi cuống lên:

- Dạ dày khó chịu thì uống chút nước, nôn ra được sẽ thoải mái hơn.

Lục Trình Vũ vẫn nói mơ hồ:

- Ra xe...

Đồ Nhiễm chẳng biết làm thế nào, cả hai đi ra đại sảnh, gặp ngay thím hai của Lôi Viễn đang từ nhà vệ sinh đi ra.

Thím Lôi nhìn thấy hai người họ thì kêu toáng lên:

- Úi chà, bác sĩ Lục đã say thế này cơ à, tiệc còn chưa bắt đầu mà. Cậu đừng có đấu rượu với chú Tư làm gì, chú ấy là thần rượu rồi, cậu uống với chú ấy một lần sẽ có lần thứ hai, con người chú ấy lằng nhằng lắm... Trên lầu có một phòng nghỉ nhà chúng tôi đã thuê trọn gói, chỗ cô dâu trang điểm, mau dìu cậu ấy lên đó nghỉ ngơi đi, trên đó có ghế sofa, có thể nằm nghỉ một lúc.

Đồ Nhiễm nghe vậy, cũng tốt.

Thím Hai nói:

- Tầng hai, rẽ phải, phòng trong cùng.

Đồ Nhiễm dìu Lục Trình Vũ lên trên lầu, mệt gần chết, đúng lúc này điện thoại lại reo. Cô đành lấy ra nghe, ở đầu dây bên kia, bà Vương Vĩ Lệ nói:

- Em con về nhà rồi, vừa về lại chạy đi mất.

Cô vừa thở dốc vừa trả lời:

- Con biết rồi. Lát nữa con về sớm. Sao mà nó không ở yên trong nhà ạ?

Bà Vương Vĩ Lệ nói:

- Ai biết nó đi làm gì, nó lái một cái xe về, xe bốn bánh, mới đi làm chưa đầy hai năm đã kiếm được tiền, cũng coi như vinh quy bái tổ rồi.

Nghe vậy Đồ Nhiễm nghĩ, thằng nhóc này giỏi thật, cố tình chạy xe từ Bắc Kinh về đây, chính là để thỏa mãn thói hư vinh của mẹ chứ gì. Thằng Đồ Loạn này cũng thật là, Tết thì không về, giờ lại chạy về, không biết đang giở trò ma mãnh gì. Cô đang định nói thì Lục Trình Vũ loạng choạng trượt hai bậc thang, cả người như đổ ập lên người cô, đầu rúc vào cổ cô, miệng tỏa ra hơi nóng hầm hập.

Tức thì người cô nóng toát mồ hôi, đưa tay đẩy anh dựa vào tay vịn cầu thang, rồi lại túm tay anh đặt lên tay vịn:

- Tự anh vịn vào đây cho chắc đã.

Thấy giọng cô không ổn, bà Vương Vĩ Lệ vội hỏi có chuyện gì.

Đồ Nhiễm nói, con rể mẹ uống hơi nhiều rượu.

Bà bèn trách cô:

- Sao con không ngăn nó lại.

Cô nghĩ bụng, con xúi anh ấy uống chứ ai, nhưng miệng lại nói:

- Con có bảo anh ấy uống đâu.

Cô vừa dứt lời thì Lục Trình Vũ nheo mắt liếc cô một cái. Cô cúp máy, cả hai đi lên. Cô lăm bắm:

- Bên phải hay bên trái nhỉ, phòng nào đây?

Lục Trình Vũ gục trên vai cô, nói nhỏ:

- Bên phải, phòng trong cùng.

Đồ Nhiễm đẩy anh ra, vừa tức vừa buồn cười:

- Cái anh này, biết ngay là anh không say mà, giả vờ giả vịt, làm em mệt chết đi được.

Lục Trình Vũ dựa vào tường đứng ngay ngắn, mắt lim dim cười cười:

- Ai bảo thế, đầu anh đang choáng váng lắm đây.

Nói rồi tự vịn vào tường chậm chậm đi vào bên trong. Vào đến phòng nghỉ, căn phòng lớn bên ngoài chất đầy bia rượu nước ngọt, đồ trang điểm và quần áo của cô dâu, phía trong còn có một căn phòng nhỏ đặt sofa, bàn và giá treo quần áo, hình như là phòng thay đồ. Lục Trình Vũ đẩy cửa bước vào, vật ra nằm chống vó trên sofa, càu nhàu:

- Mau mang nước cho anh uống.

Đồ Nhiễm vội tìm một chai nước khoáng đưa cho anh, anh ngửa cổ tu ừng ực hết hơn nửa chai, uống xong bèn nhìn cô:

- Có chuyện này em cần phải biết. Có bao giờ em nhìn thấy chồng em uống rượu trắng trên 50 độ không?

Cô nghĩ bụng, ai bảo tai anh thính như vậy làm gì?

Anh nói tiếp:

- Bia thì anh có thể uống được hơn một chai, rượu trắng thì nhất định không được chạm vào. Uống nhiều rượu hỏng việc, nếu chẳng may bệnh viện tìm anh thì làm thế nào, không mổ được, nếu bệnh nhân ngửi thấy mùi rượu trên người anh có khi còn kiện. Mấy điều này em đã nhớ chưa?

Đồ Nhiễm ghét cái kiểu nghiêm mặt lên giọng dạy bảo này của anh, lập tức đứng dậy dẩu mồm:

- Tai với mồm đều mọc trên người anh, nghe hay không nghe, uống hay không uống chẳng phải đều do anh hết hay sao?

Anh cười cười, vỗ vào cạnh sofa:

- Qua đây ngồi.

Lần này Đồ Nhiễm lại rất nghe lời, bước tới ngồi xuống sofa, chỉ có điều hơi cách xa anh một chút, cô cũng không nói gì, xa thế này rồi mà vẫn có thể ngửi thấy mùi rượu trên người anh.

Lục Trình Vũ uể oải ngồi đó, cánh tay gác lên lưng ghế, bàn tay đỡ lấy đầu, ngón cái chậm rãi day huyệt thái dương, nhìn cô không nói một lời.

Cô bị anh nhìn đến mất tự nhiên, quay mặt sang nhìn chăm chăm lại, dần dần mặt cô cũng bắt đầu nóng lên.

Anh bỗng bật cười khe khẽ, thông thả lên tiếng:

- Em xem em chẳng biết gì hết.

Cô hỏi:

- Thế anh thì cái gì cũng biết à?

Anh hơi nhướn mày:

- Chứ sao, chuyện anh biết nhiều hơn em.

Cô hỏi:

- Ví dụ?

Anh nghĩ một lát:

- Có một người, cứng đầu cứng cổ, trong lòng nghĩ gì không chịu nói, nói chuyện với cô ấy một lúc mà anh phải hao tâm tổn trí, vừa không được làm cô ấy giận rồi âm ỉ lên, vừa phải nói lung lay mấy sợi dây thần kinh lúc nào cũng căng lên cảnh giác của cô ấy, vừa phải biết điều tiết không khí cho phù hợp, cuối cùng lại phải

suy nghĩ xem cô ấy nói câu nào là giả câu nào là thật. Cô ấy muốn hỏi gì cũng nhất quyết bịt miệng không chịu hỏi, chẳng có chuyện gì cũng thích gân lên với anh... Anh bảo này, em cứ kìm nén mãi như thế không thấy khó chịu à?

Đồ Nhiễm cười:

- Ai lại không có chuyện gì cũng kìm nén ỉn khó chịu, anh có thể không?

Anh nói:

- Anh sẽ hỏi.

Cô nghiêng đầu nhìn anh:

- Hỏi đi?

Anh đưa một tay ra, lòng ngón tay nhẹ lướt qua thùy tai cô:

- Sao em cứ thích mân mê lỗ tai thế?

Cô nghĩ ngợi:

- Có sao? Em chẳng thấy thế?

Anh nói tiếp:

- Sao em cứ suốt ngày xỉ mặt ra với anh, muốn thu hút sự chú ý của anh hay thế nào?

Cô lập tức đỏ mặt:

- Em chẳng thấy thế, bản thân em cũng chẳng để ý.

Anh cười:

- Đúng, em chẳng biết cái gì hết.

Nói đoạn, anh thông thả ngồi thẳng dậy, tới bên cô ngồi, hai người kề sát vào nhau. Anh đưa tay gác lên lưng ghế phía sau cô, hơi rượu thoảng dậy lên, anh ghé sát vào cô, như đang muốn bôi míc sai lầm của cô.
- Em nói xem, sao môi em lúc nào cũng đỏ thế hả?

Có môi ai xanh bao giờ không? Đồ Nhiễm không nhịn được lườm anh một cái, ngay sau đó, gáy cô bị tay anh túm nhẹ, anh hôn cô.

Anh mút môi cô như đang mút nước nho, lực khá mạnh, thỉnh thoảng lại dùng răng cắn nhẹ, miết đến nổi cả hai đều thở hổn hển. Sau đó cô học được đến đâu trả bài đến đó, xiết mạnh hơn một chút, cho tới khi anh phì một tiếng, buông lỏng cô ra một chút. Anh đưa tay chùi miệng, mặt lấp lánh ý cười nhìn cô, đầy vẻ cợt nhả.

Đồ Nhiễm cũng lau qua miệng, bất thành lờn nghe thấy anh hỏi:

- Sao em cứ suốt ngày ngồi xe người khác, là vì mấy cái xe đó tốt hơn xe anh sao?

Đồ Nhiễm cười:

- Đúng thế. Sao anh lại để ý?

Anh nhìn cô không đáp.

Đồ Nhiễm nói:

- Anh để ý chuyện em ngồi xe người khác, hay để ý chuyện xe của họ tốt hơn xe anh?

Anh vẫn không trả lời, vịn nắp chai nước khoáng uống mấy ngụm.

Cô gơ tay chọc vào đầu anh:

- Anh xem, em hỏi rồi anh lại không nói. Chó chê mèo lắm lông.

Lục Trình Vũ vẫn nắm chặt tay cô, đặt vào lòng bàn tay mình xiết tới xiết lui.

Cô nghiêng rặng vì đau:

- Anh muốn làm tay em liệt luôn hả?

Anh nhìn cô, đặt tay cô lên lòng bàn tay mình, cúi đầu xuống, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên ngón tay thon dài của cô.

Trái tim cô phút chốc lâng lâng, như một quả bóng bay bỗng bành bay lên bay xuống, bay trái bay phải, chỉ còn thiếu nước chưa nổ tung, cuối cùng ngơ ngẩn thốt lên một câu:

- Mấy người đó đều là đồng nghiệp bình thường, chỉ tiện đường đi nhờ thôi.

Anh nắm tay cô:

- Còn tên kia? Thành nhóc mà thấy anh liền quay đầu bỏ chạy đấy? Họ Lý đấy?

Đồ Nhiễm ừ một tiếng rồi nói:

- Không phải, người ta không phải nhìn thấy anh là chạy, mà là... xe hết xăng, cậu ấy phải đi đổ xăng.

Lục Trình Vũ vui vẻ:

- Đồ Nhiễm... thôi được, anh hỏi xong rồi. Đến lượt em.

Trong nháy mắt, tim Đồ Nhiễm đập thành thịch rất mạnh, muốn hỏi nhưng không biết phải mở miệng thế nào, đành nói một câu:

- Em chẳng có gì để hỏi cả.

Anh dang tay ôm cô vào lòng, thối khế vào tay cô, nói nhỏ:

- Nếu bây giờ em không hỏi, sau này anh cũng không muốn nhắc đến nữa, em đừng vì chuyện này mà gây ầm ĩ với anh nữa, nhé?

Đồ Nhiễm nhẩn nhện rất lâu.

Về mặt người đàn ông trước mặt vừa chân thành vừa cộc nhả, đơn giản là phức tạp đến rối tinh rối mù. Sự tò mò và không cam tâm vừa dâng trong lòng cô bỗng tan biến, cô cười cười:

- Em thấy anh lại rất muốn nói thì có, nhưng em cứ không hỏi đấy, em cứ dè nén anh cho anh chết đấy.

Cô ngừng lại một lúc rồi nói tiếp:

- Chuyện trước đây, qua rồi thì thôi. Em sẽ không nhắc tới nữa. Nếu có nhắc tới, vậy thì nhất định là em đã ra quyết định gì đó và đã đến lúc bắt buộc phải thực hiện quyết định đó.

Anh khẽ nhú mày đánh giá cô, sau đó nhếch môi than một câu:

- Em rất có khí phách đấy.

Cô đưa tay quàng cổ anh, ỏn ẻn:

- Sao, sắp bị em đè nén đến chết rồi hả?

Anh ồ lên một tiếng, kéo mạnh eo cô, xiết chặt cô vào lòng, vừa hôn vừa cắn cổ cô.

Đồ Nhiễm vừa hằm hừ vừa nói:

- Hôm nay anh đúng là khác thường, mượn rượu giả khùng hả?

Anh ngẩng đầu lên cười:

- Mượn rượu cho thêm phần can đảm có được không?

Cô thở dốc:

- Có cần thiết không, người anh chỗ nào chẳng trắng kiện, có mà trắng dương[5] ấy.

[5] Trong câu nói trước đó của Lục Trình Vũ, cụm từ “thêm phần can đảm” nguyên gốc là “tráng đảm”, vì thế Đồ Nhiễm trêu anh là “tráng dương”

Lục Trình Vũ không nhận được bật cười:

- Hay là em thử coi, xem chồng em có cần phải tráng dương không? – Nói đoạn anh đưa tay nhéo eo cô một cái, Đồ Nhiễm kêu “oái” một tiếng rồi giãy ra, đang định lên tiếng thì cánh cửa gian phòng bên ngoài bị người ta đẩy ra.

Cô đang định nhੌm dậy xem thì bị anh khẽ kéo lại. Anh chỉ vào cổ cô, ghé sát vào tai cô nói:

- Đổ hết cả rồi, chỗ này của em mẫn cảm thật.

Nghe vậy cô vội đưa tay lên che, lại không kìm chế được mà đổ bừng mặt, chỉ hy vọng người ở phòng ngoài không bước vào trong. Cũng may mà cánh cửa phòng trong đang khép hờ, đứng ngoài thoáng chốc thì không nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

Tiếp đó, họ nghe thấy một cô gái nén giọng nói nhỏ:

- Hứa Khả, buông tay ra, tay sắp bị anh kéo đứt rồi...

Tiếp đó là tiếng đóng cửa, Hứa Khả nói:

- Khương Duẫn Nặc, em không có chuyện gì thì chạy đến lượn lơ trước mặt người ta là có ý gì?

Đồ Nhiễm cực kỳ tò mò, bất giác quay sang nhìn Lục Trình Vũ, anh đưa ngón tay lên miệng ra dấu.

Chỉ nghe thấy cô gái trên bàn tiệc lúc nãy lại nói:

- Đây là đất của một mình anh à, em muốn về thì cứ về đấy.

Hứa Khả rất giận dữ:

- Anh thật không hiểu nổi em, về rồi thì đừng để cho anh nhìn thấy, biết rõ hôm nay anh đến đây, em cũng đến, thế là thế nào?

Đồ Nhiễm nghĩ bụng, ái chà, anh chàng đẹp trai này nhỏ mọn quá, có thâm thù đại hận gì mà làm căng với một cô gái đến mức như vậy?

Khương Duẫn Nặc không nói gì một lúc lâu, chỉ nghe thấy bên ngoài kêu tách một tiếng, có lẽ có người bật bật lửa châm thuốc. Khương Duẫn Nặc càu nhàu như một bà vợ trẻ:

- Đừng hút thuốc nữa...

Hứa Khả nói:

- Mặc kệ anh!

Khương Duẫn Nặc nói:

- Ông ấy muốn gặp em nên bảo em về.

Hứa Khả hình như hơi ngỡ ngàng:

- Ông ấy tìm em làm gì... Ông ta đã nói gì với em?

- Không, người sắp chết lời nói cũng ôn hòa, không có ông ấy thì cũng không có em, chỉ tiếc là em không có mặt mũi nào gặp ông ấy...

Giọng Hứa Khả mềm mỏng đi thấy rõ:

- Ung thư giai đoạn cuối, phát hiện quá muộn.

Khương Duẫn Nặc nói nhỏ:

- Lễ truy điệu em không đi, những người ông ấy quen em đều không muốn gặp, mấy ngày này làm phiền anh rồi.

Hứa Khả lạnh lùng đáp:

- Đừng khách sáo, là việc nên làm.

Khương Duẫn Nặc nói:

- Hôm nay đúng là em không nên tới đây, em biết anh ở đây, em là một người nói mà không giữ lời.

- Anh biết thừa.

- Em...

- Em cố tình muốn làm anh tức chết...

- Nếu... sau này em trở về, anh có bằng lòng đợi...

- Không bằng lòng...

- ...

- Em khóc cái gì, đừng khóc nữa...

- ...

- Anh... sẽ đợi em cả đời.

Đồ Nhiễm nghe mà sững sốt, bụng bảo dạ, thảo nào người ta nói càng hận lại càng yêu, hai người này cũng hăng thật. Cô quay sang nhìn Lục Trình Vũ, anh chỉ lắc đầu cười. Tiếp đó lại nghe thấy cô gái kia nói:

- Hứa Khả, em sắp không thở được nữa rồi...

- Hứa Khả, anh đừng kéo áo em, lát nữa làm sao gặp người khác được...

- Hứa Khả, cái bàn này... cứng quá...

Người đàn ông hung hăng nói:

- Sau này gặp em một lần, anh sẽ làm thế này với em một lần.

Đồ Nhiễm nghe mà nóng bừng mặt, cực kỳ lúng túng, khi ngoảnh đầu lại, Lục Trình Vũ đã bò ra sofa mà cười.

Một lát sau, Hứa Khả nói:

- Đi thôi, chúng ta đi chỗ khác.

Một lúc sau lại vang lên tiếng mở và đóng cửa.

Đồ Nhiễm thở phào nhẹ nhõm.

Lục Trình Vũ kéo áo cô:

- Ê, bàn cứng quá.

Cô gi tay vào đầu anh:

- Mấy ông bạn của anh tài thật.

Lục Trình Vũ kéo cô ngồi lên đùi mình, cắn nhẹ vào tai cô:

- Thực ra anh cũng rất tài.

Cô bám vào người anh cười:

- Anh nói thật đi, có phải anh đã từng yêu thâm bẹn gái của đồng đội hay không?

Anh nghiêng đầu nhìn cô, cười nói:

- Sao em biết?

Cô cực kỳ đắc ý:

- Trực giác của phụ nữ.

- Về cơ bản, mỗi học kỳ anh lại đổi sang yêu thầm một người. – Anh ngừng lại một chốc. – Còn em, có yêu thầm ai chưa?

Cô ra chiều nghĩ ngợi:

- Về cơ bản mỗi tháng em lại đổi một người yêu thầm em.

Anh luồn tay vào áo cô nắn bóp:

- Em cứ làm người khác thất vọng như thế sao?

Cô không thở nổi:

- Anh nói chuyện có cần cay nghiệt như thế không.

Đang nói thì cánh cửa lại bị đẩy ra, chỉ nghe thấy tiếng một người con gái trẻ:

- Vào đi, tiện tay đóng cửa vào.

Đồ Nhiễm nghĩ bụng: Ồ, cô dâu lên thay quần áo trang điểm lại, dù thế nào cũng phải ra chào người ta một câu.

Sau đó nghe thấy giọng một người con trai:

- Ở đây à? Anh ta không thành linh xông vào đây chứ?

Giọng người đó rất trẻ.

Người đó vừa lên tiếng, hai người ở phòng trong bất giác đưa mắt nhìn nhau, Lục Trình Vũ khẽ nhướn mày, Đồ Nhiễm thì biến sắc.

Lại nghe thấy cô dâu nói:

- Không đâu, anh ấy đã uống khá nhiều rồi. – Cô ấy ngừng lại một lúc. – Có chuyện gì thì cậu nói đi, tôi nghe đây.

Người thanh niên trẻ trầm giọng nói:

- Quan Dĩnh, tôi, vẫn luôn không quên được em.

Cô dâu không nói gì.

Người con trai lại nói:

- Em còn nhớ chứ, cái tuần chúng ta ở bên nhau?

Cô dâu nhẹ giọng đáp:

- đương nhiên còn nhớ.

Chàng trai khàn giọng:

- Những ngày đó, có thể được ở bên em, với tôi mà nói, là những ngày tháng vui vẻ nhất trong những ngày tôi đã sống. Em có tin không?

- Tôi tin...

Chàng trai nói tiếp:

- Khi đó em nói tôi còn quá trẻ, không thể làm chỗ dựa cho em, đúng thế, bây giờ tôi cũng cảm thấy như vậy. Nhưng hai năm rồi, rất nhiều chuyện đã thay đổi, tôi cố gắng làm việc, hiện giờ tôi đã kiếm được tiền, thêm hai năm nữa, chưa chắc tôi đã kém anh ta, tới khi tôi bằng tuổi anh ta, chắc chắn tôi sẽ tốt hơn anh ta...

Cô dâu nhỏ nhẹ ngắt lời anh ta:

- Đúng, điều này tôi cũng tin. Cậu thông minh như vậy, sau này nhất định sẽ rất khá.

Chàng trai van nài:

- Vậy bây giờ tôi có còn cơ hội không?

Cô dâu nói nhỏ:

- Người không có cơ hội là tôi, cậu tốt như vậy, là tôi không đợi được.

Giọng chàng trai vút lên:

- Năm tuổi thì có là gì, em vẫn còn trẻ như vậy, em chẳng hề thay đổi chút nào.

Cô dâu nói:

- Không phải, đợi thêm năm năm nữa, tôi sẽ già đi, cậu sẽ càng mạnh mẽ thêm, xung quanh cậu sẽ có nhiều lựa chọn tốt hơn, đến lúc đó, cậu sẽ hối hận về sự lựa chọn ban đầu.

Chàng trai phản đối:

- Không đâu, tôi sẽ không vô lương tâm như vậy.

Quan Dĩnh vẫn nhỏ nhẹ:

- Đây không phải là vấn đề lương tâm và nhân phẩm, đây là chuyện thường tình của con người. Thật lòng mà nói, tôi cũng không phải là người rất tự tin vào bản thân, hướng chỉ cậu vẫn còn trẻ như vậy, vẫn không biết bản thân mình cần gì.

Chàng trai ghen ngào:

- Tôi chỉ cần em.

Hồi lâu sau.

Cô dâu thở dài xa xăm, chậm rãi nói:

- Trước kia cậu học kiến trúc, môn này tôi lại dốt đặc cán mai, chỉ biết xây nhà thì cần phải đào móng, dựng cột. Lấy ví dụ, nếu coi hôn nhân là một căn nhà, thì nó không thể chỉ có một cây cột tình cảm, xung quanh cây cột này phải có thêm rất nhiều những cây cột khác, những thứ này hợp lại với nhau, chính là những yếu tố hiện thực mà chúng ta cần suy xét. Một cây cột không chống đỡ nổi một ngôi nhà, nền móng không vững chắc, căn nhà sẽ lung lay, thậm chí sụp đổ, cậu có hiểu không?

Rất lâu sau, cả hai đều không nói gì.

Chàng trai trẻ hỏi nhỏ:

- Tôi... có thể hôn em lần cuối không?

- Ừ...

Đồ Nhiễm thẫn thờ đứng dậy, rón rén bước tới bên cửa, nhìn qua khe cửa.

Người con trai cao gầy, mảnh khảnh và cô dâu dung mạo xinh đẹp trong chiếc váy cưới trắng tinh đang ôm hôn nhau... Cuối cùng, họ lần lượt rời đi.

Lục Trình Vũ nhìn Đồ Nhiễm, nheo mày nói:

- Em trai em mới là tài.

Tâm tình cô dần bình ổn lại, quay về ngồi trên sofa, lâu bàu:

- Gì chứ, thật ra em trai em đẹp trai hơn bạn anh nhiều, người ta vừa đẹp trai vừa trẻ trung có được không hả?

Lục Trình Vũ nói:

- Chỉ đẹp trai là được à?

Cô nói:

- Người ta chẳng phải rất hiểu chuyện hay sao, đâu có làm chuyện lằng nhằng vô nghĩa?

Anh nói:

- Nếu thật sự có chuyện gì, thì anh ăn nói với người ta thế nào đây. May mà không có chuyện gì.

Đồ Nhiễm nghĩ một lát rồi thở dài:

- Những lời cô dâu nói, rất đúng.

Lục Trình Vũ lại đứng dậy:

- Chỗn thị phi không thể ở lâu, mau, chúng ta còn có chuyện chính phải làm.

Lục Trình Vũ kéo Đồ Nhiễm tới quầy lễ tân của khách sạn thuê phòng.

Vừa nhìn thấy giá tiền, Đồ Nhiễm đã lảng lạng ra sức nhéo tay anh. Nhân lúc cô lễ tân đang cúi đầu bận rộn, Lục Trình Vũ ghé đến sát mặt vợ thì thào:

- Ở ngoài tốt xấu gì cũng phải cho anh tí thể diện chứ. – Rồi lại nói thêm. – Hôm nay giảm 30%.

Cô nhất thời không tính ra được, có lẽ trừ hết đi rồi cũng phải hơn một nghìn tệ, bụng bảo dạ một lần mà hơn một nghìn tệ, đúng là không biết tính toán.

Dường như Lục Trình Vũ nhìn thấu suy nghĩ của cô, kéo cô một mạch vào phòng, tiện tay đóng cửa lại rồi tiện tay ép cô lên cánh cửa, vừa dè mạnh lên người cô vừa hôn cô, nói:

- Một buổi chiều cộng một buổi tối, cho em biết thế nào mới là đàn ông.

Giọng anh khàn đặc, hơi thở hỗn hển, giọng nói toát lên vẻ trêu ghẹo, người toàn mùi rượu, đầu óc cô lập tức choáng váng, chân tay bủn rủn, sức phòng ngự dần mất đi, chẳng bao lâu sau đã bị anh lột sạch quần áo. Còn anh, ngoài hai, ba chiếc cúc áo trước ngực bị người ta cởi ra, còn lại vẫn có thể coi là xiêm áo chỉnh tề. Mà lúc này, cái người xiêm áo chỉnh tề kia bỗng buông cô ra, lùi về phía sau mấy bước.

Lục Trình Vũ đứng cách xa một mét, ngắm nghía cô từ trên xuống dưới, ánh mắt cực kỳ thăng thần, hoàn toàn không liên quan gì tới mấy thứ như kiểu tình ý nồng nàn, nhưng hiệu quả lại rất đặc biệt. Đồ Nhiễm nép sát trên cánh cửa lạnh ngắt, đưa tay ôm vai, không có can đảm nhìn lại ánh mắt anh. Anh nhìn cô chăm chăm, miệng nhếch lên một nụ cười:

- Nếu thấy lạnh thì tự mình qua đây.

Cô thoáng do dự, nhưng vẫn ngượng ngùng bước tới, quá trình này tựa hồ như khá cô đơn và dài dằng dặc, cô ra sức hít thở, hít thở thật sâu, khi còn cách chưa tới nửa bước, anh bỗng đưa tay ra ôm lấy eo cô, nhanh chóng kéo cô vào sát người mình, xiết chặt cô trong lòng.

Trong khoảnh khắc cô cảm thấy mình như sống lại.

Anh ôm cô, khẽ cọ chiếc cằm lún phún râu vào những sợi tóc bên thái dương và đỉnh đầu của cô, thở ra một hơi:

- Ngoan lắm.

Họ hôn nhau nồng nàn.

Không biết là đã qua bao lâu, cô bỗng ngỡ ngàng sức tỉnh, đưa tay đẩy anh ra rồi nói:

- Em đi tắm.

Anh khẽ ừ một tiếng, đưa cô tới cửa phòng tắm.

Cô bước vào, khép cửa lại. Lúc này anh mới như nghĩ ra điều gì, bèn vận tay nắm cửa nhưng không được, anh đưa tay gõ cửa:

- Mở cửa, tắm chung.

Ở bên trong, cô cười:

- Không.

Anh đành nện vào cửa:

- Cho em mười phút.

Hai mươi phút sau, anh lại nện thình thịch vào cửa:

- Ra đây mau.

Ba mươi phút sau, anh gõ cửa:

- Bao giờ em mới ra được đây?

Khi cô quần khăn tắm khoan thai bước ra, anh đang ngồi xem ti vi, đổi hết kênh này đến kênh khác mà không tìm ra kênh nào xem được, cuối cùng anh vứt điều khiển đi, xị mặt:

- Tắm thôi mà cũng mất gần một tiếng đồng hồ.

Đồ Nhiễm nói rất nghiêm túc:

- Đắt như thế, phải tắm để bù chứ.

Lục Trình Vũ hung hăng lườm cô rồi bước tới. Điện thoại trong túi bỗng réo rất vang lên, phá tan khung cảnh ướt át trong phòng. Anh lập tức đứng lại, một lúc sau bèn lấy ra nghe.

Điện thoại từ bệnh viện.

Nói vài câu rồi cúp máy.

Anh nhìn cô, rồi cúi xuống nhìn cái điện thoại trong tay, gầm gừ:

- Shit[6]!

[6] Tiếng Anh trong nguyên bản, nghĩa là “Khốn kiếp”.

Lần đầu tiên Đồ Nhiễm nghe thấy anh chửi bậy, cảm thấy rất hay ho, thấy anh chửi bậy mà cũng oai phong như vậy, lại cảm thấy quá nguy hiểm, nghĩ một lúc rồi đành hỏi:

- Anh phải đi thật à? Phòng này thì làm thế nào?

- Em vừa lòng chưa. – Anh cầm điện thoại chỉ vào mặt cô, vẻ bất đắc dĩ. – Một tiếng đồng hồ, nhanh thì được bốn lần, chậm thì hai lần.

Cô lí nhí:

- Anh quả quyết mình đủ sức sao?

Anh vừa nhặt quần áo trên sàn nhà lên vừa nói:

- Đừng có thách, giờ anh không có thời gian đôi co với em. – Rồi anh lại nói. – Nếu có thời gian, anh nghĩ nơi giữa chừng không được à? Đàn ông đâu phải là máy đóng cọc.

Đồ Nhiễm bật cười khanh khách.

Anh bước tới cốc lên trán cô:

- Còn cười nữa!

Cô ôm đầu, hơi ầm ục:

- Ai bảo công việc của anh bận như vậy, có chồng ai như thế bao giờ không, vợ tắm xong bước ra thì người đã phải biến mất.

Cơn bực bội của Lục Trình Vũ phần nào tan biến:

- Em cũng biết anh bận, sao không thể tắm nhanh lên một chút?

Đồ Nhiễm phùng má:

- Em là gái gọi hay là gì, gái gọi cũng không phải để mặc cho anh bố trí đâu.

Cả hai trừng mắt nhìn nhau, giằng co, không ai chịu nhường ai.

Lục Trình Vũ vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt. Một lúc sau anh bước ra, không kìm nén được lại kéo cô vào lòng hôn mấy cái rồi hỏi:

- Người anh còn mùi rượu không?

Cô hít hà:

- Ổn rồi.

Anh vẫn không buông tay, ra sức xiết chặt lấy cô. Cô cuống lên, đẩy anh ra:

- Phải đi thì đi đi, đừng để nhỡ việc.

Anh cúi xuống nhìn mình:

- Em cứ để anh ra đi như thế sao?

Cô đỏ mặt:

- Thế thì anh tránh xa em ra.

Anh hơi đẩy cô ra, thở dài:

- Em lên giường nằm đi, lấy chăn đắp kín người lại, sau đó cứ nằm đó, ngoan ngoãn đợi anh về.

Đồ Nhiễm đương nhiên làm theo, ngay cả đầu cũng rúc vào trong chăn, rồi mới rầu rĩ hỏi:

- Anh có về được không?

Lục Trình Vũ nói:

- Hôm nay anh không mỗ, đến xem một lát rồi về, em đợi anh.

Nghe thấy cô ừ một tiếng, anh cầm áo khoác lên, bước ra khỏi cửa.

Đồ Nhiễm quả nhiên ngoan ngoãn nằm trên giường... ngủ bết mắt. Mấy hôm nay cô mệt, buổi tối trông con không được ngủ tử tế, giờ lại tự an ủi mình là khách sạn năm sao có lẽ cũng chú ý hơn đến phương thức vệ sinh, vì thế tạm gác lại thói quen sạch sẽ khi ở khách sạn trước kia, dần dần yên ổn thiếp đi.

Khi tỉnh dậy, bầu trời ngoài cửa sổ như đã nhuộm trong sắc mực nhàn nhạt, bóng tối dần buông.

Cô mơ màng cầm đồng hồ lên xem giờ, suy nghĩ đầu tiên là bị người ta cho vào tròng rồi. Cô chậm rãi ngồi dậy, mặc quần áo vào. Đau xót tiền phòng một lúc, đang nghĩ xem có nên tắm thêm lần nữa hay không thì điện thoại reo. Lục Trình Vũ hỏi:

- Đang ở đâu thế?

Cô nín thinh không đáp.

Anh nói:

- Câm rồi à, nói đi.

Cô bình tĩnh mở miệng:

- Nói gì?

Anh ngừng lại một lúc rồi bất giác bật cười:

- Vẫn đang ở đó à? Nghe lời thật đấy.

Cô không khỏi xấu hổ:

- Anh được lắm.

Anh đáp:

- Ủ, anh rất được.

Cô tức tối:

- Sau này anh đừng đến tìm em nữa, có vấn đề gì tự mình giải quyết đi.

Anh thản nhiên trả lời:

- Không tìm em thì anh làm sao gieo hạt được?

Cô cáu điên:

- Em đã thu hoạch chuẩn bị ngủ đông rồi mà anh còn gieo hạt. Gieo cái đầu anh.

Anh cười cười, nói nhỏ đi một chút, giọng nói hơi gian tà:

- Đầu nào cơ, đầu dưới hay đầu trên?

Lưu manh, đề tiện.

Đồ Nhiễm ngấm ngấm:

- Xung quanh anh có người không?

Anh nói:

- Có.

Cô hỏi anh:

- Đông không?

- Khá đông... – Anh bỗng cảnh giác. – Em định làm gì?

Đồ Nhiễm nén cơn tức, cất giọng thỏ thẻ:

- Chồng ơi, người ta nghe lời anh tắm rửa sạch sẽ nằm trên giường đợi anh nè, người ta, đợi sốt ruột lắm rồi nè... nóng hết cả người rồi nè...

Lục Trình Vũ ho một tiếng, hình như vội vã đi sang bên cạnh mấy bước rồi mới nói:

- Đừng quậy nữa...

Cô cười lạnh:

- Có phản ứng chưa? Em nghe thấy tiếng anh nuốt nước bọt rồi.

Anh cười khan, thoáng bối rối, nghĩ một lúc rồi không nhịn được, bật cười thành tiếng.

Y tá trưởng của khoa đi ngang qua bên cạnh, thấy anh như vậy tiện mồm hỏi một câu:

- Phó chủ nhiệm Lục, bác sĩ Lục, cậu Lục đẹp giai ơi, chuyện gì mà vui thế?

Anh quay sang nhỏ giọng đáp lại, bên này Đồ Nhiễm cũng nghe thấy, bèn hỏi anh:

- Thì ra anh được xét chức danh rồi, thế mà không nói với em... Thảo nào hôm nay anh lạ thế.

Anh nói:

- Em có hỏi đâu.

Cô nói:

- Em không hỏi đấy, anh thích nói hay không kể anh, em không thèm thật lòng thật dạ hỏi anh làm gì.

Lục Trình Vũ hơi ngừng lại:

- Tùy em, anh phải đi làm việc đây, cứ thế đã nhé.

Đồ Nhiễm không nói không rằng, giành cúp máy trước, sau đó hằm hằm đi trả phòng, đón xe buýt về nhà, lúc đợi được xe thì trời đã tối. Vào đến nhà, cô tới xem con trước, thằng bé đã ăn uống no say, bà ngoại đang bế cậu nhóc đi loanh quanh trong phòng, tiện thể xem ti vi luôn. Cô định bế thằng bé thì bà nói nhỏ:

- Con đi xem em trai con, nó cứ là lạ thế nào.

Đồ Loan đang ngoan ngoãn chơi game trong phòng cô, cô bước tới, không nhận được đưa tay chọc vào đầu nó, khẽ mắng:

- Nhãi ranh.

Đồ Loan hơi bực bội, hất tay cô ra, không nói gì.

Cô bỏ ra bàn nhìn cậu ta:

- Ê, chơi game thôi mà, sao mắt đỏ hoe thế kia?

Đồ Loan nói:

- Tránh ra, chị phiền quá đi mất.

Cô hằm hừ:

- Đàn ông bọn em đúng là mỗi lúc một kiêu, còn hay thay đổi hơn cả phụ nữ. – Cô nghĩ một lúc rồi hỏi. – Cái xe dưới nhà là của em đấy à?

Cậu ta chỉ ừ một tiếng.

Đồ Nhiễm nói:

- Em còn trẻ, mua xe tốt thế để làm gì, hơn nữa em lấy tiền ở đâu ra, chị không tin một thằng oắt con như em chỉ hai năm mà đã kiếm được chỗ tiền ấy.

Đồ Loan lườm cô:

- Chị đừng coi thường người khác... Phần lớn trong đó đúng là do em kiếm được một cách đường đường chính chính, phần nhỏ thì... nhờ người khác hỗ trợ một ít thôi.

Đồ Nhiễm ngờ ngàng:

- Ai hỗ trợ? Mẹ cho em tiền à? Chị hơi đau lòng đó, chị chưa bao giờ biết là mẹ có tiền như thế...

Đồ Loan ném cho cô một cái nhìn khó chịu:

- Không phải, là... anh rể cho...

Đồ Nhiễm càng sững sốt hơn:

- Hai anh em cấu kết với nhau từ bao giờ thế, chuyện này chị chẳng biết gì cả.

Đồ Loan nói:

- Anh rể không cho em nói, anh ấy bảo chị biết rồi lại cần nhần. Suốt ngày em ở ngoài tiếp khách nên muốn mua một cái xe tốt một chút, làm cái nghề này cũng phải ra dáng, nhưng tiền không đủ, định hỏi vay chị. Sau đó em gọi điện đến nhà chị, anh rể nghe máy, chị không có nhà nên em nói với anh ấy, hôm sau anh ấy đã chuyển tiền cho em... – Cậu nhóc bất giác khen ngợi. – Anh rể em đúng là phóng khoáng. Chỉ xét thái độ ấy của anh ấy thôi, em cũng không thể tiêu pha bừa bãi được.

Nghe xong, Đồ Nhiễm không khỏi hừ lạnh:

- Anh rể em, anh rể em, thân thiết quá nhỉ. – Cô lại nói. – Chỗ tiền đó của em chi bằng mua nhà trước, để mẹ khỏi suốt ngày nghĩ ngợi.

Đồ Loan nói:

- Biết ngay chị sẽ cần nhần mà. – Cậu lại hạ giọng. – Nếu em mua nhà, bà già lại chẳng suốt ngày đến quấy rối em, em sợ mẹ cứ suốt ngày lải nhải nên giờ mới kiên quyết không mua nhà đấy chứ.

Đồ Nhiễm lắc đầu:

- Mẹ là mẹ em, cần nhằn cũng là muốn tốt cho em thôi.

Đồ Loan nói:

- Nói gì thì em cũng sợ mẹ, phụ huynh 5x có tham vọng khổng chế mạnh mẽ lắm, em không chịu nổi. Chị thích chăm mẹ thì đi mà chăm, nhà của em không cần mọi người phải quan tâm, em tự có kế hoạch của mình.

Đồ Nhiễm lại chọc vào đầu cậu em:

- Em thì có kế hoạch gì được, kiếm được tí tiền là làm ra vẻ đấy hả?

Điệu bộ Đồ Loan lại hết sức nghiêm túc:

- Chị, em hiểu ý của mẹ, căn nhà chị đang trả tiền này em tuyệt đối sẽ không xen chân vào, anh rể là người rất tốt, em không thể để chị khó xử. Chuyện này cứ thế đi, chị cứ chăm sóc mẹ cho tốt, để mẹ ít tới chỗ em là được rồi.

Nghe vậy, Đồ Nhiễm bỗng thấy bùi ngùi:

- Nhãi ranh...

Cô bắt giác túm má thằng em hôn chụt một cái, Đồ Loan sợ hết hồn vội đẩy cô ra, gào toáng lên:

©STENT

- Làm trò gì thế? Tôi đã lớn thế này rồi mà bà còn hôn với hít?

Đồ Nhiễm cười:

- Nhãi ranh, con bé khác hôn được, chị đây lại không hôn được à?

Đồ Loan lườm cô:

- Thần kinh.

Hai chị em bắt giác bật cười, giằng co trên chọc, cười đùa âm ỉ.

Mấy hôm sau, Đồ Nhiễm ra ngoài đi công chuyện, gặp Lý Đồ.

Nhìn thấy cô, Lý Đồ chấp hai tay lại, mồm tròn như thoa mỡ:

- Chúc mừng, nghe nói chồng chị đã lên chức phó chủ nhiệm.

Cô tò mò:

- Cái gì cậu cũng biết thế.

Lý Đồ cười nói:

- Chứ sao, bác sĩ phó chủ nhiệm trẻ nhất trong lịch sử bệnh viện, ai mà không biết?

Đồ Nhiễm cười cười, không nói gì.

Lý Đồ lại nói:

- Chỉ có điều thật đáng tiếc, gần đây khoa anh ấy chọn phó trưởng khoa nhưng anh ấy không được chọn, gặp trở ngại giữa đường.

Đồ Nhiễm vốn không nghe thấy Lục Trình Vũ nhắc tới chuyện này, không nén được, hỏi Lý Đồ:

- Sao anh ấy lại không được chọn?

Lý Đồ nhìn cô cười:

- Chị cho rằng chồng chị là vạn năng à, cái gì cũng giành được, đánh đâu thắng đó chắc?

Cô ngẫm nghĩ:

- Trong lòng tôi anh ấy chính là như vậy.

Lý Đồ cười xì:

- Phụ nữ các chị đúng là thay đổi chóng cả mặt, mới lúc trước còn đang túm lấy đây ai oán, giờ đã chàng chàng thiếp thiếp rồi?

Đồ Nhiễm nói:

- Hay thay đổi là đặc quyền của phụ nữ, bị người ta coi như thùng rác để trút bầu tâm sự là vinh hạnh đối với người như cậu.

Nghe thế, Lý Đồ nheo mắt nhìn cô cười cười rồi nói tiếp:

- Biết kinh dịch của chồng chị là ai không? Chính là chàng rể hiền của Viện trưởng Lý đó. Nghe nói năng lực chuyên môn của người ta cũng tầm tầm thôi, nhưng tìm đúng bố vợ, nên đẩy chồng chị xuống, cả hai người họ năm nay cùng được xét lên phó chủ nhiệm. – Lý Đồ thở dài. – Thành cha này, tìm vợ cũng rất quan trọng, tìm đúng đối tượng bớt được những hai mươi năm phấn đấu, lên như điều gặp gió. Như chúng ta, làm cật lực, giả thanh cao, chỉ có thể tự thân vận động. Ai cũng có số cả, phú quý tại thiên.

Sáng thứ Ba, ân sư Hà Lão của Lục Trình Vũ dẫn theo một đám học trò đi thăm bệnh. Xong xuôi, ông cụ gọi riêng Lục Trình Vũ vào văn phòng.

Ông cụ tuổi cao sức yếu, đi khám một vòng về không chịu nổi, ngồi xuống đã hơi thở dốc, nhưng ông cụ lại sĩ diện, một là kiên quyết không chịu dùng ba-toong, hai là không cho học trò dìu mình, chỉ âm thầm tự gắng gượng.

Lục Trình Vũ pha một ly trà xanh bưng đến trước mặt thầy, ông cụ thổi thổi lá trà, nhấp mấy ngụm rồi mới hỏi:

- Thành nhóc, cậu thấy sức khỏe tôi hiện giờ thế nào, yếu hơn trước nhiều rồi hả?

Lục Trình Vũ bụng thì nghĩ đúng thế thật còn gì, nhưng miệng lại nói:

- Tinh thần thầy trẻ trung, kính nghiệp, trông rất có khí thế ạ.

Ông cụ cười ha hả, cuối cùng lại lắc đầu:

- Bao nhiêu năm rồi không tham gia ca mổ nào... từ khi mổ xong ca mổ cuối cùng, tôi đã cảm thấy mình già rồi. Bây giờ vì danh tiếng, thỉnh thoảng lại hội chẩn đặc thù, thỉnh thoảng bệnh nhân lại tặng cho cái cờ thi đua treo để đây, người khác nhìn thì cảm thán, nhưng tôi lại thấy tiếc nuối. Vào phòng mổ làm phẫu thuật vẫn có ý nghĩa hơn, thật sự thích cái ngành ngoại khoa này, sẽ nghiệp, không làm thì ngứa ngáy chân tay, cảm thấy mình như người tàn phế.

Ông cụ lại hỏi:

- Tôi mới nghe người ta nói, sao ca Artery Switch[7] năm ngoái lại do cậu đứng mổ?

[7] Phẫu thuật chuyển động mạch, là phẫu thuật chuyển lại vị trí giải phẫu bất thường của các đại động mạch.

Lục Trình Vũ ngớ ngàng:

- Lúc đó Viện phó Trương mổ chính, con là phụ mổ số một.

Ông cụ cười cười:

- Thành nhóc này lại còn vờ vịt với tôi à, cậu với thành Tiểu Trương giống nhau, to gan lắm.

Thành Tiểu Trương mà ông cụ nói, cũng chính là học trò cưng của ông – Viện phó Trương. Viện phó Trương năm nay đã trạc ngũ tuần, ông cụ gọi ông ấy là “Tiểu Trương” đã mấy chục năm rồi.

Lục Trình Vũ không nói gì, ông cụ thu lại nụ cười, nghiêm mặt:

- Đó là ca mổ ở cấp nào? Lúc đó cậu mới là một bác sĩ chủ trị be bé mà cũng dám mổ? Ngông cuồng, hai đứa chúng bay đúng là ngông cuồng!

Lục Trình Vũ ngồi ngay ngắn, khẽ phân bua:

- Giáo sư, con đã theo hơn 20 ca mổ kiểu này rồi, làm phụ mổ một hơn 10 ca, khi đó con nắm chắc nên mới dám mổ, cuối cùng vẫn là Viện phó Trương ký tên ạ.

Ông cụ hừ lạnh:

- Nó ký tên thì thế nào, bao nhiêu con mắt trông vào, chuyện này giấu được ai? Hai đứa chúng bay to gan quá, thằng nhóc đó có ý muốn bồi dưỡng cậu, tiếc là ngay chính nó cũng chẳng có phong độ gì, tôi thấy nó cả đời này cũng chỉ làm được cái chức Viện phó thôi, suốt ngày bị người ta đè đầu cưỡi cổ.

Ông cụ lại thở dài:

- Mấy thằng học trò của tôi, chẳng thằng nào biết xử thế cả, đứa nào đứa nấy đều ngạo mạn, cứ tưởng mổ cho thật tốt là xong. Người trẻ tuổi tài năng lộ lộ, trước sau không thỏa đáng. Hồi tôi còn trẻ, cũng không nghĩ ra được mấy chuyện đó, ý mình chuyên môn khá, đắc tội một số người. Họ vô tình cố ý đàn áp cậu, không cho cậu cơ hội đứng mổ, không cho cậu mở phòng khám, người bệnh không biết đến cậu, thì cậu làm gì còn cơ hội rèn luyện? Tiểu Trương nó nóng vội quá. Các cậu đừng tưởng tôi bây giờ về vang, đó đều là nhờ bệnh nhân cả đấy. Mấy người trẻ tuổi các cậu đừng có giống như tôi, đến khi già rồi mới coi như có chút giá trị trong mắt người khác.

Ông hơi ngừng lại, nhấp một ngụm nước:

- Thói đời bây giờ, không thể làm anh hùng cái thế được đâu. Trước tiên phải bảo vệ bản thân thật tốt, nhìn xa trông rộng một chút, con đường sau này mới dễ đi. Con đường này mà đi thuận lợi rồi thì mới có thể chữa thêm cho nhiều bệnh nhân, làm một bác sĩ tốt. – Ông cụ vịn bàn đứng dậy. – Cậu còn trẻ, đừng bắt chước thằng Trương, giờ ở đâu mà chẳng vẫn đục.

Ông cụ ngừng lại một chốc, khoát tay nói:

- Cậu đi đi, bảo người ta lái xe đến dưới lầu.

Lục Trình Vũ vội nghe theo, đang quay người định bước ra cửa, lại bị ân sư gọi lại, ông cụ cầm tách trà lên, ánh mắt lấp lánh ý cười:

- Thằng nhóc, ca mổ đó, thực ra cậu mổ cũng ổn đấy.

Lục Trình Vũ nghĩ tới những lời giáo sư nói, cũng biết ông đang đề cập đến chuyện gì.

Đang đi về phía khu phòng bệnh thì Đồ Nhiễm gọi điện tới bảo anh tới qua thăm con, tiện thể ăn cơm tối luôn.

Nhưng hôm nay anh trực đêm, đành giải thích hai tuần nay đã xếp kín lịch trực rồi, từ tháng sau có lẽ sẽ khá hơn.

Nghe vậy, Đồ Nhiễm hơi thất vọng, sức nhớ ra một chuyện bèn bảo anh:

- Bố cứ nhất định đòi làm tiệc trăm ngày[8] cho Đá Cuội.

[8] Còn gọi là lễ đầy tuổi tôi.

Lục Trình Vũ thấy giọng cô có vẻ không vui lắm, bèn nói:

- Nếu em không muốn đi thì bảo họ đừng làm nữa, bao nhiêu việc như thế, phiền phức.

Đồ Nhiễm nói:

- Em cũng cảm thấy không cần, Đá Cuội sắp được bốn tháng rồi. Nhưng bố bảo, lúc Đá Cuội đầy tháng, vì bị ốm nên không mở tiệc, lần này nhất định phải làm, hơn nữa ông nội cũng muốn gặp thằng cháu đích tôn.

Lục Trình Vũ ngẫm nghĩ:

- Thế thì Chủ nhật này đi, đúng hôm anh nghỉ, em nói với bố, chúng ta cùng tới thăm ông nội luôn là xong.

Đồ Nhiễm cảm thấy như vậy không tệ, bèn đồng ý.

Ai dè buổi tối ông Lục lại gọi điện tới, không chỉ bảo Đồ Nhiễm bế con qua đó, mà còn mời cả bà Vương Vĩ Lệ cùng đi. Ông bảo ông nội tuổi đã cao, không tiện ra ngoài, vì thế bèn bàn nhau mời đầu bếp về nhà nấu, bày mấy bàn tiệc, mọi người cùng liên hoan.

Đồ Nhiễm nói ý tứ của Lục Trình Vũ, ông Lục không đồng ý:

- Mấy đứa thanh niên các con cứ sợ phiền phức, thậm chí ông nội là một chuyện, đãi tiệc là một chuyện khác. Cứ Chủ nhật này đi, mừng tuổi cho thằng bé, cũng không mời nhiều người, chỉ họ hàng trong nhà thôi. – Cuối cùng ông nhấn mạnh, nhất định phải mời bà thông gia tới, đến lúc đó ông sẽ cho xe qua đón.

Đồ Nhiễm chẳng biết làm thế nào, vừa lo lắng Tôn Huệ Quốc giở trò, mẹ mình đi rồi chắc chắn không thoải mái, huống chi thời gian vừa qua bà vất vả trông cháu, trong lòng đã hơi oán thán nhà thông gia, hờ một chút là nổi trận lôi đình, tâm lý không chịu nổi kích động, nếu hai người này chạm mặt nhau...

Nghĩ một lúc, cuối cùng cô bảo bà Vương Vĩ Lệ:

- Hay là mẹ ở nhà nghỉ ngơi một hôm, không cần phải ăn một bữa cháo mà chạy ba quãng đồng, chẳng thân quen gì, đi cũng chả có gì hay ho.

Bà Vương Vĩ Lệ không đồng ý:

- Tiệc trăm ngày của cháu ngoại tôi, tôi phải đi. Huống chi ông nội thằng Vũ cũng ở đó, người ta đã có lời, chúng ta đến thăm ông cụ cũng là điều nên làm.

Cô không cãi lại được, đành thuận theo ý bà.

Chủ nhật, ông Lục quả nhiên cho xe tới đón rõ sớm, còn bảo Lục Trình Trình đi theo xe để giúp bế cháu.

Thấy vậy, bà Vương Vĩ Lệ thầm nói nhỏ với con gái:

- Không nói tới những chuyện thất đức hồ đồ của bố chồng con hồi trước, về mặt lễ nghĩa, ông ấy đối với chúng ta rất chu đáo.

Cô nói:

- Bình thường tiếp xúc với ông ấy cũng vẫn ổn, chỉ có bà Tôn Huệ Quốc kia là lằng nhằng.

Bà Vương Vĩ Lệ nói:

- Phụ nữ tâm tính thế đa phần mạnh mẽ háo thắng, không chịu được một chút thiệt thòi, bình thường con nói năng cũng không để ý, chắc là lại vô tình đắc tội với bà ta rồi.

Đồ Nhiễm ra chiều nghĩ ngợi, Tôn Huệ Quốc kia đa phần là chủ động công kích cô, nếu bảo cô đắc tội với bà ta, thì chẳng qua là nảy sinh hiềm khích vì chuyện của Tô Mạt hồi trước.

Bên cạnh đó, dù nghĩ thay ca nhưng Lục Trình Vũ vẫn phải đi thăm bệnh nên không rảnh rỗi, anh nói buổi trưa anh mới tới, hai mẹ con bèn đưa Đá Cuội tới nơi ở của Lục lão thái gia trước, một căn biệt thự riêng ven hồ.

Bà Vương Vĩ Lệ đưa mắt quan sát xung quanh. Căn biệt thự này phía trước, phía sau đều có sân, xa xa còn có sân golf, cỏ xanh mướt, sóng vỗ dào dạt, không khí trong lành, bà nghĩ bụng, khi về già có thể được hưởng phúc phận này cũng đáng.

Ông Lục rất khách sáo, vừa bế thằng cháu không rời tay, vừa mời bà vào bên trong.

Tôn Huệ Quốc và cô của Lục Trình Vũ đều đang ngồi đó, họ hàng bạn bè cũng đến gần đủ, thấy bà Vương Vĩ Lệ tới thì trò chuyện xã giao vài câu, nhưng lại chẳng nhiệt tình với Đồ Nhiễm như lần trước.

Đồ Nhiễm không để tâm lắm, cô biết với cái gia tộc này, sự có mặt của mình có phần giống như người ngoài xâm nhập, sự bài xích trong thời gian ngắn cũng thường gặp, nên không nghĩ ngợi nhiều.

Nhưng bà Vương Vĩ Lệ lại không thoải mái. Bà thấy con gái mình chào bà Tôn Huệ Quốc mà người ta chẳng thèm để ý, đi chào cái bà cô gì đó cũng chỉ ừ nhạt một tiếng. Ngoài ông thông gia và ông nội là còn bình thường, những người họ hàng khác đều tỏ vẻ lạnh nhạt. Bà không nén được, bèn kéo con gái ra một góc hỏi:

- Sao nhà người ta lại lạnh nhạt với con thế? Thế là làm sao?

Cô đáp qua loa:

- Vẫn ổn mà, con có thấy gì đâu.

Bà Vương Vĩ Lệ hơi bực:

- Vẫn ổn, vẫn ổn, người ta vênh mặt lên tận trời rồi con còn thấy vẫn ổn, đúng là chẳng biết nhìn nét mặt người khác.

Cô nghĩ bụng: Con có phải là đồng Nhân dân tệ đâu, làm sao bắt người ta nhìn thấy con là nhào ngay đến được, làm hết bốn phần của mình là được rồi.

Dù như vậy, về cơ bản cũng vẫn ổn thỏa.

Cho tới khi ăn cơm trưa, mọi người nói chuyện chủ yếu về vấn đề con cái, bà Tôn Huệ Quốc bế Đá Cuội luôn mồm cảm thán:

- Ái chà, thằng bé này mũi ày rậm, nhìn là biết đúng con cháu nhà họ Lục. – Bà ta lại nói. – Có điều da không được trắng lắm, giống mẹ nó.

Bà Vương Vĩ Lệ cười nói:

- Ấy da, ưu điểm toàn là của nhà bà, khuyết điểm là của nhà tôi hết, thằng bé này cũng biết cách chọn thật.

Nghe vậy Đồ Nhiễm chỉ muốn cười, nhìn sang thấy Lục Trình Trình vẫn đang kìm nén ở một bên, hai chị em bất giác đưa mắt nhìn nhau.

Ông Lục vội nói:

- Tôi thấy cháu tôi mắt to mũi xinh, con người đen lay láy, rất giống Đồ Nhiễm, rất xinh.

Đồ ăn bày biện đầy đủ, bố nhân vật chính vẫn chưa xuất hiện, gọi điện tới nói cứ ăn trước, không cần phải đợi anh, anh vừa tiếp nhận một ca bệnh nặng, nhất thời không về ngay được.

Đồ Nhiễm đã quá quen với việc này, anh chẳng có lúc nào là đúng giờ cả, bình thường đến trễ một tiếng coi như ông Trời đã thương tình lắm rồi.

Bữa cơm này diễn ra bình thường, hơn một tiếng đồng hồ là xong, bà Tôn Huệ Quốc gọi mấy người cùng đi chơi mát chược.

Lục lão thái gia sức khỏe cường tráng, đam mê đánh golf, ông Lục bèn bế cháu trai đưa mấy người khách nam theo ông cụ tới sân golf phía trước. Trước khi đi, ông thấy bà Tôn Huệ Quốc mãi chơi mát chược, không để ý gì đến bà thông gia, không khỏi nói mấy câu, khiến bà ta phải rời ghế, gọi người khác lên thay.

Bà Tôn Huệ Quốc khách khí với bà Vương Vĩ Lệ một hồi, bà Vương Vĩ Lệ thấy bà ta giả vờ giả vịt bèn từ chối, bà cũng không thích mấy người này, càng không có hứng thú tham gia.

Bấy giờ Đồ Nhiễm đang ở phòng bếp dưới lầu rửa bình sữa cho con, cô mang theo mấy bình sữa cho thằng bé, uống nước quả, uống sữa đều dùng riêng, rửa xong còn phải cho vào luộc khử trùng.

Ông Lục thấy vậy đành dặn dò con gái:

- Trình Trình, hay là con với dì Vương cùng ra ngoài đi dạo với bọn bố, phong cảnh trên núi đẹp lắm.

Lục Trình Trình vâng lời, khoác tay bà Vương Vĩ Lệ đi ra bên ngoài.

Ra đến cửa, thấy sắc trời âm u, bên hồ lại hơi nổi gió, bà Vương Vĩ Lệ thấy lạnh, nhớ ra áo khoác vẫn để ở trên lầu, bà bèn bảo mọi người đi trước, còn bà với Trình Trình quay lại lấy.

Vừa đặt chân lên trên lầu, chưa đi tới cửa đã nghe thấy tiếng cô Lục Trình Trình nói:

- Phải đó, em cũng không thích con bé bây giờ lắm, người lớn nói một câu nó cãi một câu, vô lễ, mồm mép quá đáng để.

Bà Tôn Huệ Quốc ra một quân bài:

- Cô không thấy người ta làm nghề gì sao, bán thuốc đó, mồm mép không sắc sảo thì sao làm nổi?

Lục Trình Trình đang định bước vào thì bị bà Vương Vĩ Lệ kéo lại, ra hiệu cho cô đừng lên tiếng, hai người cứ đứng ở cửa lắng nghe.

Một người họ hàng khác nói:

- Trình được viên hủ, tôi nghe nói nghề này rồi ren lắm, người giỏi một tí thì phải đi ngồi vào lòng bác sĩ, không giỏi thì không biết thế nào, chả nói được, hơn nữa cái nghề này cũng không ổn định.

Tôn Huệ Quốc thở dài:

- Thăng cả nhà tôi cũng không biết là làm sao nữa...

Bà cô Lục Trình Vũ nhẹ nhàng lên tiếng:

- Nói ra thì em vẫn thích cái con bé lần trước của thằng Vũ hơn, nói chuyện nhỏ nhẹ, tính tình đơn giản, lại có học vấn, gia cảnh cũng tốt. – Bà ta bật cười. – Em cứ nhớ mãi, thằng Vũ hồi đó còn là một thằng nhóc con, hẹn hò với cô bé đó bị em bắt gặp, hai đứa nó ngượng đỏ cả mặt, tuổi trẻ đúng là thú vị... Sau đó nó còn dẫn cô bé đó đến nhà em ăn cơm mấy lần, cô bé đó được dạy dỗ rất tốt. Con bé lần này, trước khi bọn nó kết hôn em mới gặp có một lần, chả hiểu nổi.

Người họ hàng kia bèn hỏi:

- Cô bé hồi trước yêu còn lâu, điều kiện lại tốt, sao giờ lại tìm một con bé thế này, ngoài ngoại hình khá khẩm, mồm mép đáo để ra, về học vấn, công việc, gia đình đều chẳng bì được với đứa trước, thật chẳng hiểu Lục đại công tử nhà ta đang nghĩ gì nữa. Con bé này cũng chẳng xứng với nó nhỉ?

Bà Tôn Huệ Quốc nói:

- Trong bụng có bầu rồi, lúc cưới về đã có rồi. Cậu cả với cô bé trước kia yêu nhau lâu như thế cũng không chia tay, còn con bé bây giờ, trước khi cưới cũng chỉ qua lại mấy tháng, con bé như thế, gia giáo thật chẳng ra sao... Nhưng mà, tôi nghe nói cô bé trước kia đến giờ vẫn còn vương vấn cậu cả nhà ta lắm, có lần ông nhà tôi đi thăm con trai, còn bắt gặp hai đứa đứng với nhau ở bãi đậu xe.

Cô Lục Trình Vũ nói:

- Cũng khó trách, cô bé tốt như vậy ai mà không thích, chắc là thằng Vũ cũng có những phút nhất thời sai lầm, em đây đã gặp nhiều người bụng dạ thâm hiểm như thế rồi. Đàn ông sợ nhất là bị bám lấy như thế, lấy vợ vẫn nên lấy người đơn thuần một chút thì tốt hơn.

Người họ hàng kia lắc đầu:

- Chứ còn gì nữa, mấy con bé trẻ tuổi bây giờ không đơn giản đâu, vì nhà trai giàu có mà không từ thủ đoạn tranh giành, đàn ông một khi đã yếu mềm, làm gì có ai thoát ra được? Tôi mà có đứa con gái như thế, tôi chả tát cho vỡ mồm ra.

Bà Tôn Huệ Quốc cười:

- Con nhà bác được nuôi dạy đầy đủ, đâu có thêm mấy đồng tiền này.

- ...

Bà Vương Vĩ Lệ đứng ngoài cửa càng lúc càng nổi cơn lôi đình, càng nghe lòng càng rối bời, lòng bàn tay lúc thì lạnh toát, lúc lại run lên, mặt biến sắc, cơn giận bốc lên lại không tiện xả ra với người ngoài, chưa biết chừng người ta còn nói đúng. Máu nóng bốc lên đầu, bà không thể nghe tiếp được nữa, quay người chạy xuống dưới nhà, vào bếp tìm con gái.

Bà vung tay tát cô một cái nẩy đom đóm.

Đồ Nhiễm không hiểu chuyện gì, bàng hoàng nhìn mẹ.

Bà gần giọng, nhưng lửa giận vẫn ngùn ngụt:

- Đê tiện, lúc tao để mày ra không ày xương cốt hay sao?

Đồ Nhiễm không hiểu đã xảy ra chuyện gì, vừa hoảng hốt, vừa hổ thẹn, vừa bức bối, lại không thể cãi với bà. Cô ngược mắt lên thấy Lục Trình Trình đang đứng gần tò te ngoài cửa, không khỏi hạ giọng nói:

- Mẹ, có chuyện gì về nhà rồi nói, mình về nhà thôi.

Bà Vương Vĩ Lệ đầu nghĩ nhiều được đến thế, giận dữ nói:

- Mà còn biết đến mặt mũi à, cái mặt già này của tao đã bị mày quăng đi mất rồi, nếu bố mày mà hay không biết có đội mồ mà dậy nữa hay không. Mà... nếu lúc đầu tao biết chuyện là như thế, tao đã kéo mày đến bệnh viện bỏ đứa bé đi chứ không bao giờ ày làm đám cưới. Chẳng trách sao tao thấy nó đối với mày không lạnh không nóng, không rõ ràng, thì ra mày xen vào giữa người ta. Bây giờ người ta vẫn còn dây dưa với người trước, mày có biết không...

Đồ Nhiễm đã hiểu ra phần nào, vội nói:

- Trước khi cưới, con căn bản không biết những chuyện trước đây của anh ấy.

Bà Vương Vĩ Lệ cười lạnh:

- Thế sau khi cưới mày biết rồi phải không? Biết rồi mà vẫn sống được à? Khổ thân quá nhỉ!

Đồ Nhiễm nói:

- Mẹ nghe mấy lời nói xàm này ở đâu vậy? Lục Trình Vũ không phải người như thế, con tin anh ấy.

Bà Vương Vĩ Lệ nói:

- Lời nói xàm nào? – Bà chỉ tay lên trên đầu. – Cả họ người ta đang tụ tập ở đó nói mày đấy, họ nói cô gái lúc trước tốt bao nhiêu, nói tình cảm của người ta mặn nồng đến thế nào... mà là nói xàm à, mày tin nó thì làm được gì? Cho dù nó có tốt đến đâu, cái gì cũng tốt, tốt đến tận trời, chỉ cần nó đối với mày không tốt thì cũng vứt đi.

Lúc trước Đồ Nhiễm chỉ thấy hoảng hốt, khi nghe đến nửa câu sau, tim cô bỗng nghẹn lại, không nói rõ được là tư vị gì, chỉ cảm thấy bức bối, khó chịu lạ thường.

Bà Vương Vĩ Lệ lại nói:

- Người nhà nó đối xử với con như thế nào, chẳng phải là chịu ảnh hưởng của nó hay sao? Nó không coi con ra gì, người nhà nó lại càng không coi con ra gì, uống công mẹ thức khuya dậy sớm chăm con cho nhà nó, còn người ta thì cười nhạo sau lưng, đúng là mất mặt.

Đồ Nhiễm đứng đó, chỉ có thể cố gắng để không tỏ vẻ gì, nhưng trong lòng không thể bình yên, nhất thời lơ đãng, ngón tay chạm vào mép nồi nước sôi bỏng rát, nhưng cô cũng không thấy đau.

Bà Vương Vĩ Lệ đang định nói thêm gì đó thì nghe thấy Lục Trình Trình đứng phía sau khẽ gọi “Anh hai”, lúc này mới phát hiện ra Lục Trình Vũ không biết đã bước vào tự bao giờ. Ông Lục vì nhìn thấy xe của con trai từ xa nên cũng bế cháu về, đúng lúc hai người lần lượt đi vào nhà.

Nhìn thấy con rể, bà Vương Vĩ Lệ lại càng thêm giận dữ, bèn nói:

- Mẹ thấy hai đứa sau này cũng chẳng có kết quả tốt đâu, tốt nhất là ly hôn cho xong.

Lời vừa nói ra, bốn người còn lại đều bàng hoàng.

Bà Vương Vĩ Lệ nói được ra miệng thì nhẹ cả người. Nhưng nghĩ lại lại thấy không ổn: Nói những lời này trước mặt con rể có phải thiếu chừng mực không? Thế chẳng phải là chặn đường lui của người ta, càng khích thêm mâu thuẫn hay sao? Đang lúc hơi hối hận, nhìn thấy vẻ mặt hoảng hốt, bất an của con gái, bà lại lập tức hận sắt không thành gang, lửa giận lại bốc lên:

- Sao, con không nỡ hả? Mẹ thấy con yêu nó đến mù mị ra rồi.

Mặt Đồ Nhiễm thoát đỏ bừng đến tận mang tai, đứng như trời trồng không nói câu nào.

©STENT

Bà Vương Vĩ Lệ hừ lạnh:

- Sau này chỉ mình con chịu thiệt thòi.

Bà tức tối, không thèm đếm xỉa đến ai, nhấc chân đi thẳng ra ngoài, con vội gọi lại, bà cũng chẳng màng, cho đến khi bước ra cửa mới thấy ông Lục đang đứng bên ngoài.

Bà Vương Vĩ Lệ giật mình, không biết ông ta đã nghe được bao nhiêu.

Ông già một tay bế cháu, một tay kéo bà lại hòa giải:

- Bà thông gia, bà đừng giận vôi, có gì từ từ nói, có phải bọn trẻ không hiểu chuyện nên làm bà giận không? Thanh niên bây giờ toàn thế cả, vợ chồng hục hặc là chuyện thường ngày ở huyện, đừng mắng tội nó, có gì thì dạy lại...

Bà Vương Vĩ Lệ cười lạnh:

- Con ai người ấy dạy. Con tôi tôi hiểu, nó ở trước mặt người khác rất hiểu chuyện, chỉ có ở trước mặt tôi là không hiểu chuyện thôi. Tôi chỉ không hiểu, con tôi rõ là một đứa tử tế, gả đến nhà người ta, sinh cả con cho người ta rồi, một lòng một dạ sống yên ổn, sao vẫn còn bị người ta ức hiếp, vẫn phải để ý nét mặt của người khác là sao?

Ông Lục cũng điếng người, xung quanh cũng chỉ có mấy người đó, ông không khỏi cười sượng sùng:

- Chuyện... chuyện này sao lại nói vậy?

Bà Vương Vĩ Lệ thở hắt ra:

- Chuyện này thì ông thông gia đừng hỏi tôi, phải hỏi người nhà ông ấy?

Ông Lục quay sang nhìn con trai, rồi lại nhìn con gái, đang lúc ngỡ vực thì bà Vương Vĩ Lệ lắc đầu, bước ra cổng chính. Ông Lục đành bước lên phía trước nói hết nước hết cái, bà Vương Vĩ Lệ một là niệm tình ông bình thường đối đãi chu đáo, không tiện làm căng với ông, hai là cũng muốn chữa lại đường lui cho con gái, đành miễn cưỡng viện ra một cái cớ:

- Ông đừng giữ tôi nữa, tôi thật sự có việc phải đi, con trai tôi từ Bắc Kinh về không có chìa khóa vào nhà, tôi phải vội về xem thế nào.

Thấy bà vẫn còn chưa nguôi giận, ông Lục cũng đành xuống nước, gọi tài xế đến, dặn dò đưa bà về an toàn.

Tầng dưới ồn ào náo loạn, tầng trên đâu có lý nào không nghe thấy, bàn mặt chược đã giải tán từ lâu, đợi bà Vương Vĩ Lệ về rồi, mấy người đó mới thông thả đi xuống.

Ông Lục đang định hỏi con trai mình tại sao lại đắc tội với mẹ vợ, lại thấy con trai hỏi con dâu:

- Sao? Đã xảy ra chuyện gì?

Đồ Nhiễm không nói gì, chỉ chăm chăm nhìn ngọn lửa trên bếp. Nước trong nồi đã sắp cạn, đáy nồi kêu lục đục, cô cũng không có phản ứng gì, Lục Trình Vũ thò tay tắt bếp.

Anh lại quay sang em gái mình:

- Nói, xảy ra chuyện gì?

Lục Trình Trình hết sức sượng sùng. Cứ cuống lên là cô bé lại ấp úng không nên lời, lại thấy chị dâu đang đứng đó, đáng về tủi thân, cô bé nhất thời không biết phải làm sao. Cô nghĩ chuyện này bất luận thế nào cũng phải nói cho rõ, đang định kể lại rành mạch ngọn ngành thì lại bị ánh mắt Lục Trình Vũ làm cho ngưng bật.

Lục Trình Vũ đầu óc nhanh nhạy, nhìn vẻ mặt của vợ cộng thêm những lời mẹ vợ vừa nói lúc nãy, đại khái cũng đoán được mấy phần.

Đá Cuội cũng làm nặng trĩu lên theo, có lẽ là vì thấy mẹ đang ở ngay trước mặt nên không chịu theo ông nội nữa, giãy giụa đòi nhào về phía Đồ Nhiễm, nhưng thấy mẹ không đoái hoài gì đến mình, cậu nhóc bèn òa khóc.

Đồ Nhiễm sực tỉnh, vội đón lấy cậu nhóc vỗ về, an ủi, cô muốn nói gì đó với mấy người trước mặt, nhưng chẳng nói nổi lời nào, chỉ cảm thấy đứa con trên tay nặng hơn trước đây, cô bế nó khá là vất vả.

Lòng cô thoáng tê dại, cô thầm nghĩ, trong tất cả mọi người ở đây, chỉ có mình là người ngoài, dù nói điều gì cũng chẳng có nghĩa lý gì, cho dù nói, thì có những lời cũng không đến lượt cô lên tiếng. Nghĩ vậy, cô cố nén nước mắt, chỉ chào ông Lục một câu:

- ... Bố, Đạ Cuối buồn ngủ rồi, con đưa cháu về trước vậy.

Tiếng “bố” này, cô gọi một cách hết sức nhọc nhằn.

Ông Lục cũng không biết phải làm sao cho ổn, ông cảm thấy trông cô con dâu này thật đáng thương, đã đến nước này rồi mà nó vẫn còn khách sáo chào hỏi mình, cũng thật hiếm có. Ông vội khách sáo đáp lại, đáp xong rồi mới nhớ ra, không thể để người ta cứ thế mà về được, còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì cơ mà? Nếu nó bế cháu ông đi một mạch không về nữa thì làm sao?

Ông cuống quýt quay sang nhìn con trai.

Lục Trình Vũ không thèm để ý đến ông, kịp thời nắm tay vợ mình lại.

Đồ Nhiễm khẽ giằng ra, nhưng lại càng bị nắm chặt hơn. Lòng bàn tay anh rất nóng, giống như hơi nước đang bốc lên mù mịt, nhưng lại hun nóng cô một cách cứng nhắc.

Anh dúm chìa khóa xe vào tay cô:

- Vào trong xe đợi anh.

Trong giây lát, cô không lên tiếng, anh lại nhấn mạnh từng câu từng chữ:

- Xin em đợi anh!

Cô khựng lại, rồi nhận lấy chùm chìa khóa.

Lục Trình Vũ nhìn ra cửa sổ, cho tới khi Đồ Nhiễm và đứa bé đã lên xe, ngồi vào ghế phụ lái, anh mới quay đầu lại, vẫn hỏi em gái mình:

- Chuyện gì? Nói!

Nhìn đám người Tôn Huệ Quốc lơ nhố thò đầu vào xem trò vui như thể chuyện chẳng liên quan gì đến mình, Lục Trình Trình nổi giận, lại thấy Đồ Nhiễm đã đi khỏi nên cô cũng chẳng cần e dè gì nữa, tức tối nói:

- Mấy người kia vừa rồi nói chị Nhiễm Nhiễm cái này cũng không tốt, cái kia cũng không tốt, đúng lúc bị dì Vương nghe thấy, dì Vương tức quá nên đánh chị Nhiễm Nhiễm...

Lục Trình Vũ hơi ngỡ ngàng, anh nhìn ra ngoài cửa sổ, khi ngoảnh đầu lại, sắc mặt anh trông càng khó coi.

Lục Trình Trình tranh thủ thời cơ:

- Em cảm thấy mấy người họ có tình bêu xấu chị Nhiễm Nhiễm, anh, anh không nghe thấy mấy lời đó thôi, ai nghe thấy cũng sẽ không chịu nổi.

Bà Tôn Huệ Quốc đang đứng ngay bên ngoài, đời nào chịu để người ta nói dễ dàng như thế, vừa nghe vậy bà liền lập tức xông đến, chỉ tay vào mặt Trình Trình:

- Trình Trình, ăn nói đừng có thêm mắm dặm muối như thế, cái gì mà bọn dì có tình bêu xấu ai chứ, dì lại muốn hỏi con, bọn dì đã nói những gì? Mọi người đang chơi mát chược yên ổn trên lầu, nào đụng đến ai, có người lại cứ thích rình mò, lòng dạ hẹp hòi bằng cái đầu kim. Chẳng lẽ bọn dì đánh mát chược ở nhà mình cũng không được à?

Lục Trình Trình xét đến cùng vẫn còn nhỏ tuổi, bị bà ta hùng hổ ra oai thì chỉ biết nấp sau anh trai, nhất thời không biết giải thích thế nào.

Lục Trình Vũ liếc nhìn bà ta:

- Dì cứ để con bé nói hết đã. – Rồi anh lại bảo em gái. – Dì Tôn đã hỏi em nghe được những gì thì em cứ nói ra, không sao hết, có anh ở đây rồi.

Trình Trình chỉ mong mỗi lời này của anh trai, lập tức kể hết ngọn ngành, rành mạch, rõ ràng, từ việc bà Vương Vĩ Lệ lên lầu lấy áo, vô tình đứng ngoài cửa nghe thấy bà Tôn Huệ Quốc khua môi múa mép dựng chuyện về Đồ Nhiễm như thế nào, cho tới việc bà Vương Vĩ Lệ chạy xuống lầu đánh Đồ Nhiễm ra làm sao.

Giữa chừng bà Tôn Huệ Quốc chặn họng cô mấy lần, lúc thì nói bà ta không nói câu này, lúc thì câu đó cũng không phải do bà ta nói, Lục Trình Vũ lờ mờ một cái, bà ta lập tức im re.

Lục Trình Vũ nhìn ông Lục:

- Vợ con hiếm khi đến được một hôm, cô ấy hiếu thảo, tới thăm ông nội, mấy người lại nhân lúc con không có mặt mà dầy dọa cô ấy như thế? Mấy người thử nói xem, như thế nghĩa là thế nào? Hả?

Thấy con trai sầm mặt xuống, ông Lục vội nói:

- Hiểu lầm, chắc chắn là có hiểu lầm...

Anh đập lại ngay:

- Hiểu lầm gì? Mẹ kiếp, mấy người này như thế nào tôi lại còn không biết nữa hay sao? Hôm nay nếu tôi không ở đây, Trình Trình đến mở miệng cũng chẳng dám, bình thường mấy người đối xử với nó như thế nào mà dọa cho nó sợ đến mức này? Đến con ông còn đối xử như thế, huống hồ là Đồ Nhiễm? Cô ấy đụng gì đến các người? Người ta vui vẻ bế cháu ông tới chơi, mấy người lại khiến người ta rơi lệ ra về, chuyện như thế mà mấy người cũng làm được à?

Thấy lồng ngực anh phập phồng dữ dội, ông Lục đoán chắc cơn giận này không phải là nhỏ, đang muốn lên giọng hòa giải, ai ngờ bà vợ nhà mình đã giành mở miệng trước.

Bà ta nói:

- Cậu cả, cậu đã nói đến nước này rồi thì chúng tôi cũng nói thẳng với cậu vậy. Về cô vợ hiện nay của cậu, tôi và bố cậu, cả cô cậu nữa, đều thật sự không thích, nói sao nhỉ, cô ta chẳng xứng với cậu chút nào. – Bà ta bấm đầu ngón tay như đang nhẩm đếm. – Học lực tầm tầm, gia cảnh không tốt, công việc lại càng không ổn, còn tính tình thì hẹp hòi, nhỏ nhen, lắm mưu nhiều kế, tính tình nóng nảy, người lớn nói một câu, nó vặc lại mười câu. Có điểm nào xứng với cậu đâu? Có lúc bọn tôi nói năng hơi thẳng thắn một chút, đó cũng là vì sốt ruột thay cho cậu thôi...

Ông Lục sốt ruột, đưa tay định ngăn bà vợ lại:

- Bà đừng có ở đây tham gia linh tinh nữa, bớt nói đi vài câu!

Lục Trình Vũ nhìn bọn họ:

- Nếu mấy người đã có mặt hết ở đây, cả cô nữa, hôm nay nói cho rõ, vợ tôi là người thế nào, không giải thích, không cần thiết, tự tôi biết là được. Cho dù cô ấy có kém cỏi đến thế nào, cũng chẳng làm cách nào được, tôi vẫn cứ thấy vừa ý, tôi có mắc lừa cô ấy tôi vẫn thấy vui. Cả đời này tôi có thể không nhận họ hàng, nhưng cũng không thể để cô ấy không được vui. Lời trái tai tôi cứ nói trước, bất luận là ai, nếu còn để mẹ con cô ấy chịu ầm ức thêm một lần nữa, thì kể từ lúc ấy trở đi, coi như tôi không quen biết với người đó.

Câu cuối cùng, anh nói rõ ràng từng chữ một, xung quanh lặng phắc như tờ.

Anh xoay người bỏ đi.

Vừa bước ra cửa, anh đã gặp ông nội đi đánh golf về.

Ông nội chẳng hay biết gì về vụ ầm ĩ vừa rồi, nhìn thấy cháu trai thì rất vui vẻ, kéo tay anh lại bảo anh dẫn vợ con vào phòng ngồi chơi, đừng về sớm thế.

Lục Trình Vũ đành thoái thác là có việc không thể đợi được, thấy không giữ anh lại được, ông nội đành gằn cổ lên dặn dò:

- Tiểu Vũ à, bọn con còn trẻ, tranh thủ còn sinh được thì sinh thêm mấy đứa nhóc đi, đừng lo bị phạt tiền, để bố con nộp phạt là được rồi.

Ông gào lên như thế, trong ngoài đều nghe rõ mồn một. Lúc trước Lục Trình Vũ còn đang giận dữ, giờ lại thấy vui, một lúc sau lại thấy đầu mình như phình ra. Anh nghiêng đầu ngó nghiêng, Đồ Nhiễm đang bế con trong xe, đầu cúi gằm xuống, không biết cô đang nghĩ gì.

Thằng bé không hiểu gì, chỉ ê a thò tay giật tóc mẹ, cô cũng không tránh đi.

Lục Trình Vũ bụng bảo dạ, cháu dâu ông sắp chạy mất tiêu rồi, còn sinh với đẻ gì nữa.

Anh mở cửa bên ghế phụ lái, giơ tay về phía thằng bé:

- Đá Cuội, bố bế nào!

Đá Cuội tuy ít khi ở bên anh, nhưng lại rất thích anh, lúc này cậu nhóc đang vừa cười hì hì chảy cả nước dãi, vừa nhào vào lòng anh, như thể đang định ngoạm cho bố nó một miếng.

Anh bế thằng bé lên, đặt cu cậu vào cái nôi chuyên dụng cho xe hơi, sau đó đặt lên băng ghế sau, thắt chặt dây an toàn rồi mới lên xe.

Đồ Nhiễm không nói không rằng, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Anh nhìn cô, nổ máy xe:

- Chẳng có khí phách gì cả, lần sau mà gặp chuyện như thế nữa thì cứ chửi lại, đánh lại cũng được.

Cô vẫn không lên tiếng.

Anh đạp chân ga, phóng xe ra đường rồi nói:

- Sẽ không có lần sau nữa. – Thấy cô vẫn không nói năng gì, anh gọi khê. – Đồ Nhiễm...

Tim Đồ Nhiễm bỗng ghen thất lại lạ thường, những cảm xúc chôn vùi bấy lâu phút chốc trào dâng, càng lúc càng dày đặc, không xua đi nổi. Cô ra sức cắn chặt môi, cố gắng đáp lại một câu:

- Không sao đâu, có việc gì mà em chưa gặp qua.

Cô không nhìn anh mà vẫn quay ra phía ngoài cửa sổ, sợ anh nhìn thấy dáng vẻ thê thảm của mình, nhưng nước mắt cứ không ngừng rơi, như thể mãi mãi không cạn, cô đưa tay lẳng lặng lau đi.

Sau đó, cô nghe thấy tiếng anh, rất bé:

- Đừng khóc nữa...

Câu an ủi ấy rất dịu dàng, rất nhỏ nhẹ, cô ngỡ ngàng vì mình có thể nghe rõ mồn một giữa lúc huyên náo thế này, như thể nó được cất lên ngay bên tai cô.

Trong nháy mắt, nước mắt càng không thể kìm nén được, tuôn trào như dê vỡ, cô muốn lấy giấy ăn trong túi xách ra, nhưng lúc này mới nhớ ra túi xách và bình sữa của Đá Cuội vẫn còn để trong nhà họ Lục.

Lục Trình Vũ lục lọi ngăn kéo phía trước, tìm được hai tờ giấy ăn giữa một đồng lộn xộn tạp pí lù, đưa cho cô.

Cô không cầm, anh đặt hai tờ giấy lên đùi cô, rồi nắm lấy tay cô, sau đó ngoặt vô lăng, lái xe ra bờ sông.

Nắng chiều nhạt nhòa, chỉ lác đác vài người khách du lịch, người thả diều, người cho con đi nghịch cát, mấy người dân chài đang tung lưới bắt cá sát bờ. Ở băng ghế sau, Đá Cuội đã say ngủ, Lục Trình Vũ đỗ xe bên hàng cây râm mát, nơi đó ít người, gió cũng nhẹ hơn một chút.

Anh xuống xe, bước tới mở cửa ghế phụ, nói:

- Cô nàng chuyện gì cũng gặp hết rồi ơi, xuống xe thôi.

Đồ Nhiễm không nhúc nhích, mảnh giấy ăn trong tay đã bị cô vò nát, nhưng cô vẫn ra sức vo viên.

Anh cúi người cởi dây an toàn giúp cô rồi bế bổng cô ra ngoài, đến khi cô đứng yên trên mặt đất rồi anh mới nói:

- Anh cứ tưởng hồi xưa lúc không giải được đề toán em đã khóc hết nước mắt rồi cơ.

Cô hất tay anh ra:

- Em khóc kệ em, không liên quan gì đến anh.

Anh nói:

- Được rồi, anh đã mắng cho họ một trận, sau này không còn mấy chuyện lằng nhằng này nữa.

Cô nói:

- Những chuyện này không liên quan đến người khác, mẹ em nói đúng, anh đối xử với em thế nào, thì họ sẽ đối với em thế ấy. Nếu anh tốt với em, chẳng lẽ người nhà anh lại không nhận ra sao?

Anh nói:

- Sao anh lại không tốt với em? Em chỉ nhớ đến mấy chuyện không tốt, còn lúc anh đối tốt với em em lại chẳng thấy gì.

Cô lau nước mắt:

- Em thấy gì? Em thấy con người anh đạo đức giả, anh đối tốt với em chỉ là vẻ bề ngoài, muốn cho người khác thấy anh là người tốt, làm chuyện gì cũng dang hoàng, tử tế, anh chỉ đang bảo vệ hình tượng của mình thôi. Tất cả mọi việc anh làm là do anh thấy nên làm như thế, chứ không phải vì anh thật sự muốn làm.

Anh cười cười, đợi cô nói xong rồi mới lạnh lùng hừ một tiếng:

- Thế em nói xem, việc anh thật sự muốn làm là gì?

Cô không đáp.

Thấy cô không nói gì, anh lại mĩa mai:

- Em đâu phải là anh, làm sao biết anh muốn làm gì?

Bị anh công kích, Đồ Nhiễm không nhịn được bèn lên tiếng:

- Anh nhất định muốn em nói phải không, em nói cho anh biết, lúc mang thai em sợ nhất là điều gì, em sợ nhất là anh nóng đầu lên sẽ bảo em bỏ con đi, sau đó chạy theo tình yêu mà anh vẫn hằng ấp ủ. Khi đó cả ngày em chỉ lo lắng chuyện này, cả đêm không ngủ được.

Giọng anh cũng chẳng tử tế gì:

- Sao anh lại thấy em ngủ ngon lắm nhỉ, ngáy pho pho suốt đêm, làm anh chẳng ngủ được.

Cô tức tối lườm anh:

- Anh mới ngáy thì có.

Một lúc sau, Lục Trình Vũ lại nói:

- Anh cũng nói cho em biết, con người anh làm chuyện gì cũng theo đúng ý mình, nếu anh không muốn làm thì không ai ép được anh đâu.

Cô đập lại:

- Đúng thế, anh làm chuyện gì cũng có ý đồ, chuyện vợ vẫn anh sẽ không thềm làm.

Anh cúi xuống nhìn cô, nhíu mày:

- Nói tiếp đi, đừng có ăn nói nửa chừng.

Cô cũng nhìn lại anh:

- Là anh bảo em nói đấy nhé... – Cô ngẫm nghĩ. – Lần trước anh đưa em đi hồ Liên Lý, là vì anh đi hội thảo, anh còn cần giải quyết nhu cầu sinh lý nữa. Anh đối xử tốt với bà ngoại em, là vì bà cũng rất tốt với anh, anh muốn được tiếng là hiếu thảo. Em có bầu, anh mua máy tính xách tay cho em, là vì nó có ít bức xạ, tốt cho đứa bé. Nửa đêm em đói, anh làm bánh bao cho em, là vì anh sợ con không đủ dinh dưỡng. Mới đầu anh kết hôn, giờ lại không chịu ly hôn, cũng đều là vì con, con người anh giống như được lên dây cót, lúc nào nên làm chuyện gì, không nên làm chuyện gì anh đều nắm rõ trong lòng bàn tay...

- Được rồi. – Anh đưa tay lên, ôm khuỷu tay đi vòng quanh mấy bước, sau đó xoay người lại nhìn cô, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười. – Thì ra trong lòng em, hình ảnh anh là như thế sao? – Anh lại nói. – Bây giờ anh cảm thấy, mẹ kiếp, anh cũng điên mẹ nó rồi, nên mới làm mấy chuyện đó. Bây giờ em nói mấy lời nhảm nhí đó chẳng qua là muốn ly hôn, muốn ly hôn chứ gì? Thế thì ly hôn quách đi cho xong.

Đồ Nhiễm tức nghẹn cả họng, khóe mắt lại bắt đầu cay cay, cô nén một lúc rồi mới nói:

- Ly hôn thì ly hôn, ly hôn rồi anh đi mà tìm người tốt hơn, tìm một ông bố vợ làm Viện trưởng tốt biết mấy, để tiền đồ khỏi bị hủy hoại.

Anh quay phắt lại nhìn cô chăm chăm, gần từng chữ một:

- Đồ Nhiễm, anh nói cho em biết, đừng nghĩ anh bại hoại như thế, cho dù con người anh xử lý mọi việc vừa hồ đồ vừa máu lạnh vừa đạo đức giả, nhưng về chuyện này, từ đầu chí cuối anh chưa từng nghĩ tới! – Anh nói tiếp. – Tin hay không tùy em, dù sao giờ anh nói gì em cũng không tin.

Thấy anh đã thật sự nổi giận, lòng cô thoáng chút không thoải mái, nhưng miệng vẫn nói:

- Anh nói gì thì em tin đấy, anh vừa nói ly hôn thì em tin, đó là tự anh nói tới.

Anh hơi ngừng lại:

- Anh nói đến bao giờ? Anh chỉ nói theo ý của em thôi, từ trước tới nay vẫn luôn là em suốt ngày đòi ly hôn mãi không biết chán đấy chứ.

Thấy anh không chịu thừa nhận, máu nóng lại bốc lên đầu cô:

- Rõ ràng là anh nói ly hôn, giờ lại đổ vấy lên đầu em? Lúc đó anh nói gì em vẫn còn nhớ rành rành, bà ngoại vừa qua đời, anh nói đợi sinh con xong rồi sẽ tính chuyện ly hôn, chẳng phải anh đã nói thế còn gì?

Anh tỏ vẻ không tin:

- Em đừng có lập lờ ở đây, lúc ấy là em đòi ly hôn, làm mình làm mẩy với anh, nên anh mới nói đợi sinh con xong thì mới bàn đến chuyện này, đó mới là những gì anh nói.

Cô nói:

- Bàn chuyện gì, không phải chuyện ly hôn thì là chuyện gì?

Lục Trình Vũ bị cô làm cho tức điên, nghiêng răng nhả ra bốn chữ:

- Càn quấy bấy bạ.

Đồ Nhiễm cũng nổi xung, cả hai không ai chịu nhìn ai, không ai chịu nhường ai.

Đồ Nhiễm vừa tức giận, vừa nhìn người ta thả diều. Có một người chạy mãi trên bờ cát mà con diều vẫn không bay lên được, cô nhìn mãi, nhìn mãi, thấy khoái chí trên nỗi đau khổ của người khác, bất giác phì cười.

Lục Trình Vũ xoay đầu nhìn cô, cô vội thu nụ cười lại, đánh mặt nhìn anh chăm chăm, không chịu nao núng. Anh cứ nhử mày nhìn cô, rồi lại buông một câu:

- Mẹ kiếp, đúng là anh chẳng biết làm thế nào với em.

Cô lập tức đắp lại:

- Anh đừng có chửi thề nữa được không? Anh nhìn lại giọng điệu này, vẻ mặt này của anh rồi thử tự soi gương xem, anh có biết thái độ này của anh khiến người ta rất tổn thương hay không?

Anh phản bác:

- Em nói chuyện thì không làm tổn thương người khác à? Cái gì là tìm ông bố vợ làm viện trưởng? Em đang nghi ngờ nhân phẩm của anh.

Cô nói:

- Em nghi ngờ đấy thì sao, em nhấm vào cửa cái nhà anh đấy thì sao, em dùng con đũa uy hiếp anh đấy thì thế nào? Anh muốn làm thế nào thì tùy anh.

Lục Trình Vũ thở phì phò, vung tay lên chỉ vào mặt cô, rồi lại hạ xuống:

- Chả sao cả, anh chịu hết, thế đã được chưa?

Anh như vậy khiến cô sững sờ, một lúc mới nói nhỏ:

- Đúng thật là, anh làm sao mà phải tự làm khổ mình như thế, em đâu có gì dao vào cổ anh.

Một lúc lâu anh không nói gì, rồi bất chợt hạ giọng nói:

- Khổ hay không là do em nghĩ, đầu anh vẫn đang ở trên cổ của anh, em không thể cứ dùng đầu óc em để suy nghĩ thay cho anh được.

Cô cúi gằm:

- Không phải, em đang đứng ở góc độ của anh để nhìn nhận thay cho anh, em cảm thấy anh đang tự làm khổ chính mình.

Anh nhìn cô, ánh mắt dịu hẳn đi:

- Anh nói thế này với em nhé, hai chúng ta ở bên nhau cũng chỉ có hai năm ba tháng, trừ đi một năm anh không có mặt, thời gian còn lại mỗi người đều bận rộn việc riêng, thường xuyên mấy ngày không gặp mặt...

Cô lí nhí chêm vào một câu:

- Anh cũng biết thế à?

Anh không đếm xỉa đến cô mà tiếp tục nói:

- Trong đó em mang thai hơn chín tháng, Đá Cuội đã ra đời được bốn tháng, tổng cộng là một năm một tháng, vì thế bất kể anh làm điều gì, em hoàn toàn có thể nói đều là vì con. Có lúc anh từng nghĩ, đứa bé này có lẽ tới hơi sớm một chút, hai ta nên có thêm thời gian để thích ứng lẫn nhau.

Nghe anh nói vậy, cô vô thức cúi đầu nhìn Đá Cuội đang nằm trong xe. Cửa xe mở hé hé, cậu nhóc con vẫn đang yên ngủ, gương mặt nhỏ xíu bầu bĩnh hơi cau lại, không biết đang mơ thấy điều gì.

Lòng cô không thoải mái:

- Chuyện của con, em hoàn toàn không hối hận, cho dù mới đầu anh nghĩ khác, thì em cũng sẽ tự mình sinh con ra, sẽ tự nuôi con.

Anh ngắt lời cô:

- Anh đang nói chuyện tử tế với em, sao em lại lòi chuyện ấy vào?

- Em lòi chuyện gì vào?

Anh nói:

- Cái gì là mới đầu nếu anh nghĩ khác? Anh nghĩ thế nào? Em lại đem đầu anh cắm trên cổ em rồi, có cho người ta nói không hả?

Đồ Nhiễm cũng nói:

- Anh mới không cho người khác nói ấy, em cũng đang nói theo ý anh thôi, là tại anh quá nhạy cảm thì có.

Lục Trình Vũ đứng một lúc, chẳng nói chẳng rằng, tới khi cảm xúc dần lắng lại, anh mới lên tiếng:

- Hôm nay không nói nữa, cả hai đều đang giận, càng nói càng không ra gì. – Anh thọc tay vào túi áo, đưa mắt nhìn bờ cát phía không xa, con diều kia cuối cùng cũng đã bay lên được, càng bay càng cao, anh lại chậm rãi lên tiếng – ... Chuyện Lý Sơ Hạ, hồi còn trẻ đúng là anh rất lỏng lỏng, cô ấy rất tốt, là vấn đề về phía anh... Nếu thật sự anh còn có gì với cô ấy thì cũng không cần phải đợi tới tận bây giờ.

Tim Đồ Nhiễm đập dồn dập, cô bất giác nuốt nước bọt, xiết thật mạnh tờ giấy trong tay.

Mặt trời dần ngả về tây, gió sông lạnh lạnh, Đá Cuội khẽ hắt hơi một cái.

Cô sực tỉnh, lập tức đóng cửa xe lại rồi nói:

- Phải đi thôi.

Anh ừ một tiếng, nhưng không cất bước, hình như anh đang nghĩ gì đó nhưng lại không lên tiếng, sau đó mở cửa, ngồi vào xe.

Suốt chặng đường, cả hai không nói năng gì, Đá Cuội cũng không tỉnh giấc, rất yên tĩnh.

Tới trước nhà mẹ vợ, Lục Trình Vũ mới nói:

- Anh lên nói chuyện với mẹ.

Đồ Nhiễm nghĩ một lúc rồi nói:

- Giờ mà nhìn thấy anh có khi mẹ lại càng giận hơn, lại bảo chúng ta ly hôn, em không đảm bảo mình sẽ không đồng ý. Là em có lỗi với mẹ, cả đời này mẹ chưa từng giận dữ như vậy.

Anh không nói gì.

Cô xuống xe bế con, Đá Cuội đang nửa mê nửa tỉnh, vùng vằng mấy cái rồi khóc toáng lên.

Anh nói:

- Để anh đưa hai mẹ con tới cửa.

Cô nói:

- Không cần đâu. – Rồi tiếp. – Túi xách của em với bình sữa của Đá Cuội để quên ở đó rồi.

Anh hiểu ý:

- Bây giờ anh sẽ quay về lấy, lát nữa mang tới cho em.

Đồ Nhiễm bế con lên lầu, mở cửa ra, nhưng bà Vương Vĩ Lệ lại đóng cửa phòng ngủ. Cô biết bà không muốn gặp mình, đành cho con ăn no rồi sắp xếp cho con xong xuôi, sau đó mới vào bếp nấu bữa tối. Khi mọi thứ đã chuẩn bị đâu ra đấy, trời ngả tối, cô mới đẩy cửa bước vào, gọi mẹ ra ăn cơm. Bà không màng đến, nằm xoay người lại phía cửa.

Cô nói:

- Mẹ, con biết mẹ giận, nhưng mẹ không thể đem sức khỏe ra để giận dữ được. Ăn no xong rồi mẹ muốn đánh, muốn mắng con thế nào cũng được.

Bà Vương Vĩ Lệ quay ngoắt lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Đánh chửi con thì ích gì, đâu có thể làm cho người ta đối xử với con tốt hơn được. – Rồi bà lại chỉ vào cô.
– Con nói xem, con làm thế nghĩa là sao, hôn nhân đại sự, không qua mai mối, ít ra hai đứa cũng có tình cảm với nhau chứ hả?

Đồ Nhiễm cúi gằm xuống, không nói gì.

Bà Vương Vĩ Lệ hỏi cô:

- Vừa nãy ở đó không tiện nói, bây giờ con nói thật với mẹ đi, rốt cuộc là con thích con người ta, hay là nhắm vào cửa cải nhà người ta hả?

Đồ Nhiễm biết rất rõ, hiện giờ đối với chàng con rể, thậm chí là cả nhà anh, bà Vương Vĩ Lệ đều đang rất khó chịu, cô suy nghĩ nhanh như chớp, cuối cùng lí nhí nói:

- Vì của cải ạ.

Bà Vương Vĩ Lệ tức điên, ném thẳng cái gối ra:

- Mẹ sắp bị con làm cho tức chết rồi, tình hình thẳng em con vừa mới tốt lên một chút, sao con chẳng để ẹ được yên. Mẹ... có lúc mẹ thật muốn nhét hai đứa mày vào lại trong bụng cho rồi. – Bà ngồi xuống giường

nói tiếp. – Con tưởng cái suy nghĩ cởn con đẩy cửa con người ta không nhìn ra chắc? Lão ấy là tay cáo già lẫn lộn làm ăn bao nhiêu năm ròng, không lão luyện làm sao mà trụ nổi? Thảo nào thằng chồng con đối xử với con như thế, nó có phải thằng ngốc đâu, đàn ông kỳ nhất là chuyện này, mà chẳng nói gì tới đàn ông, phụ nữ còn kỳ nữa là... Con nói xem, bây giờ phải làm sao cho tốt, con đã đẻ ra rồi, ngày tháng sau này phải tính sao? Hồi xưa bố con dạy dỗ con thế nào vậy hả? Sao con học đại học mà lại thành ra như thế này, hồi đó mẹ đã nói rồi mà, con gái học lắm làm gì, con gặp nhiều người quá nên lắm tâm tư. Con như thế, người ta gọi là nói hay làm dở, tự mình đào hố, tự mình sa chân.

Cô vẫn nói:

- Mẹ, ăn cơm đã.

Bà Vương Vĩ Lệ đứng dậy chửi bới:

- Ăn ăn ăn, ăn lắm vào cho chết!

Một lúc sau chuông cửa reo, bà hỏi cô:

- Ai thế?

Cô nói:

- Lục Trình Vũ, con quên túi xách ở đó, anh ấy mang đến cho con.

Bà bê bát cơm vào phòng:

- Con đừng cho nó vào, mẹ không muốn gặp thằng oắt đó.

Đồ Nhiễm ra mở cửa, Lục Trình Vũ đang bê một đồng hồ đứng bên ngoài, cô lắc đầu với anh, không cho anh vào.

Anh nói:

- Vậy hai ngày nữa anh lại tới.

Cô nhận lấy đồng hồ:

- Anh đừng đến nữa.

Anh nhíu mày:

- Đồ Nhiễm, có vấn đề thì phải giải quyết.

Cô không biết làm thế nào:

- Không phải, em không có ý gì cả, bây giờ đầu óc em đang rất hỗn loạn.

Anh cúi đầu nghĩ ngợi:

- Vậy lúc nào em mới có thể nghĩ thông suốt? – Anh nói. – Anh gọi điện cho em, em nghĩ thông suốt rồi thì có thể nói với anh.

Cô nói nhỏ:

- Lần nào cũng bắt em đợi điện thoại của anh, lần này đến lượt anh đợi em.

Anh nói:

- Được, em gọi cho anh vậy. – Anh lại thêm một câu. – Nếu chẳng may anh không nghe, thì nhất định là lúc ấy anh đang ngủ.

Cô đang định đóng cửa, lại nghe thấy anh bình thản nói một câu:

- Dù sao anh cũng đợi điện thoại của em.

Cô khê khàng khép cửa lại, bản thân dựa vào cửa một lúc, bên tai văng vẳng tiếng bước chân càng lúc càng xa của anh.

Bà Vương Vĩ Lệ bê bát cơm vừa ăn vừa đi từ trong ra, lườm cô một cái rồi gắt lên:

- Đứng đực ra đây làm gì, còn không mau ăn cơm đi!

Mấy hôm sau, ông Lục kéo theo bà Tôn Huệ Quốc tới thăm nhà họ Đồ.

Ngoài mặt thì nói là tới thăm thằng cháu và bà thông gia vất vả đã lâu, còn trong lòng rốt cuộc là như thế nào, mọi người đều rất rõ mà không nhắc tới nửa lời.

Mục đích chuyến đi này của ông Lục tương đối rõ ràng, thái độ hết sức thành khẩn, thậm chí còn có vẻ nơm nớp lo âu. Ông xách theo đầy những thứ đồ bổ dưỡng như nhân sâm tổ yến, nhân sâm nghe nói là loại sâm rừng đã cất kỹ suốt bao năm, tổ yến là loại yến thiên nhiên sống trong hang mới nhờ người ta mang từ Nha Trang, Việt Nam về.

Bà Tôn Huệ Quốc cũng không còn vẻ hung hăng, hống hách thường ngày, cười cười nói nói với bà Vương Vĩ Lệ bằng giọng điệu nhỏ nhẹ, tươi tắn, thỉnh thoảng bà Vương Vĩ Lệ quăng ra một cái nhìn sắc lẹm, bà ta cũng chỉ coi như không thấy, nuốt giận cười trừ, ra vẻ hiền lương thực đức. Không chỉ có thế, bà ta còn đích thân xuống bếp của nhà họ Đồ, đun lại tổ yến đã ngâm sẵn, tự tay bưng tới cho bà thông gia, còn lại một bát nói là để dành cho cô con dâu đi làm chưa về.

Bà Vương Vĩ Lệ cảm thấy rất khoái trá, còn bà Tôn Huệ Quốc nói một cách dễ nghe chẳng qua chỉ là làm mẫu, tổ yến này phải ngâm như thế nào, nhặt lông ra làm sao, rồi phải chưng bao lâu, rồi lại dặn dò bà thông gia nhớ mỗi ngày chưng cho con gái ăn, bà ta còn nói bao giờ bên này ăn sắp hết thì họ lại cho người mang tới.

Kể tung người hứng như vậy, hai bên đều rất hòa hợp, bên nào cũng cân nhắc những điều cần kiêng kỵ, thấy tốt thì hòa theo, đồng thời ngầm ngầm tỏ ý sau này sẽ không nhắc tới những hiềm khích cũ, cũng phải thôi, có gia đình nào mà không có những chuyện cơm không lành canh không ngọt? Nếu “hiểu lầm” đã được hóa giải, coi như chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ thành không.

Lại có một buổi tối, Đồ Nhiễm về nhà thì thấy bà Vương Vĩ Lệ đang thu dọn đồ đạc cho Đồ Loan quay lại Bắc Kinh. Thu dọn xong xuôi, bà lôi ra một cái va li to, nhét quần áo của mình vào. Đồ Nhiễm giật mình, tưởng bà lại lên cơn giận đối gì, bèn hỏi:

- Mẹ, mẹ đang làm gì thế?

Bà nói:

- Mẹ lên Bắc Kinh ở với em con mấy ngày.

Cô đáp ứng:

- Thế cháu ngoại mẹ phải làm thế nào bây giờ, mẹ có giận thì giận, nhưng đừng bỏ mặc Đá Cuội chứ ạ.

Bà trừng mắt nhìn cô:

- Con nói linh tinh gì thế? Mẹ sợ em trai con lái xe đường dài không an toàn, con xem nó gầy tong teo như thế, mới về được có mấy ngày đã lại đi, còn chưa bồi bổ sức khỏe cho tử tế, mẹ phải đi theo giám sát nó. Hơn nữa, chẳng phải là con còn được nghỉ phép năm sao? Con cứ nghỉ trước đi, chịu khó trông thằng bé mấy hôm, nếu con không xoay sở nổi thì bảo bố mẹ chồng con giúp một tay. Con yên tâm, bây giờ họ đang xuống nước, việc gì cũng phải cúi đầu trước mẹ, không tranh thủ thì phí ra, cũng để cho họ nếm thử sự nhọc nhằn của việc trông trẻ con. – Bà hừ một tiếng. – Tốt nhất con cứ quăng thẳng Đá Cuội cho nhà họ, mặc hai ông bà già ấy xoay sở, chết sao nổi, mẹ xem họ có dám không chăm sóc thằng bé cho tốt không? Thằng Đá Cuội mà thiếu một cọng tóc, thì e là con trai họ sẽ tới liều mạng với họ.

Đồ Nhiễm nói:

- Sao bây giờ thái độ mẹ lại quay ngoắt 180 độ thế?

Đồ Loan đứng cạnh đó cười hềnh hếch:

- Mấy hôm trước anh rể đến đây, chị hai đi làm nên không biết.

Quả thật Đồ Nhiễm không biết.

Đồ Loan lại nói:

- Anh rể em nói mấy câu, chị có muốn biết hay không? Xì chút gì ra đây thì em nói cho.

Đồ Nhiễm nói:

- Nếu mày không nói, chị sẽ mách mẹ chuyện mày đến náo loạn đám cưới nhà người ta.

Mặt cậu chàng biến sắc:

- Gì cơ, gì cơ, chị nói lung tung gì thế?

Đồ Nhiễm nói:

- Có gì mà chị không biết đâu, mày giấu được chị chắc? Cô dâu họ Quan tên là...

Đồ Loan lập tức bò đến trước mặt cô:

- Anh rể bảo mẹ nếu có giận thì đánh anh ấy chứ tuyệt đối đừng đánh chị. – Thằng nhóc lại nín lấy cô bằng vẻ mặt cực kỳ đau khổ. – Coi như em cầu xin chị, mau làm lành cho xong đi, nếu không mẹ lại suốt ngày quấy rối em...

Bà Vương Vĩ Lệ quả nhiên đi cùng xe con trai tới Bắc Kinh. Hôm đi bà rất vui, gặp ai cũng nói con trai tôi lái xe về Bắc Kinh ở nhà mới, thực ra làm gì có nhà mới nào.

Đồ Nhiễm xin nghỉ phép nửa tháng, nhưng không gửi Đá Cuội tới nhà họ Lục mà tự mình trông con. Hai ngày đầu còn ổn, mọi thứ bình thường, chỉ hơi bận một chút, cũng không có thời gian nghỉ ngơi những chuyện khác.

Còn về phía Lục Trình Vũ, cô không có thời gian gọi điện cho anh, anh cũng không nói sẽ tới thăm.

Buổi chiều, cô em chồng đi làm về tới thăm hai mẹ con, đưa cho Đồ Nhiễm hai thứ, nói là anh hai em bảo mang đến cho chị.

Đồ Nhiễm đưa mắt nhìn, một là tấm biển xe tạm thời mà Lục Trình Vũ dùng hồi trước, số LU527. Một là một miếng ngọc trắng chạm hình hai con chuột nhắt. Đồ Nhiễm nghĩ, miếng ngọc này vốn là đồ của nhà mình, bây giờ vật hồi chủ cũ là ý gì, chẳng lẽ thật sự muốn ly hôn với mình sao?

Thấy cô đăm đăm nhìn miếng ngọc, Lục Trình Vũ đưa tấm biển số xe tới trước mặt cô, cười khúc khích:

- Chị, sao chị không nhìn cái này này?

Đồ Nhiễm không hiểu:

- Anh em bảo em mang cái này cho chị làm gì? Cắt công bảo chị vứt hộ cho à?

Trình Trình vội nói:

- Không được vứt, nhất định phải giữ lại, bao nhiêu là ý nghĩa kỷ niệm thế này. – Rồi cô bé lại nói. – Lúc đầu em nhìn cũng chẳng hiểu gì cả, sau này mới hiểu ra.

Đồ Nhiễm ngấm kỹ một lúc, mặt bỗng đỏ ửng lên[9].

[9] LU527, LU có thể hiểu là phiên âm của từ Lục trong Lục Trình Vũ, còn 527 (wu er qi) đọc lên giống “Tôi yêu vợ” (wo ai qi).

Sau khi Trình Trình ra về, thời tiết biến đổi, trời nổi gió, đổ mưa, nhiệt độ giảm gần mười độ, giống hệt như tiết xuân hàn.

Ban đêm Đồ Nhiễm ngủ say quá, Đá Cuội đạp chân ra, sáng hôm sau bắt đầu hắt xì, sau đó là ho, cuối cùng bị sốt, bệnh phát triển rất nhanh.

Đồ Nhiễm bế con tới khám ở Trung tâm Bà mẹ và Trẻ em tỉnh, bác sĩ chẩn đoán là bị viêm amidan, kê cho thuốc hạ sốt và kháng sinh dạng bột, uống ngay tại chỗ nên cơn sốt cũng hạ được một chút.

Đồ Nhiễm đắn đo không biết có nên gọi điện cho bố thẳng nhóc không, nghĩ đi nghĩ lại rồi vẫn gọi, nhưng không ai nghe máy.

Cô bế con về nhà, người đã mệt phờ. Cô giúp việc nghỉ Tết đến giờ vẫn chưa quay lại, cô đành phải giải quyết vấn đề ăn uống của thằng bé trước rồi mới đến lượt mình. Chỉ tiếc nhà bếp luôn lạnh lẽo, đến nấu một bát mì tôm cô cũng lười, chỉ lôi một hộp sữa tươi trong tủ lạnh nhấp mấy ngụm cho xong.

Cô lại ra kiểm tra con, thấy thằng bé đã đỡ hơn, lòng cô mới nhẹ nhõm được một chút, chẳng bao lâu sau thì ngủ thiếp đi cùng cậu bé.

Khi tỉnh lại, trời đã tối, cô vô thức đưa tay sờ lên mặt con, lúc này mới phát hiện ra nhiệt độ không hề giảm, thằng bé trong lòng cô nóng như một hòn than, hình như nhiệt độ còn cao hơn cả trước lúc đi khám.

Tim cô đập thình thịch, chỉ sợ mình lại lơ đãng không để ý được con nên mặc cho đầu vầng mắt hoa, cô vẫn đứng dậy đi lấy nhiệt kế. Đúng lúc nhiệt kế điện tử trong nhà lại hết pin, cô bèn đi tìm nhiệt kế thủy ngân. Cô tìm thấy cái nhiệt kế trong tủ thuốc trong nhà vệ sinh, bỗng trượt chân ngã oạch một cái, nhiệt kế cũng vỡ tan, những viên thủy ngân vỡ vụn lăn tròn dưới đất.

Đúng là đã nghèo còn gặp cái eo.

Cô bế con, đứng đực ra một lúc. Điện thoại bỗng reo vang, cô liếc nhìn rồi nhấc máy.

Lục Trình Vũ nói:

- Đồ Nhiễm...

Hình như anh đang đi trên đường, hơi thở gấp gáp, nghe giọng anh không rõ là đang hỏi thăm hay đang cảm thán.

Cô cuống lên, không đợi anh nói tiếp đã kể hết mọi chuyện, rồi nói:

- Bây giờ em chẳng còn cách nào, anh có thể mau chóng đi mua cho em một cái nhiệt kế về đây không, nếu anh không rảnh thì em sẽ bế Đá Cuội đến phòng khám.

Hình như anh hơi khó chịu:

- Sao em không nhắn tin cho anh? – Sau đó anh lại nói. – Em đừng cuống, anh sẽ tới ngay.

Chưa đến mười lăm phút, đã có người bấm chuông, không biết là ai.

Đồ Nhiễm hoang mang ra mở cửa, cô cảm thấy hai ngày vừa qua đúng thật không phải là cuộc sống dành cho con người, cả ngày bận túi bụi khiến cho đầu bù tóc rối, tinh thần sa sút, nhưng giờ cũng chẳng để ý được nhiều như thế nữa.

Cô mở cửa, Lục Trình Vũ đã đứng ngay bên ngoài.

Cô sửng sốt:

- Sao anh nhanh thế?

Anh liếc nhìn cô:

- Lúc nghe điện thoại anh đã đến dưới lầu rồi.

Nói đoạn anh bước vào phòng thăm con trai, anh mua ống nghe và nhiệt kế đo tai.

Đá Cuội vẫn đang ngủ say, Lục Trình Vũ đo nhiệt độ cho thằng bé, 38 độ rưỡi. Anh lại nghe tim phổi, thấy vấn đề không quá nghiêm trọng mới thở phào, nhưng miệng lại nói:

- Lẽ ra phải gọi điện cho anh sớm hơn... Quá 38.6 độ mới uống thuốc hạ sốt, nên theo dõi trước đã.

Đồ Nhiễm ừ một tiếng, rồi mới ngồi dựa vào thành giường nghỉ ngơi. Cảm thấy Lục Trình Vũ đang nhìn về phía mình, cô bất giác cúi đầu vuốt tóc.

Anh đặt khê tay lên trán cô:

- Sắc mặt em không tốt. – Anh nói. – Dạo này đang có dịch cúm, em cũng phải để ý một chút.

Cô nói:

- Không sao, em hơi mệt, em muốn ngủ một chút.

Anh nói:

- Em ngủ đi, anh trông con.

Cô lắc đầu:

- Thôi, chắc cũng phải đợi nó khỏe lại rồi em mới ngủ yên được.

Anh vào bếp đi một vòng rồi hỏi cô:

- Em chưa ăn tối à?

Cô lắc đầu.

- Trong nhà có gì?

- Mì.

...

Một lúc sau, anh bê từ trong bếp ra hai bát mì nóng hổi, hai người họ, một người dựa vào đầu giường, một người ngồi trên chiếc ghế cạnh giường, mỗi người một nơi, lẳng lặng bê bát ăn bữa tối. Lục Trình Vũ ăn rất nhanh, chẳng bao lâu đã vét sạch sẽ, hẳn là anh vừa tan làm nên đã đói ngấu. Đồ Nhiễm cảm thấy anh cứ thế này sẽ rất hại dạ dày, bữa đói bữa no, bữa được bữa cái, ăn lại nhanh, rất dễ bị bệnh. Cô nghĩ mãi, nhưng lại chẳng nói gì. Cô ăn rất chậm, ăn đến cuối bát thì thấy trong bát còn có một quả trứng gà luộc trắng phau.

Cô ngẩng ra, hỏi anh:

- Sao anh không ăn trứng gà?

Anh đã lấy một chậu nước ấm ra, vừa lau người cho Đá Cuội vừa nói:

- Hết rồi, mai anh đi chợ mua thức ăn, mấy ngày hôm nay em sống kiểu gì thế? Nhà không có ai cũng chẳng nói với anh câu nào.

Cô lại hỏi:

- Mai anh nghĩ à?

- Ủ. – Anh nhìn đồng hồ. – Đá Cuội uống thuốc kháng viêm lúc mấy giờ?

- Bốn giờ chiều.

- Đến mười giờ uống thêm một lần nữa.

- Vâng.

Anh đi rửa bát, rồi lại đẩy cũi của con ra:

- Em ngủ đi, anh trông con.

Vẫn không yên tâm, cô bèn đứng dậy theo, nghe thấy anh nói:

- Không sao đâu, hai ngày nữa là khỏi thôi.

Khi cô đánh răng rửa mặt xong, bước ra khỏi nhà vệ sinh, anh đang ngồi trên sofa đọc báo. Anh bật một ngọn đèn nhỏ, bên cạnh để gối và một cái chăn, cũi của Đá Cuội đặt ở chỗ có thể với tay tới được, có lẽ anh định qua đêm như thế.

Đồ Nhiễm quả thật cũng đã quá mệt mỏi, ngay cả hứng thú trò chuyện cũng không có, bèn quay về phòng ngủ nằm. Cô nhắm mắt lại, ánh đèn bên ngoài hắt một quang sáng mờ mờ lên mi mắt, thảng hoặc lại nghe thấy tiếng giờ báo sột soạt khe khẽ, lòng bỗng thấy bình yên.

Nửa đầu của đêm, cô ngủ rất say, không chút mộng mị, nửa chừng bỗng bị tiếng trẻ con khóc làm thức giấc. Cô ngồi bật dậy theo phản xạ, cảm thấy có người bế đứa bé dúi vào lòng mình. Người đó nói nhỏ:

- Con đói rồi, tìm em đây.

Cô vẫn mơ màng, tiếp tục vạch áo lên, cho con bú theo phản xạ.

Ban ngày Đá Cuội uống sữa bột, ăn đồ ăn dặm, đêm đến hề đói thì cu cậu không chịu thứ gì khác ngoài sữa mẹ. Mấy tháng liền Đồ Nhiễm đã hình thành thói quen, hoặc là bản năng làm mẹ, hề nghe thấy tiếng con khóc là động tác phản ứng cực nhanh, cho dù đầu óc còn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

Tới khi cô tỉnh hẳn, mới phát hiện trên người mình đang khoác một chiếc áo, còn người kia vẫn chưa đi mà đang ngồi trên giường nhìn hai mẹ con.

Từ trước tới nay, da mặt Đồ Nhiễm vẫn mỏng, luôn tránh làm chuyện này trước mặt người khác, giờ lại bị người ta nhìn chằm chằm không chớp mắt, tức thì cảm thấy khó chịu và mất tự nhiên. Ánh đèn lọt từ gian ngoài vào, hơi tù mù, gần như nửa người anh chìm trong bóng tối, còn nửa người cô lại đang ở ngoài ánh sáng. Cô không biết rốt cuộc anh đang nhìn con, hay đang nhìn mình.

Cô bắt giác cúi xuống, tóc lòa xòa trên trán, ngay sau đó, anh chậm rãi đưa tay vén ra sau tai giúp cô.

Cô chỉ có thể nín thở. Bất chợt anh cất tiếng hỏi:

- Con phải ăn bao lâu?

- Bao giờ no thì thôi.

Anh đứng dậy bước ra ngoài:

- Xong thì gọi anh.

Bấy giờ cô mới thở phào, một lúc sau lại nghe thấy tiếng anh vịn một chậu nước, có lẽ anh muốn lau người cho Đá Cuội để hạ sốt.

Cuối cùng Đá Cuội cũng no nê, ngẩng đầu nhìn mẹ rồi lại thiếp đi trong thỏa mãn.

Nửa sau của đêm, cô ngủ chẳng ngon, hơi mê man, cô mơ mấy giấc mơ, có vui có buồn, vẫn còn loáng thoáng nhớ được cảnh tượng trong mơ. Cả quá trình đó, bên tai cô không ngừng văng vẳng tiếng Lục Trình Vũ vắt khăn mặt lau người cho con, những giọt nước lạnh lạnh gõ vào chậu nước. Tới khi cô hơi tỉnh lại, lắng nghe thật kỹ, gian ngoài lại yên ắng như tờ, chỉ còn nghe thấy hơi thở đều đều của hai bố con.

Cuối cùng, cô mở mắt thao láo cho tới khi trời sáng.

Hôm sau, Lục Trình Vũ dậy rất sớm, đầu tiên anh ra chợ mua thức ăn, rồi tới bệnh viện thăm bệnh, đến trưa mới trở về, vừa vào cửa liền xắn tay áo lên lúi húi nấu cơm trong bếp. Nhìn người đàn ông cao lớn khoác chiếc tạp dề thường ngày của bà Vương Vĩ Lệ, trông hết sức ngộ nghĩnh, Đồ Nhiễm có phần không quen.

Lục Trình Vũ làm chuyện gì cũng nhanh nhẹn, tay chân lại linh hoạt, thái rau thái thịt đều tằm tắp, chẳng bao lâu sau, món chính, món phụ đã bày đủ một bàn. Hơi nước trong nồi bốc lên mù mịt, anh nhìn đồng hồ, đứng bên cạnh đợi rau chín. Trông anh lúc này khá mệt mỏi, hai tay chống nạnh, không đứng thẳng lưng như thường ngày mà uể oải dựa vào tủ bếp, thỉnh thoảng lại liếc nhìn nồi rau, nhưng phần lớn thời gian là nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ gì.

Đồ Nhiễm bế con đi lòng vòng quanh nhà, khi bước ngang qua bếp, thỉnh thoảng cô lại liếc vào bên trong.

Lúc này, tinh thần Đá Cuội đã khá hơn nhiều, uống một lần thuốc hạ sốt, cuối cùng nhiệt độ cơ thể cũng có chiều hướng hạ xuống, vẫn còn hơi ho nhưng không có trở ngại gì lớn. Chỉ có điều kháng sinh thì vẫn phải uống đủ liều như bác sĩ dặn, nếu không sẽ bị kháng thuốc. Nhưng kháng sinh uống nhiều lại hại dạ dày, hướng chỉ cậu bé mới tí tuổi đầu, mấy hôm ăn uống không tốt, không chịu ăn đồ ăn dặm, cũng chẳng muốn uống sữa bột, sáng ra còn húp tí cháo, giờ đến cả cháo cũng chẳng màng.

Lục Trình Vũ nấu xong một bát to bún cải trắng với thịt thái chỉ, bê đến trước mặt Đồ Nhiễm.

Cô nhú mồm:

- Nhiều quá.

Anh nói:

- Ăn nhiều một chút, có bắt em ăn hết đâu... Đá Cuội bây giờ cũng chỉ có thể bú chút sữa mẹ thôi...

Đồ Nhiễm ngẩng lên nhìn anh, trong lòng cũng không có ý gì khác, ai ngờ trong lúc quay đi anh lại lăm bắm:

- Rồi rồi, lần này anh lại vì con thôi.

Đồ Nhiễm không kìm được, lườm theo bóng anh.

Ăn cơm xong, Lục Trình Vũ vắn nước ấm ngập hơn nửa bồn tắm, Đồ Nhiễm khoác một cái phao bơi be bé lên người Đá Cuội, sau đó cởi quần áo cho thằng bé rồi thả cu cậu vào trong nước. Thấy người mình không còn nóng nữa, Đá Cuội khoái chí vùng vẫy trong nước, nổi bông bênh như một cục bột trắng nõn mịn màng, bố mẹ ở bên cạnh nhìn mà cũng vui lây. Đồ Nhiễm khẽ vẩy mấy giọt nước lên mặt cậu bé, thoát tiên cậu nhóc nhìn cô chằm chằm, sau đó lại bật cười khanh khách, trông rất ngây ngô.

Hai người lớn bên cạnh cũng vui lây, Lục Trình Vũ chống hai tay vào thành bồn nhìn con trai cười khanh khách, mặt mày rạng rỡ. Đồ Nhiễm lại vẩy một ít nước, lần này bắn lên mặt bố thằng bé, Lục Trình Vũ quay sang nhìn cô, thò tay xuống nước vung một cái, nước bắn hết lên quần áo Đồ Nhiễm.

Cô nói:

- Anh làm gì thế?

Anh cũng nói:

- Em làm gì thế?

Cô liếc xéo anh rồi ra ngoài lấy khăn tắm và quần áo sạch cho con, khi cô bước vào, Lục Trình Vũ đã bế Đá Cuội lên:

- Không được cho con ngâm nước lâu quá, lạnh quá không tốt. – Anh cầm khăn tắm bọc kín thằng bé lại, chỉ chừa ra cái mặt nhỏ xíu. – Nào, để bố sờ trán xem còn nóng không nhé.

Nói đoạn, hai bố con cùng đầu vào nhau chơi trò chơi trốn tìm, Đá Cuội lại hứng chí khua khoắng chân tay. Lục Trình Vũ dứ dứ nắm đấm vào mặt cu cậu:

- Nhóc con, xem đầu con to hay nắm đấm của bố to nào.

Đồ Nhiễm đưa mắt nhìn, bỗng cảm thấy tay người này cũng to thật, kể cả phần bắp tay lộ ra dưới cánh tay áo đang xắn lên, chắc chắn, mạnh mẽ như đồng hun. Đá Cuội còn ngô nghê cụng mặt vào nắm đấm của người ta, cuối cùng thấy đau, bèn quay ngoắt sang lườm cái nắm đấm một cái sắc lẹm. Đồ Nhiễm xoa đầu con:

- Con ngốc quá, người ta mới đùa một tẹo mà con đã tưởng thật rồi, chỉ một chút ơn huệ nhỏ lúc trước là đã mua chuộc được con luôn rồi à?

Nói đoạn, cả hai cùng mặc quần áo vào cho thằng bé. Lục Trình Vũ trở vào mũi Đá Cuội:

- Con ra đánh một tí cho bố nhờ, lát nữa đừng có gây chuyện nữa đấy, hạ sốt rồi thì hạ luôn nhé, đàn ông đàn ang lùi một bước biển rộng trời cao.

Miệng anh đúng là miệng quạ đen, tối đến cậu nhóc lại nóng hừng hực như hòn than. Đồ Nhiễm vừa bực mình bố thằng cu nói năng linh tinh, vừa lo cho con trai nên lại mặt nặng mày nhẹ với Lục Trình Vũ. Vì thế hai người càng lúc càng ít nói chuyện với nhau, chỉ trao đổi những câu bắt buộc như thằng bé thế nào rồi, phải uống thuốc rồi, đã hạ sốt chưa hay vẫn thế...

May là tuy bệnh tình của Đá Cuội có chuyển biến ngược, nhưng đến sáng ngày thứ ba, cuối cùng cũng hạ sốt, không ho nữa.

Hôm đó, thấy Lục Trình Vũ vẫn ở nhà, Đồ Nhiễm lấy làm lạ.

Anh bảo:

- Nghỉ phép.
- Mặt trời mọc ở đằng tây.
- ... Tối anh lại tới bệnh viện.
- ...

Buổi trưa, Đá Cuội không sốt nữa, hai ông bố bà mẹ trẻ lao lực suốt mấy ngày cuối cùng cũng không chịu nổi, ăn qua loa vài thứ rồi người thì nằm trên sofa canh củi cho con, người thì nằm vật ra giường ngủ li bì.

Đồ Nhiễm còn chưa ngủ say, bỗng thấy tà áo mình bị người ta vén lên, giường lún xuống, cô bỗng hoảng hồn tỉnh giấc. Tới khi hiểu rõ ra là chuyện gì, cô bắt giấc co rúm người sang một bên, xoay lưng lại phía người kia, tiếp tục ngủ vùi.

Nhưng không ngủ nổi.

Lúc không ngủ nổi, cô vẫn cứ nằm nguyên một tư thế, cực kỳ khó chịu, cô hơi trở mình, nhúc nhích cánh tay và đôi chân tê rần.

Tiếc là giường quá nhỏ, người ta còn chưa chạm vào cô thì cô đã tự chui tọt vào lòng người ta rồi.

Lục Trình Vũ rút tay về, lập tức ôm cô chặt cứng, nét mặt anh chăm chú, đôi mắt thăm thẳm, ánh mắt khóa chặt lấy hình bóng cô.

Họ nhìn thẳng vào nhau, thở hổn hển, nhịp tim dồn dập giao hòa, anh cúi đầu hôn cô, không chút do dự.

Anh ngẫu nhiên như thể muốn nuốt trọn cô vào trong bụng. Anh vừa hôn vừa đè nghiêng lên cô, cơ thể nóng rực khê run lên mà lại cứng rắn khôn cùng, Đồ Nhiễm thậm chí còn có thể cảm nhận được dòng máu đang rần rật chảy trong những mạch máu dưới lớp da anh, nơi nơi đều kích động. Dưới sức ép ấy, cô như sắp tan thành nước, hoặc là hơi nước đang bốc lên từ bàn tay nóng rực, từ giây phút ấy, hồn bay phách lạc.

Cuối cùng, anh đè nén hơi thở, khàn giọng hỏi cô:

- Có được không?

Hơi thở nóng hổi phả bên tai, trong lúc váng vất, Đồ Nhiễm vẫn cảm thấy anh đã nói một câu thừa thãi, trước lúc đó, quần áo trên người cô đã bị lột sạch, “mười tám điệu sò”[10] đã trình diễn xong xuôi, chỉ còn thiếu mỗi màn xuất kích tiến thẳng vào đề, anh phát huy triệt để phong cách làm việc hiệu suất cao của mình trên giường, hơn thế còn vô cùng ngang ngạnh, không cho phép đối phương phản kháng dù chỉ một chút.

[10] Tên một điệu hát dân gian có phần tục tĩu của Trung Quốc, cũng là bài hát cửa miệng của nhân vật Vi Tiểu Bảo trong tác phẩm Lộc đỉnh ký của nhà văn Kim Dung.

Tới khi đã chìm đắm trong mê man, cô mới biết câu nói “có được không” kia phải hiểu như thế nào.

Nếu cô cắn môi kiên quyết không đáp, anh sẽ tăng lực một cách xấu xa, thúc sâu liên tiếp. Nếu cô miễn cưỡng van nài anh tha cho, động tác của anh sẽ càng thêm càn rỡ, ngay sau đó lại là một màn bức cung nghiêng rãng nghiêng lợi, chính vì câu hỏi lớn không lời đáp như một mắt xích kẹt cứng đó mà cô đã bị người ta chơi đùa chán chê lại còn bị phê bình là “không thành thật”. Còn cô chỉ có thể nhân lúc tinh thần sắp rệu rã, ý chí sắp tiêu tan, thâm rửa xả khả năng tự kìm chế từng được tín nhiệm cao độ của anh.

Họ quần quýt triền miên từ khi mặt trời còn đứng bóng cho tới khi bóng chiều dần tàn, chiếc giường cũ lắc lư cọt kẹt suốt một buổi.

Nửa chừng anh dậy hai lần, chẳng tình nguyện lắm. Bởi vì con khóc, cô đạp anh xuống giường bắt anh đi xem, cũng chỉ là thay tã pha sữa, làm xong anh lại vút thẳng bé vào củi, quỳnh quáng trở về. Khi thẳng bé lại oe oé khóc, anh cũng mặc kệ, chỉ mãi miết vắn vò mẹ thẳng bé trong lòng mình.

Cuối cùng, thái độ anh mới dần dần dịu dàng trở lại, anh phủ phục trên người cô, chống khuỷu tay hai bên đầu cô, nhẹ nhàng vuốt ve tóc cô, đôi lúc lại hôn cô thật nhẹ.

Người họ ướt đầm, Đồ Nhiễm gần như chỉ còn thở thoi thóp, cô chỉ cảm thấy bây giờ bất luận anh làm gì đi chăng nữa cũng hết sức xấu xa vô lại, cô vừa nơm nớp lo hàng xóm dưới lầu chạy lên kêu ca, vừa thấp thỏm về cậu con trai không có ai trông. Cô lấy tay đẩy anh ra, nhưng anh không đứng dậy. Cô lười chẳng muốn làm gì thêm, bèn nhắm mắt lại nghỉ ngơi, sự nhớ ra điều gì đó bèn tò mò hỏi anh:

- Sao anh lại thích nhất tư thế này?

Anh cười hiền hoà, cọ đầu mũi và cánh môi lên cái cổ nhạy cảm của cô, thì thầm:

- Anh muốn ngấm em, hôn em.

Tim cô bỗng bình, người mềm oặt ra, cô rúc vào lòng anh, chẳng bao lâu sau đã ngủ thiếp đi.

Chập tối, cô tỉnh dậy, bên cạnh trống không.

Khi cô nhìn thấy anh, anh đã ăn vận chỉnh tề, tinh thần sáng khoái, ít ra là trông rất rạng ngời.

Anh bước tới nghịch tóc cô:

- Anh đi đây.

Trong phòng bật đèn sáng choang, trong khoảnh khắc, cô bỗng thấy anh trở nên xa lạ, kém nhiệt tình và thân thiết hơn hẳn khi họ ở trong tình trạng không mảnh vải che thân. Cô bất giác nhú mày nhìn anh, anh cũng bất chợt nhìn cô hệt như thế, một lúc sau mới nói:

- Dậy đi, con tỉnh rồi.

Anh nâng tay cô lên, đeo vào một chuỗi lắc màu trắng.

Cô ngẩng nhìn, chính là chuỗi vỏ sò hồi trước, cô vẫn giấu dưới gối, có lẽ vừa rồi đã bị anh phát hiện ra.

Cô thoáng chút không vui, hậm hực vứt toẹt chuỗi vòng xuống đất.

Dường như anh hơi ngỡ ngàng, anh không nói gì, quay người nhặt lên rồi bỏ đi.

Nằm chán chề trên giường một lúc, cô mới uể oải dậy, tay chân như thể đi mượn, mỗi lần cử động lại mỗi nhừ.

Đá Cuội đang nghịch cái lục lạc trong cũi, lúc la lúc lắc, rồi lại đưa lên miệng gặm. Cô vào bếp lượn một vòng, thức ăn đã nấu sẵn, đặt hết ở đó. Cô vẫn chưa có tinh thần nói chuyện, ngoài đầu nhìn người đàn ông vẫn đang ngồi trên sofa nhìn cô, cất tiếng hỏi:

- Anh chưa đi à?

Lúc này anh mới đứng dậy, với lấy áo khoác:

- Đi đây.

Áo khoác của anh là cái áo hồi trước cô mua, mấy hôm nay trời lạnh gió nổi, anh lại mặc nó.

Bước đến cửa, anh dừng lại:

- Quên ví trên sofa rồi.

Cô đưa cho anh.

Anh bước ra, tiện tay đóng cửa lại.

Cô nhìn chăm chăm cánh cửa chống trộm bóng loáng đến mức có thể soi gương, đầu óc nhất thời hỗn loạn, lòng cũng trống rỗng.

Một lúc sau, cô nghe thấy có người bấm chuông cửa.

Cô ba chân bốn cẳng chạy ra mở cửa, lại tự giận mình chạy gì mà nhanh thế, vì thế bèn đi chậm lại, lè rề bước tới, đợi mấy giây rồi mới mở xoạch cửa ra.

- Quên không cầm điện thoại. – Lục Trình Vũ đứng ở cửa nói. – Hình như ở trên bàn nước.

Cô lại đem tới cho anh.

Anh cầm điện thoại, đứng lại một lát, chưa kịp xoay người đi thì cửa đã bị sập từ bên trong.

Đồ Nhiễm bỗng thấy buồn bực, bụng thì đói mà chẳng muốn ăn, cô định xem tivi một lúc nhưng lại không tìm ra điều khiển, thấy con trai đang khua khoắng cánh tay mập mạp về phía mình cô cũng chẳng muốn bế, tóm lại cô không biết mình nên làm gì, hoặc có thể làm gì.

Chuông cửa lại reo.

Lần này cô không đợi nữa, đi thẳng ra mở cửa, hỏi sẵn:

- Lại quên gì nữa đây?

Lục Trình Vũ tung một thứ trong lòng bàn tay, như thể đang suy nghĩ, một lúc sau mới lên tiếng:

- Cúc áo khoác bị tuột. – Anh thanh thoi bước vào nhà, dúm áo và cúc áo cho cô. – Mau đính lại đi.

Cô liếc xéo anh, rồi tìm kim chỉ đính cúc lại cho anh.

Họ ngồi trên sofa, mỗi người một đầu, dường như anh chẳng có việc gì làm, nhàn rỗi ngồi đó, hào hứng giám sát cô may vá.

Thấy cô đính xong chiếc cúc, anh nói:

- Em mua áo kiểu gì thế? Cúc phía trên chả có cái nào chắc chắn cả.

Cô không nói không rằng, lại xe chỉ luồn kim, đính chắc lại từng cái cúc, xem anh còn nói được gì không.

Xong xuôi, cô giữ nhẹ cái áo, anh đứng dậy bước tới, cô tiện tay khoác vào cho anh.

Họ đứng sát nhau, phút chốc hơi thở quyện vào nhau nóng hổi. Nhưng khoảng cách này vẫn xa hơn khoảng cách khi ở trên giường lúc trước, chỉ xa hơn một chút xíu mà thôi. Trong lúc nghĩ ngợi vẩn vơ, cô mơ hồ cảm thấy bàn tay đặt trên eo cô dường như xiết nhẹ một cái như có như không.

Mặc áo xong, anh bước ra khỏi cửa.

Rất lâu, chuông cửa nhà họ Đồ không còn bất kỳ động tĩnh nào khác.

Đồ Nhiễm ngồi trên sofa, bần thần nhìn Đá Cuội trong cũi. Đá Cuội nằm bò trên cũi, ê a chỉ tay về phía nào đó của bàn nước, ra sức rướn lên, không biết là muốn gì. Cô nhìn theo, thấy chuối vỏ sò kia thì lơ đãng nhặt lên, nhét vào tay thằng bé. Cậu nhóc không ê a gì nữa, chăm chú nghịch chuối vỏ sò.

Cô cầm tờ giấy hình vuông kẹp dưới chuối dây vừa rồi lên, lúc trước cô không để ý, giờ mới thấy trên đó chỉ chút chữ, những nét chữ rồng bay phượng múa đầy phóng khoáng, ngay hàng thẳng lối. Có thể thấy người viết cố tình viết thật chậm, những chỗ thường viết ngoáy cũng dừng lại đột ngột, tránh cho người đọc không nhìn rõ.

Cô hơi căng thẳng, đọc từng chữ một, chỉ sợ để sót mất bất kỳ điều gì, dù chỉ là một dấu chấm câu. Đọc xong một lần, cô lại đọc lại từ đầu, muốn cười mà không cười nổi, lòng lâng lâng phơi phới. Từng chữ từng câu, dường như cô đã khắc sâu những dòng chữ giản đơn ấy vào đầu mình, mười mấy năm, mấy chục năm, thậm chí cả một đời.

Trên tờ giấy viết:

Đồ Nhiễm, về những lời em nói hôm đó, anh muốn giải thích một chút.

Đưa em tới hồ Liên Lý, là vì anh muốn có thêm thời gian ở bên em, đương nhiên cũng bao gồm cả mặt sinh lý, anh là một người đàn ông khỏe mạnh cả về thể xác lẫn tinh thần, điều này hy vọng không khiến em bận lòng. Sau đó trêu em nói là đi hội thảo, ừ thì là vì con người anh hay phạm sai lầm, thấy em tức tối anh lại rất vui, ví như sau này anh cũng bảo sủi cáo em làm không ngon hay em quét dọn không được sạch sẽ, vân vân, và còn cười nhạo mấy thứ cây cỏ em trồng, nói mấy thứ đó chẳng được tích sự gì.

Em nói anh tốt với bà ngoại là vì anh hiếu thảo, thực ra anh chẳng tốt đến thế, thật đấy, anh làm những việc đó là vì muốn để lại ấn tượng tốt với em, đương nhiên, bà ngoại cũng là người khiến người khác kính trọng.

Anh từng nói không thích em làm trình dược viên, bởi vì anh không muốn lại phải nhìn thấy em bị người ta ức hiếp, không muốn nhìn thấy em hút thuốc, uống rượu đến lao lực, không muốn em làm bất kỳ chuyện gì có hại đến sức khỏe.

Nửa đêm anh dậy nấu ăn cho em, là bởi vì em đói, cảm giác ôm bụng đói đi ngủ rất khó chịu, điều này anh hiểu được.

Anh mua máy tính xách tay cho em, là bởi vì sinh nhật em, anh muốn em vui.

Mỗi lần em không ngó ngang đến anh, anh chạy đến làm lạnh, không phải vì điều gì khác, mà là vì em. Anh không muốn anh và em phải tới bước ly hôn, cứ thế rời xa nhau.

Anh nói những lời đó trước mặt người khác, là vì anh không muốn em bị người ta hiểu lầm, anh không muốn em buồn, em buồn rồi, anh cũng chẳng thấy vui.

...

Hơn nữa, con người anh cũng chẳng giống như được lên dây cót, có rất nhiều lúc anh cũng không biết nên làm thế nào, ví như giải quyết một số vấn đề trong hôn nhân, ví như quyết định kết hôn lúc đầu. Kết hôn với em, là chuyện xóc nổi nhất anh từng làm trong đời... Nhưng mà càng ngày anh càng cảm thấy anh là một người may mắn, hết sức may mắn. Hơn thế, anh hy vọng sự may mắn này có thể tiếp tục kéo dài.

Vợ ơi, nếu em còn tin tưởng anh, xin em hãy mở cửa được không?

Cô đọc đi đọc lại mấy lần liền rồi mới đặt tờ giấy lên bàn, ngay sau đó lại cầm lên nắm chặt trong tay, khoe mắt xon xốt một cách kém cỏi, không biết là vì những dòng chữ chẳng ra đầu ra đuôi, chẳng chút trau chuốt kia, hay là vì con đường hôn nhân cô đã từng bước qua, hay những gì không thể biết trước được trên con đường sắp tới. Tim cô đập thình thịch, khó có thể lấy lại được sự bình tĩnh lúc đầu. Cô đành phải hít thở thật sâu, nhưng lại không kịp đợi dù chỉ một khắc, cô nhẹ nhàng đi tới bên cửa, thu hết dũng khí, cô mở cửa ra.

Lục Trình Vũ lặng lẽ đứng bên ngoài.

Anh đang giơ một tay lên, hình như đang định bấm chuông, khi cửa mở ra, anh nhìn thấy cô, gương mặt với những đường nét rõ ràng thoáng hiện lên một tia ngượng ngịu. Anh mỉm cười, nụ cười rạng ngời trên khuôn mặt, cực kỳ điển trai.

Cô lí nhí hỏi:

- Anh đang làm gì thế?

Anh nhìn cô:

- Định tìm một cái lý do không phải là lý do để vào nhà.

- Thế anh đã nghĩ ra chưa?

- Chưa.

- Anh muốn làm bây giờ.

- Đã muốn mất rồi.

- Nếu em không mở cửa, anh cứ đứng đợi mãi ở bên ngoài như thế này sao?

Anh ngập ngừng:

- Cả đời dài như vậy, đợi em một buổi tối có đáng là gì.

Cô cười:

- Thôi đi, đây đâu phải là phong cách của anh.

Anh cũng cười:

- Phong cách của anh thì thế nào?

Cô giả giọng anh:

- Đồ Nhiễm, em đừng có dằn vặt nữa, cứ toàn dằn vặt không đâu, em đừng có vô cớ gây sự với anh nữa, suốt ngày nghĩ vớ nghĩ vẩn...

Anh ôm trán cười:

- Đúng thế, em đừng đầy dọa anh nữa, tha cho anh đi mà. Cô mím môi cười:

- Không đầy dọa anh nữa, em có bảo anh phải đi đâu, nhưng anh phải đi làm.

Anh tươi tỉnh mặt mày, rảo bước vào nhà, xiết chặt cô vào trong lòng.

Tim cô đập đầy trong phút chốc, không kịp nén được đưa tay ôm eo anh. Họ đứng ôm nhau, lặng lẽ trao nhau một nụ hôn.

Một lúc sau, cô nghe thấy anh thì thầm bên tai:

- Ôm em một cái rồi đi, như thế mới có sức làm việc được.

Còn nữa... – Anh ra chiều nghĩ ngợi. – Sau này đừng bắt anh viết mấy thứ đó nữa. Cả đời viết một lần là đủ rồi.

Đồ Nhiễm ngày càng bận rộn.

Chẳng bao lâu sau khi Đá Cuội ra đời, họ lại sống cùng nhau.

Đồ Nhiễm nghỉ việc tới làm giáo viên dạy môn phụ ở một trường trung học do Lục Trình Vũ liên hệ, mới đầu vẫn còn ổn, đi chợ, nấu cơm, chăm con. Chẳng bao lâu sau cô chạy về bảo anh:

- Sau này hãy gọi em là Chủ tịch Đồ.

Lục Trình Vũ hỏi:

- Sao lại thế?

Cô đắc ý:

- Giờ em là Chủ tịch công đoàn và Bí thư chi bộ ở trường nhé.

Anh không khỏi buồn cười:

- Em vào Đảng chưa?

- Vào rồi, vào từ hồi đại học.

Mấy tháng sau, cô ôm một chồng sách về, tuyên bố:

- Sau này thứ Bảy, Chủ nhật hằng tuần em phải đi học, anh trông con.

- Học gì?

- Thạc sĩ Giáo dục học.

- Thế thì học đi.

Đến lúc học gần xong, cô lại vác thêm một chồng sách nữa về, lần này là sách về chuyên ngành trước kia của cô. Cô bảo:

- Lục Trình Vũ, em định thi nghiên cứu sinh khoa Công nghệ thông tin trường anh, sau này vợ chồng mình là bạn đồng môn rồi.

Anh lấy làm lạ:

- Đã sắp ba mươi rồi còn thi cử làm gì?

Cô chẳng thèm bận tâm:

- Anh muốn nói em già chứ gì? Nhưng người ta đều bảo không nhìn ra đấy.
- Họ nịnh em để em thi thôi.

Cô không đoái hoài đến anh:

- Anh không biết đây thôi, cơ hội này bây giờ quá tốt, chỉ cần em qua được điểm sàn là sẽ có thầy giáo muốn nhận em. Bạn em đã liên hệ cho em xong xuôi rồi, thầy giáo hướng dẫn kia đang nắm rất nhiều dự án, tha hồ kiếm tiền. Bây giờ mục tiêu của em là vào đại học.
- Bạn nào thế?
- ...
- Họ Lý hay là họ Cố đây... Ê, đang hỏi em đấy.
- ...
- Thôi được rồi, thế thì học đi.

Đồ Nhiễm học điên cuồng, từ đó thời gian anh nấu cơm, đi chợ, chăm con càng lúc càng nhiều, cả hai thực sự bận không mở mắt ra nổi, bèn vứt Đá Cuội cho bà Vương Vĩ Lệ, rồi gửi chỗ bà cô của anh, không còn chỗ nào nữa thì gửi ông Lục. Chẳng bao lâu sau, cô dốc hết sức mình thi đỗ, vừa mới bắt đầu đi học giúp người ta làm dự án, cô đã lại định thi tiếp tiến sĩ.

Lục Trình Vũ quả thực mệt gần chết.

Cô nịnh nọt anh:

- Chồng ơi, cơm anh nấu là ngon nhất đấy, anh xem bây giờ em thông minh biết bao, thi đâu đỗ đấy. Sau này hãy gọi em là Tiến sĩ Đồ.

Anh xiết chặt cô vào lòng:

- Đồ Nhiễm, em chỉ được cái mồm, nịnh anh làm trâu làm ngựa cho em.

Nhưng đến một ngày, ông Lục cũng không thể trông con cho họ được nữa, bởi vì trong nhà lại âm ỉ lên, nguyên do là vì hai vợ chồng Tôn Hiểu Bạch.

Khi đó Tô Mạt mới ra đi, Đồng Thụy An và Tôn Hiểu Bạch đã kết hôn. Nhưng hai năm nay, bụng Tôn Hiểu Bạch vẫn không có động tĩnh gì, sau đó bà Tôn Huệ Quốc sốt ruột quá bèn ép hai vợ chồng đi kiểm tra. Kết quả cho thấy, phía vợ không có vấn đề gì, nhưng người chồng có bệnh về tuyến tiền liệt.

Tôn Huệ Quốc nổi trận lôi đình, bà ta chửi cái thằng Đồng Thụy An kia, hồi xưa chẳng phải đã sinh một đứa con gái với người khác rồi sao, sao tới nhà này lại không được?

Bà ta còn phao tin, bất kể dùng phương pháp gì, trong vòng một năm nếu không có con thì sẽ đá đít anh ta đi, cùng lắm là bồi thường mười mấy, hai mươi vạn, gà không biết đẻ trứng thì giữ lại làm gì?

Tôn Hiểu Bạch đương nhiên không chịu, hai mẹ con liền gây gổ với nhau.

Không ai trông con giúp, vợ chồng cô đành phải tự mình trông.

Một thời gian trước, phía viện thông báo họ có thể chuyển nhà.

Bệnh viện xây mấy tòa nhà, họ được phân ột căn hộ. Hiếm khi cả hai vợ chồng đều rảnh rỗi, vừa trông con vừa ở nhà thu dọn đồ đạc. Sách vở của cả hai sắp chất cao như núi, những đồ bỏ đi vứt sang một góc, những thứ cần đóng gói vứt sang một góc, còn những thứ đang dùng đến thì xếp riêng. Nhưng Đá Cuội nghịch quá, cầm cái xe tải đồ chơi chở nọ chở kia xếp lên dỡ xuống, làm lẫn lộn hết cả. Cuối cùng cậu chàng còn chơi trò xé sách.

Đá Cuội kéo ra được một quyển nhật ký, đang định mở ra xé thì bị mẹ giật lấy.

Cô lên giọng dạy con:

- Cái này tuyệt đối không được xé, nó là bảo bối của bố đấy.

Lục Trình Vũ ngó sang nhìn, lập tức cốc cho cô một cái đầu gối. Anh lại rút mấy quyển khác trong đồng sách ra, xếp thành một tập cho vào cái thùng giấy định cất ở tầng hầm.

Đồ Nhiễm xoa đầu:

- Nhét vào đấy á, anh chẳng biết trân trọng gì cả.

Anh liếc cô:

- Không thì để ở đâu, gửi trả lại chắc?

Cô nói:

- Anh muốn vợ chồng nhà người ta ly tán à? Người ta đang có bầu đó.

Anh không thèm đếm xỉa đến cô.

Cô bước tới ôm eo anh:

- Cứ giữ lại cẩn thận, khi già rồi nó cũng là một đoạn hồi ức. Nếu hồi trẻ mà có người viết nhật ký cho em, em cũng sẽ giữ lại cẩn thận, mỗi lần cãi nhau với anh em sẽ lấy ra xem để an ủi con tim bị tổn thương của em. Thật đấy.

Anh quay sang nhìn cô, rồi lại cốc cho cô một cái.

- Không được đánh người, con nó bắt chước thì không tốt... – Cô đập lại anh. – Sau này khi hai người già rồi, hai ông già bà già gặp nhau trên phố, chưa biết chừng còn tán gẫu với nhau, ôn lại tình xưa. Bây giờ anh vứt nó xuống dưới hầm, đến lúc đó người ta đòi lại, anh lại lôi ra mấy quyển sách mục nát thì dơ chết đi được.

Anh dang tay ôm cô vào lòng:

- Anh sẽ bảo là em vứt đi rồi, nhưng anh lại lén lút nhặt về.

Họ cười đùa một hồi, cuối cùng Đá Cuội cũng tham chiến, mấy quyển nhật ký kia vẫn nhét vào một góc thùng cùng với đồng sách cũ.

Sau khi dọn đến nhà mới, Lục Trình Vũ đi làm tiện hơn nhiều, tuy công việc vẫn vất vả như trước, nhưng có nhiều thời gian ở nhà hơn.

Họ lại cùng nhau dọn dẹp nhà mới.

Đồ Nhiễm tìm thấy một tập giấy dày đóng gáy, in thành quyển rất to trong thùng tài liệu của Lục Trình Vũ, bên trên là tên tiếng Anh của anh, còn lại toàn là tiếng Đức, cô mù tịt. Cô cầm đi hỏi mới biết đó là luận văn tiến sĩ anh viết khi đi du học. Cô hứng chí tiện tay lật trang cuối ra, một tờ đơn bỗng đập vào mắt cô, khiến cô bất giác ngẩn ngơ.

Từ đơn đó là “Ran[11]”.

[11] Ran là phiên âm tiếng Latin của từ Nhiễm trong tên Đồ Nhiễm.

Lần này cô không hỏi mà tự lên mạng tra cứu, hì hục mãi mới hiểu mang máng ý nghĩa câu văn đó.

Đó là câu kết, đại ý: Xin dùng cuốn luận văn này để cảm ơn gia đình và Nhiễm Nhiễm – người vợ thân yêu của tôi, và xin dành tặng cho đứa con chưa chào đời của tôi.

Cô ngồi thẩn thờ trước máy tính, tới khi người kia đi tới trước mặt mà cũng chẳng hề hay biết.

Lục Trình Vũ cúi đầu nhìn quyển sách rồi lại nhìn máy tính, cười thản nhiên:

- Đừng có tưởng bở, đó là mẫu cơ bản của luận văn, anh thấy người ta viết thế nên cũng bắt chước theo thôi.

Cô không nói gì, đứng phắt dậy, đập ngay vào cằm anh. Anh ôm cằm nhảy phắt ra đằng sau, hằm hằm nhìn cô.

Cô bước tới, khẽ khàng ôm ngang eo anh, dán mắt vào lồng ngực anh, thì thầm:

- Con người anh thật đáng ghét.

Một lúc sau, anh cũng dang tay ôm lấy cô, cúi đầu xuống, hơi thở vẫn vít trên mái tóc cô:

- Ủ, thế sao em còn thích?

...

Sau này, thỉnh thoảng hồn văn thơ lai láng của Đồ Nhiễm lại trỗi dậy, cô viết lên mặt sau tờ giấy kia, đại ý như sau:

Cuộc hôn nhân mà tôi mong muốn, không dò xét, không nghi kỵ, không hiềm khích, em bước lên dấu chân anh, đi con đường của anh, chịu những nhọc nhằn mà anh đã ném trái, ngắm những phong cảnh anh đã từng ngắm, sẽ chia hoạn nạn, trải qua mưa gió dài lâu.

9. Chương 9: Ngoại Truyện 1: Lý Sơ Hạ

Chiều tối, Trung tâm thể dục của trường đại học trực thuộc bệnh viện tổ chức thi đấu bóng rổ.

Lý Sơ Hạ ở nhà một lúc rồi mới đi xem, khi tới nơi cô mới phát hiện ra nơi đó đông nghẹt, chủ yếu là các cô gái trẻ chẳng hiểu mọc ở đâu ra, cũng không biết có quen với mấy người đang thi đấu dưới kia hay không nữa. Ngày hè nóng nực, chỉ thấy rất đùi non và bắp tay trắng phau, hoặc mảnh mai, hoặc đầy đà lộ lộ bên ngoài, khiến mấy chàng sinh viên bác sĩ hoa cả mắt.

Lý Sơ Hạ đứng trong đám đông thăm nhủ, đội cổ vũ này không phải đến để khích lệ tinh thần, mà là để làm cho người ta phân tâm.

Cô cũng ngại không chen vào giữa, chỉ đứng nép ở một góc phía trên của khán đài lặng lẽ quan sát. Bất chợt cô cảm thấy, hai người họ thật giống nhau, cũng đáng người cao gầy, tóc ngắn đen nhánh... Nhưng khi cả hai quay hẳn lại, cô thất vọng, mặt không giống, rất không giống.

Trương Thuần là đàn ông mà da trắng bóc, hoàn toàn thua xa làn da ngăm ngăm bánh mật đầy nam tính của người ta.

Ánh mắt cô chuyển sang dừng lại khá lâu trên một người khác, dõi theo từng bước nhảy, từng động tác giữ bóng, thậm chí là từng cử động nhỏ nhặt nhất của anh, cũng giống như nhiều năm trước cô nhìn anh chơi bóng, giờ nghỉ thì đưa nước cho anh. Khi đó cô coi nhiệm vụ đưa nước khoáng giống như sự nghiệp của mình, dùng việc đó để tỏ rõ việc đối với anh, cô không giống những người khác.

Một tiếng còi bỗng vang lên, nhẹ nhàng xé rách cảnh tượng đã nhuộm màu thời gian của những ngày xưa cũ.

Lý Sơ Hạ vội dời mắt, lập tức tìm một nơi khác cho ánh mắt tạm dừng lại...

Khi cô ngoảnh lại, bên chân người ấy đã có thêm một đứa bé đang bò tới bò lui.

Người ấy cúi xuống bế đứa bé lên, nhưng lại bị một người phụ nữ giằng lại, chắc cô ấy chê người anh đầy mồ hôi. Người phụ nữ lại tiện tay nhét một chai nước vào tay anh...

Thế nào là vật đổi sao dời, vật vẫn đó, người đã đổi thay, chính là như vậy.

Lý Sơ Hạ bước khỏi khán đài, định về nhà thì nghe thấy Trương Thuần gọi mình.

Cô nhìn sang, Trương Thuần làm động tác ngửa đầu uống nước với cô.

Cô hiểu ý, tiện tay chỉ sang bên cạnh sân bóng, tỏ ý bên đó có nước.

Trương Thuần không chịu, hơi nhúu mày phùng má với cô.

Cô quay người bỏ đi, mới đi được vài bước, vai cô đã bị một cánh tay nóng rực giữ lại, cô ngoảnh lại:

- Đừng như thế, đông người lắm.

Trương Thuần khoác vai cô cùng bước ra ngoài:

- Vậy thì mau về nhà, ở nhà ít người.

- Còn chưa chơi xong mà.

- Không chơi nữa, dành sức về nhà vận động.

Tắm xong, Trương Thuần từ nhà tắm cởi trần bước ra, chỉ mặc một chiếc quần cộc, loẹt quẹt dép lê.

Nhìn vệt nước trên nền nhà, Lý Sơ Hạ không hài lòng, nhưng cô vẫn ngồi trên sofa đọc sách không nói gì, khuất mắt trông coi.

Trương Thuần lê chiếc dép dính nước vào bếp đảo một vòng rồi hỏi:

- Chưa nấu cơm à?

Biết rồi còn hỏi, biết thừa cô không biết nấu cơm còn hỏi, Lý Sơ Hạ lật sách:

- Nếu anh đói thì đến nhà bố mẹ em ăn, gần thôi.

Trương Thuần hỏi:

- Em không đi à?

- Vừa nãy em ăn một bát salad, đủ rồi.

Không biết Trương Thuần làm trò gì ở trong bếp mà kêu loảng xoảng:

- Phải tích mỡ chứ, nếu không làm sao sinh con được?

- Nói chuyện đừng huych toẹt ra như thế được không.

- Làm cũng đã làm rồi, nói chuyện còn phải dùng ám hiệu nữa chắc? – Anh ta hỏi vọng lên. – Ăn mì sợi không?

- Không ăn.

- Ồ, ăn.

Một lúc sau anh ta bê ra hai tô mì, một to một nhỏ, thơm nức mũi.

Lý Sơ Hạ liếc mắt nhìn qua, thấy nấu cũng khá, bèn ăn bát nhỏ, còn Trương Thuần bê cái bát tô húp xì xụp, mồ hôi túa ra ròng ròng. Lý Sơ Hạ không quen với âm thanh ấy, nhưng cũng không buồn cầu nhàu, người nhà quê đều vậy cả, không rèn thành thói quen.

Trương Thuần gấp một miếng dưa tới trước mặt cô:

- Ném của anh xem, ngon hơn bát em đấy, anh cho thêm tương hải sản.

Lý Sơ Hạ quay đầu đi:

- Đừng, toàn nước bọt.

Trương Thuần cười:

- Nước bọt của anh em ăn vẫn còn ít à?

Lý Sơ Hạ bị người ta nhét mì đầy mồm, nuốt xong bèn cầm sách tránh sang một bên:

- Anh bị cái gì kích thích thế?

Trương Thuần bê bát mì lên dốc hết vào mồm, rút một tờ giấy ăn ra lau miệng:

- Bị em kích thích chứ gì nữa.

Tim Lý Sơ Hạ nảy lên, hơi hoảng hốt.

Trương Thuần nhìn cô:

- Em cũng nhìn thấy con của đồng nghiệp anh rồi đó, đáng yêu biết chừng nào, hay là mình cũng để một đứa đi?

Cô thở phào nhẹ nhõm:

- Không, trẻ con ầm ĩ chết đi được.

Trương Thuần nói:

- Anh đang bàn chuyện nghiêm túc với em, con người tới giai đoạn nào thì làm những việc gì, hôm qua mẹ anh còn gọi điện đến hỏi...

Lý Sơ Hạ nhỏ giọng ngắt lời anh ta:

- Ai thích con thì tự đi mà đẻ.

Trương Thuần nheo họng, ngẫm nghĩ một lát rồi mới nói:

- Bố mẹ anh mà trẻ hơn vài tuổi nữa thì chưa chắc là không thể đâu nhé. – Anh ta gãi đầu. – Nghĩ tới mà ghê, mình tự sinh vẫn hơn.

Cô mặc kệ anh ta, ra ngoài ban công, ngồi ghé mây đọc sách.

Trương Thuần ở trong nhà nói vọng ra:

- Không để con thì đi rửa bát đi.

Lý Sơ Hạ nghĩ, tôi có tài có sắc, có gia thế, lấy anh rồi còn phải làm việc nhà á? Còn lâu nhé.

Cô cứ ngồi đó không nhúc nhích, một lúc sau, nghe thấy tiếng nước chảy róc rách trong bếp, cô bắt giác mím môi cười.

Một lúc sau Trương Thuần bước ra, ngồi lên ghế mây cùng cô, miệng ghé sát vào tai cô nóng hổi, tay cũng không ngoan ngoãn, Lý Sơ Hạ ngửi thấy mùi bạc hà mát lạnh trong miệng anh ta, có lẽ vừa mới đánh răng xong.

Trương Thuần hôn từ tai tới miệng cô:

- Em không đánh răng anh chẳng để ý, anh mà không đánh răng là em lại chê... – Anh ta cầm tay cô xoa lên bụng mình. – Nhân lúc chồng đây chưa có bụng bia còn không tranh thủ sàm sờ đi, lỡ chuyển đồ này thì chẳng còn lần sau nữa đâu.

Lý Sơ Hạ bị anh ta ôm chặt trong lòng khiến người nóng rực lên, cổ họng khô rát, lòng bàn tay như bốc lửa, chỉ có điều trời vẫn còn sáng, dưới lầu người qua kẻ lại, cô thở dài khẽ đẩy anh ta ra:

- Về phòng đi!

Họ cùng đứng dậy, bước vào trong một cách rất ần ỷ, bước được vài bước Lý Sơ Hạ liền cảm thấy không đúng. Ngoảnh đầu nhìn lại, cô đang dắt tay anh ta, kéo anh ta vào trong, vị trí đảo ngược, về mặt Trương Thuần cực kỳ nghiêm túc, lại có phần ngượng ngịu.

©STENT

Lý Sơ Hạ bỗng nhớ lại lần đầu tiên ra ngoài hẹn hò, đang ăn uống ngon lành trên bàn ăn, Trương Thuần ập úng lên tiếng:

- Thực ra hồi trước anh tên là Trương Thuần Dương, lúc làm hộ khẩu, cán bộ hành chính cầu thả, viết sót một chữ...

Anh ta lại nói tiếp:

- Thực ra tên anh cũng đầy tiêu chuẩn đàn ông đích thực đấy, Thuần, ờ, Dương, anh không nói nữa, em hiểu mà.

Lý Sơ Hạ chán chường trong lòng, miệng nói:

- Đàn ông đích thực không phải nói ra miệng là thành.

Khi đó cô ngại có người mai mối nên đồng ý hẹn hò thử, sau lần đó lại có ấn tượng, một người đàn ông nỗ lực cười ngượng ngịu lại có phần tươi mới động lòng người.

Nhưng sau khi cưới, anh ta lại nói:

- Đàn ông đích thực, đã làm là thành.

10. Chương 10: Ngoại Truyện 2: Bạch Phương Phương

Một hôm, trong khoa có một nữ thực tập sinh – điều này khiến các bác sĩ ngoại khoa giữ nhiệm vụ giảng dạy khá đau đầu, ai nấy đều từ chối, còn mấy cậu nam thực tập sinh thành tích khá khá một chút đều đã bị họ phân chia gọn ghẽ.

Trong khoa Ngoại, sự kỳ thị giới tính không hiếm gặp. Nguyên do không có gì khác, những sinh viên nữ dù lý thuyết có xuất sắc đến mấy, một khi bước vào phòng mổ, đa phần là vào đứng ra nằm, khả năng chịu đựng mặt tâm lý của họ có khi còn không bằng mấy bạn học nam hay phải thi lại.

Vì thế bọn họ muốn có nam sinh hơn, thêm một cô gái là thêm một rắc rối.

Đương nhiên, trước khi tới, Bạch Phương Phương không hề hay biết, cô đã bị mấy tên đàn ông đó rửa thắm không biết bao nhiêu lần.

Nhưng, khi cô vừa bước chân qua cửa khoa Ngoại, những lời rửa thắm đó lập tức bị nuốt ngược trở lại.

Cả khoa sáng trưng, bức tường vốn trắng toát, lạnh lẽo giờ như được ánh đèn trên sân khấu chiếu sáng, khiến người ta không mở mắt ra nổi. Mùi thuốc men nhàm chán bỗng phảng phất thêm hương hoa nhàn nhạt, mấy gã hòa thượng trong khoa lập tức vui tươi phơi phới.

Bạch Phương Phương không hề để ý đến những điều đó, từ nhỏ cô đã rất xinh đẹp, những lời tán dương trắng trợn và những ánh mắt nồng nàn thương yêu nhiều như cơm bữa. Cũng may mà công việc ở đây phần lớn luôn căng thẳng, bận rộn, đầy mùi máu tanh, mọi người cũng không quá mải mê với nhan sắc từ trên trời rơi xuống.

Mọi người dần bình tĩnh lại, ra vào hối hả.

Bạch Phương Phương nhìn một người đàn ông bên cạnh xem chừng không hơn tuổi cô là mấy:

- Em chào sư huynh, em tìm giáo sư Lục khoa Ngoại Tim mạch, xin hỏi giáo sư là ai trong số mọi người ạ?

Người đàn ông đó vừa đi vừa xem báo cáo bệnh án, lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn cô hỏi:

- Cô tìm anh ấy có chuyện gì?

Bạch Phương Phương hơi ngỡ ngàng:

- Em họ Bạch, em đến thực tập, nghe nói ông ấy hướng dẫn em ạ.

Người đàn ông ờ một tiếng:

- Viện phó Trương giới thiệu đến à?

Cô gật đầu.

Người đàn ông ngẫm nghĩ:

- Vừa khéo, lát nữa có một ca mổ, cô cũng vào xem cùng. – Nói đoạn, anh ta đưa bệnh án cho cô. – Đọc trước đi cho quen.

- Sư huynh...

- À, tôi họ Lục.

Bạch Phương Phương gặp lại Lục Trình Vũ một lần nữa là trong ca mổ, anh mổ chính, cô là phụ mổ hai, phụ trách kéo phanh.

Bộ đồ phẫu thuật màu xanh da trời mặc một lần và khẩu trang y tế bọc kín lấy người, chỉ để lộ ra hai con mắt. Bạch Phương Phương cảm thấy ánh mắt bác sĩ mổ chính quá mức mạnh mẽ và nghiêm nghị, cô vốn dĩ đã hơi hoang mang, giờ bị anh nhìn một cái, lòng càng thêm thấp thỏm.

Toàn bộ đèn không bóng^[1] được bật sáng, công tác chuẩn bị gọn gàng ngăn nắp, trong căn phòng mổ như một hang tuyết, chỉ có tiếng các dụng cụ vang lên lạnh lẽo.

[1] Đèn không bóng được chế tạo trên cơ sở hiện tượng phản xạ và triệt tiêu ánh sáng, được sử dụng trong phòng mổ do không tạo bóng đen, giúp các bác sĩ nhìn rõ các bộ phận cần phẫu thuật.

- Kể chuyện cười nhé. – Bác sĩ mổ chính bỗng đứng lên tiếng. – Một hôm bà vợ bị ốm, không thể tham dự vũ hội hóa trang, ông chồng bèn đi một mình. Sau đó bà vợ đỡ ốm hơn, thấy không yên tâm về chồng mình, bèn đeo mặt nạ đi dự. Bà vợ biết mặt nạ của chồng mình là gì, bà ta tìm một lúc thì phát hiện ra ông chồng đang nhảy múa với một đám con gái. Bà vợ tức tối đi tới, kéo ông chồng lại, vừa nhảy vừa tán tỉnh, sau đó hai người tới một nơi không người làm mấy chuyện riêng tư. Xong xuôi, bà ta liền về nhà trước để nghỉ ngơi. Buổi tối, ông chồng ngắt ngưỡng trở về, vừa vào cửa đã nói, hôm nay tôi chẳng đi đâu, chỉ uống rượu suốt buổi tối với mấy ông bạn. Bà vợ đương nhiên hỏi ông ấy, hôm nay ông không gặp chuyện gì vui à? Ông chồng nói, tôi không gặp, nhưng một ông bạn của tôi thì gặp, ông ấy mượn mặt nạ của tôi nên gặp được chuyện tốt.

Nghe xong bác sĩ gây mê cười:

- Chủ nhiệm Lục, cái chuyện cười này anh kể bao nhiêu lần rồi?

Cô y tá đứng cạnh đó cũng nói:

- Chủ nhiệm Lục quanh đi quẩn lại cũng chỉ có mấy câu chuyện cười nhạt thếch đó.

Bác sĩ mổ chính cười khê:

- Mọi người không chịu nói gì nên tôi đành nói mấy câu nhảm nhí, cứ tỏ ra nghiêm túc thế làm gì?

Không khí trong phòng mổ tức thì nhẹ nhõm hơn nhiều.

Mấy năm nay Bạch Phương Phương chỉ mãi cắm đầu cắm cổ học hành, nghe mấy câu chuyện cười này, phản ứng chậm hơn hẳn người ta một nhịp, tới khi cô hiểu ra thì người khác đã cười xong từ lâu. Cô lấy làm lạ, bất giác quay sang nhìn bác sĩ mổ chính, lại thấy mọi người đều không có gì khác thường, hẳn là đã quen với những câu chuyện cười kiểu này.

Hiện giờ, bệnh nhân nằm trên giường mổ bị u huyết quản lồng ngực, bất kỳ lúc nào cũng có khả năng xuất huyết cao.

Bác sĩ gây mê đã tiến hành gây mê cho bệnh nhân, mọi thứ đã chuẩn bị đâu vào đấy. Vậy mà khi thuốc mê gần hết tác dụng, sự cố mà mọi người lo lắng vẫn xảy ra. Cục u máu trên miệng vết thương bỗng bực ra, máu bắn phọt ra ngoài.

Bạch Phương Phương chỉ thấy trước mặt một màu đỏ lôm, mùi máu tanh xộc vào mũi, mặt vừa ảm Ứt vừa nóng, cô thét lên một tiếng, chân nhũn ra, ngã phệt xuống đất.

Khi cô định thần lại, tia máu của bệnh nhân đã được kịp thời xử lý, hiện tượng xuất huyết đã nhanh chóng ngừng.

Cô cố gượng đứng dậy, lúc này mới nhìn thấy tình hình của bác sĩ mổ chính cũng chẳng khá hơn mình là bao. Quần áo, khẩu trang, trên trán đều lấm tẩm vết máu, chỉ có điều người ta chẳng thêm nhúm mày lấy một cái, làm hết những gì cần làm, chỉ để y tá giúp anh lau qua những vết máu trên mặt.

Còn chưa ngừng tay, anh bỗng bình thản lên tiếng:

- Vẫn ổn, xét nghiệm HIV âm tính, cũng không bị viêm gan B.

Bác sĩ gây tê nói:

- Lần trước có một ca nhiễm HIV, cũng bị u huyết quản,

bệnh viện bèn chia hai tổ phẫu thuật, dự định là nếu tổ thứ nhất bị nhiễm thì tổ thứ hai sẽ tiếp quản, người nào người nấy hết như Đồng Tồn Thụy[2] ôm bom cảm tử.

[2] Anh hùng giải phóng quân Trung Quốc, ôm bom xông vào lô cốt địch, anh dũng hy sinh.

Bác sĩ mổ chính đáp lại một tiếng rồi nói:

- Vẫn ổn chứ?

Thấy anh nhìn mình một cái, lúc này Bạch Phương Phương mới phản ứng lại, vội đáp:

- Vẫn, vẫn ổn ạ.

Bác sĩ phụ mổ một có vẻ sốt ruột, có lẽ là sợ cô làm vướng chân vướng tay:

- Mấy lần đầu là thế, hay là ra ngoài nghỉ một lát?

Cô không lên tiếng, nhưng trong lòng lại cảm thấy thiếu tự tin, tay chân bủn rủn, rã rời.

Bác sĩ mổ chính lại nhìn cô, giọng nhẹ nhàng:

- Ngày đầu tiên thế này là được rồi, cô đi ăn cơm trước đi.

Bấy giờ cô mới thở phào, đành bất đắc dĩ tóm lấy đường lui này, đang định quay người đi như mộng du thì nghe thấy người kia nói:

- Có phiếu ăn chưa? Trên bàn tôi có mấy tấm, cô cứ dùng trước đi.

Ngày đầu tiên thực tập đã trở thành trò cười, lòng tự tin của Bạch Phương Phương chịu một sự đả kích chưa từng có. Cô không thể không vui đầu học tập, tranh thủ dự nhiều ca mổ để rèn luyện bản thân, đồng thời, vô hình trung, một phần tâm tư của cô cũng đã vương vẩn bóng hình người ta. Cô cất công lên mạng tra cứu lý lịch và tuổi tác của anh, tất cả đều cho thấy anh là người ưu tú. Tiếc là các tư liệu đó đều không nói rõ anh đã có bạn gái hay đã lập gia đình chưa.

Cô không dám nghĩ ngợi sâu xa, nhưng lại không thể kìm nén tâm trạng mong mỏi được ở bên anh nhiều hơn. Cô chú ý thấy anh có rất nhiều tư tưởng, làm việc nghiêm túc, thận trọng, tiếp xúc với bệnh nhân hòa nhã, kiên nhẫn, đối xử với đám sinh viên bọn cô lại vừa rộng lượng vừa nghiêm khắc, giờ nghỉ thì thoải mái biếng nhác... Cô không biết đâu mới là con người thật của anh.

Cô phát hiện ra, thỉnh thoảng khi rảnh rỗi, anh thích đứng một mình trên ban công phía ngoài văn phòng khoa, ngồi trên ghế đọc bệnh án, nhắm mắt nghỉ ngơi hoặc chơi game trên điện thoại. Có lần chơi mãi không qua cửa, cô nghe thấy anh chửi bậy mấy câu rất khê, lúc đó cô bất giác bật cười. Đến khi anh cũng nhìn thấy cô, cô bèn bước ra, bưng cho anh một ly cà phê. Anh liếc nhìn ly cà phê trên bàn bằng ánh mắt thần nhiên, nói cảm ơn rồi tiếp tục ngồi nghịch điện thoại.

Chỉ có điều ly cà phê đó, anh chẳng uống mấy, sau đó cô mới biết, từ trước tới nay anh không thích món này.

Một ngày đẹp trời, Bạch Phương Phương và mấy vị đàn anh đứng trên ban công nói chuyện mớ xẻ, còn anh thì đứng ở một góc nói chuyện điện thoại bằng giọng rất nhỏ, đôi lúc lại bật cười, có vẻ tâm tình rất phấn khởi. Cô đồng tai nghe ngóng, gió hơi lớn, chỉ loáng thoáng nghe thấy anh nói: Bấy giờ đúng là em còn bận hơn cả anh... Ai nấu anh cũng không muốn ăn, chỉ muốn ăn cơm em nấu thôi... Ủ, không có suốt mấy ngày rồi, em bảo phải giải quyết thế nào đây...

Rồi cô bỗng nghe thấy giọng anh cao vút lên:

- Giờ này em chạy đến làm gì...

Nói đoạn, anh cúi người ngó xuống bên dưới rồi lăm bầm gì đó, xoay người chạy thẳng xuống dưới lầu.

Một lúc sau, cô nhìn thấy bóng anh trong vườn hoa nhỏ dưới sân, bên cạnh là một cô gái trẻ, họ đứng sát vào nhau, không nhìn rõ vẻ mặt, chỉ thấy anh đưa tay vuốt má cô gái ấy. Một ông đàn anh bên cạnh nói:

- Ê, Phương Phương, kia là sư mẫu của bọn em đấy, xinh lắm.

Cô cười cười, không đáp.

Một đàn anh khác tiếp lời:

- Chủ nhiệm Lục là cường nhân, nghe nói có con rồi mà vẫn đảm việc nước giải việc nhà, nếu đến tuổi anh ấy mà tôi cũng được như vậy thì tốt biết mấy.

Mấy hôm sau, sau giờ làm việc, Lục Trình Vũ tập trung sinh viên bọn họ lại để họp, đại ý là nhân lúc còn trẻ nên dành nhiều công sức cho việc học, không nên nghĩ tới những chuyện khác, sau này vào ca mổ cũng không cho phép ai phân tâm dù chỉ một chút, thanh niên bây giờ không nỗ lực để trở nên ưu tú thì những chọn lựa sau này sẽ càng trở nên hạn hẹp hơn.

Một vị sư huynh tính tình sôi nổi hỏi ngay:

- Chủ nhiệm, thầy đang nói với bọn em về chuyện học hành hay chuyện tình cảm đấy ạ?

Anh cười cười:

- Cả hai, sự nỗ lực của các bạn bây giờ sẽ quyết định cuộc sống sau này của các bạn, quyết định sau này các bạn sẽ gặp những người như thế nào. Bất kể là nam hay nữ thì đều hy vọng nửa kia của mình là người ưu tú. Nếu khi còn trẻ không cố gắng nâng cao bản thân, vậy thì, những người bạn gặp sau này cũng sẽ không khiến bạn thỏa mãn. – Anh lại nói thêm. – Trong công việc và học tập, các bạn nữ cũng không nên vì yếu tố giới tính mà hạ thấp yêu cầu của bản thân, con đường sau này các bạn phải trải qua còn rất dài, cũng rất nhọc nhằn, vì thế các bạn phải rèn luyện được tính dẻo dai. Ví dụ như sư mẫu của các bạn, nếu so với mọi người ở đây thì xuất phát điểm của cô ấy không hề cao, nhưng cô ấy dốc sức cho cuộc sống và công việc, cũng rất dẻo dai, cô ấy dựa vào sự nỗ lực của bản thân để dần dần thay đổi hoàn cảnh sống của chính mình. Giữa hai người, tình cảm chín chắn, ổn định được thiết lập trên cơ sở tin tưởng và khích lệ lẫn nhau.

Một cậu sinh viên cười hì hì hỏi:

- Vậy chắc là thầy khích lệ cô nhiều lắm.

Lúc đó, Lục Trình Vũ đang lật giở bệnh án, vẻ mặt có phần không tự nhiên, cuối cùng anh đáp:

- Đúng thế, rất khích lệ.

Mấy cậu nhóc chọc thầy:

- Hình như chủ nhiệm đỏ mặt rồi.

11. Chương 11: Ngoại Truyện 3: Đồ Nhiễm

Đồ Nhiễm cùng hai cô bạn đứng đợi xe chuyên tuyến ở bến xe. Lúc ấy đứng vào giờ tan tầm cao điểm ngày thứ Sáu, phố phường nườm nượp, người xe chen chúc nhau xông lên phía trước trong bóng chiều nhập nhòa.

Từng chiếc xe chuyên tuyến chạy qua, chiếc nào chiếc nấy lên cứng người, mấy cô gái đều thuộc diện hiền lành, nhỏ nhẹ, sợ đông người chật chội, lại không vội nên cứ từ từ mà đợi. Bạn bè của Đồ Nhiễm trong trường đều thuộc tuýp người na ná như cô, vóc dáng na ná, tính cách na ná, ăn mặc, trang điểm cũng na ná nhau. Tóc đuôi gà cùng kiểu, mặt mộc không phấn son, quần áo học trò, lưng đeo ba lô, bên trong là quần áo và ga giường thay ra trong một tuần, xen lẫn vài quyển sách – tiểu thuyết diễm tình Đài Loan, hoặc mấy mẫu văn chương kiểu trà sữa cho tâm hồn không bệnh tật rên dạt dào cảm nhận, chứa chan tình cảm mơ mộng hão huyền.

Tóm lại, họ là những cô gái 17 tuổi, bên ngoài hiền lành, bên trong nhạy cảm, một khi đã lặn vào đám đông thì không tìm thấy dấu nữa. Nét thơ ngây đáng yêu của thiếu nữ dần bị che lấp, vẻ xinh đẹp của người con gái thanh xuân còn chưa bùng nổ rõ.

Đêm tối dần buông, đường phố lên đèn, mấy cô gái cuối cùng kéo nhau lên xe, thực ra là bị đám người ào ào như thác đổ phía sau đẩy lên xe.

Trên xe vốn không đông người, giờ lại bị lèn chặt cứng. Ba cô gái bị người ta đẩy đến tận đuôi xe, còn chưa kịp đứng vững thì chiếc xe đã ngoằn ngoèo len lỏi giữa dòng xe cộ, khi nhanh khi chậm, như trò chơi chú chuột điên[1] trong vườn trẻ thiếu nhi.

[1] Tên một trò chơi điện tử.

Đồ Nhiễm khó khăn lắm mới tìm được một chỗ gần cửa sổ, vịn vào tay nắm treo đứng vững rồi mới thở phào, lại phát hiện ra diện tích sử dụng trên mặt đất khá là căng thẳng.

Ngồi trước mặt cô là một chàng trai, chân dài quá không có chỗ gác, một chân thò ra ngoài, chắn ngay đường của cô, chiếm dụng mấy tắc đất ít ỏi vốn thuộc về cô, khiến cô không có chỗ đặt chân. Vì thế cô không thể không vừa chịu đựng mấy người phía sau chen ép, vừa phải đổi chân liên tục để đứng, tiếp tục đáng đứng dị hợm, chẳng bao lâu sau đã thấy tay chân tê rần, người ngợp bủn rủn.

Lòng cô oán thán, bất giác liếc người kia một cái. Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn xong, con tim bé nhỏ của cô liền giống hệt như một con cá vừa bị bắt ra khỏi nước, quẫy đành đạch, cả người ngơ ngẩn.

Người đó mặc áo bóng đá màu trắng, quần thể dục màu đen và đôi giày thể thao lấm lem bùn đất, cở đại, không nhìn ra màu sắc, ăn mặc giống hệt mấy anh chàng đứng ngồi lơ lơ xung quanh. Đồ Nhiễm nhớ ra gần trường học của cô có một sân cỏ xanh mướt mới xây, môi trường rất tốt, giao thông thuận lợi, gần đây hay có học sinh của các trường trung học xung quanh tới thi đấu. Xem ra, anh cũng vừa mới đi đá bóng về.

Lần đầu tiên nhìn thấy anh ăn mặc thế này, càng thấy không ra dáng thầy giáo, có điều như vậy mới đẹp.

Cô cứ lưỡng lự mãi, nhưng người kia lại chẳng hề để ý đến cô, chỉ tựa đầu vào cửa sổ nhắm mắt nghỉ ngơi. Ánh đèn loang loáng lướt qua ngoài cửa, nhuộm mái tóc đen nhánh của anh thành màu cam, hàng lông mày đen rậm cũng không còn nghiêm nghị như ngày thường. Cô còn phát hiện ra, thì ra lông mi anh vừa dày vừa dài, môi anh rất dịu dàng.

Hàng mi anh khẽ chớp mấy cái, cô giật bản mình, không kịp dời mắt đi chỗ khác, lại sợ người ta nhìn ra tâm sự của mình nên đành ừ ừ lên tiếng:

- Chào... chào thầy Lục.

Anh hơi ngớ ra, từ từ mở mắt, khẽ nhíu mày, nhìn cô một lúc như thể chưa từng quen biết rồi mới ừ một tiếng, hoặc cũng có thể là hừ một tiếng, tóm lại cô cũng không rõ nữa, bởi âm thanh ấy vừa mơ hồ vừa ngắn ngủi. Cũng trong mấy giây phút đó, anh lại ngoẹo đầu, nhắm mắt.

Nhưng bạn bè anh ở bên cạnh lại cười rúc rích, thậm chí có một anh chàng ngồi sau lưng anh còn thò tay ra đập bộp một cái lên đầu anh:

- Thằng ranh này nhận học sinh nữ từ hồi nào vậy?

Chữ “nữ” bị nhấn mạnh đầy ẩn ý. Mặt Đồ Nhiễm thoát đở bùng.

Anh khẽ mắng lại một câu, mắt cũng chẳng thèm mở ra:

- Xéo, để yên cho ông mày ngủ.

Mặt Đồ Nhiễm lại càng đỏ, như thể người bị mắng chính là cô, hoặc như thể cô mới chính là người chửi bới người khác trước đám đông. Sao anh lại nói tục, anh không thể nói tục được, bởi vì anh vẫn luôn là một người hòa nhã, lễ phép.

Xe tới một bến rồi chạy tiếp, suy nghĩ của cô bay vẩn vơ, vừa mong thời gian trôi nhanh lại mong xe chạy thật chậm. Nhưng bác tài như thể đang lái xe đào tẩu, tận dụng mọi thời cơ, len lỏi từng góc ngách, hành

khách trên xe cũng lắc lư theo. Đồ Nhiễm nín thở, cố gắng níu lấy tay nắm treo trên đầu, chỉ sợ mình sẽ bất cẩn mà ngã nhào lên người anh.

Đúng là sợ của nào trời trao của nấy, trực giác cô vẫn luôn nhanh chóng ứng nghiệm. Chết lúc nào không chết, đúng lúc xe phanh gấp, tay cô tuột ra, đầu óc trống rỗng, cả người đổ ập về phía trước một cách thê thảm. Cảnh tượng cuối cùng dừng hình trong nháy mắt, cô chặt vật chống tay vào khung cửa sổ cạnh anh, còn anh thì ra sức né về bên phải, ngẩng đầu lên ngờ ngàng nhìn cô.

Cô chặt vật đứng thẳng dậy, còn chưa đứng vững thì xe lại phanh gấp, lần này còn thê thảm hơn.

Xung quanh cười ầm lên, máu toàn thân cô dồn hết lên não, bối rối muốn chết quách cho xong. Suýt chút nữa cô đã nhào vào lòng anh, còn về mặt anh lại khủng hoảng hệt như cao tăng lọt vào động Bàn Tư.

Anh bỗng đứng dậy lách qua người cô một cách cực kỳ cẩn thận, cuối cùng đứng tùm vào với lũ bạn ở phía bên kia, đã không nhìn cô lấy một cái, mà cũng chẳng nói nhường chỗ cho cô.

Cô đứng đực ra đấy, cho tới khi cô bạn A đẩy nhẹ người cô nói nhỏ:

- Ê, giai đẹp nhường chỗ cho cậu kìa.

Cô hậm hực:

- Tớ ứ thềm ngồi.

Bạn học B giành lấy chiếc ghế:

- Cậu không ngồi thì tớ ngồi, cặp sách nặng muốn chết.

Cho tới tận lúc xuống xe, Đồ Nhiễm cũng không nhìn Tiểu Lục thêm cái nào, con tim nhỏ bé nào đó đang rướm máu: chẳng qua chỉ ngã vào anh có một cái thôi, mà còn chưa chạm vào, thái độ kiêu gì thế, có nhất thiết phải tỏ vẻ chết không bằng sống như thế không? Còn trước mặt bao nhiêu người như thế nữa... đúng là tổn thương lòng tự trọng mà!!!

Nhưng hai cái đứa bạn A và B chẳng có lấy một tẹo tế bào tế nhị kia lại quyết định tái hiện màn kịch vừa rồi, một đứa nhào tới như lang như sói, một kẻ then thùng sợ sệt né sang một bên, nhào rồi né, nhào rồi né.

Đồ Nhiễm hận không thể lăn đùng ra chết.

Sau đó cô nghĩ: Nếu lúc đó thừa cơ hôn cho anh một phát, liệu có bị người ta ột cái tát không. Đẳng nào lòng tự trọng cũng đã bị tổn thương, chi bằng liều hôn anh một phát.

Tối hôm đó cô thao thức mãi mới ngủ được, mơ thấy một giấc mơ đáng ghét, nước mắt ướt đầm gối.

Cuối tuần sau đó, anh tới nhà phụ đạo cho cô, vẫn nhã nhặn, lạnh nhạt như mọi lần, ánh mắt không hoảng hốt, cũng chẳng ngờ ngàng, như thể đang đối diện với một bài học cũ thời trung học, hay một bài thi thành tích tầm tầm, bởi vì cô chẳng là ai hết, chỉ là công việc của anh.

Cô bỗng muốn làm cho anh mất đi công việc này, vì thế thu hết can đảm bảo với anh:

- Em muốn đổi thầy giáo.

Lần này anh đã hơi ngạc nhiên, ngược mắt nhìn cô:

- Tại sao?

Cô nói ra những từ ngữ đã nghiền ngẫm từ lâu.

- Bởi vì phương pháp dạy học của thầy không phù hợp với em.

Anh chớp mắt:

- Nhưng điểm thi của em vẫn luôn tăng lên, em phải có lòng tin vào bản thân.

Chẳng liên quan gì đến điểm thi của cô sát, cô muốn đổi thầy giáo thì phải là anh thiếu tự tin mới đúng chứ. Cô không chịu từ bỏ:

- Em không hài lòng với phương pháp dạy học của thầy, em sẽ nói với bố, để bố sa thải thầy.

- Ồ! – Anh nói nhẹ tênh, mặt mày thành khẩn. – Nhưng nhờ có công việc này tôi mới có cơm ăn, tiền trên người tôi chỉ vừa vận cầm cự được tới lúc bố em phát lương, nếu mất việc thì tôi sẽ bị đói.

- Thật không? – Cô tin liền. – Vậy... cứ thế đi ạ.

Sau đó nữa, bạn của Lục Trình Vũ nhắc tới học sinh nữ của anh:

- Con gái mười tám đẹp tựa hoa, trông cũng ngon lành đấy.

- Đừng nói vớ vẩn. – Anh bĩu môi. – Đây là con nhóc con, ranh con ấy mà.

Tuổi sinh học là 18 nhưng tuổi tâm lý chắc chỉ 12, anh đâu có bị hội chứng Lolita[2].

[2] Lolita là từ bắt nguồn từ tiểu thuyết cùng tên của nhà văn Vladimir Nabokov. Người mắc hội chứng này luôn yêu thích, thậm chí khao khát những cô bé xinh xắn trong độ tuổi 12 -14.

Khi đó bỗng dưng anh nghĩ: Nếu anh là một đường thẳng, không biết điểm đầu và điểm cuối, phía trước luôn đầy rẫy những điều không thể đoán trước, vậy thì cô bé ấy chính là một đoạn thẳng, con đường ngắn ngủi, nhìn là biết ngay, không có gì mới mẻ, thiếu cảm giác bí ẩn. Hơn thế, ngoài quan hệ thầy trò ngắn ngủi, họ sẽ là hai đường thẳng song song vĩnh viễn không bao giờ giao nhau.

Thời gian dần trôi.

Một ngày nào đó, họ lăn lộn trên giường.

Đồ Nhiễm nằm phủ phục trên ngực anh, hổn hển:

- Chồng ơi, có phải từ rất lâu rồi anh đã thích em không?

Anh xoa đầu cô:

- Từ lâu là từ bao giờ?

Cô đáp:

- Từ khi em còn chưa biết, hoặc có khi ngay cả anh cũng chưa biết ấy.

Anh im lặng, một lúc sau anh khẽ hắng giọng: Anh Lục Trình Vũ, xin thứ lỗi vì trong lá thư này em không gọi anh là thầy, bởi vì ngay từ lần đầu tiên gặp anh...

Lúc ấy đầu óc Đồ Nhiễm còn chưa linh hoạt lắm, sau một thoáng chốc nghĩ ra, cô chợt thét lên thẳng thốt, thò tay bịt chặt miệng anh:

- Sao anh lại biết? Sao anh lại biết?

Anh gỡ tay cô ra rồi hỏi:

- Có sớm đến mức đó không?

Mặt cô đỏ bừng, không cho anh gỡ tay mình ra, hằm hằm nhìn anh, đợi câu trả lời.

Anh cả cười:

- Bình thường người hay tò mò sống mệt mỏi lắm. – Rồi anh lại nói. – Sau này phải ngoan vào, anh đang nắm thóp em rồi.

Cuối cùng có một ngày, khi dọn dẹp nhà cửa, Đồ Nhiễm phát hiện ra một cái phong bì mới toanh không đề tên trong ngăn kéo bàn làm việc của anh, bên trong là một nửa bức thư chưa ghép hết lại với nhau và vô số mảnh giấy nhỏ.

Sau đó khi anh biết thì cười nói:

- Cái tranh ghép trăm miếng của em ấy, anh chỉ cần biết người nhận thư và nội dung mấy câu đầu là được rồi, ai phí công phí sức ghép hết làm gì... Câu cú không trơn tru, văn phong dở ẹc, không nói thẳng những suy nghĩ trong lòng, chỉ có mấy câu mà làm mất mấy buổi tối của anh...

Lại sau đó nữa, mỗi khi cãi nhau, Lục Trình Vũ hễ tức điên lên thì sẽ lôi bức thư đó ra đọc cho cô nghe, đánh vào vẻ hung hăng ngạo mạn của cô.

Anh đọc một lần, cô vút một lần.

Cô cứ vút rồi anh lại nhặt, thỉnh thoảng nhiệt huyết dâng trào, còn ghép tiếp đoạn sau.

Cuối cùng cô không thể nhịn được nữa, cầm bức thư sắp ghép đến đoạn cuối xé toạc thành hai mảnh.

Anh cúi, dán bức thư lại từ đầu rồi nhét vào ngăn kéo, khóa trái lại, nghiêm khắc cảnh cáo:

- Sau này đừng có vút đồ của anh lung tung.
- Đây là đồ của anh à? Không hỏi mà tự lấy.
- Viết cho anh thì là của anh.
- Ai bảo đưa cho anh.
- Em không đưa cho anh thì viết làm gì?
- Mặc kệ em.
- Đồ ngốc mới làm thế.
- Đồ ngốc mới như anh ấy.

Nhóc Đá Cuội ba tuổi bình sinh mong mỗi nhất là có thể được yên tĩnh trong lúc cậu vui đùa, giờ không nhịn nổi gào lên:

- Đừng cãi nhau nữa... đúng là yêu nhau con mắt liếc qua, ghét nhau ném đá vỡ đầu nhau ra...

Bố mẹ thằng nhóc sững sốt:

- Cậu này học ở đâu thế?

Đá Cuội bảo:

- Bà ngoại nói... Con còn biết nói, Đồ Nhiễm em khủng hã, Lục Trình Vũ là tên đàn độn, vì bố mẹ hay nói thế.

Lục Trình Vũ nghiêm túc phê bình:

- Đá Cuội, con như thế là không đúng, không được mắng bố mẹ như thế biết chưa hã?

Thằng nhóc chẳng thèm ngẩng đầu lên:

- Tại sao ạ?

Anh nói:

- Bởi vì mắng người là không đúng, con là con trai bố, con trai thì không thể mắng bố mẹ được.

Cậu nhóc tiếp tục chơi:

- Ô, bố là con trai con, con không thể mắng bố.
- Không đúng, bố là bố của con, bố không thể mắng con.
- ...

12. Chương 12: Ngoại Truyện 4: Lục Trình Vũ

Tối nay Lục Trình Vũ đưa một người con gái về.

Vẫn còn khá sớm, vừa mới hết chương trình thời sự, vì thế dọc đường anh gặp không ít tên đàn anh, đàn em thính mũi, cười rõ gian tà. Mấy gã độc thân có học có hành xét cho cùng cũng khác, ít khi chòng ghẹo trước mặt phụ nữ, cùng lắm là đố người ta đi khỏi rồi mới cợt nhả vài câu sau lưng. Mấy người thân thiết thì cũng chia sẻ kinh nghiệm tán gái cho nhau nghe. Mà cái lũ không tiền, không nhà, không thời gian, lại học hành đến mù mẫm đầu óc thì những cuộc hội ngộ gái xinh cũng chán chết đi được, hoặc mầu chột của vấn đề là cũng chả có “gái xinh” mà gặp.

Cô gái đó khoảng chừng 25, 26 tuổi, không già cũng không quá trẻ, nhìn thẳng thì không dám nhìn nhiều, nhưng khi ngoảnh đầu lại, một tấm lưng ong tuyệt đẹp, bàn tay đàn ông đang khoác hồ trên đó, sự hoảng hốt không nói thành lời giấu trong mỗi bước chân. Hành lang buổi tối đèn đỏm tù mù, người con gái hơi chênh choáng khẽ ngả trên vai người đàn ông, để anh dìu mình vào sau một cánh cửa, hơi rượu phảng phất trên người quyện với mùi hương cơ thể đặc trưng của phái nữ khiến bầu không khí trên lối đi ngập tràn mị hoặc, một bầu không khí rất mê hoặc.

Sau đó cánh cửa nhẹ nhàng khép lại, cảnh tượng phía sau rất kích thích trí tưởng tượng.

Lục Trình Vũ vốn định qua hiệu thuốc mua bao cao su, nhưng Đồ Nhiễm ngăn anh lại. Cô cúi đầu lục lọi trong chiếc túi xách nhỏ lộn xộn đồ đạc, cuối cùng móc ra một cái đơn giản, bao bì bằng ni lông trong suốt, nhìn là biết ngay.

Cô nói:

- Đúng lúc quá, em có đây. – Cô lại nhìn anh, như thanh minh. – Hôm nay đi ngang qua một tiểu khu, nhân viên kế hoạch hóa gia đình phát cho.

Thực ra khi đó anh cũng không suy nghĩ gì nhiều, có lẽ nghĩ cũng chẳng ích gì, có những vấn đề hoàn toàn không nằm trong phạm vi suy nghĩ của anh. Về mặt này đàn ông luôn thực tế hơn phụ nữ; vào giờ phút quan trọng này, mặc kệ nó từ đâu tới, mặc kệ sau này nó sẽ đi đâu về đâu, chỉ cần dùng được là tốt rồi. Đương nhiên “dùng được” cũng chia làm hai loại, một loại là dùng rồi có thể vứt đi, một là dùng xong không thể nào vứt đi được. Khi đó anh bỗng nhiên không nhẫn tâm, không muốn xếp cô vào bất kỳ nhóm nào, vì thế tốt nhất là chẳng nên nghĩ ngợi nhiều.

Sự thực chứng minh, nghĩ càng ít thì khi làm càng sung sướng.

Vừa vào phòng, họ đã không kìm chế nổi, bắt đầu hôn nhau, như những đôi tình nhân nồng nàn, hôn một lúc là lửa nóng bốc lên ngùn ngụt, ngay cả hơi thở của đối phương cũng trở thành liều thuốc kích thích nhất. Anh bế bổng người con gái trong lòng lên đi thẳng tới dưới vòi sen trong phòng tắm, áo xống vứt tung tóe trên đường. Trong phòng tắm hơi nước mịt mù, họ quấn chặt lấy nhau, bầu không khí hừng hực nóng bỏng khiến người trong cuộc cũng cảm thấy ngỡ ngàng.

Lục Trình Vũ tỏ ra rất kiềm chế, dù gì đây cũng là lần đầu tiên giữa họ, chưa nắm rõ được ý của đối phương, chỉ ít cũng không thể giống như một tên ngốc mới chân ướt chân ráo bước vào đời được, vội vàng, hấp tấp sẽ khiến người ta chê cười. Lúc này, ưu thế về công việc được thể hiện, người học y nắm rõ những nhược điểm của cơ thể con người hơn người bình thường, muốn đối phương khuất phục thì chỉ cần túm chặt lấy những điểm nhạy cảm của cô.

Đáng tiếc, đối thủ dường như còn yếu hơn anh tưởng, người đẹp xà tinh trước mặt càng lúc càng giống một chú thỏ con vừa túm lấy hai tai là cô liền trở nên cực kỳ ngoan ngoãn, sắc mặt bừng bừng, yếu ớt, nhu nhược, anh nhìn mà nghi hoặc, không biết đây có phải là kỹ xảo lật mềm buộc chặt của cô không nữa.

©STENT

Nhưng cơ thể cô lại vô cùng nhạy cảm, chỉ khẽ chạm một chút là cô đã rên lên khe khẽ, đôi lúc cô không kêu thì lại ra sức cắn chặt răng, phát ra những tiếng rên rỉ yếu ớt, như đang nức nở... Phút chốc anh ngưng, dục vọng chinh phục của phái mạnh bùng lên trong giây lát, như dòng dung nham cuộn cuộn trong cơ thể.

Chuyện tình dục nam nữ, ở giai đoạn đầu tiên, cũng giống như một ván cờ giao đấu trực tiếp, là quá trình từ thăm dò tới chinh phục, không thể để người ta dễ dàng nhìn thấu quân át chủ bài của mình trong giờ phút này.

Cố gắng tự trấn tĩnh lại, anh tiện tay quăng bao cao su ra:

- Đeo vào cho anh.

Cô hơi chần chừ rồi cầm cái bao nhựa nhỏ lên xé ra một cách cẩn thận, cuối cùng lấy ra tấm màng trơn nhẵn, tiến đến trước mặt anh rồi cúi xuống, đầu óc văng vất, tay hơi run rẩy, có vẻ như cầm không chắc.

Người đàn ông đứng thẳng nơi đó, nhìn từ trên cao xuống, đưa tay nhẹ vuốt tóc cô, cặp mắt nhìn cô.

Đồ Nhiễm chặt vật mãi, cảm thấy không ổn, trên đầu vọng tới tiếng cười khê, anh nói:

- Ngược rồi, như thế làm sao mà đeo vào được?

Tim cô nảy lên, cô vẫn cúi gằm xuống không lên tiếng, nhưng tai lại đỏ ửng lên.

Sau đó, anh lại hỏi:

- Hồi trước chưa từng đeo cho ai à?

Lần này cô trả lời rất rành rọt:

- Ủ, chưa đeo cho phụ nữ bao giờ.

Anh cười khê, không nói gì thêm, rõ ràng là không muốn tiếp tục lằng nhằng với vấn đề tiêu diệt chất trừ tình này nữa.

Sau đó mọi chuyện vẫn không thuận lợi, Lục Trình Vũ cũng mặc kệ, cứ mặc cô tự mình xoay sở, ít nhất thì quá trình này đối với đàn ông mà nói cũng là quá trình hưởng thụ. Động tác của cô không hề thành thực, thỉnh thoảng không để ý lại chạm vào vùng nhạy cảm, anh không khỏi nhắm mắt lại, rên khê lên một tiếng.

Cô hoảng hồn ngược mắt lên nhìn anh, không ngờ anh cũng đang cúi đầu nhìn mình.

Anh nheo mắt, đôi môi mím chặt, vẻ mặt nghiêm túc và khó lòng chịu đựng.

Ngay giây tiếp theo, cô bỗng bị người ta nhấc lên ép sát vào tường, lớp gạch men lạnh như băng bám đầy nước, người cô run lên vì lạnh. Nhưng cơ thể rắn chắc nóng hầm hập từ phía sau đã ngay lập tức ập đến, đầu cô nổ đùng một tiếng, người run lên cầm cập, không còn là chính mình.

Anh phà hơi nóng vào tai cô, khàn giọng hỏi:

- Có ý phải không, em ấy?

Cô ra sức nuốt nước bọt, không nói nổi một câu hoàn chỉnh, khi phát giác anh đang thử tiến vào, cô mới miễn cưỡng dặn một câu “nhẹ thôi...”, giọng nói ấy quả thật giống như tơ nhện. Vừa mới dứt lời, cô liền cảm thấy hơi thở từ phía sau như dồn dập hơn, anh còn mạnh bạo hơn vừa rồi, như đang cố tình giở trò. Phong cách hoàn toàn trái ngược, chiếm ưu thế tuyệt đối. Dần dần cô không thể không bỏ cuộc, cô cảm thấy nhịp tim dồn dập của cả hai và những cơn sóng lòng đang cuộn cuộn tung trời, tầm mắt cô dần trống rỗng, cuối cùng ngay cả đau đớn cũng trở nên mơ hồ.

Nóng, trong phòng tắm rất nóng, vòi nước đã khóa lại rồi mà vẫn nóng không chịu nổi, người anh ướt đầm mồ hôi, đầu tóc và lòng bàn tay cũng ướt mồ hôi. Cô thở dốc liên hồi, cả người trơn nhẵn, khê run rẩy trước những ve vuốt của anh, như thể bị người ta bắt nạt, sau đó nhần nhịn hết mức, bèn cứng đầu không chịu phục tùng. Rõ ràng vừa rồi cơ thể còn mềm nhũn, chỉ có thể miễn cưỡng dựa vào anh để đứng dậy, giờ sức mạnh dẻo dai lại bật từ trong ra ngoài, khiến lòng anh càng rục lên khao khát, chỉ muốn bất chấp hết thấy để tiến vào tận cùng.

Cứ như vậy giây vò cô hết lần này đến lần khác.

...

Khi cuối cùng đã thỏa mãn, anh bế người con gái trong lòng về giường, chẳng bao lâu sau cô đã ngủ thiếp đi trong mệt mỏi.

Lục Trình Vũ cảm thấy cô gái này thật kỳ lạ, bọn họ rút cuộc thân thiết được bao nhiêu mà cô có thể không hề đề phòng chút nào như vậy, điều bộ lúc ngủ của cô hoàn toàn không có chút phòng bị. Anh dựa vào đầu giường ngắm cô rất lâu, bỗng cảm thấy cô lại giống như một đứa bé ngờ nghệch trước kia, không mưu mẹo, không gian lận, ít va chạm với đời, cực kỳ đơn thuần.

Anh đưa tay ra, thoáng do dự rồi khẽ vén gọn lại phần tóc mái rối bởi ả ướt của cô. Nửa người trên của cô lộ ra bên ngoài chăn, trên sống lưng có mấy vết hôn hồng hồng, những dấu vết lúc trước anh đã để lại trong cơn kích động, như một dấu ấn vừa mơ hồ vừa bí mật, chỉ có hai người họ biết được.

Trong khoảnh khắc, thương xót trào dâng.

Anh bất giác khẽ ho một tiếng, định đi hút một điếu thuốc, lấy bật lửa và thuốc từ dưới một đồng sách trên bàn ra, nghĩ thế nào lại đặt lại. Làm xong tất cả mọi việc đó lại không nhin được, ngắm nghía cô lại từ đầu, nghiền ngẫm một hồi không hề khách khí: khung xương của cô nhỏ nhắn, bờ vai mỏng manh, cánh tay thon dài, nhưng những chỗ cần đầy đặn vẫn vô cùng đầy đặn, đôi núm nhấp nhô, chỗ nào ra chỗ nấy. Anh ngắm tới ngắm lui, không khỏi lại rục rịch mạnh động, đành phải kéo chăn đắp lên cho cô.

Động tác rất khẽ, nhưng vẫn đánh thức người đang ngủ.

Cô vươn vai, mở đôi mắt mơ màng nhìn anh, cuối cùng đôi mắt ấy cong cong, như đang cười, lại như đang nũng nịu. Lòng anh bỗng xốn xang, không kìm chế được mà kéo cô dậy, xiết chặt vào lòng, áp tới.

Cô không chịu, hơi giãy giụa. Nhưng có người đã hưng phấn quá mức, không chịu buông tha, cứ túm chặt lấy tay cô rồi hôn miết lên phía trên, cho tới khi cô không thở nổi nữa, cuối cùng mới nửa phình nửa cứng ép tiến vào thêm một lần nữa.

Cảm giác lần này có phần khác với lần trước, có lẽ là bởi ở giữa không còn gì ngăn cách, chỉ có sự va chạm, chà xát nóng bỏng sít sao, sự tiếp xúc nguyên thủy thân mật nhất, tới khi cả hai đều có phản kích động, gần như bất chấp hết thảy, quần quýt miệt mài.

Cũng may anh kịp thời tỉnh táo, áp dụng biện pháp đề phòng ngay những giây cuối cùng, chỉ có điều cũng thoáng nghĩ ngờ với quá trình ấy, e ngại mình sẽ để rơi rớt gì đó. Anh nghỉ ngơi một lát rồi nhắm mắt cất giọng hỏi:

- Bình thường chắc em vẫn uống thuốc tránh thai chứ?

Cô hơi sững người, không lên tiếng.

Anh coi như cô đã ngầm thừa nhận, trở mình nằm ngửa trên giường nói tiếp:

- Uống thuốc tránh thai dài ngày tốt hơn, loại tránh thai khẩn cấp không tốt cho sức khỏe, tốt nhất là đừng dùng.

Cuối cùng anh vẫn còn muốn nói thêm gì đó, nhưng lại bị mấy câu nói lạnh nhạt hờ hững vớ vẩn của cô làm ất hừng, những cảm xúc mãnh liệt vừa rồi bỗng cuốn theo chiều gió như những ảo ảnh hư vô.

Anh khó chịu trong lòng, những lời nói ra cũng chẳng dễ nghe là mấy, tới khi nói ra miệng rồi anh mới cảm thấy mình đã quá đà, lời không hợp ý nửa câu cũng nhiều.

Quả nhiên, cô đứng dậy ra khỏi giường, mặc quần áo xong xuôi bèn mở cửa phòng đi khuất, không thèm ngoảnh lại.

Bấy giờ Lục Trình Vũ mới mở mắt ra, tóm gọn được khoảnh khắc khi bóng lưng cô khuất sau cánh cửa, sau đó là tiếng giày cao gót lộc cộc trên hành lang xa dần. Tới khi không còn nghe được thêm gì nữa, anh mới trở mình ra khỏi giường, liếc ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy cô dưới ngọn đèn đường dưới nhà. Bóng dáng mảnh mai càng lúc càng kéo dài dưới ngọn đèn, càng lúc càng nhạt nhòa.

Anh đưa tay vào đầu, nghĩ một lát rồi vẫn cầm quần áo lên mặc vào, vớ lấy chùm chìa khóa trên bàn rồi đuổi theo xuống lầu.

Một cô nhóc mới hơn hai mươi tuổi đầu, cho dù thể thâm, thì có thể thâm tới mức nào?

Anh đi rất nhanh, cô còn đi nhanh hơn, anh đuổi một mạch tới bên đường thì thấy cô đưa tay vẫy một chiếc taxi.

- Đồ Nhiễm. – Anh đứng yên tại chỗ hét lên.

Hiển nhiên là cô nghe thấy, bởi vì cô hơi nghiêng đầu nhìn anh một cái, chỉ có điều ánh mắt đó dường như vừa lạnh lùng vừa quyết liệt, và còn rất khinh miệt. Gió đêm thổi tóc cô tung bay, cô ngẩng đầu vén tóc sang một bên, mở cửa xe, ngồi vào trong không chút lưỡng lự.

Đồ Nhiễm ngồi trong xe, báo địa chỉ. Ngồi được một lúc, cô lôi điện thoại trong túi xách ra, đầu tiên là xóa số của Lục Trình Vũ đi, sau đó bắt đầu xóa dần từng tin nhắn của anh. Mấy tin nhắn đó, đa phần chỉ có vài từ hiểm hoai như “Ừ”, “Được” hay “Không được”, mà cô vẫn ngây ngốc giữ lại đến tận giờ. Khi cô làm việc này, thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt chiếc xe đã chạy tới trước nhà mình, cô xuống xe trả tiền, bây giờ mới nghĩ ra rằng số điện thoại kia đã hằn sâu trong óc mình từ rất lâu rồi.

Lục Trình Vũ đứng bên đường, rút bật lửa ra châm thuốc, nhưng chỉ hút một nửa liền vứt xuống, chân giẫm tắt, rồi chậm rãi quay trở về. Một vị đàn anh khá thân chạy từ phía sau lên, nách kẹp mấy quyển sách và tài liệu, hẳn là vừa từ thư viện về. Anh ta vỗ vai anh cười:

- Đêm hôm làm gì thế? Thất tình ra ngoài tự kiểm điểm hả?

Lục Trình Vũ bắt giắc sờ lên mặt, hoàn toàn không cho rằng trông mình có liên quan gì đến hai chữ “thất tình” kia.

Anh về nhà, có phần mệt mỏi, bèn tắt đèn đi ngủ. Nửa đêm tỉnh giấc, bên gối thoang thoảng một mùi hương, là mùi hương trên tóc cô, thanh thanh, man mát, lượn lờ, vẫn vút.

Rất lâu sau đó, Lục Trình Vũ không còn nhìn thấy Đồ Nhiễm nữa, mới đầu thì không sao, được một thời gian, thỉnh thoảng anh lại nghĩ tới cô, cảm thấy con người này như thể bất thành linh hiện ra rồi lại biến mất giữa không trung, cứ như thể bật tắt bật tích.

Trước đêm hôm đó, cô thường xuyên chạy tới bệnh viện của anh, nhưng rất ít khi tới tìm anh, có chuyện gì cũng chỉ nói với anh qua điện thoại, mọi người xung quanh không hề biết họ thân thiết với nhau.

Lục Trình Vũ thường nhìn thấy bóng dáng cô, khi thì ở bến xe buýt ngay cổng bệnh viện mỗi lúc chiều tà, cô đứng ở đó đợi xe, khi đứng một mình, trông cô hơi ngờ nghệch. Lúc thì lại thấy cô đứng đợi ai đó ở cửa khoa nào đó, hoặc đã định sẵn kế hoạch hoặc thấp thỏm bất an, lạ ở chỗ anh chỉ vừa nhìn đã nhận ra ngay. Có lúc anh lại thấy cô xách một túi thuốc vừa đi vừa nói chuyện với một người đồng nghiệp nào đó, cứ đi theo người ta ra khỏi bệnh viện, băng qua đường, đối phương cũng chưa chắc đã tỏ ra nể mặt cô, mỗi lần như vậy, anh đều cảm thấy mệt mỏi thay cho cô.

Cứ như vậy mấy ngày trôi qua, anh và mấy đồng nghiệp trẻ cùng đứng hóng gió tán phét ngoài ban công của khoa. Đàn ông độc thân tụ tập với nhau, không nói chuyện công việc thì lại tán chuyện phụ nữ, quanh đi quẩn lại liên hồi mấy cô y tá trẻ xinh xắn ngon lành trong bệnh viện ra bàn tán một hồi. Một cậu đồng nghiệp khá trẻ bỗng nói:

- Ê, cái cô bé trình dược viên kia lâu rồi không đến nhỉ?

- Cô nào cơ?

Cậu ta đáp:

- Cái cô bé hồi trước hay chạy tới khoa Chẩn hình ấy.

Một đồng nghiệp khác hiểu ra:

- Cái cô bé xinh xinh ở công ty X đấy hả?

Cậu đồng nghiệp lúc trước cười:

- Chỉ xinh xinh thôi á? Người ta đâu có thua kém mấy cô nhóc ở khu phòng bệnh dành cho cán bộ cao cấp đâu, nếu mà mặc đồng phục y tá vào...

Một người khác tiếp lời:

- Phải đó, phải mặc đồ nhỏ hơn một size thì mới đủ ngon.

Mọi người cười ầm lên mắng:

- Lưu manh.

Rồi lại chỉ xuống dưới lầu:

- Mấy cậu đang nói tới cô trình được viên kia phỏng?

Cậu đồng nghiệp lúc trước ngó xuống nhìn, hứng chí vâng luôn miệng, sau đó cả lũ bỏ rạp xuống lan can, há hốc mồm ra nhìn. Lục Trình Vũ liếc xuống dưới, thấy Đồ Nhiễm đang hăm hở đi về phía tòa nhà lớn, điệu bộ như mọi ngày, tinh thần như mọi ngày. Hôm đó, cô vẫn không tới tìm anh, bao lâu như vậy mà một cú điện thoại cũng không.

Buổi tối, anh nằm trên giường nhớ về chuyện ban ngày, bỗng tưởng tượng hình ảnh cô trong bộ đồng phục y tá nhỏ hơn một cỡ, trong đêm tối, anh phát hiện ra mình lại có phản ứng sinh lý một cách vô sỉ. Phản ứng này đến cực nhanh, mang theo một khát khao chiếm hữu mãnh liệt, khiến anh khao khát xé toạc bộ đồng phục không hề tồn tại đó ra, như thể đang lột vỏ một trái vải đỏ mọng, anh biết hương vị bên trong nhất định sẽ rất tuyệt vời. Anh muốn giấu cô dưới thân thể mình, muốn nghe tiếng rên rỉ khi động tình của cô, muốn ngắm đôi gò má ửng đỏ, muốn thấy ánh mắt long lanh của cô nhìn mình, chỉ có khi đó, cô mới chìm đắm một cách nghiêm chỉnh.

Anh bỗng lên cơn bốc đồng muốn gọi điện cho cô.

Nếu anh thật sự bốc đồng, chưa biết chừng sẽ cầm máy mà nói với cô: Đến đây đi, anh muốn lên giường với em. Nếu thật sự làm như thế, đương nhiên anh sẽ nói một cách tế nhị hơn, nói những điều phụ nữ thích nghe. Chỉ có điều, rốt cuộc anh không gọi cú điện thoại đó, bởi vì khi đó trừ việc lên giường, anh không hề nghĩ tới những chuyện khác, như vậy những vấn đề sau này chắc chắn sẽ khó xử lý. Khi vấn đề nhỏ trở thành vấn đề lớn, thì rắc rối sẽ kéo đến.

Cuối cùng, cơn buồn ngủ hoàn toàn tiêu tan, anh đành ngồi dậy lôi tạp ra tập một lúc, tiện thể đọc sách, nhưng cũng chẳng vào đầu. Anh châm một điếu thuốc, chậm rãi hít một hơi rồi quăng bật lửa lên trên bàn. Nghe thấy tiếng bật lửa chạm vào cái gạt tàn thủy tinh kêu “keng” một cái, bất giác anh tự cười nhạo bản thân mình, có lẽ là vì quá lâu rồi không có bạn gái cho tử tế, khó khăn lắm mới ăn mặn một lần, lòng lại bắt đầu mong ngóng.

Đêm đến, khi nằm thao thức trên giường, anh phát hiện ra bên gối có hai sợi tóc đen óng, rất dài, hơi xoắn. Nhất thời nhảm chán, anh đem quần quanh ngón trở tay phải của mình, hết vòng này đến vòng khác, dần dần, anh xiết chặt vòng tóc mảnh mai ấy chìm vào giấc ngủ.

Mấy hôm sau, anh vẫn gọi điện cho cô nhóc đó, không chọn đêm tối khó kìm chế, mà vào giữa trưa chói chang ánh nắng. Lúc đó anh vừa xong việc, bỗng muốn gọi điện cho cô, nếu cô đang ở bệnh viện hoặc ở gần đó, có lẽ họ có thể cùng nhau ăn cơm.

Điện thoại gọi đi, tín hiệu tễ ngắt vang lên từng tràng dài, rất lâu không ai nghe máy.

Đúng hôm đó Lôi Viễn tới tìm anh, vừa thấy mặt đã cười hể hả:

- Tôi vừa ăn cơm với Lý Sơ Hạ xong. – Cậu ta đi thẳng vào vấn đề. – Người ta vẫn còn tình ý với cậu, mấy năm nay vẫn ở vậy, chuyện hai cậu bây giờ chỉ xem ý tứ của cậu thôi.

Khi đó anh không nói gì, anh nhìn từ ban công xuống, đúng lúc thấy cô bé trình được viên kia, cô đang đứng cạnh bồn hoa nói chuyện với người ta, cười cười nói nói.

Lôi Viễn khê hích anh một cái:

- Nghĩ đi đâu đấy, đang nói chuyện với cậu đấy.

Bấy giờ anh mới trả lời:

- Để tôi suy nghĩ.

Lôi Viễn liếc anh:

- Đừng nghĩ nữa, cũng nên vậy thôi, phụ nữ người ta không đợi được. Người ta có điều kiện như thế mà có thể một lòng một dạ đợi cậu, không tồi đầu.

Cô bé trình được viên tạm biệt người ta, vui vẻ đi ra ngoài, bước đi nhẹ nhõm, mặt mày hớn hở.

Anh ngẫm nghĩ:

- Vẫn không được.

- Sao lại không được, cân nhắc được mất thì thế nào cũng thấy ổn mà?

Cô bé trình được viên vừa đi vừa lấy điện thoại trong túi ra xem, ngừng lại rồi lại nhìn thế mấy cái, cuối cùng vẫn nhét lại vào túi, rồi sau đó, cô ra khỏi cửa khu phòng bệnh, biến mất dưới những tàng cây xanh mát mắt.

Anh quay người đi lên lan can:

- Chuyện này sau này cậu quan tâm ít thôi, cứ thế đi.

Lôi Viễn trừng mắt nhìn anh:

- Sao nào, tôi nói cho cậu hay, cá không ăn muối cá ương, chuyện ly hôn tôi gặp nhiều rồi, đàn ông tốt đã ít, đàn bà tốt lại càng hiếm hơn, khó khăn lắm mới tóm được một cô, mẹ kiếp cậu lại không chịu giữ cho chặt, còn muốn nghĩ ngợi cho lắm để làm gì?

Lục Trình Vũ đành phải nói thật:

- Con người Lý Sơ Hạ rất tốt, lại trong sáng, chỉ có điều yêu cầu về tình cảm hơi cao, ban đầu tôi không đạt được yêu cầu của cô ấy, bây giờ lại càng không, tội gì phải hại người ta.

Lôi Viễn hơi ngó ra, sau đó bật cười:

- Đừng có viện mấy cái thứ có có không không đó... Thằng nhãi này lại phải lòng cô nào khác rồi chứ gì.

Anh cười cười không nói.

Lôi Viễn cười hềnh hếch hỏi anh:

- Cậu cứ nói với tôi một câu xem nào, cô nàng ấy là ai, tôi có quen không?

Anh nói:

- Cậu không quen, đã thôi rồi.

Lôi Viễn lại ngó người ra:

- Nhanh như điện xẹt thế, đã nghe cậu nói tới bao giờ đâu, sao mà đã thôi rồi?

Anh trả lời thẳng:

- Không hợp, không phải người cùng đường.

Lôi Viễn có phần không hiểu:

- Người hợp đặt trước mặt thì cậu không thèm, người không hợp thì cậu lại muốn, mẹ kiếp, đúng là cậu rảnh quá rồi đấy.

Lục Trình Vũ chẳng muốn nói nhiều, liếc nhìn đồng hồ:

- Cứ thế nhé, lát nữa tôi còn có ca mổ, cậu không có việc gì thì đừng đứng đực ra ở đây, cút mau, cút mau.

Lôi Viễn cũng chửi lại anh một câu, rồi vẫn không nhận được hỏi:

- Ê, trông thế nào? Có đẹp bằng ai đó không?

Lục Trình Vũ đã bước tới cửa ban công, nghe vậy lại quay người lại, chỉ vào mặt Lôi Viễn, vừa tức vừa buồn cười:

- Mẹ kiếp, cậu mới là cái đồ rảnh rỗi ấy. Cút!

Buổi chiều tan làm, anh lại gặp Lý Sơ Hạ, họ cùng đi chung thang máy, trong thang máy đông người, họ chỉ gật đầu chào nhau, không nói chuyện gì.

Lục Trình Vũ vẫn nhớ như in cảnh tượng họ chia tay nhau nhiều năm về trước, khi đó mới hơn hai mươi tuổi, chàng thanh niên trẻ hơn hai mươi tuổi luôn suy nghĩ cho bản thân nhiều hơn, vừa xốc nổi lại vừa liều lĩnh, luôn cảm thấy thế giới này có bao chuyện đang đợi mình làm, tình yêu là gì, có lúc rất quan trọng, có lúc lại chẳng là gì cả, không thể làm cơm ăn, không thể làm nước uống, càng không phải là không khí. Tóm lại, có lẽ nó cũng chỉ là một phần của một năm một tháng nào đó.

Lý Sơ Hạ đòi chia tay với anh không phải là lần một, lần hai, chỉ có điều tới lần cuối cùng, anh bắt đầu nghiêm túc, hoặc có thể nói anh đã mệt mỏi, chia tay thì chia tay, có bao chuyện cần lo, anh không muốn hao tâm tổn sức cho chuyện này nữa. Một ngày sau đó, Lý Sơ Hạ lại tới tìm anh như mọi ngày. Trước đó hai người cãi nhau, đa phần là anh tới tìm cô, chỉ có vài lần hiếm hoi không thấy anh tới, cô mới xuống nước trước, sau đó họ lại làm lành như không có chuyện gì xảy ra, cứ liên tục như thế.

Chỉ có lần này, anh chẳng muốn nói gì nữa.

Cô ngân ngấn nước mắt nhìn anh:

- Anh vẫn luôn đợi ngày hôm nay phải không, anh vẫn luôn muốn chia tay với em, anh không nói, là vì muốn đợi em mở miệng trước.

Anh vẫn không nói gì, anh không biết còn có thể nói gì.

Cuối cùng cô nức nở:

- Em yêu anh, vĩnh viễn yêu anh nhiều hơn anh yêu em.

Mỗi lần nhớ lại câu nói này, bao nhiêu năm sau, anh vẫn cảm thấy áy náy.

Khi còn trẻ, luôn thiếu hụt năng lực nắm bắt hạnh phúc và thay đổi hoàn cảnh.

Anh nợ cô, không thể cứ mãi nợ như vậy, chỉ bằng lạnh lùng dứt lòng, quay người ra đi. Có lẽ người như anh, căn bản không xứng đáng được cô đối xử thật lòng như thế, anh không muốn nợ cô nhiều hơn nữa, nợ tình cảm là khó trả nhất.

Anh cảm thấy mình có phần vô tâm vô phế.

Nhưng bây giờ, anh cảm thấy cô nàng trình được viên kia mới càng vô tâm vô phế.

Như vậy cũng tốt, hai bên không nợ nần gì nhau, không liên quan tới nhau, cuộc sống vẫn cứ tiếp diễn, ngoài trái tim khó tránh khỏi đôi chút hụt hẫng.

Hụt hẫng, như những cơn mưa phùn dầm dề không ngớt suốt tháng Ba, tháng Tư, rõ ràng đã lấp đầy bầu trời, nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy quạnh hiu.

Chính trong một buổi sáng trời mưa như vậy, cô nàng trình được viên rất lâu không gặp kia đột ngột xuất hiện, cô đến tìm anh.

Cô đứng cạnh cửa sổ trên tầng thượng của khu phòng bệnh đợi anh, vẻ mặt vừa nghiêm nghị, lại như có phần bất đắc dĩ.

Sau lưng cô, mưa giăng đầy cửa sổ, dẹt kín bầu trời xám xịt ẩm ướt, như có người cầm bút quét vài nét nhàn nhạt lên tờ giấy Tuyên Thành, những nét bút thừa thớt, phác nên những phong cảnh thủy mặc.

Trong khoảnh khắc ấy, tim anh đập dồn dập, như sắp vỡ.

Trong khoảnh khắc ấy, trong óc anh lóe lên một dự cảm không lành, chỉ có điều tất thấy đều không đủ để che giấu đi một cảm xúc sướng vui đang manh nha trỗi dậy, vụt bùng lên từ tận đáy lòng.

Nhận thức này đến thật đột ngột.

Tới khi hiểu ra, ngay bản thân anh cũng cảm thấy ngỡ ngàng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-nhan-danh-tinh-yeu>